

Sao Trời Lấp Lánh

Contents

Sao Trời Lấp Lánh	2
1. Chương 1: Đồng Hồ Điện Tử	2
2. Chương 2: Chiếc Ô Đen	9
3. Chương 3: Thỏ	13
4. Chương 4: Năm Triệu	18
5. Chương 5: Chiếc Đồng Hồ Nạm Kim Cương	25
6. Chương 6: Áo Thun Chui Đầu	32
7. Chương 7: Ảnh Chụp Chung Hai Anh Em	37
8. Chương 8: Cuộc Điện Thoại Không Tiếp	43
9. Chương 9: Giảng Tân Trình	50
10. Chương 10: Chè Đậu Xanh	57
11. Chương 11: Chiếc Xe Bám Đuôi	61
12. Chương 12: Giỏ Thực Phẩm	67
13. Chương 13: Bánh Trung Thu	74
14. Chương 14: Cừu Tiểu Hải	81
15. Chương 15: Bánh Bao Thỏ	87
16. Chương 16: Thuốc Bỏ	93
17. Chương 17: Ấu Phục Phúc Hoa	98
18. Chương 18: Thuốc Dây	104
19. Chương 19: Tiệc Cuối Năm	111
20. Chương 20: Martini	116
21. Chương 21: Mực Xào Ngò	123
22. Chương 22: Kem Chống Nắng	129
23. Chương 23: Bức Ảnh Tại Sân Bay	136
24. Chương 24: Cherry	142
25. Chương 25: Hồng Ngự	148
26. Chương 26: Chủ Đầu Tư Mới	156
27. Chương 27: Thế Giao	162
28. Chương 28: Trước Sau Màn Ảnh	166
29. Chương 29: Lễ Ra Mắt	172
30. Chương 30: Bạch Thiếu	177
31. Chương 31: Bạn Cũ	183
32. Chương 32: Hai Tấm Danh Thiếp	187
33. Chương 33: Viện Đại Học Y	193
34. Chương 34: Quảng Báo Bìa	197
35. Chương 35: Khói Thuốc	202
36. Chương 36: Thuốc Cứu Mạng	208
37. Chương 37: Xin Lỗi	215
38. Chương 38: Đồng Lỗa	220
39. Chương 39: Khởi Động Máy ‘loạn Phố’	226
40. Chương 40: Phản Công	231
41. Chương 41: Trận Chiến Công Thủ	237

42. Chương 42: Xoay Chuyển Tình Thế	241
43. Chương 43: Hiệu Ứng Comeout	246
44. Chương 44: Bạch Gia	251
45. Chương 45: Go Camping!	257
46. Chương 46: Cá Cửa Chú A Bạch	262
47. Chương 47: Lễ Kết Hôn	267
48. Chương 48: Lễ Trao Giải	273
49. Chương 49: Thừa Nhận	279
50. Chương 50: Trong Ba Năm	284
51. Chương 51: Gặp Lại Khang Kiện	289
52. Chương 52: Đứt Dép	294
53. Chương 53: Diễn Trong Diễn Ngoài	300
54. Chương 54: Cừu Tiềm Vs Khang Kiện	306
55. Chương 55: Chung Điểm	313
56. Chương 56: Cơ Hội Mới	317
57. Chương 57: Shangri-la	322
58. Chương 58: Đề Cử	328
59. Chương 59: Ngoại Tình	332
60. Chương 60: Thân Bại Danh Liệt	336
61. Chương 61: Kết Thúc	343
62. Chương 62: Ngoại Truyện 1 Quảng Cáo Cửa Dung Hàng	349
63. Chương 63: Ngoại Truyện 2 Cừu Tiểu Hải Và Dung Tán	354
64. Chương 64: Ngoại Truyện 3 Bạch Gia	373
65. Chương 65: Ngoại Truyện 4 Hôn Lễ	378

Sao Trời Lấp Lánh

Giới thiệu

Tác phẩm: Trọng sinh chi lãng lãng tình không Thể loại: Trọng sinh, hiện đại, 1×1, giới nghệ sĩ, HE. Biên tập: MissTony. 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sao-troi-lap-lanh>

1. Chương 1: Đồng Hồ Điện Tử

Không phải tôi, tin hay không tùy cậu.”

Tiếng gã ta trầm lại nặng giọng mũi mang đến cảm giác ngai ngái quái gở.

Bạch Lăng không thích, không thích từ trước đến giờ, nhưng nó không làm anh điếng người bằng chính điều gã ta đang nói tới.

“... Không phải anh thì ai?” – cổ họng anh khô khốc.

“Cậu hỏi tôi à?” – gã vui vẻ trái hẳn với khuôn mặt đang tái lịm đi của Bạch Lăng, “Sao không hỏi chính mình ấy?”

Như bị dội một gáo nước lạnh, Bạch Lãng lão đảo lù ra sau.

Gã đàn ông cao lớn cúi xuống và cầm chiếc điều khiển TV trên bàn lên.

“Bíp” – tiếng TV treo âm tường bật lên.

Bạch Lãng chìm trong tâm trạng xáo trộn, tai đã nghe thấy tiếng TV truyền ra.

... Chỉ mười phút trước cuộc họp báo của Khang Kiện sáng nay, thiên kim tiểu thư Thẩm Linh Linh – CEO của tập đoàn Á Đô đã chính thức thông báo trên mạng và qua fax cho các phương tiện truyền thông đại chúng, công khai thừa nhận thông tin kết hôn với Khang Kiện...

Bạch Lãng ngẩng đầu, không tin nhìn chằm chằm TV.

Đúng lúc màn ảnh chuyển đến cuộc họp báo, hàng loạt tiếng bấm máy tách tách phác họa rõ nét hình ảnh Khang Kiện vô cùng thân quen, bao gồm cả nụ cười tươi đang tràn trên khuôn mặt hắn.

... Thẩm Linh Linh rất cảm ơn những lời chúc phúc mọi người dành cho mình, cũng hy vọng mọi người có thể tiếp tục cổ vũ và ủng hộ Khang Kiện. Tuy con đường diễn viên đầy chông gai thử thách, nhưng Khang Kiện là một người rất dễ dãi dàng. Đồng thời cô cũng tỏ ra thất vọng với Bạch Lãng – người có ý định đả kích Khang Kiện bằng scandal đồng tính tai tiếng, cô cho biết mình đã hẹn hò với Khang Kiện được hai năm qua, chỉ chưa từng công khai đại chúng...

Nghe đến đây, cả người Bạch Lãng lão đảo.

... Giờ hai người quyết định về chung sống, đây cũng là kế hoạch đã lâu, mong mọi người không đào sâu phỏng đoán. Về phần lễ cưới, vì mấy tháng tới Khang Kiện bận mải cho dự án phim “Mưa núi sắp qua” mới nhất của đạo diễn nổi tiếng Quách Sơn, nên cô và Khang Kiện sẽ chỉ tổ chức một bữa tiệc đơn giản tại nước ngoài. Được bạn bè và người thân chúc phúc đã là niềm hạnh phúc lớn nhất với hai người, cảm ơn mọi người đã quan tâm và chúc mừng...

Tiếng phát thanh viên rõ ràng đến từng câu chữ, lại hệt như lưỡi dao đâm từng nhát một vào trái tim anh.

Bạch Lãng chợt có cảm giác không thở nổi, đã liên tục mấy đêm liên lo âu mất ngủ, mắt anh sa sầm, lồng ngực khó thở biến thành cơn đau quặn chân thực. Bạch Lãng gờ tay túm chặt áo sơmi ngoài ngực trái.

Người đứng trước mặt cũng nhận ra sự khác thường, bước đến gần anh. Bạch Lãng muốn lùi ra, lại không thể ngoảnh lại.

Anh đau đến oằn người, tai vẫn vang mãi những tiếng ‘Hôn lễ, ‘Hẹn hò’,...

Trái tim ngày càng đau, ngày càng đau.

Đau đến tứa mồ hôi lạnh, đến ứa lệ nhòe.

Ấn tượng cuối cùng chỉ còn tiếng nói mà anh chẳng thích gì, đang gọi mình đầy âu lo.

“BẠCH LÃNG!!!”

Cơn đau kịch liệt làm Bạch Lãng choàng mở mắt, một lần nữa bất tỉnh từ cơn ác mộng quen thuộc.

Tiếng thở ồ ồ vẫn chưa kịp mất đi, giữa bóng đêm yên tĩnh thật chất chúa.

Bạch Lãng nằm trên giường, bản thân nhìn trần nhà bị đèn đường hắt sáng, cảm nhận nhịp tim đập thành thịch hỗn loạn, dường như có thể dừng lại bất cứ lúc nào.

Khi mọi thứ bình phục đã là một lúc lâu sau, Bạch Lãng vuốt mặt, ngồi dậy tìm nước uống.

Bình nước đặt bên đầu giường, được anh chuẩn bị trước khi đi ngủ mấy ngày qua.

Chỉ khi cảm nhận nước ấm xuôi xuống cổ, mới giúp anh thoát khỏi cơn ác mộng triền miên những ngày này.

Nếu chỉ là mơ thì tốt biết mấy?

Nếu không phải, vậy anh phải làm gì đây...

Bạch Lãng cầm cốc nước, lại mờ mịt nhìn bóng đêm.

Tầm mắt lại vô thức dừng bên chiếc đồng hồ điện tử trên đầu giường lần nữa.

Trong đêm tối, con số dạ quang vuông vức hiển thị: 23/8/20xx.

Đó vốn phải là mùa hè mười năm trước.

Bởi vì đau tim đột tử, mà anh quay lại mười năm về trước.

**

Bạch Lãng, sự nghiệp ở mười năm sau tuy chưa đến mức là siêu sao, nhưng cũng có danh tiếng không nhỏ.

Vốn hình tượng hòa nhã dễ gần, sau khi tham gia bộ phim dài tập ‘Chung một mái nhà’ trên sóng truyền hình, đóng vai ông bố đơn thân dắt tay cậu nhóc tỳ năm tuổi bước ra xã hội, hai cha con đã nhanh chóng chiếm được cảm tình người xem.

Cũng do định hình và xây dựng nhân vật hợp lý, mà fan của Bạch Lãng trải dài từ học sinh tiểu học đến các cụ U80, thậm chí có một thời gian, anh là hình mẫu ông chồng lý tưởng nhất định phải lấy của các cô nàng FA.

Kết hợp với ngoại hình hòa nhã gọn gàng, làn da trắng phớt nắng không đen, mái tóc đen mềm mượt bóng khỏe, đôi môi đầy đặn hồng hào, cùng thân hình cao ráo mảnh khảnh, hết như thư sinh môi hồng răng trắng ngoài đời thực, dẫn đến là sau khi nổi tiếng nhờ bộ phim, Bạch Lãng muốn thay đổi hình tượng cũng khó.

Lợi dụng ưu thế cũng là hạn chế này, sau nhiều lần công ty quản lý cho Bạch Lãng thử thì quyết định lấy hình mẫu ‘đàn ông chuẩn mực’ cho anh. Tất cả mọi hoạt động sau này đều được sắp xếp theo hướng tích cực, hòa nhã và gia đình.

Mặc dù con đường đóng phim của Bạch Lãng bị hạn chế vì thế, song lại gặt hái được khá nhiều thành công trong hoạt động quảng cáo và tuyên truyền. Theo thông tin công khai từ cơ quan thuế, nhiều năm liền Bạch Lãng nằm trong top năm diễn viên nộp thuế nhiều nhất, coi như là một trong những nghệ sĩ kiếm tiền top đầu.

Nhưng cũng chính vì hình tượng sạch sẽ như Bạch Lãng mà chỉ cần dính phải một scandal thôi cũng rất khó văn hồi.

Trong mười năm sự nghiệp diễn viên của Bạch Lãng, có ba lần thăng trầm.

Lần đầu tiên là ngay sau khi nổi lên nhờ bộ phim ‘Chung một mái nhà’ không lâu, hình tượng của Bạch Lãng bị ảnh hưởng bởi người anh trai Bạch Lễ ngập chìm trong nợ nần. Nhưng dù sao cũng là người thân mà không phải Bạch Lãng, đến khi anh ra mặt trả hết nợ nần cho Bạch Lễ, sự chỉ trích về việc giả tạo thông tin gia đình sạch sẽ của giới phê bình mới được lắng xuống. Nhưng cũng vì thế mà con đường thành danh của anh bị đứt đoạn.

Lần thứ hai Bạch Lãng nổi tiếng là mấy năm sau đó.

Đó là lần thứ hai Bạch Lãng được trải nghiệm cảm giác nổi tiếng khi trở tài nấu nướng trong show truyền hình thực tế ‘Mời ai ăn tối’. Một anh chàng trẻ tuổi, đẹp trai xách nguyên liệu nấu ăn đã được chọn lựa kỹ lưỡng bất ngờ đến gõ từng nhà mình tìm, đích thân nấu bữa ăn tối ẩm cúng mời khách, tiện thể ngắm nhía nơi ở xa hoa và bí mật của các sao. Ngoài đề tài hot ra thì thực đơn cầu kỳ và kỹ năng làm bếp cũng

được các chị em phụ nữ hưởng ứng nhiệt tình.

Khi đó, Bạch Lãng lại được bầu chọn là người đàn ông của năm mà phụ nữ muốn gả nhất lần thứ hai. Đồng thời, quá nửa những nhân hiệu xuất hiện trong chương trình cũng mời anh làm đại diện. Cho tới khi 1 clip mơ hồ được đăng lên diễn đàn nổi tiếng, nặc danh nói Bạch Lãng thường xuyên đánh bạc trên du thuyền đắt đỏ ngoài biển, không ngoại trừ khả năng cũng tham gia các bữa tiệc hút chích sa đọa trên đó. Vụ tố cáo nghiêm trọng này đã khiến anh bị cảnh sát mời lên lấy lời khai. Mặc dù cuối cùng không tìm ra chứng cứ, nhưng cũng đã kích nghiêm trọng đến danh tiếng của Bạch Lãng lần thứ hai.

Thế nhưng có lẽ vị thần số mệnh khá ưa ái anh. Sau hai năm im hơi lặng tiếng, Bạch Lãng trở lại với một MV tình ca, lại khiến mọi người chú ý đến anh chàng với khí chất ôn hòa sạch sẽ ngày nào.

Đã bước vào con đường diễn viên nhiều năm, hai lần thăng trầm, nếm đủ mọi nhân tình ấm lạnh, Bạch Lãng của lúc đó đủ chín chắn và trưởng thành. Khí chất và sự bền bỉ từ sâu bên trong ấy, không phải nghệ sĩ mới nổi thuận buồm xuôi gió nào cũng có được.

Kết hợp với vai nam phụ trong bộ phim nổi tiếng ‘Tà Dương’, xây dựng anh thành một nhân vật bi kịch trải qua nhiều hiểu lầm, cuối cùng vẫn lặng lẽ chúc phúc cho hai nhân vật chính. Hình tượng này cũng ám chỉ mạnh mẽ hai lần Bạch Lãng bị hãm hại trước đó. Hình tượng nhân vật hướm theo đời thực đã giúp Bạch Lãng nghênh đón đỉnh cao sự nghiệp lần thứ ba.

Nhưng vẫn không khác những lần trước, sau đỉnh cao, vực thẳm nhất định sẽ đến.

Lần thứ ba, cũng là lần cuối cùng, Bạch Lãng đối mặt với scandal đồng tính luyến ái.

Lời đồn lẩn này chỉ trích Bạch Lãng không chỉ đồng tính, mà còn làm một kẻ bỉ ổi.

Bởi anh ép buộc Khang Kiện – một diễn viên mới nổi phải quan hệ với mình...

Đừng thấy Bạch Lãng trắng trẻo nhã nhặn, thực chất lại là một kẻ xấu xí bẩn thỉu.

Thậm chí, những lần Bạch Lãng có thể xoay chuyển tình thế trước đó đều do leo lên giường một vị đại gia máu mặt.

Bảo sao Khang Kiện thấy ghê tởm, phải công bố để cảnh báo những người có thể bị hại giống mình...

Dự án phim ‘Mưa núi sắp qua’ vốn do Bạch Lãng thủ vai cũng được chuyển sang cho Khang Kiện, ông trời quả có mắt...

Loại người khốn nạn như thế, nên trục xuất khỏi giới nghệ sĩ, vĩnh viễn không thể ngóc đầu...

*

Từng phản hồi đầy nghiến độc ác trên mạng khiến Bạch Lãng đang chìm sâu trong hồi ức phải bật cười. Nhưng nó có là gì so với những lời Khang Kiện từng nói với anh.

“A Lãng, chúng mình yêu nhau, không hại đến ai! Vì sao phải lẩn trốn và giấu giếm?!”

“Anh biết em muốn tốt cho anh! Nhưng anh muốn ở bên em quang minh chính đại! Anh muốn dắt tay em đường hoàng giữa phố đông! Anh yêu em! Anh không muốn lẩn trốn nữa! Anh chịu đủ rồi!”

“Ngẫm lại đi em, đường còn dài, chúng ta còn nửa đời nữa mà? Em có hiểu rằng đời này anh sẽ không bao giờ buông tay em ra!! Nhưng chẳng lẽ đến tận cuối đời, chúng ta vẫn chỉ chui nhủi dưới cổng như chuột hay sao?!”

“Phải thử em ă? Cứ thử xem? Biết đâu sau khi công khai, mọi người lại ủng hộ tình yêu của chúng mình thì sao!! Nhìn phản hồi này xem, fan đều nói sẽ ủng hộ quyết định của hai ta mà!! Cần gì phải e ngại nữa hả em?”

“Huống chi, dù cả thế giới có phản đối! Chúng ta vẫn còn có nhau!”

...

Không chịu nổi sự nài nỉ thâm tình của Khang Kiện, cuối cùng Bạch Lãng cũng thử. Quả là ngu!

Theo như đã bàn bạc, đầu tiên Bạch Lãng ra vào một vài nơi riêng tư, thả dần manh mối cho fan thích ứng.

Chẳng qua, Bạch Lãng mới bước ra nửa bước, mọi chuyện đã đi theo chiều hướng hoàn toàn bất đồng.

Không thể liên lạc được với Khang Kiện, những tin đồn ác độc cũng bắt đầu công kích Bạch Lãng tới tấp.

Gần như anh không thể chống cự nổi, nhưng vì hẹn ước với người yêu, Bạch Lãng không đứng ra cãi chính, chỉ cố gắng chờ đợi con sóng gió qua đi, hai lần trước anh cũng vượt qua như thế. Thậm chí khi cha mẹ và anh trai công khai từ bỏ quan hệ với đứa con ‘biến thái’ này, anh vẫn cắn răng nhẫn nhịn.

Nhưng sau hai tuần, khi Bạch Lãng có được tin của Khang Kiện, thì cũng chính nhờ cuộc họp báo của hắn.

Cuộc họp báo công bố hôn lễ của Khang Kiện và Thẩm Linh Linh, đồng thời, Khang Kiện cũng cướp mất vai diễn quan trọng giúp anh thay đổi hình tượng đang vô cùng trông ngóng.

Đến đây, dường như đã có đáp án cho tất cả.

Mà anh, đến tận lúc chết mới nhận rõ ngọn nguồn...

Cơn đau quen thuộc nhói lên trong lồng ngực.

Bạch Lãng không để ý, chỉ cười nhạo mình ngu ngốc giữa đêm đen.

Vậy nên, anh không hiểu, vì sao vận mệnh lại đưa anh trở về mười năm trước.

Để một người không thiết sống được sống lại chẳng phải thừa thãi hay sao?

Hơn nữa, biết trái tim không khỏe mạnh, bác sĩ cũng từng nói rằng, không được quá mệt, không được quá stress, làm việc và nghỉ ngơi có quy luật, cẩn thận chăm sóc thì có thể duy trì được năm mươi, sáu mươi năm. Lần trước đã bị anh dùng hết, lần này, liệu có khác chăng?

Cố gắng sống, cẩn thận sống, đời trước Bạch Lãng đã làm quá nhiều.

Kết cục đổi lấy là một lần đau tim. Tiền tài, danh vọng, vào thời khắc cuối cùng tất cả đều hóa hư không.

Giờ được sống lại, có cơ hội báo thù, thì sao chứ?

Chẳng qua nhớ tới cơn đau buốt cuối cùng đó, một cảnh tượng kỳ lạ làm Bạch Lãng không thể nào quên.

Đó là cảnh tượng khi linh hồn rời khỏi xác.

Kiếp trước ấy, đáng nhẽ anh phải hoàn toàn vô tri sau khi khụy ngã, thế nhưng Bạch Lãng lại biết được, có người đỡ được cơ thể mềm oặt của anh, lo lắng gào lên, đưa đến bệnh viện, và giải quyết những rối ren liên tiếp sau đó...

Thậm chí khi bác sĩ tuyên bố không thể cứu chữa, vốn đã bị bạn bè xa lánh, người thân vạch rõ giới hạn với đứa con 'biến thái' là anh, thì vẫn có một chiếc ô đen, che chắn ánh nắng, mang tro cốt của anh đến mộ phần.

Bạch Lãng nhắm mắt, nhớ lại khung cảnh khó tin ấy.

Anh từng nghe những thế hệ đi trước kể rằng, u hồn trước khi an táng sẽ bị ràng buộc trên người thương tâm nhất.

Cừu Tiềm.

Bạch Lãng chưa hề nghĩ rằng, người đó lại là hắn ta.

2. Chương 2: Chiếc Ô Đen

Bạch Lãng quen biết Cừu Tiềm khá sớm.

Trước khi anh xuất hiện trên màn ảnh thì hai người đã từng biết nhau.

Đó là khi Bạch Lãng học năm 3 đại học, một hôm đang đi dạo phố thì bị một kẻ chiêu mộ* nhét vào tay một tấm card. Đường nhiên với khuôn mặt trắng trẻo cân đối như Bạch Lãng thì đó không phải là tấm card đầu tiên anh nhận được, dù rằng lần nào cũng bị ném thẳng vào thùng rác.

(Người chiêu mộ: hiểu nôm na là người đi tìm kiếm tài năng)*

Nhưng đó là năm anh trai anh – Bạch Lễ kinh doanh thất bại lần đầu tiên. Bởi vì nợ nần, dù sau này không bằng cát sê một lần làm người đại diện của Bạch Lãng khi nổi tiếng, thì khi đó nhà anh cũng không thể gánh nổi.

Vì thế, bố mẹ đã tìm đến anh thảo luận về việc anh nên nghỉ học.

Bạch Lễ là con cả trong nhà, Bạch Lãng là con thứ nằm ngoài kế hoạch. Họ đặt kỳ vọng vào cậu con cả Bạch Lễ hơn người con thứ Bạch Lãng rất nhiều.

Nếu lần này Bạch Lễ không có tiền trả sẽ bị tố cáo tội lừa đảo, đây là vết nhơ mà cả đời chẳng thể xóa. Cho nên bằng mọi giá, là em trai – Bạch Lãng phải giúp anh mình vượt qua cơn hoạn nạn này là chuyện tất nhiên.

Bạch Lãng không dị nghị nhiều với những yêu cầu thế này, dù anh nhỏ hơn Bạch Lễ bảy tuổi và gần như hai anh em chẳng thân thiết gì. Nhưng bỏ học ảnh hưởng rất lớn đến tương lai, vì có thể tiếp tục đi học lại xoay sở ra tiền, Bạch Lãng tìm đến công ty môi giới trên tấm card với ý định ký hợp đồng lấy một khoản ra giúp Bạch Lễ trước, sau đó từ từ thực hiện hợp đồng trả lại.

Nhưng đời có bữa ăn nào là miễn phí? Một sinh viên chưa bước ra xã hội ngô nghê đặt một chân vào bẫy mà chẳng hay biết gì. Có tiền, món nợ của Bạch Lễ được trả già nửa, Bạch Lãng mới phát hiện ra công việc đầu tiên của mình là đi tiếp rượu, có hối hận cũng đã muộn.

Chính trong lần tiếp rượu đó, Bạch Lãng gặp vị khách VIP được mời, Cừu Tiềm.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Cừ Tiềm đã ngấm trúng Bạch Lãng. Không phải vì diện mạo, trong lớp sao mới nổi không thiếu những gương mặt đẹp hơn Bạch Lãng, cái mà Cừ Tiềm hứng thú là cậu sinh viên chưa giấu nổi đôi mắt đầy hoảng hốt pha lẫn chán ghét kia có dễ dàng bị đốn gục hay không.

Chẳng qua gã đề cao Bạch Lãng, chỉ qua mấy ngụm rượu là Bạch Lãng đã mơ màng bị Cừ Tiềm đặt lên salon. Giữ cầm nẫu cháo lười và vài cái cọ xát bên mé đùi, Bạch Lãng rơm rớm, vừa run rẩy vừa xấu hổ bị Cừ Tiềm làm ướt quần.

May mắn là đêm đó Cừ Tiềm không làm trọn bộ, chỉ liếm vành tai đỏ ửng lên của Bạch Lãng như đang trêu đùa thỏ con rồi thả cho anh đi.

Mấy ngày sau khi hoảng hốt chạy ra khỏi hội quán, Bạch Lãng nhận được thông báo rằng hợp đồng của anh được chuyển sang công ty 'All Entertainment' thuộc tập đoàn Ân Tương. Sau đó lại nhận được một cú điện thoại nặc danh nói rằng, ông chủ của 'All Entertainment' – Cừ Tiềm rất có nhã hứng muốn bao dưỡng anh, vì anh sạch sẽ lại ưa nhìn.

Bạch Lãng tức đến run người, nhưng cũng vừa sợ vừa lo.

Về cuộc điện thoại mà Cừ Tiềm đích thân gọi tới sau đó, Bạch Lãng run rẩy gào lên từ chối. Đổi lại là chất giọng chán ngấy của Cừ Tiềm cười bảo anh hãy còn ngây thơ lắm.

Mấy tuần sau đó, Bạch Lãng chỉ lo Cừ Tiềm sẽ trả thù mình, nhưng chờ mãi vẫn không thấy gì. Chẳng qua mọi cơ hội diễn xuất và tập luyện đều không cánh mà bay. Qua một số nghệ sĩ mà anh quen biết cho hay, anh đang bị bỏ mặc, nếu không nhanh chóng thay đổi thì con đường diễn viên của anh sẽ bị chặt đứt.

Đây là việc Bạch Lãng mong còn chả kịp. Khi đó, anh chỉ mong sao nhận được vài yêu cầu công việc thấp nhất hoàn thành hết hợp đồng, nhanh chóng trả nợ rồi cuốn xéo khỏi sân chơi khùng khiếp này.

Nhưng có vẻ như công ty muốn đì Bạch Lãng bằng việc chỉ giao cho anh những công việc gần như không có thu nhập gì, như bê rượu cho buổi khánh thành hay giữ tài liệu trong buổi giới thiệu xe mới, cứ thế qua hơn một năm, đến khi Bạch Lãng tốt nghiệp vẫn không thể thanh toán hết nợ.

Bạch Lãng từng nghĩ đến việc hủy bỏ hợp đồng. Nhưng khoản đền bù quá lớn anh không thể gánh nổi, ngoài ra trong hợp đồng cũng hạn chế không cho anh tham gia công việc khác, kể cả gia sư, thu ngân siêu thị hay thậm chí là trợ giảng đại học.

Nó bóp chết mọi cơ hội của Bạch Lãng, nên dù đã tốt nghiệp và không thể kết thúc hợp đồng, Bạch Lãng vẫn bị nó trói buộc và không hề có thu nhập. Gia đình anh khi đó chưa thoát khỏi cơn ám ảnh từ sự thất bại của anh trai anh và họ bắt đầu than phiền ngày một nhiều về việc Bạch Lãng không có công ăn việc làm, dù rằng mọi thứ mà anh phải hứng chịu đều vì Bạch Lãng, nhưng có vẻ như chẳng ai còn nhớ đến.

Sau hai tháng tốt nghiệp và tình trạng đáng quan ngại của Bạch Lãng, đột nhiên công ty quảng cho anh một vai phụ trong một bộ phim truyền hình dài kỳ kéo dài nửa năm với lời giải thích rằng nó hợp với hình

tượng của Bạch Lãng và muốn anh nhận phần công việc này.

Vì có thể nhận vai phụ không nhiều không ít đất diễn này mà chương trình tập luyện tương ứng cùng khóa huấn luyện diễn cùng nhau kéo đến. Liên tục bốn tháng liền kín lịch các chương trình học, không khác nghệ sĩ chính thức được bồi dưỡng là bao.

Đương nhiên, khoản học phí đắt đỏ đó được gán thêm vào số nợ của anh. Theo như cách công ty giải thích thì Bạch Lãng được hưởng lợi trực tiếp từ những khóa học nên đương nhiên anh phải tự bỏ tiền trả. Còn việc từng từ chối bao dưỡng trước đó thì có vẻ công ty đã quên sạch.

Bạch Lãng từng nghi ngờ nhưng cũng chẳng băn khoăn được bao nhiêu, bởi sự thật là anh không thể không chấp nhận những điều kiện đó, chỉ còn cách tập trung hoàn thành tất cả các chương trình học và khóa huấn luyện cũng như dốc hết lòng vào vai diễn người cha đơn thân Giang Tân Trình trong bộ phim “Chung một mái nhà”.

Kỹ năng diễn của Bạch Lãng trong phim tuy còn khá non, nhưng hình tượng và khí chất thì rất phù hợp với nhân vật – một người cha đơn thân mới bước chân vào xã hội, còn khờ khạo và đầy lúng túng trước cuộc đời, chính nó đã phần nào bù đắp cho những thiếu sót của Bạch Lãng, thêm sự giúp đỡ của thiên tài sáu tuổi trong vai người con cũng phần nào nâng vai diễn cho anh giúp anh nổi tiếng lần này.

Xuyên suốt sáu tháng trời bộ phim ‘công chiếu’ vừa tuyên truyền vừa chụp hình, công ty quản lý cũng nhận rất nhiều hợp đồng làm người đại diện cho Bạch Lãng, các công việc ồ ồ kéo đến đầy Bạch Lãng vào con đường diễn xuất không thể dứt ra.

Nếu mọi chuyện đều thuận buồm xuôi gió, hẳn Bạch Lãng sẽ không từ bỏ con đường diễn viên này. Vai diễn tử tế đầu tiên đã gọi cho Bạch Lãng rất nhiều ý tưởng và niềm yêu thích thật sự.

Nhưng không lâu sau đó, Bạch Lãng dính phải lần đầu tư thất bại thứ hai. Lần này do không cam chịu sự thất bại trước đó, lại được bạn bè mách kín một thông tin nội bộ rằng đầu tư vào cổ phiếu của một công ty chưa đưa ra thị trường kiếm một món hời trở về, Bạch Lãng đã đi vay nóng một khoản tiền lớn tại ngân hàng tư hàng và đem cược tất cả.

Cái gọi là thông tin nội bộ thực chất chỉ là đồn thổi, ăn trộm gà mất luôn nắm thóc, sau món nợ ngập đầu thì Bạch Lãng chỉ đổi lấy một mớ giấy lộn, ngân hàng tư nhân ráo riết truy đuổi đòi nợ, bố mẹ bị uy hiếp, một lần nữa buộc Bạch Lãng không nhà không tiền phải mở miệng vay tiền công ty giúp anh trai trả nợ.

Từ đó, Bạch Lãng nổi tiếng nhả nhả chính chu trên màn hình bắt đầu rơi vào vòng tuần hoàn ác tính giữa trả nợ và mắc nợ.

Vì phải gánh món nợ của anh trai mà dẫn đến nhiều hệ lụy sau đó, điển hình là ngay sau khi vừa ký kết hợp đồng làm đại diện cho một nhãn hiệu, vì bị phanh phui Bạch Lãng mắc nợ mà ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình ảnh của mình, Bạch Lãng đã phải trả một khoản tiền bồi thường khổng lồ cho công ty đối tác. Hai lần lên xuống liên hoàn đã đẩy Bạch Lãng vào lại vòng tuần hoàn trước đây. Trong khi Bạch Lãng thì quen mui thấy mùi ăn mãi mà nhiều lần buộc em mình phải trả nợ sau đó. Vì thế, bề ngoài thì dường như

Bạch Lãng kiếm được rất nhiều, nhưng thực tế đến cả xe đi lại cũng khiến anh phải đắn đo.

Nhưng chung quy chủ nợ của Bạch Lãng vẫn chỉ có Cừ Tiềm mà thôi.

Cừ Tiềm giúp Bạch Lãng xử lý tất cả các khoản bồi thường, cũng thanh toán các món nợ cho anh. Có lẽ chỉ vì những cú điện thoại không định kỳ cho Bạch Lãng tán gẫu về số nợ và cuộc sống, cũng muốn anh cân nhắc lời đề nghị ‘bao dưỡng’ trước đó vẫn còn hiệu lực.

Ôn hòa nhưng cố chấp, Bạch Lãng chưa từng đồng ý dù chỉ một lần, trong khi Cừ Tiềm thì dường như tìm được niềm vui với việc bị từ chối, lần nào cũng là khi Bạch Lãng khốn khó nhất thì gã ta xuất hiện cho anh lựa chọn, chủ yếu là để khiêu chiến sự kiên trì của anh.

Ở một mức độ nào đó, trò chơi quái ác này lại là lời giải đáp thích đáng nhất, bởi bên cạnh Bạch Lãng, từ stylist, makeup đến quản lý, tất cả đều là những người rất giỏi, nhưng mỗi khi có khủng hoảng xảy ra thì họ lại không giúp được gì nhiều, mọi mũi nhọn vẫn chĩa thẳng về Bạch Lãng, con đường diễn viên mà anh đi cũng vì thế mà vẫn đầy chông gai và thăng trầm.

Cho đến lần cuối cùng, Bạch Lãng bị tổn thương thực sự.

Anh thà tin lời đồn ác nghiệt kia là do Cừ Tiềm giở trò mà không phải Khang Kiện. Anh lao đảo đến tìm gã chất vấn, nhưng đáp án nhận được vẫn là sự phản bội của Khang Kiện mà anh không dám đối mặt trước đó.

Chết cũng tốt, Bạch Lãng đã từng nghĩ vậy.

Khi người yêu và người thân đều vứt bỏ mình, anh không biết mình còn sống để làm gì.

Lại chẳng ngờ rằng, người mà anh vẫn coi như cây dao kề trước cổ lại là người duy nhất thương tâm vì mình, Cừ Tiềm.

Mặc dù trung gian vẫn còn khúc mắc, nhưng anh chưa từng trách Cừ Tiềm. Chỉ nhớ khi đó Cừ Tiềm cầm ô đen, mặt mày thương xót. Cảnh tượng đó, khoảnh khắc đó như một dấu ấn in đậm vào tâm trí anh ...

“Rengggg – Renggg -”

Tiếng chuông điện thoại ré lên đột ngột giữa màn đêm, đánh thức Bạch Lãng khỏi dòng suy nghĩ.

Cầm điện thoại lên xem, là Bạch Lẽ gọi đến.

Bạch Lãng rồi bời, tính thời gian, anh biết đây là điện thoại cầu cứu của anh mình.

Sau hai tháng bộ phim “Chung một mái nhà” được công chiếu, Bạch Lãng vừa ký kết xong mấy hợp đồng làm đại diện rất quan trọng. Bạch Lễ nợ ngân hàng tư nhân hai triệu tiền vốn và ba triệu tiền lãi, tổng cộng là năm triệu, bị gửi tối hậu thư đe dọa phải thanh toán trong một tuần, nếu không sẽ phải chịu hậu quả.

Số phận lại lặp lại.

Lần này, lựa chọn của anh sẽ là gì...?

“Anh,” – Bạch Lãng đợi qua hai hồi chuông mới bắt máy.

“Chú! Chú phải giúp anh! Mạng sống của anh trông cậy hết vào chú!!”

Trong di động là tiếng Bạch Lễ không ngừng hét gào.

3. Chương 3: Thỏ

Đêm đó, từ hai giờ cho đến rạng sáng, Bạch Lãng nhận ba cuộc điện thoại, một của anh và hai cuộc của mẹ.

Đều kể về ngân hàng tư nhân hung hãn ra sao, Bạch Lễ và hai ông bà lo lắng sợ hãi thế nào. Về những cuộc điện thoại không tiếng nói giữa đêm và những lần ra ngoài mua thức ăn bị kẻ lạ mặt theo dõi, đã mấy đêm liền họ không thể ngủ yên. Và với sự nghiệp và hình tượng của Bạch Lãng, hẳn chỉ cần đến ngân hàng vào sáng mai vay năm triệu tiền mặt cho Bạch Lễ là có thể cứu cả nhà?

Bạch Lãng gục đầu nghe điện thoại và miên man nghĩ về kiếp trước.

Bạch Lễ vẫn tiếp tục vay nóng đầu tư nhiều lần sau đó, cũng buộc anh phải hỗ trợ trả cho mình. Qua lần này Bạch Lễ đã nhận ra, hẳn nợ, Bạch Lãng cũng chẳng hay ho, nên nhất định cậu em này sẽ giúp mình, và vậy là hẳn cứ mạnh dạn mà làm thôi.

Cho đến tám năm sau, khi đã dùng rất nhiều tiền mua được kinh nghiệm, đủ cho Bạch Lễ mở được hai cửa hàng tại thành phố T, coi như có sự nghiệp và chút ít danh tiếng. Thì scandal Bạch Lãng là đồng tính bị lộ ra, Bạch Lễ và cha mẹ đã thẳng thừng tuyên bố trên mạng rằng nhà họ không dạy dỗ được đứa con/em này, cũng lên tiếng ‘Xin lỗi’ toàn thể công chúng, đồng thời đoạn tuyệt quan hệ với anh.

Tuyên bố này được các công ty truyền thông và báo đài tích cực tô vẽ và lan truyền. Trong khi tính xác thực của tin đồn vẫn còn là dấu hỏi với tất cả mọi người, thì khi gia đình tích cực phủ sạch quan hệ và

đoạn tuyệt như thế, hẳn bản thân Bạch Lãng cũng phải có vấn đề. Vậy là lời đồn vốn chẳng có chứng cứ xác thực nghiêm nhiên thành sự thật. Với Bạch Lãng đang khốn khổ đối phó khi đó thì hành động thanh minh của Bạch Lễ và cha mẹ chẳng khác nào đâm một nhát dao vào lưng anh.

Chẳng qua khi đó Bạch Lãng vẫn cảm thấy có lỗi với cha mẹ mình. Anh biết, hai ông bà sinh ra ở vùng quê lạc hậu, tư tưởng còn rất bảo thủ. Đồng tính luyến ái trong quan niệm của họ là một loại bệnh, một thứ ghê tởm. Khi anh comeout về tính hướng của mình, những lời lẽ cha mẹ chỉ trích anh còn khó nghe hơn lời tuyên bố ra ngoài rất nhiều.

Lòng người là thịt, bị cắt vẫn sẽ đau.

Cả cuộc đời là con ngoan, em tốt, cuối cùng chỉ đổi lấy sự vứt bỏ vậy thôi.

Lý trí hiểu được, nhưng anh không muốn phải ném lại một lần.

Nhất là Bạch Lễ, Bạch Lãng nghĩ nếu anh còn để Bạch Lễ chèn ép mình nữa thì thà anh tự tử luôn cho rồi.

Trò chuyện lâu, di động đã nóng, Bạch Lãng ngừng mấy giây, quyết định bấm một dãy số.

Kiếp trước, anh chưa bao giờ chủ động gọi số này.

Vậy mà vẫn lưu nó trong điện thoại.

“Tútttt – Tútttt – Tútttt -” – cuộc gọi được bắt, “Ai đấy?” – đầu dây bên kia là một giọng nói ngái ngủ pha lẫn bức dọc, hẳn còn chưa mở mắt.

“Là tôi, Bạch Lãng.” – Bạch Lãng nhìn đồng hồ, 4:30 sáng, ngày 23 tháng 8 năm 20xx.

“Cừu tiên sinh có tiện nói chuyện không?”

“Hẹn chiều nay không được hả? Anh muốn đi đâu?”

Trong điện thoại vang tiếng thều thào trẻ tuổi, là trợ lý Tiểu Dương của Bạch Lãng, Dương Quốc Trung.

Trước đây Bạch Lãng từng khen Dương Quốc Trung là một trợ lý tận tâm và trung thành. Giúp anh tranh thủ một chút phúc lợi tại phim trường dù chỉ là quyền lựa chọn phục vụ, hay dùng vô số clone giúp anh bác bỏ tin đồn trên mạng. Bạch Lãng từng rất chân thành và không hề phòng bị trước cậu ta.

Nhưng sau vụ bê bối lộ clip trên du thuyền, Tiểu Dương đột nhiên bị đổi thành Nhị Hồng, tên thật là Hồng Hồng, thì khi đó Bạch Lãng mới biết, ngoài làm trợ lý, Tiểu Dương còn kiêm thêm nghề gián điệp bán thông tin nghệ sĩ.

Rõ là khuôn mặt thân thiết, nhiệt tình và luôn vui vẻ, năng động chạy khắp phim trường, thực chất lại là kẻ đóng vai trợ lý theo dõi sát sao mọi hoạt động của nghệ sĩ để có thể tiếp xúc với các thông tin tư mật qua các cuộc tán gẫu và bán ra ngoài. Cũng đến khi đó Bạch Lãng mới tỉnh ngộ, tại sao việc Bạch Lễ nợ nần lại bị phanh phui, có lẽ cũng chính vì Tiểu Dương ở bên cạnh nghe được lời cầu cứu và gào thét của Bạch Lễ trong điện thoại mấy ngày liền.

Dù sao ngân hàng tư nhân cũng rất bí mật trong các khoản nợ. Họ biết Bạch Lễ có thể cầu cứu Bạch Lãng, thông tin bị rò rỉ có thể ảnh hưởng lớn đến anh và họ thì không dại gì để lộ thông tin phá hỏng sự nghiệp và tiền bạc của Bạch Lãng.

Ban đầu Bạch Lãng từng nghi ngờ là do Cừu Tiềm giở trò. Bởi khi không thể không mở miệng vay tiền công ty giúp Bạch Lễ trả nợ, anh đã nhận được cuộc gọi của Cừu Tiềm hỏi anh có câu trả lời nào khác về lời đề nghị bao dưỡng không. Mặc dù sau này nghĩ lại, hẳn khi đó Cừu Tiềm chỉ nổi hứng nhất thời, nhưng cũng chính vì vậy mà đời này anh mới dám gọi cho gã.

Đối mặt với câu hỏi của Tiểu Dương, Bạch Lãng băng quơ đáp, “Đi gặp ông chủ có chút việc.”

“Ông chủ!? Ông chủ Cừu á!?” – tiếng trong di động vút lên, “Có chuyện gì vậy anh!? Có vai diễn mới hay gì đấy? Trời anh phải cho em biết chứ! Ok, sáng sớm mai phải không? Em đi với anh! Mà ký hợp đồng ở đâu, em đưa anh đi, anh không có xe phải không?”

Bạch Lãng cười. Mười năm lăn lộn đủ để anh hiểu những kiểu thám thính qua việc hỏi địa điểm thế này, “Còn ký hợp đồng ở đâu ngoài công ty được nữa? Không ở công ty chẳng lẽ ra tiêu tiền à?”

“Vậy à,” – âm điệu của Tiểu Dương thoáng hạ xuống, “Vậy mấy giờ, cần em qua chở không?”

“Không cần, hai hôm nay không quay, em nghỉ ngơi đi. Quảng cáo thời trang chuyển sang ngày kia.”

Vì vai nam chính bận rộn không thể đến được mà bộ phim ‘Chung một mái nhà’ đang quay dở chỉ có thể chậm chạp vừa quay vừa nghỉ, đạo diễn sốt ruột đến rụng cả tóc, nhưng nhờ thế mà Bạch Lãng rảnh rỗi được chút ít thời gian.

“Mai cũng không ạ? Vẫn ký hợp đồng với ông chủ hả anh?” – Tiểu Dương nhanh nhạy hỏi lại.

“Mai anh về nhà một chuyến, giờ rảnh còn về được, sau này bận sợ không có thời gian.” – mấy tháng Bạch Lãng lại về nhà một lần, lý do này hết sức bình thường.

“Rồi ok anh, bàn bạc với sếp Cừu xong nhớ phải cho em biết đấy!” – Tiểu Dương chưa từ bỏ ý định, “Em

chỉ mong anh có thể nhận thật nhiều vai diễn, một bước lên trời, vậy em sẽ là trợ lý của người nổi tiếng rồi, óa há há!!”

Tiếng cười sang sảng truyền qua điện thoại, Bạch Lãng đoán không biết trong đó có bao nhiêu thật tình, “Ừ, ngày kia gặp.”

“Em chào anh!”

Hai tiếng sau, Bạch Lãng ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế salon bằng da trâu trong phòng làm việc của Cừu Tiềm, chờ người.

‘All Entertainment’ là một công ty con thuộc tập đoàn Ân Tương, Cừu Tiềm không thường xuất hiện ở đây.

Muốn gặp Cừu Tiềm, phải hẹn trước và đến đây chờ.

Nhắc đến tập đoàn Ân Tương sau lưng Cừu Tiềm, hẳn ai cũng biết đến gia tộc họ Cừu trên Tân Đảo.

Nhắc đến Tân Đảo, mười năm trở lại đây được quy hoạch thành đặc khu casino và xuất khẩu. Trước đó thì là đại bản doanh của sòng bạc và tư thương.

Hoạt động phi pháp trên đảo diễn ra rất nghiêm trọng, hỗn loạn và gần như không thể dẹp yên. Đến một năm, chẳng biết chính phủ nghĩ gì mà đột nhiên hợp pháp hóa cho sòng bạc và thương cảng, tiện thể đường hoàng đánh thuế để chống đỡ nguồn tài nguyên không còn nhiều trên đảo.

Cừu gia nguyên là một ông lớn có thế lực khổng lồ trên đảo, khi Chính phủ hợp pháp hóa, các tổ chức phi pháp trước kia lũ lượt thay đổi theo thị trường. Sòng bạc, khách sạn hợp pháp thi nhau mở ra, tàu thuyền chịu thuế cũng mua từng chiếc từng chiếc một. Sau gần mười năm tẩy trắng, Cừu gia được xưng là tập đoàn kinh doanh lĩnh vực giải trí và vận tải biển.

Song hình thức quản lý của Cừu gia vẫn theo lối gia tộc như cũ, tầng lớp quản lý gì đó chỉ là bù nhìn, mặt ngoài là cổ đông biểu quyết lấy đa số thắng thiểu số, nhưng đằng sau thì quy tắc trò chơi vẫn chực nằm như một, người đứng đầu gia tộc quyết định. Vậy nên công ty dưới danh nghĩa Cừu gia tuy khác nhau nhưng chỉ cần để cái tên tập đoàn “Ân Tương” trong câu “Ân tương cừu báo” là giới doanh nhân không ai dám xem thường.

(‘Ân tương cừu báo’ nghĩa là: ‘Lấy oán báo ân’, nhưng cũng có thể do tác giả chơi chữ ‘Cừu’ trong ‘Cừu gia’, vậy lại được hiểu là ‘Ai có ân với họ, họ sẽ báo đáp và ngược lại’)

Cừu gia phát triển tại Tân Đảo, lại tham gia vận tải biển mà thế lực lan sang cả nước ngoài và Đại Lục.

Kinh doanh trên Đại Lục, ngoài vận tải biển thì Cừu gia rất tinh táo trong việc chọn phát triển lĩnh vực giải trí vốn đã quen tay. Khác với Tân Đảo, pháp luật Đại Lục không cho kinh doanh sòng bạc, họ chuyển hướng mở câu lạc bộ, khách sạn và hội quán cao cấp, cũng đầu tư một số bất động sản kết hợp với ưu thế vận tải biển để kinh doanh rượu, cigar và siêu xe.

Cừu gia mới gia nhập vào giới nghệ sĩ vài năm trở lại đây và gây dựng nên một công ty quản lý ‘All Entertainment’ không lớn không nhỏ.

Ban đầu, những người trong nghề chỉ đứng ngoài bàng quan, họ cho rằng giới nghệ sĩ sâu như vực thăm và không phải cứ có tiền là có thể nên chuyện. Nhưng chỉ vài năm sau đó, ‘All Entertainment’ đã cho ra lò nhóm nhạc thần tượng R-RED cùng với hai ngôi sao trẻ dành được danh hiệu ‘Cúp vàng’ danh giá cho người mới, đồng thời còn ký kết hợp đồng với ngôi sao màn bạc Cừu Toàn đang phát triển ở nước ngoài. Những thành tích sáng chói này đã khiến đại đa số người trong nghề phải ngả mũ, cũng phải thừa nhận rằng khi tiềm lực kinh tế lớn đến một trình độ nào đó thì nước có sâu mấy cũng phải khô.

Còn về Cừu Tiềm, nghe nói gã là con riêng của người đứng đầu gia tộc, vốn chỉ chạy tàu bè lặt vặt và không được coi trọng, nhưng không biết vì sao mấy năm trở lại đây đột nhiên chen chân vào được trung tâm quyền lực, nghiễm nhiên có xu hướng trở thành người nối nghiệp kế tiếp. Cừu lão gia cũng giao gần một nửa số công ty và nhất là mảng vận tải biển cho một kẻ mới đầu ba như gã, khiến giá trị của Cừu Tiềm tăng vọt.

Thế nhưng bề ngoài của gã thì kém xa hình tượng sếp tổng của một công ty.

Gã có nước da ngăm do phơi nắng, mái tóc lờ tùm qua loa ra sau, áo sơ mi luôn để hở cúc đầu, cùng với chiếc vòng vàng to như sợi xích trên cổ, dù tiếp nhận công ty thì nom gã vẫn chẳng khác gì một gã chạy thuyền. Chẳng qua quần áo hoa hoét trên người đổi thành áo tơ tằm đắt đỏ hơn mà thôi.

Nhưng những điều đó không che lấp được dáng người cao to và rắn rỏi của gã, khuôn mặt sắc cạnh cùng khí chất riêng biệt, nên dù trông què một cục thì gã vẫn đẹp trai một cách hoang dã. Thậm chí năm mà gã tiếp nhận công ty ‘All Entertainment’ còn từng được một tờ báo lá cải bình chọn là vị đại gia mà giới nghệ sĩ muốn bị tiếm* nhất, vừa hay trong tên gã lại có một chữ “Tiềm”. (*hiếu nôm na là muốn được thăng chức bao dưỡng*)

Cũng không biết có phải vì thế không mà Cừu Tiềm rất thích thú với sở thích đó.

Trong khoảng thời gian chờ đợi này, Bạch Lăng cảm thấy vẫn còn chút chân chừ.

Mười năm của đời trước, Bạch Lăng từng nghe về thủ đoạn của Cừu Tiềm. Nhìn như cục mịch rộng rãi, quyết đoán gọn gàng, thực chất lại mang bản tính như rắn độc. Ẩn nấp, che dấu sau đó một nhát chí mạng, làm địch thủ của gã tuyệt đối là một cơn ác mộng đáng sợ nhất.

Nếu không phải vì khoảnh khắc cuối cùng ấy thì có lẽ Bạch Lãng vẫn chẳng bao giờ nghĩ Cừu Tiềm lại có thái độ đối xử khác biệt với mình.

Với điều kiện của Cừu Tiềm, hẳn có rất nhiều nghệ sĩ chủ động bò lên giường gã, lời từ chối của anh vốn chẳng đáng quan tâm. Bản thân anh không phải người nổi bật trong giới, mà gã cũng chẳng coi lời cự tuyệt của anh ra gì. Lúc đầu anh đã nghĩ, hẳn những lần giúp đỡ ít nhiều trong kiếp trước của Cừu Tiềm chủ yếu vẫn là để xem trò.

Nhưng những hành động của gã sau khi anh chết đã khiến anh phải nghĩ lại.

Cho dù chỉ đứng trên cương vị của một người bạn, có người đau lòng vì mình, thì dường như bao cố gắng và nhọc nhằn trên chặng đường đi tới cuối cùng cũng có người thấu hiểu. Sau sự ruồng bỏ của tất cả thì một phần thiện ý của Cừu Tiềm thôi cũng được Bạch Lãng khắc sâu vào tận đáy lòng.

Chẳng qua, Bạch Lãng của kiếp trước là một ngôi sao bình thường chưa bao giờ cúi đầu.

Lần này tự thân đưa đến cửa, Bạch Lãng cười buồn bã, liệu mọi thứ có còn giống trước kia?

Ngoài cửa có tiếng ồn ào, là của đám đông nhiệt tình hoan nghênh vị lãnh đạo chả mấy khi xuất hiện.

Mấy phút sau đó, cánh cửa bị thô lỗ đẩy ra.

Cừu Tiềm ngậm điều thuốc, nghiêng đầu, nhìn Bạch Lãng với đôi mắt đầy hứng thú.

“Thỏ con tìm anh à?”

4. Chương 4: Năm Triệu

Thỏ con là biệt danh Cừu Tiềm đặt cho Bạch Lãng khi gặp nhau lần đầu tiên tại câu lạc bộ.

Từ đó cũng gọi mười năm liền. Bạch Lãng biết anh không thể bắt Cừu Tiềm sửa miệng, cũng chẳng thừa hơi đi tranh cãi.

Giờ nghe lại thấy có chút nhớ nhung.

Bạch Lãng đứng dậy, gạt đầu chào hỏi, “Cám ơn Cừu tiên sinh đã dành thời gian.”

Cừu Tiềm của mười năm sau không khác bây giờ là mấy. Khuôn mặt góc cạnh không thua gì diễn viên, khí chất hoang dã và sắc bén khiến gã trông già dặn trước tuổi nhưng cũng khiến gã trông trẻ hơn khi trưởng thành.

Cừu Tiềm phả khói thuốc ra khỏi miệng, thả người phịch vào chiếc ghế salon bên kia, “Ngồi đi, có chuyện gì.”

Bạch Lãng ngồi ngay ngắn trở lại, vào thẳng vấn đề: “Tôi muốn vay tiền.”

“Hả?” – Cừu Tiềm nhướn mày, không che dấu vẻ bất ngờ hiện trên mặt, “Bao nhiêu?”

“Năm triệu,” – Bạch Lãng bình tĩnh nói, “Tiền mặt.”

“Năm triệu tiền mặt...” – Cừu Tiềm lại rít một hơi dài và phả chúng lên mặt Bạch Lãng, “Nhiều quá. Lý do là gì đây?”

“Anh tôi – Bạch Lễ nợ ngân hàng tư nhân năm triệu, không thể không trả,” – Bạch Lãng nhìn xuống, bắn khoả rằng liệu anh có nên đóng giả thành mình trước kia – khờ dại ngây thơ và một chút mơ mộng hay không, nhưng nghĩ rồi thấy không cần, “Nếu không xử lý gọn để lộ thông tin sẽ ảnh hưởng không tốt đến hợp đồng đại diện của công ty.” – dứt lời, Bạch Lãng không khỏi nghiêng đầu đi, ho mấy tiếng vì khói thuốc.

Cừu Tiềm nhìn anh đầy sẫm soi như đang nghi hoặc Bạch Lãng cư xử khác hẳn bình thường.

“Nhưng xem ra cậu cũng đâu khẩn trương lắm, trả hay không cũng không quan trọng hả?”

Gã chỉ nói bằng quơ nhưng kỳ thật là chạm trúng bản chất vấn đề.

Bởi nếu Bạch Lãng không giúp Bạch Lễ vay tiền trả nợ, Bạch Lãng sẽ bị ảnh hưởng đến hình tượng và phải thanh toán món tiền bồi thường vi phạm hợp đồng; còn nếu Bạch Lãng vay tiền trả hộ thì cuối cùng người mắc nợ vẫn chỉ là Bạch Lãng. Vay hay không vay, thực chất với anh chẳng khác nhau là mấy, có chăng là cha mẹ và anh trai anh có thể bình yên vượt qua lần này không mà thôi.

“Là vậy,” – Bạch Lãng cười khổ, “Có trả hay không với tôi cũng không khác nhau, tóm lại vẫn là tôi mắc nợ. Cho nên muốn xin Cừu tiên sinh hỗ trợ, vay lần này, đảm bảo không có lần sau, cũng lợi cho công ty.”

“Tôi được lợi gì? Sao tôi không biết nhỉ,” – Cừu Tiềm dập tắt điếu thuốc, hất cằm, “Nói nghe xem nào.”

“... Bao dưỡng, năm triệu, bán đứt. Bạch Lễ không có gan động vào người của Cừu tiên sinh.”

Giọng anh rất bình tĩnh và ổn định trong khi tầm mắt thì vẫn cúi gằm.

Cừu Tiềm sững sốt rồi cười phá lên.

“Bao dưỡng cậu? Ha ha ha – tôi không nghe nhầm đấy chứ?! Ha ha ha!!”

Mặt Bạch Lãng nóng hơn không theo ý muốn. Anh nhớ mang máng lần đầu tiên cự tuyệt Cừu Tiềm, khi đó anh đã nói chắc như đinh đóng cột mặc dù khá là sợ hãi. Cho nên đối mặt với nụ cười ngật nghẻo của Cừu Tiềm hiện giờ, anh chỉ biết cười khổ.

“Hai năm trước cậu đã nói gì? Tôi còn rõ mồn một đấy, ha ha ha -!! Nói nhân cách không bao giờ bị giày xéo, còn gì nữa nhỉ, còn định báo công an cơ mà? Ha ha ha -!!”

Cừu Tiềm cười ngật nghẻo mất một lúc mới dần ngừng lại, gãi gờ tay lau đuôi mắt, “Giờ lại muốn tôi bao dưỡng cậu, ha ha... Cũng à, có lời này của cậu nên anh đây bỏ qua cho việc cậu em đánh thức anh đêm qua đấy.”

Bạch Lãng phối hợp nhếch môi, đời trước bị gọi là “Thỏ con” cũng không phải không có lý.

“Vậy, Cừu tiên sinh nghĩ thế nào?”

Biểu hiện khoái chí của gã dần nhạt đi và thay thế bằng nụ cười khẩy.

“Sao cậu không hỏi tôi, tối qua khi nghe điện thoại, bên cạnh tôi có người khác hay không?”

Đến đây thì Bạch Lãng ngừng lại, sau đó là chút mất mát lan tràn.

Bởi vì anh chợt hiểu ra, khi Cừu Tiềm nói thế đồng nghĩa gã đã coi anh là một trong số những nghệ sĩ chấp nhận bỏ nguyên tắc vì tiền. Dù sao người chủ động dán lên vốn chẳng đáng giá trị. Cũng bởi vậy mà chút ít thân thiết mơ hồ giữa anh và Cừu Tiềm trong kiếp trước, sau khi đề cập vấn đề này hẳn cũng không còn.

Nhưng Bạch Lãng không hối hận việc mình đang làm.

Anh đưa lời đề nghị này cho Cừu Tiềm vì muốn cảm ơn những gì gã đã làm cho anh lúc cuối cùng. Cảm ơn chiếc ô của gã.

Sống lại, Bạch Lãng không có gì có thể trả Cừu Tiềm, chỉ còn có thứ này thôi.

Dùng cơ thể để trả vốn là một điều thật vớ vẩn, nhưng nghệ kỹ hơn thì đời này có thể sống được bao nhiêu

năm nữa, vốn Bạch Lãng cũng không biết.

Nếu Cừ Tiềm còn muốn thì cho gã, còn nếu không, anh cũng thanh thản cõi lòng.

Về phần Bạch Lễ, nếu Cừ Tiềm từ chối lời đề nghị này, hẳn công ty cũng sẽ không cho anh vay tiền như đời trước. Một nghệ sĩ mới nổi hai tháng không nhà không tài sản, không đi cửa sau là không thể vay ngân hàng một món tiền lớn 5 triệu. Vậy là vừa không có tiền trả hộ vừa biết lỗi mà từ chối Bạch Lễ, tính ra cũng gọn gàng.

Vậy nên Bạch Lãng không miễn cưỡng, tỏ ý mình hiểu được, “Xin lỗi vì đã quấy rầy ngài.”

Anh đứng lên, “Vẫn cảm ơn Cừ tiên sinh đã sẵn lòng dành thời gian,” – và gật đầu với gã, “Không làm phiền ngài nữa.”

Gã nhìn anh hoắm hoắm như một con rắn độc, “Vay tiền thì sao? Không vay nữa à?”

Bạch Lãng thoáng ngừng lại, “Người có điều kiện như Cừ tiên sinh có lẽ sẽ hiếm, nhưng tìm người -” – lời còn chưa xong, Cừ Tiềm đã vươn tay nắm chặt tay anh, giật cả người Bạch Lãng về phía gã.

Bạch Lãng giật bắn mình, nhao cái cả người anh đã gần như tựa hẳn vào người gã, không chút phản kháng. Chiều cao 1m8 của Bạch Lãng trước mặt Cừ Tiềm vẫn thấp hơn gã nửa đầu, chưa bàn đến tỷ lệ cơ thể cũng khác nhau rất lớn. Bạch Lãng ngoan ngoãn để gã bóp cầm mình, ung dung thậm trọng.

Cừ Tiềm nheo mắt, “Cậu khác rất nhiều.”

“Thở nóng cũng cần người thôi.” – Bạch Lãng bình tĩnh trả lời dưới cái nhìn sâu hoắm của Cừ Tiềm.

Gã nhìn chăm chăm anh mấy giây như muốn nhìn ra điều gì đó khác, cuối cùng lại dùng sức kéo cầm anh mà hôn xuống.

Đó là một nụ hôn thô bạo chẳng chút nhượng bộ.

Đầu lưỡi thô lỗ quét ngang quét dọc trong miệng anh như một vị vua độc tài tuần tra khắp ngõ ngách lãnh thổ của mình.

Bạch Lãng cứng người, dù kiếp trước kết giao với Khang Kiện thì hai người cũng rất ít khi kịch liệt và thô lỗ thế này. Mùi thuốc lá nồng nặc trong miệng Cừ Tiềm làm anh phải choáng váng, nhưng dưới sự dẫn dắt mạnh mẽ của gã, Bạch Lãng cũng thả lỏng người phối hợp.

Bởi vậy khi buông Bạch Lãng ra, Cừ Tiềm nheo mắt lại đầy nguy hiểm.

“Hình như thành thạo hơn trước nhỉ?”

Bạch Lãng mím môi, “...không miễn cưỡng mà,” – đầu thế ngây ngô như lúc ban đầu được nữa.

Về mặt gã thoáng u ám nhưng cũng tán đi rất nhanh, bởi vì gã lại giữ chặt cầm Bạch Lãng hôn lần nữa.

Mà trước lần này, gã đã có đáp án.

“Vây nhớ hầu hạ cho tốt. Năm triệu, bán đứt.”

Hôm sau, một chiếc xe SUVs màu bạc đỗ “Kít –” ngay dưới khu chung cư cũ của gia đình Bạch Lãng ở thành phố T.

Đó là một khu chung cư kiểu cũ sáu tầng. Tám năm nước, hai vợ chồng họ Bạch vốn làm nông ở vùng nông thôn, khi thời kỳ đổi mới đất nước diễn ra, đất nông nghiệp bị thu hồi làm đường cao tốc, hai vợ chồng có được một khoản tiền đền bù và chuyển đến thành phố T theo lời đề nghị của Bạch Lễ vừa tốt nghiệp đại học, mua hai căn nhà liền tầng.

Hai ông bà biết không còn ruộng chỉ có thể dựa vào con cái. Nên khi mua nhà, họ ở tầng dưới, con cả Bạch Lễ kết hôn có thể ở tầng trên, vừa tiện trông nom vừa thuận bế cháu, lại không lo xa mặt sẽ cách lòng. Về phần con thứ Bạch Lãng, thôi thì để tự anh phần đầu, hai ông bà không dư tiềm lực lo cho anh.

Bởi vậy Bạch Lãng chỉ ở đó mấy năm, sau đó đến thành phố A học đại học, sởi dĩ cũng không quen thuộc nhiều.

Bạch Lãng đeo chiếc kính râm cỡ lớn, xuống xe.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi tay dài màu trà kết hợp với quần âu, khác hẳn hình tượng trẻ trung áo phông quần jeans trên màn ảnh, trông trưởng thành hơn rất nhiều. Mười năm kiếp trước không phải vô ích, hiện giờ mỗi cái gờ tay nhắc chân đều mang theo sự trưởng thành khác hẳn trang lứa.

Bạch Lãng khom người bám vào cửa xe, nói với tài xế bên trong, “Cám ơn Cừu tiên sinh, từ đây tôi tự lên là được.”

Từ thành phố A đến thành phố T mất 5 tiếng chạy xe, một ngày chạy đi chạy về cũng là giới hạn với một lái xe.

Cừu Tiềm ngồi ghé lái ngậm điều thuốc ngoái ra, “Hể? Không cần anh lên sân khấu à?”

Bạch Lãng cười ảm đạm, “Nhìn người có lẽ không biết, nhìn chi phiếu nhanh hơn.”

Cừu Tiềm nhìn Bạch Lãng nhiều lần, từ khi bắt đầu ‘Vụ giao dịch’ hôm qua, càng lúc gã càng không nhìn thấu được Bạch Lãng.

“Đi đi, anh chờ,” – Cừu Tiềm móc trong túi lấy ra một thứ, ném cho Bạch Lãng, “Dù gì cũng bán đứt cho đại gia anh đây, đừng để mất mặt.”

Bạch Lãng vội vàng giơ tay ra đón, đến khi bắt được mới nhận ra là một chiếc đồng hồ bạc nam kim cương. Bên ngoài khảm đầy kim cương nhí bạc, bốn phía chỉ phương hướng mới đổi thành một viên ngọc xanh. May mà kiểu dáng nhỏ gọn, không kiểu gì cũng bị gán cho bốn chữ ‘đại gia chân đất’.

Bạch Lãng không nói gì, đeo nó lên tay trái, lại dùng cổ tay áo che hờ đi.

“Cám ơn Cừu tiên sinh.”

“Còn gọi là Cừu tiên sinh hử?” – Cừu Tiềm chống cằm.

“Anh,” – Bạch Lãng sửa miệng.

Cừu Tiềm hài lòng, cười đến hạ lưu, “Giải quyết mọi chuyện đi, xong đến phiên chúng ta làm việc.”

Bạch Lãng khẽ gật đầu, không đáp, chỉ đóng cửa xe, vào tòa nhà.

Hai căn phòng cha mẹ anh mua ở tầng năm và tầng sáu.

Khu chung cư không có thang máy, nhà ở tầng trên sẽ có giá rẻ hơn.

Bạch Lãng đi trên chiếc cầu thang nửa quen nửa lạ, những hình ảnh không muốn nhớ lại vẫn lảng lảng ùa về.

“Mày, đồ bất hiếu! Mày còn vác mặt về đây làm gì?!”

“Muốn bố mẹ với anh mày bị người ta xử phải không?! Mày muốn chúng tao chết đi chứ gì?!”

*“Mày biết hàng xóm người ta nói gì không?! Người ta bảo nhà này có thằng con biến thái!! Cả ngày chỉ nghĩ đến đ*t đàn ông!”*

“Mày muốn anh mày phải làm sao đây!! Mày có biết vì mày mà việc làm ăn của anh mày suýt phá sản không!”

“Mày bệnh hoạn một mình đi!! Đừng có liên lụy đến cái nhà này!! Cút ngay cho tao!!”

“Mày nói gì?! Nghe mày giải thích á!! Mày không biến khỏi đây thì tao đập chết mày!! Đập chết mày!!”

“Rốt cuộc tao tạo nghiệt gì mà sinh phải đứa bệnh hoạn như mày -!! Ôi trời đất ơi –“

Sau đó là những cái đấm đá và xô đẩy.

Tiếng mẹ anh gào thét và khóc lóc như vãn vãng vắng bên tai.

Cha anh đứng im một góc.

Còn anh trai anh – Bạch Lễ thì đau đớn nhìn anh như thể không ngờ mình lại có đứa em như thế...

Tất cả mọi chuyện trong quá khứ trùng điệp làm Bạch Lãng chứng trước cửa mắt mấy giây mới ấn chuông.

Sau đại học, nhà này không còn là nhà anh, nên cũng không được chia một chiếc chìa khóa.

Trong phòng có người chạy vội ra mở cửa, là Bạch Lễ với đôi mắt đỏ ngầu.

“Em! Có mang tiền đến không?!”

Mấy phút sau, Bạch Lãng ngồi trong phòng khách, được cha mẹ và anh trai vây quanh hỏi han.

“Tiền đâu? A Lãng, con đã vay được chưa?” – mẹ anh sốt ruột hỏi.

“Anh con đang chờ tiền cứu mạng!! Con không ở đây nên không biết mấy ngày nay cả nhà lo sợ thế nào đâu!! Điện thoại đến thì có tiếng cười quái dị, ra ngoài có người mặc đồ đen theo dõi!! Chúng không sợ cảnh sát!! Chúng theo dõi chúng ta!! Phải sống sao đây hử trời!!”

“Đúng đúng!! Em, em mang tiền tới phải không?!” – Bạch Lễ nắm chặt tay Bạch Lãng rung lên như bị động kinh, siết tay anh mạnh đến nỗi hằn dấu đỏ, “Chỉ còn ba ngày! Ba ngày nữa thôi!! Nếu không có tiền!! Không chỉ anh, cả ba mẹ cũng gặp chuyện!!”

Mẹ anh và Bạch Lễ không thấy anh nói gì thì bắt đầu gắt gỏng, “Phải phải!! Không phải ngày nào mà cũng đóng phim trên tivi đấy sao!! Phải kiếm được nhiều tiền chứ!! Sao không nói gì!! Có việc con con này mà cũng không giúp anh mà à?!”

“Mẹ, năm triệu không phải con số nhỏ...” – Bạch Lãng vừa muốn giải thích đã bị mẹ anh ngắt lời.

“Nói thật, A Lãng, có phải con trách bố mẹ bất công không?! Có phải con trách bố mẹ không mua nhà cho con không, phải thế không?! Nhưng đó là anh ruột con mà!! Anh em còn chia chác gì hả?! Cha mẹ nuôi con khôn lớn, có thiếu ăn thiếu mặc con đâu?! Con chọn ngay lúc này để so đo có phải quá quắt lắm không?!”

Bạch Lãng đã định lấy tấm chi phiếu trong túi áo ra, nhưng nghe mẹ nói vậy, bỗng một ý tưởng chưa từng có trong kiếp trước bỗng xuất hiện trong đầu, anh hỏi:

“Bán hai căn phòng này đi cũng đủ 5 triệu còn gì?”

5. Chương 5: Chiếc Đồng Hồ Nạm Kim Cương

“Mày nói gì cơ?!” – bà biến sắc, ngữ điệu cũng thay đổi theo, “Đây là vốn liếng của cả nhà ta!!”

“Bán nhà rồi bố mẹ với anh mày ở đâu?! Mày, mày muốn chiếm nhà chứ gì?! Tao biết ngay mày chả tốt đẹp gì mà!! Nổi tiếng rồi muốn chối bỏ bố mẹ phải không! Ối làng nước ơi!! Con tôi nó độc ác với bố mẹ nó thế đấy!! Sao tôi lại để ra cái loại bất hiếu như nó vậy hả trời!!”

Cha anh thấy mẹ anh càng nói càng độc địa thì vội vàng chạy ra giải hòa, “Đừng nói vậy, A Lãng không có ý đó.”

Sau đó ông quay sang Bạch Lãng, húng hắng hòng khuyên nhủ, “A Lãng, nhà phải giữ con ạ. Đầu năm nay giá nhà tăng cao, bán rồi không tìm được chỗ tốt vậy nữa đâu, lại còn hai tầng liền nhau chứ, ở đâu có cái giá đó? Tiền vẫn phải vay...”

“Vay thế chấp nhà cũng được mà?” – Bạch Lãng bình tĩnh nói, “Năm triệu chia thành nhiều kỳ trả dần cũng dễ hơn là vay một lần 5 triệu. Giai đoạn đầu có thể anh sẽ khó khăn việc trả nợ, con sẽ đỡ một phần.”

Nói tới đây, cha anh bắt đầu do dự.

“Thế nhờ mày không trả thì sao?!” – Mẹ anh gào lên chất vấn, “Nhờ mày mặc kệ thì sao?! Mày có chắc sẽ trả đúng hạn chứ?! Sẽ không kiếm cớ từ chối chứ?!” – bà hỏi dồn dập như thể Bạch Lãng mới là chủ nợ chân chính, “Tao không quan tâm!! Hai căn nhà này không thể bán!! Ai muốn động đến tiền quan tài của tao, tao liều mạng với kẻ đó!!” – bà vỗ bàn và trợn mắt cảnh cáo chồng mình.

Cá tính yếu đuối nhu nhược khiến cha anh không dám trái ý mẹ anh, ông chuyển hướng muốn tiếp tục khuyên Bạch Lãng, nhưng khi chạm đôi mắt sâu thẳm của anh, ông lại chẳng thốt nổi thành lời. Bởi rõ ràng, có nói gì thêm nữa thì chung quy vẫn là ép anh vay tiền, còn căn nhà thì dù bán một tầng cũng không chịu.

Bạch Lễ thấy tình hình không ổn cũng hòa vào, “Anh biết chứ không bằng lòng chuyện nhà cửa, nhưng chú ngẫm lại xem, trước giờ vẫn là anh chăm sóc bố mẹ. Từ khi chú công tác, anh có đòi chú một cái nào không?! Giờ chú lại tính toán làm anh thất vọng quá!”

“Mà nói đi thì phải nói lại, giờ anh sốt ruột như thế không phải cũng vì chú sao? Nếu việc nợ nần bị đồn ra ngoài, hình tượng chú xây dựng cũng bị ảnh hưởng phải không? Tiền bạc chỉ là nhất thời, nổi tiếng mới kiếm được tiền, chú phải rõ hơn anh chứ, danh dự mới là quan trọng nhất.” – lời cuối cùng của Bạch Lễ chẳng có gì ngoài đe dọa.

Bạch Lãng nhìn anh trai mình với cái nhìn ngày càng lạnh. Anh hoàn toàn không muốn nể nang Bạch Lễ. Rút tấm thẻ ngân hàng trong túi áo ra và đập ‘bốp’ lên bàn, “Anh đi kiểm tra xem bên trong còn bao nhiêu tiền, bốn mươi vạn vừa trả nợ cho anh lần trước. Tiền nuôi bố mẹ cũng dùng để trả nợ cho anh hết rồi.”

Bạch Lễ tái mặt, “... ý chú là muốn thấy anh chết phải không?”

“Không có tiền thì vay!! Không vay ngân hàng được thì vay công ty không được hả?” – mẹ anh tiếp tục bù lu bù loa, “Giời ơi là trời!! Sao tôi lại sinh ra đứa con vô tình thế này!! Giời ơi... đến cha mẹ, anh em ruột thịt cũng không giúp đỡ!! Trước tôi sinh ra nó làm gì không biết, thà bỏ quách đi cho rồi!! Nó làm tôi khổ thế này đây!!”

Những lời lẽ này, kiếp trước anh chưa từng được nghe.

Bởi khi đó anh chẳng đến đây như ngày hôm nay, chỉ ngoan ngoãn chạy đôn chạy đáo đi xoay tiền, chưa từng nghi ngờ cha mẹ mình.

Còn hiện tại, sự thật phơi bày ngay trước mắt, làm anh phải bật cười tự giễu, rốt cuộc vẫn lấy tấm chỉ phiếu khác đặt lên bàn.

“Tiếc nhà thì bán con.”

Bạch Lễ vừa thấy tấm chỉ phiếu đã nhào lên cướp đoạt, mừng như điên dại, “Đây, đây là chỉ phiếu của giám đốc Cừu hả? Đúng là chỉ phiếu rồi! Tròn 5 triệu! A Lãng, có tiền sao em không nói sớm...”

Chỉ có cha anh là còn lương tâm hỏi anh: “Bán con là sao? Tiền ở đâu ra vậy con?”

Bạch Lãng đứng dậy, bởi anh không muốn ở đây thêm một giây nào nữa.

“Tiền bán mình. Năm triệu, ngủ với đàn ông.”

“Ngủ với đàn ông?!” – mẹ anh thét lên, “Mày, mày đi làm đ*?”

Bạch Lãng nhếch môi, “Cũng có thể không, đưa chi phiếu lại cho con.”

“Chú, chú đùa phải không?!” – Bạch Lễ cầm tấm chi phiếu lùi ra sau, cha mẹ anh thì thẳng thốt đứng như trời trồng, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

“Còn ba ngày, cha mẹ vẫn còn thời gian cân nhắc xem có muốn rút tiền hay không?” – Bạch Lãng nhìn ba người thân ruột thịt, trái tim mềm yếu trước kia vẫn khiến anh cho họ được lựa chọn, “Hai con đường. Một là thế chấp nhà, con sẽ trả một nửa tiền nợ theo kỳ. Còn không, muốn con giúp trả cả 5 triệu thì chỉ còn cách này thôi.”

Bạch Lãng đi thẳng ra cửa, trước khi mở lại nói thêm, “Nhưng bán rồi sẽ không còn nữa. Giẻ rách thì không còn giá trị.”

Cha anh tái xanh, rốt cuộc cũng bước tới gọi anh thì thào, “A Lãng, con...”

Bạch Lãng ngoái đầu nhìn cha mình.

Ông tự hỏi mất mấy giây lại chỉ thốt được câu hỏi, “Con, con thật sự để bụng chuyện nhà cửa phải không?”

Bạch Lãng cảm thấy trong lòng mình vừa có thứ gì đó vỡ vụn, anh bật cười lắc đầu, đóng ‘cạch’ lại cánh cửa nhà họ Bạch ở phía sau. Và khi xuống hết năm tầng, cánh cửa nhà họ vẫn chưa hề được mở, không một ai đuổi theo.

Bạch Lãng dẫn lòng không ngoái đầu lại và bước thẳng về phía chiếc xe màu bạc đỗ cách đó không xa.

Mới lên xe, mùi khói thuốc nồng nặc đến ập tới.

Cừu Tiềm quay sang nhìn anh giữa làn khói đặc, “Có chờ không?”

Bạch Lãng sửng sốt, tự hỏi tại sao Cừu Tiềm lại biết cuộc nói chuyện của mình.

Và để đáp lại sự thắc mắc của anh, Cừu Tiềm thân nhiên kéo chiếc tai nghe di động ra khỏi tai phải và ném nó vào hộc để đồ.

Dường như nãy giờ gã đang nghe cái gì đó, Bạch Lãng ngẩn người, nhìn sang chiếc đồng hồ trên tay.

Anh lắc lắc cổ tay, cười khỏ, “Đây là chiếc xích đắt nhất đấy nhỉ?”

Cừu Tiềm nhún vai, “Muốn đeo hay không tùy em.”

Đã đặt thiết bị nghe lén còn cố ý nói cho anh biết, Bạch Lãng thật không hiểu Cừu Tiềm nghĩ gì.

Nhưng cũng chả sao. Với những gì vừa diễn ra trong nhà, đây có thấm tháp gì.

Đột nhiên Cừu Tiềm lại hỏi, “Ba ngày sau chi phiếu không được dùng thì sao?”

Bạch Lãng mỉm cười, “Vậy ngủ một lần, free.”

“Chà.” – Cừu Tiềm tỏ ra hứng thú, “Vậy anh đây trúng số rồi còn gì?”

Nụ cười trên môi phai nhạt, Bạch Lãng nhìn ra ngoài cửa kính.

“Tỷ lệ thấp lắm, như trúng độc đắc thôi.”

Cừu Tiềm nhìn khuôn mặt quay nghiêng đi của Bạch Lãng, không nói thêm gì.

Gã khởi động xe, đạp chân ga, chiếc xe màu bạc rú lên, phóng vút đi.

Không đến hai tiếng sau, khi xe Cừu Tiềm còn chưa quay về đến thành phố A.

Ngân hàng gọi điện báo cho Cừu Tiềm theo như gã chỉ thị, rằng chi phiếu năm triệu đã được dùng.

Lúc đó Bạch Lãng đang nhìn ra ngoài cửa, suy nghĩ về ý nghĩa của lần sống lại này.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Lãng tỉnh giấc trên chiếc giường màu xanh đậm bởi hồi chuông EDM inh ỏi.

Chiếc chăn bông mỏng bao bọc cơ thể mang lại cảm giác mềm mại nhẹ nhàng và mát mẻ như một tấm lụa tơ tằm cao cấp nhất, làm Bạch Lãng thật chẳng muốn dậy, anh lấy chiếc gối chụp lên một bên tai tiếp tục làm rùa trên giường.

Cho đến khi có tiếng ‘bốp’ rất to như thứ gì đó bị ném xuống đất, tiếng nhạc EDM âm ỉ cũng ngưng hẳn. Sự yên tĩnh đến đột ngột làm Bạch Lãng giật giữa đầu tranh khỏi cơn giấc ngủ.

Vừa mở mắt đã thấy một phản thối màu tiểu mạch chắn trọn tầm nhìn. Tấm lưng trần với những búi cơ tuyệt đẹp đang thả phập phồng lên xuống. Dưới bả vai dày rộng là vòng eo rắn chắc, phần dưới nữa bị chiếc chăn đắp chung che đi, và người này cũng gần như rúc đầu vào trong gối.

Bạch Lãng từ từ khép mắt lại, dùng vài giây sau đó để nhớ lại mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua, rồi chậm chạp rời khỏi giường, nhìn xung quanh tìm buồng tắm trong căn phòng ngủ.

Hôm qua, sau khi lái xe trở về thành phố A, Cừu Tiềm chẳng nói chẳng rằng chở thẳng hai người đến đây.

Đó là một căn hộ chung cư cao cấp được thiết kế kiểu hiện đại và sang trọng nhưng lại lạnh lùng. Cừu Tiềm vừa vào nhà đã ném luôn chìa khóa, đặt Bạch Lãng lên cửa và hôn ngẫu nhiên. Nụ hôn kéo dài từ cửa cho đến khi đồ bị cột sạch và lên giường trong phòng ngủ, rất là năng suất, sau đó những gì nên làm đều làm cả.

Cơm tối cũng chưa ăn, Bạch Lãng mê man luôn cho đến sáng.

Tiếng nhạc chuông vừa kêu kia cũng do anh cố ý đặt để trên đầu giường với một phần lý trí hiếm hoi còn sót lại của ngày hôm qua.

Tắm rửa qua loa, Bạch Lãng chịu đựng phần eo khó chịu nhặt quần áo vứt rải rác trên sàn lên mặc lại, sau đó thử chiếc điện thoại bị quăng trên sàn, may mắn dùng được.

Còn gần một tiếng nữa là đến thời gian chụp quảng cáo thời trang đã hẹn, Bạch Lãng nhắm tính thời gian đi từ đây về nhà rồi tới địa điểm chụp ảnh... Không thể không về nhà, anh không thể mặc bộ quần áo vừa nhận nhúm vừa dứt cục này đi làm được.

Không thể trì hoãn thêm, anh nhìn Cừu Tiềm vẫn đang vùi đầu ngủ và nghĩ hẳn không cần chào gã, vừa xoay người thì chân đá phải thứ gì đó, ra là chiếc đồng hồ tối qua bị tháo ra vì vướng víu.

Bạch Lãng chân chừ, nhắm nghĩ dù gì bản thân cũng nên tỏ ra ngoan ngoãn thành thật một chút, anh nhặt chiếc đồng hồ và đeo lên tay.

Vừa cài xong thì giọng gái ngủ của Cừu Tiềm vang lên, “Định đi đâu?”

Bạch Lãng quần áo chỉnh tề, đứng cạnh cửa gập đầu, “Sáng nay có việc, tôi phải đi qua nhà một chuyến, đi trước.”

“Việc gì, bỏ, bỏ hết.” – Cừu Tiềm híp mắt ngẩng đầu, hằm hằm tức giận, “Khác gì anh đây bị chơi, lại đây!”

Bạch Lãng dừng lại, đi đến bên giường, vừa lại gần đã bị gã kéo mạnh.

Một lần nữa Bạch Lãng nằm dưới người gã.

Cừu Tiềm vẫn chưa mở nổi mắt, gã dí mũi vào cổ anh ngủ ngửi, “Tắm rồi à, thơm.”

Bạch Lãng nhìn trần nhà, mặc cho Cừu Tiềm đè anh định ngủ tiếp, nhẹ nhàng nói, “Làm gương mặt thương hiệu cho thời trang UNI, nghỉ vô cớ trả hai vạn một ngày, mất hình tượng đến một triệu, mới ký hợp đồng tuần trước.”

Cừu Tiềm biếng nhác tiếp lời, “Sợ gì, mất thì tìm cho em việc khác ngon hơn, chuyện nhỏ.”

Bạch Lãng bất đắc dĩ, đành phải uể uải chuyển hơn, “... Tôi nên nói với Tiểu Dương thế nào?”

“Tiểu Dương?”

“Là trợ lý.”

Cừu Tiềm vẫn đè nặng Bạch Lãng bật cười khế, dường như không còn chút buồn ngủ nào, “Cưng thấy nên nói gì?”

Bạch Lãng im lặng mấy giây, đoán xem ý đồ trong lời nói của gã.

Thái độ của Cừu Tiềm lúc này như muốn thông báo cho tất cả rằng quan hệ giữa hai người họ không bình thường.

Nhưng vì sao? Với công ty cũng không phải chuyện tốt, mặc dù sự thật là Cừu Tiềm không thiếu phần tiền mà anh kiếm được.

Hay vì anh thay đổi quá nhiều so với trước nên Cừu Tiềm nghi ngờ muốn thử?

... Nhưng đeo đồng hồ còn chưa đủ à?

Nhớ về danh hiệu rắn độc của Cừu Tiềm trong kiếp trước, Bạch Lãng cảm thấy mình không đủ tầm để đoán được ý đồ của gã. Anh vươn tay xoa mái tóc như tổ quạ của Cừu Tiềm như muốn trấn an, “Nếu không tôi cho người mang đồ ăn và quần áo đến đây, như thế sẽ không cần vội nữa.”

Cừu Tiềm im lặng tỏ rõ sự bất mãn, “Vẫn muốn đi à?”

“Ừ.” – Bạch Lãng vỗ về đầu gã, “Năm triệu tiêu hết rồi, tôi thiếu tiền.”

Cừu Tiềm hừ hừ ghét bỏ, xoay người ôm lấy gối của gã.

“Sữa đậu nóng, ở cuối đường Nhị Lãng, bánh trứng cuộn quẩy, gấp đôi hành.”

Bạch Lãng mỉm cười, bò dậy, gọi điện cho một anh chàng chuyên ship đồ được lưu trong danh bạ mà không phải gọi cho Tiểu Dương. Loại hình phục vụ chuyên ship đồ này mới phát triển gần một năm trở lại đây ở thành phố A, là Tiểu Dương tìm cho anh.

“Nếu được thì đổi Tiểu Dương giúp tôi. Hắn không kín miệng.” – sau khi gọi điện xong, Bạch Lãng tiện thể đề nghị.

“Hả, được, muốn đổi thành ai?”

“Hong Hong đi,” – Bạch Lãng không chút đắn đo.

Mặc dù nhiều năm sau trong kiếp trước Nhị Hồng mới được phái đến làm trợ lý cho anh, nhưng qua chuyện trò Bạch Lãng biết hóa ra Hong Hong đã làm trợ lý ở ‘All Entertainment’ một thời gian khá dài, trước cả khi anh đến thành phố A.

“Hong Hong?” – Cừu Tiềm hỏi lại đầy nghi hoặc.

Bạch Lãng không hiểu, đành phải giải thích thêm, “Tôi nghe người khác nói về anh ấy.”

“Chắc.” – Cừu Tiềm nhồm dậy ngồi trên giường, cười đầy ẩn ý.

“Xem ra lòng tham của cứng không nhỏ đâu, còn muốn giành trợ lý của anh cơ đấy.”

Bạch Lãng sửng sốt, ngoài cảm giác không ổn mặt ngoài, nội tâm cũng đang dậy sóng.

6. Chương 6: Áo Thun Chui Đầu

Bạch Lãng đến địa điểm chụp ảnh của UNI trước giờ hẹn năm phút.

Nguyên nhân là vì Hồng Hồng chở Bạch Lãng phi như bay trên chiếc SUVs màu bạc của Cừu Tiềm.

Trước khi đi, Cừu Tiềm gọi một cú điện thoại và không lâu sau đó Hồng Hồng xuất hiện trong căn nhà với bộ comple đen. Gã ném chìa khóa và nói “Sau này cậu theo Bạch Lãng” là dường như mọi chuyện đã được quyết định. Đáng vẽ bất ngờ của Hồng Hồng khi đó làm Bạch Lãng có chút hối hận vì đã đưa ra yêu cầu này.

Bạch Lãng chọn Hồng Hồng vì anh ta khá kiệm lời, bề ngoài khó giao tiếp nhưng thực tế lại sắp xếp mọi công việc xung quanh rất trật tự và khoa học, khác hẳn với tính cách của Tiểu Dương. Nhưng điều mà Bạch Lãng bất ngờ nhất chính là người mà Hồng Hồng đi theo ban đầu là Cừu Tiềm, kiếp trước trợ lý thường xuất hiện bên cạnh Cừu Tiềm không phải anh ta.

Nhưng có thể ở cạnh Cừu Tiềm thì chắc chắn phải rất có năng lực.

Thì ra kiếp trước Cừu Tiềm còn dùng cách này để giúp đỡ anh...

Bạch Lãng không khỏi đi đánh giá Cừu Tiềm, cảm giác lúc này trong anh khá phức tạp. Đương nhiên cũng có thể do anh suy nghĩ viển vông; có thể Hồng Hồng phạm sai lầm nào đó mới bị Cừu Tiềm đổi đi, vừa hay anh vợ bỏ. Nhưng nhìn anh ta hoàn toàn bình tĩnh dù đột nhiên bị phái đến làm trợ lý cho anh thì anh lại nghiêng về giả thuyết đầu tiên nhiều hơn.

Song, dù kiếp trước Hồng Hồng được phái đến hỗ trợ anh vì bất cứ lý do gì, thì việc anh tùy tiện đòi người lúc này có khi lại vô tình cản trở con đường phát triển của anh ta.

Có thể sẽ bị cho là ‘giả tạo’ nhưng Bạch Lãng vẫn phải nói, “... Tôi không biết Hồng ca là người của anh, chỉ nghe người khác nhắc đến, nếu đã vậy thì thôi, đổi cho tôi người khác là được.” – lần này anh không dám tùy ý điểm tên nữa.

Ánh mắt sắc như dao của Cừu Tiềm mài trên người anh và đột nhiên gã cười hếch, “Khách sáo gì. Em đã dám nói, anh sao dám không nghe? Lại đây.”

Bạch Lãng biết mọi chuyện đã muộn, chỉ đành đến gần gã, “Cảm ơn anh.”

Cừu Tiềm quặp eo anh trao một nụ hôn đầy mùi bánh trứng hành ngay trước mặt Hồng Hồng. Hôn xong gã còn lần xuống véo nhẹ mông anh và thân mật dặn dò, “Không phải cảm ơn. Nay làm việc xong để Nhị Hồng giúp em dọn nhà qua đây, nghe chưa?”

“...Vâng.” – Bạch Lãng gật đầu.

Căn phòng xa xỉ không có hơi người, hẳn không phải nơi ở cố định của Cừ Tiềm.

Muốn anh dọn đến đây, nghe chừng Cừ Tiềm muốn thực hiện triệt để việc ‘bao dưỡng’ này. Cảm giác ấy càng mãnh liệt hơn khi anh lướt qua Hồng Hồng chỉ biết cúi mặt và không đưa ra bất cứ bình luận gì.

Anh chợt nhớ về kiếp trước, khi bức ảnh đầu tiên vào Gay bar bị công khai trên mạng, Hồng Hồng đã xông đến bên anh với vẻ mặt nghiêm trọng và hỏi rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra. Đó là khi anh vụng về giấu diếm mọi người, đương nhiên cũng không dám thừa nhận. Song chính sự quan tâm sốt ruột đó của Hồng Hồng mà anh cảm nhận được chút gì đó gần gũi.

Đời này, mọi thứ đã khác xa.

Bạch Lãng ngồi sau xe nhìn gáy Hồng Hồng trên ghế lái và thả suy nghĩ bay vòng...

Có lẽ, Cừ Tiềm cố ý công khai cũng là vì thế.

Gã muốn anh hiểu rằng, vì tiền, bản thân anh đã hy sinh những gì.

Vẫn là trò đùa quái ác trước kia thôi phải không?

Bạch Lãng cười khổ, ra thú tiêu khiển này vẫn chẳng biến mất.

Hợp đồng làm gương mặt đại diện cho thời trang UNI được ký kết vào hai tuần trước. Khởi đầu là vì ấn tượng với sự bình dị, gần gũi và nhẹ nhàng của anh trong bộ phim ‘Chung một mái nhà’, thích hợp với chính sách của UNI là thiết kế đơn giản, giá cả phải chăng nhưng vẫn mang lại sự thoải mái và phong cách.

Nói một cách khách quan thì thời trang UNI có giá cả đi đôi với tính năng cao, được phân đồng giới trẻ ưa chuộng, là một trong những thương hiệu khá nổi trên thị trường hiện giờ.

Kiếp trước, ngay sau khi quay xong quảng cáo đại diện cho UNI chưa lâu thì thông tin Bạch Lẽ nợ nần bị vỡ lở. Đương nhiên, tất cả các cảnh quay và phim ảnh đã chụp đều bị thu hồi và thay thế, đồng thời anh cũng nhận được công văn yêu cầu bồi thường từ phía luật sư. Có thể nói, UNI là một trong số những đả kích liên tiếp đầu tiên trong sự nghiệp của Bạch Lãng.

Trên thương trường chỉ bàn chuyện thương mại, vốn cũng chẳng có gì đáng nói. Chẳng qua vụ lùm xùm trong quá khứ làm Bạch Lãng chỉ còn nhớ mang máng về nội dung quay quảng cáo lần này. Phải đến khi

vào phòng nghỉ và trông thấy người đã ngồi chờ bên trong, anh mới đột nhiên nhớ ra.

Trong phòng nghỉ là một thanh niên điển trai nhưng lạnh lùng đang ngồi lật xem bản thảo. Thấy Bạch Lãng đi vào, cậu ta gật đầu thay cho cái đứng dậy chào hỏi, “Xin chào. Mong được giúp đỡ.”

Bạch Lãng cũng lịch sự đáp lại, “Mong được giúp đỡ.”

Dung Tư Kỳ, mười chín tuổi, cũng là nghệ sĩ đầu quân cho ‘All Entertainment’. Nhưng khác với con đường diễn viên anh đi, Dung Tư Kỳ theo nghiệp ca hát.

Trước đó hai người chưa bao giờ xuất hiện cùng nhau, kể cả trong kiếp trước.

Khác với diễn viên mờ nhạt nhất được bên đường như anh, Dung Tư Kỳ là nghệ sĩ được ‘All Entertainment’ dùng một khoản tiền khổng lồ để đào tạo và bồi dưỡng, gần đây nhất cũng dành được danh hiệu ‘Cúp vàng’ cho nghệ sĩ mới. Danh hiệu cho người mới này chỉ được trao cho ca sĩ mới vào nghề trong vòng một năm và chỉ thể mới có tư cách tham gia và nhận thưởng, một lần duy nhất trong đời, bỏ lỡ là mất, ca sĩ nhận được phần thưởng này gần như đều nhận được cái ngược nhìn ngưỡng mộ từ những nghệ sĩ cùng lứa.

Và đương nhiên mười năm sau đó, Dung Tư Kỳ còn nhận được vô số các giải thưởng khác.

Có thể nói, thị trường âm nhạc mười năm sau gần như do Dung Tư Kỳ chiếm lĩnh. Ngoài giọng ca rất riêng thì cậu ta còn có tài sáng tác, viết ra không biết bao nhiêu ca khúc hot hit trên thị trường. Trong mắt anh, đây chính là người có khả năng thiên phú thực sự được đặt vào đúng vị trí đúng thời điểm.

Thế nhưng người không hoàn hảo, ngoài sở trường về âm nhạc ra thì những lĩnh vực khác cậu ta bị công kích khá thường xuyên. Điển hình là đóng phim và chụp ảnh, bởi vẻ mặt lạnh lùng và cứng nhắc mà không ít lần cậu ta bị mắng là quá khô khan, thiếu sự biến hóa linh hoạt.

Nên giờ anh đã nhớ ra, buổi chụp hình quảng cáo lát nữa nhất định sẽ gặp phải trở ngại. Nếu chỉ thế thì không có gì đáng nói, điều khiến anh phải biến sắc là người thay thế vào vị trí của Dung Tư Kỳ trong kiếp trước chính là Khang Kiện đột nhiên mò đến.

Nhắc đến Khang Kiện, buổi chụp ảnh quảng cáo thời trang UNI không phải lần đầu tiên hai người gặp gỡ.

Trước khi quay bộ phim ‘Chung một mái nhà’, Bạch Lãng bị đưa đi tập huấn một mớ các khóa học và chương trình huấn luyện, đó cũng là quãng thời gian hai người biết nhau. Khang Kiện là nghệ sĩ thuộc công ty ‘Truyền thông Hùng Đồ’, cũng là tân binh mới được ký hợp đồng. Mà hầu hết những người tham gia lớp huấn luyện người mới đều có bối cảnh chung như vậy.

Bởi vậy nên Bạch Lãng có khởi đầu khá muộn. So với những thanh niên trẻ trung mười bảy, mười tám tuổi được khai quật thì Bạch Lãng ở độ tuổi hai mươi hai vừa kết thúc đại học được xem như người quá lứa, không ít lần bị người trong lớp đem ra chế nhạo.

Nhưng anh lại là người bứt phá nhanh nhất lớp do nổi tiếng nhờ đóng phim sau khóa huấn luyện không lâu. Không ít học viên có quan hệ tương đối trong lớp thỉnh thoảng gọi điện cho anh lôi kéo quan hệ. Khang Kiện cũng là một trong số đó, chỉ có điều hần sớm hơn cả mà thôi. Sau này nhớ lại, Khang Kiện bắt đầu thường xuyên liên lạc với anh là sau khi quay ‘Chung một mái nhà’ không lâu.

Có lẽ vì Ngô Thắng Ân – người đóng vai nam chính trong phim cũng là một nghệ sĩ dưới cờ ‘Truyền thông Hùng Đồ’. Ngô Thắng Ân được coi như đàn anh của Khang Kiện, chẳng qua hần ta khá phách lối và mắc bệnh ngôi sao nên không được đám đàn em trong công ty ưa lắm, ngay cả trên phim trường cũng xích mích với nhiều người. Do có chung đề tài bàn tán về Ngô Thắng Ân mà hai người nhanh chóng thân thiết.

Vậy nên Bạch Lãng mới coi Khang Kiện như một người bạn thực sự trước khi anh nổi tiếng và rất quý trọng hần. Bất cứ khi nào có cơ hội là anh chưa bao giờ chần chừ kéo Khang Kiện vào cùng. Làm đại diện cho UNI trong kiếp trước cũng thế, khi đối tác buộc phải tìm người thay thế Dung Tư Kỳ, chính anh là người đã tiết lộ thông tin cho Khang Kiện biết.

Sau đó hần ta dùng quan hệ thế nào để được làm người thay thế thì anh không rõ lắm. Khi đó anh còn ngây thơ không biết rằng muốn đổi diễn viên phải đấu tranh gay gắt thế nào, nên cũng không biết rằng hần ta không phải một kẻ ngay thẳng và tình nghĩa như bề ngoài thể hiện.

... Nhưng không có lần sau.

Bạch Lãng nhìn mình trong gương sau khi đã hóa trang và nhắc đi nhắc lại bản thân như vậy.

Quảng cáo được quay vào cuối tháng tám về sản phẩm mới trong mùa đông năm nay, áo lông vũ và áo thun chui đầu.

Kịch bản của quảng cáo rất đơn giản, kể về hai người đàn ông trẻ có hai cuộc sống khác nhau. Một người năng động nhiệt huyết, một người lịch thiệp chuẩn mực, mà quần áo UNI trên người họ đều thích hợp và thể hiện rõ phong cách riêng.

UNI đã tận dụng triệt để cách thức tuyên truyền sử dụng sự đối lập hoàn toàn để đề cao tính tiện dụng và biến hóa trong kết hợp trang phục. Vậy nên trong kế hoạch không có vai nữ, thời trang cho phái nữ sẽ có nhóm khác thực hiện.

Nội dung công việc là chụp ảnh và quay một clip ngắn. Sau khi hóa trang xong, hai người sẽ được chụp thô để kiểm tra hiệu quả và điều chỉnh nếu cần, sau đó mới chụp và quay chính thức.

Khi Bạch Lãng mặc một chiếc áo thun chui đầu màu vàng nhạt kết hợp với chiếc quần bò mài bạc đi ra, trông anh không khác gì một cậu sinh viên vừa tan học. Đến phòng chụp ảnh đã thấy Dung Tư Kỳ đứng trong tấm phong trắng tinh, hôm nay cậu ta chụp trước.

Bạch Lãng đứng ở một khoảng thích hợp, quan sát thể hiện của Dung Tư Kỳ.

UNI chọn Dung Tư Kỳ làm người đại diện chủ yếu vì danh tiếng tân binh xuất sắc mới nhận ‘Cúp vàng’ của cậu ta, đồng thời cũng phù hợp với hình ảnh công ty trẻ trung dẫn đầu xu hướng mà UNI vẫn nhấn mạnh.

Bản thân Dung Tư Kỳ đi theo con đường nhạc trữ tình, kết hợp với hốc mắt sâu, mi dày và sống mũi thẳng, mang lại những đường nét nam tính trưởng thành, mỗi biểu cảm nhíu mày, buồn bã hay thâm tình đều khiến người ta không còn nhớ về tuổi thực của cậu ta. Vậy nên so với Bạch Lãng, trang phục lần này cậu ta mặc quảng cáo đều là những màu thiên về sắc tối như tím hoặc xám.

Thế nhưng thực tế thì với độ tuổi của Dung Tư Kỳ, áo thun của hãng mặc trên người cậu trông khá là bình thường. Dù cậu ta có khuôn mặt sắc nét thật đấy, nhưng mười chín vẫn đang là độ tuổi phát triển của thanh thiếu niên trong khi chiếc áo thun mềm mại rất cần một người đứng dáng, còn nếu mặc không ra form đồ thì có chỉnh sửa mấy cũng không ăn thua.

Vậy nên không bất ngờ khi nhiếp ảnh gia không hài lòng ngay từ những bức hình đầu tiên và liên tục yêu cầu Dung Tư Kỳ thay đổi các tư thế khác nhau mà trong mắt Bạch Lãng thì hoàn toàn cứng nhắc.

Dung Tư Kỳ rất phối hợp, thay đổi các động tác không một lời phàn nàn. So với tiêu chuẩn tân binh thì độ phối hợp và tinh thần chuyên nghiệp của cậu ta rất cao. Đó cũng làm nên ấn tượng về Dung Tư Kỳ trong tương lai mười năm sau, sinh hoạt cá nhân kín đáo, không scandal, tất cả tiêu điểm chỉ xoay quanh lĩnh vực âm nhạc của cậu ta. Một nghệ sĩ có được sự trong sạch như thế cũng phải kể đến công lao to lớn của ‘All Entertainment’ trong nỗ lực bảo vệ gìn giữ gia nhà.

Nên anh biết khi chụp xong hết ba bộ thời trang, vị nhiếp ảnh gia tận tâm này mới gian nan thông báo vấn đề Dung Tư Kỳ mắc phải.

Và anh không khỏi bắt đầu lo lắng cho bầu không khí ngày càng ngột ngạt trong studio hiện giờ, nếu mọi chuyện vẫn diễn ra như kiếp trước, vậy anh phải làm gì mới ngăn cản được Khang Kiện đến thay thế đây?

Phải, anh phải ngăn hắn.

Đời này anh không chủ động đi hại hắn, nhưng nhất định sẽ chặn đường hắn ta.

Anh biết, đó là khao khát cháy bỏng được nổi tiếng và cũng là điều mà hắn không thể chịu được nếu không đạt thành.

Dù đời này hắn ta không phản bội anh, mà cũng chẳng có cơ hội, thế nhưng nếu không có sự phản bội của hắn đã chẳng có anh được sống lại ngày hôm nay. Có nhân quả hay không, cuộc đời sẽ cho đáp án.

Anh sẽ cố mà sống để xem cuộc đời sẽ thế nào.

Đương nhiên lần này anh chẳng đại gì tiết lộ thông tin cho hắn, chẳng qua bản thân hắn cũng có cách khác để chen chân vào. Có lẽ chẳng cần anh tiết lộ thì hắn vẫn sẽ được thay thế bằng con đường khác.

Bởi buổi quay quảng cáo hôm nay có thể coi như bước khởi đầu của hắn.

Tính ra thì khoảng thời gian này Khang Kiện đã quay xong bộ phim đầu tiên ‘Ghi chép ảo’ trong vai trò nam diễn viên phụ thứ hai, đất diễn không nhiều nhưng được cái nhân vật dễ mến. Khi bộ phim lên sóng cũng là lúc UNI tung quảng cáo ra thị trường đánh bóng tên tuổi giúp hắn đạt được hiệu quả tuyên truyền gấp đôi.

Vậy nên việc ngăn cản Khang Kiện đến thế chỗ ngày hôm nay giống như bẻ gãy một cánh cửa hắn.

Nhưng phải làm gì? – Anh chau mày suy nghĩ.

Lúc này, cảm giác có hai người đến gần bên mình, Bạch Lăng ngoái lại và nhận ra một trong số đó là người anh quen biết, hay đúng hơn là người mấy năm sau quen biết.

7. Chương 7: Ảnh Chụp Chung Hai Anh Em

Phương Hoa, hiện đang là quản lý của Dung Tư Kỳ, cũng là người có thâm niên sâu nhất trong công ty.

Cô được coi là một trong những trụ cột của ‘All Entertainment’, là nhân vật được mời sang bằng một số thù lao khổng lồ khi ‘All Entertainment’ mới thành lập; ngoài ra còn hai người quản lý rất bí mật khác là Thích Minh và Lý Hoàng Đức, họ là những người tiên phong và xây dựng nền móng cho ‘All Entertainment’. Hiện nay Phương Hoa còn kiêm nhiệm chức Phó giám đốc của ‘All Entertainment’, được công nhận là một trong những cánh tay đắc lực dưới tay giám đốc Cừu.

Kiếp trước vốn Bạch Lăng không có cơ hội tiếp xúc với những thành viên cấp cao này, việc ký kết hợp đồng hay bố trí hoạt động đều do quản lý thực hiện và sắp xếp.

Mãi cho đến khi vụ bê bối trên du thuyền xảy đến, Bạch Lăng mới có cơ hội được tiếp xúc với Phương Hoa. Dù sao chiếc du thuyền kia cũng là của gia tộc Cừu và ngày đó lại chính là ngày sinh nhật Cừu Tiềm, vì còn mắc nợ rất nhiều nên Bạch Lăng nhận lời mời đến tham gia. Từ đó qua lại thường xuyên, dù Phương Hoa không thực sự giúp đỡ anh nhiều trước các khủng hoảng xã hội nhưng cũng coi như thân thiết.

Mái tóc ngắn gọn gàng, quần áo chỉnh tề và khuôn mặt sắc sảo, có lẽ đó là lý do mà Phương Hoa thích màu son đỏ và đôi khuyên tròn to bản, bởi như thế trông cô vẫn đủ đỉnh đạc lại không nhận nhầm.

Cô và Hồng Hồng xuất hiện sau lưng Bạch Lãng, thấy anh quay lại, cô lập tức chào hỏi, “Giờ mới có cơ hội gặp gỡ Bạch tiên sinh, xin chào, tôi là Phương Hoa,” – đồng thời vươn tay bắt tay với anh.

Bạch Lãng cũng lễ phép chào lại, “Chào phó giám đốc, là em ngưỡng mộ chị lâu rồi mới đúng, mong chị chỉ dẫn nhiều.”

“Gọi chị Phương là được rồi.” – Phương Hoa mỉm cười, “Chỉ dẫn thì không dám. Nãy còn nghĩ không biết sao lại được gặp Nhị Hồng ở đây, ra là làm trợ lý cho cậu, chị bất ngờ đấy. Có cậu ta hỗ trợ thì nào đến lượt chị.”

Một câu nói giống như tỏ rõ rất nhiều chuyện, lại như chẳng có gì.

Kể toan tính sẽ cho là nó chói tai, người vô tư lại chỉ hiểu trên mặt chữ.

Thế nên Bạch Lãng cũng bình thản cười đáp lại, “Ít nhiều được Cừu ca nâng đỡ, có Hồng ca hỗ trợ là điều may mắn của em.”

Nếu Phương Hoa đã quen biết Hồng Hồng, anh cũng chẳng cần giấu giếm mất công.

Phương Hoa tỏ ra bất ngờ nhưng nhanh chóng dùng nụ cười che mắt, “Xem ra người mới của công ty ta có tiềm năng và tương lai rộng mở lắm nha. Bộ phim của Bạch tiên sinh ngày càng được hưởng ứng, phó giám đốc tôi đây có thể về vườn sớm hưởng thụ rồi.”

“Chị Phương cứ nói quá, Dung tiên sinh mới xuất sắc.” – Bạch Lãng đáp.

Cùng lúc đó, tiếng nhiếp ảnh gia trong studio lại vang lên, “Không được! Làm lại!!”

Chụp thô một bộ đồ chỉ được giới hạn trong mười lăm phút, Dung Tư Kỳ đã dùng hết mười bốn phút.

Biểu cảm già giặn của Phương Hoa cũng phải tỏ rõ sự bất đắc dĩ, “Cậu an ủi tôi hay thật lòng vậy.”

Sự chú ý của nhóm Bạch Lãng bị đổ dồn vào trong studio.

Dung Tư Kỳ đứng trong phòng chụp với khuôn mặt tái nhợt và mồ hôi đầm đìa, dưới ánh đèn chụp chói

mắt thì dù có bật điều hòa vẫn thực sự rất nóng. Nhìn cậu chàng đã bê bết mồ hôi, nhiếp ảnh gia không vừa lòng cũng buộc phải để cậu ta đi trang điểm lại.

Dung Tư Kỳ vừa ra khỏi phòng chụp, khuôn mặt vốn cứng nhắc đổi hẳn bằng vẻ bực bội rõ ràng, môi mím chặt lại như không muốn để mình buột miệng giận cá chém thớt. Phương Hoa cũng xin cáo từ, vội vàng chạy đến xoa dịu cảm xúc của cậu ta.

Vì để tiết kiệm thời gian, đến phiên Bạch Lãng lên đổi chỗ.

Trước vị nhiếp ảnh gia đang cúi bản quát tháo, nếu là mười năm trước thì có lẽ Bạch Lãng cũng đang rất bồn chồn, nhưng anh của hiện tại lại có được sự tự tin hơn hẳn.

Kiếp trước, Bạch Lãng chỉ có một tác phẩm điện ảnh tiêu biểu là ‘Tà Dương’, còn đâu toàn là các bộ phim thần tượng.

Một phần nguyên nhân trong đó là do số phận long đong của anh, phần còn lại là do anh nhận thức khá muộn. Điều thực sự giúp anh tiến bộ vượt bậc trong diễn xuất là một MV trước khi quay ‘Tà Dương’.

Trong MV đó, Bạch Lãng đã học hỏi được rất nhiều từ vị đạo diễn già Chu Khoan ngồi sau ống kính; từ cảm giác hình ảnh, vị trí đến lợi dụng ánh sáng, điểm mờ, gần như Chu Khoan đã dốc hết kinh nghiệm ra để dạy anh từ đầu. Lý do là vì ông nói – ông chưa thấy ai thiếu may mắn như anh, đã không nổi tiếng thì tốt nhất là vô hình và đừng hy vọng, đằng này đã nổi danh hai lần rồi mà lại bị chìm xuống, thật hiếm có ai đen đui như anh.

Và ông cũng luôn luôn nhắc anh rằng, một diễn viên giỏi là một diễn viên nhập vai tốt, nhưng nếu đã nhập vai rồi mà không biết cách nào biểu đạt cho khán giả cảm xúc mình muốn biểu đạt thì khán giả cũng không hiểu.

Ngoài cảm xúc thì khả năng truyền đạt và gợi lên sự đồng cảm cũng là những yếu tố rất quan trọng với một diễn viên.

Đương nhiên cũng có ngoại lệ, đó là một diễn viên khi thực sự nhập vai, họ không còn cần những điều đó nữa, bởi chỉ cần một cử chỉ, một động tác cũng đủ khả năng biểu đạt rồi. Chu Khoan đồng ý, nhưng ông đồ là Bạch Lãng có diễn đến năm, sáu mươi tuổi may ra mới ngộ được.

Vậy nên Chu Khoan yêu cầu Bạch Lãng tự rèn luyện bản thân mình bằng việc tắt hết thuyết minh và tiếng trong phim, chỉ nhìn biểu cảm và động tác của các nhân vật, từ đó quan sát xem họ muốn biểu đạt điều gì.

Nó giống như kịch câm của những thế kỷ trước, những lần đầu xem gần như lần nào Bạch Lãng cũng ngủ gật. Nhưng một lần không hiểu thì hai lần, ba lần rồi n lần, sau khi loại bỏ âm thanh và nội dung của bộ phim, quả nhiên anh dần lĩnh hội. Những bộ phim Chu Khoan chọn cho anh đều là những tác phẩm kinh điển trên thế giới, mỗi cái nghiêng đầu hay chớp mắt đều có ý nghĩa tồn tại riêng biệt. Càng xem anh càng cảm thấy, những biểu đạt này quả là phải như vậy.

Và sau khi hiểu rõ được những điều đó, Chu Khoan tiếp tục yêu cầu anh ‘hiểu’ chính bản thân mình. Giống như tập múa, nhìn người khác nhấc chân đá chân rất điêu luyện và gọn gàng, nhưng đến lượt mình thử thì quả là thảm hại vô cùng và phải không ngừng tập luyện.

Động tác trong phim ảnh cũng thế, một cái vung tay đậm chất đàn ông hay một cái héch mảy lơ đang gợi cảm, Chu Khoan đều muốn Bạch Lãng phải thực hành và quan sát. Không phải bắt chước mà là không ngừng lặp đi lặp lại, mục đích là để Bạch Lãng hiểu bản thân mình. Ông muốn Bạch Lãng phải biết dáng vẻ của mình thế nào trong mắt người khác mà không phải tự tưởng tượng ra, có như thế mới đạt được hiệu quả mà hình ảnh yêu cầu. Cũng giống như các diễn viên nổi tiếng, họ ghi lại những buổi biểu diễn và không ngừng học tập từ đó. Và đó cũng là điều quan trọng nhất trong lý luận của ông, cảm xúc hình ảnh. Mọi kỹ thuật diễn gây xúc động đều đến từ cảm xúc hình ảnh tương ứng.

May thay, Chu Khoan phải khen Bạch Lãng có thiên phú về mặt này thật sự. Cho nên khi Bạch Lãng diễn một nhân vật gây thiện cảm trong kiếp trước, tuy kỹ thuật còn non nhưng gỡ gạc lại ở thiên phú mà diễn cảm của anh ngày càng được yêu mến, không phải là không có nguyên nhân.

Sau khi sống lại, Bạch Lãng không lười biếng phương diện này. Trước kia thế nào, hiện giờ thế vậy.

Chỉ khác là đời này anh còn rất nhiều thời gian để không ngừng thử nghiệm.

Sự dẫn dắt của Chu Khoan đã thực sự mở ra niềm yêu thích với nghệ thuật biểu diễn trong anh.

Nên diễn một người trẻ tuổi đơn thuần cởi mở ư? – Bạch Lãng quay chiếc ghế là đạo cụ duy nhất trong phòng chụp, ngồi vào ôm lưng ghế...

Sau đó là tiếng màn trập ‘roạt roạt’ không ngừng.

Chỉ mất mười phút, Bạch Lãng đã thuận lợi chụp xong bộ đồ đầu tiên.

Khi ra khỏi phòng chụp, Phương Hoa đứng ngoài cũng phải khen, thể hiện tốt lắm.

Chẳng qua không khí thoải mái trong phòng chụp nhanh chóng bị Dung Từ Kỳ phá hỏng lần hai, lần thứ ba càng thêm nặng nề và sau khi nhiếp ảnh gia hô ‘cắt’ không biết bao nhiêu lần, ông cậu cọ gọi tổ trưởng tổ kế hoạch của UNI và Phương Hoa ra bàn bạc, Bạch Lãng cũng vội vàng chạy theo.

Bạch Lãng biết anh mở lời lúc này là không bằng vai phải lứa, nhưng nếu có thể giúp Dung Từ Kỳ thì hẳn Phương Hoa cũng sẽ đứng về phía anh. Còn nếu không được và cả anh cũng bị loại thì không phải còn một câu ‘mất thì tìm cho em việc khác ngon hơn’ của Cửu Tiềm đấy sao?

Vậy nên sau khi im lặng nghe xong nội dung cuộc thảo luận, rốt cuộc anh cũng lên tiếng.

“Không thì để tôi và Dung tiên sinh đổi nhân vật cho nhau?” – ngay khi mọi người ngưng thảo luận, Bạch Lãng chen thẳng vào một câu.

Đổi lấy ánh mắt ngạc nhiên của Phương Hoa và tổ trưởng tổ kế hoạch của UNI – cũng là một người phụ nữ, Lâm Cẩm.

Lâm Cẩm bực bội và tỏ ra mất kiên nhẫn, “Nói gì vậy!? Vấn đề không phải là chỉ thay vài bộ quần áo, còn thiết kế hình tượng và MV ngắn sau này nữa! Liên quan đến toàn bộ, giờ bảo đổi là đổi được à!?”

Vẫn giữ giọng nói ôn hòa và từ tốn, Bạch Lãng tiếp tục, “Tôi biết đây là một việc lớn, nhưng nếu sửa có thể đạt kết quả tốt hơn thì thử một lần vẫn kinh tế hơn tìm người thay thế. Hơn nữa, lần này công ty để tôi và Dung tiên sinh hợp tác nhất định đã có cân nhắc đến tính chất chủ đề, sau khi đổi vai diễn chỉ cần thay đổi những sắp đặt ban đầu là được mà phải không?”

Lâm Cẩm nghe xong thì càng tỏ ra khó chịu, cô khoanh tay cười khẩy, “Hình như Bạch tiên sinh có ý tưởng rồi, vậy mời ngài nói xem giờ nên đổi thế nào?”

Bạch Lãng mỉm cười như không hiểu thái độ thù địch của Lâm Cẩm, “Để Dung tiên sinh thể hiện vai diễn của tôi, có lẽ không đủ cởi mở nhưng nhiệt huyết thì chắc chắn có. Dung tiên sinh rất nghiêm túc với âm nhạc, luôn cố gắng không thua bất cứ ai. Với suy nghĩ và độ tuổi của Dung tiên sinh, thể hiện sự nhiệt huyết và nỗ lực là hoàn toàn hợp lý.”

Nói tới đây thì Phương Hoa cũng cảm thấy có hy vọng, cô lập tức phụ họa, “Thế phần của cậu thì xử lý thế nào?”

“Tôi là người được công ty tìm thấy, được chọn vì hình tượng trong bộ phim,” – Bạch Lãng nhìn Phương Hoa với ánh mắt cảm tạ, nói tiếp, “Một người cứng nhắc trong xã hội vẫn nỗ lực trong cuộc sống. Một người nổi tiếng cũng phải tự thân phấn đấu mới đạt được, vẫn có sự đối lập mà không mâu thuẫn, thậm chí còn tạo cảm giác chân thực hơn trong mắt người xem.”

Phương Hoa nhún mày.

Đến đây thì Bạch Lãng thoáng ngừng lại mấy giây mới nói tiếp, “Mà có thể thiết kế nhân vật để tôi là anh của Dung tiên sinh. Anh trai như cha, gần với ấn tượng trong bộ phim cũng càng hoàn thiện cho hình tượng. Phần cuối trong dàn ý ban đầu của MV không để hai nhân vật có sự liên kết nhau, kể thì kết cấu có hơi lỏng lẻo. Nếu thay đổi bố cục trong MV quảng cáo để hai anh em cùng xuất hiện bên nhau thì...” – đây gọi là diễn viên giỏi thì thiện làm đạo diễn, dù Bạch Lãng chưa đạt đến trình độ đó nhưng vẫn đủ tâm để thay đổi kịch bản lần này.

Bạch Lãng chưa nói xong, sắc mặt Lâm Cẩm đã lập tức thay đổi.

Thực tế thì phần sau Bạch Lãng đề cập từng là một trong những điểm được tranh luận nhất khi lên kế hoạch.

Kế hoạch lần này đều vì chủ đề, tuyển người trước sau đó mới nghĩ xem nên thể hiện thế nào, ngược hẳn với kiểu viết đại cương xong mới đi tìm diễn viên. Cho nên trước đó tổ kế hoạch đã gặp phải một vấn đề, đó là có thể Dung Tư Kỳ và Bạch Lãng chụp riêng rất tốt, nhưng quả thật không tìm thấy điểm chung giữa hai người để gắn kết lại với nhau.

Bởi Bạch Lãng cao hơn Dung Tư Kỳ, một thiếu niên đơn thuần cởi mở đứng cạnh một thanh niên chuẩn mực cứng nhắc thấp hơn... xếp sao cũng thấy dị dị. Thế nên kế hoạch cuối cùng chỉ dành xử lý bằng phương pháp so sánh đơn giản, không để hai người xuất hiện bên nhau. Nhưng theo lời đề nghị của Bạch Lãng thì vấn đề này có thể giải quyết dễ dàng.

Không phải họ chưa từng tính đến việc thay đổi nhân vật giữa hai người như Bạch Lãng đề nghị. Mà bởi vì theo thông tin họ thu thập được, Dung Tư Kỳ nhận được khá nhiều đánh giá tốt, có thể dùng danh tiếng người mới nhận danh hiệu vàng để bù trừ. Trong khi Bạch Lãng, tất cả những thông tin chỉ cho thấy anh là một người mới không quá nổi trội, chỉ bởi nhân vật phù hợp mới để Bạch Lãng nhận vai diễn này. Nên họ cũng loại bỏ ý định để Bạch Lãng thử diễn vai thanh niên cứng nhắc chuẩn mực trong xã hội quá khác với hình tượng trong bộ phim mà anh ta đã đóng. Dù sao người này yếu hơn vẫn còn người kia vớt vát, nếu đổi lại mà hai người đều không dùng được thì tổ kế hoạch càng thêm đau đầu.

Nhưng dựa vào những gì Bạch Lãng thể hiện thì hình như thông tin không được chính xác lắm, Lâm Cầm nhanh chóng tính toán đến các phân đoạn lớn nhỏ trong MV, quyết đoán nói: “Được, có thể thử theo ý cậu. Nhưng điều kiện tiên quyết là cậu phải diễn được nhân vật kia, nếu không thì chúng tôi đổi người.”

Bạch Lãng cười, “Thử là biết thôi mà, phải không?”

Cuối cùng, bức ảnh thành công nhất chính là bức ảnh Bạch Lãng và Dung Tư Kỳ chụp chung.

Trong ảnh, Bạch Lãng mặc chiếc áo thun tím trầm, biếng nhác ngả cả người vào ghế sofa, chiếc áo jacket vừa cởi vắt tùy ý trên lưng ghế tựa như thể anh mới vội vã tan làm. Trên sàn nhà bên cạnh sofa là Dung Tư Kỳ đang ngồi khoanh chân với chiếc áo thun vàng nhạt cùng quần jean mài, nhíu mày nhìn chăm chú vào nhạc phổ rải rác trên sàn.

Bạch Lãng nhìn cậu em mình đầy bất đắc dĩ, thuận tay xoắn xoắn mấy dím tóc trên đầu cậu như đang nhắc nhở rằng đừng mãi xem mà quên nói chuyện với anh mình. Bức ảnh đơm đầy không khí ấm cúng và dịu dàng, khiến người xem không khỏi ảm áp.

Tình hình thực tế cũng không khác là bao.

Khi kết thúc công việc hôm nay, không chỉ có nhân viên công tác và Lâm Cầm đều thân thiết với anh,

thậm chí cả Phương Hoa cũng dắt Dung Tư Kỳ đến cảm ơn. Không chỉ vì Bạch Lãng lên tiếng sửa lại kế hoạch, mà trong quá trình quay chụp anh cũng như một vị tiền bối dẫn dắt Dung Tư Kỳ rất nhiều.

Mặc dù tính cách Dung Tư Kỳ thật lạnh lùng, nhưng cậu ta vẫn chân thành cảm tạ, “Cảm ơn anh, Lãng ca.”

Bạch Lãng lại xoa đầu cậu ta trêu đùa, “Bị anh lợi dụng còn cảm ơn.”

Dung Tư Kỳ không trốn, cậu cười thật chân thành, “Sau này vẫn là anh.”

Bạch Lãng sửng sốt, nhớ về Dung Tư Kỳ nổi tiếng của mười năm sau. Khi đó hai người họ không hề quen biết.

Đột nhiên anh cảm thấy suy nghĩ trước đó của mình thật hạn hẹp.

Sinh mệnh mới, quan hệ mới và những cơ hội quý giá, tội gì anh cứ để quá khứ trói chân?

8. Chương 8: Cuộc Điện Thoại Không Tiếp

Ra khỏi studio đã là mười giờ tối, vượt quá thời gian dự kiến, tuy kết quả khả quan nhưng người thì mệt lả.

Hồng Hồng lái xe đến đón anh, “Đồ đạc đã được dọn hết sang rồi, còn hợp đồng thuê nhà thì ngày mai tôi sẽ xử lý.”

Buổi chiều khi Bạch Lãng đang làm việc, Hồng Hồng đã mượn chìa khóa và nhanh chóng giúp anh chuyển nhà.

“Dọn hết? Cả đồ trong tủ lạnh luôn à?” – Bạch Lãng ngồi vào sau xe.

Hồng Hồng đánh xe đi, “Ừ, hay cần vớt đi?”

“Không,” – Bạch Lãng nghĩ, “Có đói không, tôi mời anh ăn khuya.”

Thông thường, ngày đầu làm trợ lý đều sẽ được chủ là Bạch Lãng mời một bữa.

Hồng Hồng im lặng một lúc mới trả lời, “Được.”

Chắc không muốn nhưng nể tình vì công việc sau này mới nhận lời đây mà. – Bạch Lãng cười khẽ, chỉ đường Hồng Hồng lái xe đến nhà của Cừ Tiềm.

Đến nơi, quả nhiên trong căn phòng xa xỉ đã có thêm mấy thùng carton. May mà nhà trọ anh thuê có bày sẵn gia cụ, chứ không chuyển hết đến thì đúng là đau đầu.

Bạch Lãng bảo Hồng Hồng tùy ý ngồi, bản thân anh mở tủ lạnh kiểm tra nguyên liệu được chuyển đến.

Loay hoay chừng mười phút, Bạch Lãng bê hai bát mì trần trứng nóng hổi từ bếp ra. Nước dùng trong hơi sánh vàng, húng thơm nồng ở trên, thêm một quả trứng gà và mấy miếng cà chua, nhẹ nhàng dễ tiêu.

“Nào, mì trứng cà chua, ăn tạm nhé.” – Bạch Lãng đặt bát, mời khách.

Từ lúc Bạch Lãng vào bếp, Hồng Hồng đã tỏ ra ngạc nhiên nhưng không nói gì, chỉ cầm đũa lên ăn. Từ miếng thứ hai, tiếng hút mì ‘rột rột’ chứng tỏ người ăn rất ngon miệng, Bạch Lãng cảm thấy hài lòng, cũng bắt đầu từ tốn ăn mì trong bát của mình.

Đời trước, trước khi chết mấy tháng anh mới phát hiện ra tim mình có vấn đề. Khi đó anh đã gần như sụp đổ, có lẽ cũng vì thế nên anh mới ngu ngốc nghe lời Khang Kiện dụ dỗ comeout với công chúng, vì nghĩ rằng chẳng sống được bao lâu, còn nhiều cơ hội đâu để chần chừ.

Nhưng dù thế anh vẫn cố gắng chăm sóc cơ thể mình. Bác sỹ yêu cầu sống khoa học và ăn uống lành mạnh, anh cũng bỏ thời gian ra nghiên cứu. May mắn là hai năm trước đó có từng tham gia chương trình về ẩm thực, yêu cầu Bạch Lãng đến gõ cửa các nhà nghệ sĩ để trở tài nấu nướng, vì để có những thước quay đẹp, anh đã dốc lòng nghiên cứu về ẩm thực khá nhiều.

Thực đơn được đơn vị chế tác cung cấp, Bạch Lãng chỉ nghiên cứu kỹ thuật cắt gọt sao cho đẹp mắt và trình tự nấu nướng sao cho tuần tự nhịp nhàng. Tiết mục khi đó còn được đăng lên trang chủ để mọi người có thể đóng góp các công thức nấu ăn khắp mọi vùng miền, một số sẽ được đơn vị chế tác chọn đưa vào trong chương trình, Bạch Lãng xem nhiều cũng có nhớ ang áng.

Làm dần, Bạch Lãng dần có kinh nghiệm và thích thú. Sau khi sống lại, nếu có thể anh sẽ không ăn bên ngoài, mà chuẩn bị thực phẩm tươi mới về tự nấu, vừa hợp khẩu vị vừa đảm bảo sức khỏe.

Tối nay mời Hồng Hồng ở lại cũng vì muốn làm thân, đương nhiên anh không trông đợi quá nhiều. Dù bị gán mác ‘*được bao dưỡng*’ thì anh vẫn là anh thôi, khi làm việc với nhau có thể là đồng nghiệp, sau này cũng có thể xem nhau như bạn bè. Phải thừa nhận rằng, sau buổi làm việc ngày hôm nay, tâm trạng anh đã thanh thản hơn rất nhiều.

Vì thế nhân tiện lúc ăn, Bạch Lãng trao đổi công việc với Hồng Hồng, đối chiếu lại lịch trình công việc cùng những số liên lạc mà Tiểu Dương đưa anh cho Hồng Hồng. Dù sao sáng nay đối người cũng quá đột ngột.

Bấy giờ Hồng Hồng mới nói, trong buổi quay ngày hôm nay, di động của Bạch Lãng rung rất nhiều lần.

Trong đó có gần nửa là của Tiểu Dương, Hồng Hồng nhìn thấy thì bắt máy hộ. Vậy nên qua ngày hôm nay, hẳn Tiểu Dương sẽ không gọi đến năn nỉ về những việc liên quan đến đối công tác nữa. Còn vì sao lại không... thì khi nhìn về mặt bình tĩnh của Hồng Hồng, anh quyết định không hỏi rõ nguyên nhân.

Ăn được nửa bữa thì Cừu Tiềm mở cửa vào.

Thấy hai người đang xì xụp bát mì nóng hổi thì tự dưng gã cũng thèm.

“Có ăn khuya à, ngon thế?” – Cừu Tiềm đi vào nhà ăn, chống tay vào lưng ghế Hồng Hồng đang ngồi.

Bạch Lãng ngẩng đầu hỏi, “Tôi còn để phần, có ăn không tôi làm.”

“Ấy,” – Cừu Tiềm ngạc nhiên hỏi, “Em nấu à?”

Bạch Lãng húp canh, gạt đầu, Hồng Hồng cũng hút mì cùng lúc, tiếng ‘rột rột’ thật khiến người ta ứa nước miếng, Cừu Tiềm bất giác nuốt ực ực, “Hình như sai sai, phải là anh đây ăn trước chứ? Phòng của anh bát của anh, mì cũng của anh!”

Hồng Hồng nhìn gã, đột nhiên bê bát lên húp sùm sụp sạch, đặt xuống.

“Cám ơn đã mời, rất ngon.”

Bạch Lãng bật cười, người nấu thích nghe những lời thế này nhất.

“Về nghỉ sớm, mai gặp.”

Hồng Hồng không kể cà, cũng chẳng thèm để ý sự phản đối của Cừu Tiềm, chào rồi chuồn thẳng. Chỉ chừa Cừu Tiềm đứng đực giữa phòng ăn, trợn mắt nhìn Hồng Hồng rồi nheo mắt nhìn Bạch Lãng, “Sao anh cảm giác em rất tốt với Nhị Hồng nhỉ? Đừng quên anh đây mới là mua đứt, mua đứt đấy.”

Bạch Lãng vẫn cầm bát ăn, “Phí công tôi phần anh một quả trứng, có muốn ăn không?”

“Ăn chứ,” – Cừu đại gia khệnh khạng ngồi phịch vào bên cạnh.

Năm phút sau, Bạch Lãng bê mì ra.

‘Để phân’ mà anh vừa nói dường như không phải giả vờ.

Cừu Tiềm rất hài lòng, sau đó ăn ngẫu nhiên hết Hồng Hồng lúc này. Bạch Lãng thì tiếp tục ăn bát mì dở của mình.

Đương nhiên, bụng no thì mò lên chiếu.

Ăn khuya xong, Cừu Tiềm nhanh chóng đè Bạch Lãng ra làm mấy nháy.

Bạch Lãng lại mệt đến độ lả đi, trong đầu chỉ thầm cầu mong, tốt nhất là Cừu Tiềm ham của lạ, chứ không ngày nào cũng vậy chắc anh phải đi hỏi bác sỹ xem mạng mình còn giữ nổi không mất.

*

Sau khi ‘vận động’ xong, Cừu Tiềm ngồi cạnh đốt thuốc, suy nghĩ một số vấn đề.

Hôm nay là ngày thứ ba Bạch Lãng đến tìm gã, báo cáo mà Cừu Tiềm cho người đi điều tra về những gì Bạch Lãng trải qua và thể hiện trong hai năm qua cũng đã đến tay. Nhưng nội dung trong đó thì trật hẳn với những gì gã tiếp xúc trong ba ngày vừa rồi.

Dường như Bạch Lãng đã thay đổi thành con người khác, không còn ngây thơ và cố chấp, mà trở nên sành sỏi và giỏi nhẫn nhịn.

Và cả cuộc điện của Phương Hoa vừa gọi tới.

‘Cừu Tiềm, chú với Bạch Lãng là thế nào đấy? Cậu ta được chú bao dưỡng thật đấy à?’

‘Sao, không giống hả?’

‘Chú nói thật hay đùa đấy? Hai năm trước cậu ta còn không đồng ý cơ mà, hay chú mày lại giữ trò gì?’

‘Ấy đừng có đổ oan cho người vô tội. Cậu ta thiếu tiền, tôi trả tiền, thế thôi.’

‘Thiếu tiền? Thiếu tiền gì được chứ!?’

‘Thắc mắc lắm làm gì, quan tâm hả?’

‘Không nói thì thôi, chỉ nhắc chú, nếu chia tay thì báo chị biết, chị đến nhận!’

‘Nhận!? Phắc, bà chị cũng muốn bao dưỡng hả?’

‘Bao cái đầu cậu, chị thấy cậu ta không đơn giản và có tiềm lực, bị chú mày chà đạp thì phí quá.’

‘Tiềm lực, cậu ta có hả?’ – Cừu Tiềm nhìn báo cáo trên tay, ‘ai bảo bà chị vậy?’

‘Chị mày nhìn tận mắt. Nói chung chú đừng nhúng tay vào công việc cũng như dìm danh tiếng người ta, lần này dễ hợp dễ tan nghe chưa?’

‘Lúc nào em đây chả tìm người tình nguyện, có lần nào không muốn dễ hợp dễ tan đâu?’

‘Nghe đã thấy không có thành ý rồi, nói chung chị mày biết rồi đấy.’

‘Bà chị biết gì?’

‘Chú mày đổi trợ lý của cậu ta, chị đây đổi quản lý. Chị đến làm, tiện trông nom cậu ta luôn!’

‘... Bà chị nghiêm túc đấy à?’

‘Chú chú mày nghĩ chị tốn hơi thừa lời này giờ là đùa à!? Chị bận lắm, cúp đây!’

...

Giờ đến cả lời Phương Hoa cũng khác với báo cáo, trực giác mách bảo gã có gì đó khác thường, lại chẳng rõ khác ở đâu.

Nhìn Bạch Lăng vui mình trong chăn, làn da trắng càng thêm nổi bật giữa lớp chăn sẫm màu. Bóng râm dưới mi mắt làm khuôn mặt đang ngủ của anh thêm phần mỗi một pha lẫn chút hồn nhiên. Đôi môi hơi đầy khe hở, hơi thở đều đặn và ấm áp hết như dáng vẻ của Bạch Lăng hiện giờ; và nằm nghiêng gần như phơi bày toàn bộ chiếc cổ yếu ớt chẳng chút đề phòng.

Tầm mắt Cừu Tiềm dán lên bờ vai nhẵn nhụi của Bạch Lăng, rồi xương quai xanh, cổ.

Lại nhớ về những âu yếm nồng nàn vừa qua, nghe lời, phối hợp... và cả những tiếng rên ư hừ đầy nhẵn nhụi, gã nhả khói thuốc, cúi xuống, cắn lên gáy của Bạch Lăng lần hai. Da thịt trơn mềm mang theo lực đàn hồi của thanh xuân làm gã không khỏi dùng sức và hải lòng khi phát hiện Bạch Lăng khẽ nhú mày giữa cơn mê.

Thỏ con à, rốt cuộc cũng đang âm mưu gì thế?

Điều làm Bạch Lãng kinh ngạc nhất trong một tuần sau đó chính là việc thay đổi quản lý.

Kiếp trước, phải đến khi nổi tiếng sau khi ra mắt phim anh mới có quản lý cố định, trước đó thì đều là các khóa tập huấn và chỉ tập trung quay phim nên trợ lý có thể kiêm làm.

Ban đầu công ty cử Trần Tụng với 8 năm kinh nghiệm không sâu không cạn đến làm quản lý cho anh, đối với một nghệ sĩ mới nổi như Bạch Lãng thì vậy đã là phải chăng. Nhưng Trần Tụng mới bắt đầu công việc chưa được mấy tuần đã bị Phương Hoa thế chỗ. Sau khi hay tin, đến bản thân anh cũng không biết nên vui hay nên buồn. Phương Hoa có năng lực và hậu phương rồi, nhưng nghĩ đến những ‘hiệu ứng bướm bướm’ kéo theo nó ngày một lớn và liệu anh có thể lợi dụng những hiểu biết trong kiếp trước hay không, thì chắc chắn sự thay đổi cũng ngày một lớn.

Nhưng anh cũng tự giác ngộ rồi, cuộc đời mới, cơ hội mới, chỉ cần cố gắng nắm chặt là mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Chỉ ít lần này anh có mười năm kinh nghiệm tích lũy, đủ để tránh khỏi những va vấp và đường vòng.

Huống chi có Phương Hoa làm quản lý, tự dưng anh lại có thêm cậu em Dung Tư Kỳ.

Đây hoàn toàn là nhờ vào tổ kế hoạch của UNI đã chọn thay đổi theo đề nghị của anh.

Sau khi việc thay đổi kịch bản MV quảng cáo và xây dựng nhân vật được hoàn thiện, phiên bản mới vượt trội hơn phiên bản cũ rất nhiều, cũng chặn họng một số thành phần còn bất mãn ý kiến. Thế nên những ngày tiếp sau đó, quảng cáo của UNI cũng gia nhập vào hành trình công việc ngày một nhiều lên của Bạch Lãng, trong đó anh còn kiêm cả việc chỉ dẫn diễn xuất cho Dung Tư Kỳ.

Nhưng cuộc sống trôi qua có đặc sắc thì ‘quá khứ’ vẫn như hồn ma vất vưởng không tan.

Một buổi sáng sớm vài ngày sau, khi Bạch Lãng đang tắm sau một đêm lại bị Cừu Tiềm vằn vò đến đổ gục trong khi gã vẫn đang nửa mê nửa tỉnh trên giường, chiếc di động anh đặt trên đầu giường lại réo lên hồi chuông EDM inh ỏi.

Một hồi, hai hồi... và đến hồi thứ sáu thì tiếng nhạc điện tử cũng xông được vào màng nhĩ của Cừu Tiềm, đánh thức gã dậy.

Song động tác của gã vẫn là lấy gối bịt chặt tai như mọi lần, tiếp tục tìm kiếm mộng đẹp.

Nhưng sau bảy hồi chương rồi im lặng, chiếc điện thoại lại réo lên lặp lại đoạn nhạc chói tai đó.

Một hồi, hai hồi, ba hồi... tiếp tục kêu...

Lần này thì gã nổi cựa thật, thò tay quơ điện thoại của anh và ấn nghe mà chẳng thèm mở mắt nhìn.

“Alo?” – ngoài giọng điệu đầy gắt gỏng thì còn pha trộn cả tiếng ngái ngủ chưa dứt.

Đầu bên kia như chững lại vì giật mình, dò hỏi: “Tôi, tôi tìm Bạch Lãng, xin hỏi cậu ấy có đó không?”

“Đang tắm! Tìm làm gì?” – Cừ Tiềm nghe thấy có tiếng nước, nhắm mắt bực dọc quát tháo.

“Hả! Đang tắm?” – giọng nam bên kia có vẻ hoang mang và bối rối, “Xin hỏi anh là...”

“Hỏi cái gì mà hỏi!? Tên gì!?” – Cừ Tiềm lên cơn mắng xa xả, “Không ai dạy à?!”

Còn chưa thèm mở mắt nên đương nhiên gã không thể nhìn thấy thông tin cuộc gọi đến hiển thị trên màn hình.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi là Khang Kiện, cậu ấy biết. Tôi sẽ gọi lại vào lúc khác. Xin lỗi đã quấy rầy.”

Xong chẳng đợi Cừ Tiềm kịp lên cơn, đầu kia đã cúp máy.

Cũng nhờ thế mà làm gã tỉnh hẳn.

“Mới sáng ra đã làm cái mẹ gì không biết!?”

Gã bực bội nheo nheo mở mắt, nhìn ‘cuộc gọi đến’ trên màn hình.

Khang Kiện? Ai ta? Đếch biết!!

Vì không quen sử dụng mà chẳng biết ẩn phải chỗ nào lại mở ra phần ‘cuộc gọi nhớ’ trong di động.

Khang Kiện

Khang Kiện

Khang Kiện

Khang Kiện

...

Các cuộc gọi nhỡ liên tục trong vòng năm ngày. Tất cả đều đến từ ‘Khang Kiện’.

Cừu Tiềm nhướn mày, đôi mắt vốn chẳng mở nổi nhanh chóng tỉnh táo.

Khi Bạch Lãng khoác khăn tắm từ phòng tắm đi ra thì thấy Cừu Tiềm đang hút thuốc, tự nhiên như không nghịch điện thoại của mình, chẳng biết áy náy khi xem trộm hay xâm phạm vào quyền riêng tư của người khác.

Thấy anh không tỏ thái độ gì, tự gã lại giải thích một cách hiềm hoi, “Vừa có người tên Khang Kiện gọi đến, anh bắt máy.”

Bạch Lãng sững sốt, tự nhủ thảo nào và tiếp tục lau tóc, “Ừ.”

“Sao không bắt máy hán ta?” – Cừu Tiềm lắc chiếc di động, “Tình cũ hả?”

9. Chương 9: Giang Tân Trình

Bạch Lãng im lặng một lúc mới trả lời, “Không phải bạn.”

Cừu Tiềm cũng nhận ra sự ngập ngừng trong lời nói của anh, “Không phải bạn thì còn nhiều kiểu, tình nhân? Kẻ thù? Tiểu nhân? Hay xã giao?”

Bạch Lãng không đáp mà hỏi ngược lại, “Hai người nói gì vậy?” – không biết có phải vì tránh né không, anh xoay người đi đến bàn gương tìm kiếm thứ gì đó.

Cừu Tiềm nhìn theo chăm chú, “Chẳng nói gì, hỏi tên xong thì cúp máy. Sao thế, sợ nói lung tung hử?”

“Tôi bị hán ta đâm một nhát, sau lưng. Căn thận vẫn không thừa.” – Bạch Lãng tìm ra chiếc máy sấy, ngồi vào bàn gương sấy tóc.

Tiếng máy sấy ‘ù ù’ tràn đầy căn phòng ngủ.

“Đâm?” – Cừu Tiềm nhíu mày, lại một việc không được ghi trong báo cáo, “Đâm thế nào?”

Trong báo cáo chỉ ghi Bạch Lãng bị lừa hai năm trước, ngoài ra thì không còn va vấp nào nghiêm trọng. Kể cả mối quan hệ với Khang Kiện cũng không có... hừ, báo cáo này tệ quá.

“Đâm hiểm, suýt mất mạng.” – giữa tiếng máy ù ù, giọng Bạch Lãng chỉ còn nghe được loáng thoáng.

Cừu Tiềm tỏ ra không hài lòng với đáp án kiểu được chẳng hay chớ này, “Cụ thể xem nào.”

Nhưng câu trả lời của Bạch Lãng chỉ có tiếng máy sấy liên tục rền rĩ cùng với gương mặt thờ ơ quay đi. Nó nhắc Cừu Tiềm nhớ về khuôn mặt nghiêng của Bạch Lãng trên xe trong chuyến đi trở về thành phố T lần trước.

Cũng vô cảm nhưng lại hẳn sâu cảm xúc.

Gã nhíu mày, nhìn số điện thoại trên di động, “Thằng cha Khang Kiện này cũng mặt dày thật, cứ như chưa có chuyện gì?”

“Thế mới giỏi?” – Bạch Lãng sấy phần tóc phía trước của mình.

“Có cần giúp không?” – Cừu Tiềm ném di động sang một bên.

Tiếng ‘cạch’ đột ngột vang lên cắt đứt chuỗi âm thanh âm ỹ, trả căn phòng về sự yên tĩnh vốn có. Có vẻ như anh đã sấy xong, rút điện, và tiếng nói nổi bật giữa căn phòng im ắng, rất rõ.

“Tôi tự làm được.”

“Được,” – Cừu Tiềm híp mắt, đẩy lòng bông nhen lên nổi khó chịu vu vơ, “Nhưng đừng chớ nên nhớ thương gã khác! LẠI ĐÂY!”

Từ sau khi ‘mua bán’, Cừu Tiềm thường quát lên với anh như vậy, như để liên tục nhắc anh nhớ mối quan hệ giữa hai người.

Bạch Lãng quay lại, cảm xúc vừa rồi đã biến mất và thay bằng vẻ bất đắc dĩ thường ngày. Anh ngoan ngoãn đến bên giường, và chẳng đợi gã kịp ra tay đã tự động cúi đầu cho gã một nụ hôn phớt, chẳng qua vẫn bị gã giữ đầu nắn cháo lưỡi một lúc lâu.

“Nhớ đấy,” – và không quên liếm môi anh sau cái hôn nồng, “Nay đi đổi số điện thoại đi.”

Phải cố lắm anh mới không cho gã cái lườm khinh bỉ, “Sáng nay có chân giò hun khói và trứng ốp, có ăn không?”

Làm như anh tốn ít tâm tư vì gã lắm ấy. Gần một tuần nay gã đã đến năm ngày, dù không ngủ lại nhưng vẫn vằn vò anh mệt lả mới chịu đi. Căn nhà vốn chẳng có đồ gì của gã giờ cũng đủ bộ khăn tắm, áo ngủ, bàn chải, bát đĩa, dép lê và cả chiếc gạt tàn độc ác.

Cừu Tiềm nhăn nhó, “Sau em cứ thích làm đồ nước ngoài thế? Cũng phải có hôm đổi sữa đậu, bánh trứng đi chứ.”

“Chưa học làm, không thì bảo Hồng ca mua cho anh?” – Bạch Lãng hoàn toàn không buồn áy náy với đại gia.

Cừu Tiềm hừ hừ, “Chân giò hun khói thì hun khói, như cũ, thêm hành cho anh!”

Bạch Lãng tưởng tượng đến hương vị kia, chắc, còn chấp nhận được.

Lần sau đổi bánh Muffins xem anh ta còn đòi thêm hành được nữa không.

Công việc của những ngày kế tiếp là quay nốt phần sau của bộ phim ‘Chung một mái nhà’.

Trước đó vì vướng lịch trình của nam diễn viên chính – Ngô Thắng Ân mà việc quay bị tạm ngừng, số tập phim dự trữ để trình chiếu đã bắt đầu đuối kịp. Dù phần sau đó đã được quay trước, nhưng những cảnh không có nam chính không thực sự nhiều lắm và đạo diễn thì sốt ruột muốn nổi điên rồi.

Nội dung chủ yếu của bộ phim xoay quanh nhân vật Lâm Toàn Hi (*do Ngô Thắng Ân thủ vai*) vừa rời khỏi ghế nhà trường lên thành phố tìm kiếm cơ hội việc làm, vì kinh tế eo hẹp mà buộc phải ghép phòng thuê với người khác.

Một căn nhà ngăn ra làm bốn phòng nhỏ tiện nghi khép kín, phòng khách và bếp là sinh hoạt chung. Người thuê thì có nam có nữ, ngoài nữ chính Ngô Tân Nhã và nữ phụ Trần Mỹ Du trong vai trò bạn thân của nữ chính ra, thì còn Giang Tân Trình do Bạch Lãng thủ vai cùng cậu con trai Giang Lạc. Một bộ phim hiện đại về cuộc sống của năm người chung một mái nhà, có tình yêu, tình thân và tình bạn.

Nội dung nửa đầu theo hướng hài hước dí dỏm, chủ yếu là về những tình huống oái oăm khi năm người mới chung sống với nhau. Trong đó tập trung rất nhiều những chi tiết hài hước như trong ký túc xá đại học, rất dễ khiến người xem đồng cảm.

Phần giữa phim là về những tình cảm bắt đầu nảy sinh giữa năm người. Nam chính và nữ chính từ hiểu lầm dẫn đến thu hút lẫn nhau, Giang Tân Trình thì bắt đầu cảm mến bạn thân của nữ chính, Trần Mỹ Du, gây nên sự ghen tị và phá rối của cậu con trai Giang Lạc. Và không thoát khỏi tam giác tình yêu kinh điển, nữ phụ Trần Mỹ Du lại có cảm tình với nam chính Lâm Toàn Hi.

Phần sau đích thực là thiên đường của phim tình cảm kinh điển. Anh thích tôi, tôi không thích anh, anh hiểu lầm tôi, tôi không tha thứ anh. Một số tình tiết nhỏ trong nội dung phim cũng được thay đổi để đáp ứng nhu cầu của khán giả không ngừng thảo luận trên trang chủ sau khi mà họ đã có cảm tình với bốn nhân vật. Sau bốn tháng công chiếu thì đây chính là một cách thức tuyên truyền đang rất thịnh hành để duy trì lượng người xem cũng như sự mới mẻ cho bộ phim.

Cũng vào thời gian này trong kiếp trước, Bạch Lăng dính phải vụ lùm xùm nợ nần của anh trai và để lại cảm nhận không tốt trong lòng khán giả, ấn tượng bị tuột dốc không phanh. Bởi thế nên trong phần sau của bộ phim, vai diễn Giang Tân Trình do anh đóng bị thay đổi theo chiều hướng tầm tối, càng tạo đà cho thông tin nợ nần của anh thêm trầm trọng.

Nhưng kiếp này, nguy cơ tài chính đã được tấm chi phiếu của Cừu Tiềm hóa giải, nội dung kế tiếp của bộ phim có còn giống như trong kiếp trước hay không? Chính bản thân anh cũng tò mò.

Cho đến mấy hôm trước khi nhận được kịch bản đã chỉnh sửa từ đoàn làm phim. ‘*Cánh bướm*’ đã vỡ, quả nhiên một Giang Tân Trình vốn phải tối tăm ghen tị nam chính gây mất thiện cảm đã được giảm nhẹ đi rất nhiều, lại được thêm một phân cảnh hai cha con an ủi sưởi ấm nhau sau khi thất tình, đảm bảo khán giả chỉ thấy càng thêm đáng yêu đáng mến.

Buổi quay hôm nay là cảnh Giang Tân Trình ghen với Lâm Toàn Hi.

Địa điểm trong phòng khách và thời gian là vào sinh nhật của Trần Mỹ Du, bốn người sống chung cùng hẹn nhau về sớm để tổ chức sinh nhật cho cô.

Hôm nay, Giang Tân Trình tốn rất nhiều tâm huyết chọn một đôi hoa tai làm quà tặng Trần Mỹ Du, Lâm Toàn Hi cũng tặng cô một con gấu bông từ máy gấp thú ven đường. Vì đôi khuyên tai khá nhỏ nên đã bị cô sơ ý làm rơi vào khe đệm ghế sofa. Một đôi khuyên tai chỉ còn một chiếc, món quà Giang Tân Trình chuẩn bị kỹ càng bỗng chẵn còn giá trị.

“Xin lỗi, A Lăng, em xin lỗi, em không cố tình,” – Vu Thiển Thiển đóng vai Trần Mỹ Du ôm con gấu bông ấy náy xin lỗi, chất giọng nhẹ nhàng và mềm mọng làm đại đa số đàn ông đều phải mềm lòng, “Làm sao bây giờ? Có lấy ra được không anh?”

Giang Tân Trình nhẽ nhại mồ hôi nằm rạp ra ghế, thò tay vào khe đệm cố gắng mò chiếc hoa tai, lại chỉ đành giấu đi sự thất vọng và ngượng ngập nói: “Hình như không được. Khe bé quá, không với tới được.”

“Hay chúng ta phá cái ghế này ra,” – Lâm Toàn Hi an ủi Trần Mỹ Du, “Khuyên tai đính viên hồng ngọc em thích phải không, thiếu một bên thì đeo kiếu gì. Không được, không được, để anh!!” – vừa nói hấn vừa vén tay áo và đẩy Giang Tân Trình sang một bên, bản thân thì gồng sức định phá chiếc ghế.

“Nhưng ghế là của chủ nhà, phá đi biết giải thích sao với người ta?” – Ngô Tân Nhã tỉnh táo đứng ra ngăn cản.

Lâm Toàn Hi lại thấy không có vấn đề gì, “Chúng ta không nói thì sao chủ nhà biết được? Với lại cái ghế này làm sao so được với một đôi hoa tai? Nếu chủ nhà hỏi thì cứ bảo bốn người cùng ngồi làm hồng, đúng không!” – trong phim, Lâm Toàn Hi là một thanh niên năng nổ sống tình nghĩa nhưng hấp tấp không biết suy nghĩ trước sau, thường hay xung đột và khắc khẩu với tính cách tỉnh táo và bình tĩnh của nữ chính.

Trần Mỹ Du đang thăm mền Lâm Toàn Hi, thấy hấn đứng về phía mình thì rất cảm động, chăm chú nhìn hấn, “Không cần làm thế đâu. Anh giúp em đã làm em vui lắm rồi, thật đó! Dù chỉ còn một chiếc thì đây cũng thực sự là kỷ niệm đáng nhớ với em!”

Kỷ niệm với người tặng? Hay với sự giúp đỡ của Lâm Toàn Hi?

Giang Tân Trình cô đơn đứng bên nhìn tất cả mọi chuyện, nỗi buồn và mất mát buộc anh phải quay đi. Và khi tầm mắt chuyển rời, anh nhận ra cậu con trai năm tuổi Giang Lạc đang lẳng lặng nhìn anh chăm chú bằng đôi mắt đen như mực.

Đối diện với ánh mắt vừa ngây thơ lại vừa hiểu chuyện, anh chỉ biết gượng cười, lau vết kem bên miệng con mình, “Ngon không con? Ba chọn bánh đấy.”

Giang Lạc gật đầu, “Ngon ạ,” – cậu bé giơ tay, cầm quả anh đào duy nhất trong đĩa bánh mà Gia Tân Trình đã phần riêng cho cậu đưa lên trước mặt anh, “Ba ăn đi.”

Giang Tân Trình sững sốt, xoa đầu cậu bé, “Ba để phần riêng cho Nhạc Nhạc đó, con không thích ăn à?”

“Con thích, nhưng ba ăn đi,” – cậu bé bướng bỉnh giơ quả anh đào.

Biểu cảm trên khuôn mặt anh thay đổi, một chút buồn cười và một chút xúc động cố gắng dần lòng.

Anh cúi xuống, cắn quả anh đào trong tay Giang Lạc. Hành động này có hơi khác với hành động ‘*Giang Tân Trình cầm anh đào ăn*’ trong kịch bản, nhưng cậu bé diễn Giang Lạc chỉ chớp mắt mấy cái rồi tiếp tục động tác của mình, tự xúc bánh ăn.

Sau đó ngoài câu thoại ‘*cảm ơn con*’ của Giang Tân Trình ra, anh bế cậu bé ngồi lên đùi mình, dán mặt vào đầu cậu bé và hai cha con lặng lẽ chia sẻ cho nhau miếng bánh gato. Toàn bộ ba chiếc máy quay đều đặc tả hai cha con Giang Tân Trình.

“Cắt —!” – rốt cuộc đạo diễn cũng hô ngừng.

Cả trong lẫn ngoài phim trường đều như bừng tỉnh, lần lượt đứng dậy.

“Bạch Lãng, trạng thái tốt lắm,” – vừa dừng quay, đạo diễn Chu Xuân Tài đã hồ hởi khen, “Mới nghỉ có mấy hôm mà như thay da đổi thịt, thông hiểu hẳn đấy.”

Bạch Lãng mỉm cười, đồng thời cầm đĩa bánh giúp Đa Đa – cậu bé diễn vai Giang Lạc để cậu bé vững vàng trượt khỏi chân mình. Thấy Đa Đa vẫn còn liếc nhìn miếng bánh, anh bèn hỏi đạo diễn, “Cảnh vừa rồi đạt chưa đạo diễn?”

“Quá đạt ấy chứ” – đạo diễn hăm hở đi tới.

Bạch Lãng trả đĩa bánh cho Đa Đa, “Ăn hết cũng không sao đâu.”

“... cảm, cảm ơn anh.” – Đa Đa tròn mắt ngạc nhiên nhìn Bạch Lãng.

Trước kia vì là người có ít kinh nghiệm nhất mà không ít lần Bạch Lãng bị quay hỏng, từ đó anh cũng chỉ im lặng không giao tiếp với ai trong đoàn làm phim. Dù hai người diễn với nhau không ít, nhưng đúng là ngoài công việc thì chẳng trao đổi với nhau câu nào. Song dù gì vẫn là trẻ con, cậu bé chỉ ngạc nhiên chứ không nghĩ gì. Đa Đa cầm đĩa bánh chạy ra ngoài tìm mẹ.

Đạo diễn Chu Xuân Tài đến gần vỗ vai anh, đặc chí bảo: “Tiến bộ lắm, nghe chừng lọt tai mấy câu tôi mắng cậu lần trước rồi đấy, động tác và cảm giác ống kính tiến bộ hẳn, cố gắng duy trì, sau này biên kịch có bảo thêm đất diễn cho cậu tôi cũng ok!” – một diễn viên tiến bộ trong quá trình làm phim đương nhiên một phần công sức không nhỏ được quy cho đạo diễn.

Bạch Lãng chỉ mỉm cười trước sự hiểu nhầm nho nhỏ này, lời “Cảm ơn đạo diễn” còn chưa dứt đã bị Ngô Thắng Ân gần đó nghe thấy nửa bông đùa nửa kháng nghị, “Đạo diễn Chu à, anh đừng bỏ em vội vậy chứ, em chẳng gạt hết mọi công việc để đến diễn bù còn gì?” – nghe như thể Bạch Lãng được thêm đất diễn chỉ vì Ngô Thắng Ân không có đủ thời gian quay.

Đều là người lợc lợ, Chu Xuân Tài cũng tát nước theo mưa, “Tôi thiếu nước quỳ xuống xin đấy được chưa? Công ty cậu còn như thế nữa thì chúng ta đi đời nhà ma.”

“Ha ha ha, em đây chả mệt như ch* còn gì,” – Ngô Thắng Ân nghe xong thì đặc chí lắm, người nổi tiếng mới bận bịu mà. Có thể coi như nửa đầu phim đã nâng hẳn giá trị của cả bốn con người – “Một ngày quay chụp mười đến hai mươi tiếng, mặt em sắp mọc mụn đến nơi, vậy mà vẫn bớt thời gian rảnh đến đây, đạo diễn Chu thêm đất diễn cho em mới phải!”

Phạm San, người diễn vai nữ chính Ngô Tân Nhã cũng góp mặt, cười khanh khách, “Nhưng công nhận Bạch Lãng tiến bộ thiệt đó, tiết kiệm được bao nhiêu thời gian, có phải được fan cổ vũ không?”

Phạm San vốn chỉ là một nghệ sĩ tầm trung, ngoài mặt tiền xinh xắn ra thì không có gì nổi trội, cũng chỉ có mấy kiểu chương trình lật vật chiếu vào khung giờ tan tầm 6 – 7h ít người theo dõi mới mời cô tham gia. Thế mà sau khi bộ phim tuyên truyền cô lại được khá nhiều lời khen ngợi. Vì có thâm niên nhất trong bốn vai diễn nên thường tự cho mình là tiền bối.

“Trước kia làm chậm tiến độ của mọi người,” – Bạch Lãng thuận theo, “Sau này em sẽ cố gắng không để xảy ra sai lầm nữa.”

Phạm San cười thân thiết, khẽ nghiêng đầu ngậy thơ. Dù lớn tuổi hơn nhưng vóc dáng nhỏ nhắn chỉ đến vai Bạch Lãng, “Vây là yên tâm rồi. Cậu không biết chứ dạo này chị với cậu bị dân mạng gán ghép nhau nhiều nhất đấy, biết đâu sau này hai chúng ta lại diễn với nhau nhiều đấy nhỉ.”

“Thật hả?” – Ngô Thắng Ân kinh ngạc và tỏ ra không tin, “Thống kê ở đây ra đấy?! Sao tôi không biết?”

Đoàn làm phim đều biết kịch bản tiếp theo sẽ được chỉnh sửa theo hướng fan mong muốn, nên ai cũng chăm chú theo dõi chiều hướng thảo luận trên trang chủ.

“Bình thường thì không có thống kê, nhưng chắc anh không lướt qua chỗ sáng tác fanfic rồi.” – Phạm San hí hửng nhắc khéo, “Trong đó tác phẩm ghép em với Giang Tân Trình là nhiều nhất đó.”

“Fanfic?” – đến Bạch Lãng cũng ngạc nhiên, giống Ngô Thắng Ân, anh chỉ thường theo dõi trên mục thảo luận.

“Ừ, chị còn theo dõi mấy mẩu chuyện trong đó đây nè, hầy, ngày nào cũng viết thêm được có một tý làm chị tò mò chết đi được, chỉ muốn xin Hứa Biên đi liên hệ với người ta ngay thôi ấy,” – Phạm San giả lả nói. Cô ta háng hái như vậy thực chất chỉ vì một mục đích duy nhất, áp đảo nhân vật nữ phụ Trần Mỹ Du.

Trong mối quan hệ của bốn người, Trần Mỹ Du có mối tình tay ba với cả nam chính và nam phụ, câu chuyện cũng ngày càng phát triển theo hướng này tạo chủ đề cho dân tình bàn tán. Trong khi nữ chính Ngô Tân Nhã lại chỉ có tình cảm với nam chính, tuy trong phim vẫn có một phần nhỏ cạnh tranh với Trần Mỹ Du nhưng dường như không được fan chú ý lắm, trở thành đề tài được nhắc đến khá ít ỏi.

Nên Phạm San cảm thấy bất công, rõ ràng cô mới là nữ chính mà lại bị nữ phụ lấn lướt. Nếu cô có gì đó mập mờ với Giang Tân Trình, chắc chắn mọi người sẽ lại đổ dồn sự chú ý về phía cô.

Chẳng ngờ đạo diễn Chu Xuân Tài lại cười đầy vẻ bí hiểm, “Ha ha, ai bảo cô là chúng tôi chưa tìm?”

Phạm San hí hửng trong khi Ngô Thắng Ân thì khó chịu, ánh mắt hằn nhìn Bạch Lãng có thêm sự ganh ghét.

Và một tiếng gọi vang lên đúng lúc đó cắt ngang cuộc tán gẫu của mọi người, “Anh ơi, anh Phùng bảo em mang điểm tâm đến thăm anh đây.”

Bạch Lãng giật mình, từ từ quay người lại.

Quả nhiên là Khang Kiện.

10. Chương 10: Chè Đậu Xanh

Diện mạo của Khang Kiện không thực sự phù hợp với tiêu chuẩn điển trai phổ biến.

Đương nhiên hắn ta có chiều cao và sống mũi thẳng, nhưng mắt nhỏ và một mí, cằm vuông hơi nhô ra và xương gò má thì quá cao. Nên thời trẻ không nổi bật trong hàng hà các nam nghệ sĩ bảnh bao anh tuấn, thể nhưng khi có tuổi thì khuôn mặt đó lại khá thích hợp phát triển theo hướng đàn ông trưởng thành chín chắn, qua một số vai diễn đắp nặn nên hình tượng *‘bề ngoài cợt nhả nội tâm thâm tình’* đã giúp hắn giành điểm cao trong mắt cánh chị em.

Thời gian này trong kiếp trước, quan hệ giữa anh và Khang Kiện chỉ đơn thuần là bạn bè, là Khang Kiện chủ động liên lạc cho anh, không phải bằng những cuộc điện thoại tâm sự, mà là những món quà vật mang đến tán gẫu.

Sau đó vì dính phải scandal nợ nần, Khang Kiện không còn giữ liên lạc với anh nhiều, trong khi đó thì hắn ta lại được rất nhiều người biết đến qua bộ phim đầu tiên công chiếu và quảng cáo của UNI. Khi đó anh chỉ cho rằng Khang Kiện ít liên lạc vì bận công việc.

Cho đến mấy năm sau, khi nổi tiếng lần thứ hai nhờ chương trình thực tế *‘Mời ai ăn tối’*, mối liên hệ giữa anh và hắn mới được nối lại. Mặc dù khi đó hắn ta vẫn chỉ là diễn viên hạng hai, nhưng do đóng vai chính hoặc phụ quan trọng trong vài ba bộ phim truyền hình, nên danh tiếng cũng ngang với Bạch Lãng bấy giờ.

Hắn cũng không quên thường xuyên thể hiện tình bạn keo sơn giữa hai người với công chúng, tỏ rõ thái độ hai người đi hai con đường khác nhau nên không có sự cạnh tranh và kèn cựa, ngẫu nhiên cùng đi siêu thị tạo vài đề tài cho báo chí, tiện thể xây dựng ấn tượng đôi bạn thân thiết trong mắt fan.

Và đây mới là khởi đầu cho sự biến đổi trong mối quan hệ giữa hai người.

Đương nhiên người chủ động vẫn là Khang Kiện.

Khang Kiện là người song tính luyến ái, yêu được cả nam và nữ. Theo như giải bày thì hắn thích nam nhiều hơn, nhưng vì tính chất công việc mà rất khó để gặp được người tâm đầu ý hợp.

Bạch Lãng thì sáng sủa, tính cách ôn hòa không tự nạnh lại biết quan tâm săn sóc, quen biết một thời gian làm hắn bị rung động thực sự. Nhưng vì tương lai và sự nghiệp, hắn đã gạt bỏ suy nghĩ đó khi thấy Bạch Lãng bị dính scandal. Mãi đến khi thấy anh nổi tiếng lần thứ hai, trái tim hắn lại bắt đầu rục rịch. Lần nói lại quan hệ này chủ yếu là để thăm dò tính cách Bạch Lãng và quả nhiên không ngoài kỳ vọng, tính cách bình tĩnh trước mọi cơn sóng gió thay vì oán trách trời đất của anh làm hắn rất hài lòng, sau vài lần mập mờ thử và phát hiện anh không quá bài xích đồng tính luyến ái, hắn đã lợi dụng một lần say rượu để ‘tấn công’ anh.

Đương nhiên sau đó hắn đã mất kha khá công sức để trấn an một Bạch Lãng đang vô cùng hoảng loạn.

Hắn tha thiết thổ lộ tình yêu nồng nàn lại cay đắng thầm lặng dành cho anh, và chẳng may bị bộc phá khi không thể kiểm soát nổi.

Hắn đã diễn rất tròn vai nam chính đau khổ vì tình thường xuất hiện trong các chương trình phim truyền hình buổi tối. Và phải thừa nhận rằng, kế hoạch của hắn đã thành công. Với một người cô đơn và thiếu thốn tình cảm như Bạch Lãng, thì sự chuyển hóa từ một người bạn tri kỷ trở thành người yêu là điều dễ dàng được chấp nhận và tha thứ nhất. Dù sao với hoàn cảnh nợ nần nặng trĩu trên đôi vai và việc Bạch Lễ hay vòi tiền anh lúc bấy giờ, có thể yêu đương quả là một thứ vô cùng xa xỉ.

Thế nhưng biết đâu rằng lời thề sắc son ấy chẳng duy trì được đến ba năm.

Ba năm chân tình chỉ đổi lấy một lần phản bội.

Bởi vậy nên khi sống lại, trong di động của anh luôn có những cuộc gọi nhờ liên tục của Khang Kiện, ở kiếp trước không phải chuyện gì lạ lùng, việc anh không bắt máy cũng không gọi lại mới là bất thường.

Nhưng anh đã quyết tâm không dính dáng gì đến hắn.

Dù giữ mối quan hệ chỉ ở mức ‘bạn bè’ như kiếp trước có thể sẽ thay đổi hoàn toàn dự định của anh trong kiếp này, nhưng một khi đã biết cảm giác phản bội là thế nào và bản thân đã hận thù ra sao, thì anh không muốn mình trở thành loại người như thế nữa. Trên hết là anh càng sợ bản thân sẽ để lộ sự căm ghét cũng như thù hận khi đứng trước hắn mà chẳng tài nào che dấu được.

Ngẫm lại thì lần cuối cùng anh gặp hắn, hắn còn nắm tay anh.

Nói rằng dù thế gian có thay đổi, chúng ta vẫn mãi bên nhau.

Và hiện giờ, khi thấy Khang Kiện đứng trước mắt mình ‘lần nữa’, anh chỉ cảm thấy ruột gan lộn nhào nhào.

**

Khang Kiện cầm theo ba túi chè to đến với danh nghĩa thăm ban*.

Đối tượng thăm ban đương nhiên là vị đàn anh Ngô Thắng Ân cùng chung công ty quản lý.

Đây là việc thường xuất hiện giữa các nghệ sĩ trong cùng một công ty. Ngoài vinh hạnh cho người được thăm ban, thì người đến thăm ban cũng được lợi kha khá như gia tăng quan hệ với người trong đoàn làm phim, biết đâu một ngày nào đó được nhớ đến và giới thiệu lại có cơ hội xuất hiện thì sao.

Nên đây không phải lần đầu tiên Khang Kiện đến, sau khi chào hỏi Ngô Thắng Ân thì hắn bắt đầu phân phát chè, vì còn một số cảnh phải quay nên tiết mục giải khát nhẹ giữa giờ rất được mọi người hoan nghênh.

Bạch Lãng mỉm cười coi như chào hỏi rồi tiếp tục tán gẫu với đạo diễn Chu, giờ anh mà về phòng nghỉ chả khác nào đụng độ một mình với Khang Kiện, và anh thì chả hề muốn chút nào.

Phạm San và Ngô Thắng Ân cũng không đi, dù sao đầu đề câu chuyện mới lái về nội dung bộ phim, không diễn viên nào là không căng tai ra nghe ngóng cả. Ngay cả Vu Thiến Thiến đóng vai Trần Mỹ Du cũng đến gần, mấy người vây lấy đạo diễn Chu và giám đốc sản xuất, vừa ăn chè vừa tiếp tục câu chuyện.

“Đạo diễn Chu, anh nói thật chứ? Mọi người đi tìm người viết đó thật hả?” – Phạm San tò mò hỏi.

Ngoài mục thảo luận ra thì website của bộ phim cũng mở thêm chuyên mục ‘sáng tác fanfic’, bởi dù không mở thì một khi bộ phim nổi tiếng cũng xuất hiện đầy rẫy các fanfic trôi nổi trên mạng mà thôi. Nên cách xử lý của bộ phận tác quyền là chỉ có những tác phẩm đăng trên website chính thức mới được coi là có quyền sáng tác, đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải phù hợp với thuần phong mỹ tục và giữ nguyên hình tượng nhân vật, đồng thời họ cũng có quyền quản lý, cấm hay xóa bỏ tất cả các tác phẩm trên nếu vi phạm.

Đương nhiên, trong trường hợp gặp phải các tác phẩm trôi nổi vi phạm bản quyền, đoàn làm phim cũng không thừa thời gian để đi xóa bỏ từng cái một. Thế nhưng một khi chấp nhận những yêu cầu của đoàn làm phim, công khai đăng tác phẩm ở mục ‘thảo luận’ và ‘sáng tác fanfic’ thì hoặc ít hoặc nhiều cũng ‘*tác động*’ đến nội dung bộ phim, vì thế mà thu hút được rất nhiều tác giả nghiệp dư bên ngoài cũng như hâm nóng bộ phim. Sau 2 tháng phát sóng, tính cách của bốn nhân vật dần được hoàn thiện, các tác phẩm fanfic cũng có cơ hội mà bắt đầu mọc lên như nấm.

Đạo diễn Chu thân thiết trả lời Phạm San, “Hỏi tôi làm gì, hỏi Tiểu Trần kia kìa, cậu ta hiểu mong muốn của Hứa Biên hơn tôi.”

Giám sát kịch bản Trần Đông Lý cũng không vòng vo, lau mồm bảo: “Gặp rồi, là một nữ sinh mới lớn, chứng minh thư còn để bố mẹ giữ, lần đó chúng tôi tìm đến suýt bị đánh vì tưởng lừa đảo cơ. Thật không thể tin nổi.”

Trần Đông Lý là anh chàng béo cỡ gần tạ, ăn vèo hết cốc chè mà nom vẫn còn thòm thềm.

Bạch Lãng thấy vậy bèn đẩy cốc chè mà mình không ăn sang, Trần Đông Lý khách sáo mấy câu thì nhận.

Mấy người xung quanh người bất ngờ, kẻ khinh thường. Nhóm thứ hai coi đó là trò bợ dít, đem đồ của người khác mang đến để nịnh nọt ư? Cách này hơi bị rẻ tiền đấy. Nhưng với Bạch Lãng thì chỉ đơn giản là anh không muốn động vào bất kỳ thứ gì Khang Kiện mang đến, có người chịu nhận là tốt quá rồi.

“Thế kết quả thế nào?” – vẫn là Phạm San hiểu kỳ hỏi, “Gán ghép tôi với Giang Tân Trình thật hả?”

Trần Đông Lý còn chưa đáp, Vu Thiến Thiến đã nhỏ nhẹ chen vào, “Ôi, em cảm thấy như thế thì tầm thường quá chị San ạ. Điều fan thích ở Giang Tân Trình là sự chung tình mà, giờ tự dưng đổi đối tượng có khác nào giết chết nhân vật đâu.” – trong phim cô là một nhân vật bánh bèo thực thụ, ngoài đời cũng thế.

Phạm San khó chịu lắm nhưng vẫn phải cười, “Đó là năng lực của Hứa Biên mà Thiến Thiến, em đừng có coi thường. Như chị với Lâm Toàn Hi cũng cãi nhau suốt mà còn thành couple được, thực tế thì khó chứ trong phim thì gì chẳng diễn ra được?” – chỉ với mấy câu đã chụp mũ ‘*coi thường biên kịch*’ lên đầu Vu Thiến Thiến.

Vu Thiến Thiến sượng cười, “Vậy ạ, là em nông cạn, chị nói phải ạ.”

“Nhưng Tân Nhã này, em nói vậy làm anh tổn thương lắm đó nhen,” – Ngô Thắng Ân gọi tên nữ chính, diễn sâu vẽ đau lòng, “Đây có khác nào em đứng núi này trông núi nọ đâu?”

Tuy quan hệ là trong phim nhưng lại ám chỉ Phạm San tham lam thấy rõ.

Phạm San biến sắc, thở dài thườn thượt, “Đó là ý fan, anh không biết chứ ngày nào fan cũng hỏi vấn đề này làm em không biết phải trả lời làm sao, chứ không em sốt ruột làm gì? Giang Tân Trình à, cố lên nha, fan gửi lời đến cậu, quan tâm cậu lắm đó.” – nhiều năm trong nghề không phải để trang trí, nghệ thuật đẩy đưa lấp lửng vẫn phải chín muồi, chẳng qua câu cuối cùng lại hất bắn mình gây ra lên đầu Bạch Lãng. Phạm San không muốn làm mất lòng Ngô Thắng Ân, nên đẩy đối thủ cạnh tranh là Bạch Lãng ra hững hờ.

Trước kia có lẽ anh sẽ không hiểu, nhưng giờ thì rõ mười mươi, chỉ mỉm cười đáp, “Chị Phạm nhiệt tình chăm lo cho fan làm em hâm mộ quá. Em không hiểu cái đó, chỉ biết diễn theo kịch bản thôi.”

Câu trả lời thông minh bình tĩnh, nhưng bị ánh mắt cười của anh nhìn lại khiến Phạm San thấy chột dạ.

Trần Đông Lý xử lý xong cốc chè thứ hai thì hồn nhiên ợ hơi như không hề biết vừa có chiến tranh xảy ra trước mặt mình, “Việc này còn phải tính toán đã. Nữ sinh kia còn trẻ quá, bố mẹ rất nghiêm, bắt chuyện còn khó. Hứa Biên cũng không tha thiết, nên chưa quyết định ngay đâu.”

Nghe xong đáp án, tuy thất vọng nhưng Phạm San vẫn buộc phải bỏ qua đề tài này, đương nhiên sắc mặt của Ngô Thắng Ân chẳng khá khẩm hơn là bao. Bởi điều đó chứng tỏ mọi thứ còn có thể thay đổi, ngay cả

Hứa Biên cũng đang nghiêm túc cân nhắc.

Khang Kiện phân phát chè xong cho tất cả mọi người, thấy nhóm thảo luận cũng tạm dừng thì nhanh nhẹn tươi cười bước đến chào hỏi.

“Anh Thắng, đạo diễn Chu, anh Trần, mọi người nói gì rôm rả thế,” – Khang Kiện chào hỏi từng người một, “Đang nói chuyện gì đấy ạ? Cho em góp vui với.”

Đạo diễn Chu cười, “Đang khen chè đậu xanh cậu mua đấy, có thêm cả khoai nứa, bao ngon bao no.”

Khang Kiện mừng thầm, nhiệt tình giới thiệu, “Đúng ạ, đây chính là cửa hàng truyền thống trăm năm được giới thiệu trong chương trình ‘Ẩm thực địa phương’ lần trước. Trông thêm quá nên em tìm mua cho mọi người nếm thử, mỗi tội chỗ đó không nhận ship, phải ra tận nơi xếp hàng. May ra sớm nên vừa đến trưa là mua được.”

Vừa nói hân vừa quen tay kéo chiếc ghế đến ngồi giữa Ngô Thắng Ân và đạo diễn Chu. Hành động tự nhiên lại đúng trung tâm ánh nhìn của mọi người, hòa mình vào trong nhóm thảo luận.

Phạm San cười nói, “Cậu có tâm quá, là tôi xếp hàng lâu quá chắc tôi bỏ luôn đấy. Sau này ai có bạn trai như cậu chắc chắn người đó hạnh phúc lắm.”

Khang Kiện ngượng ngịu cười, “Chị Phạm đừng trêu em, bạn trai chân chính phải như Lâm Toàn Hi mà anh em diễn ấy, được bao nhiêu cô gái yêu mến. Em chả lo, cứ noi gương anh thì kiểu gì cũng có bạn gái.”

Lời này vừa an toàn tuyệt đối vừa tâng bốc Ngô Thắng Ân, thế nhưng hân đâu ngờ vì cuộc đối thoại vừa mới này mà phản tác dụng, Ngô Thắng Ân nghe thấy chỉ càng thấy khó chịu, mặt nhăn như đít khỉ, còn người khơi mào Phạm San thì hí hửng cười tùm tùm không nói gì.

Khang Kiện cười mà không có ai phụ họa cũng lấy làm lạ, nhanh chóng chuyển hướng sang ‘*người quen*’ Bạch Lãng cầu cứu, “À A Lãng này, đây chính là chè đậu xanh của cái quán cậu bảo trong điện thoại lần trước đấy, ngon không?”

Bạch Lãng ngồi im cũng trùng đạn, Phạm San thì ngạc nhiên hỏi, “A Lãng? Ra hai cậu quen nhau hả?”

11. Chương 11: Chiếc Xe Bám Đuôi

“Bọn em cùng học lớp diễn với nhau hơn nửa năm,” – Khang Kiện nhanh nhẩu đáp, “Khá thân.”

Thực chất quan hệ giữa Bạch Lãng và Khang Kiện trong lớp diễn chỉ là một vài lần gật đầu chào hỏi khi

gặp nhau trên đường.

“Ra thế,” – Phạm San gật đầu, “Cùng xuất thân từ lớp diễn viên, sau này trong nghề có thể hỗ trợ nhau, gặp khó khăn cũng nhờ cậy được, nên liên lạc thường xuyên là đúng rồi,” – vừa nói cô vừa liếc nhìn Bạch Lãng.

Ai cũng thấy Bạch Lãng vừa ‘*cống*’ cốc chè của mình cho Trần Đông Lý. Để xem giờ anh trả lời thế nào.

Lại không ngờ Bạch Lãng chỉ thản nhiên bảo, “Làm phiền rồi, sau này đừng mua việc thế nữa.” – rồi đứng dậy chào đạo diễn Chu, “Đến giờ rồi đạo diễn Chu, em đi trước thay đồ.”

Khang Kiện đứng hình, tròn mắt sững sờ nhìn Bạch Lãng, hắn không hiểu vì sao người mới nửa tháng trước còn ôn hòa thân thiết trong điện thoại giờ đã gần như thay đổi thành con người khác.

Đạo diễn Chu như không thấy vẻ lúng túng của Khang Kiện, chỉ vừa cười vừa nhìn đồng hồ và nói với anh, “Đi đi. Lát nữa quay cảnh chủ nhà trước nên không cần vội.” – thái độ lộ vẻ bao che thấy rõ.

Bạch Lãng gật đầu, anh chào hỏi mọi người, đương nhiên trừ Khang Kiện, rồi quay về phòng nghỉ.

Phạm San và Vu Thiến Thiến đều tỏ ra ngạc nhiên và vi diệu. Ngạc nhiên là vì các cô chưa từng thấy Bạch Lãng hòa nhã lại lạnh lùng như thế, còn vi diệu là có thể khiến một người tốt tính như Bạch Lãng tỏ thái độ dứt khoát như vậy, rốt cuộc Khang Kiện đã làm gì... Để rồi cuối cùng ai cũng nhìn Khang Kiện với vẻ xa lánh kiểu như ‘*thấy sang bắt quàng làm họ*’.

Đàn anh trực tiếp của Khang Kiện – Ngô Thắng Ân cảm thấy mình bị bẽ mặt tập hai, hắn bực tức, mặt nhần như táo tàu, cũng đứng phắt dậy nói phải về phòng chỉnh trang lại, đồng thời lời xềnh xệch Khang Kiện vừa ngơ ngác vừa xấu hổ đi.

Vừa vào phòng nghỉ, Ngô Thắng Ân đã đóng rầm cửa, bắt đầu chửi ầm ĩ.

“Mày làm cái đ*o gì vậy? Nhìn lại mình đi, thấy người sang bắt quàng làm họ à? Mày làm gì cũng phải ngó mặt tao chứ, lần sau đừng gọi tao là đàn anh nữa!!”

Khang Kiện bối rối hỏi, “Anh, có chuyện gì vậy, anh mâu thuẫn với Bạch Lãng?”

“Mâu thuẫn!? Nó đang ngấm vào vị trí của tao, muốn kéo tao xuống đây này, mày xem chúng tao có mâu thuẫn không? Ngu như bò, lại còn chèo kéo quan hệ, sáng mắt ra chưa? Nó còn đ*o quen mày, nhìn cũng đ*o thèm nhìn mày! Tao còn thấy nó ngẫu vãi chưởng!!”

“Nhưng, nhưng chúng em thân nhau thật mà! Em nói thật đấy, đây, di động em còn lưu tin nhắn...” – Khang Kiện loay hoay tìm điện thoại.

“Trước hay sau khi nó nổi tiếng, tao hỏi mày? Đừng bảo tao là trước, lớn đầu còn ai chơi trò bạn tốt như bọn thò lò mũi xanh nữa không? Mày lớn lên hộ tao cái!” – Ngô Thắng Ân bắt lực, “Làm tao mất hết cả thể diện, đúng là đồng đội ngu như bò, sau này đừng đến đây nữa, tao sẽ nhắc lão Hào! Điên mất!”

“Anh, anh! Em không biết, em, em cũng bị Bạch Lãng lừa mà?” – Khang Kiện nghe đến câu cuối thì bắt đầu lo sốt vó, nếu cả phim trường của Ngô Thắng Ân cũng không được đến, thì đây là một tổn thất vô cùng nghiêm trọng với một nghệ sĩ mới debut cần quảng bá bản thân như Khang Kiện, “Sư huynh lượng thứ cho em lần này, lần sau em sẽ không thể nữa!”

“Tha cho mày?” – Ngô Thắng Ân hất tay Khang Kiện đang với tới, “Tha cho mày thì ai vớt vát thể diện cho tao! Nãy đạo diễn Chu và giám đốc Trần đều có ở đó mà mày còn nhận quà nhận xiên, sau này còn ai thèm nói chuyện với mày? Không khéo lại cùng một giuộc với mày thì sao, mà ai là sư huynh của mày, tao với mày chung thầy đầu mà sư huynh, huynh huynh cái c*c! Ra ngoài! Nhìn mày là tao lại điên tiết! Lát ảnh hưởng đến diễn xuất của tao!”

Ngô Thắng Ân trút hết giận dữ lên đầu Khang Kiện, vừa nói vừa xua hất như xua tà.

Khang Kiện sợ xanh mắt mèo, hoảng hốt đến độ phun bí mật ra.

“Sư huynh, đừng mà, đừng đuổi em!! Em, em biết một chuyện của Bạch Lãng có ích cho anh?”

“Bạch Lãng? Chuyện gì?” – Ngô Thắng Ân hung dữ hỏi.

Khang Kiện nhớ lại sự lạnh lùng của Bạch Lãng và ánh mắt cười nhạo của mọi người khi nãy, quyết tâm, “Sáng nay khi em gọi đến số của Bạch Lãng, một người đàn ông nhắc máy... nói cậu ta đang tắm.”

Cùng tiếng phanh “Kít –” là tiếng “Cốp” của đầu bị va vào cửa kính xe, đánh thức Bạch Lãng ngồi ghế sau đang ngủ gà ngủ gật phải tỉnh giấc.

Chẳng để anh kịp hỏi, Hồng Hồng đã xoay vô lăng giải thích, “Có xe theo dõi phía sau.”

Bạch Lãng nghe thấy thì tỉnh táo hẳn, “Theo dõi?”

“Ừ, tôi cố ý lòng vòng quanh thành phố thì phát hiện có chiếc xe đen liên tục đi theo, chắc chắn không sai.” – ngữ điệu của Hồng Hồng bình thản khác hẳn với tốc độ xe ngày một nhanh.

Anh nhú mày, “Chó săn à?”

Câu này kể có hơi thừa, theo sau ngôi sao thì còn có thể là ai được? Nhưng Bạch Lãng lại bán tín bán nghi.

Anh không phải người mới, ít nhiều cũng hiểu tiêu chí trong công việc của đám phóng viên. Đời này chưa có vụ scandal nào, bản thân cũng chỉ là một ngôi sao mới nổi được mấy tháng, mới ký hợp đồng làm gương mặt đại diện chưa lâu, cũng chưa có buổi họp báo nào, thật sự không nổi đến mức cần người theo dõi sát sao như vậy.

Hồng Hồng lại khẳng định, “Hắn là thế, trộm cướp không bám đuôi thế này,” – như thể hay gặp phải loại này lắm.

Bạch Lãng chẳng còn biết nói gì, mà cũng chẳng có thời gian tranh luận, bởi hai người đang trên đường về nhà.

Chỗ ở hiện tại của anh chính là căn nhà mà Cừu Tiềm đưa cho, khu nhà sang trọng này còn được bình chọn là địa điểm hàng đầu trong danh sách ‘*Nhà trọ tình nhân*’. Nó là một quần thể gồm nhiều căn nhà hạng sang được xây dựng trên sườn núi, đảm bảo ban công mỗi căn nhà đều có thể quan sát được cảnh đêm tuyệt đẹp của thành phố A, nhưng các đại gia thì thích cách quy hoạch đường lối trong này hơn.

Đường chính chỉ đến cổng của khu quần thể là bị chặn. Cả khu nhà, bao gồm một phần núi sau lưng được thiết kế ba con đường nhỏ bằng qua rừng thông đến chân núi, giao thẳng với đường quốc lộ, rất phù hợp để thoát khỏi việc bị bám đuôi.

Cách thiết kế bãi đỗ xe ngầm như mê cung độc đáo đảm bảo xe vào xe ra bằng các con đường khác nhau là lớp phòng thủ thứ hai. Khi vừa công bố thiết kế, các đại gia tranh nhau mua đã đẩy giá của nó tăng vọt, một mét vuông đất thôi cũng phải tiền triệu mới mua được.

Bởi thế nên với gia cảnh của Bạch Lãng thì quả là không tài nào mua nổi ở đây. Bảo công ty sắp xếp chỗ ở cho cũng quá khiên cưỡng, ngay cả minh tinh màn bạc Cừu Toàn mới ký của All Entertainment còn chả được đãi ngộ như thế, một Bạch Lãng còn con lại có thể ư?

Vì vậy một khi nơi ở bị lộ tẩy, 80% mọi người sẽ đoán ngay ra chỉ có thể là ‘*bao đường cao cấp*’. Đương nhiên ngay khi dọn đến đây, anh đã chuẩn bị tâm lý rồi. Dù có muốn điều tra sâu thì Cừu Tiềm đứng sau vẫn an toàn. Bởi có thể mua được nhà trong khu này hầu như đều là những nhân vật có số có má, không dễ gì tiết lộ thông tin chủ sở hữu là ai cả; đó cũng là một trong những cam kết bảo toàn bí mật thông tin cá nhân khi bán tòa nhà.

“Thắt dây an toàn, tôi cần một chút thời gian để cắt đuôi,” – đột nhiên Hồng Hồng lên tiếng nhắc nhở.

Ngay sau đó lại là một tiếng “Kít –” của bánh xe khi cua gấp.

Bạch Lãng đập đầu vào cửa kính lần thứ hai, anh vội vàng chống tay ổn định thăng bằng.

Cảnh phố xá lướt bằng bằng qua cửa kính xe. Ra khỏi nội thành khó cắt đuôi bọn theo dõi nên Hồng Hồng vẫn lòng vòng khắp các ngõ ngách trong nội thành. Tiếng “Kít” thỉnh thoảng lại vang lên cùng tiếng còi xe đầy khó chịu của những chiếc xe trên đường, mạo hiểm chẳng khác gì trong phim hành động Hollywood.

Bạch Lãng bị say xe, vội vàng bảo, “Kệ đi, muốn theo cứ để họ theo.”

Hồng Hồng nhìn gương chiếu hậu, “Cố chịu một lát, trên lưng ghế có túi nilon.”

Lại một lần cua gấp, Bạch Lãng bị quăng quật xây xẩm mặt mày, “Ý tôi không phải vậy, để họ theo dõi cũng không sao...”

Nhưng Hồng Hồng không để ý, tiếp tục phát huy khả năng lái lùa cao siêu mà giờ Bạch Lãng mới có cơ hội trải nghiệm. Anh không thể không nghe lời thắt chặt dây an toàn, mấy phút sau, tốc độ xe ổn định hơn, Hồng Hồng tuyên bố, “Cắt đuôi rồi.”

“Cắt được hôm nay, chẳng lẽ ngày mai không còn?” – mặt anh hơi tái, thở ra hơi, “Cần gì ngày nào cũng liều mạng như thế. Vốn nơi ở cũng đâu giấu được bao lâu.”

“Ảnh hưởng không tốt,” – Hồng Hồng cũng biết tin tức này sẽ ảnh hưởng xấu đến Bạch Lãng, “Chỗ ở có thể bố trí, chờ tôi hỏi ý kiến sếp.”

“Nhưng dọn đi đâu? Đến chỗ tiện nghi hơn hả?” – Bạch Lãng bật cười, nghĩ Hồng Hồng cũng thật tận tâm, giống hệt kiếp trước. “Như thế lại không tốt. Ở đây bị bắt gặp cũng chỉ ảnh hưởng mình tôi, dọn ra chỗ khác có khi còn liên lụy cả Cừu Tiềm. Bớt được rắc rối tí nào hay tí nấy.” – lời này là thật, anh cảm thấy đây cũng là ý đồ ban đầu của Cừu Tiềm.

Hồng Hồng yên lặng vài giây, “Chỉ mất mấy ngày thôi, những người bám đuôi sẽ được ‘xử lý’ sạch sẽ.”

Bạch Lãng không biết nói gì tập hai, cũng không muốn hỏi phương pháp ‘xử lý’ là gì, chỉ cười khổ, “Vừa hao của vừa tốn công, thà cứ kệ đi. Dù sao họ cũng chỉ có thể viết lãng nhăng vô căn cứ, tôi không nhận, ai dám bảo chứng đâu.”

Hồng Hồng lại im lặng không đáp, chỉ vững vàng lái xe quay lại con đường về nhà.

“Mà viết cũng là sự thật, không oan.”

Anh bổ sung thêm, cũng nhận ra bản thân mình không hề lo thật.

“... Cậu ta nói vậy?”

Tối đó Cừu Tiềm không đến khu nhà, Hồng Hồng gọi điện báo cáo cho gã việc bị theo dõi tối nay và ý kiến của Bạch Lãng.

“Phải.” – Hồng Hồng đáp.

“Vậy cứ làm như cậu ta nói, đăng báo thì đăng báo, Phương Hoa sẽ xử lý.” – dường như Cừu Tiềm cũng không quá để tâm, “Nhưng quan trọng ai muốn điều tra, Bạch Lãng nói đúng, cậu ta chưa nổi tiếng đến mức đó, hẳn còn mục đích khác.”

“Biết rồi,” – Hồng Hồng gật đầu.

“Nhưng Nhị Hồng này, cậu nói xem Bạch Lãng đang nghĩ gì?” – đột nhiên Cừu Tiềm bật cười ở đầu bên kia, “Tìm chỗ dựa lại không dùng, có ý gì đây, lạt mềm buộc chặt à?”

Hồng Hồng ngưng mấy giây mới đáp gọn lỏn, “Không biết.”

Cừu Tiềm biết tính Hồng Hồng, gã nhận ra hẳn ngần ngừ thì hỏi, “Sao thế, có ý khác hử?”

Hồng Hồng chưa kịp đáp đã có tiếng dụng cụ bếp leng keng truyền qua điện thoại đến tai Cừu Tiềm.

Gã thấy quen tai bèn hỏi, “Tiếng gì đấy? Cậu đang ở đâu đấy?”

“Phòng bếp, bò sắp hết hạn rồi, Bạch Lãng đang làm bít tết cho tôi ăn.” – Hồng Hồng trả lời rất thật.

“...” – đột nhiên gã nổi khùng, “Đó là chảo là thịt của anh, chú ăn cái c*t?”

Ngay ngày đầu tiên Cừu Tiềm và Bạch Lãng dọn vào ở, gã đã đưa một tấm card với một hàng số 0 dài ngoằng cho anh dùng để chỉ tiêu hàng ngày, nói chung là tròn chức trách của một đại gia, nên gã bảo đó là thịt của gã cũng không ngoa.

“Bạch Lãng bảo cậu ta ăn sẽ béo, tôi đành phải ăn,” – Hồng Hồng khịt khịt mũi.

Mùi tỏi phi thơm lừng cùng mùi steak béo ngậy tràn ngập cả căn bếp.

“Tội nghiệp cậu quá nhỏ?” – Cừu Tiềm hàm hừ.

“Cũng hơi hơi, nhưng mà ngon.” – Hồng Hồng nghiêm túc nhìn chăm chăm miếng steak bóng loáng trên chảo.

“Cút.”

“Ừ. Ăn xong đã.”

Ba ngày sau, trên trang nhất của tờ giải trí chình ình hàng tít *‘Đồng hồ kim cương! Khu nhà cao cấp! Giang Tân Trình mua nổi ư?!’*

Bạch Lăng nhận được điện thoại của Phương Hoa khi đang dùng bữa sáng, “Sáng nay không có việc, tạt qua công ty một chuyến.”

12. Chương 12: Giỏ Thực Phẩm

Chiếc SUV bạc hoành tráng đỗ ‘kịch’ ngay trước cổng của ‘All Entertainment’.

Phóng viên châu chực hai bên làn đường xe chạy nhao lên bấm máy tanh tách.

Ngoài cổng xe ra vào có sáu gã bảo an nhanh chóng vào vị trí đảm bảo không gian cho xe chạy.

Một số phóng viên sốt ruột đã xé họng hô bên ngoài.

“Bạch tiên sinh, xin hỏi ngài có giải thích gì về bài báo sáng nay không?”

“Đồng hồ trên tay ngài là thật phải không? Thế còn siêu thị A thì sao?”

“Vì sao ngài lại đến siêu thị A? Bạch tiên sinh có thể bật mí một chút không?”

“Bạch tiên sinh cũng nên tiết lộ tối qua ngài ngủ ở đâu chứ? Fan đều đang rất tò mò!!”

Bạch Lăng đeo kính râm lên, dứt khoát mở cửa bước ra.

Tiếng bấm máy càng thêm điên cuồng, câu hỏi của đám phóng viên cũng càng thêm sắc bén.

“Bạch tiên sinh, ngài trả lời một chút đi chứ!?”

“Đây đều là những thắc mắc của fan, không phải ngài nên cố gắng trả lời ư?!”

“Bạch tiên sinh, ngài có thể tiết lộ vị ‘đại gia’ kia là ai không!? Hay đó là chiêu trò lăng xê?”

“Tôi muốn hỏi đi tốc độ cao như vậy trong nội thành chẳng phải gây nguy hiểm cho người đi đường hay sao, Bạch tiên sinh?!”

Đối mặt với hàng tá câu hỏi ùn ùn như vũ bão, Bạch Lăng chỉ bước đi, mỉm cười và vẫy tay chào mọi người như Phương Hoa đã dặn trong điện thoại.

“Cám ơn mọi người đã quan tâm. Chúc các vị một ngày mới tốt lành.”

Ánh đèn chụp lại chớp lên loang loáng.

“Bạch tiên sinh vẫn đeo chiếc đồng hồ như hôm trước!!”

“Quả là ngài rất thích chiếc đồng hồ này, xin hỏi đó là quà trong dịp gì vậy?”

“Đeo đồng hồ xin, ở nhà cao cấp, Bạch tiên sinh cũng cung cấp cho người nhà như thế chứ?!”

“Bạch tiên sinh, tối đó ngài nấu món gì vậy, bật mí chút đi?!”

Giữa một mớ vấn đề hằm bà lằng, câu hỏi cuối cùng làm anh dừng bước, ngoái lại tìm người vừa đặt ra. Đồng thời cũng khiến tất cả đám phóng viên như vớ phải bả nhao lên chen chúc, gân cổ lặp lại vấn đề mình muốn biết.

Bạch Lăng nhanh chóng tìm thấy một cô gái trẻ trong cặp kính to, mồ hôi nhễ nhại chen chúc trong đám đông, giơ tay gào thét câu hỏi của mình, rất gây chú ý.

“Bít tết.”

Anh mỉm cười với cô, xoay người bước vào công ty trước vẻ giật mình pha lẫn sung sướng của cô nàng.

Khi Bạch Lãng đến văn phòng của Phương Hoa, bảy tám tờ báo đã trải ra khắp bàn.

Trên đó đều là ảnh đặc tả Bạch Lãng.

Hàng tit bên cạnh bức ảnh thì hầu hết đều xoay quanh những vấn đề anh vừa bắt gặp ở cổng.

Trong đó nhiều nhất là bức ảnh chụp anh đeo kính mát, đang lựa chọn thực phẩm trong siêu thị. Trong ảnh anh mặc chiếc sơ mi tím than kết hợp với quần âu màu tro, tay áo xắn lên khuỷu tay, một tay xách giỏ thực phẩm. Xem ra những bức ảnh này đều do một người chụp rồi chia ra gửi cho các tòa báo lớn.

Trong đó tấm lớn nhất, rõ ràng nhất thuộc về tờ tạp chí Ngôi Sao chuyên đăng tin giải trí.

Tấm ảnh tiêu đề của tạp chí Ngôi Sao vẫn là Bạch Lãng trong dáng vẻ ấy, chỉ khác là anh đang cúi đầu xem thông tin trên gói thịt đông lạnh được cầm trên tay trái, cũng để lộ chiếc đồng hồ đắt tiền đeo trên cổ tay.

Có lẽ cũng vì Bạch Lãng đứng yên nên bức ảnh sắc nét và rất đẹp.

Hàng đèn đều tắt hắt lên từ tủ bảo quản làm nước da anh càng thêm trắng ngần. Vì đầu hơi cúi nên để lộ chiếc gáy với đường cổ cong tuyệt đẹp, cặp kính càng tôn lên sự trưởng thành trong bộ đồ âu giản dị, tất cả đều làm nên ấn tượng khác hẳn với hình tượng trong phim, bề ngoài tri thức và giỏ thực phẩm bình dị tạo nên sự đối lập rất thú vị. Cảm giác hình ảnh chân thật vô cùng.

Vậy nên câu đầu tiên mà Phương Hoa nói khi thấy Bạch Lãng không phải lo lắng mà là cảm thán, “Nếu không phải Hồng Hồng báo trước thì chị còn nghĩ đây là cậu cố tình lãng xê cơ. Nhìn xem, ảnh chụp chả khác nào quảng cáo, có cần đẹp đến vậy không?”

Bạch Lãng bật cười, lật xem mấy cái, “Anh chàng phóng viên này có tâm thật, chúng ta có nên trả công không? Hiệu quả tuyên truyền không tệ.”

Phương Hoa cũng phải gật đầu, “Cậu chưa đọc tin nhắn gửi về công ty phải không. Điều fan thảo luận nhiều nhất chính là đậu phụ trứng gà trong giỏ của cậu đấy, đại gia với đồng hồ còn không hot bằng thực đơn có thể chế biến từ giỏ thức ăn của cậu đâu. Chị đây còn lo không biết anh chàng phóng viên này có được trả thù lao hay không ấy.”

Vì sao Bạch Lãng không viết bài thanh minh, Phương Hoa có đề cập đến nhưng bị anh từ chối. Bạch Lãng tỏ ra anh không giỏi diễn đạt những bài tố khổ như thế, vẫn không tốt, viết ra lại thành vụng. Còn nếu không phải tự bản thân viết thì chả cần thiết. Fan muốn nhấn lại có thể thông qua website của công ty. Đối lại nếu tổ chức họp báo kí tên thì anh đồng ý tham dự.

Bạch Lãng hí hước ngẩng đầu, “Ảnh mang đến hiệu quả này có khi nguy cơ lại hóa thành cơ hội ấy nhỉ.”

Phương Hoa thấy phản ứng của anh cũng phải nhướn mày, “Cậu không lo lắng thì phải?”

Bạch Lãng nhún vai, “Nếu đối phương đã quyết tâm theo đến cùng thì lo lắng cũng có ích gì.”

Phương Hoa lại nhìn đồng báo chí trên bàn, đột nhiên một suy nghĩ nảy ra trong đầu, cô kinh ngạc hỏi, “Đừng bảo... cậu cố ý ăn mặc như thế đi siêu thị để người ta chụp đấy nhé?”

Bạch Lãng cười vô tội, “Đã khuyến mãi cho hần chụp một bức cũng phải chụp đẹp chứ.”

Lần này thì cô kinh ngạc thật sự, đây không phải mảnh khốe mà người mới có thể làm được, có thể không chế hoàn cảnh theo ý của mình chứng tỏ Bạch Lãng rất chú ý xung quanh, lợi dụng vị trí, khung cảnh hoặc di chuyển để hoàn toàn không để mình bị lọt vào ống kính, nhưng...

Nghĩ đến đây cô bất giác nhớ những báo cáo của Trần Tụng (quản lý cũ của Bạch Lãng) về biểu hiện của Bạch Lãng, quả là khác một trời một vực với những gì cô được tận mắt chứng kiến.

Dù rất nghi ngờ, cô vẫn nghiêm khắc bảo, “Nhưng không có lần sau đâu, nhớ đấy. Nếu còn xảy ra tình huống như thế phải báo chị biết trước.”

“Em biết rồi, xin lỗi vì đã gây thêm rắc rối cho chị.” – Bạch Lãng ngoan ngoãn nhận lỗi.

Phương Hoa gật đầu, “Thôi vuốt đuôi, tiếp theo là đối sách của công ty.”

Bạch Lãng vâng vâng dạ dạ, cũng thắm thở dài, ba lần gặp nạn trong kiếp trước đều chẳng được quan tâm, kiếp này có Phương Hoa đứng ra dọn dẹp ngay, tâm trạng anh không khỏi vừa yên tâm vừa phức tạp. Tiền tài chỉ dành cho người biết nắm bắt thời cơ, sự thật quả là tàn khốc.

“Đầu tiên chị vẫn phải khen một câu, cậu xử lý tốt lắm.” – cô bật cười, “Việc cố ý để bị chụp này rất có lợi để đánh lừa truyền thông, chúng ta hoàn toàn có thể biến nó thành lãng xê thật sự và khiến công chúng tưởng mục đích chính của chúng ta là thế.”

“Chị định xử lý thế nào?” – Bạch Lãng không bắt ngờ.

Đây vốn là kế hoạch của anh, đã không trốn được thì xoay chuyển tình thế lái công chúng tưởng anh tung tin để được lãng xê. Đương nhiên, với sức cá nhân thì không thể, nhưng nếu được công ty can thiệp thì sự việc sẽ trở nên chân thật hơn rất nhiều.

Cũng không sợ người chụp ảnh đứng ra xác nhận giữa chừng, bởi làm thế chẳng khác nào hần tự cắt đứt đường lui của bản thân, lợi chẳng thấy đâu mà toàn thấy thiệt hại, nên khả năng này rất thấp. Nhờ thế Bạch Lãng mới mạnh tay hành động, giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất.

Phương Hoa tiếp tục, “Trước chị đã bắt đầu tìm kịch bản cho cậu sau khi quay phim xong. Giờ xảy ra chuyện này nên chị không còn nhiều lựa chọn, dù hơi mạo hiểm nhưng chị cảm thấy đây là kịch bản phù hợp nhất.”

Vừa nói Phương Hoa vừa lục trong đồng tài liệu trên bàn, lấy ra một quyển tập dày đưa cho anh.

Vừa đón nhận, Bạch Lãng đã chứng ra khi nhìn tên đạo diễn in trên bìa.

Thấy vẻ kinh ngạc của anh, Phương Hoa nhẹ nhàng giải thích, “Đạo diễn Chu Khoan, có thể cậu chưa từng nghe tên người này. Ông ta không có tác phẩm trong nước nào nhưng rất có tiếng trong các bộ phim tài liệu khi còn ở tổ chức từ thiện X. Lần này về nước vì lời mời của một người bạn muốn đầu tư quay một bộ phim điện ảnh lấy đề tài may âu phục thủ công. Bởi tên tuổi Chu Khoan còn rất mới, phim điện ảnh lại rất khác phim tài liệu, diễn viên có tiếng thì không muốn mạo hiểm, diễn viên hạng xoàng thì không hợp ý chủ đầu tư, còn kẹt khâu chọn diễn viên. Chị biết bộ phim điện ảnh đầu tiên ảnh hưởng rất lớn với người mới, nhưng nhân vật kia rất...”

Bạch Lãng không chần chừ cắt lời, “Em nhận.”

Phương Hoa chứng lại, khoanh tay nhưn mày, “Chị còn chưa nói đến vấn đề chính.”

“Là em hấp tấp,” – Bạch Lãng cười, “Nhưng đạo diễn Chu Khoan thì em biết, em đã xem tất cả các bộ phim tài liệu của ông và rất thích, không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy.”

Kiếp trước, sau khi được Chu Khoan chỉ dạy tận tình, anh đã lùng sục mọi tác phẩm của ông. Từ đó cũng biết, khi đó Chu Khoan năm mươi mấy, thực chất mới hơn bốn mươi, bộ phim đầu tay khi vừa về nước lại bị chết non vì giữa chừng cạn kiệt tài chính và không thể tìm được chủ đầu tư mới.

Tuy khán giả biết đến tài nghệ của Chu Khoan sau khi bộ phim điện ảnh thứ hai được công chiếu, nhưng sự thất bại của bộ phim đầu tiên vẫn là một trong những nguyên nhân làm xương may của bạn ông bị phá sản và ông vẫn canh cánh trong lòng nhiều năm sau đó, nếu khi đó ông khuyên bạn mình thay vì tự cao tự đại rằng mình sẽ thành công thì bạn ông đã chẳng đến nông nổi sa cơ lỡ vận như vậy. May mà người đó là người hiểu biết nên tình bạn không bị rạn nứt. Khi biết được chuyện này, Bạch Lãng đã rất cảm động.

“Hả? Cậu xem cả phim tài liệu cơ à? Ra cũng thích phim nhựa quá nhỉ?” – Phương Hoa bất ngờ lần thứ hai.

Phim tài liệu vốn đã ít, tác phẩm của Chu Khoan càng hiếm hoi.

“Vâng,” – Bạch Lãng cười chân thành, “Càng ngày càng thích chị ạ.”

Nụ cười này làm Phương Hoa phải sửng sốt, đồng thời cũng yên tâm hẳn. Dù Bạch Lãng có nhiều bí ẩn thế nào thì chỉ cần phần yêu thích này là thật, cô cũng có thể tin rằng Bạch Lãng sẽ là một diễn viên giỏi,

chí ít cũng không phải kẻ lười biếng.

“Vậy thì tốt rồi,” – Phương Hoa hài lòng gật đầu, “Nhưng lý do chị chọn kịch bản này không phải vì Chu Khoan, mà là vai nam chính. Nam chính là một triệu phú sinh ra đã sống trong nhung lụa, vô ưu vô lo, nhưng lại bị họ hàng phản bội và cướp đoạt mọi thứ, sau này trở thành một thợ may vest, đấu trí trong vòng xã giao trước kia.”

“Nên em nhất định phải tự trải nghiệm cảm giác là đại gia phải không?” – Bạch Lãng hiểu ngay.

“Đúng thế. Từ đầu đến cuối phim nam chính đều bộc lộ sự tao nhã, cái tao nhã của người thuộc giới thượng lưu ngấm sâu trong máu,” – Phương Hoa mỉm cười giải thích, “Đây cũng là sự đối lập rất quan trọng của nhân vật, phải sống trong hoàn toàn tương tự mới cảm nhận được. Chị đã liên hệ với bên kia rồi, chỉ cần cậu gật đầu là có thể chính thức quảng bá luôn.”

Bạch Lãng không thể không bội phục năng lực của Phương Hoa, “Cám ơn chị.”

Phương Hoa lại thở dài, “Nhưng đây là một nhân vật có tâm lý rất khúc chiết và chiều sâu, để người mới như cậu đảm nhiệm vai chính là bên đầu tư đã nhượng bộ rất nhiều. Nếu không vì tình hình hiện tại thì chị cũng không muốn cậu mạo hiểm như vậy, nên có vấn đề hoặc cần gì cứ tìm chị, đừng ngại, nghe chưa?”

Trong lòng Bạch Lãng đã có ‘vấn đề’ sẵn, “Chị biết chi phí sản xuất bộ phim này rơi vào khoảng bao nhiêu không?”

Phương Hoa lấy làm lạ nhưng vẫn trả lời, “Dự tính khoảng 35 triệu, nhưng trong kịch bản thường xuất hiện nhiều cảnh trắng lẹ, nếu đạo diễn không biết cách xử lý chỉ e sẽ bội chi.”

Kiếp trước Chu Khoan không nói rõ bộ phim đầu tiên tốn bao nhiêu tiền, nhưng dù 10% của 35 triệu thì với anh cũng là số tiền quá lớn. Chẳng qua giờ có cơ hội, Bạch Lãng muốn giúp Chu Khoan tránh khỏi mối ân hận này, cũng coi như báo đáp ân tình ông ta đã truyền dạy mọi thứ cho anh không cần hỏi báo trong kiếp trước.

Thông thường từ khâu chọn diễn viên đến khi khởi động máy còn mấy tháng, có lẽ anh nên dành thời gian để nghĩ cách ngay từ bây giờ... Bạch Lãng lơ đãng gật đầu, “Vậy sau này phóng viên hỏi, em sẽ nói mọi thứ đều do công ty bố trí.”

Phương Hoa vội vàng bổ sung, “À nếu hỏi về nhà thì cậu bảo mượn bạn nhé. Trong công ty cũng có người tị nạn, nhờ bảo công ty dài thọ thì sau này đau đầu lắm.”

Bạch Lãng bật cười, “Ok, em hiểu mà.”

“Còn bạn thì,” – Phương Hoa buồn cười bảo, “Đang đợi cậu ở dưới sảnh.”

Bạch Lãng tròn mắt ngạc nhiên.

Quả nhiên khi ra về, Bạch Lãng nhận ra Dung Tư Kỳ đang đeo tai nghe ngồi trên ghế trong khu chờ tại sảnh tầng trệt, tay còn xách theo balo. Một mặt của khu chờ là kính và đám phóng viên mới nãy còn vây quanh Bạch Lãng ngoài cửa giờ đã bu lại gần chỗ Dung Tư Kỳ mà bấm máy lia lịa. Trong khi cậu chàng thì vẫn tĩnh bơ, hí hoáy nghịch di động.

Cho đến khi thang máy vang tiếng ‘Đỉnh’ báo hiệu, Dung Tư Kỳ mới ngẩng đầu nhìn về phía này. Thấy Bạch Lãng đi từ trong ra, cậu nhanh chóng cất tai nghe vào balo, như thể đang đặc biệt chờ anh.

Anh cảm thấy ấm lòng, mỉm cười chủ động tiến đến. Không phải anh cậy mình nhiều tuổi, mà bởi vì đã được chứng kiến một Dung Tư Kỳ trưởng thành trầm lặng mười năm sau, nên khi gặp cậu đang tuổi mười chín tạo cho anh cảm giác như đang đối mặt với em trai của mình.

Không hỏi han, anh chỉ cười khỏ, “Chị Phương đâu cần đẩy chuyện này cho cậu, làm phiền cậu quá.”

Sở dĩ Dung Tư Kỳ được ‘All Entertainment’ nâng niu che chở, ngoài khả năng thiên phú về âm nhạc, còn vì có Dung gia chống lưng.

Dung gia là cánh chim đầu đàn trong ngành vận tải hàng không cả nước, Dung Tư Kỳ là người nhỏ tuổi nhất trong nhà, trên cậu còn một chị và hai anh, người trẻ nhất cũng hơn cậu năm tuổi, nên cậu chính là bảo bối của cả nhà. Vì được nâng niu nên cậu chẳng giỏi gì trong chuyện xã giao cả.

Khi mới debut mọi người chỉ biết nhà cậu thuộc dạng khá giả, cho đến mấy năm sau khi nổi tiếng, đám phóng viên mới khai quật được gia thế hùng hậu của Dung Tư Kỳ.

Cậu chỉ ‘lạnh lùng’ lắc đầu, “Không phiền mà. Nhà em ở tòa nhà A, anh ở tòa nào?”

Dù là người quen nhưng dường như Dung Tư Kỳ không tự ý đào sâu vấn đề.

“Tòa nhà D, tầng 8.” – Bạch Lãng báo địa chỉ.

“Ừa, chị Phương bảo em đi cùng xe với anh, đi thôi.” – Dung Tư Kỳ xách balo chuẩn bị đi.

Bạch Lãng nhìn đám phóng viên châu chực như hổ đói ngoài cửa, tiếng ồn ào xuyên qua lớp kính cường lực vọng vào loáng thoáng.

Anh vỗ vai Dung Tư Kỳ, “Ồ đây đợi xe ra, giờ ra ngoài có khi bị xơi tái mất.”

Cậu nhìn theo ra ngoài, lại một loạt ánh đèn flash chớp loáng làm cậu phải nheo mắt.

Bạch Lãng thấy vậy bèn rút chiếc kính râm treo trước ngực áo đưa cho cậu, “Đeo vào, mắt em yếu, đèn flash hại mắt.”

Cậu hơi ngây ra, sau đó nhớ trọng trách của mình đến đây để ‘diễn’ tình thân thì nhận kính và đeo vào.

*

Ngày hôm sau trên trang chính của các báo nhanh nhả hình ảnh này.

Đồng thời UNI cũng tung ra chiến dịch quảng cáo đầu tiên cho bộ sưu tập thu đông, ảnh và mv Bạch Lãng và Dung Tư Kỳ quay chung.

Người anh trưởng thành điềm đạm và cậu em lãnh đạm thiên tài.

13. Chương 13: Bánh Trung Thu

“Tôi qua p xem quảng cáo của UNI không?!”

“Có chứ! Xem mấy lần lận! Còn save xuống hết đây nè!”

“Kích thích v~ ý! Sao có thể làm mv hay thế cơ chứ! Ai nghĩ ý tưởng cho hai người này diễn cùng nhau chắc chắn là thiên tài!”

“Yup yup! A Mộc của t đáng iu quá chời! Nũng nịu mà mặt nghiêm túc v~ ý, ở nhà cũng thế cho mà xem! Cả Bạch Lãng nữa, chời ơi, anh t mà được bằng một góc của ảnh thì có chết trong hạnh phúc cũng đáng!”

“T còn giữ cái ảnh hai người đưa nhau cí kính râm trên báo lần trước ý!! Bạch Lãng ôn hòa chín chắn v~ TvT cả giò thức ăn nữa chứ, mua đồ ăn cũng đẹp chai ứ chịu được!!”

“Hà hà, t scan luôn lên máy cơ, không sợ rách ướt các kiểu!”

“Gửi t đi, cả mv nữa, t không biết xài scan.”

“Ok, mà thứ 6 tới rảnh hơn? T muốn đến UNI.”

“Tối nay t đi luôn nè, sao phải đến tận thứ 6.…”

“Ui chờ đi với t, nay t tặng ca.”

“P không biết à, 2 màu áo Bạch Lãng với A Kỳ mặc là bản limited, phải đi hốt sớm!”

“Limited?” – cô kêu thảm thiết, “Wẽ wẽ, tại sao lại là limited!?”

“Vì mọi showroom đều bị hốt cả, chỉ có số lượng nhất định thôi, hết phải đến chỗ khác.”

“Vậy mua giúp t với, đi mà, t muốn cái màu vàng, size 3!”

“T thì thích cái màu tím, hí hí, mua xong thứ 6 chị em mình mặc đi trà đá nhá.”

“T tin m, cha mẹ tin m, ace tin m, cố lên.”

“Okie, t đang tính bùng đây.”

“V~, t phải méc leader nhà p.”

“Hà hà, leader nhà t bùng từ giữa trưa rồi.”

Sự kiện tẩm ảnh trong siêu thị như một bàn đạp nâng danh tiếng của Bạch Lãng lên một tầng cao mới, sau bài báo là một loạt thông báo từ chính ‘All Entertainment’ và chuỗi quảng cáo của UNI nhanh chóng đổ bộ toàn màn ảnh và báo chí. Ý kiến về đại gia và bao dưỡng chỉ tồn tại được vốn vẹn một hai ngày.

Có lẽ một phần cũng nhờ có dính dáng đến Dung Tư Kỳ dù cho đó chỉ là hành động cá nhân của cậu ta. Tuy bị giới truyền thông đào sâu mối quan hệ của hai người nhiều ngày liên tiếp, nhưng ai sáng suốt thì đều nhận ra, nếu không được công ty đồng ý thì bản thân Dung Tư Kỳ cũng không có cơ hội tỏ thái độ cá nhân như thế được. Vậy nên sau khi sự việc qua đi, có thể tổng kết rằng, Bạch Lãng không chỉ là một người mới may mắn mà còn là con gà vàng được ‘All Entertainment’ dùng toàn lực bồi dưỡng.

Quan trọng hơn cả là quảng cáo của UNI đã thành công rực rỡ.

Một loạt quảng cáo tận dụng triệt để Bạch Lãng và Dung Tư Kỳ được phát huy toàn diện. Khởi đầu fan chỉ cho đó là sự kết hợp hoàn hảo giữa hai người đứng, nhưng càng xem thì lại càng thấy thích thú.

Sức hấp dẫn có khi kỳ diệu như vậy. Chỉ cần có một người bắt đầu là càng ngày càng có nhiều người hưởng ứng.

Sau sự kiện tấm ảnh được lăng xuống, Bạch Lãng nghiêm nhiên trở thành nhân vật được giới truyền thông quan tâm nhất. Dù quay trong phim trường hay ngoại cảnh, bất cứ lúc nào cũng có phóng viên và fan đứng ngoài châu chực. Hệ lụy là Ngô Thắng Ân luôn vênh váo giờ phải bơ đi và nhốt mình trong phòng nghỉ nuốt nổi hờn một mình.

Nếu bảo Bạch Lãng dựa hơi danh tiếng Dung Tư Kỳ kể cũng không đúng hoàn toàn.

Sau khi quen biết Bạch Lãng, ấn tượng của Dung Tư Kỳ trong mắt fan cũng thay đổi rất nhiều so với trước. Huống chi phim chiếu mỗi ngày, sức nóng của Bạch Lãng còn chưa giảm, nhạc cuối phim lại tình cờ đúng là một ca khúc trong album của Dung Tư Kỳ, sự trùng hợp vô tình này như một sợi dây buộc hai người vào nhau.

Cũng nhờ thế mà biên kịch quyết định bắt tay chỉnh sửa phần sau của bộ phim bằng cách thêm đất diễn cho Bạch Lãng.

Nhưng không phải theo hướng có quan hệ tình cảm với nữ chính Ngô Tân Nhã như Phạm San đã mong chờ. Thẻ có chúa, sửa theo kiểu đó chỉ khiến fan của anh tẩy chay mà thôi, dù sao kết phim Ngô Tân Nhã cũng về với nam chính Lâm Toàn Hi, một cái kết HE toàn diện.

Vậy nên không thể để Giang Tân Trình là vật hy sinh được. Hứa Biên vừa vung tay, nhân vật Trần Mỹ Du đã bị chìm xuống để Giang Tân Trình nhanh chóng thoát ly khỏi mối tình đơn phương với cô, giắt tay cậu con trai Giang Lạc hướng tới một tương lai tươi sáng.

Còn hạnh phúc của Giang Tân Trình ư? Không cần. Bởi có cậu con Giang Lạc nên Giang Tân Trình chỉ cần là linh vật trong phim đã đủ hấp dẫn khán giả rồi. Về phần nửa sau của bộ phim, Hứa Biên thêm khá nhiều tình tiết cho Giang Tân Trình và Giang Lạc theo chiều hướng tình thân, đất diễn gần như ngang ngửa nam chính Lâm Toàn Hi, có thể coi là nam chính thứ hai chứ không còn là nam phụ nữa.

Khi nhận được kịch bản, Ngô Thắng Ân đã tức giận đến độ đá đổ chiếc bàn ngay trước mặt trợ lý, cũng tuyên bố trong công ty ‘Truyền thông Hùng Đồ’ rằng sau này đừng ai nhắc đến hai chữ Khang Kiện trước mặt hắn, không thì đừng trách hắn, Khang Kiện chính là sao quả tạ của hắn!

Nhưng mọi chuyện còn vượn xa hơn cả những gì Ngô Thắng Ân và Khang Kiện có thể tưởng tượng ra.

Vấn đề định hình sự kiện tấm ảnh không chìm được Bạch Lãng và cùng lắm đó cũng chỉ là một phi vụ thất bại, mà cả hai đầu biết người phóng viên chụp ảnh ngày hôm đó đã bị Hồng Hồng điều tra ra, đương nhiên cả ai là người trung gian và ai là kẻ xúi giục.

Cuộc điều tra đã tra ra người bên cạnh Ngô Thắng Ân.

Và mục đích là để chụp được bức ảnh ‘gã tình nhân’ và Bạch Lãng.

Vừa nghe báo cáo, Cừ Tiềm đã cười phá lên.

Gã đoán ngay ra buổi sáng hôm đó khi nhận cuộc điện thoại của Khang Kiện. Các mối quan hệ xã hội trong sạch và bản thân gã cũng không gặp mặt Bạch Lãng ở ngoài bao giờ, làm gì có manh mối để người khác nghi ngờ về xu hướng tình dục của Bạch Lãng?

“Ra Khang Kiện có thù oán với em thật, hắn còn ra tay trước này. Định xử lý hai người này thế nào đây?”

Một buổi tối khi cả hai cùng ngắm cảnh đêm ngoài ban công, Cừ Tiềm hút thuốc hỏi.

Bạch Lãng tựa vào tường, nhìn ánh đèn lấp lánh của thành phố phía xa, “Về Ngô Thắng Ân thì em đã nhờ chị Phương giúp đỡ rồi.”

“Giúp như nào?”

“Nhờ chị ấy dẫn mối giới thiệu cho hắn nhận một vai diễn trong bộ phim khác.”

Gã nhướn mày, “Tốt vậy ấy hả?”

Anh cười, “Theo em biết thì có người trong tổ làm phim đó hay lôi kéo người khác dùng chất kích thích. Dù không ai tố giác nhưng một khi bị phát hiện, bộ phim này cũng vứt đi. Bộ phim mà họ quay còn là phim cảnh sát hình sự nữa.” – kiếp trước, tin tức này nổ ra ngay trước khi bộ phim lên sóng khiến cả đoàn làm phim bị liên lụy rước lấy bao tiếng xấu, mấy tháng trời cố gắng đều đổ sông đổ bể.

Gã nhả khói, nhìn anh, “Thông tin ở đâu ra đấy?”

Anh nhún vai, “Từ một người quen.”

Gã cũng không hỏi cặn kẽ, quyết định lái sang đề tài mà gã có hứng hơn, “Thế còn Khang Kiện?”

“Bộ phim đầu tiên của Khang Kiện sắp được chiếu, cần được tuyên truyền, có em chen ép nên hắn cũng không được thuận lợi gì.”

“Mỗi thế thôi?” – gã tỏ ra bất mãn vì không được như trông đợi, “Ít nhất cũng phải ăn miếng trả miếng chứ.”

“Đây là thời điểm quan trọng nên hắn không để lộ nhược điểm đâu, phí công thôi,” – anh cũng làm được gì,

Khang Kiện làm việc rất cẩn thận, ngẫm lại quả đúng là không nắm thóp được nhược điểm nào, “Kế tiếp hẳn cũng chuẩn bị nhận mấy bộ phim truyền hình để gia tăng xuất hiện trước công chúng, em không ngại tranh với hẳn, nhưng chị Phương sẽ không cho đâu.”

“Tại sao? Cũng đâu phải không dàn xếp được.”

Với giám đốc như Cừ Tiềm thì quả là một câu có thể giải quyết mọi việc.

Nhưng Bạch Lăng chỉ héch mảy, “Không cùng đẳng cấp.”

Nét mặt đắc ý ấy kết hợp với đôi mắt trong trẻo càng thêm quyến rũ.

Gã nhìn thôi đã thấy ngứa ngáy ruột gan, phải thuốc, kéo anh vào trong vòng tay găm nhắm, “Được, thái độ chính xác. Cứ để Khang Kiện cho anh.”

Bạch Lăng ngẩn ra, gã cũng dừng động tác lại, “Sao thế, không muốn anh động vào hẳn hử?”

Còn chưa kịp trả lời, anh đã bị gã bóp cằm, híp mắt nhắm lại.

“Chẳng lẽ chỉ có em mới được xử lý hẳn còn người khác thì không?”

Đến giờ gã vẫn chưa tra ra rốt cuộc Bạch Lăng có mối quan hệ thế nào với Khang Kiện, chỉ tra được những cuộc đối thoại bình thường giữa hai người. Và vì mọi thứ vẫn còn quá mơ hồ làm gã không hề vui chút nào.

Bạch Lăng nghe vậy chỉ biết cười khổ, “Mặc anh đó. Nhưng đừng chèn ép hẳn quá, nhớ để phần em.”

“Có phải đây là cách khác để xin cho hẳn không đấy?” – gã gãi gãi cằm anh.

Bạch Lăng bắt được cái tay đang táy máy kia, “Em còn phải trả hẳn một nhát đâm.”

Gã bật cười khi nghe xong, “Sao cứ có cảm giác phải cầu xin em để được giúp em vậy nhỉ.”

Anh nhìn gã đầy khinh bỉ, đúng là đồ lắt léo. Anh nghển cổ, dùng miệng mình chặn lại cái mồm đầy mùi thuốc lá kia.

Cừ Tiềm ư hừ tỏ vẻ hài lòng, vòng hai tay kéo anh gần thêm nữa, hăng hái tham gia hoạt động này.

Tiếp theo là nhiệt độ cơ thể ngày một tăng cao cùng hơi thở ngày một dồn dập.

Gió đêm lạnh cũng không thể ngăn trở được sự giao hòa nóng cháy.

Thời gian tiếp theo, ngoài đóng phim, Bạch Lãng cũng bận rộn ‘tiêu hóa’ nốt mớ hợp đồng làm gương mặt đại diện mà Trần Tụng nhận cho anh trước đó, dù một bộ phận khá khá đã bị Phương Hoa dùng tiền bồi thường vì hủy hợp đồng do không thực sự thu hút.

Bộ phim đầu tiên của Khang Kiện cũng được tuyên truyền cùng lúc đó. Giống như kiếp trước, nhân vật hắc đóng gây được thiện cảm, khán giả đánh giá không khác kiếp trước là bao, đó là bước khởi đầu chắc chắn của hắc và không phải thứ anh có thể ngăn cản được. Chẳng qua không có quảng cáo của UNI nên tốc độ nổi tiếng kém đời trước rất nhiều.

Nhân lúc sự nghiệp của Khang Kiện đang thuận buồm xuôi gió, Cừu Tiềm động tay động chân nhét hắc vào đoàn làm phim mà Ngô Thắng Ân sắp tham gia (mặc dù với danh tiếng của Khang Kiện thì chưa đủ tư cách), còn là một nhân vật phụ được xuất hiện khá thường xuyên.

Sau khi phái người điều tra xác nhận tin tức Bạch Lãng có được là thật. Đã có hồ bẫy sẵn nên Cừu Tiềm không cần mất công đào nữa mà quyết định để Khang Kiện và Ngô Thắng Ân cùng lọt chung luôn, dù sao nếu việc không thành, gã cũng nhất quyết không bỏ qua cho Ngô Thắng Ân, khi đó dùng tiền chèn ép bộ phim là một mũi tên vẫn trúng hai đích, bớt được ối việc.

Hơn nữa, giờ cả ‘Truyền thông Hùng Đồ’ đều biết Ngô Thắng Ân ngứa mắt Khang Kiện, để Khang Kiện đi theo ‘nghềnh ngang’ diễn cùng chỉ càng khiến Ngô Thắng Ân điên tiết thêm mà thôi, có khi còn kích Khang Kiện cắn ngược lại cũng không chừng. Vừa hay chó cắn chó một miếng lông, Cừu Tiềm cảm thấy hai người này đều rất có tiềm lực.

Tất cả chỉ bằng vào vài mối quan hệ và chút nước miếng.

Sau khi mọi việc êm xuôi, Cừu Tiềm hăm hở đi khoe công lao với Bạch Lãng và được anh trả công rất hậu hĩnh – một miếng steak hảo hạng nhất chiên ngập hành.

Mấy tuần sau, bộ phim chính thức đóng máy.

Trong bữa tiệc ăn mừng, đạo diễn Chu Xuân Tài đứng bên cạnh Bạch Lãng và cười khà khà nhận phỏng vấn cùng anh. Ông liên tục khen ngợi Bạch Lãng và khoe về việc diễn xuất của anh tăng vọt trong quá trình đóng phim, quả là hậu sinh khả úy, là thế hệ siêu sao màn bạc kế tiếp rất đáng mong chờ.

Nữ chính Phạm San rất thông minh khi dính chặt lấy bên kia của Bạch Lãng tranh thủ lộ diện trước ống kính. Cô mặc chiếc đầm hở vai màu rượu chát, gần như dựa sát vào người anh, nam thanh nữ tú chói mù

mắt thiên hạ.

Ngô Thắng Ân tuy cũng chọn đứng cạnh Chu Xuân Tài, nhưng micro của đám phóng viên đều tập trung vào đạo diễn Chu và Bạch Lãng, như thể nam chính là Bạch Lãng mới phải. Thậm chí khi được mời phát biểu cảm nghĩ, không biết do cố ý hay vô tình mà sau đạo diễn Chu, mọi micro đều chĩa về phía Bạch Lãng. Bạch Lãng cũng bình tĩnh thuận thế trả lời, làm Ngô Thắng Ân mài răng ken két trong lòng mà mặt ngoài vẫn phải tỏ ra phong độ.

Dù sao trong số phóng viên đến phỏng vấn cũng có không ít người mong chờ được thấy Ngô Thắng Ân bẽ mặt. Trước kia hắn có chút danh tiếng nhưng mắc bệnh ngôi sao, hầu như không phóng viên nào đến phỏng vấn là không bị hắn hoành hành hạch sách. Cố ý làm thế trong cuộc họp báo cũng do muốn trả thù riêng.

Vậy nên Ngô Thắng Ân chỉ có thể lựa thời gian trống đến nâng ly champagne với Bạch Lãng, nghiêng rằng nghiêng lợi mỉm cười.

“Tôi sẽ nhớ cậu.”

Bạch Lãng cười nhả nhận, cũng nâng ly lên, “Có qua có lại mới toại lòng nhau.”

Rất lâu về sau, Ngô Thắng Ân mới thấm thía lời này.

Đêm đó, bữa tiệc rất náo nhiệt từng bừng.

Club cao cấp được bao trọn và vô số chai champagne được khai không quan tâm giá cả.

Mọi người tụ tập vui vẻ đến quá nửa đêm mới lưu luyến chia tay nhau ra về.

Sau mọi ánh đèn hào nhoáng và không khí náo nhiệt phồn hoa, Bạch Lãng một mình trở về căn nhà yên ắng.

Ném chùm chìa khóa xuống kêu ‘leng keng’, Bạch Lãng cũng thả một chiếc hộp nặng nề xuống mặt bàn.

Hồng Hồng vừa đưa cho anh, một hộp bánh trung thu gửi muện.

Từ bố mẹ anh gửi đến công ty, là nhờ người đến gửi.

Anh ngồi trong bóng tối, như vừa bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, mà cảm giác đau đớn vẫn lan tràn.

14. Chương 14: Cừu Tiểu Hải

“... Rating của bộ phim ‘Chung Một Mái Nhà’ vẫn trên đà tăng đều đặn, tối qua đoàn làm phim đã tổ chức tiệc rượu đóng máy tại club Dung Hoa với sự góp mặt của toàn bộ diễn viên và ekip làm phim, ai cũng tỏ ra phấn khích mỗi khi biết tỷ suất người xem lại tăng cao vào khung giờ vàng 6h – 7h tối...”

“... Đạo diễn Chu Xuân Tài bày tỏ, nhờ vào ngòi bút dí dỏm của biên kịch cùng dàn diễn viên ưu tú, kết hợp với những ý kiến tương tác từ chính khán giả mà bộ phim không ngừng được chỉnh sửa và sáng tạo, nhờ thế mới có thành công vang dội ngày hôm nay. Cá nhân ông cho hay Bạch Lãng trong vai Giang Tân Trình đã trưởng thành rất nhiều trong quá trình đóng phim, đây là điều mà bất cứ đạo diễn nào cũng cảm thấy tự hào nhất...”

Bản tin sáng sớm đưa tin về buổi tiệc tối qua, trên màn ảnh chiếu Bạch Lãng.

Dưới ánh đèn flash, Bạch Lãng trong bộ suit đen càng thêm cao dong và tuấn tú. Đôi mắt sáng trong và nụ cười thân thiện, ôn hòa hết như trong tấm pano quảng cáo của UNI trên ngã tư đường, khiến người người sinh lòng trù mến.

Khang Kiện ngồi trước TV, chăm chú nhìn Bạch Lãng.

Mới mấy tháng trước, người bên trong hầy còn tươi cười trước mặt hắn, thậm chí còn chân thành hơn thế, chạm tay là tới...

Vậy nên hắn vẫn không hiểu, vì sao một người hiền hòa lại đột nhiên lạnh lùng với mình như thế. Ngô Thắng Ân nói là do nổi tiếng nên thay lòng, nhưng thâm tâm hắn vẫn không cho là vậy. Bằng những tiếp xúc trước kia, hắn vẫn tự tin vào con mắt nhìn người của mình, chỉ ít Bạch Lãng không phải loại người tráo trở như thế, thời gian cũng không hợp lý.

Nhưng sự thù ghét trong phim trường lại là thật.

Ngay cả một cái nhìn lạnh lùng cũng không thềm cho hắn, không có bất cứ sự giả dối nào.

... Hay Bạch Lãng đã nhận ra ý đồ của hắn rồi?

Khang Kiện chợt nhớ lần cuối cùng hai người gặp nhau trước lần ở phim trường, đó là khi hắn mang rượu đến phòng trọ của Bạch Lãng tán gẫu. Tối đó, Bạch Lãng nhất quyết không uống một giọt dù bị hắn dụ dỗ hết lời. Không chuốc say được Bạch Lãng, hắn tự giả vờ say. Nhân lúc ngất ngư, hắn ngã cả người vào Bạch Lãng, vung tay vung chân giầy đạp, khó khăn lắm mới với chạm phốt lên má anh. Càng ngày hắn càng thích Bạch Lãng, càng nhìn lại càng thêm khát, rốt cuộc cũng đến lúc chẳng thể cưỡng lại bản năng. Nhưng hắn tự tin mình đã khống chế trong phạm vi ‘*bình thường*’ nhất, hôm sau vẫn nhấn tin nói chuyện như thường, và Bạch Lãng cũng không tỏ vẻ khác lạ nào, hắn yên tâm.

Vậy nên lúc đầu hắn không liên tưởng đến phương diện này. Nhưng sau nhiều lần suy đi tính lại, thái độ thay đổi hoàn toàn của Bạch Lãng đã buộc hắn phải nghĩ đến nó...

Cả cuộc điện thoại sáng hôm đó, hắn gần như tin chắc đó là tình nhân của Bạch Lãng.

Sáng sớm, giọng ngái ngủ, tắm rửa, di động. Mọi chứng cứ đều như khẳng định rằng hai người đã ngủ chung vào đêm trước đó, bằng không chả ai lại đi nhận hộ điện thoại của người khác cả.

Càng nghĩ hắn càng ghen tị.

Có phải vì người đó nên Bạch Lãng mới nhất quyết phân rõ giới hạn với hắn không?

Nếu thật như thế thì hắn có thể ‘*tha thứ*’ cho anh, hắn cũng thích tình nhân chung tình, như thế lại càng hợp khẩu vị của hắn.

Chỉ tiếc hiện giờ Bạch Lãng chưa phải của hắn... nhưng thời gian còn nhiều.

Tan hợp trong giới nhanh như chớp mắt, chỉ cần kiên nhẫn đợi chờ thì cơ hội rồi sẽ đến. Lúc đó, Bạch Lãng sẽ không phản đối sự tiếp cận của hắn, hai người có thể bắt đầu từ bạn bè...

Hắn chỉ cần cố gắng phát triển sự nghiệp để không bị nói là ăn bám danh tiếng Bạch Lãng là được.

Hắn tin, sẽ có một ngày mình minh quang minh chính đại đến bên Bạch Lãng.

Hắn vừa luồn tay vào quần vừa ảo tưởng, vuốt ve, vân vê và thở gấp.

Sau ngày đóng máy, Bạch Lãng thức dậy muộn trên chiếc giường đôi trong phòng ngủ, ngơ ngác mất mấy giây vẫn không nhớ nổi tối qua mình ngủ thế nào.

Xoa đôi mắt hơi sưng lên, anh nhìn xung quanh mới phát hiện drap giường nhàu nhĩ, bộ suit đen mặc tối qua bị dúm thành đồng trên sàn nhà... quả là rất hiếm hoi với một người luôn ngăn nắp như anh.

Bạch Lãng xuống giường, treo bộ suit đắt tiền lên, sau đó lê chân vào phòng tắm.

Thời điểm quay xong hết bộ phim cũng là lúc công việc làm gương mặt thương hiệu của anh tạm chững lại, kế tiếp ngoài bộ phim điện ảnh ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ ra thì Phương Hoa không nhận quá nhiều công việc cho anh.

Theo cô thì thời gian này Bạch Lãng đã xuất hiện khá đủ, còn hơn tháng tuyên truyền cho phần cuối bộ phim ‘Chung một mái nhà’ cùng với hợp đồng làm gương mặt thương hiệu đã nhận trước đó, nếu không không chế thời gian ‘*biến mất*’ tốt sẽ phản tác dụng làm khán giả cảm thấy bị bội thực thị giác.

Đồng nghĩa với đó là Bạch Lãng sẽ có một khoảng thời gian trống để nghỉ ngơi. Song Phương Hoa không quên giao ‘*bài tập*’ cho anh là ở nhà nghiên cứu kịch bản của bộ phim điện ảnh ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ và đến một tiệm may đo âu phục có tiếng mà cô tìm được để đặt mấy bộ suit bespoke, đồng thời học hỏi xem người ta làm thế nào. Đương nhiên, việc nhờ vả để anh có thể đến ‘*thực tập*’ cũng đã được cô lo liệu xong xuôi.

Chẳng qua Bạch Lãng vẫn quyết định hôm nay là một ngày xả hơi triệt để.

Vì anh vẫn chưa biết nên xử lý hộp bánh trung thu trên bàn thế nào.

Có lẽ đáp án đã có, chỉ là khi thực hiện vẫn có cảm giác như rạch thêm vào vết thương.

Từ khi trở về từ thành phố T, anh đã đổi địa chỉ và điện thoại, chẳng qua số cũ vẫn giữ không cất đi. Nhưng cho đến hôm nay vẫn chẳng có bất cứ cuộc gọi nào từ gia đình, để giải thích về tấm chi phiếu, hay thậm chí là một lý do dù để biện minh.

Giờ gửi bánh có nghĩa lý gì?

Để nhắc nhở anh, dù sống lại, anh vẫn chẳng có một mái ấm thực sự ư?

Nhận ra mình lại bắt đầu ngẩn ngơ nhìn hộp bánh, Bạch Lãng lắc đầu, quyết định ‘*xử lý*’ để đỡ phải thấy thêm phiền lòng.

Vừa toan vươn tay ra thì chiếc chuông cửa gần như không dành cho khách bỗng reo lên.

“Reeng – Reeng –”

Bạch Lãng ra mở cửa và ngẩn ra khi không thấy ai.

Một giọng nói ngô nghê bỗng vang lên, “Con ở đây, chú nhìn xuống đây.”

Bạch Lãng cúi đầu, nhận ra là một nhóc tí chừng năm, sáu tuổi đang ngửa đầu tròn mắt nhìn mình.

Anh ngẩn ra, “... con tìm ai? Đây là tầng 8 tòa nhà D.” – nhầm đường à?

Cậu bé xóc cặp, hai cánh tay tí xiu bầu chật hai bên quai, bỗng tỏ ra bất an, “Chú, chú là Giang Tân Trình phải không?”

... Bé tí đã mê phim rồi hả? Bạch Lãng không tin lắm, anh đảo dác nhìn chung quanh nhưng không phát hiện ra ai khác. Cũng phải, khu nhà cao cấp mỗi tầng chỉ có một căn hộ duy nhất, từ thang máy đi ra chỉ có độc một nhà mình.

Anh ngồi xổm xuống, thân thiện hỏi, “Đúng rồi, là chú. Bố mẹ con đâu? Sao chỉ có mình con? Ai dẫn con tới?” – theo lý, bảo vệ ở đây rất nghiêm.

Cậu bé ngập ngừng mãi mới nói thật to, “Con, con đến tìm ba ba, chú cho con vào!”

Bạch Lãng lại ngẩn ra, “Ba ba? Ai cơ? Ba Ba con tên là gì?”

“Con, con là Cừu Tiểu Hải,” – cậu bé nuốt nước miếng, nom có vẻ rất âu lo, vậy mà giọng thì chả nhỏ tí nào, “Ba Ba con là Cừu Tiềm, chú ngồi xe của ba ba, con, con biết.”

Lần này đến phiên anh phải há hốc mồm, vài giây sau, buộc phải để nhóc con vào nhà.

Vào nhà rồi, việc đầu tiên là vào bếp rót nửa cốc sữa mát và lấy điện thoại gọi cho Cừu Tiềm, chẳng qua máy gã bận suốt, quá tam ba bận không được đành thôi.

Nhóc tí tự xưng là Cừu Tiểu Hải con bố Cừu Tiềm thì cởi cặp, ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, chân lắc lư lắc lư, mắt nhìn đảo dác, nom gì cũng tò mò.

Bạch Lãng trở lại phòng khách, đưa cốc sữa, “Con uống sữa không?”

Cừu Tiểu Hải gật đầu, nhanh nhẹn nhận cốc sữa, nhưng cốc quá nặng suýt trượt khỏi tay, Bạch Lãng vội vàng đỡ được, thế là nhóc tí uống xì xụp hết sạch cốc sữa trên tay anh. Nãy nhìn miệng cậu bé hồng hồng, anh đoán chắc hẳn là đang khát, Đa Đa trong phim trường cũng được mẹ chăm sóc như vậy.

Anh rút giấy ăn lau bọt sữa bên mép cho Cừu Tiểu Hải, nhóc tí ngoan ngoãn híp mắt phối hợp, còn đuôi tay ra bảo tay cũng phải lau, anh lại lấy khăn ướt lau tay cho cậu bé.

“Rồi, giờ nói chú nghe tại sao con lại đến đây tìm ba ba? Có nói với người nhà chưa?”

Bạch Lãng ngồi xổm trước ghế, nhìn nhóc tì trước mặt mình.

Kiếp trước, toàn bộ công ty đều biết giám đốc Cừ tuy chưa vợ nhưng có một cậu con trai, không rõ tuổi. Có thể vì liên quan đến các mối quan hệ trong gia đình nên Cừ Tiềm giấu đứa bé này rất kín, chưa thấy gã cho xuất hiện trước mặt mọi người bao giờ.

Vẻ mặt nghiêm nghị của Bạch Lãng làm cậu nhóc co rúm lại, vô tội nhìn anh, “Con, con đi cùng A Tán, nhà cậu ấy ở gần đây, nên con đi cùng xe đến...”

Cừ Tiểu Hải có đôi mắt to và mày đậm, giống Cừ Tiềm đến bảy tám phần, nhưng mũm mĩm đáng yêu hơn nhiều.

Anh nhíu mày, “A Tán là ai?”

“A Tán là bạn cùng bàn với con,” – cậu nhóc hăng hái trả lời, “Tên cậu ấy là Dung Tán, biết nhiều thiệt nhiều, bọn con là bạn thân!”

Vừa nghe đến chữ “Dung” thì anh thở phào, nghĩ thế giới cũng thật nhỏ bé.

Dung Tư Kỳ nói nhà cậu có mua mấy tầng ở đây, một là để gia đình anh hai dọn ra ở sau kết hôn, ngoài ra trên danh nghĩa cậu ta cũng có một tầng nhưng vì chủ yếu sinh hoạt ở biệt thự độc lập ngoài ngoài ô thành phố nên căn nhà vẫn để không. Hôm đi cùng Bạch Lãng đến đây cũng chủ yếu là để thăm nhà anh hai luôn...

Vậy ra nhóc tì có xem TV thật, nếu không cũng không gọi anh là Giang Tân Trình, cậu bạn Dung Tán biết anh ở đây, sau đó lại thấy ảnh xe ô tô của bố trên báo thì đoán anh có quen biết với bố mình nên mới chạy đến tìm? Logic ngây thơ quá chừng may mà lại trúng.

Anh chỉ còn nước thở dài, “Vậy trước khi đến con có báo trước với người nhà không? Có nhớ số điện thoại ở nhà không?”

Cậu bé quay mặt đi như muốn kháng cự, “Con không muốn. Dì Dương không cho con đến đây, dì sẽ mắng con, con không gọi đâu, cũng không muốn nói cho dì ấy!”

Một lần nữa anh lại rơi vào cảnh không biết nói gì, đành cầm di động tiếp tục cố gắng liên lạc với Cừ Tiềm, nhưng không biết có phải gã nhận được tin không tìm thấy con đâu nên đang liên lạc tứ phía hay không mà anh không tài nào gọi được cho gã. Thử mãi không ăn thua, nhóc con Cừ Tiểu Hải lại kéo anh, môi mấp máy như ngập ngừng không dám nói.

“Con, con tìm chú để làm bài tập thôi, làm xong con sẽ về.”

Nom khuôn mặt ỉu xiu vì mất mát của cậu bé, anh nhẹ nhàng hỏi, “Bài tập gì mà phải đến tận đây tìm chú?”

“... Giang Tân Trình luôn giúp Giang Lạc làm bài tập, chú quen ba ba con, chú, chú có thể giúp con.” – cậu bé mím môi, gục đầu đá đá chân.

Anh nhìn chiếc đầu con con cúi gằm, đột nhiên vỡ òi, “Bảo ba ba giúp con không phải hơn sao?”

Cừu Tiểu Hải khều khều tấm da ghế bằng đầu ngón tay bé tin hìn, “Dì Dương bảo ba ba bận lắm, không được làm phiền. Chú giúp con là được rồi, sau đó ba ba đến... ba ba sẽ đến đón con chứ?” – vừa hỏi cậu bé vừa chớp mắt nhìn anh đầy mong chờ.

Tình thân là thứ luôn khiến anh phải xót xa.

Nhất là trên mặt bàn trước chiếc ghế cậu bé đang ngồi hãy còn bày hộp bánh trung thu muốn vứt chẳng xong kia.

Có người muốn mà không được, kẻ có được lại chẳng biết nâng niu.

Vì thế anh lấy điện thoại ra nhắn tin cho Cừu Tiềm, ‘Con anh ở đây, đến mà chuộc.’

Sau đó xoa đầu cậu bé, “Chúng ta ăn trước rồi làm bài, chờ ba ba con đến nhé.”

Cậu bé ngẩng đầu, long lanh nhìn anh.

“Con thích ăn gì? Gà rán? Cà ri? Trứng hấp? Hay gì?”

Anh liệt kê một danh sách những món trẻ em đều thích.

Nhóc tì cười ngô nghê hô to, “Bánh trứng hành!”

“...”

Hừ, đúng là cha nào con nấy.

Nửa tiếng sau, Cừu Tiềm hằm hằm xuất hiện.

Cừu Tiểu Hải đánh rơi cả miếng bánh hành cần dở trong mồm, chạy vèo ra trốn sau chân Bạch Lãng nhưng vẫn không thoát khỏi cảnh bị Cừu Tiềm bắt được, không nói không rằng quất luôn vào đít mấy phát rõ đau tởm gia quy.

15. Chương 15: Bánh Bao Thỏ

“Oaaa –! Oaaa–!”

Bị đánh, Cừu Tiểu Hải khóc vang trời, mặt mũi đỏ bừng nom đến thương, vậy mà vẫn quặp chặt cổ bố nhất quyết không buông.

Chung quy vẫn là ruột thịt, Cừu Tiềm đánh xong cũng mềm lòng, chẳng qua giọng điệu thì vẫn hằm hằm như trước.

“Con muốn ba xích cổ lại mới chịu phải không, có tin ba làm thật không hả! Lần thứ mấy rồi, nói xem nào?”

“Hư hư...” – cậu bé chôn mặt vào vai Cừu Tiềm khóc thút tha thút thít, “... thứ ba.”

“Thứ năm!” – Cừu Tiềm lại vỗ đét vào mông thẳng bé, “Ba nói cho nghe, lần sau bỏ trốn ba không đi tìm nữa, cho con muốn đi đâu thì đi, lặc rắng chịu!”

Bạch Lãng lẳng lặng nghe, suýt thì quên sự thật Cừu Tiểu Hải và Cừu Tiềm là cha con ruột thịt, anh xoa người vào bếp rót cốc nước ấm, Cừu Tiểu Hải khóc nức cả lên, nãy ăn bánh cũng mau khát nước, tiện thể tránh đi những chuyện không nên nghe.

Cừu Tiểu Hải méo máo bảo, “... Con không bỏ trốn, hức, con muốn ở với ba ba...”

“Đã bảo ba bận không hay ở nhà rồi,” – Cừu Tiềm nhăn mặt, “Tối ba vẫn về gặp con đấy còn gì? Mà sổ liên lạc cũng ký rồi đấy.”

“Nhưng, nhưng con không gặp, lần nào con cũng ngủ rồi,” – cậu bé cự lại, đôi mắt vẫn chan chứa nước.

“Thằng ôn của bố, con ngủ còn trách ai,” – Cừu Tiềm cũng phối hợp hòa với nó, “Sao ba lại sinh ra con ỉn ngủ suốt ngày như con chứ.”

“Con, con không phải ỉn! Con uống thuốc xong mới ngủ,” – cậu nhóc quính quáng nói lấp cả, “Con không thích uống, ba ba bảo dì Dương đừng bắt con uống nữa.”

Cừu Tiềm lạnh mặt, nghiêm nghị bảo, “Dì Dương vất vả sắc cho con mà con còn kén cá chọn canh, bệnh thiếu gia phải không? Hồi bằng con ba làm gì có mà uống, không uống ba còn đánh con một trận đấy!”

Cừu Tiểu Hải da dày không sợ đánh, gào lên kỳ kèo, “Phải ở với ba ba con mới uống!”

Đề tài lại về điểm khởi đầu làm Cừu Tiềm bắt đầu mất kiên nhẫn, giở giọng đe dọa, “Được rồi, về nhà. Dù sao mai ba cũng đi công tác xa, con có chạy đi đằng trời cũng không thềm tìm đâu.”

Vừa lúc Bạch Lãng bùng nước từ bếp ra, thấy Cừu Tiềm ôm Cừu Tiểu Hải chực ra về trong khi thằng bé thì không ngừng gân cổ la hét ầm ĩ – “Không, con muốn đi theo ba ba cơ!” – ngấm nghĩ một lúc, anh vẫn đưa nước ra.

“Uống miếng nước đi đã, cậu bé còn hét nữa,” – anh nói.

Cừu Tiềm nhận cốc nước, “Có nút tai không cho mượn cái.”

Cừu Tiểu Hải đang gào thét bỗng ngừng ra nhìn cốc nước, đột nhiên cậu nhóc chỉ vào Bạch Lãng rồi quay ra mặc cả với Cừu Tiềm, “Không thì con ở với chú Giang Tân Trình, chú có thể giúp con làm bài tập, con, con muốn ở đây đợi ba ba về, nhé nhé? Ba nhé, được không?”

Cừu Tiềm hừ hừ, “Ở đây với ở nhà thì khác gì nhau?”

“Con, con thích chú Giang Tân Trình, A Tán cũng ở bên cạnh, con có thể chơi với cậu ấy!” – Cừu Tiểu Hải nắm chặt cổ áo Cừu Tiềm.

Gã nhìn Bạch Lãng vẫn im lặng này giờ như thể anh biết thừa đó chỉ là trò mè nheo vô lý của con trẻ và chẳng thể nào xảy ra đáng, thế là gã đột nhiên quay ra hỏi thằng bé, “Để con ở đây thì con không bỏ chạy lung tung nữa chứ?”

Đôi mắt nó sáng ngời, gật lấy gật để, “Vâng! Không chạy, con ở đây đợi ba ba về.”

“Từ từ đã,” – đến phiên Bạch Lãng cảm thấy không ổn, “Em không thể chăm sóc thằng bé được, thời gian bất tiện.”

Mặt gã vênh lên như muốn nói ‘*ai bảo này không nói gì*’, nhướn mày, “Không lo, mấy ngày anh xuất ngoại, Nhị Hồng sẽ trông hộ.” – và tuồng như cuộc hội nghị nhỏ đã ngã ngũ, gã đưa cốc nước cho Cừu Tiểu Hải, “Nào, uống miếng nước.”

Quả nhiên la hét làm cậu nhóc khát khô, uống ừng ực cốc nước trên tay Cừu Tiềm, không quên chép chép miệng.

“À bánh nữa, con chưa ăn xong.”

“...” – Bạch Lãng chỉ còn nước cầm nín nhận cốc không.

Sau khi mọi thứ được định đoạt, tối đó Hồng Hồng chuyển rất nhiều hành lý của Cừu Tiểu Hải đến.

Căn nhà hạng sang có đủ bốn phòng ba sảnh, chỉ cần sửa sang lại một chút là có phòng cho trẻ nhỏ ngay. Thậm chí tối đó vì sợ ảnh hưởng đến vấn đề giáo dục trẻ thơ mà Bạch Lãng còn định ra phòng khách ngủ một đêm, song đã bị Cừu Tiềm cười ngặt nghẽo bác bỏ.

Mãi mới đỡ được nhóc tì Tiểu Hải đang siêu cấp hưng phấn đi ngủ, Cừu Tiềm chốt cửa phòng, sau đó lôi Bạch Lãng ra làm thịt bảy món. Điều kiện càng bất tiện càng thêm kích thích, thói xấu của đàn ông Cừu Tiềm đều có cả, đêm đó nhiệt tình hơn hẳn bình thường.

May mà Bạch Lãng đã được nghỉ cả ngày mới chịu được gã vằn vò đủ kiểu, nhưng dù buồn ngủ mấy thì buồn, việc nên hỏi vẫn phải hỏi.

“Mai anh đi à?”

Cừu Tiềm dán chặt vào tấm lưng lấm tấm mồ hôi của Bạch Lãng, lười biếng ậm ờ, “Ừ.”

Anh từ từ díp mắt lại nghỉ ngơi, “Không ai tìm con anh chứ?”

“Là sao?”

“Nếu có người đòi thì em có đưa không?”

Gã cúi đầu cười rất khê, “Muốn hỏi thì hỏi thẳng, lại còn rào trước đón sau.”

“... Mẹ nó đâu?” – anh thở dài.

Cừu Tiềm thưởng cho anh bằng cú cắn trên vai, “Chạy rồi.”

“Tiểu Hải đã gặp chưa?”

“Chắc không ấn tượng, khi đó nó còn chưa dứt sữa. Nên ai đến cũng không đưa.”

Anh cũng chỉ muốn xác định vấn đề an toàn mà thôi, “Thế dì Dương thì sao?”

“Bảo mẫu thôi mà,” – gã lật anh lại, có tý ty đắc ý, “Siêng điều tra anh quá nha thỏ cưng?”

“Anh để em điều tra hử?” – anh buồn cười vặn lại.

“Không phải anh đây đang trần trụi cho cưng ‘điều tra’ còn gì?”

Gã cười khê và nhào lên làm hiệp nữa.

Bạch Lãng có cảm giác nhất định anh đã hỏi sai chỗ rồi, nên mới bị ‘trường phạt’ như thế.

Hôm sau, Cừu Tiềm đưa Cừu Tiểu Hải chưa hết tăng động đi nhà trẻ rồi mới lả lướt ra ngoài. Đi đâu thì anh không rõ lắm, gã không nói, anh cũng chẳng hỏi. Chỉ cần biết điện thoại liên lạc được là ổn.

Tiến bước hai người rồi anh mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng căn nhà cũng trở về sự yên tĩnh vốn có. Chỉ trong một buổi sáng thôi mà từ gọi dậy, đánh răng, mặc quần áo đến đồ ăn lại phải luôn để ý nhắc nhở nhóc tì Tiểu Hải đi vệ sinh... cứ nghĩ đến viễn cảnh phải sống hơn chục ngày như thế nữa là anh lại có cảm giác lưng đau gối mỏi.

Nhưng bù lại, sự hiếu động của thằng bé làm anh chẳng còn thời gian để chạnh lòng.

Kể cả hộp bánh trung thu làm anh buồn phiền kia cũng đã phải bóc tem dưới đôi mắt tóe lửa của Tiểu Hải tối qua, kết quả bóc ra rồi mới biết đã hết hạn. Chẳng còn thời gian để bù ngủ đã phải vứt đi ngay trước khi thằng bé kịp nhét vào mồm. Vậy là anh buộc phải đồng ý hôm nay sẽ mua một hộp bánh bao thỏ ‘đen’ cho vị tiểu thiếu gia mà chẳng biết bằng một logic nào câu chuyện đến lắt léo đến đó.

Bất ngờ hơn cả là vị đại gia Cừu Tiềm hào phóng rất thấu cảm nghề bảo mẫu là một công việc lao động hạng nặng, nên trọng thưởng cho vị dũng sĩ dám nhận trách nhiệm cao cả bằng một chuỗi các con số được chuyển vào tài khoản thẻ gã đưa anh lần trước, thể hiện lòng thành trước khi đi.

Bấy giờ anh mới vỡ lẽ, hỏi căn kẽ tiền trong thẻ không chỉ để làm phí sinh hoạt mà là ‘cho’ anh.

Chẳng phải bởi vì một buổi sáng nào đó anh đã nói rằng, năm triệu tiêu hết rồi, anh thiếu tiền còn gì.

Bạch Lãng im lặng mấy giây, phân vân giữa từ chối và thiếu thụt tài chính có thể phát sinh của bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’, môi mím lại, cuối cùng cũng cảm ơn tiếp nhận trước nụ cười chẳng rõ ý đồ của Cừu Tiềm. Bị coi là tham tiền cũng đành chịu, đằng nào ấn tượng của anh trong lòng gã cũng chẳng thanh cao

gì, việc gì phải tốn công làm hàng.

Nên sau khi gã đi, anh ưu tiên xử lý vấn đề tài chính.

Theo như những gì Chu Khoan từng nói trong kiếp trước, bộ phim bị thiếu vốn chủ yếu do xưởng của bạn ông xảy ra vấn đề nên bị cắt tài trợ. Anh không khỏi nhớ lại xem khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì ảnh hưởng đến xưởng không, thiên tai? Hỏa hoạn? Hay sự cố ngoài ý muốn? Đã mười năm trôi qua lại chẳng phải việc bản thân quan tâm thời đó nên kỳ thực không nhớ được gì.

Biện pháp duy nhất có thể làm lúc này là huy động vốn dự phòng. Với số tiền trong thẻ Cừu Tiềm đưa cộng với thù lao được chuyển trả làm gương mặt đại diện dạo gần đây, vì đều là những công việc đầu đời nên thù lao không cao lắm, cộng tất cả lại chỉ được một triệu rưỡi, trong đó gần nửa là Cừu Tiềm cho.

Số tiền này có thể tiêu xài thoải mái trong nhiều năm với một người bình thường, nhưng để mà đầu tư vào điện ảnh thì đúng là muối bỏ bể, có thêm thời gian cũng chẳng đủ. Đương nhiên, anh biết cổ phiếu hay bất động sản nào đáng đầu tư để thu lời vào mười năm tới, nhưng chắc chắn nó không thể phát huy công dụng chỉ trong mấy tháng trở lại. Anh phải tìm ra cách nào kiếm tiền nhanh, tranh thủ nhân số tiền 1,5 triệu lên nhiều lần chỉ trong mấy tháng trời thì may ra mới kịp.

Vì thế, Bạch Lãng lên mạng lướt một loạt các tin tức nổi bật trong nước cũng như nước ngoài xem có đầu mối nào không.

Thực tế bản thân anh cũng rất mông lung, chuyên ngành đại học của anh là ngoại ngữ, là do Bạch Lễ khuyến khích, nói rằng học ngoại ngữ sau này tốt nghiệp đại học có cái bằng ngoại ngữ đi xin việc ở đâu cũng được ưu ái hơn. Thế nhưng có một sự thật phũ phàng là ngoại ngữ gần như có thể tự học được mà chẳng cần đến đại học, vậy là sau khi tốt nghiệp anh rơi vào tình cảnh không nghề không nghiệp, nếu không phải tự đứng đi theo nghiệp diễn viên thì có lẽ anh chỉ có thể nhận những công việc như phiên dịch hay thư kí.

Phiên dịch... phiên dịch?!

Anh đột nhiên nhớ ra sau khoảng thời gian này có một đầu sách nổi tiếng tầm cỡ thế giới của nước G, được dịch thành nhiều thứ tiếng và là sản phẩm bán chạy trong mấy năm liền, cũng được biên tập thành phim điện ảnh. Tác giả chỉ là một nhân viên bưu điện bình thường bỗng chốc nổi tiếng toàn thế giới, ngoài bộ truyện này ra thì không còn tác phẩm nào khác, đến cả biên tập được phỏng vấn cũng phải cười bảo có cảm giác vàng trên trời rơi xuống.

Làn sóng này lan đến Trung Quốc khá muộn màng, vấn đề bản quyền phải mất một khoảng thời gian khá lâu mới thỏa thuận xong, vì khi đó bộ truyện đã nổi tiếng nên giá bản quyền không hề rẻ, cũng vì thế mà cư dân mạng xôn xao mất một thời gian. Một phần nhớ rõ chính vì lúc đó anh đang dính phải scandal nên rảnh rỗi ở nhà đọc.

Nghĩ vậy, một ý tưởng đột nhiên nảy ra, anh vội vàng tìm website nhà xuất bản mua bản quyền đầu tiên, và quả nhiên chẳng mấy chốc đã thấy thông báo tập đầu tiên trong danh sách ‘Sách mới trong tháng’.

Chúng tỏ bộ sách là có thật, lại đang trong giai đoạn chưa nổi tiếng. Thời gian trùng hợp đến vi diệu... Cảm giác có người đưa củi sưởi đúng ngày đông này làm anh có cảm thấy thật diệu kỳ.

Nhưng khi suy tính kỹ hơn, xuất bản là lĩnh vực anh không thông thạo, dù chỉ định làm người trung gian mua bán bản quyền thì thực tế có thể kiếm được bao nhiêu từ nó vẫn quá mờ mịt. Nếu bộ truyện chỉ có tiếng mà không kiếm được miếng nào, có khác gì mất trắng 1,5 triệu vốn chỉ ít còn đủ nhét kẽ răng?

Nên bàn tay đã đặt trước phím rồi lại bị anh ngừng lại, sau khi đắn đo, anh quyết định bỏ qua và tiếp tục mờ mịt dạo quanh các tin tức khác.

Nhưng sau khi điếm qua một lượt, suy nghĩ trong anh lại rõ ràng hơn một chút. Bây giờ đầu cơ vào lĩnh vực nào với anh mà chẳng mù mờ ngang nhau, không có nguồn thông tin cũng không có ai dẫn dắt, ngoài diễn viên ra thì đầu tư vào cái nào mà chẳng là tay không bắt giặc, có khác gì nhau đâu? Thế là nhân lúc còn đang xúc động đây, anh lại mở website lên, viết lá thư đầu tiên liên hệ.

Mail được viết xong cũng là lúc tay anh đắm mồ hôi hột, đứng dậy uống nước bình tĩnh lại, anh quyết định gọi điện cho Phương Hoa.

Bản quyền cũng được coi là một trong những công việc của All Entertainment, hỏi chuyên gia và điều kiện sản xuất là điều phải làm, thậm chí nếu All Entertainment có đòi chia hoa hồng cũng không sao, mục đích chính của anh không phải là được ăn cả, chỉ cần nhân số tiền 1,5 triệu lên là được.

Đương nhiên, điện thoại vừa nói anh đã bị Phương Hoa mắng xa xả một trận vì không tập trung vào chuyên môn, thế nhưng sau đó lại bảo mấy hôm nữa đến công ty, cô sẽ bố trí bộ phận tương quan để bàn bạc xem sao. Điều này làm anh không khỏi cười khở vì đãi ngộ như *‘người nhà’* này chẳng biết là nhờ phúc của ai.

Cúp máy, Bạch Lãng tĩnh tâm đọc kịch bản một lát, tập thể dục mỗi ngày xong xuôi cũng là lúc điện thoại của Hồng Hồng gọi tới. Đến giờ tan học, hai người đi đón Tiểu Hải.

Anh định tự lái xe đi, nhưng vì liên quan đến an toàn của thằng bé, để Hồng Hồng chở vẫn chắc hơn, anh cũng không từ chối Hồng Hồng đến đón mình đi cùng. Để Hồng Hồng đi đón một mình cũng được, vì đằng nào thằng bé cũng biết anh ta rồi, thế nhưng nhớ đến ánh mắt nhỏ xíu sáng ngời của nó sáng nay, anh bèn cầm áo khoác và kính râm, đóng vai một Giang Tân Trình ngoài đời đi đón.

Quả nhiên, vừa đến nhà trẻ đã được một đám lũ nhỏ òa lên nhiệt liệt đón chào, “Oaa! Giang Tân Trình!!”, “Chú Giang Tân Trình!!”, “Giang Lạc đâu ạ!?” rồi thì “Con chào Giang ba ba!!” các kiểu. Bộ phim được chiếu vào giờ dùng bữa tối nên fan hâm mộ của anh còn kéo thêm cả một đội quân nhí nhố xem ké cùng mẹ.

Cừu Tiểu Hải nắm tay Bạch Lãng, hùng hồn tuyên bố, “Chú ấy được ba ba gọi đến đón tớ đây, tớ về đây.”

Giữa tiếng nhón nháo hăm mộ không kém phần ngạc nhiên, anh nở nụ cười hoa hậu thân thiện với hết các thầy cô và học sinh, cũng mỗi tay kí tên mới thuận lợi đón Tiểu Hải ra về.

Ra khỏi cổng trường, nhóc tì vung vẩy tay anh, ngửa đầu hăm hở bảo, “Lát nữa chú cháu mình đi mua bánh bao thỏ phải không ạ. Ba ba bảo chú mua cho con đó nhé.”

Mở miệng ra là ba ba, ba ba, kỳ thật, thằng bé cũng chỉ mong muốn được Cừu Tiềm quan tâm mà thôi.

Anh cười và xoa đầu nó, “Ừ đúng rồi.”

Thế nhưng vừa ngẩng đầu đã bị một người cản lối.

“Có phải Bạch tiên sinh không? Để tôi đưa Tiểu Hải về cho.”

Một bác gái hơi đậm người, quần áo chỉnh chu, thân thiện cười với Bạch Lăng.

16. Chương 16: Thuộc Bỏ

Vừa thấy người phụ nữ, Tiểu Hải trốn vụt ra sau chân Bạch Lăng, tay bấu chặt ống quần anh.

Khá bất ngờ nhưng anh vẫn mỉm cười chào hỏi, “Chào bác, bác là?”

Bà cười niềm nở, “Ôi suýt thì quên, tôi là bảo mẫu Dương Lệ được Cừu tiên sinh thuê chăm sóc Tiểu Hải, Tiểu Hải gọi tôi là dì Dương,” – rồi bà ta cười với thằng bé nhưng bị nó né đi, “Cừu tiên sinh có dặn tôi mấy hôm tới Tiểu Hải ở với Bạch tiên sinh, nhưng tôi biết Bạch tiên sinh là đàn ông lại bận trăm công nghìn việc, hẳn không tiện trông nom, nên thôi để tôi giúp cho.”

Thấy anh hơi nhú mày định từ chối khéo, Dương Lệ bật cười nói tiếp, “Tôi biết Bạch tiên sinh rất nhiệt tình, sẵn sàng chăm sóc Tiểu Hải, nhưng tôi cũng mất hơn nửa năm mới quen tính nết thằng bé, bình thường Cừu tiên sinh ít khi ở nhà nên không biết thằng bé rất kén ăn lại bướng, để người khác chăm sóc sẽ không quen, có khi còn ảnh hưởng đến việc học tập của cháu.”

Nói đến đây, bà nhìn Tiểu Hải đầy trù mến, “Tiểu Hải chỉ đang thấy mới lạ thôi, không thì thế này, những ngày đi học thì để Tiểu Hải về nhà cho tiện, hôm nào nghỉ thì Bạch tiên sinh đón đi chơi một hai hôm, ai cũng thoải mái phải không nào? Tôi nhận đồng lương của Cừu tiên sinh cũng không ngại.”

Dương Lệ nói rất có đầu cuối lại hợp tình hợp lý, kết hợp với quần áo trên người, nụ cười thân thiện và chiếc vòng ngọc trai trên tay, trông bà hết như một quý phu nhân giàu có được giáo dục tử tế mà không phải bảo mẫu thông thường, đến Bạch Lăng nghe xong cũng phải công nhận rằng lời bà rất hợp lý.

Tiểu Hải lo lắng gật nhẹ ống quần anh, “Con, con không về nhà đâu, ba ba cho con ở nhà chú rồi! Con sẽ không ăn linh tinh, con không cần bánh thử nữa, con, con muốn ở với chú...”

Bạch Lăng cười xoa đầu nó và nói với Dương Lệ, “Dì Dương nói phải, có lẽ tôi sẽ không chăm sóc chu đáo được cho Tiểu Hải, nhưng dù gì Cừu tiên sinh cũng đồng ý, tôi không thể nuốt lời! Nên cứ để Tiểu Hải ở nhà tôi, nếu cháu muốn về nhà, tôi sẽ đưa cháu về ngay. Không có gì bất tiện cả!”

Thằng bé ôm chầm lấy chân anh, “Con sẽ không đòi, con sẽ ngoan...”

Anh chỉ biết vỗ đầu trấn an nỗi bất an thể hiện qua hành động của nó.

Dương Lệ lại nhìn Cừu Tiểu Hải với ánh mắt yêu thương pha lẫn trách cứ, “Ôi, Bạch tiên sinh thật biết cách chiều người, tôi đây muốn gần gũi với Tiểu Hải cũng phải tốn rất nhiều công sức mới được.”

Những lời này còn có ý gì khác hay không, anh không muốn miệt mài phỏng đoán, chỉ cười rằng, “Hôm nay ngại quá, để dì Dương đến vô ích rồi. Bao giờ Cừu tiên sinh về, tôi sẽ chuyển tấm lòng của dì Dương đến Cừu tiên sinh.”

Dương Lệ thở dài, “Cũng chỉ vì tôi quá thương Tiểu Hải không có mẹ thôi mà. Haiz, thằng bé đáng thương.”

Nụ cười trên môi anh nhạt bớt, anh đã hiểu phần nào lý do tại sao Tiểu Hải không thích người phụ nữ này.

“Vậy thôi cứ để Tiểu Hải ở lại nhà Bạch tiên sinh theo ý nó đi,” – Dương Lệ nhắc bình giữ nhiệt bên trong chiếc túi vải vẫn đeo bên người ra, “Đây là thuốc bác sỹ Trần kê để Tiểu Hải tắm bổ, trước thằng bé hay ốm đau, Cừu tiên sinh rất lo lắng, thuốc này phải dùng đều đặn mới có hiệu quả, gián đoạn sẽ không tốt, tôi có chuẩn bị sẵn phần cho ba ngày để Bạch tiên sinh cầm về, nhờ ngài cho Tiểu Hải uống một chén sau khi ăn tối.”

Anh nhớ ra món thuốc mà Tiểu Hải vẫn nhắc tới qua, nhận lấy và mỉm cười, “Cám ơn, phiền bác quá.”

Cừu Tiểu Hải trừng mắt nhìn bình thuốc, muốn kháng nghị lắm mà nhớ mình đã hứa rồi nên chỉ dám xị mặt tiếp tục rúc đầu vào chân anh.

Sau khi nhận thuốc, bà ta lại nhắc nhở thêm một vài triệu chứng như buồn ngủ các thứ sau khi uống, rồi cúi xuống dặn dò thằng bé như bậc tiền bối trong nhà, “Tiểu Hải phải ngoan ngoãn vâng lời Bạch tiên sinh nghe chưa? Đừng làm phiền Bạch tiên sinh nhé.”

Tiểu Hải ôm chặt đùi anh, ừ ừ vâng lời.

Thấy vậy, anh bèn xoay người bế nó lên, “Được rồi, chúng ta đi thôi, con chào dì Dương đi.”

Tiểu Hải ngơ ngác vì hành động đột ngột của anh, đây là lần đầu tiên Bạch Lãng ôm nó, thằng bé lập tức ôm chặt lấy anh, ngoan ngoãn chào, “Con chào dì Dương.”

Bạch Lãng cũng chào tạm biệt với Dương Lệ rồi bế thằng Tiểu Hải về phía xe đang đỗ.

Lên xe, Bạch Lãng đặt cu cậu vẫn ỉu xiu vào ghế và thắt dây an toàn cho nó.

Sự im lặng của Tiểu Hải làm Hồng Hồng ngồi trên ghế lái cũng phải ngoái lại nhìn mấy lần.

Thằng bé vốn tinh nghịch hiếu động giờ ngồi im thin thít, anh biết phần lớn là do nó có cảm giác không an toàn, anh mềm lòng nhỏ nhẹ nói, “Lát nữa chú cháu mình đi mua bánh bao thả con nhé.”

Thằng bé lắc đầu rầu rĩ, “Con không ăn đâu.”

Anh xoa nhẹ cái đầu con con vẫn gục xuống, “Không sao cả, con muốn gì cứ nói ra, nếu không đúng thì chú sẽ đánh con, nhưng không đưa con về nhà.”

Thằng bé ngẩng đầu nhìn anh, trong đôi mắt trong trẻo sáng ngời, lí nhí hỏi, “... Thật chứ ạ?”

“Thật, nếu chú đánh không đau thì vẫn còn Hồng Hồng,” – anh quyết định kéo thêm một người nữa cho có bạn có bè.

Hồng Hồng lẳng lặng nhìn kính chiếu hậu.

Lần này thì thằng bé hăm hở ra trò, gật đầu cái rụp, “Vưng ạ!” – rồi lại cảm thấy không đúng mà sửa lại, “Nhưng con không đòi hỏi thật mà, bánh bao thả là ba ba nói, không phải con đòi đâu.”

Bạch Lãng bật cười, “Rồi, chú nhớ mà.”

Hôm ấy ăn tối xong, Cừu Tiểu Hải nhăn nhó nhìn bát thuốc đầy đau khổ, Bạch Lãng để phần một chiếc bánh bao nhân đậu đỏ định để nó ăn cho đỡ đắng, trong khi đó anh lên mạng tra xem có cần chú ý gì trong chế độ dinh dưỡng để tránh làm mất hiệu quả của thuốc không. Vậy mà chẳng ngờ, mới nãy thằng bé còn lo chơi như khỉ, giờ đã bắt đầu dụi mắt buồn ngủ sau khi uống bát thuốc, chiếc bánh anh để phần cũng chẳng kịp phát huy công dụng. Hiệu quả của bát thuốc nhanh đến nỗi chính anh cũng ngạc nhiên, nhưng nghĩ hẳn do mình không biết nên chỉ còn nước vội vàng thay quần áo cho Tiểu Hải lên giường ngủ.

Một buổi tối yên tĩnh hiếm hoi, anh xem lại kịch bản và chọn mấy đĩa phim để tập lại phương pháp diễn mà Chu Khoan từng hướng dẫn. Vừa tập anh vừa để ý động tĩnh, Tiểu Hải ngủ lúc 7h tối, có lẽ đến 2h sáng sẽ tỉnh dậy.

Thế nhưng cho đến khi anh tắt đèn, thằng bé vẫn nằm im thín thút trong chăn, thậm chí gần như không hề trở mình lần nào. Anh sang kiểm tra một lần cuối, thăm nhủ ngày mai phải tắm rửa cho thằng bé trước rồi mới ăn tối, thậm chí với tình hình này còn phải tranh thủ đánh răng sớm trước khi nó lăn ra ngủ.

Thế nhưng một sự thật tàn khốc đang chờ đợi anh vào sáng hôm sau.

Tiểu Hải đã chết.

Bạch Lăng nhúc nhúc nhìn đồng chân đệm ẩm ướt, phải công nhận rằng tuy Dương Lệ nói năng chẳng để ý gì đến cảm nhận của Tiểu Hải, nhưng phương diện chăm sóc thì vẫn rất lành nghề, một gã đàn ông chưa từng nuôi con như anh đúng là phải mất một khoảng thời gian quá độ may ra mới quen được.

Tiểu Hải cởi truồng đứng bên mím môi, vai rũ xuống, lí nha nhí nhí rằng nó quên mặc quần nhỏ trắng, trước kia toàn dì Dương mặc cho, khi mặc sẽ không sợ đi ra giường, rồi nó chạy ra lục đồng đồ mà Hồng Hồng chuyển đến hôm trước, tìm ra bịch ‘*quần nhỏ trắng*’ chính là bịch bím kia, thấp thỏm đưa cho Bạch Lăng.

Anh chưa kiểm chứng thông tin một đứa trẻ năm tuổi còn đi dầm hay không, nhưng cảm giác trong anh lúc này đã bắt đầu thấy kỳ lạ, anh cầm và hỏi nó, “Đêm nào con cũng mặc loại quần này à?” – nhưng đêm Cừu Tiềm ở đây, thằng bé không đi dầm.

Cậu bé hét gật rồi lại lắc, “Trước không cần, mấy hôm nay mới phải mặc,” – chân trái còn chà chà lên chân phải ử rử, “Dì Dương bảo uống thuốc nhiều sẽ bị như thế, chú đừng lo, chú, chú đừng nói cho ba ba biết nhá.”

Lại thuốc? Anh nhú mày, di động bỗng vang lên.

Anh nhấc máy, là Cừu Tiềm gọi về từ nước ngoài. Hỏi đáp một chút tình hình của Tiểu Hải cho Cừu Tiềm nghe và không dả động gì về vụ tè dầm sáng nay bởi thằng bé đang nhìn anh bằng đôi mắt đầy tội nghiệp. Anh đưa di động để nó được nói chuyện với cha mình.

Hiển nhiên là nhóc con sướng rơn người, cứ trần truồng thế nhảy lông nhông khắp nhà và khoe rằng mình ngoan ngoan vâng lời ra sao, anh đứng cạnh chỉ biết cười khổ, điểm lại thời gian và nhắm tính còn phải tắm rửa thay quần áo nữa mà còn buồn thì kiểu gì cũng đến trường muộn, vậy nên anh dứt khoát lấy lại điện thoại, cúp máy hộ nó và bắt đầu công cuộc bận rộn buổi sáng.

Đương nhiên, lại một cuộc chiến bảo mẫu và tiểu thiếu gia.

Sau khi đưa Tiểu Hải đến trường sớm, anh bắt đầu gọi công ty giặt là đến xử lý đồng phục chăn dày nước dãi. Khi mọi thứ đã xong xuôi, anh ngồi vào máy tính tìm kiếm thông tin bằng các từ khóa ‘năm tuổi’, ‘đái dầm’ và sau khi hoàn thành khóa huấn luyện nho nhỏ về sức khỏe trẻ thơ thì anh phát hiện tình trạng của Tiểu Hải vẫn trong phạm vi chấp nhận được. Cảm thấy yên tâm hơn, Bạch Lăng tắt máy, cũng là lúc cơn mệt mỏi ập đến, anh quyết định chuyển phạm vi hoạt động sang ghế sofa dài để nghỉ ngơi trong chốc lát. Dù sao thời gian này cũng đang rảnh rỗi, có thể lười thêm một chút.

Và hiển nhiên ngủ ngày thì dễ bị bóng đè.

Bạch Lăng ngủ không yên trên sofa, bởi anh lại mơ về cảnh tượng mình chết trong kiếp trước.

Trước thường bị Cừu Tiềm vằn vò hàng đêm nên gần như lúc nào anh cũng sức cùng lực kiệt ngủ li bì chẳng biết trời trăng. Có mơ thấy thì tâm trạng cũng không còn ân hận và tuyệt vọng sâu sắc như những lần trước, bởi mọi thứ đều đã sáng tỏ, có thể sống lại đã là một điều vô cùng may mắn.

Mà lần này, anh lại được trông thấy cảnh tượng sau khi mình ngất đi.

Cừu Tiềm khi đó hoảng hốt vì anh, khuôn mặt nghiêm nghị và sắc bén không giống lắm với Cừu Tiềm ở chung với anh bây giờ, tuy có hơi đa nghi nhưng ít ra còn có cảm giác tươi trẻ. Cũng phải thôi, đây là khi Cừu Tiềm đã tiếp quản gia tộc được mấy năm, sự nghiệp đại thành.

Nhưng khi hình ảnh thay đổi, Cừu Tiềm đứng ngoài phòng chờ phẫu thuật sau khi gọi cấp cứu đưa anh đến bệnh viện, gã bỗng chuyển bước đi đến một tầng khác. Đây là lần đầu tiên anh mơ thấy cảnh tượng này và đoán chắc hẳn tình cờ Cừu Tiềm có một người thân khác nằm viện cần đi thăm, thế là tinh thần của anh cứ bất giác theo gã đến phòng bệnh đặc biệt kia, về mặt gã trầm lặng và chiếc giường bệnh chỉ còn để lộ nửa đầu người...

Anh choàng giật mình bật dậy.

Khi đó, trán anh đã nhễ nhại mồ hôi và trái tim không ngừng vang lên bình bịch.

... Đó là một thiếu niên, anh chắc chắn.

Vóc dáng của một thiếu niên trạc tuổi Cừu Tiểu Hải mười năm sau.

Kiếp trước, Cừu Tiềm giấu Tiểu Hải rất kỹ, không để thằng bé xuất hiện trước mắt mọi người, nó khác hẳn với cảnh tượng mấy hôm trước anh bắt gặp Cừu Tiềm cứ phải hốt hải lơ đãng đi theo thằng bé.

Chuyện gì đã xảy ra...

Liệu có phải Tiểu Hải đã xảy ra chuyện gì nên Cừu Tiềm mới như thế?

Anh khó khăn nuốt nước miếng với cổ họng khô khốc, đáy lòng nhen nhúm một khả năng điên rồ.

Mấy phút sau, anh gạt một chén thuốc nhỏ từ bình giữ nhiệt, lặng lẽ ra ngoài một mình.

Ba ngày sau, anh gọi một cuộc điện thoại Quốc tế cho Cừu Tiềm.

Nghे xong, gã lập tức thu xếp hành lý đáp chuyến bay muộn trở về nước.

17. Chương 17: Âu Phục Phúc Hoa

Mấy chục giờ bay qua đi, Cừu Tiềm tất tả chạy về nhà của Bạch Lãng, lúc đó là 3h sáng.

Phi như bay vào phòng của Tiểu Hải, bao tức giận và lo lắng đè nén suốt dọc đường đi thôi thúc gã phải tận mắt trông thấy con trai mình, nhưng căn phòng trống không, gã khựng lại rồi lập tức đi về buồng ngủ chính.

Quả nhiên, trên chiếc giường lam đậm là một lớn một nhỏ mà gã vẫn kiếm tìm.

Nằm một bên, Bạch Lãng nhú mào bởi con bạch tuộc Cừu Tiểu Hải đang vắt vẻo chân trên hông anh, hẳn là nặng lắm. Còn thằng bé thì áp mặt vào lưng anh, má bị đùn lên, nước dãi dính ra áo Bạch Lãng, nom đã biết nhóc tí đang mơ màng coi anh là chiếc gối ôm cỡ bự, chẳng qua chân quá ngắn nên vẫn phải rướn lắm mới miễn cưỡng vắt lên được. Nhưng dù thế, cả hai đều đang thở thật đều đặn như chìm trong giấc ngủ sâu yên bình.

Dưới ánh trăng tà, gã lẳng lặng nhìn khung cảnh ấy, bao bồn chồn âu lo bỗng dưng tan biến sạch. Kiểm tra, xác nhận hay tra hỏi, dường như mọi thứ chẳng còn quan trọng trước giấc ngủ bình yên của hai người.

Gã chẳng cảm được lòng vươn tay xoa đầu Tiểu Hải, sau đó là chạm vào Bạch Lãng.

Lần này là do sai lầm của gã. Gã nợ cả hai người.

Thua thiệt Tiểu Hải, còn Bạch Lãng...

Gã nhắm mắt, nơi nào đó trong trái tim được xoa dịu, rồi gã nằm vào bên họ.

Mai. Bắt đầu từ ngày mai.

Gã sẽ khiến những kẻ phải trả giá, trả giá tất cả.

Hôm sau, Bạch Lãng tỉnh giấc vì bị đè nặng. Anh bị hai người chen, một lớn một nhỏ, một trên một dưới.

Vừa mới cụ cựa, người lớn cũng tỉnh giấc theo.

Anh híp mắt, vừa vất vả trở mình đã bị một nụ hôn đầy khói thuốc tràn lệt hết không khí trong lành.

Anh không đẩy gã ra mà nhắm mắt từ tốn đáp lại.

Bị tâm trạng bất an ngự trị vì cảnh tượng trong mơ giày vò mấy ngày liền, mỗi lần nhớ lại, nhớ đến Tiểu Hải hoạt bát đáng yêu, và hung thủ lẫn trốn trong bóng tối là trong anh lại trào lên cảm giác ớn lạnh.

Nhớ nụ cười hiền hòa của Dương Lệ khi đưa thuốc trước cổng nhà trẻ, một kẻ luôn kè kè theo dõi như thế cũng đủ khiến người ta có thể khẳng định rằng, động cơ bỏ thuốc ngủ vào thuốc của thằng bé không chỉ là muốn nhàn hạ trong những làm công. Ai cũng biết thêm một lượng thuốc ngủ dù là rất nhỏ vào thuốc uống hàng ngày cũng đủ ảnh hưởng đến sự phát triển não bộ của trẻ. Triệu chứng của sự ức chế phát triển này cũng xuất hiện rất chậm, đến khi phát hiện ra thì gần như đã tạo thành thương tật không thể cứu chữa, cũng rất khó để điều tra ra nguyên nhân.

Dù với bất cứ mục đích gì, thì một kẻ có thể nhẫn tâm hại một đứa trẻ như thế cũng vượt quá giới hạn mà anh có thể tiếp xúc trong kiếp trước. Nên khi cảm nhận được hơi thở quen thuộc của Cừu Tiềm, gánh nặng trong anh mới được trút bỏ, để mặc bản thân thêm gần gũi gã. Giữa chập chờn mơ màng, nụ hôn của gã như bớt đi một phần xâm lược, thêm một phần vỗ về và thoải mái, làm anh cảm giác cả người như muốn tan chảy...

Và tiếng ngáy ngủ ngây thơ của trẻ nhỏ bỗng vang lên, “Ba ba!... hai người đang cắn gì đấy?”

Thế anh mới biết, hôn cũng có thể làm người ta sặc nước.

Kể đó, Cừu Tiềm bí mật bố trí một cuộc kiểm tra toàn thân cho Tiểu Hải trong một bệnh viện tư.

Kết quả kiểm tra tương đối tốt.

Có thể ban đầu Dương Lệ không dám cho Tiểu Hải dùng thuốc quá thường xuyên, liều lượng cũng không nhiều lắm. Các chỉ số của thằng bé đều trong mức bình thường, chẳng qua đã dùng một thời gian nên không ai dám chắc chắn thương tật đã hình thành hay chưa và phải theo dõi hai, ba năm nữa mới khẳng định được. Khi bác sĩ thông báo kết quả, mặt Cừ Tiềm tối tăm hết như cảnh tượng anh được chứng kiến trong kiếp trước.

Về việc điều tra Dương Lệ sau đó thì anh không thực sự rõ lắm. Sau khi Hồng Hồng mang hết số thuốc của Dương Lệ đi, Cừ Tiềm cũng không dă động gì với anh và Tiểu Hải. Tối đó gã chỉ nói với con trai mình rằng đi Dương về quê rồi, sau này chắc không quay lại nữa.

Tiểu Hải tròn mắt ngạc nhiên, sau thì sung sướng hỏi có phải sau này nó không cần về nhà nữa phải không? Ở luôn đây chứ.

Gã không nhìn Bạch Lãng mà vỗ đầu con mình và đáp, ừ, sau này chúng ta sẽ ở đây.

Vậy nên anh đã tự lý giải rằng, sau sự việc của Dương Lệ, Cừ Tiềm sẽ phải mất một thời gian kha khá để có thể tìm được một bảo mẫu đáng tin và đây vốn không phải việc dễ dàng. Qua hành động của gã cũng chứng tỏ gã không định sống tách Tiểu Hải ra nữa, trước khi mọi việc được thu xếp ổn thỏa thì ở đây một thời gian là biện pháp hợp lý.

Nhóc con vừa nghe thấy đã hớn hở nhảy cẫng vào lòng gã lẫn lộn, Cừ Tiềm ôm con, không đẩy ra.

Con người, chỉ đến khi báu vật của mình gần mất đi mới thực sự cảm nhận được nó đáng quý biết nhường nào.

Bạch Lãng đứng bên nhìn, chỉ hy vọng qua bài học này, cảnh tượng trong mơ sẽ không xảy ra nữa.

*

Nhưng đằng sau sự dịu dàng của Cừ Tiềm vẫn khiến Bạch Lãng phải bàng hoàng.

Trong thời sự buổi tối mấy hôm sau, tin tức ‘một phụ nữ họ Dương nghi là nhảy lầu tự tử’ mở đầu bản tin chính trị – xã hội, Bạch Lãng lập tức chuyển kênh, không xem kỹ. Khi đó Cừ Tiểu Hải đang vừa ăn bánh bao thỏ vừa cười toé toét bảo muốn để dành một cái mai đưa cho A Tấn, A Tấn cũng rất thích ăn bánh này.

Cừ Tiềm ngồi bên cạnh liếc nhìn anh, gã đột nhiên cười khẩy.

Dân biển rất mê tín, họ tin rằng, con cháu bị thiếu năng là do bị nguyên rửa, vậy nên người bị nguyên rửa sẽ bị đuổi ra khỏi nhà để không gây nguy hiểm cho người trong gia đình.

Khi nói chuyện này, đôi mắt gã rất lạnh. Còn anh thì chưa hết ngạc nhiên vì nghĩ Cừu Tiềm sẽ chẳng bao giờ tiết lộ cho mình bất cứ thông tin gì.

Nhưng chỉ bằng mấy câu đó cũng đủ hiểu kẻ đứng sau Dương Lệ là một người trong Cừu gia, và sắc mặt u ám của gã thì rõ ràng mối đe dọa ấy vẫn chưa được trừ tận gốc. Bất giác anh cũng im lặng theo, nhớ về phong cách làm việc tàn nhẫn của gã mười năm sau, có lẽ chính vì được mài giũa từ những việc như thế mà thành.

Cho đến khi Cừu Tiểu Hải bò lại gần hỏi, nguyên rửa là gì, có ăn được không ba ba, thì bầu không khí ngột ngạt ấy mới tan biến.

Gã thở dài tỏ vẻ, con trai gã quả nhiên là ỉn, hết ăn rồi lại nằm.

Và sau chuỗi ngày thần hồn nát thần tính vì âm mưu, quãng thời gian rảnh rỗi của Bạch Lăng chẳng còn sót lại bao nhiêu.

‘Bài tập’ được Phương Hoa giao cho cũng bị cao su mất mấy hôm, không thể không tăng tốc. Vì thế sau khi hẹn thời gian, diễn viên kiêm bảo mẫu Bạch Lăng dẫn theo Cừu Tiểu Hải đến cửa hiệu ‘Âu phục Phúc Hoa’.

**

Kỳ thực tiệm ‘Âu phục Phúc Hoa’ vốn không phải một cửa hiệu may đo âu phục thủ công lâu đời, có chăng là kỹ thuật mà họ được truyền lại có lịch sử lâu đời từ triều đại trước mà thôi, chuyện này thì ai trong nghề cũng biết. Tay nghề được cha truyền con nối cho đến mấy năm trở lại đây mới được hai anh em Lý Phúc và Lý Hoa phục hồi và xây dựng nên thương hiệu ‘Âu phục Phúc Hoa’, chất lượng và giá cả đều nhất nhì trong giới.

Trong đó, người anh Lý Phúc kế thừa kỹ thuật còn người em Lý Hoa thì tìm ra hướng kinh doanh đúng đắn. Lý Hoa tìm cho anh mình một số đệ tử có thể truyền thụ tay nghề, thành công mang nghề may đo thủ công phát triển cả về số lượng, chất lượng cũng như lượng khách hàng trên thị trường trong thời đại công nghiệp hóa hiện đại hóa hiện giờ.

Ngoài đại sư Lý Phúc thì còn hai mươi một người thợ được truyền nghề. Họ đều là những người thợ cả xuất sắc có thể làm việc độc lập, thậm chí còn có đệ tử của riêng mình, kết hợp với tài kinh doanh của Lý Hoa thành công giữ chân họ ở lại cống hiến cho cửa hiệu. Cũng bởi thế những lời ca ngợi về ‘Âu phục Phúc Hoa’ không chỉ dừng lại ở tay nghề tạo ra những bộ âu phục đỉnh cao mà còn bởi anh em đồng lòng phát triển truyền thống gia đình.

Mà người được Phương Hoa nhờ hướng dẫn cho Bạch Lăng, không ai khác chính là đại sư Lý Phúc.

Để người trong nghề nghe được kiểu gì cũng phải tặc lưỡi, bởi giá cả của một bộ âu phục do đích thân Lý Phúc may có thể lên đến sáu con số. Để đại sư đích thân truyền thụ có khi Bạch Lăng có thể đổi nghề luôn

cũng chưa biết chừng.

Chẳng qua có thể được đích thân đại sư đứng ra chỉ dẫn, nguyên nhân chủ yếu là vì ‘Âu phục Phúc Hoa’ chính là cổ vấn kỹ thuật cho bộ phim điện ảnh ‘Kim ngọc kỳ ngoại’, một số chi tiết chế tác thủ công đều được họ tài trợ. Đương nhiên để có được cái ghế cổ vấn kỹ thuật là nhờ cả vào mối quan hệ xã hội rất rộng của Lý Hoa. Mà nếu đã có tiếng cổ vấn, Lý Hoa rất có thành ý đẩy ông anh ruột nhà mình ra chịu trận trong việc tuyển chọn người hướng dẫn.

Quyết định này đã khiến Phương Hoa khá ngạc nhiên, cô lấy làm ngại và tỏ ý chỉ cần đồng ý cho Bạch Lãng đến đó may mấy bộ suits là được, không cần đại sư phải ra tay. Nhưng Lý Hoa bật cười sảng khoái và bảo từng ấy này nhằm nhò gì, ‘Âu phục Phúc Hoa’ đài thọ được.

Vậy là nghiêm nhiên Bạch Lãng vớ bở, chẳng qua trước khi đến cửa hiệu thì anh chẳng hề hay biết mà thôi.

Cửa hiệu ‘Âu phục Phúc Hoa’ nằm trên con đường đất đỏ nhất thành phố A, decor mặt tiền cửa hàng khác hẳn với những hiệu may âu phục khác.

Được ốp hoàn toàn bằng gỗ thật màu trầm kết hợp với ánh đèn nhẹ nhàng tôn lên sự lịch lãm và quý phái cho những thước vải may âu phục được trưng bày bên trong, và bạn chẳng thể thấy bất cứ một bộ âu phục may hoàn chỉnh nào được bày nào trong đây.

Trừ quầy tiếp tân và bộ ghế sofa nhung cao cấp để tiếp khách phía trước quầy thì toàn bộ cửa hàng chỉ có những gian phòng làm việc độc lập được khép kín, các bày trí này rất thuận tiện để tiến hành những công việc riêng tư như đo, mặc thử và bàn bạc cho những vị khách đến may đồ.

Thế nên dù mặt tiền rất lớn nhưng lại khá là yên tĩnh, phong cách phục vụ cũng là hẹn trước nên ngoài nhân viên tiếp tân thì chẳng còn thấy ai khác.

Khi dắt Cừu Tiểu Hải vào trong tiệm, anh cũng bất giác đưa tay lên môi ‘suyt’ với nó.

Nhóc tì gật đầu rất ngoan và ‘suyt’ lại to hơn với anh.

Tiếp tân chào hỏi với nụ cười thân thiết, “Xin chào Bạch tiên sinh, cảm ơn quý khách đã đến ‘Âu phục Phúc Hoa’, còn mấy phút nữa là đến giờ hẹn, đại sư đang tiếp vị khách trước, mời ngài ra ghế chờ.”

Anh mỉm cười lịch thiệp, “Cảm ơn, là tôi có lỗi trước, trễ thế này mới đến chào đại sư. Thật sự là do nhà có việc bận, hôm nay buộc phải dẫn đứa bé này đi cùng, đại sư không để ý chứ?”

Cô tiếp tân cười đáp, “Không sao đâu ạ, đại sư cũng rất thích trẻ con. Cậu bé ngoan lại xinh thế này, đại

sư sẽ thích lắm.”

Cừu Tiểu Hải đứng cạnh cũng gật đầu đồng ý, còn thì thầm bảo, “Con rất ngoan ạ.”

Cô bật cười, “Chị biết, nên bé ngoan thì sẽ được ăn bánh, đợi chị đi lấy cho nhé.”

Tiểu Hải tròn mắt mong mỏi nhìn anh đợi được cho phép. Ở với nhau mấy ngày, được ăn gì và không được ăn gì, nhóc con bị Bạch Lăng dạy bảo đến nơi đến chốn.

Anh vỗ đầu nó, “Cảm ơn chị đi.”

“Em cảm ơn chị,” – nhóc con lại thì thầm đáp.

Thế nên sau khi dẫn hai người ra khu ghế chờ, cô bưng ra một ấm hồng trà nóng và một đĩa bánh egg tart ấm thơm mềm, độ tinh xảo không thua gì trà chiều trong các khách sạn.

Mấy phút trôi qua, tiếp tân lại đi đến với vẻ áy náy thông báo vị khách trước còn chưa xong nên chắc Bạch Lăng phải đợi thêm chút thời gian nữa. Anh cười bảo không sao, còn bông đùa có ăn thêm bánh nhưng quần áo là may riêng, không sợ không mặc vừa, làm cô bật cười tùm tùm và niềm nở mang thêm nhiều điểm tâm ngọt ra.

Trong khi chờ, chuông báo khách reo lên đinh đang, là khách hàng khác đến.

Vẫn là cung cách phục vụ lễ độ và nhiệt tình, tiếp tân đứng ra tiếp đón, “Cám ơn quý khách đã đến ‘Âu phục Phúc Hoa’, thợ Trần đã đợi bốn vị tiên sinh trong phòng. Mời đi bên này.”

Nhóm người tới có vẻ khá đông, tiếng nói chuyện trong cửa hiệu yên tĩnh làm anh muốn không nghe cũng không được.

“Chắc, không ngờ cũng có ngày mình vào đây, nói ra có khi mẹ mình còn ngã ngửa.”

“Công ty muốn chúng ta mặc mấy bộ đồ cổ lỗ sĩ này thật hả.”

“Lễ trao giải mà, phải đứng đắn chứ, anh Minh mới đáng thương kia, cổ lên anh.”

“Đầu tóc anh đã thế này rồi, mặc tuxedo vào còn ra cái gì.”

“Dốt lắm, chưa nghe thấy tóc giả bao giờ à?”

“Ha ha, hôm ấy kiểu gì em cũng giật tóc anh trước ống kính...”

Một số từ ngữ quen thuộc trong cuộc đối thoại làm Bạch Lãng bất giác ngoái ra nhìn.

Quả nhiên, nhóm này là những người anh ‘đã từng gặp’.

Nhóm nhạc thần tượng dưới cờ ‘All Entertainment’ – R-RED, cũng coi là đồng nghiệp của anh.

Bốn thành viên trong nhóm: Á Các, Á Đốc, Á Kỳ, Á Lãng đều có mặt đông đủ. Họ đều sở hữu nét đẹp trung tính, bước nhảy đẹp và rất có tiếng trong giới thần tượng thiếu niên. Tuy khác biệt hẳn với con đường Dung Tư Kỳ đã đi, nhưng hiện tại vẫn đang là gà đẻ trứng vàng cho ‘All Entertainment’.

Kiếp trước, giống với Dung Tư Kỳ, anh chưa từng qua lại với họ.

Thế nhưng anh lại biết loáng thoáng nguyên nhân vì sao họ lại đang nhìn anh với cái nhìn đầy kỳ quặc.

Quả nhiên sau mấy giây bối rối, một thành viên có đôi mắt to và nốt ruồi dưới khóe mắt trái nhếch mép lên và mở lời, “Bạch Lãng?”

Và thái độ thù địch trong lời nói chẳng thể lẫn đi đâu.

18. Chương 18: Thước Dây

Bạch Lãng đang lau mồm cho Tiểu Hải, thấy vậy thì gật đầu, “Xin chào.”

Thiếu niên có đôi mắt đen nhánh nheo lại hết nhìn Tiểu Hải lại nhìn anh, “Không ngờ lại được gặp ở đây, trước báo chí cũng rầm rộ quá nhỉ, một chiều đổi trắng thành đen đẹp đấy, thế nào, ở tầng 6 tòa D có thoải mái không?”

Cậu ta báo địa chỉ nhà như muốn phủ đầu, chẳng qua bị lệch mất 2 tầng.

Cũng không biết nên khen Cừ Tiềm đại gia hay đây là đãi ngộ chung nữa, anh cười đáp, “Cũng tạm tạm.”

“Đúng là ra vào có hơi bất tiện, nhưng cảnh đêm không tệ,” – cậu ta vẫn tiếp tục hếch mày khiêu khích, “Vậy nên tôi chọn căn phòng ở giữa, view đẹp nhất, còn bắt sơn hết thành màu đen rồi trang trí vật dụng trắng, làm gì cũng kích thích hơn, nhưng người khác ở thì chắc không quen lắm nhỉ.”

“Đúng là cảnh đêm rất đẹp.” – anh đáp.

Kiểu trả lời chiếu lệ này làm thiếu niên có cảm giác như người ta trên cơ mình, cậu tiến sát lại bảo, “À mà tôi quên, phòng nào không quan trọng, dù sao người đó thích thì đến, ở đâu mà chả như nhau, phải không?”

Trưởng nhóm R-RED – Á Đốc là người cao nhất nhóm, anh vươn tay kéo cậu ta lại.

“Đi thôi Á Kỳ, bớt đi.”

Cừu Tiểu Hải ngẩng đầu thủ thủ hỏi anh, “Chú A Bạch, nhà mình ở tầng 8 mà, con đâu có đếm sai.”

Thiếu niên tên Á Kỳ nghe thấy thì sa sầm mặt mũi.

Bạch Lăng sờ đầu Tiểu Hải, nghĩ xem có nên dứt cho thằng bé một miếng egg tart nữa không.

Quả nhiên anh chàng Á Kỳ bị chọc tức, cậu ta hất tay bạn mình và sấn sổ lên nói, “Ra đang chế giễu thằng này chứ gì? Không sao, đây cũng quen rồi. Nhưng đừng tưởng mình thì khác? Đừng khờ thế, ngẫm lại xem anh ta có cùng ra ngoài không, khi bị đăng báo có giúp ngay không? Cho phòng, cho xe, cho chi phiếu tiêu không hết, cũng nâng lên chín tầng mây, nhưng vị trí bên cạnh anh ta thì có được đứng không, đừng hòng, nó là của người khác rồi.”

Bạch Lăng bình thản nghe, đáy lòng lấy làm bất ngờ. Anh nhớ về những lời đồn được lan truyền trong ‘All Entertainment’ ở kiếp trước, vậy ra không chỉ là tin đồn.

Đồn rằng, Cừu Tiềm và Á Kỳ từng có một thời gian cặp kè, tuy không đề cập đến việc có giao dịch gì hay không, nhưng từng có người tận mắt chứng kiến Á Kỳ công khai đuổi theo Cừu Tiềm trong hành lang, gắng hỏi gã không động lòng chút nào ư? Mà Cừu Tiềm chỉ lạnh lùng bước tiếp.

Người ngoài hả hê nói Á Kỳ đã nổi tiếng nhưng quá tham lam, nhất quyết không chịu nhả, quả là khó coi.

Nhưng hiện giờ xem ra, cậu ta có tình cảm với Cừu Tiềm là thật. Thích là nói và không quan tâm đến bất cứ điều gì, đẹp trai, thẳng thắn, dám yêu dám hận, cũng chỉ có người trẻ tuổi mới dám làm, chứng tỏ cậu ta là người thành thật, không phải dạng tối tăm.

Nhưng có vẻ Tiểu Hải đã bị Á Kỳ dọa, thằng bé rúc vào lòng anh, Bạch Lăng đành cúi đầu ôm lấy nó vỗ về.

“Anh tưởng tôi dọa chứ gì? Tôi chỉ thấy rồi nên khuyên anh một câu chân thành, cổ mà vôi tiền, những thứ khác chỉ phí công thôi! Biết vì sao Cừu Tiềm chỉ cặp với người trong giới văn nghệ sĩ không? Vì người trong lòng anh ta cũng thế, anh ta chỉ đang tìm kiếm bóng hình người kia thôi, ngoài người kia, anh ta không bao giờ... này, có nghe không đấy hả?” – lúc hỏi xong câu cuối, mặt cậu ta vụn vụn cả lại.

Anh mới kịp ngẩng lên, Tiểu Hải đã nhanh nhẩu trả lời, “Có ạ.”

“Phụt -, nhóc tì này đáng yêu quá.” – Á Lãng, một thành viên khác trong nhóm phì cười.

Anh ta bá vai bá cổ kéo Á Kỳ đi, “Được rồi, Bạch tiên sinh biết lòng tốt của cậu rồi, cậu sốt ruột cái nỗi gì. Bảo may đồ mới rồi kiểm tình mới cơ mà, đi thôi đi thôi, thời gian có hạn,” – rồi quay ra nhanh lẹ giải thích với anh, “Bạch tiên sinh đừng bận tâm, cứ khó chịu là cậu ta lại xấu miệng, khi nào bình tĩnh tôi sẽ dẫn cậu ấy đến xin lỗi anh.”

Á Kỳ trợn mắt, vùng vằng kêu ‘thả ra’ nhưng bị cả ba người còn lại kìm kẹp lôi đi, trong đó người vỗ đầu người bá cổ, nhìn cũng biết tình cảm của bốn người rất tốt.

Bạch Lãng mỉm cười, “Không cần, mọi người đi đi.”

Nhóm trưởng Á Đốc nghiêm chỉnh xin lỗi anh, sau đó lần lượt đi theo tiếp tân vào cùng một gian phòng làm việc, cửa hiệu lấy lại sự yên tĩnh vốn có.

Anh xoa đầu Tiểu Hải đang rúc trong lòng mình, “Con sợ hả? Anh kia chỉ nóng tính quá thôi.”

Nhóc con gật đầu, tỏ ý con hiểu mà.

“Nhưng anh ấy nói gì vậy ạ, người trong lòng ba ba chẳng phải chính là con sao?”

Giờ thì đến lượt anh bật cười, “Đúng rồi.”

Mấy phút sau, Bạch Lãng được gặp đại sư Lý Phúc.

Ông độ sáu mươi, tóc muối tiêu, hơi gầy, tác phong đĩnh đạc.

Vừa thấy anh, câu đầu tiên là khen anh có dáng đứng ngay thẳng chỉnh chu. Muốn mặc đẹp, tư thế là quan trọng nhất. Ông vẫy tay với Tiểu Hải, vừa âu yếm sờ đầu nó vừa bảo, ông luôn muốn may một bộ cho trẻ con, nhưng tiếc là khi may xong thì quần áo đã chẳng đuổi kịp tốc độ lớn của trẻ rồi.

Thái độ hòa ái dễ gần không giống một vị đại sư nổi tiếng trong nghề, trò chuyện đôi câu, sự câu nệ được giảm bớt, anh để Tiểu Hải vào bàn tô tô vẽ vẽ cuốn tập tô mang theo từ nhà, rồi bắt đầu hỏi về công việc của một thợ may âu phục.

Chiếc thước dây vẫn được vắt vẻo trên cổ, ông cười bảo anh đứng lên, “Bảo dạy thì thú thực tôi không giỏi nói, nên tôi sẽ hoàn thiện một bộ cho cậu, cậu đứng quan sát, không hiểu chỗ nào thì hỏi, được chứ?”

“Vâng, làm phiên đại sư.” – đương nhiên anh không có gì để phản đối.

Thấy ông cầm thước dây, anh phối hợp đứng về tư thế thẳng lưng, hóp bụng, héch cằm, uốn ngực, làm Lý Phúc đứng trông mà bật cười.

“Hắn Bạch tiên sinh chưa mặc suit bespoke bao giờ phải không. Một bộ suit phải đáp ứng được sự vừa vặn và thoải mái, từ việc đo đến lên mẫu bìa, cắt và may lại, tất cả đều theo cơ thể của người mặc, nó cũng là thứ độc nhất, cô đơn nhất, chỉ tồn tại để phù hợp với vóc dáng, tư thế và thói quen hoạt động của chủ nhân mà thôi. Nên cậu không phải phối hợp với tôi, cứ đứng tư thế nào mà cậu cảm thấy tự nhiên nhất, như vậy bộ đồ mới vừa vặn nhất.”

Bạch Lãng tiếp thu mỉm cười, “Ra là thế.”

Lý Phúc cũng không đo ngay, ông đi quanh anh vài vòng.

“Vậy bộ này, cậu muốn nó thế nào?”

Bạch Lãng biết một bộ suit được chia thành nhiều kiểu dáng, có các kiểu ve chữ V, ve xéch hay ve trơn, một hàng hay hai hàng khuy rất đa dạng. Kiếp trước anh chỉ việc mặc đồ mà stylist đã chọn cho phù hợp với hình tượng, giờ bị hỏi mới trật ớ, không rõ ràng lắm.

Vậy nên anh tưởng tượng đến một cảnh trong bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ và trầm ngâm hỏi, “Nếu có một người rất giàu sang nhưng lại rơi vào cảnh bần cùng, vậy khi hắn đi gặp lại những người bạn trước kia, đại sư sẽ chuẩn bị cho hắn trang phục gì?”

Lý Phúc nghe xong thì đùa anh, “Thanh niên đâu cần nề nếp thế, đồ diễn khác, còn đây là giám đốc cậu muốn tặng cho cậu.”

Nghe câu trả lời, anh nhận ra hắn ông đã đọc qua tác phẩm rồi, anh cười nói, “Cháu vẫn đang tìm hiểu. Có lẽ đại sư tiếp xúc với nhiều người giàu có hơn cháu, vậy theo đại sư, trong tiềm thức của họ, thế nào là đẹp thế nào là không, ngoài chất liệu và kiểu dáng thì còn cần chú trọng những gì nữa?”

Vấn đề mà anh vẫn đang băn khoăn thực chất đã thuộc về phân tích tâm lý của nhân vật trong bộ phim, đáng ra không nên hỏi Lý Phúc mà phải theo ý kiến của đạo diễn mới phải.

Nhưng khi nghe xong, ông lại rất cảm động, “Những người chân chính sinh ra trong danh gia vọng tộc mà tôi được chứng kiến, thực tế ngay cả suy nghĩ của họ đã khác chúng ta rồi. Dù trên người họ có bị vấy đầy nước bẩn thì họ vẫn cảm thấy mình cao quý. Sự cao ngạo này được thấm thấu dần qua thời gian và hằn sâu trong xương tủy họ. Nên mặc gì, mặc thế nào không quan trọng, bởi bản chất họ đã khác ta rồi.”

“Còn những người như chúng ta, dù kinh doanh phát tài, thì trong mắt họ ta vẫn chỉ là người quỳ xuống may đo quần áo cho họ mà thôi, dù có giàu nứt đổ đổ vách cũng không khác biệt,” – trong nụ cười của ông như có sự thấu triệt, “Trong mỗi chúng ta luôn có một vị Vua và một kẻ nô lệ. Nên câu trả lời cho vấn đề cậu vừa hỏi, là người đó sẽ mặc bộ quần áo bình thường nhất, bởi trong lòng hắn, hắn vẫn là Vua của thế giới này.”

Chỉ bằng mấy câu ngắn ngủi, hình ảnh vai diễn như đã sống dậy trong anh.

Thảm thương rồi lại kiên cường, độ lượng nhưng vẫn đủ cứng rắn, một con người với tính cách đầy sự xung đột, rất nhiều, rất nhiều hình ảnh về nhân vật ủa về trong anh, “Cám ơn đại sư đã chỉ điểm.”

“Tôi còn chưa dạy gì mà,” – ông xua tay cười, “Cậu đã nhập tâm vào bộ phim, vậy chúng ta may một bộ công sở để mặc thường xuyên trước đi.”

Đồ công sở thì vẫn là âu phục. Như bộ âu phục mà Lý Phúc đang mặc trên người, chiếc quần âu họa tiết sọc đơn giản phối kết hợp với chiếc áo gilet và sơ mi, gọn gàng và tươm tất, lại không mất đi phong cách của bộ đồ.

Anh vui vẻ nói, “Như bộ đồ đại sư đang mặc bây giờ, cổ điển, đơn giản, rồi lại có cảm giác rất riêng biệt.”

“Ôi, giờ hiếm có thanh niên nào nói như vậy lắm,” – lần này đến lượt ông bất ngờ, “Họ đều cho rằng âu phục cứng nhắc và không biến hóa, mà đâu biết rằng mặc vào còn thu hút hơn bất cứ trang phục nào. Giống như bộ cậu đang mặc đây, ừm, phối màu không tệ, nhưng ống quần quá rộng, vai cũng không vừa...” – ông hào hứng vòng quanh anh mấy vòng nữa, còn bảo anh ngồi xuống, sau một loạt các yêu cầu mới hài lòng, “Rồi, tôi biết đại khái rồi.”

Anh đâu biết rằng chỉ bởi câu nói kia đã đổi lấy một ngăn tủ đầy âu phục và phụ kiện mặc kèm được Lý Phúc cho người mang đến vào sau này. Theo ông thì lâu lắm rồi gặp một vị khách ‘hợp gu’, rảnh rỗi nên ngồi làm bản vẽ để mấy đệ tử luyện tập luôn.

Trong khi hiện tại anh chỉ vội vàng nhớ được bước đầu tiên của việc may âu phục – ‘bước đo’ mà Lý Phúc hướng dẫn.

Tối đó khi về nhà, anh được một chiếc thước dây.

Vì sợ quên, Bạch Lãng lôi Tiểu Hải ra bắt đầu đo đo viết viết, nhưng hiển nhiên nhóc tì không phải một người mẩu biết phối hợp, hết ngoáy đông ngoáy tây còn cười khanh khách kêu nhột nhột ngứa ngứa, Bạch Lãng quyết định chào thua.

Muộn hơn chút nữa, Cừu Tiềm về.

Cho Tiểu Hải đi ngủ xong là rảnh rỗi được ít thời gian, Bạch Lãng lại cầm thước dây bảo Cừu Tiềm làm

người mẫu cho mình tập. Và tương tự, Cừu Tiềm cũng chẳng phải người mẫu biết phối hợp gì, gã không ngoáy ngoáy, nhưng lại dễ bị kích thích.

Nhất là khi Bạch Lãng quỳ xuống đo hai chân, Cừu Tiềm giữ cằm anh, ngón cái vè vè môi anh. Nhìn từ độ cao này, nụ cười hếch của gã đầy mùi vị ám chỉ nồng nặc.

Nhưng về mặt cột nhả này của gã không hiểu sao lại làm anh nhớ về chuyện xảy ra buổi sáng. Động tác trên tay khẽ chững lại, anh cúi đầu, tận chút tận trách sở lên khóa quần.

Một chút gương gạo đủ khiến Cừu Tiềm vươn tay ngăn động tác của anh, “Không thích à?”

“Không quen thôi,” – anh không nhìn gã, trả lời chung chung.

Gã kéo anh lên, nghiêng đầu quan sát, “Mặt này anh có ép em không?”

“Không,” – anh thở dài, phải công nhận Cừu Tiềm là một tình nhân rất rộng lượng.

Gã nheo mắt, “... thế có chuyện gì?”

Anh thầm cười khổ, chính anh cũng không biết vì sao mình lại thế.

Bởi trong giới hạn mà anh tự định ra cho mình, khởi đầu vốn anh chẳng hề có gì khúc mắc...

Anh chủ động hôn gã để che lấp đi sự rối bời, “Bình thường không được à?”

Gã không bị anh lừa, chỉ giữ chặt và nhìn chăm chú vào mắt anh.

Bạch Lãng cố nén cảm giác muốn né tránh.

Chẳng hiểu sao gã không hỏi lại nữa, gã ép anh vào tường, sau đó ngồi xổm xuống, hai tay giữ chặt hai bên hông anh.

Bạch Lãng sững người, nhận ra Cừu Tiềm định làm gì và vùng vẫy muốn tránh thoát, “Em không có ý này...”

“Em không muốn nói,” – gã kẻ sát hơn với mục tiêu và ngược mắt lên, “Anh vẫn muốn làm.”

Chính anh cũng chẳng biết phải nói gì kia mà.

Kế tiếp, cảm xúc bị chấn động quá sức tưởng tượng làm đầu óc anh như muốn cháy khét lên.

Qua đi, Cừu Tiềm nhìn anh thiếp đi do hết chịu nổi. Trên khóe mắt nhắm chặt còn chút ướt át, là nước mắt chảy ra khi bị kích thích.

Gã lau đi bằng đầu ngón tay, sau đó cầm di động và liên lạc với Hồng Hồng.

“Hôm nay Bạch Lãng có gặp ai không?”

“Á Kỳ.”

Gã chuyển tầm mắt sang chiếc đồng hồ đặt trên đầu giường, “Gửi đoạn ghi âm qua đây.”

“... Vâng.”

Hồng Hồng ở đầu dây bên kia không quá tán thành việc này.

Song Cừu Tiềm đã cúp máy mất và nằm vào bên cạnh Bạch Lãng.

Gã chẳng thấy áy náy chút nào với cách thức theo dõi có phần biến thái của mình.

Nhất là khi gã đang dần để anh bước vào phạm vi của gã.

Xin lỗi tất cả mọi người, mình xin đính chính lại là ‘Âu phục Phúc Hoa’ nhé, mình đã chỉnh là toàn bộ những chương trước và cũng cố gắng sử dụng các định nghĩa/tên gọi bằng tiếng việt để mọi người dễ hiểu thay vì tiếng anh.

Do trước không biết nên mình mặc định tất cả Âu phục đều là Vest, nhưng thực tế không phải. Tìm hiểu mới biết Âu phục chia ra hai dòng chính là Suit và Tuxedo (không hề có Vest – Vest chỉ là cách gọi kiểu Mỹ của chiếc áo Gilet mà thôi). Trong truyện, bộ đồ mà Bạch Lãng muốn may là Suit, đặc biệt là suit bespoke chứ hèm phải Vest như mình lầm tưởng nha TvT

Nếu bạn nào có nhã hứng thì mời sang tìm hiểu ở đây, mình có để mấy link ở dưới:

– *Suit là gì:*

– *Một số thuật ngữ cơ bản của suit:*

Có 3 cách để may đo một bộ suit:

– *Bespoke suits:* Bộ suit được may đo riêng cho mỗi khách hàng với rất nhiều các phép đo trên cơ thể. Bộ suit được cắt độc bản với chính số đo của khách hàng ấy, mỗi khách hàng sẽ có một bộ bìa mẫu riêng được đo và cắt cho đúng một mình họ – những bộ bìa này giống như vân tay, nó chỉ có duy nhất trên đời mà thôi. Những mẫu bìa này sẽ được nhà may bespoke bảo quản như hồ sơ riêng của mỗi khách hàng và được sử dụng cho những lần may sau. Đây cũng là đỉnh cao của những bộ suits may đo, đương nhiên, giá cả của nó cũng chẳng rẻ tẹo nào.

– *Made to measure suits:* May theo một khung số đo có sẵn trong thư viện của nhà thiết kế.

– *Ready to wear suits:* May sẵn

19. Chương 19: Tiệc Cuối Năm

Khoảng thời gian kế tiếp của Bạch Lăng chủ yếu là đến “Âu phục Phúc Hoa” học nghề, mà thực chất phần lớn thì giờ đều là ở bên cạnh hỗ trợ Lý Phúc tiếp khách. Đương nhiên anh phải makeup sơ qua, nhưng may cái là hầu hết mọi người chỉ cho là người giống người bởi ai cũng cho rằng diễn viên phải diễn trên màn ảnh chứ chẳng lăng xăng chạy việc ở đây.

Lúc này, nữ chính và những vai diễn khác trong ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ cũng lần lượt được quyết định.

Và không khác mấy với những gì Phương Hoa đã dự tính, bộ phim không có quá nhiều kinh phí nên diễn viên chỉ ở mức tầm trung.

Người đóng vai nữ chính – Thẩm Ái Như và nam phụ số một – La Phong đều là những cái tên mà anh không thường được nghe tới kể cả hiện tại hay mười năm sau. Duy có diễn viên kỳ cựu Khuyết Kỳ Danh đóng vai phản diện thì anh biết mấy năm sau ông ta ôm được giải thưởng nam diễn viên phụ xuất sắc nhất về. Cộng thêm một diễn viên non trẻ chưa hề có kinh nghiệm đóng phim điện ảnh như anh tham gia, thành thử cả ekip làm phim bị cánh truyền thông phê bình là một bộ phim thỏa mãn ước mơ đóng phim của các cậu ấm cô chiêu mơ mộng, bởi dù sao nhà đầu tư cũng là ông chủ xưởng dệt mà đạo diễn thì lại là bạn của ông.

Nhưng anh tin Chu Khoan có tính toán của riêng mình, ông tuyệt đối không sử dụng tiền của bạn mình một cách bừa bãi. Tất cả sẽ được sáng tỏ vào buổi tuyên bố khởi động máy vào tháng sau, việc anh cần làm bây giờ là chuẩn bị mọi thứ thật sẵn sàng mà thôi.

Đương nhiên cũng bao gồm cả vấn đề tài chính của bộ phim.

Mấy hôm trước, bộ phận bản quyền của All Entertainment tại nước ngoài mà Phương Hoa liên hệ giúp anh đã có lời phúc đáp.

Chẳng qua sau khi đánh giá chuyên môn, họ có nêu một vài lý do như tác giả không tên tuổi, đề tài phương tây huyền bí không được độc giả trong nước đánh giá cao... nên từ chối khéo ý định hợp tác của anh.

Bạch Lăng cũng không ép buộc, ngược lại, nếu toàn bộ bản quyền của tác phẩm thuộc về anh, sau này có muốn bán qua bán lại cũng thông thuận hơn nhiều. Vậy nên anh đổi phương thức, thay vì hợp tác thì anh trả thù lao cho bộ phận bản quyền ở nước ngoài làm trung gian thỏa thuận việc mua bản quyền tại nước G và phải hoàn tất mọi thứ trong vòng hai tuần lễ. Bởi tập đầu tiên của bộ truyện sắp tung ra thị trường, anh dự tính phải hoàn thành xong việc mua bán trong vòng một tháng đổ lại thì may ra mới không vượt mất thời cơ.

Cũng vì bị hạn chế về mặt thời gian nên bộ phận bản quyền không thể thương thảo mua bộ truyện với giá dưới 1,5 triệu như anh đã dự tính ban đầu, cuối cùng giá mà đôi bên thỏa thuận được là 2,3 triệu, dôi ra 800 ngàn. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, anh quyết tâm hôm sau đến bộ phận cho vay của ngân hàng, cầm một bộ hồ sơ vay vốn về.

Hiện tại anh đã có chút tiếng tăm cộng với một khoản nho nhỏ nhờ thanh lý hợp đồng gương mặt thương hiệu trong tài khoản, tạm thời đáp ứng được yêu cầu về hạn mức cho vay trợ cấp nghề nghiệp vừa và nhỏ, nhưng cái khó nhất là vật thế chấp hoặc người bảo lãnh. Một người không nhà không xe, cùng lắm thì mặt dày nhờ Cừu Tiềm đứng ra bảo lãnh cho, chắc cũng không đến mức gây phiền hà cho gã.

Về phần thanh toán khoản vay, sắp tới cát-sê một số công việc đã nhận lần lượt được thanh toán cùng với thù lao sau khi đóng máy phần kết của bộ phim ‘Chung một mái nhà’ cũng đến lúc được chi trả, nếu còn không đủ thì nhờ chị Phương nhận thêm mấy công việc nữa, mất một thời gian cũng trả hết.

Chẳng qua chiều mới từ ngân hàng ra, đêm đến khi bị Cừu Tiềm đè nặng, gã liếm tai anh ồm ồm bảo, “800 ngàn em vay, mai anh đến ngân hàng trả. Có nợ thì nợ anh đây.”

Ang ngạc nhiên rồi thở dài, “Anh rảnh quá đó,” – rảnh đến độ thừa thãi thời gian đi điều tra anh đến ngân hàng làm gì.

Gã day day vành tai mỏng manh của anh bằng răng, “Không canh kỹ nhỡ em chạy mất thì sao.”

Anh ngậy ra, đáp, “Bán đứt rồi, chạy đi đâu.”

Cừu Tiềm lật anh lại, hếch mày hỏi, “Bán đứt là thuộc về anh hết thật hử?”

Anh thần nhiên nhìn gã, “Nếu anh tìm được người khác, phải dứt khoát bỏ em đi.”

Nghe xong, gã hằm hằm hỏi, “Anh đây có đeo bám lắm à?”

Anh nhìn xuống, mới kịp “Không -“, chữ đằng sau đã bị gã thô lỗ chặn lại trong cổ.

Cho đến khi hơi thở trở nên dồn dập, gã mới cố bứt ra, khàn tiếng bảo, “... được, trước đó em phải ngoan cái đã.”

Bạch Lãng chẳng buồn hiểu nửa câu thừa thãi ở phía sau.

Bởi kể tiếp, cái mồm độc đoán của Cừu Tiềm đã kéo đi mọi sự chú ý của anh.

Sau sự kiện ‘đo thân’, gã rất thích thú với việc thăm dò từng cm trên người anh, có lẽ những kiểu cổ điển trước kia đã làm gã thấy tẻ nhạt và Bạch Lãng chỉ còn nước phải tập thích nghi với sự biến hóa vừa xấu hổ vừa nóng bỏng này.

Một tuần sau, vì được Cừu Tiềm đầu tư mà toàn bộ quyền xuất bản trong nước, bao gồm cả chuyển thể tác phẩm thành phim ảnh trong tương lai đều bị anh mua trọn. Lúc này tập đầu tiên của bộ truyện mới phát hành được ba tuần ở nước G và đã bắt đầu bùng nổ số lượng, cho nên tất cả việc anh phải làm lúc này là thả điều bản quyền đợi người đến mua.

Đã bước vào tháng mười hai, Phương Hoa lại tìm cho Bạch Lãng một vài quảng cáo trẻ trung năng động trước khi khởi động máy bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ vào tháng một sang năm, vừa hay bộ phim ‘Chung một mái nhà’ vừa kết thúc, đây là thời cơ thích hợp nhất để anh tái xuất trên màn ảnh nhỏ.

Đến giờ phút này, coi như anh đã chính thức thoát khỏi quỹ đạo của kiếp trước, thuận lợi hoàn thành bộ phim ‘Chung một mái nhà’, đạt được tiếng tăm và sự mến mộ nên có và để lại ấn tượng khó phai về một Bạch Lãng trẻ trung, ôn hòa và trong trẻo trong lòng khán giả. Nhân cơ hội này, công ty cũng thành lập fanclub cho anh, tốc độ đã vượt xa kiếp trước mấy năm liền.

Nhưng điều đó cũng làm anh phải vất vả chạy ngược xuôi, bởi hoạt động của fanclub trải đều trên các thành phố lớn nên không thể nhẹ bên này nặng bên kia. Vì thế ngay đến cả Cừu Tiểu Hải cũng bắt đầu than ngắn thở dài, giờ người đi công tác thường xuyên không phải ba ba mà thành chú A Bạch rồi, nếu không có chú A Bạch là không có cơm ngon, nhóc tỳ biết lợi biết hại lắm chứ.

Cuối năm, ngoài công việc ra thì đây là thời điểm của những ngày ‘chạy sô’ tiệc cuối năm.

Vài năm trở lại đây, tiệc cuối năm của một số tập đoàn lớn bắt đầu mời văn nghệ sĩ đến biểu diễn để hâm

nóng đời sống cho công nhân viên, dẫn đến thời gian cuối năm luôn là thời điểm để các ca sĩ, diễn viên hài hay MC bội thu.

Bạch Lãng là diễn viên nhưng không thuộc các phương diện trên, thành ra cũng không được mời đến biểu diễn mấy, có chăng là bữa tiệc của một số thương hiệu từng hợp tác như UNI là anh có đến tham dự. Mặc dù không cần lên sân khấu cũng chẳng được trả hoa hồng, nhưng nếu được tăng danh tiếng thì anh vẫn đến coi đó như đi PR bản thân.

Còn tiệc cuối năm công ty mình tổ chức thì buộc phải tham dự rồi.

Thậm chí, tiệc cuối năm của All Entertainment năm nay còn được tổ chức vô cùng hoành tráng.

Nguyên nhân là vì hoan nghênh siêu sao màn bạc Cừ Toàn vừa chấm dứt hoạt động ở nước ngoài nhiều năm trở về nước phát triển.

Nhắc đến Cừ Toàn thì phải kể đến vị siêu sao tuổi 30, đã debut 15 năm, đứng đầu về doanh thu phòng vé, tài năng và diện mạo mấy năm gần đây.

Tác phẩm điện ảnh tiêu biểu của Cừ Toàn thì ngoài bộ phim ‘Tinh Nhiệt’ lấy chủ đề khoa học viễn tưởng sản xuất tại nước F là bom tấn toàn cầu ra, thì số lượng tác phẩm sản xuất trong nước giật gấu là vô số kể. Đương nhiên, trước khi ra nước ngoài hoạt động, Cừ Toàn cũng đã ẵm ẵm với giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất rồi.

Chẳng qua thứ khiến fan có thể buồn tối ngày lại chính là diện mạo của hần.

Khi còn là thiếu niên, Cừ Toàn đã có khuôn mặt đẹp đến phi giới tính, qua thời gian đã tôi luyện thành vẻ đẹp ma mị quyến rũ. Fan của hần đều phải công nhận rằng, chỉ cần Cừ Toàn liếc mắt, ánh mắt và khí thế ấy hệt như sóng trào nuốt trọn người nhìn. Ấy vậy mà bất cứ nhân vật nào hần đóng, hần đều có thể thao túng vẻ đẹp ấy bằng kỹ thuật diễn để bất cứ ai xem cũng phải công nhận rằng nhân vật ấy đúng là phải như thế, không có gì là không thích hợp.

Kiếp trước Bạch Lãng cũng không thường xem phim Cừ Toàn đóng, bởi với phương pháp dạy của Chu Khoan thì ông cho rằng không cần, muốn diễn được như Cừ Toàn phải có khuôn mặt như thế trước đã, nên có xem cũng chả học tập được gì đâu và đừng phí thời gian vô ích. Đây cũng coi như lời đánh giá rất cao rồi.

Cũng bởi vì là một siêu sao vừa có tiếng vừa có lực nên Cừ Toàn toàn hoàn tự do và tùy ý phát triển sự nghiệp diễn viên của mình. Thế mới biết khi All Entertainment ký hợp đồng với hần ta vào mấy năm trước đã khiến giới điện ảnh và nhà phê bình rớt hàm cỡ nào.

Thế nhưng thời gian dài mới biết lựa chọn này quả là sáng suốt, dù sao All Entertainment vừa cho Cừ Toàn quyền tự chủ vừa chống lưng cho hần bằng nguồn lực hùng hậu của mình, giúp hần phát triển ở nơi đất khách mà không bị coi thường và hắt cẳng.

Nguyên nhân chính để Cừ Toàn về nước lần này là để tham gia đóng tác phẩm điện ảnh dã sử nổi tiếng ‘Phong Đề’ do công ty ‘Điện ảnh và Truyền hình Kim Ảnh’ đầu tư. Thông qua người đại diện, hắn cũng cho hay mục tiêu mà hắn theo đuổi không phải sân khấu hào nhoáng, mà tập trung đào sâu cảm xúc và đời sống những nhân vật để đồng cảm với họ mới là điều hắn muốn hướng tới, vậy nên Cừ Toàn tuyên bố sẽ chuyển dần sự nghiệp về nước nhà. Sau khi ăn điểm vang dội nhờ bộ phim ‘Tình Nhiệt’, không còn ai dám nói Cừ Toàn thảm hại trở về nước.

Nhưng điều khiến Bạch Lăng khó hiểu hơn cả là anh không hề nhớ Cừ Toàn từng tuyên bố như thế trong kiếp trước.

Trong ký ức của anh, ngoài tham gia diễn xuất một vài bộ phim điện ảnh của mấy đạo diễn nổi tiếng trong nước thì Cừ Toàn vẫn phát triển ở nước ngoài. Hay Cừ Toàn có về thật mà chỉ tại lúc ấy anh đang ngập chìm trong scandal nên không để ý nhỉ?

Nhìn ảnh Cừ Toàn treo đầy trong hội trường, Bạch Lăng chỉ cảm thấy mọi thứ trong kiếp trước đã thật xa xôi.

Bữa tiệc cuối năm của All Entertainment được tổ chức như một big show và được trang hoàng tại một khách sạn hạng sang của cổ đông lớn nhất đứng sau All Entertainment – Cừ gia.

Hôm nay, cả khách sạn được All Entertainment bao trọn. Ngoài hội trường được trang hoàng lộng lẫy thì toàn bộ các phòng trong khách sạn đều được dành cho công nhân viên nếu quá chén say không về được, đương nhiên là đãi thọ tất cả.

Đầu quân cho All Entertainment có hơn năm, sáu mươi nghệ sĩ, cộng thêm đội ngũ hậu cần liên quan, bộ phận công tác ở nước ngoài, bộ phận marketing, quảng cáo, kỹ thuật, hỗ trợ khách hàng, quản lý mạng, sản xuất điện ảnh và các phòng ban hành chính, tổng hợp các thể loại, tổng cộng cả công ty có đến ba, bốn trăm nhân viên, khoản này cũng xem như khá lớn.

Và đương nhiên đây cũng là cơ hội vô cùng thích hợp để quảng bá.

Sảnh khách sạn tổ chức tiệc cuối năm vào tối hôm đó được trang hoàng thành một con đường ngàn sao.

Thảm đỏ kéo dài từ ngoài thềm cùng với bức phòng vẫn nho nhỏ giúp giới truyền thông có thể làm các cuộc phỏng vấn ngắn.

Chỉ trong một thời gian ngắn, tài tử minh tinh trong những bộ quần áo lộng lẫy bắt mắt xuất hiện, ánh đẹp flash loang loáng không hề được ngơi nghỉ, một số fan nghe tin cũng vây đầy quanh khách sạn mong chụp được một bức ảnh cùng với nghệ sĩ vừa bước xuống xe. Và trong nháy mắt khi tài tử màn bạc Cừ Toàn xuất hiện, bầu không khí được đẩy lên hơn bao giờ hết, tiếng vỗ tay và tiếng hét không ngớt, mức độ hoan nghênh Cừ Toàn đêm đó, không ai có thể bì nổi.

Chẳng qua vào lúc ấy Bạch Lãng đã ở trong, anh ngồi cạnh Dung Tư Kỳ cùng bóc lạc chờ khai mạc. Quả là Phương Hoa đã sắp xếp đầu ra đầy, bố trí lịch trình xuất hiện từ sớm để kéo sự chú ý của giới truyền thông mà không bị Cừ Toàn ảnh hưởng. Khi hai người đi vào sảnh đều đã nhận được sự quan tâm và phổng vấn.

Còn khi đã vào bên trong, hội trường không cho phép phóng viên đi vào. Nghệ sĩ hay công nhân viên chức bình thường đều đã được sắp xếp chỗ ngồi hợp lý, tiện cho việc thư giãn và ăn uống đúng nghĩa tiệc cuối năm, thậm chí đến cả các tiết mục giải trí thường thấy ở các bữa tiệc của công ty khác cũng không được bố trí.

Bởi thế nên khi Cừ Toàn đi vào chỗ ngồi của mình trong hội trường cũng là lúc khai mạc bữa tiệc.

Giống với mọi bữa tiệc thông thường, không thể thiếu được màn đọc diễn văn khai mạc của sếp tổng. Bạch Lãng không biết Cừ Tiềm vào hội trường lúc nào, chỉ biết khi trông thấy thì gã đã ở trên bục nêu cảm nghĩ đôi ba câu ngắn ngủi rồi đứng đĩnh xuống sân.

Bạch Lãng bất giác nhìn theo Cừ Tiềm, ngồi cùng bàn với gã là nhóm đầu não cao cấp nhất trong công ty, và chỉ có duy nhất một nghệ sĩ được ngồi cùng là Cừ Toàn, hẳn ngồi cạnh Cừ Tiềm.

Nên khi đang ăn dở, sau lưng anh đột nhiên vang lên một câu.

“Nhìn người ngồi bên anh ta rồi ngấm lại lời tôi nói xem.”

Bạch Lãng ngoái lại, chỉ thấy bóng Á Kỳ đang bỏ đi.

Chú thích: Từ giờ mình sẽ để nguyên tên bộ phim là “Kim ngọc kỳ ngoại” chứ hèm edit ra là “Bề ngoài nạm vàng son” nữa – nghe hơi cổ cổ nhưng thôi kệ, cái tên nào mình edit được và thấy hay thì sẽ edit, ko thì cứ để nguyên ha. Tên một số công ty cũng thế, ai đọc QT thấy là lạ thì là do mình hứng nên mình edit tên đó nha:)) Mình sẽ sửa những chương trước đó.

20. Chương 20: Martini

Nửa sau của buổi tiệc, mọi người di chuyển đến hội trường tổ chức hoạt động bên cạnh theo sự hướng dẫn của nhân viên khách sạn.

Hội trường có sân nhảy rộng rãi, ghế sofa và vài quầy bar phục vụ đồ uống, một chút đèn mờ và âm nhạc du dương của DJ trên sân khấu, mọi thứ được thay đổi thành hình thức bar đêm.

Đương nhiên nó trùng phóc thị hiếu của đám thanh niên, một số giữ sạch sự gò bó trên bàn ăn khi nãy mà kéo nhau vào giữa sàn. Dù sao cũng là tiệc cuối năm của công ty, đại đa số công nhân viên đều còn trẻ, cá tính năng động, công ty cũng rất thấu hiểu tổ chức như vậy rồi, không thả phanh thì phí quá.

Vì thế chẳng mấy chốc, hội trường đã nóng lên.

Ánh đèn xanh đỏ đảo liên tục, âm nhạc từ các DJ cũng bắt đầu high, tiếng bass thỉnh thoảng như giã thẳng vào màng nhĩ, khiến cả sàn nhảy cũng muốn rung lên. Người tụ tập giữa sàn nhảy nhiều hơn, ngoài nhân viên bàn giấy ra thì một số ít nghệ sĩ, ban đầu còn lo lắng hình tượng cũng ngửa tay ngửa chân không chịu nổi phải nhập cuộc.

Bạch Lãng không tham gia, với một tâm hồn tuổi 30 như anh thì hoạt động giải trí sôi động này quá là mệt thân.

Anh yên vị ở một vị trí thoải mái trong khu sofa từ sớm, uống nước trái cây và xem sàn nhảy xập xình. Mà một người trẻ măng như Dung Tư Kỳ cũng đóng cọc cạnh anh. Bạch Lãng tò mò hỏi thì cậu ta chỉ bảo ‘sợ té’, anh cũng chả còn biết nói gì hơn.

Nhưng cả hai là ai nào, khi quảng cáo của UNI rải khắp mọi ngõ ngách, hai người chính là nghệ sĩ mà mọi người trong công ty đều ngưỡng mộ, ai muốn ‘*tạo quan hệ*’ nào chịu bỏ lỡ cơ hội này. Nên chỗ còn chưa ảm, cả hai đã phải ứng phó với đồng nghiệp lũ lượt kéo đến hỏi thăm, chưa rảnh ra được lúc nào.

Tình huống tương tự cũng diễn ra ở một góc khác trong hội trường.

Mà tình trạng bên ấy còn tấp nập hơn.

Minh tinh màn bạc Cừ Toàn mới về nước và giám đốc Cừu Tiềm của All Entertainment, hai người thỉnh thoảng ngồi tán gẫu với nhau, người tinh ý bắt mùi ngay mối quan hệ giữa họ là người quen cũ, nếu không với mấy năm liên hoạt động ở nước ngoài kể từ khi gia nhập công ty đến nay của Cừ Toàn thì lấy đâu ra thời gian quen biết với giám đốc.

Mà vốn là một người rất hiếm khi tiết lộ đời tư trước công chúng, có lẽ tâm trạng của Cừ Toàn đêm nay rất thoải mái, khi bị hỏi về cuộc sống ở nước ngoài cũng không ngại ngần trả lời mấy câu. Đương nhiên, những vấn đề mọi người quan tâm vẫn đúng mực và cẩn thận, dù sao bị đôi mắt đầy ma mị của Cừ Toàn mỉm cười nhìn chăm chăm thì dù là nhân viên cao cấp cũng có cảm giác lạnh sống lưng.

Nếu có ai không hề bị ảnh hưởng, chắc chỉ có đại boss Cừu Tiềm mà thôi.

Hôm nay, gã vẫn kết hợp chiếc sơ mi hoa hoét cùng chiếc suit đen lịch tông, mấy chiếc cúc trên cổ không cài để hở làn da hơi ngăm cùng chiếc vòng vàng to như dây xích. Lười biếng ngồi bên cạnh siêu sao màn bạc đẹp không tỳ vết, phong cách thô kệch phóng khoáng ấy vậy mà lại chẳng thua kém Cừ Toàn tẹo nào.

Từ khi ngồi xuống và gọi luôn một ly Martini thêm đá, gã nghe tiếng nói chuyện xung quang và lơ đãng nhìn về phía sàn nhảy. Trông thì như không hề có mục đích, nhưng chỉ gã biết, nhìn từ góc này, vị trí Bạch Lãng đang ngồi ở ngay góc trái, dù xa nhưng không bị chắn tầm nhìn.

Bởi thế nên gã cũng thấy Á Kỳ đến bắt chuyện với Bạch Lãng, khi nói còn chỉ về phía này.

Gã nheo mắt, nhìn theo Bạch Lãng đánh mắt về phía này theo Á Kỳ chỉ, một lúc rồi ngoái đi, nói thêm gì đó làm Á Kỳ khó chịu bỏ đi.

Cừ Tiềm bắt giác nhìn hoắm vào bóng Á Kỳ mấy giây rồi mới quay về quan sát Bạch Lãng. Bởi gần như gã có thể đoán được Á Kỳ vừa nói gì, gã đã nghe đoạn ghi âm cuộc đối thoại hôm ấy ở cửa hiệu Âu phục Phúc Hoa.

Vậy khi nghe xong, Bạch Lãng sẽ phản ứng thế nào...?

Gã từ tốn nhấp một ngụm rượu, quyết định chờ đợi.

Cũng giống hôm nay, gã chờ Bạch Lãng mở lời, chờ anh hỏi, *‘hai người cùng tham gia bữa tiệc cuối năm thì có cần sắp xếp gì khác không...’*

Chẳng qua chung quy gã chẳng đợi được, giờ gã quyết định cho anh một cơ hội nữa.

Nhưng bỗng có tiếng nói cất lên bên tai xen ngang.

“Chán rồi hả? Có muốn về trước không?”

Gã dời mắt, nhìn Cừ Toàn ngồi bên cạnh đã tán gẫu xong, đang lắc lắc một ly Martini trên tay vang lên tiếng leeng keeng, cười hỏi. Đám người vây quanh nhận ra ám hiệu muốn chấm dứt cuộc nói chuyện của Cừ Toàn, người gọi rượu, người đi tìm bạn, cả mấy chốc đã tản hết đi.

“Không cần mình phải nhắc chứ? Vào những lúc thế này, giám đốc về trước mới là tâm lý đấy.” – Cừ Toàn cười, đôi mắt hấp háy dưới ánh đèn như sao sáng giữa màn đêm.

Cừ Tiềm đã quá quen với khuôn mặt ấy, gã ngừng lại một chút rồi gật đầu, “Đi, cần đưa về không?”

Cừ Toàn lắc đầu, “Chả mấy khi mới có dịp, đến ‘Lam Anh Vũ’ ngồi thêm một lát đi.”

Nghe vậy, gã rót nốt số rượu còn lại trong ly vào miệng, đồng thời liếc đến góc bên kia.

Bạch Lăng vẫn đang ngồi nói chuyện với thằng bé nhà họ Dung. Gã đặt chiếc ly xuống bàn cái ‘cạch’, đứng dậy, nghiêng đầu nói, “Vây đi thôi.”

Cừ Toàn cười, cũng đặt ly xuống và đứng lên.

Cừ Tiềm vớ đại lấy một người báo một câu rồi đi thẳng ra cửa.

Tiêu điểm của bữa tiệc di chuyển đương nhiên kéo theo mọi sự chú ý. Cừ Tiềm là người thuộc phái hành động, không câu nệ tiểu tiết, một số nhân viên thấy vậy vẫn chạy vội ra níu kéo mấy câu như *‘lãnh đạo về vội thế’*, *‘nán lại chút nữa đi’*, hay vui đùa kiểu *‘chưa say đã chuẩn’* rồi à...

Cừ Tiềm chỉ xua tay, để lại một câu *‘mọi người ở lại vui vẻ’* rồi đi thẳng.

Cừ Toàn theo sau Cừ Tiềm, mỉm cười phong độ.

Đúng lúc này một ánh đèn flash lóe lên, chĩa thẳng về phía hai người.

Ánh sáng phát ra từ đèn flash của một chiếc di động nào đó.

Cả Cừ Tiềm và Cừ Toàn đều khựng lại, một số người gần đó thì đổ mồ hôi hột. Hầu như ai cũng biết, Cừ Toàn ghét nhất là bị chụp trộm và phóng vấn không xếp lịch. Những phóng viên hoặc tờ báo từng làm vậy đều vô tình dính phốt hoặc gặp phiền toái kể đó không lâu, sau vài lần như thế thì ai cũng nhận ra, tốt nhất đừng động vào Cừ Toàn, sau lưng hắn có người chống lưng.

Bữa tiệc hôm nay không có người ngoài và paparazzi để mọi người yên tâm thư giãn. Đương nhiên các nhân viên cũng hiểu ngầm với nhau về việc cấm chụp ảnh.

Cô gái cầm điện thoại chụp cũng chỉ vì quá phấn khích mới vô ý chụp phải. Đến khi chụp xong và thấy bầu không khí quanh mình thay đổi mới quay ra nhìn, để rồi nhận ra mình vừa làm chuyện ngu si cỡ nào, cô sợ xanh mặt mèo, “Em, em,…”

Cừ Toàn mỉm cười, gổi một tay lên vai Cừ Tiềm, đôi mắt đầy sức hút túm ngay được chủ nhân của chiếc di động.

“Xóa ảnh kia đi, chụp lại, tôi hy vọng mình luôn chuẩn bị sẵn sàng trước ống kính.”

Tiếng hắn rất từ tốn, trong khi đôi mắt và nụ cười lại làm cô sợ đến lấp ba lấp ba.

“Vâng... vâng, xóa xóa rồi, ôi, em xin lỗi, em, em không cố ý...”

Cừ Toàn càng đứng sát vào Cừ Tiềm, ngoài cánh tay gác trên vai, đầu hắn cũng nghiêng về phía Cừ Tiềm.

“Được rồi, chẳng mấy khi, chụp giúp tôi một pô với A Tiềm.”

Cô gái mấp máy như muốn từ chối, nhưng bị Cừ Toàn nhìn chăm chăm, cuối cùng vẫn run rẩy gơ máy lên chụp.

Trước khi đi, Cừ Toàn tốt bụng bồi thêm một câu, “Tôi sẽ bảo trợ lý đến lấy ảnh, đừng xóa vội quá nhé.”

Cô nàng rưng rưng như sắp khóc, “Vâng, vâng...”

Bởi vì bức ảnh trong điện thoại mờ mờ nhoẹt nhoẹt không rõ, mà cô thì chẳng dám xin được chụp lại.

Sau sự cố nho nhỏ, mọi người trong All Entertainment đều quan tâm đến hai việc.

Thứ nhất, Cừ Toàn không dễ chọc như lời đồn, cẩn thận là trên hết.

Thứ hai, mối quan hệ giữa hai người tốt đến mức Cừ Toàn có thể gọi giám đốc là “A Tiềm”.

Bạch Lãng đứng sau đó không xa, chứng kiến từ đầu đến cuối.

Nửa tiếng sau.

Tiếng nhạc Jazz êm đềm du dương quyện khắp không gian mờ. Ánh đèn xanh trầm, nhuộm lên mọi đồ vật trong quán một màu mờ tối. Đây là điểm đặc sắc của quán bar Lam Anh Vũ, tất cả mọi thứ đều liên quan đến màu xanh.

Cừ Tiềm và Cừ Toàn rời khỏi bữa tiệc, theo yêu cầu của Cừ Toàn, hai người đến đây làm một chén.

Quán bar chỉ cho phép hội viên được vào, có không gian riêng tư tuyệt đối và sự yên tĩnh không bị quấy rầy, đây là cứ điểm mà rất nhiều chính trị gia và doanh nhân có tiếng thích tìm đến để thư giãn.

Cừ Tiềm vẫn gọi một ly Martini thêm đá như cũ, Cừ Toàn thì đổi một ly Vodka.

Một không gian riêng tư đương nhiên thoải mái hơn bữa tiệc đông người rất nhiều.

“Lần trước đột nhiên về nước, mọi chuyện đã giải quyết ổn thỏa chưa?”

Cừ Toàn ngả người trên salon, chống cằm, băng quơ tìm kiếm chủ đề tán gẫu.

“Cũng tạm ổn,” – Cừu Tiềm lắc lắc đá trong ly.

“Vẫn không muốn nói với tôi à? Là chuyện của Cừu gia?”

“Nói cũng không hiểu,” – gã liếc nhìn Cừ Toàn, “Rời khỏi Tân Đảo mấy năm, còn nhớ ai không?”

Cừ Toàn cười, “Quê hương sao quên nhanh thế được.”

Cừu Tiềm nhăm nháp rượu, “Còn cậu, sao tự dừng lại về.”

“Hỏi vậy là không hoan nghênh hả?” – Cừ Toàn không đáp mà hỏi đùa.

“Đâu dám,” – Cừu Tiềm không hòa theo, “Không có chuyện gì thì tốt.”

Nét mặt Cừ Toàn nhu mì hẳn, “Không như cậu nghĩ đâu, mình không sao, chỉ muốn về thôi.”

Cừu Tiềm nhìn hẳn, xác nhận lại, “Cần hỗ trợ gì cứ nói, dù gì cậu cũng là người của công ty.”

Cừ Toàn cười híp mắt, lái sang chủ đề khác, “Tiểu Hải thế nào rồi? Năm nay mấy tuổi nhỉ?”

“Năm tuổi, nghịch như quỷ sứ,” – đến lượt Cừu Tiềm bật cười.

“Lần trước thấy nó mới chỉ lớn cỡ bàn tay, thời gian trôi nhanh quá.”

“Ừ, trẻ con cứ đột nhiên lớn phổng chả biết tại sao.”

Gã cười lộ cả nếp nhăn dưới đuôi mắt, rất có tướng của một ông bố tốt.

Cừ Toàn ngạc nhiên nhìn gã.

Nào biết rằng, tâm trí Cừu Tiềm đang bay bổng vì cuộc đối thoại được ‘nghe trộm’ ít phút trước.

Nhân lúc Cừ Toàn vào WC rửa mặt, Cừ Tiềm moi chiếc tai nghe vẫn cất trong túi ra, quả là càng ngày gã càng đam mê cái thú kiểm soát biến thái mà Hồng Hồng vẫn lên án này.

Trong tai nghe...

“Chú A Bạch đã về ~, chú bế con...”

Có tiếng vãi vốc chạm nhau xột xoạt, “Muộn thế này sao con chưa ngủ,” kèm với tiếng thơm chụt.

“Hí hí, con đợi chú với ba ba về.”

“Lần sau không được đợi nghe chưa, không sáng mai lại gọi con như hò dò.”

“Nhưng con không ngủ được,” – Cừ Tiểu Hải rử rỉ đáp, “Ba ba đâu ạ?”

Bạch Lãng im lặng mấy giây mới trả lời, “Ba của con có việc không về, chúng ta đi ngủ trước nhé.”

“Í cha, vậy hôm nay con có thể ngủ cùng chú rồi phải không?”

“Ừ, lên giường đi, chú đi tắm đã.”

“Vững vững! Con cởi sạch đợi chú đây ~”

“... từ từ, sao con lại cởi sạch?”

“Thì chú với ba ba cũng cởi truồng ngủ mà, con cũng muốn ở truồng ngủ với chú!”

Lại một quãng im lặng, tiếng Bạch Lãng khốn khổ vang lên, “Ai bảo con thế?”

“Con nhìn thấy, lúc ba ba ngủ với chú, ba ba bảo không được làm ồn, con trật tự lắm đó.”

“... Cảm ơn con. Hai chúng ta coi đây là bí mật riêng nhé?”

“Vững, con sẽ không méc ba ba rằng con cởi truồng ngủ với chú đâu.”

“... Không phải, ý chú là cái con thấy ấy, chú với ba ba con chỉ nóng quá thôi...”

“Nhưng con lỡ kể với A Tấn rồi, làm sao bây giờ.”

“... mai chúng ta mang bánh bao thả cho cậu ấy đi...”

Cừu Tiềm nghe ra tiếng nói đầy bất đắc dĩ của Bạch Lăng, cũng có thể tưởng tượng và vẽ mặt lúc ấy của anh.

Đột nhiên, gã cầm ly rượu tu ực, vui vẻ nói, “Nên về nhà ngủ thôi, đi!”

Cừu Toàn ngậy ra, thâm kinh ngạc thật sự.

Hắn có thể khẳng định, đã có điều gì đó làm thay đổi Cừu Tiềm.

21. Chương 21: Mực Xào Ngò

Một tuần sau là buổi lễ khởi động máy bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’.

Ngoài lễ cúng bái trời đất theo lệ thường thì chủ yếu vẫn là mời các phương tiện truyền thông đại chúng đến đưa tin về bộ phim, bao gồm giới thiệu nội dung chính, dàn diễn viên và nhân vật. Vậy nên sau buổi tế trời, Bạch Lăng nhận được trang phục diễn của nhân vật Lý Xuyên Kinh mà anh sẽ đóng. Để dàn nhân vật chính trong phim xuất hiện, Bạch Lăng hiểu phần nào dụng ý của Chu Khoan.

Một bộ phim nếu không thể dùng danh tiếng diễn viên để thu hút sự chú ý của người xem thì vẫn còn rất nhiều yếu tố khác có thể phát huy tác dụng, ví như đề tài độc đáo, kỹ xảo điện ảnh hoành tráng, hay có khi là kỹ thuật cắt ghép mới lạ vân vân. Hoặc có những bộ phim tuy diễn viên không để lại ấn tượng gì nhiều nhưng trang phục, không khí và bố cục khung cảnh trong phim lại để lại dấu ấn khó phai trong lòng khán giả. Lúc ấy chỉ cần diễn viên diễn xuất hợp lý, bộ phim vẫn có thể tạo nên tiếng vang.

Bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ đã có đủ sức hấp dẫn từ thể loại vương tử gặp nạn, cũng có chủ đề về thợ may ít bị đụng hàng, tính giải trí và mới lạ đều đã đủ, chỉ thiếu một yếu tố để lôi kéo người xem sẵn sàng bỏ tiền ra rạp mà thôi. Vậy nên lần này Chu Khoan đánh vào ‘*Hiệu quả thị giác*’.

Cũng vì để đạt được hiệu quả này mà Chu Khoan không tổ chức nghi thức khởi động máy tại hội trường khách sạn như thông thường, thay vào đó ông thuê trọn nhà kho của một công ty nội thất để tổ chức.

Bởi tình hình tài chính eo hẹp nên ông tận dụng mọi nội thất sang trọng trong kho để bố trí thành một căn phòng đậm hơi thở quý tộc cổ xưa. Đèn chùm tráng lệ treo cao, rèm nhung phong cách hoàng gia, ghế bành quý tộc và gối tựa tua cờ, gần như là một khung cảnh trong tác phẩm. Kết hợp với trang phục diễn rườm rà và phụ kiện cầu kỳ trên người diễn viên làm người xem phải choáng ngợp, cũng thành công phô bày trọn vẹn điểm nổi bật của bộ phim.

Mặc dù diễn viên Thẩm Ái Như đóng vai nữ chính không xinh đẹp đến hút hồn, nhưng nhờ trang phục và bối cảnh tô điểm cũng tỏa sáng hẳn ra. Mái tóc xoăn ngắn retro kết hợp với sườn xám xanh thẫm hiện đại, áo choàng lông thú xám và bộ trang sức ngọc trai, cô vừa xuất hiện trên sân khấu đã cướp đoạt mọi ánh nhìn.

Bạch Lãng cũng đã hóa trang xong và bước từng bước lên sân khấu, thấy Thẩm Ái Như nhìn anh đầy bất ngờ và căng thẳng, anh mỉm cười, tiến lại và phong độ giờ khừ tay trái ra.

Thẩm Ái Như ngẩn người trước động tác không có trong kịch bản, cô bất giác nhìn anh trong bộ lễ phục tối màu.

Thân hình cao dong anh tuấn và nét cười tự nhiên, dưới ánh sáng vàng ấm áp lung linh của đèn chùm và căn phòng trắng lẹ, đôi mắt dịu dàng và tao nhã của Bạch Lãng khẽ nhìn xuống hết như một ‘Lý Xuyên Kinh’ bằng xương bằng thịt từng sống tận trên mây xanh đến khi rớt xuống vực thẳm vẫn phong độ khiến người khác phải ngược nhìn.

Trái tim cô khẽ nhảy nhót nhanh hơn không theo sự điều khiển, và như bị sa vào đôi mắt dịu dàng kia mà ngây thơ vươn tay, vịn nhẹ nhàng lên khuỷu tay của Bạch Lãng.

Nhất thời ánh đèn flash chớp lên liên tục.

Rất nhiều công ty truyền thông đều chọn cảnh Bạch Lãng và Thẩm Ái Như đối diện nhau đầy dịu dàng và tình tứ này để làm bức ảnh giới thiệu bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’, và đương nhiên nó nhận được rất nhiều lời khen.

Đáng tiếc rằng tin tức này lại không bì được với bộ phim ở đâu đây.

Trang nhất các báo của ngày hôm ấy là về lễ khởi động máy của bộ phim ‘Phong đế’ cùng ngày.

“Yeah yeah, Bạch Lãng lại đóng phim mới, nhất định tui phải đi xem!”

“Đúng là càng nổi càng đẹp cảm có sai, Bạch Lãng đẹp trai quá.”

“Lại chả, tui đã yêu ảnh từ hồi ảnh đóng Giang Tân Trình cơ, see see, tui đã chấm ai là chỉ có chuẩn trở lên. Ày, Thẩm Ái Như cũng xinh ấy chứ, trước tham gia cái chương trình gì thấy cũng bình thường, không ngờ đứng cạnh Bạch Lãng lại xúng phết.”

“Người ta có stylish với makeup chuyên nghiệp ạ, khung cảnh cũng đẹp bá cháy, ừm ừm, cũng khả quan đấy...”

“Dù sao tui cũng phải đi xem, hí hí, còn ‘Phong đế’ của bà thì hơi nghiêm túc, có Cừ Toàn đấy nhưng nội dung về chiến tranh nên tui không máu lắm.”

“Lạy mẹ, ‘Phong đế’ đề cao khả năng diễn xuất ạ, được đạo diễn Lý Tử Nguyên quay lại thêm cả Cừ Toàn cùng dàn diễn viên siêu khủng, không phải hạng phim giải trí ba xu đâu.”

“Ý bà là Bạch Lãng của tui là diễn viên ba xu chứ gì! Ồ! Xem lại cái áo lông vũ của UNI trong tủ là ai đi cướp về cho bà.”

“Ừ đại tỷ đáng iu của em, em không có ý đó. Ý tui là hai bộ phim đi theo hai hướng khác nhau, một giải trí một chiều sâu thôi mà.”

“Tui chả hiểu, cái nào thích thì tui đi xem, thế thôi. Đến lúc đó bà không đi xem Bạch Lãng với tui thì đừng hòng tui đi coi Phong Đế với bà.”

“Đại tỷ bớt giận, em cũng muốn đi xem bộ phim của Bạch Lãng mà, không tên tuổi biết đâu lại hay...”

‘Kim ngọc kỳ ngoại’ và ‘Phong đế’ khởi động máy cùng ngày gây nên một hiệu ứng khiến mọi báo đài đều bình luận giống với phản ứng của phần đông giới mê điện ảnh kể trên, vô tình đem hai bộ phim hoàn toàn xa lạ ra gán ghép.

Nguyên nhân giới truyền thông đem ra so bì thì chủ yếu vẫn là để nhấn mạnh đội ngũ chế tác sáng giá, dàn diễn viên và mức độ mong chờ của ‘Phong đế’ khác xa một trời một vực với bộ phim còn lại.

Dù sao thì ngoài đạo diễn nổi tiếng Lý Tử Nguyên tham gia sản xuất ‘Phong Đế’ ra thì còn siêu sao màn bạc Cừ Toàn thủ vai nam chính, nữ chính cũng do diễn viên nổi tiếng Phỉ Hồng thủ vai, nam diễn viên phụ thì gồm có diễn viên trẻ Âu Dương Lôi, diễn viên gạo cội Tưởng Dĩ Lương cùng với không ít các nghệ sĩ nổi tiếng đến cổ vũ, một đội ngũ hùng hậu và phô trương đến lễ công bố khởi động máy mà chỉ cần quên giới thiệu ai cũng đủ gây rắc rối.

Mà mối liên kết giữa hai bộ phim càng vi diệu hơn khi vốn nhân vật gian thần phản diện ‘Quảng Tứ’ trong ‘Phong đế’ vốn dành cho diễn viên gạo cội Khuyết Kỳ Danh với khả năng diễn xuất tài tình thủ vai. Thế nhưng sau quá trình sàng chọn, vai diễn ‘Quảng Tứ’ lại bất chợt bị đổi thành Tưởng Dĩ Lương, và khi mọi người còn đang đoán già đoán non nguyên nhân sâu xa trong đó thì Khuyết Kỳ Danh lại công bố nhận vai diễn trong ‘Kim ngọc kỳ ngoại’.

Hai bộ phim điện ảnh ‘đụng độ’ nhau lần thứ hai, một số lời bình luận đã bắt đầu pha thêm chút hương vị tò mò.

Dẫu thế, tuy là không địch lại được danh tiếng của ‘Phong đế’ nhưng ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ lại nhờ nó mà

lôi kéo được sự chú ý không nhỏ, phối kết hợp với hiệu quả thị giác mà Bạch Lãng và Thẩm Ái Như mang lại từ chiến dịch quảng bá, hướng bình luận cũng không quên đá thảo sang ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ và tỏ ý chờ mong sau khi dành mọi lời khen cho ‘Phong đế’. Đây được xem như sự bất ngờ ngoài mong đợi.

Sau lễ công bố khởi động máy, vì tài chính có hạn mà lịch trình quay phim được sắp xếp dày đặc.

Dù sao bộ phim cũng phải dùng đến rất nhiều nội thất sang trọng và ngôi nhà cao cấp, đây đều do chủ đầu tư đứng tên thuê hộ, kéo dài ngày nào là thêm tiền thuê ngày nấy, chi phí thì không hề nhỏ nên có thể tiết kiệm được bao nhiêu thời gian là Chu Khoan tuyệt đối không lãng phí, không khí căng thẳng và gấp gáp ngay từ những ngày đầu tiên trong phim trường.

Bạch Lãng thấy vậy cũng không thể không lo.

Anh không biết bao giờ thì tình hình thiếu hụt tài chính sẽ bùng nổ, nhưng để cả Chu Khoan và chủ đầu tư Thẩm Thanh Lâm bận ông buộc phải công bố cắt kinh phí ngừng bộ phim thì chắc hẳn tình hình đã khó có cơ hội cứu vãn. Vậy nên muốn nắm bắt được thông tin buộc anh phải chen chân được vào vòng quan hệ của Chu Khoan trước, và điều đó buộc anh phải nghĩ một số chiêu trò.

Bởi đời này Bạch Lãng không còn là nghệ sĩ hạng ba xui xẻo như kiếp trước, trong đoàn làm phim anh được hưởng đãi ngộ chỉ sau Khuyết Kỳ Danh được cả đoàn đặc biệt quan tâm, vì thế Chu Khoan rất khách sáo với anh.

Tuy với tính cách của Chu Khoan thì lâu dần cũng thành quen, nhưng anh không dám để thời gian trôi đi lãng phí. Tính toán đủ đường, cuối cùng anh bắt chước chiêu dùng ‘đồ ăn’ Khang Kiện.

Chu Khoan có thói quen ăn đêm, đó là một trong những ấn tượng về ông mà anh nhớ trong kiếp trước, vậy nên cái bụng bia của ông ta mới phát tướng như thế. Khi ‘*mới gặp lại*’ lần đầu anh đã chẳng bắt ngờ.

Vì thế sau mấy buổi diễn, Bạch Lãng bắt đầu tự chuẩn bị cơm hộp mang đi. Lý do là vì cơ địa anh bị mắc cảm với bột ngọt nên đành phải tự làm.

Mặc dù việc này lập tức bị một số kẻ mô kích là anh giở thói ngôi sao, nhưng vì chẳng ảnh hưởng đến ai và anh cũng không quên chuẩn bị thêm phần nên muốn tìm khuyết điểm cũng khó. Chẳng qua lúc đầu không ai hưởng ứng trừ Hồng Hồng đã quen, sau mấy lần mới được người đầu tiên đến đánh chuyện, nhưng không phải Chu Khoan bụng bia mà là Khuyết Kỳ Danh gây như que củi.

Giờ ăn hôm ấy, Khuyết Kỳ Danh từ tốn cầm hộp cơm bình dân đến gần, lịch sự hỏi: “Bạch tiên sinh, có phải đây là món ăn của vùng T không nhỉ.”

Khuyết Kỳ Danh độ sáu mươi tuổi, diện mạo đoan chính, khi còn trai trẻ hẳn cũng khiến bao cô phải thêm

thường, để nhập vai trong ‘Kim ngoại kỳ truyện’ lần này mà ông phải nhuộm trắng cả đầu, nom lại càng thêm sang trọng. Mà vai diễn của ông lại còn là chú tư ‘Lý Hải Uẩn’ – người trực tiếp đẩy vai nam chính ‘Lý Xuyên Kinh’ do anh đóng từ thiên đường rớt xuống địa ngục và liên tục chèn ép hà hiếp từ đầu chí cuối, tóm lại ông chính là vai nam phụ đối đầu trực diện với Bạch Lãng trong cả bộ phim.

“Khuyết tiền bối khách sáo quá, gọi cháu là A Lãng là được. Khuyết tiền bối đoán chuẩn thế, đây đúng là đặc sản của vùng T, ngài không chê thì mời dùng thử?”

“Ày ày, tôi đây mặt dày mày dạn không khách khí nhớ, cứ gọi chú Khuyết là được rồi,” – Khuyết Kỳ Danh lại bông đùa thêm câu, “Nói thật, mấy hôm liền nhìn hộp cơm của cậu mà thèm quá lắm.”

Kiếp trước Bạch Lãng không tiếp xúc với Khuyết Kỳ Danh nên không có cơ hội quen biết, hơn nữa trong giới văn nghệ sĩ cũng có những quy tắc ngầm riêng, như người nổi tiếng chủ động tìm đến thì không sao, chứ làng nhàng hạng ba mà chủ động thì lại thành nịnh hót lôi kéo quan hệ, nên trước nay thái độ của anh với Khuyết Kỳ Danh vẫn rất thận trọng và khách sáo.

Lần này Khuyết Kỳ Danh thiện chí đến, anh cũng thuận nước dong thuyền mà thôi. Mở hộp cơm chuẩn bị dư ra kia, từng miếng mực xào vàng óng thơm nức xếp gọn gàng trong chiếc khay tròn, lót bên dưới là một ít xà lách xanh mơn, trông thôi đã thấy ngon mắt. Anh lại bảo Hồng Hồng rót thêm cốc trà gạo ẩm trong bình giữ nhiệt, đưa cho ông, “Cháu dị ứng với bột ngọt nên cứ phải tự túc vậy. Mà chú cũng sành ăn thật đấy, nhìn thôi đã nhận ra là mực xào ngò rồi.”

Khuyết Kỳ Danh không từ chối, vui vẻ tiếp nhận, “Cảm ơn, cậu cũng chu đáo quá. Tôi từng quay một cảnh ở thành phố T, khi đó trên mâm cơm bữa nào cũng có món này, ăn đến phát ngấy, nhưng hôm nay thấy thì lại nhớ nhớ.”

Bạch Lãng cười tiếp lời, “Là quay cảnh ở hải cảng trong bộ phim ‘Gào thét’ phải không ạ, chỗ ấy người bản xứ chúng cháu nhìn là nhận ra liền.” – Bạch Lãng đã tìm xem các tác phẩm điện ảnh của Khuyết Kỳ Danh ngay khi thấy tên ông trong danh sách diễn viên được chọn, đây là một trong những chuẩn bị trước của anh.

Vậy nên Khuyết Kỳ Danh khá bất ngờ, “Đây là bộ phim lâu lắm rồi, cậu vẫn còn xem à?”

Bạch Lãng ngượng ngùng đáp, “À, cháu nhìn danh sách diễn viên nên đi tìm,” – ý là không phải muốn xem mới tìm.

Khuyết Kỳ Danh cũng là lão làng, nghe vậy thì bật cười hài lòng, “Rất tốt, rất tốt, giờ diễn viên trẻ tuổi làm được như thế hiếm lắm, cứ cố gắng duy trì nhất định sẽ thành công.”

Bạch Lãng chân thành cảm ơn, “Không dám ạ, cháu cũng là người mới vào nghề, còn phải nhờ tiền bối chỉ bảo nhiều.”

Khuyết Kỳ Danh cười khoái chí đáp ứng, gấp miếng cá mực, cùng Bạch Lãng dùng bữa trưa.

Hai người hàn huyên về một số kinh nghiệm diễn, chủ yếu là Khuyết Kỳ Danh nói, Bạch Lãng im lặng nghe, đề tài cũng kéo dài không hết.

Cho đến khi buồng dĩa, Khuyết Kỳ Danh cầm cốc trà gạo, uống xong mới nói tiếp, “Theo tôi, cậu đã nghiên cứu nhân vật kia rất kỹ, hành động, cử chỉ, đi đứng, vị trí đều chuẩn xác, biểu cảm trên màn ảnh cũng đủ sức thuyết phục, tôi đây không dám lên mặt dạy đời, chẳng qua theo tôi thấy, cậu còn có thể hoàn thiện nhân vật kia hơn nữa.”

Không ngờ Khuyết Kỳ Danh lại sẵn lòng chỉ bảo, anh đặt dĩa xuống và nghiêm túc hỏi, “Hoàn thiện hơn ạ?”

“Nghĩ mà xem, khi chúng ta diễn, người xem gần nhất chẳng phải chính là bạn diễn đối diện với mình hay sao?” – ông cười hiền hòa, “Nếu cậu bớt quan tâm đến máy quay mà tập trung thuyết phục người đối diện mình, có lẽ sẽ gặt hái được nhiều hơn đấy.”

“Người diễn đối diện mình?” – anh sững sốt.

Khuyết Kỳ Danh cười, lại nói một câu, “Hôm khởi động máy cậu làm rất tốt còn gì?”

Bạch Lãng nghe xong thì rơi vào trầm tư.

Cũng kể từ ngày hôm đó, Bạch Lãng theo chân Khuyết Kỳ Danh học tập chủ đề ‘*Sức hấp dẫn*’.

Thu hoạch ngoài mong đợi làm anh chìm đắm vào chủ đề mới.

Cho đến khi hoàn hồn thì danh sách khách đến cạ cơm cuối cùng đã thêm đạo diễn Chu Khoan như mong đợi.

Chẳng qua khi ấy đã giáp Tết âm lịch.

Theo dự định, đoàn làm phim sẽ chấm dứt cảnh quay biệt thự trước Tết và chuyển đến cảnh phòng may sau kỳ nghỉ đông, nên không thể kéo dài hơn, cảnh hồng phải được quay lại ngay trong ngày, tiến độ khá là gấp rút.

Nhưng bù lại, với tốc độ này đảm bảo rằng cả đoàn làm phim sẽ được nghỉ lễ trong hai tuần, thành ra càng sát ngày nghỉ mọi người cũng rục rịch thảo luận kế hoạch nghỉ hai tuần dài. Có người về quê, có người đi du lịch, đương nhiên Bạch Lãng cũng không thoát khỏi cảnh bị tra hỏi.

Miệng thì trả lời ‘về nhà’, nhưng đáp án thực sự thì chính anh cũng không biết.

Cừu Tiềm cũng dắt Cừu Tiểu Hải về Tân Đảo đón Tết, hai người vừa đi ngày hôm nay; ngày cuối cùng của năm, nhà trọ quá yên tĩnh.

Anh tháo chiếc đồng hồ, đặt vào trong ngăn kéo.

Giữa đồng hồ linh tinh trong ngăn kéo, anh thoáng thấy chiếc di động cũ từng dùng.

Không kìm nổi tiếng gọi từ sâu thẳm con tim, anh bật nguồn, nhận được tin nhắn Bạch Lễ gửi đến vào mấy hôm trước.

‘Hết giận rồi cũng nên về nhà đón Tết đi.’

Môi khẽ run, anh đặt chiếc điện thoại vào chỗ cũ, tiện tay tắt nguồn cả cái mới.

Sau đó vùi đầu ngủ li bì một giấc thật dài, ăn nồi lẩu một người.

Anh nghĩ, bản thân phải làm quen thôi.

Chẳng qua chuỗi ngày yên tĩnh của Bạch Lãng chỉ kéo dài được đến mùng ba Tết.

Tối hôm ấy, cửa nhà bị đá ra đầy thô lỗ, Cừu Tiềm hằm hằm bước vào, “Em làm gì mà không mở điện thoại?”

Cừu Tiểu Hải thì phi vào như tên bắn, nhảy tót lên đùi anh, “Chú A Bạch đừng biến mất, con nhớ chú quá hà.”

Anh ôm lấy thằng bé, ghì chặt hơn bình thường.

22. Chương 22: Kem Chống Nắng

Vì thế chiếc đồng hồ lại trở về trên tay Bạch Lãng.

Chẳng qua Cừ Tiềm khá là bất mãn với vụ ‘mất tích’ này của anh, tra hỏi các kiểu cũng chỉ đổi lấy mấy câu trả lời qua quýt càng làm gã khó chịu hơn, thế nên gã quyết định phải trừng phạt Bạch Lãng một bài học giống như mỗi lần Tiểu Hải chạy trốn.

Một tuần trước khi kỳ nghỉ lễ kết thúc, Cừ Tiềm ra lệnh cho anh thu dọn hành lý, chiều theo hai cha con ra ngoài.

Bạch Lãng nghe lệnh thu dọn một vali đơn giản, trước khi đi còn cầm điện thoại hỏi, “Đi đâu đấy?”

Cừ Tiềm nhìn điện thoại của anh đầy thù hận, “Em không muốn bắt máy còn gì? Chúng ta đến một nơi không thông được điện thoại luôn.”

“...” – Bạch Lãng cạ lời, vẫn còn hận hờ trời, “Qua mừng năm có thể chị Phương sẽ liên lạc với em.”

“Có trợ lý để làm gì, không liên lạc được thì tìm Nhị Hồng,” – vừa nói gã vừa kéo chiếc vali to nhất của Tiểu Hải, “Đi thôi.”

Trong khi nhóc tỳ Tiểu Hải thì hí ha hí hửng chạy đến nắm tay anh, “Đi thôi chú A Bạch, cả nhà mình cùng đi chơi!”

Anh nhìn Cừ Tiềm đi phía trước, cúi đầu thủ thỉ hỏi nhóc con, “Con biết chúng ta đi đâu không?”

Thằng bé cười toe toét, “Con không biết.”

...

Nhóc con thật khiến gia trưởng lo quá chời.

Không biết sẽ đi đâu về đâu, chiếc xe con đi hết đường núi thì chuyển vào làn cao tốc phóng vù vù.

Ba mươi, bốn mươi phút trên xe, Tiểu Hải ríu rít liên mồm kể chuyện nó cùng ba ba đi chơi thuyền ở Tân Đảo vui cỡ nào. Đương nhiên đối tượng tâm sự không ai khác chính là Bạch Lãng, vì phải đối đáp với nhóc con mà đến khi kịp nhận ra thì chiếc xe đã ra khỏi nội thành và đổ phịch trước cổng sân bay Quốc tế thành phố A.

“...” – hai chú cháu bị đuổi xuống xe, Bạch Lãng ngó người đeo kính râm lên, “Em không mang hộ chiếu.”

“Anh cầm rồi,” – Cừu Tiềm vừa nghe di động vừa rảnh rỗi đáp lại một câu.

Một lát sau đã có cậu trợ lý Tiểu Lý thường hay đưa đón Tiểu Hải từ đâu xuất hiện, Cừu Tiềm đưa chìa khóa xe cho cậu ta và dặn dò đôi câu rồi kéo hai chiếc vali trong cốp ra, tiến lại ôm eo Bạch Lãng đi về phía cổng, “Đi thôi, đứng đực ra đây làm gì.”

Bạch Lãng giật mình, nhạy cảm nhìn xung quanh.

Hai gã đàn ông bá vai khoác eo nhau đi đường có khác nào rêu rao chúng tôi gay đây, ra mà xem nè? Huống chi anh còn đang giắt Tiểu Hải...

Vậy nên hai chân anh như ghim xuống sân, nhất thời không muốn đi tẹo nào, “Anh...”

Cừu Tiềm cũng đeo kính râm lên, chỉ thấy dưới cặp mắt kính là khóe môi xếch xéo lên.

“Anh bảo rồi, đây là trường phạt, em tưởng anh đùa à?”

Bạch Lãng nhú mày.

... Đây là trường phạt cái nỗi gì? Trường phạt anh hay trường phạt chị Phương?

Gã nhướn mày, “Lần trước em không để ý còn gì, sao, giờ lại không dám hử?”

Anh nhìn gã chăm chú, muốn làm rõ phải trái trắng đen với Cừu Tiềm tại đây chỉ có thiệt, vì thế anh sai bước đi trước, cúi xuống bế Tiểu Hải đang tò mò nhìn ngang ngó dọc lên, cũng thoát khỏi cánh tay Cừu Tiềm vòng quanh hông mình.

“Ở đây đông người, con đừng chạy lung tung kéo lạc.” – anh nhắc nhở Tiểu Hải như bình thường.

Thằng bé thì hưng phấn tựa vào vai anh, chỉ trở khấp nơi.

“Chú A Bạch, có phải chúng ta đi thuyền không ạ? Họ cũng có cái hòm giống con với ba ba khi đi thuyền nhé, ba ba bảo nặng lắm, còn có xe đẩy nha, hòm phải để trên xe...”

“Chúng ta không đi thuyền, chúng ta đi máy bay.”

“MÁY BAY!!” – nhóc tỳ tròn tròn mắt, “Con biết rồi, máy bay là một con chim siêu siêu bự bay trên trời...”

Cừu Tiềm nhìn Bạch Lãng bế Tiểu Hải lơ đãng đi phía trước, gã nhếch mép cười, không kiên trì làm động tác vừa nãy.

Dù sao để paparazzi chụp được cảnh anh thân mật ôm con của người khác cũng khó giải thích sau này.

Kể đó, Cừu Tiềm đẩy gọng kính, sai bước dẫn hai người vào sảnh làm thủ tục xuất cảnh.

Ba người đi qua cửa hải quan bằng đường riêng chứ không đi đường dành cho khách thông thường, nên đến đi làm xong thủ tục cũng không bị khách du lịch xung quanh chặn đường xin chữ ký, chẳng qua bây giờ là thời đại toàn dân selfie, không ai dám khẳng định có chẳng may bị lọt vào ảnh hay không. Điều an ủi duy nhất là máy bay tư nhân có thể tháo kính râm mà chẳng sợ bị chụp.

Sau mấy tiếng gà gât trên máy bay, Bạch Lãng phát hiện anh đang hít gió biển, chân giẫm lên cát trắng, ở một hòn đảo còn chưa đặt tên ở nước cộng hòa Tuvalu gì đó.

Phóng mắt nhìn chỉ thấy đường chân trời tím tấp và đại dương xanh bao la.

Bờ cát trắng, đại dương xanh và khí hậu ấm áp quanh năm suốt tháng, Bạch Lãng phơi nắng hai ngày liền trên bãi biển tư nhân phía trước resort muốn mềm người.

Kể về hành trình du hí trên đảo của anh thì đơn giản thôi.

Ban ngày nghịch cát nghịch nước với Tiểu Hải, tối đến thì nghịch cát nghịch nước phiên bản khác.

Kết hợp với ngắm phong cảnh của đảo đã giúp anh hiểu sơ qua hòn đảo này là một trong những điểm dừng chân trên bản đồ viễn dương của gia tộc Cừu. Nhân việc vận chuyển dầu và hàng hóa trên biển, Cừu gia đầu tư phát triển nơi đây thành một hòn đảo trồng cà phê nhiệt đới, trở thành một thể gia vọng tộc quan trọng trong công cuộc phát triển kinh tế nước nhà, nên máy bay riêng muốn bay lúc nào cũng được, giấy phép và quyền bay, vận chuyển đã xin và được cấp phép từ đời nào.

Cừu gia dựa vào vận tải biển để phát triển đầu tư vào nhiều lĩnh vực khác, nên càng ngày càng lớn mạnh. Đây có lẽ là xu thế phát triển tất yếu mà thôi, kinh doanh sinh lãi mẹ, lại dùng lãi mẹ để đầu tư kiếm lãi con.

Mặc dù tập đoàn Ân Tương (hay chính là Cừu gia) không phải một công ty trên thị trường và bị ngoại giới cho là một tập đoàn khá bí ẩn, nhưng theo danh sách được công bố bởi các cổ đông của công ty được đầu tư thì vẫn có thể tìm ra được một số lĩnh vực mà tập đoàn Ân Tương tham gia vào.

Bằng cách thức đầu tư liên hoàn từ ưu thế vận tải biển mà mười năm sau giá trị cổ phiếu của các công ty

thuộc tập đoàn Ân Tương được nhân lên rất nhiều lần, Bạch Lãng từng được nghe đến trong kiếp trước. Mà Cừ Tiềm khi đó cũng đã trở thành người điều hành Cừ gia chính thức được nhiều năm.

Bởi thế nên Bạch Lãng hoàn toàn không cảm thấy Cừ Tiềm bỏ bê quản lý All Entertainment có gì là lạ, thậm chí phải thừa nhận rằng, tập đoàn Ân Tương còn rất nhiều phương pháp kiếm tiền nhanh hơn, việc thành lập All Entertainment chỉ là bàn đạp gia nhập giới giải trí nhằm mở rộng vòng quan hệ xã hội mà thôi.

Vì thế liên quan đến lời Cừ Tiềm nói khi ở sân bay, sau mấy ngày phơi nắng thì Bạch Lãng quyết định hiểu theo mặt chữ. Cùng lắm thì việc ‘*bao dưỡng*’ sẽ bị phanh phui giống vụ bị chụp ảnh lần trước, anh đã chuẩn bị tâm lý hết cả rồi.

Nếu gã đã dám làm thì sẽ không sợ bị công bố; đương nhiên nếu có thể tránh được thì anh tình nguyện tránh, nhưng nếu Cừ Tiềm đã quyết định công khai thì một người chẳng có quyền quyết định như anh làm sao ngăn cản được, có xoay sở cũng vô ích.

Thế nhưng chị Phương đã rất vất vả mới dẹp yên được chuyện lần trước, lần này Cừ Tiềm lại muốn làm to chuyện, chẳng phải người ‘*bị*’ trừng phạt cuối cùng vẫn là chị Phương hay sao? Nếu biết nguyên nhân vì đâu mà bao công sức gỡ gạc lần trước trở nên công cốc chỉ bởi vì anh tắt máy điện thoại và tháo đồng hồ trong mấy ngày thì...

Nghĩ đến đây, Bạch Lãng đang nằm thiu thiu ngủ trên ghế quyết định cầm cốc sinh tố đánh đá trên bàn lên, uống nhuận họng và làm mát cái đầu.

Anh nhồm dậy cũng vừa hay chạm mặt Cừ Tiềm nằm ở ghế bên vừa chấm dứt cuộc điện thoại.

À nhắc mới nhớ, Cừ Tiềm có thể liên lạc là vì trước khi đi gã đã làm thủ tục gọi điện Quốc tế đủ cả rồi.

“Tạch” một tiếng, vừa hay Cừ Tiềm cúp điện thoại, gã híp mắt nhìn anh, “Giúp em bôi kem chống nắng nhé?”

Bạch Lãng cảnh giác nhìn Tiểu Hải đang vui đùa đạp lấu dài cát ở xa xa, đáp, “Không cần.”

“Ày đừng khách sáo.” – Cừ Tiềm bật dậy khỏi ghế và chộp lấy lọ kem chống nắng trên bàn, vừa đổ ra tay vừa bảo, “Nắng thế này nhỡ đen thì lúc về quay phim làm sao được? Phải dưỡng chứ.”

“...” – Bạch Lãng cầm nín nuốt miếng nước trái cây, ngoan ngoãn xoay người nằm úp xuống ghế, “Cám ơn.”

Cừ Tiềm cười đều, gã bước một chân qua ghế Bạch Lãng nằm, ngồi hờ hờ lên chân anh. Bàn tay đầy kem được xoa xoa sinh nhiệt ộp lên vai và sau cổ của Bạch Lãng, “Yên tâm, lần này anh sẽ chú ý không để em bị chụp đâu.”

Anh có thể nói gì được, chỉ đành thêm một câu “Cảm ơn”.

Nhưng thực tế thì tình hình chả khá khẩm hơn lần trước, động tác gã khi mạnh khi nhẹ lại cố ý rờ mó lên vùng nách và phần sườn hông nhạy cảm làm anh phải run lên mấy lần. Có lẽ Cửu Tiềm cảm thấy trò này khá thú vị nên thỉnh thoảng gã còn thò tay vào trong quần bơi của anh.

Ngay trước khi Bạch Lãng quyết định phải vùng lên ngăn cản thì đột nhiên gã nói, “Ngày mai về rồi, có gì muốn hỏi không?”

Đôi tay càng ngày càng quá đáng, Bạch Lãng chợt nhận ra đây là một loại ‘*bức cung*’ đúng theo phong cách của gã.

Im lặng một lúc, anh hỏi, “Hôm ở sân bay có bị ai chụp không?”

Gã cúi đầu dí sát tai anh, “Hình như là có đấy, em thấy anh nên thế nào?”

“Anh vui là được,” – giọng anh khẽ lạc đi, bởi ngón tay gã đang sờ vào chỗ không nên sờ.

May là nhìn từ chỗ Tiểu Hải đến phía này, mọi hành động của Cửu Tiềm đều bị chính người gã che mất.

“Em thấy anh sẽ vui gì điều gì?”

“... Một chút trừng phạt để em ngoan hơn?”

“Sai, đoán lại.”

“... Một bài học để em vâng lời hơn?”

“... Sai rồi, đoán lại đi.”

“... Một chút nghiêm khắc để em –” – mới được nửa câu anh đã phải im bật, bởi Cửu Tiềm cắn lên vành tai anh.

“Anh biết có đánh chết em cũng không nói. Nhỡ ngày nào đó đột nhiên em thay lòng đổi dạ, anh phải làm sao?”

Gã nhả ra rồi liếm thật nhẹ lên chỗ vừa cắn như an ủi.

“Em thấy trong chúng ta, anh có khả năng cao hơn đây.” – anh nghiêng đầu sang phía khác.

“Hử? Sao em không hỏi chuyện của Cừ Toàn? Sao không hỏi chuyện Á Kỳ nói với em? Hay em thấy không cần phải hỏi?” – nói xong gã nhìn anh đầy nguy hiểm, “Chỉ cần tắt điện thoại là xong?”

Lời chất vấn đột ngột xuất hiện giữa giây phút cợt nhả làm Bạch Lãng không kịp trở tay.

Trước ánh mắt chăm chú của gã, anh rũ mí mắt, “Em tắt di động là vì không muốn nhận điện thoại từ nhà.”

Gã cười khẩy, “Có cần anh nhắc em năm ngoái Bạch Lễ từng đến công ty hỏi em đổi số rồi không?”

Anh sững người, còn chưa kịp biện giải đã bị gã nắm cầm gần giọng bảo, “Nên thật ra em không muốn tiếp điện thoại của anh mới đúng phải không? Em muốn tách ra một thời gian phải không? Tại sao?”

Cầm bị giữ chặt làm anh không thể cử động.

Đôi môi mím chặt cũng không nói cho Cừ Tiềm đáp án, nhưng dường như gã đã biết rồi.

Sự cố chấp ẩn dưới nét ôn hòa, hết như Bạch Lãng trong quá khứ mà gã biết. Có thể không có khí thế sắc bén, nhưng một khi đã chạm phải vấn đề cố chấp là anh sẽ bướng bỉnh hơn bất cứ người nào.

Ngay từ lần đầu gặp Bạch Lãng đến tiếp rượu ở bar, gã đã lơ mơ phát hiện ra tính cách đặc biệt này.

Sau đó khi nhận được hợp đồng, gã đã muốn chơi đùa cậu thiếu niên ngây thơ mới ra đời này. Thế nhưng đột nhiên mấy tháng trước Bạch Lãng chủ động yêu cầu gặp mặt, và dường như đó là một con người khác hẳn.

Trở nên khôn khéo hơn, sành đời hơn, và nhẫn nhịn hơn.

Nhưng sau một thời gian chung sống ngắn ngủi, gã lại phát hiện có một vạch kẻ mà Bạch Lãng vẫn nhất quyết không vượt qua từ trước đến giờ. Tính cách cương quyết và cố chấp ấy, khi cầm 5 triệu rồi cũng ngoan ngoãn không đòi hỏi nhiều hơn. Đến khi là ân nhân cứu Tiểu Hải cũng vẫn ngốc nghếch không cần báo đáp.

Dù Bạch Lãng sắm trọn vai diễn hoàn hảo trước mặt gã, thì qua mỗi lần nghe trộm và điều tra, gã cảm thấy đủ rồi, nghi ngờ một con người làm bản thân gã cũng thấy mệt mỏi.

Gã chỉ quan tâm thứ mà gã muốn quan tâm, gã muốn giữ Bạch Lãng. Như trái tim khê rung động khi gặp gỡ lần đầu tiên, giờ thì càng ngày càng mãnh liệt.

Nếu cậu muốn chạy trốn, gã sẽ khiến cậu không còn nơi nào để đi.

Nếu cậu trả lời, đồng ý thì tốt, mà không đồng ý thì gã cũng sẽ ép buộc.

Gã sợ cái gì?

Sợ là sợ Bạch Lãng cố chấp nhất quyết tự nhốt mình trong vòng tròn mà cậu tự vạch ra.

Bởi gã cảm giác được Bạch Lãng muốn làm thế.

Dù sao chính cậu cũng yêu cầu sự ‘*chung thủy*’ khi muốn gã có người mới phải thẳng tay vứt người cũ đi. Cậu còn muốn trốn tránh gã từ sau bữa tiệc cuối năm ấy.

Nếu thật sự vô tình và chỉ vì giao dịch, Bạch Lãng sẽ không có phản ứng như vậy.

Nên đối diện với một Bạch Lãng bừng tỉnh mím chặt môi, gã chỉ hôn ngấu nghiến và giận dữ bảo:

“Em cứ ghen tuông giận dữ thế này nhưng anh không thích đâu, có gì nói ra? Như anh thấy hợp ý nên quyết định theo đuổi muốn em làm người yêu, em nghĩ thế nào thì trả lời là xong?”

“ ... ”

Đối diện với kiểu thô lỗ thô lỗ này, Bạch Lãng thật sự không còn gì để nói.

23. Chương 23: Bức Ảnh Tại Sân Bay

Cừu Tiềm đột nhiên vỗ mông Bạch Lãng, “Xoay lại nào, đằng sau bôi xong rồi.”

Bạch Lãng khẽ chững lại một lúc rồi mới ị ạch xoay người. Sau vài giây đắn đo anh mới lựa lời bảo, “Về chiếc di động, thực ra vì -”

Ai biết còn chưa nói xong đã bị Cừu Tiềm véo vào eo một cái đau điếng.

“Trả lời sai,” – gã còn híp mắt nhìn anh, “Giờ chỉ có 2 đáp án, một là ok, chúng ta chữ. Hai là em ghê tởm, vậy để lại tiền rồi cuốn xéo đi đâu thì đi. Chọn một trong hai, em chọn cái nào?”

Bạch Lãng câm lặng.

Câu hỏi vừa cộc cằn vừa trắng trợn chẳng có phép một sự mập mờ lấp liếm nào.

Gã dí sát và liếm môi anh đầy nguy hiểm.

“Nhắc em một câu là cơ hội chỉ có một thôi, chọn sai là mất.”

Bạch Lãng nhìn đôi mắt gã đang đầy sự cảnh cáo mà chỉ còn biết cười khổ.

Câu hỏi này còn có thể chọn đáp án khác được ư?

Anh thừa nhận, quãng thời gian qua bản thân mình đã rung động đúng như gã đoán.

Bởi những ngày tháng sau khi sống lại thật cô đơn.

Đột nhiên trở lại mười năm trước, những người vốn từng thân thuộc bỗng trở nên xa lạ, chuyện gia đình làm trái tim càng thêm nguội lạnh.

Tìm đến Cừ Tiềm, anh cũng vô thức trao gửi tình cảm vào gã, dù là tình bạn, ân tình hay tình cảm mơ hồ gì khác. Khi trống trải cũng đột ngột được Tiểu Hải mềm mại lấp đầy, đó là sự ấm áp mà khó ai có thể phòng ngự được. Để rồi anh không khỏi ảo tưởng, cuộc sống cứ thế này thì tốt biết mấy.

Vậy nên khi Cừ Tiềm mang Tiểu Hải về nhà đón năm mới, căn nhà trống không quàng quẽ lại buộc anh phải đối mặt với sự thật.

Cuộc sống ấm cúng yên bình ấy chỉ là ảo tưởng đẹp đẽ mà thôi.

Bởi anh biết những điều Á Kỳ nói không hoàn toàn xuất phát từ sự ghen tuông và không cam chịu. Với những gì từng biết trong kiếp trước, đối tượng trong các mối quan hệ với Cừ Tiềm quả thật đều là những ngôi sao hao hao nhau trước khi nổi tiếng.

Tốc độ thay đổi cũng đều đặn từ một đến hai năm.

Những ngôi sao nổi tiếng nhờ Cừ Tiềm ấy dù fan có thể không biết, nhưng trong giới văn nghệ sĩ thì không ai không rõ ràng.

Chỉ có điều lý do kiếp trước Cừ Tiềm làm thế có phải vì Cừ Toàn như Á Kỳ nói không thì anh không biết.

Mà thực ra biết hay không cũng chẳng quan trọng. Dù sao một hai năm nữa chính anh cũng sẽ đi đến kết quả tương tự và lịch sử lại lặp lại như cũ mà thôi.

Nên phải thừa nhận rằng, Cừu Tiềm đã đoán đúng.

Ngay khi tắt điện thoại cũng là lúc anh quyết định; quyết định nhân thời gian nghỉ lễ để dựng lại rào chắn bảo vệ trái tim.

Cho dù là vì báo ân, anh cũng không muốn thời khắc cuối cùng chính bản thân mình lại thua thảm hại không thể quen được cuộc sống một mình.

Chỉ không ngờ rằng, Cừu Tiềm lại đưa ra hai sự lựa chọn...

Như đặt một cốc nước trước mặt người khát lâu ngày...

Dù chẳng biết uống xong có thể đỡ khát bao lâu, nhưng cốc nước vẫn là thật.

Suy cho cùng, với thân phận là một đại gia từng bao ăn bao ngủ, chắc gã sẽ không tế nhị đến mức lừa anh?

Nếu điều gã nói là thật...

Một sợi dây gắn kết, một quan hệ chân thực, có thể đáp lại sự mờ mịt luôn đè nén trong trái tim anh, khiến anh thật khó để nín giữ mình không gật đầu.

Nhưng nhờ kết quả cuối cùng vẫn là tay trắng thì sao?

... cũng tốt hơn sự trống trải hiện giờ phải không?

Anh nhắm mắt lại, đấu tranh giữa đôi bờ suy nghĩ, cuối cùng cũng nói thật nhẹ.

“Ừm, chúng ta thử xem.”

Đôi mắt gã như sâu hơn, đỏ cả người lên, cướp lấy đôi môi anh và cuồng nhiệt xâm lấn.

Bạch Lăng nhắm mắt mặc cho mọi sự thăm dò, hai tay chần chừ rồi cũng đặt lên bờ vai gã.

Đôi lầy tiếng lẩm bẩm thè thốt đầy thỏa mãn gì đó, cả người gã đè nặng lên anh, một chân chen vào giữa

đôi chân thon dài...

Và một tiếng kháng nghị đột ngột vang lên thật biết chọn thời điểm.

“Ba ba! Sao lúc nào ba ba cũng dè chú A Bạch vậy, chú A Bạch sẽ ngất mất!”

Chỉ thấy Tiểu Hải đã quẳng chiếc thùng cát từ lúc nào và đang nhăn nhó dẫm chân ở kè bên.

Không muốn truy cứu xem rốt cuộc Tiểu Hải đã chứng kiến những gì, Bạch Lãng đỏ mặt tía tai kéo nhóc con vào phòng tắm. Sau mỗi lần nghịch cát, thường thì hoặc anh hoặc Cừu Tiềm sẽ tắm với Tiểu Hải, sau đó là thoải mái hưởng thụ bữa tiệc hải sản mà resort cung cấp.

Cừu Tiềm cứ tưởng ít nhất hôm nay Bạch Lãng sẽ chấp nhận hai người ‘*cùng nhau*’ tắm với Tiểu Hải tiện thể xúc tiến tình cảm ba người, nhưng còn chưa kịp bước vào phòng tắm thì một cuộc điện thoại lên án đã chặn gã lại.

“Mai các cậu về nước hả?” – vừa nhắc điện thoại, Phương Hoa đã hỏi ngay.

“Đêm mai là về tới nơi, mọi chuyện giải quyết ổn thỏa rồi chứ?” – Cừu Tiềm tiếc nuối nhìn cửa phòng tắm đóng lại.

“Ổn rồi, dám không chắc?” – Phương Hoa lập tức đáp ngay, kéo theo đó là một chuỗi câu nhàu đầy ai oán, “Xem như chị xin chú, lần sau có muốn làm gì cũng phải báo cho chị một tiếng trước chứ? Chú lười sắp xếp thì bảo chị làm cho! Mới đầu năm đã rêu rao cùng Bạch Lãng ở sân bay như thế, giờ là thời đại smart phone rồi, chú tưởng may mắn như thế thật đấy à?”

Cừu Tiềm cười khẽ, “Có di động mới tốt, chỉ sợ không ai chụp cho!”

“... Đã thế rồi chú còn bảo chị ‘*làm việc*’ với bên truyền thông làm cái gì!?” – giọng Phương Hoa đã bắt đầu gắt gỏng.

“Đề phòng bắt trắc vẫn hơn chứ,” – lần này gã tốt bụng giải thích, “Em không thích hện hò tình tứ với người yêu còn phải giấu giấu diêm diêm, từ bây giờ thi thoảng để công chúng quen mắt dần với ‘*quan hệ*’ của em với Bạch Lãng đi, sau này có xảy ra chuyện gì, Bạch Lãng cũng không bị ảnh hưởng nhiều.”

Phương Hoa im lặng mấy giây mới chần chừ hỏi lại, “Chú nói gì? Người yêu?”

“Bạch Lãng đây còn gì?” – Cừu Tiềm phớt phỏ tuyên bố, “Yên tâm đi, em không dẫm đạp mầm non tương

lai của bà chị đâu.”

Phương Hoa thì chả thoải mái như Cừu Tiềm tẹo nào, cô ngập ngừng một lúc mới hỏi, “Chú nguyên túc à?”

Cừu Tiềm cười hỏi lại, “Sao lại hỏi vậy?”

“Chị nghĩ một thời gian nữa...” – nói tới đây thì cô chợt ngừng lại, “Không phải chú đã...?”

“Ra mấy người ai cũng là giun trong bụng...” – gã hạ giọng, “Biết tôi nghĩ gì hết.”

Phương Hoa nghe vậy thì thở dài, “Thôi được, chú biết mình đang làm gì là được rồi.”

Trong phòng tắm vọng ra tiếng Tiểu Hải cười nắc nẻ cùng tiếng nước tung tóe qua lớp cửa kính mờ.

Một cảm giác bình yên ấm cúng của gia đình lan tỏa khắp không gian.

Cừu Tiềm cười rất khê, “Biết rõ chứ.”

Nhân mấy ngày nghỉ cuối cùng trong dịp nghỉ Tết để đi chơi nhất định là không đủ phê, thế nên khi vừa nghe thấy phải về nhà là Tiểu Hải ôm cứng lấy cây dừa nhất quyết không đi. Bạch Lãng đành phải lấy bánh trứng hành ra làm mồi nhử, ở resort thì anh không xuống bếp được nên rốt cuộc nhóc tỳ háu ăn cũng đồng ý, lúc thức trên máy bay còn ngồi nghỉ thực đơn.

Trong khi đầu bếp Bạch Lãng thì ngủ li bì.

Dù sao đêm trước khi về nước cũng trải qua *‘lễ trưởng thành’*, đúng là nóng bỏng và kích thích hơn tất cả những đêm trước rất nhiều.

Quả nhiên mấy chuyện làm tình vẫn liên quan mật thiết đến *‘tình cảm’*, sau bước nhảy vọt về tình cảm thì tất cả những cái động chạm và hôn hít đều tăng thêm nhiệt độ và khoái cảm. Bạch Lãng gần như bị Cừu Tiềm vùi vò đến mức nức nở van xin, hôm sau mí mắt nặng trĩu, đến khi máy bay hạ cánh vẫn chưa lại sức hoàn toàn.

May mắn là hành trình về nước được bố trí kỹ càng nên đoàn người không lộ liễu như hôm xuất ngoại.

Mặc dù ba người vẫn bị chụp ảnh hôm đi, nhưng Phương Hoa cũng đã nhanh tay công khai áp chế, chỉ tuyên bố sơ sài thành Bạch Lãng cùng gia đình đồng nghiệp đi du lịch theo ý kiến chỉ đạo của Cừu Tiềm.

Nhưng đám phóng viên chuyên lẫn lộn trong giới thì đều ngầm hiểu ‘*du lịch*’ này là gì, tư liệu về Cừ Tiềm vẫn còn đặt trên bàn kia. Chẳng qua lần này Cừ Tiềm dùng quan hệ để tạo áp lực, nên thông thường sẽ chẳng ai ngu đi viết mấy chuyện tôi biết-anh biết-chúng ta đều biết nhưng không có chứng cứ rõ ràng để mình lọt vào tầm ngắm của người ta cả.

Vậy nên tấm ảnh chụp được đăng lần trong đồng tin tức điện ảnh rồi mất và không gợn lên cơn sóng scandal nào.

Chẳng qua với những người trong nghề thì đây vẫn là chuyện mà Bạch Lãng không thể thay đổi, bức ảnh tương tự một loại ‘*công khai*’ khá tính vi. Đó cũng chính là hiệu quả mà Cừ Tiềm muốn đạt được theo kế hoạch ban đầu, kiểu gì cũng phải gán cái mác ‘*của mình*’ lên người Bạch Lãng cái đã.

Cũng bởi thế nên là một trong những vị khách quý được mời trong lễ mừng thọ bảy mươi tuổi của chủ Dung gia vào hai tuần sau, gã có dẫn Bạch Lãng theo cũng không bị sấm soi quá nhiều.

Tiệc đại thọ bảy mươi của chủ Dung gia – Dung Ái được tổ chức trong một tòa nhà cao cấp thuộc sở hữu của gia tộc.

Khách mời có mặt trong bữa tiệc đều là các nhân vật máu mặt trong giới doanh nhân, đây cũng vì Dung gia không tuyên truyền rộng rãi trên internet nhằm bảo đảm tính riêng tư và tránh bữa tiệc bị đám phóng viên đến khai thác. Mà dù có để lọt thông tin ra ngoài thì cánh nhà báo cũng không dám viết linh tinh.

Cừ Tiềm nhận được thiệp mời trước khi xuất ngoại cùng Bạch Lãng.

Sau khi về nước, gã mới thông báo việc anh sẽ đi cùng mình. Bạch Lãng đồng ý ngay, chủ yếu vì quan hệ cá nhân của anh với Dung Tư Kỳ tương đối tốt, có thể không nhận được thiệp mời nhưng đi cùng Cừ Tiềm đến chúc một tiếng cũng không có gì là lạ.

Thế nhưng Cừ Tiềm lại cười bảo có gặp được Dung Tư Kỳ trong bữa tiệc hay không là cả một vấn đề. Bởi đối tượng trong danh sách khách mời đều là đối tác làm ăn, ví như quan hệ giữa Cừ Tiềm và Dung gia vậy, chủ yếu là các mối quan hệ xã hội, các quan chức có liên quan đến kinh thương hay thành phần chủ chốt đại diện công ty đến tham dự. Nếu mời theo tình cảm cá nhân, các gia tộc lớn sẽ tổ chức một bữa tiệc riêng và không lẫn lộn hai loại vào nhau.

Bạch Lãng nghe xong một lúc mới ớ ra, vậy anh đi theo làm gì?

Cừ Tiềm hếch mày bảo, vì bữa tiệc rất là chán nên anh phải đi theo trò chuyện với gã.

Bạch Lãng nhìn vẻ mặt ‘*vô tư đi*’ của Cừ Tiềm thì đoán dẫn theo bạn trai chắc cũng không tính là bất lịch sự nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Chẳng qua khi mặc bộ suit đen mà Lý Phúc mới đưa tới và bước vào hội trường lộng lẫy ánh sáng thì cuối cùng anh đã hiểu vì sao Cừ Tiềm có thể vô tư nói vậy.

Bởi vì Bạch Lãng nhận ra không chỉ có mình anh là người đi kèm duy nhất.

Diễn viên nổi tiếng Phỉ Hồng, nữ hoàng MC Trương Mỹ Úc, người mẫu chân dài Lý Lâm Lâm, thậm chí cả hotboy mới nổi Lý Khoan Lâm... đều lẻo đẻo theo đuôi một gã hiển nhiên cũng nằm trong danh sách khách quý, mà có vị khách quý còn là người đã có gia đình.

Cuối cùng thì anh cũng hiểu cảnh tượng diễn đang ra trước mắt, có chút kinh ngạc đánh mắt nhìn sang Cừ Tiềm.

Gã lập tức thỉ thủ vào tai anh, “Cũng có người dẫn vợ đến đây, em cứ nhìn mấy người xấu xấu là ra.”

“ ... ”

Bạch Lãng rất sáng suốt khi quyết định không hỏi mình thuộc loại nào và tiếp tục quan sát hội trường, sau đó thì khựng lại.

Bởi anh thấy Cừ Toàn.

Khuôn mặt đẹp không tỳ vết kia đang nở một nụ cười ôn hòa, ngoan ngoãn đứng cạnh một ông lão ngồi xe lăn.

Và Bạch Lãng biết người đàn ông đó.

Mỗi khi bản tin hàng ngày đưa tin về tình hình hiệp thương thì kiểu gì cũng có tên của ông ta, Hồng Ngụ.

24. Chương 24: Cherry

Cừ Tiềm đứng bên cạnh như phát hiện ra hướng nhìn của Bạch Lãng.

Gã nhìn theo thì vừa hay Cừ Toàn cũng nhìn sang.

Sau đó một nụ cười thân thiết xuất hiện trên khuôn mặt Cừ Toàn, và nhạt dần đi khi nhìn sang Bạch Lãng ở bên. Giống như một lời chào hỏi thông thường và không có gì khác lạ, nhưng vẫn khiến Bạch Lãng cảm thấy lạnh lùng.

Chẳng qua đây cũng là chuyện đương nhiên, Bạch Lãng và Cừ Toàn không quen biết nhau, anh dời tầm mắt tiếp tục quan sát hội trường, quả nhiên đúng như Cừ Tiềm nói, Dung Tư Kỳ không tham gia bữa tiệc này.

Cừ Tiềm cúi sát vào tai Bạch Lãng, cười hỏi, “Nhìn gì vậy? Cừ Toàn vừa chào hỏi chúng ta đấy.”

Hôm nay Cừ Tiềm mặc bộ suit ba lớp chính thống hiếm hoi, vest màu tro kết hợp cùng sơ mi đen và caravat tím, vậy mà trông vẫn bất cần đời như thường. Có lẽ vì không quen nên chiếc caravat đã bị xô lệch đi.

“Với anh thôi, không phải chúng ta.” – Bạch Lãng để ý xung quanh và khi đã xác định góc mà hai người đứng khá khuất tầm nhìn, anh mới vươn tay chỉnh lại caravat và bẻ lại cổ áo cho gã.

Cừ Tiềm hơi ngửa cổ lên phối hợp, rất chi là hài lòng với hành động của anh.

“Về Cừ Toàn, em hỏi, anh trả lời. Không hỏi chứng tỏ không muốn biết.”

Bạch Lãng vuốt lại áo ngoài cho Cừ Tiềm, động tác này anh đã được học tại cửa hiệu Âu phục Phúc Hoa, “Em còn tin anh.”

“Còn?” – gã nắm tay anh, “Nghĩa là còn xem xét hử?”

Bạch Lãng nhẹ nhàng đáp, “Tin là tin thôi, có và không, không có gì khác.”

Nói tới đây, Bạch Lãng lại như lạc vào cõi xa xăm.

Lại như những lần điều tra trước đó, mờ mịt và mông lung, Cừ Tiềm vẫn không thể nhìn thấu Bạch Lãng. Vậy nên gã biết, mình phải chọc thủng được lớp giấy ngăn cách này, nếu không giữa họ vẫn khó có thể hợp thành.

Cừ Tiềm nắn bàn tay trong tay mình, giờ gã phải nắm chắc.

“Rồi, đi chào chủ nhân bữa tiệc thôi.”

Bạch Lãng gạt đầu, Cừ Tiềm không buông tay anh ra mà dắt thẳng đến trung tâm hội trường.

Ban đầu Bạch Lãng còn chần chừ, sau rồi cũng nhanh chân đuổi kịp.

Bạch Lãng cười khỏ, công khai thế này chẳng phải kiếp trước đến chết anh vẫn không có được hay sao?

Đời này chẳng tha thiết lại bị ép phải tiếp nhận.

Bữa tiệc tối nay được tổ chức theo hình thức buffet.

Tự chọn thức ăn và đồ uống sau đó mang đến khu vực dùng bữa được bố trí cho khách mời.

Hình thức này có ưu điểm ở chỗ mọi vị khách đều có thể tự do giao tiếp mà không bị hạn chế bởi vị trí ngồi, nhưng nếu không tìm được đối tượng để tán gẫu, một mình tham dự nhất định sẽ rất tẻ nhạt. Vậy nên trong thiệp mời mới ghi rõ hoan nghênh khách mời dẫn người đi cùng, và sau khi nhìn thấy vài ba nghệ sĩ cũng được dắt theo đến bữa tiệc, Bạch Lãng mới yên tâm. Chẳng qua, người đi kèm này thuộc loại nào thì mỗi người một suy nghĩ.

Hôm nay là lễ mừng thọ của Dung Ái, lúc này ông đang được đám con cháu vây quanh lần lượt đón nhận lời chúc mừng từ các tân khách. Vừa nãy Dung Ái đã lên phát biểu đôi lời cảm ơn đơn giản coi như khai mạc bữa tiệc, sau đó thì không có ai khác lên nữa, bởi trong bữa tiệc toàn là những người có tiếng, ai lên, ai không lên, đều có thể trở thành nguyên nhân gây méch lòng, vì thế chỉ có chủ nhân bữa tiệc là đủ rồi, mà Dung gia là tập đoàn số một cả nước về vận tải hàng không, có địa vị này thật.

Hôm nay Dung Ái mặc một chiếc áo tơ tằm vàng theo phong cách đời Đường, tuy thân hình gầy gò và hơi lùn, nhưng trông ông rất có tinh thần.

Bạch Lãng và Cừu Tiềm đi đến cũng là lúc Dung Ái vừa đi chào hỏi Hồng Ngự ngồi xe lăn về. Người có thể được chủ Dung gia đích thân đến cảm ơn trong đây chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Dung Ái cười tủm tỉm cả tối nay, vừa thấy Cừu Tiềm thì chủ động vươn tay ra, “Ôi, Tiểu Cừu đây mà? Hoan nghênh hoan nghênh, thanh niên các cậu chịu đến mừng sinh nhật làm lão thấy mình trẻ hẳn ra nhé.”

Cừu gia nắm hải vận, Dung gia thao túng không vận, hai lĩnh vực vốn có liên quan với nhau từ lâu. Mấy năm trở lại đây, Cừu Tiềm đại diện gia tộc điều hành mảng vận tải biển nên cũng qua lại với Dung gia khá thường xuyên.

Cừu Tiềm cười tiến lên bắt tay, “Chúc Dung lão gia vạn thọ vô cương, phúc như đông hải.”

“Còn gì bằng, cũng cảm ơn mấy chậu kim quất của cậu nhé, tươi tốt và rất đẹp, tôi thích lắm.” – Dung Ái vừa cười khà khà vừa tiện thể nhắc đến món quà Cừu Tiềm gửi biếu từ trước, bản lĩnh ngoại giao vô cùng tinh tế.

“Dung lão gia thích là mừng rồi,” – gã cười bảo, “Ngài đừng chỉ ngắm không, hái xuống dùng cũng tốt cho cơ thể lắm đấy, về cách dùng thì, Bạch Lãng em giới thiệu cho Dung lão gia đi?” – đề tài chuyển sang Bạch Lãng rất tự nhiên.

“Cháu chào Dung tiên sinh, về cách dùng, ngài rửa sạch mang đi hâm trà, có thể giúp lưu thông khí huyết, tiêu độc, tiêu đờm, tiêu thực,” – Bạch Lãng chỉ ngạc nhiên chút đỉnh rồi tiếp lời ngay, dù sao món quà này cũng do chính anh chọn, “Nhưng ngài phải tránh dùng các sản phẩm từ sữa trước một tiếng mới dùng được.”

Dung Ái có đôi chút bất ngờ. Dù sao có vài người thích dẫn văn nghệ sĩ đi cùng, cũng giống như phụ nữ thích xài hàng hiệu thôi, ông gặp nhiều cũng thành quen, thế nhưng vì dắt theo tạm thời, người tham gia đều tự hiểu ngầm không để nhân vật đính kèm tham gia vào câu chuyện. Cừ Tiềm cũng không phải không biết, trước dẫn theo cũng rất giữ quy củ, lần này...

“Ra là thế,” – đều là người từng trải, ông lập tức cười với Bạch Lãng, “Hoan nghênh Bạch tiên sinh. Hình như Tư Kỳ nhà tôi được Bạch tiên sinh quan tâm rất nhiều, còn chưa cảm ơn Bạch tiên sinh đây.” – rồi ông vươn tay ra tỏ ý coi anh như một vị khách thực thụ.

Bạch Lãng cẩn thận bắt tay ông, “Có gì đâu ạ, đều là vì công việc thôi.”

“Khà khà, tốt lắm, thanh niên trai tráng làm gì cũng được, miễn là cố gắng hết mình,” – Dung Ái gật đầu cười rồi nhìn xung quanh, “Lão đại, hôm nay Tư Kỳ không đến à?”

Một người trung niên có khuôn mặt nghiêm túc tiến lại đáp, “Dạ không, tối nay có tiết học.”

“Nghỉ một buổi cũng không sao, gọi nó đến đây tâm sự với Bạch tiên sinh,” – Dung Ái từ tốn dặn dò, “Hôm nay không có mấy người trẻ tuổi, để Bạch tiên sinh cảm thấy buồn chán là không tròn bổn phận đâu.”

Vừa thấy Dung Ái tỏ rõ thái độ, một người phụ nữ trong bộ váy vàng nhạt gần đó – vừa thấy cũng biết làm một người thành đạt – che miệng mỉm cười nói khẽ, “Gia gia không biết chứ Bạch tiên sinh còn rất thân với Tiểu Tấn nữa. Lần trước có mang điểm tâm đến thăm, Tiểu Tấn không nói ra nhưng rất nhớ đấy ạ.”

Dung Ái càng thêm bất ngờ, “Ái chà, có thể khiến Tiểu Tấn nhớ là hiếm lắm đấy.”

Nhắc đến đám trẻ, Bạch Lãng nhẹ nhõm rất nhiều, “Vừa hay là hàng xóm, Tiểu Hải thường đòi đến chơi với Tiểu Tấn, làm phiền gia đình mới phải.”

Dung Ái khó hiểu, “Tiểu Hải?”

Cừ Tiềm cười đáp, “Con cháu, Cừ Tiểu Hải, cùng lớp với Dung Tấn.”

“Trùng hợp thế cơ à? Thế mà không ai nói cho ta biết,” – Dung Ái ngạc nhiên xong bật cười, “Vậy thì có duyên quá rồi, hôm nào chọn ngày mọi người tụ họp làm bữa cơm cái nhỉ, kha kha, lão già này rất muốn được gặp người có thể chiếm được tình cảm của thằng chất mặt lạnh nhà lão đấy nhé.”

Câu chuyện chuyển hướng về gia đình, không khí hòa hợp hẳn, cho đến khi một âm thanh nhả nhận chen vào cuộc đối thoại của mọi người.

“Có chuyện gì mà rôm rả thế, bát đệ,” – chỉ thấy một gã trung niên béo tốt, bên cạnh là nữ hoàng điện ảnh Phỉ Hồng lộng lẫy trong bộ váy dài, đang mỉm cười tiến đến.

Bạch Lăng nhận ra hắn ta. Hắn là một trong những người tranh giành ghế chủ gia tộc với Cừu Tiềm, đứng hàng thứ ba, Cừu Khoát. Mấy năm sau bị Cừu Tiềm đạp lên, chuyện khi đó còn được lên hẳn mặt báo.

Cừu Khoát lịch thiệp nói, “Trong bữa tiệc mà cứ quẩn lấy chủ nhân là bất lịch sự lắm, làm anh, anh phải nhắc chú một câu, không người ngoài lại tưởng Cừu gia ta không hiểu phép tắc.”

Cừu Tiềm vẫn mỉm cười, nhưng đáy mắt đã lạnh đi. Nói vậy ai chẳng nghe ra là đang móc mỉa Cừu Tiềm không được dạy dỗ.

Nhắc đến cha của Cừu Tiềm, hay chính là chủ nhân đương thời của Cừu gia, Cừu Ân Tân. Ngoài bản lĩnh trong vận hành vận tải và casino ra thì thành tích nổi bật khác của ông ta chính là có đến bốn bà vợ. Thế nhưng Cừu Tiềm lại con ngoài dã thú chẳng phải của bà nào, đến khi lớn mới được nhận về nuôi. Gia đình có quan hệ hàm bà lăng như thế đương nhiên cũng nổi tiếng cả nước.

Thế nên Cừu Tiềm chẳng nề nang gì, thản nhiên bảo, “Chỉ biết đẻ mà chẳng biết nuôi, lão già đấy cũng trăm công nghìn việc quá nhờ.”

Chỉ một câu đã chụp mũ bêu xấu gia đình lên đầu Cừu Khoát khơi mào trước.

Cừu Khoát sượng mặt, chỉ đành húng hắng cho qua, xoay người trịnh trọng chào Dung Ái, “Để Dung tiên sinh chê cười rồi. Hậu bối Cừu Khoát, con thứ ba trong Cừu gia, lần này thay mặt phụ thân đến chúc mừng lão tiên sinh. Kính chúc Dung lão tiên phúc như đông hải, thọ tử nam sơn. Hậu bối theo cha đi học nhiều năm thường xuyên được nghe người nhắc đến Dung lão tiên sinh, vốn đã ngưỡng mộ từ lâu, lần này được thay cha đến cũng là hy vọng có cơ hội học hỏi Dung lão tiên sinh, mong ngài chỉ bảo cho hậu bối.”

Dung Ái mỉm cười, rất bình đẳng vươn tay ra bắt tay với Cừu Khoát, “Ra đều là con cháu Cừu gia, hoan nghênh, hoan nghênh.”

Cừu Khoát dùng cả hai bàn tay và gập người bảy mươi lăm độ, thái độ cung kính vô cùng.

Thế nhưng Dung Ái cũng chưa kịp thu tay về, bên cạnh đã vươn ra một bàn tay nhỏ nhắn trắng phau, cùng với nụ cười trong veo mong đợi của Phỉ Hồng, “Tiểu bối Phỉ Hồng cũng kính chúc Dung lão tiên sinh đức tài như ý, phúc thọ vô biên.”

Từ thì toàn là những từ có cánh, nếu là lễ phép phương tây, phụ nữ muốn bắt tay cũng không có gì là sai. Nhưng ở một phương diện nào đó thì Dung Ái vẫn là một ông lão cổ hủ, phân định vai vế, chủ khách rất rõ

ràng, hành động của Phỉ Hồng được xem như vô lễ.

Dung Hạ – người vừa được gọi là ‘lão đại’ – đứng bên cạnh lập tức vươn tay ra bắt, “Hoan nghênh, nghe danh tiếng Phỉ tiểu thư đã lâu.”

Vừa được khen, Phỉ Hồng nhoẻn cười, cũng quên sự lạ thường trong đó.

Hai bên chấm dứt màn nắm tay chiếu lệ, cũng đồng thời lặng lẽ hóa giải sự ngượng ngập khi Dung Ái kiên quyết từ chối. Chỉ bằng một cử chỉ rất nhỏ này, trong khi Cừu Khoát vẫn không hề phát hiện, thậm chí còn tỏ ra đắc ý thì Dung Ái đã lạnh nhạt hẳn đi. Lúc này Cừu Tiềm lại tỏ ý cáo từ như không muốn đứng cạnh người anh em cùng cha với mình thêm một giây nào nữa, Dung Ái cũng khách sáo mấy câu bảo tối nay thoải mái tận hưởng, sau đó thấy Cừu Tiềm nắm tay Bạch Lãng đi xa.

Hai bóng người ung dung tự tại lại rất đúng mực, trông rất hài hòa. Dung Ái không khỏi cảm thán, hai người đàn ông quả có đi ngược truyền thống, nhưng cảm giác khiến người khác thoải mái hơn hẳn cặp đôi nam nữ suồng sã quá mức trước mặt mình.

Sau đó không lâu, Dung Tư Kỳ comple caravat chỉnh chu xuất hiện ở cửa hông, nhất thời đẩy lên một cuộc xì xào bàn tán nho nhỏ từ các vị khách.

Đến tận lúc này cũng rất ít người biết Dung Tư Kỳ có quan hệ với Dung gia, ngay cả trong những bữa tiệc thông thường, dù con cháu của Dung gia thường xuất hiện thì Dung Tư Kỳ cũng chưa bao giờ lộ diện. Lần này tự đứng hiện thân, chỉ thấy Dung Tư Kỳ đến chào Dung Ái trước, bị vỗ vai, sau đó nhìn cả hội trường rồi lạnh lùng đi thẳng đến chỗ Bạch Lãng.

“Anh Lãng,” – Dung Tư Kỳ vừa đến đã bảo, “Xin lỗi em đến muộn.”

Bạch Lãng đang cầm đĩa hoa quả, cười hỏi lại, “Anh mới phải xin lỗi, làm em phải đến đây, đã ăn chưa?”

Dung Tư Kỳ thành thật lắc đầu, “Chưa.”

Đã bảy, tám giờ.

Bạch Lãng lại tò mò hỏi thêm, “Người nhà bảo em đi học, học gì vậy?”

Dung Tư Kỳ tỏ ra phiền não đúng như một học sinh trung học thông thường, “Tiếng anh.”

Bạch Lãng bật cười, “Thấy khó lắm hả?”

Dung Tư Kỳ gật đầu.

Bạch Lãng thích thú nhìn cậu, vừa định bảo mình có mấy mẹo học tiếng anh thì miệng đã bị nhét một trái cherry.

Chỉ thấy Cừ Tiềm đứng cạnh đang cầm một đĩa đầy thịt, cau có nhú mày, “Ngồi xuống ăn rồi nói, vội gì.”

Bạch Lãng bắt đắc dĩ, trong miệng có quả anh đào khó nói chuyện, đành chỉ Dung Tư Kỳ vị trí ý bảo họ ngồi bên kia.

Anh vừa xoay người đi, Cừ Tiềm đã liếc trên ngó dưới Tư Kỳ một lượt rồi cảnh cáo, “Tán gẫu thì tán gẫu, Bạch Lãng có đối tượng rồi.” – gã vẫn còn khó chịu vì Bạch Lãng và Dung Tư Kỳ chỉ mãi nói chuyện với nhau trong bữa tiệc cuối năm lần trước, mặc dù giữa hai người chẳng thể phát sinh được gì.

Nhưng không ngờ, Dung Tư Kỳ chẳng sợ hãi nhìn chằm chằm gã, còn đột nhiên hỏi, “Chị Phương bảo anh Lãng nợ tiền anh, nợ bao nhiêu?”

Hai lông mày gã nhướn cao tít lên, “Hỏi làm gì?”

“Tôi trả hộ anh ấy.”

“Cậu trả hộ?” – Cừ Tiềm nheo mắt, hay gã nhầm rồi, “Trả rồi thì sao?”

Dung Tư Kỳ trầm ngâm im lặng rồi đáp, “Anh ấy trả tôi dần dần sau.”

Cừ Tiềm bật cười khoái trá, bắt đầu hiểu vì sao Bạch Lãng thích nói chuyện với cậu ta.

“Được rồi, chú em à, lấy đồ đi, mau ăn chóng lớn.”

Dung Tư Kỳ không hiểu, nhú mày nói, “Anh chưa trả lời tôi.”

Cừ Tiềm hăm hở đáp, “Giờ Bạch Lãng không nợ tiền, nợ cái khác cơ.” – rồi bê đĩa đi mất.

Tất cả đều bị Cừ Toàn đứng đó không xa trông thấy toàn bộ.

25. Chương 25: Hồng Ngụ

Buffet có ưu điểm là tự do thoải mái, nhưng nhược điểm cũng chính là nó.

Dù Cừu Tiềm đã dẫn Bạch Lãng dạo một vòng chào hỏi khắp hội trường thì khi ngồi xuống dùng bữa vẫn không ngừng có người đến thăm hỏi đôi ba câu chuyện. Giờ thì anh mới hiểu, vì sao mỗi lần Cừu Tiềm tham gia tiệc xã giao là trở về còn tranh ăn mì anh nấu.

Bạch Lãng thì không định ăn nhiều rồi, cả nhà mới từ nước ngoài về, ăn nữa đến lúc đóng phim lại béo, anh chỉ lấy ít rau củ và hoa quả nên không vấn đề gì. Nhưng Cừu Tiềm thì khác, sức ăn lớn, mới ăn được nửa đĩa thịt đã ngույն ngất và văng đầy dầu mỡ. Bạch Lãng đứng dậy đi làm cho Cừu Tiềm một chiếc hamburger tự chế, chỉ là xẻ đôi chiếc bánh mì đen, thêm mấy lá xà lách, mấy lát cà chua và thịt bò vào giữa rồi cắt bỏ hai đầu cứng thành một chiếc hamburger cầm tay, nhân lúc Cừu Tiềm nghỉ ngơi đưa cho gã.

Cừu Tiềm có vẻ rất là hưởng thụ, đánh bay chiếc bánh trong vòng một nốt nhạc, còn ngỏ ý muốn ăn nữa. Dung Tư Kỳ ngồi góc bên cạnh, vì bị anh chắn tầm nhìn nên không ai đến quây rầy, thấy Cừu Tiềm ăn phè phờn thì chớp mắt nhìn theo, thế là Bạch Lãng làm thêm cho cậu một cái, cũng thích thú ra trò.

Ăn uống no nê, Dung Tư Kỳ bị trường bối lồi đi, không biết là đi gặp ai. Cừu Tiềm thì dẫn Bạch Lãng đi chào hỏi nốt mấy người còn sót để mà chuẩn bị ra về.

Gọi nhân viên phục vụ cho một thêm chút rượu vang, Cừu Tiềm nhìn quanh một lượt, “Còn vị cuối cùng, qua chào là có thể chuồn rồi.”

Bạch Lãng gật đầu, uể oải đáp. Xã giao cả buổi làm xương sống và thất lưng anh mỏi rã rời.

Cừu Tiềm nghiêng đầu, “Mệt hử?”

Anh khê rướn vai giãn cơ, “Đến quay phim cũng không mệt bằng tối nay.”

“Quen dần đi là vừa.” – Cừu Tiềm cười nâng ly, “Nhưng phải chân thành khen một câu, đêm nay đẹp trai lắm.”

Bộ đồ tối nay anh mặc chính là bộ suit đen được Lý Phúc may từ chính số đo của mình. Đường vai thẳng thớm, phần eo chít gọn ôm gọn cơ thể, kết hợp cùng chiếc quần âu vừa vặn, nổi bật lên thân hình đồng cao và đường nét cơ thể của Bạch Lãng, thêm tư thế mà Lý Phúc từng hướng dẫn, đứng không thôi cũng như công tử thế gia bước từ tranh ra.

Bạch Lãng giơ cốc nước trái cây trong tay khê chạm vào ly rượu của Cừu Tiềm, “Cám ơn, bộ đồ hơn trăm nghìn, không đẹp thì Lý đại sư có mà thất nghiệp.”

Cừu Tiềm cúi xuống, bàn tay không cầm rượu vỗ vỗ lên ngực anh, “Thú thật là anh muốn cưỡi nó hơn cơ.”

Bạch Lãng bình thản đáp, “Nếu anh giải quyết được Tiểu Hải thì ok thôi.”

Mỗi khi cả hai cùng về muộn, Tiểu Hải sẽ bám chặt lấy hai người. Nhiều lần trước được Bạch Lăng ngủ cùng, những lần sau nhóc con quen mùi biết mùi nhớ mãi. Đêm nay lại đúng phóc với điều kiện trên, nhất định thằng bé sẽ chạy đến phòng chen chúc ngủ với hai người.

Cừu Tiềm cũng biết, chỉ đành tiếc nuối, “Phải vận động mới hết cứng khớp mà.”

Bạch Lăng cũng có hơi chút đau lưng, “Đi thôi, cuối cùng là ai?”

Gã cười, chỉ một hướng khác của hội trường, “Chỗ náo nhiệt nhất kia kìa.”

Chính là Cừu Toàn và ông lão ngồi xe lăn mà hắn đứng cạnh suốt hành trình.

“Lâu rồi không gặp, Hồng lão tiên sinh ngày càng khỏe khoắn, thật khiến người khác ngưỡng mộ nha.”

Cừu Tiềm đợi đám khách khứa vây quanh Hồng Ngự nói văn chuyện mới cất tiếng chào hỏi. Ai nấy nghe thấy đều thoáng dịch ra tạo không gian trước mặt Cừu Tiềm để Hồng Ngự ngồi trên xe lăn có thể trông thấy.

Bây giờ Bạch Lăng mới có cơ hội nhìn nhân vật chỉ xuất hiện trên tivi ở khoảng cách gần như vậy.

Hồng Ngự độ sáu mươi, tóc muối tiêu, thân hình gầy gò, thần thái có hơi mệt mỏi nhưng đôi mắt thì sáng quắc.

Ai cũng biết Hồng Ngự phải dính lấy xe lăn vì di chứng sau một vụ tai nạn bị nghi là cố tình vào mấy năm trước, trước khi sự cố xảy ra, dù tuổi tác hơi cao nhưng cũng là một nhân vật rất được lòng phái nữ.

Về thân thế của Hồng Ngự, ngoài có Hồng gia là danh gia vọng tộc chống lưng ra thì bản chất công việc của ông ta cũng rất đặc biệt.

Nghe qua thì có vẻ phức tạp, song bản chất thì rất đơn giản, chính là thương thuyết. Chẳng qua việc mà ông ta thương thuyết bao gồm cả những mâu thuẫn giữa các đảng phái.

Bản chất của việc thương thuyết thực chất chỉ là nghề uốn lười và thường bị các bên bài xích, nhưng Hồng Ngự có thể lực của Hồng gia đồ đầu, lại có nhiều mảnh khố đặc biệt, từng đàm phán thành công không ít phi vụ hiệp thương. Từ đó càng ngày càng có nhiều người tìm đến nhờ Hồng Ngự đứng ra đàm phán, quan hệ từ đó mở rộng, trở thành một nhân vật có tiếng nói. Vậy nên trong tiệc mừng thọ của Dung gia, chủ nhân bữa tiệc Dung Ái mới chủ động đến chào hỏi Hồng Ngự.

Thấy Cừ Tiềm đến, Hồng Ngụ nhả nhận cười, “Ra là giám đốc Cừ. Đã thấy từ xa, không ngờ đêm nay có cơ hội được hàn huyên. Thứ lỗi cho lão già này không tiện đi lại, chỉ có thể chờ giám đốc Cừ đến.”

Cừ Tiềm lại gần, lễ phép khom lưng bắt tay với Hồng Ngụ, cười đáp, “Không dám làm phiền Hồng lão tiên sinh. Xung quanh đều là tiền bối, bàn chuyện đại sự, tiểu bối không dám quấy rầy, giờ mới đến.”

“Ây chà, mới nói chuyện một lúc mà muộn thật rồi.” – Hồng Ngụ cười nheo mắt, nói tiếp, “Tiểu Cừ đợi giám đốc Cừ đến đây tâm sự mãi đấy. Cả tối nay nghe mấy ông già nói chuyện cũng buồn chán lắm rồi.”

Cừ Toàn luôn đứng sau, tay nắm tay cầm xe lăn, nghe vậy thì khẽ khom người, tỏ ra ngoan ngoãn khác hẳn dáng vẻ hay thể hiện bên ngoài, “Tiên sinh hiểu nhầm, Cừ Toàn đâu có.”

Hồng Ngụ vẫn cười, ngoái lại bảo, “Lão lại lạ gì, tối nay im hơn hẳn bình thường, lão thấy còn chẳng nữa là. Giờ giám đốc Cừ là ông chủ chính thức của em rồi, có nhiều việc cần trao đổi, không phải để ý đến lão.”

Lời lẽ tuy ôn hòa nhưng lại mập mờ để lộ thông tin gì đó, Cừ Tiềm tiếp lời, “Cừ tiên sinh có thể đến All Entertainment cũng là nhờ Hồng lão tiên sinh hỗ trợ. Về mặt công việc, công ty đều trợ giúp hết sức cho Cừ tiên sinh, đảm bảo không để ngài phải thất vọng.”

“Vậy thì tốt,” – Hồng Ngụ cười càng sâu, lại tinh quái vặn hỏi, “Như giám đốc Cừ nói, chả lẽ ngoài công việc thì không giúp gì nữa ư?”

Cừ Tiềm cười, thản nhiên bảo, “Hồng lão tiên sinh lại thừa biết, tôi với Cừ tiên sinh là đồng hương, quan tâm giúp đỡ nhau là lẽ thường tình.”

Hồng Ngụ tươi cười gật đầu, trông khá vui vẻ, song đôi mắt lại hấp háy gì đó, sau đó ông ta nhìn sang Bạch Lãng đứng sau Cừ Tiềm, hỏi: “Đứng bên cạnh giám đốc Cừ là..., trông lạ quá, giám đốc Cừ có thể giới thiệu?”

Cừ Tiềm lùi một bước nhỏ, tay trái vòng hờ ra sau lưng Bạch Lãng.

“Đây là Bạch Lãng, cũng là nghệ sĩ trong công ty, đêm nay có cơ hội nên dẫn đến mở mang tầm mắt.”

Đối diện với ánh mắt của Hồng Ngụ, đó không phải đôi mắt thân thiện gì, anh chỉ khẽ gật đầu, “Hậu bối Bạch Lãng, kính chào Hồng tiên sinh.”

Hồng Ngụ mỉm cười, dời mắt đi và búi người, “Cừ tiên sinh quả là doanh nhân thành đạt, tìm được toàn người tài năng xuất chúng, có được đôi mắt tinh chuẩn xác như thế mà ngài mà chỉ coi đây là nghề tay trái thì quả là đáng tiếc. Năm nay bao nhiêu rồi?” – câu cuối cùng lại quay ra hỏi Bạch Lãng.

Anh thoáng ngẩn ra rồi đáp, “24.”

“24 à,” – Hồng Ngụ cười, “Quả là tuổi trẻ, cổ mà nắm chắc, dù sao cái nghề này cũng chỉ có tuổi trẻ làm vốn, tài hoa bao nhiêu mà có tuổi thì dù là minh tinh màn bạc cũng không so được với hậu bối các cậu, phải không?”

Lần thứ hai bị điểm danh, Cừ Toàn cúi xuống, rũ mí mắt đáp, “Tiên sinh nói phải.”

Bạch Lãng đứng nghe càng lúc càng thấy quái lạ. Vốn tưởng đã đoán ra phần nào quan hệ giữa Hồng Ngụ và Cừ Toàn, thế nhưng nghe đối thoại lại không giống lắm.

Cừu Tiềm thì có vẻ không kiên nhẫn với loại đối thoại ngậm đầy dao găm này, gã bèn lái sang câu chuyện mà Hồng Ngụ đang tán gẫu dở dang với mấy người kia, sau mười mấy phút đồng hồ hàn huyên khai thông vấn đề thì kéo Bạch Lãng cáo từ.

Trong cả cuộc đối thoại, ngoài hai câu trả lời ban nãy, Cừ Toàn vẫn im lặng không nói gì, mắt nhìn Cừu Tiềm rất nhiều lần, chẳng qua vì đứng sau lưng nên Hồng Ngụ không thấy.

Bạch Lãng không muốn để ý, nhưng phản ứng của Cừu Tiềm cũng rất lạ.

Trước ánh mắt của Cừ Toàn, Cừu Tiềm coi như không hề nhận ra, chỉ nói chuyện với Hồng Ngụ và mọi người.

Thông thường trong cuộc đối thoại, nếu có người nhìn, theo lễ phép cũng phải nhìn lại một lần thể hiện sự chú ý. Cừu Tiềm cũng không phải kẻ mới ra xã hội, bản thân lại biết co biết dãn, có thể thấy rõ qua các cuộc xã giao tối nay, nên đối với Cừ Toàn, rõ ràng Cừu Tiềm cố ý lơ đi, nếu nói là để anh không hiểu nhầm thì cách thức cũng quá ngây thơ không giống tác phong gã...

Bạch Lãng cứ dăm chiêu suy nghĩ cho đến khi lên xe và bị Cừu Tiềm kéo vào.

Vì biết tối nay kiểu gì cũng phải uống rượu nên Cừu Tiềm đã bảo Tiểu Lý đưa đi đón về, mặc dù thường thì gã thích tự lái hơn. Chiếc xe hôm nay cũng không biết có phải vì để phối hợp với nội dung buổi tiệc không mà Cừu Tiềm không đi con Land Rover thường dùng, thay vào đó là một chiếc limousine dài đen, và như thế có nghĩa là hàng ghế sau bị cách biệt hoàn toàn với ghế lái.

“Nghĩ gì vậy?” – Cừu Tiềm kéo Bạch Lãng lại gần, tay xoa bóp nhẹ nhàng lên vai anh, “Muốn hỏi gì thì hỏi, để trong lòng có no được không?”

Bạch Lãng nhìn vẻ mặt thản nhiên của Cừu Tiềm, anh thả lỏng người tựa gần vào gã, hỏi: “Quan hệ giữa Cừ Toàn và Hồng Ngụ là gì?”

“Ra là hỏi cái này à?” – gã cười khê, “Anh tưởng ai ở đây cũng nhìn thấy chứ.”

Bạch Lãng im lặng, được thừa nhận mà lòng vẫn khê giật mình. Một người có tài có sắc như Cừ Toàn mà vẫn cần phải có đại gia đứng sau trợ giúp. Kiếp trước anh chưa từng nghe bất cứ tin đồn nào về chuyện này của Cừ Toàn, nhưng nếu là thế lực của Hồng Ngự thì cũng có thể lắm, chẳng qua...

“Nhưng thái độ của Hồng Ngự không giống lắm?”

Tới đây Cừ Tiềm đột nhiên kéo cổ anh ra sau, cúi đầu hôn một cái, hỏi:

“Trước khi em đến tìm anh nói bán đứt, có từng nghĩ đến chuyện mười năm sau không?”

“Có,” – Bạch Lãng gật đầu.

Đổi thành Cừ Tiềm ngạc nhiên, “Nói xem nào?”

“Anh có người mới, em thành công rút lui.”

Gã nheo mắt, “Em tin anh quá nhờ.”

“Môn thống kê mà, em chưa học nhưng cũng biết đại khái.”

Gã cắn môi anh thay cho lời trừng phạt, sau đó lại thô bạo khua khoắng hết các góc ngách thật lâu mới nhả ra.

“Thế nhờ anh bị em mê hoặc, say đắm không muốn buông tay, thì em sẽ làm gì?”

“Giờ không phải đã thế rồi sao?” – Bạch Lãng đuối hơi trả lời.

Cừ Tiềm sững ra, sau đó cười phá lên khoái trá, nhấc bổng anh lên đùi gã, thích chí vuốt vuốt ve ve.

“Anh nghĩ rồi, nếu về nhà mà có Tiểu Hải thì chúng ta có thể tạm thời giải quyết vấn đề cứng cơ của em ở đây trước, thế nào?”

Bạch Lãng cứng người, khê liếc lên đầu xe, xác nhận cửa sổ con giữa ghé lái và hàng ghế sau đã được đóng.

“Anh sẽ lấp miệng em, Tiểu Lý không nghe thấy đâu,” – gã tích cực cắn mút cổ anh, khàn giọng dụ dỗ.

Nhưng rung động thì làm sao giấu được, Tiểu Lý lại gập suốt ngày, Bạch Lãng nhất quyết lắc đầu, sau đó đột nhiên cảm nhận được thứ gì đó, thở dài mặc cả, “... thật ra, trước khi ngủ với Tiểu Hải, chúng ta phải tắm...”

Mắt Cừ Tiềm sáng lên, “Đúng là chúng mình chưa thử phòng tắm.”

“Nên anh có thể rút tay ra khỏi quần em được không?” – Bạch Lãng bắt đắc dĩ.

Gã cười hí hửng, nghe lời rút tay ra, nhưng vẫn ôm chặt để anh dựa vào người mình, quay về chủ đề cũ, “Hong Ngụ và Cừ Toàn có giao ước mười hai năm. Giờ đã đến hạn, đáng lý Cừ Toàn có thể có được tự do, nhưng Hong Ngụ thì không muốn.”

Bạch Lãng trầm ngâm rồi hỏi, “Nên Cừ Toàn muốn tìm đường lui?”

“Chắc thế.”

“Đường lui là anh?”

“Nếu tự do với cậu ta quan trọng hơn danh tiếng thì anh xử lý được.”

Nhưng dường như kiếp trước Cừ Toàn đã không chọn tự do, bởi danh tiếng của anh ta không hề lay chuyển, sự nghiệp thành công cả ở nước ngoài lẫn nội địa. Còn Cừ Tiềm, có lẽ cũng vì lý do nào đó mà mấy năm liền liên tục thay đổi tình nhân.

Lần này Bạch Lãng im lặng lâu hơn, “Lý do anh giúp anh ta là gì?”

Cừ Tiềm lại giữ chặt cổ anh lần nữa, mắt nhìn đăm đăm anh, cười rất khế, “Cuối cùng cũng chịu hỏi à?”

Bạch Lãng không trả lời, cũng không lảng tránh ánh mắt của Cừ Tiềm.

Gã cười, “Trước kia, khi anh tưởng anh và Cừ Toàn đã là một đôi, thì cậu ta đi theo Hong Ngụ.”

Anh nhận ra khuôn mặt gã đầy vẻ trào phúng, anh không lên tiếng quấy rầy, đợi chờ gã nói tiếp.

“Khi đó anh chỉ là thằng chạy thuyền quèn, kiếm được ít tiền, lại phải phiêu bạt ngày đêm. Cừ Toàn thì muốn thành công, không có thời gian chơi trò đợi chờ tình ái, nên cậu ta đi theo Hong Ngụ. Khi đó cả hai đều đặt bánh mì lên trước tình yêu, giống nhau cả thôi, nên bây giờ thành bạn.”

Bạch Lãng nhìn nét cười trên khuôn mặt gã, lại chẳng thấy thoải mái như tưởng.

Bởi vì biết chuyện của kiếp trước và những điều Á Kỳ nói, dường như mọi chuyện cũng dần dần sáng tỏ.

Dù sao, ai cũng có cho rằng bản thân sẽ lý trí trước bất cứ chuyện gì, nhưng một khi gặp phải rồi thì lại là một chuyện hoàn toàn khác. Như chính bản thân anh, trước khi bị những lời nói của Á Kỳ ảnh hưởng, anh cũng cho rằng mình sẽ không để bất cứ chuyện gì của Cừ Tiềm làm lung lạc, nhưng đến khi gặp phải rồi, bảo rằng thâm tâm không khúc mắc chỉ có thể lừa được người khác, nào lừa được bản thân.

Nên có thể lúc này Cừ Tiềm nói rất thoải mái, nhưng qua việc thay tình nhân như thay áo trong kiếp trước kia, anh coi đó như một cách trả thù ấu trĩ, có lẽ, trước sự phản bội của Cừ Toàn, lý trí và con tim gã đã đấu tranh gay gắt...

Nhưng lẽ nào mọi việc sẽ lại giống kiếp trước ư?

Kiếp trước anh không biết Dung Tư Kỳ, chưa từng ôm Cừ Tiểu Hải, cũng không bao giờ nằm gọn trong vòng tay của Cừ Tiềm.

Đời này, dù Cừ Tiềm có thể nào, thì bản thân cũng đã động tâm, anh không cần đời đời kiếp kiếp, chỉ thiết tha một quãng thời gian bên nhau, và không cần sự dối trá như Khang Kiện.

Anh rũ mí mắt, hỏi một câu thật khế, “Chỉ là bạn?”

Cừ Tiềm cười rung người, giễu cợt lặp lại, “Chỉ là bạn.”

Bạch Lăng không cười, chỉ gật đầu, “Em không muốn san sẻ.”

“Anh cũng thế,” – mắt gã lập lòe.

“Hãy nhớ em từng nói, nếu anh tìm người –”

Mới nói được nửa câu, miệng anh đã bị Cừ Tiềm chặn lại.

Lần này, Bạch Lăng nhiệt tình phối hợp, như muốn chôn cả bản thân vào vòng tay gã.

Một khi bị kích thích thì Cừ Tiềm sẽ chẳng thể dừng lại, vậy nên hai người buộc phải dùng tay đến một lần, nếu không thì đúng là không cách nào xuống xe được.

Nhưng cũng may mà đã ‘xử lý’ trước.

Bởi khi vừa vào nhà, cả hai đều bắt gặp Tiểu Hải đang ôm chiếc gối ôm thả con to bự nằm co ro trên chiếc

giường đôi, cơ thể nhỏ xíu lọt thỏm giữa chiếc giường rộng thênh thang, trông cô đơn và tội nghiệp vô cùng.

Bao suy nghĩ utor át đều bay biến sạch.

Cả hai vội vàng tắm rửa rồi nhanh chóng lên giường, nằm vào hai bên Tiểu Hải.

Nhóc con như cảm giác được mà cả mặt nhú tí lại, sau đó ôm thỏ trắng lăn sang bên Bạch Lãng.

Anh điều chỉnh lại tay chân để nó nằm thoải mái, rồi ịn một nụ hôn lên trán nhóc con.

Đầu vừa ngẩng lên, đến lượt Cừu Tiềm nghiêng cổ sang hôn anh, nói nốt lời chưa nói trên xe.

“Thực chất em không phải lo đâu, vì em đã bỏ bùa hai bố con anh rồi.”

26. Chương 26: Chủ Đầu Tư Mới

Hai tuần sau, trailer đầu tiên của bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ chính thức được công bố trên trang chủ.

Lý Xuyên Kinh được quay đặc tả trong trailer mặc trang phục của một nhà thiết kế, thước dây treo trên cổ, mắt hơi nhìn xuống, nụ cười nhạt trên môi, ánh sáng chiếu lên khuôn mặt hơi nghiêng tạo nên những mảng sáng tối đối lập như những thăng trầm mãnh liệt ẩn sau nét bình yên của nhân vật. Kết hợp với tà áo sơ mi trắng buông lơ lửng lên chiếc quần âu vừa vặn bên dưới, góc độ này làm đường cổ và sống lưng anh có được độ cong mê hoặc, giữa nét nhã nhặn lại hé lộ sự gợi cảm, mang lại cảm giác lôi cuốn lạ kỳ.

Là một người theo đuổi hiệu quả thị giác, Chu Khoan tài tình tạo nên những mảng tương phản tinh vi, nó cũng trở thành phong cách cá nhân rất riêng biệt của ông trong mười năm tới. Đương nhiên, hình tượng Bạch Lãng dưới máy quay của ông cũng khác hẳn trước kia.

Ngay khi được công bố, trailer đã tạo nên một đợt sóng bình luận nóng bỏng, đại đa số fan đều bị choáng ngợp, cũng có một số ít lấy làm tiếc nuối vì đã đánh mất nét tươi trẻ vốn có của Bạch Lãng. May mắn là người thích vẫn chiếm số đông và Bạch Lãng không khỏi đoán có lẽ đó là nhờ phần nào hiệu quả thay đổi ấn tượng từ quảng cáo của UNI, nếu không, sau khi đóng bộ phim ‘Chung một mái nhà’ trong kiếp trước, quá trình chuyển đổi hình tượng nhân vật của anh gặp phải rất nhiều trắc trở.

Nhưng anh quên mất một điều, sau khi sống lại, dù trong cơ thể trẻ trung, nhưng ngay trong hành vi cử chỉ anh bộc lộ đã không còn sự ngây ngô của cái tuổi 24 nữa. Dù là chụp ảnh hay đi sự kiện, thì ấn tượng mà anh để lại trong mắt mọi người vẫn là một Bạch Lãng ôn hòa và chín chắn.

Có lẽ chính Phương Hoa cũng bị ảnh hưởng mà khi tổ chức fanclub hay quảng bá cũng đều đánh vào khí

chất ôn hòa nho nhã và trưởng thành sẵn có này của anh, điều đó mang lại tác dụng rất lớn trong việc cân bằng lại ấn tượng quá sâu mà anh để lại từ bộ phim ‘Chung một mái nhà’.

Tháng ba, ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ đã quay được 2/3 chặng đường, tốc độ khá là nhanh chóng. Việc thiếu hụt kinh phí quay phim mà anh luôn cẩn thận theo dõi cũng chưa thấy xuất hiện dấu hiệu. Ngược lại, một người không giấu được tâm sự như Chu Khoan còn tỏ ra phần chán lạ kỳ.

Bạch Lãng cảnh giác, nhân một buổi nghỉ giải lao trưa, anh cẩn thận hỏi thăm.

“Đạo gần đây hình như đại diễn Chu rất hăng hái nhé, có chuyện vui gì phải không?”

Hôm ấy, Chu Khoan và Khuyết Kỳ Danh vây quanh Bạch Lãng tán gẫu về hộp cơm trưa thịnh soạn, Bạch Lãng dò hỏi tự nhiên như trò chuyện thông thường.

Lúc này Chu Khoan cũng đã rất thân với Bạch Lãng, tỉnh queo gấp liền ba miếng thịt cuốn măng, bỏ vào miệng nhai nhồm nhoàm, “Đúng là có chuyện vui, ha ha, trước Tết tôi vẫn còn lo ngay ngáy, không ngờ đang buồn ngủ có người đưa gối đầu, tôi với lão Triệu tự dưng vớ được cái chuyện này đúng là mừng hơn vớ được vàng.”

Lão Triệu trong miệng Chu Khoan chính là Triệu Kinh Tuyên – giám đốc công ty dệt đã mời Chu Khoan về nước quay phim.

Bạch Lãng lập tức ngừng đĩa. Nhắc đến lão Triệu thì trăm phần trăm liên quan đến tài chính của bộ phim.

Không ngờ mới tiện mồm hỏi đã đụng trúng vấn đề, chẳng lẽ đã có gì đó xảy ra?

Khuyết Kỳ Danh nghe vậy cũng tò mò, cười hỏi: “Đạo diễn Chu bật mí cho chúng tôi vui với.”

Khuôn mặt tròn của Chu Khoan cười đến nỗi hai mắt dính chặt vào nhau như sợi chỉ, đắc chỉ bảo: “Giờ nói cũng không sao, đằng nào mọi chuyện cũng đã chắc chắn rồi, không sợ, cũng không lo ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người.”

“Ảnh hưởng tâm trạng mọi người?” – Bạch Lãng giật thon thót, hỏi tới tấp bất chấp bị nghi ngờ, “Chẳng lẽ kinh phí của bộ phim có vấn đề gì ư?”

Quả nhiên, Chu Khoan tỏ ra rất ngạc nhiên, “Câu tinh quá, vậy mà đoán trúng phóc. Hay cậu nghe được phong thanh tin tức gì rồi?”

Khuyết Kỳ Danh cũng lấy làm kinh ngạc, vẻ mặt nghiêm túc hẳn, “Nếu tình hình tài chính có vấn đề thật, đạo diễn Chu cũng nên nói cặn kẽ cho chúng tôi biết.”

Với bề dày kinh nghiệm của Khuyết Kỳ Danh, ông biết điều lo lắng nhất với những bộ phim được đầu tư bởi chủ doanh nghiệp ngoài nghề chính là vấn đề duy trì kinh phí.

Dù sao, nếu chủ đầu tư không có dày dặn kinh nghiệm, đội ngũ quay phim cũng không biết điều tiết tốt, sẽ rất dễ xảy ra tình trạng bị bội chi, mà phần kinh phí bị thiếu này lại không thể không bổ sung vào, nhưng tìm kiếm nhà đầu tư mới không phải chuyện dễ, dù sao bộ phim cũng đã quay được một nửa, nội dung chi tiết đã được định hình, rất khó để điều chỉnh theo yêu cầu của nhà đầu tư mới nếu có, nói chung kêu gọi đầu tư là rất khó. Nếu không thể vay được tiền tiếp tục duy trì thì bộ phim có khả năng rất cao sẽ phải dừng ngang xương.

Vì được Chu Khoan tính toán rất chi li nên tình hình vẫn khả quan, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên ông về nước quay phim, những vấn đề phát sinh liên quan như chi phí thuê hậu trường, trang thiết bị hay trang trí, hậu cần, mọi thứ đều là lần đầu tiên hợp tác, vô hình trung cũng tiêu pha rất nhiều.

Chu Khoan thấy cả hai đều tỏ ra nghiêm trọng thì ảo não không thôi, vừa vỗ miệng mình vừa bảo, “Haizz, bà vợ tôi cứ mắng tôi hay huych toẹt, quả cảm có sai.” – rồi ông choài người ra thì thào, “Hai người đừng để lộ ra nhé, tuy chả có việc gì đâu nhưng ảnh hưởng đến mọi người cũng không tốt.”

Bạch Lăng lập tức thề thốt, “Đương nhiên không rồi. Nhưng nếu tôi có thể giúp được gì, xin đạo diễn Chu cứ nói.”

Chu Khoan không cảm nhận được sự sốt ruột thực sự của anh, còn vỗ ngực đảm bảo, “Cậu yên tâm, đây là bộ phim điện ảnh đầu tiên của cậu, cũng là đầu tiên của tôi. Cậu với lão Khuyết còn hiểu rõ những yêu cầu tôi muốn nói mà không biết diễn tả thế nào, đó đã là sự trợ giúp rất to lớn rồi. Bằng mọi giá, tôi cũng nhất quyết phải quay bộ phim này ra tr...”

“Vậy tình hình mà đạo diễn Chu nhắc đến là?” – Bạch Lăng sốt ruột đến nổi cướp cả lời của Chu Khoan.

“À, cái này thì phải nhắc đến nhà lão Triệu. Nhà lão ta có mấy cái xưởng để cho một người họ hàng quản lý. Tết vừa rồi cả nhà đoàn viên thì không thấy người đó về, tìm cũng không thấy, sau Tết đến công ty mới phát hiện hẳn ta đã cuỗm sạch tiền hàng với tiền lương cho công nhân viên của nhà máy bỏ trốn. Một quả bốn, năm triệu lận, chưa kể các khoản dự thu, lão ta lo sốt vó, người nhà lại không cho báo công an. Nhưng việc đã xảy ra, các nhà máy vẫn cần phải có vốn để xoay vòng đầu tư, nên thực tế ý của người nhà lão là muốn cắt nguồn đầu tư bên chúng ta.”

“Thế kết quả thế nào?” – Bạch Lăng vừa hỏi vừa nhẩm tính xem rốt cuộc anh có thể giúp đỡ được bao nhiêu.

Bộ truyện được lên giá sách vào tháng 11 năm ngoái, đến giờ đã được hơn bốn tháng. Gần đây anh có lên diễn đàn nước ngoài tham khảo, quý đầu tiên đúng vào dịp nghỉ lễ Giáng sinh nên gần như bùng nổ số lượng tiêu thụ. Nếu giờ bán luôn bản quyền, tuy sẽ mất hẳn tổng doanh thu có thể lên đến mấy chục triệu mà bộ sách tích lũy được vào mấy năm tới, nhưng bản quyền đầy đủ mua mất 1,5 – 2 triệu giờ vẫn có thể bán được khoảng 3 – 4 triệu.

Thế nhưng chẳng ngờ lại thấy Chu Khoan hồ hởi đáp, “Đúng lúc khó khăn thì đột nhiên có người tìm lão Triệu hỏi có được góp vốn đầu tư bộ phim này không. Thời gian quá trùng hợp đến tôi cũng giật mình. Thậm chí, đối phương cũng chẳng có yêu cầu chỉnh sửa kịch bản, chỉ bảo có xem ảnh hôm khởi động máy với đề tài và trailer bộ phim thì rất thích thôi.”

Bạch Lãng cũng ngạc nhiên thật sự, chiều hướng phát triển khác hẳn kiếp trước, chẳng lẽ đây là mở đầu của hiệu ứng bướm bướm, “Đã xác định góp vốn chưa? Liệu có giở trò gì không?”

“Ầy ha ha, cậu còn căng thẳng hơn tôi đây,” – Chu Khoan vỗ mạnh lên vai anh, “Không vấn đề, hợp đồng ký rồi, đối phương cũng ứng luôn cho chúng ta nửa tiền. Vấn đề coi như được bảo cứu. Thậm chí đối phương còn dự toán nhiều hơn hẳn số tiền lão Triệu dự định ban đầu. Sau này chúng ta không phải lo không có kinh phí quảng cáo rồi, ha ha ha.” – quả nhiên là cái nét ham vui quên hình tượng, tiếng cười của ông phá lên quên cả giữ ý tứ.

“Có chuyện tốt thế ư?” – Bạch Lãng nhú mày.

Khuyết Kỳ Danh ngồi bên không đa nghi như Bạch Lãng, dù sao một bộ phim đi tìm nhà đầu tư cũng là chuyện rất thông thường. Chẳng qua giữa đường tìm được nhà đầu tư mới thì khó khăn hơn mà thôi. Nên Khuyết Kỳ Danh cũng nhẹ lòng, cười hỏi, “Vậy thì coi như chúng ta thêm một người chủ mới rồi, có thể tiết lộ là ai không?”

“Nói ra chỉ sợ mấy người giật nảy thôi,” – Chu Khoan khua khua đôi đũa để cường điệu, “Người chủ mới của chúng ta, chính là Hồng gia nổi tiếng nhất nhì kia.”

Nghe đến đây, quả thật đã khiến Bạch Lãng giật nảy.

Trở về nhà sau buổi đóng phim, Bạch Lãng chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Ngoài lý do lịch trình quay quá mức chặt chẽ của Chu Khoan thì còn tin tức nghe được vào buổi trưa làm anh phải như thế.

Vì anh không tin Hồng gia, không tin việc Hồng Ngự nhúng tay chỉ đơn thuần là trùng hợp.

Sau khi nghe Cừ Tiềm kể về mối quan hệ phức tạp giữa Hồng Ngự và Cừ Toàn, với thế lực của mình, chắc chắn ông ta rất rõ hướng đi của Cừ Toàn. Đồng nghĩa ông ta cũng biết rằng nếu Cừ Toàn muốn ra đi, nhất định phải có sự trợ giúp của Cừ Tiềm. Vậy nên trong cuộc xã giao ở bữa tiệc mừng thọ Dung gia hôm trước, Hồng Ngự cố ý nhằm vào Cừ Toàn và Cừ Tiềm, dường như ông ta rất nhạy cảm với mối quan hệ của hai người họ.

Nhưng mục đích Hồng Ngự nhúng tay vào ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ là gì?

Trong bữa tiệc mừng thọ Dung gia, Cừ Tiềm tỏ thái độ đủ để người khác biết quan hệ của anh và gã, dù là yêu thật hay chỉ giới hạn trên giao dịch thì giờ anh cũng đã là người của Cừ Tiềm. Nếu giờ Hồng Ngụ ra tay với ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ thì lý do lớn nhất anh có thể nghĩ đến chính là Hồng Ngụ muốn chèn ép anh, nhưng để cảnh cáo Cừ Tiềm ư? Hay muốn lấy nó làm điều kiện để trao đổi với Cừ Tiềm?

Dù là loại nào thì có vẻ như anh cũng đã bị cuốn vào giữa Hồng Ngụ, Cừ Toàn và Cừ Tiềm.

Nghĩ thôi đã làm Bạch Lãng phải cười khổ. Cũng cười khổ anh quá lạc quan với việc sống lại này.

Dù có được sống lại đi chăng nữa thì vẫn còn rất nhiều việc phát sinh không theo chiều hướng anh mong muốn. Giống như anh cố gắng tiếp cận Chu Khoan nhưng vẫn không thể giúp Triệu Kinh Tuyên. Thậm chí, nếu đúng như những gì anh dự đoán, thì có lẽ dù bộ phim có được quay trọn vẹn cũng chỉ sợ sẽ gặp phải trở ngại nào đó mà không thể công chiếu, khó sinh như kiếp trước...

Cảm giác bao công sức của mình trở thành công cốc làm anh cảm thấy thật mệt mỏi.

Nên vừa về đến nhà, Bạch Lãng nằm vật ra ghế chẳng buồn nhúc nhích.

Cho đến khi có tiếng mở cửa, anh nhồm dậy nhìn, là Tiểu Lý đón Tiểu Hải tan học về nhà.

Cửa mở, Tiểu Lý gật đầu với anh, để Tiểu Hải vào trong nhà rồi ra về. Khi có anh và Cừ Tiềm ở nhà, rất ít khi Tiểu Lý nán lại lâu.

Tiểu Hải vừa vào nhà đã thấy Bạch Lãng hiếm hoi lắm mới về sớm, nhóc tỳ sáng mắt, đá phẳng giày, cặp cũng quên cởi, chạy ào vào Bạch Lãng.

“Chú A Bạch ~ chú đã về ~” – nhóc con ôm chân anh, ngửa cổ cười khanh khách.

“Ừ chú về rồi,” – nụ cười ngây thơ làm anh cũng phải cười theo.

Anh giúp nhóc con cởi cặp rồi bế bồng lên ngồi trên bụng mình.

Nhiệt độ trẻ con cao như lò sưởi, hong khô đi bao nhiêu nỗi niềm đè nặng trong lòng.

Tiểu Hải sượng rơn dụi dụi đầu vào lòng anh như đang ôm gối thổ trắng của mình.

“Chú chú, A Bạch, hôm nay cô giáo hỏi con một vấn đề nhé.”

“Vấn đề gì?”

“Cô hỏi con thích ai nhứt trong nhà, con bảo con thích ba ba với A Bạch nhứt!”

Bạch Lãng cười, “Cám ơn con.”

“Sau đó cô lại hỏi, A Bạch là ai?”

“Thế con trả lời cô sao,” – anh cười, phối hợp với nhóc tỳ.

“Con bảo rằng, A Bạch là A Bạch,” – nhóc con trợn tròn mắt kể lại, “A Bạch không phải là Giang Tân Trình nữa, chỉ là A Bạch của nhà mình thôi!”

“Chà,” – anh nhướn mày, “Cô nghe xong bảo sao con?”

“Cô bảo cô không hiểu, hỏi chú ở nhà làm gì.”

“Thế chú ở nhà làm gì?” – anh chớp mắt hỏi.

“Chú nấu cơm nè, làm bánh bao thỏ rất ngon, còn ôm ôm hôn hôn con, còn giúp con làm bài tập, à ngủ với ba ba nữa!”

Nhóc con trả lời rất tự tin.

Nụ cười đứng hình trên khuôn mặt anh, “Chúng ta đã hứa sẽ giữ bí mật rồi mà?”

“Vâng,” – Tiểu Hải nhiệt tình gật đầu, “Con đâu có nói cời truông ngủ đâu.”

Bạch Lãng cảm thấy hụt hơi, “... cám ơn con.”

Nhưng nhóc tỳ chẳng đợi anh nói hết đã hưng phấn ngoáy ngoáy như con đông tây, “Sau đó Trần Chân Chân bảo, má nhỏ cũng làm như vậy!”

Bạch Lãng còn chưa kịp hỏi Trần Chân Chân là ai đã thấy Tiểu Hải thẹn thùng hỏi,

“Chú ~ chú là má con nhờ.”

27. Chương 27: Thế Giao

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối đó Cừu Tiềm cũng về nhà sớm, vừa mới mở cửa vào đến huyện quan (*) đã phát hiện nhà cửa im ắng khác lạ, không có tiếng hoạt hình âm ỹ như hàng ngày, gõ đập giày, lò dò vào phòng khách. Chỉ thấy Bạch Lãng đang ôm Tiểu Hải ngồi trên chân, hai người dán đầu vào nhau như đang thủ thủ thù thù thì gì đó, chú tâm đến mức không phát hiện ra gã đã về.

Cừu Tiềm nhướng mày, đi vào phòng khách hỏi, “Hai chú cháu đang làm gì đấy?”

Tiếng của Cừu Tiềm làm cả hai người đồng loạt ngẩng đầu nhìn sang.

Bạch Lãng thì mang vẻ phức tạp, Tiểu Hải thì mắt mũi đỏ lừ.

Gã kinh ngạc, “Ôi ôi, ai bắt nạt con heo nhà ta thế hử?”

Tiểu Hải chẳng buồn cự lại như ngày thường, chỉ măm môi măm lợi, rúc đầu vào lòng Bạch Lãng.

Bạch Lãng cũng chẳng đáp chẳng rằng, chỉ vừa ôm, vỗ về và hôn hít an ủi, “Nào nào đừng khóc nữa. Chú cháu mình đã hứa rồi mà, cũng ngoắc tay rồi phải không nào?”

Cừu Tiềm đặt mông ngồi vào cạnh Bạch Lãng, thức thời mấp máy môi hỏi anh, ‘sao thế?’

Bạch Lãng mới chỉ kịp đáp lại gã bằng đôi mắt đau lòng xen lẫn nỗi bất đắc dĩ thì tiếng rầu rĩ của Tiểu Hải đã vang lên, “Tại sao má cứ phải là nữ sinh, con muốn chú A Bạch làm má con cơ.”

Bạch Lãng ôm chặt nó lắc lư, “Đâu quan trọng hả con, chú không phải má con nhưng vẫn nấu cơm cho con ăn hàng ngày mà.”

Lông mày Cừu Tiềm giương lên cao tít, đã nghe ra chút ít đầu mối rồi.

“Nhưng Trần Chân Chân bảo má nhỏ giống chú,” – giọng điệu của nhóc con lại pha thêm chút tủi thân.

Anh vuốt tóc nó, “Nên có hay không có má, thì con vẫn có chú rồi cơ mà.”

“Chú sẽ ở bên con mãi mãi chứ?”

“Trước khi con không cần chú, chú sẽ mãi bên con.” – anh dịu dàng hứa hẹn.

Tiểu Hải lại rúc vào lòng anh, “Con không có không cần chú, con, con chỉ muốn chú làm má con thôi.”

“Nên con có chú cũng thế còn gì.”

“Thế sao con không thể gọi chú là má má?”

“Bởi vì chú không phải nữ sinh, má má phải là nữ sinh.”

Bạch Lãng vẫn rất bình tĩnh trả lời, vẻ mặt kiên nhẫn như muốn vòng vo đến khi nào Tiểu Hải chịu thì thôi.

“Tại sao? Con đâu có thích nữ sinh, tại sao má má lại cứ phải là nữ sinh?” – nhóc tỳ lại bắt đầu cứng đầu vòng về đầu đề câu chuyện.

Nghe tới đây thì rốt cuộc Cừu Tiềm cũng vỡ lẽ, không biết trước đó Bạch Lãng đã phải ứng biến với nhóc tỳ bao lâu.

Tiểu Hải cứng đầu không chịu nghe lời Bạch Lãng, đây là chuyện rất hiếm khi xảy ra. Lần trước nhóc con quen mùi âm ỹ đòi ngủ cùng đã làm gã ghen tỵ quá chời, nên giờ chẳng mấy ngạc nhiên khi con mình ỉ ỏi muốn Bạch Lãng làm ‘má má’ cả. Gã chẳng ngại xem thêm đâu, nhưng nếu cứ để thế thì kiểu gì lát nữa Bạch Lãng cũng cho gã ăn cả rổ bơ.

Thế nên Cừu Tiềm ngồi bên đột nhiên lên tiếng, “Dốt! Con không gọi thăm được à.”

Bạch Lãng quay ngoắt ra nhìn gã, Tiểu Hải cũng ngẩng đầu lên, ngơ ngác hỏi, “Nhưng gọi thăm thì chú đâu có nghe thấy được.”

“Sao không nghe được, con nghĩ ‘má má’ rồi gọi một tiếng ‘A Bạch’ thử đi?” – gã hất cằm bảo.

Nhóc tỳ tròn mắt, quay ra nhìn Bạch Lãng, thỏ thẻ, “Chú, A Bạch ~?”

Rồi gã quay sang hỏi anh như thật, “Sao? Có nghe thấy không?”

“...” – Bạch Lãng cạn lời nhìn hai cha con, chủ yếu là trước ánh mắt tha thiết mong mỏi của Tiểu Hải làm anh phải đấu tranh tư tưởng mãi, cuối cùng cũng phải nhượng bộ, “Nghe thấy.”

Cả khuôn mặt thằng nhỏ sáng bừng lên, thét lên đỉnh tai, “THẬT CHỨ Ạ? CHỨ A BẠCH! A BẠCH! A BẠCH! Khí khí khí ~~” – vừa gào tướng nhóc con vừa bổ nhào vào lòng anh, dụi dụi đầu làm nũng.

Bạch Lãng vừa giữ thằng bé vừa quay sang nhìn Cừu Tiềm với vẻ mặt không đồng ý.

Gã có thể đoán được phần nào lý do vì sao Bạch Lãng kiên trì đến vậy, có lẽ vì không muốn Tiểu Hải gọi nhầm để bị bạn bè xa lánh hay cười chê.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật, không nói ra thì không xảy ra ư? Bạch Lãng thà bị Tiểu Hải giận cũng không mong muốn lừa dối nó.

“Rồi cũng sẽ hiểu thôi,” – Cừu Tiềm vươn tay xoa đầu nhóc con, lại choài cổ ra cắn nhẹ lên môi anh, “Nó là con anh mà.” – lời lẽ vừa nghiêm khắc nhưng cũng tỏ ý bảo vệ rõ ràng.

Hôm sau, Tiểu Hải cười tít đĩa nắm tay Bạch Lãng và Cừu Tiềm đi học. Hai cẳng chân con con nhảy loi choi như muốn bật ra khỏi địa cầu.

Khi đưa nhóc tỳ vào lớp, Cừu Tiềm cởi kính râm, mời cô giáo ra ngoài nói chuyện. Bạch Lãng thì mãi đối phó với tiểu đội fan nhí trong lớp nên không nghe thấy hai người họ nói gì. Chỉ biết vừa ra khỏi lớp học đã bắt gặp nụ cười gượng gạo trên khuôn mặt cô ta, mà Cừu Tiềm thì đã đeo kính lên.

Cả hai sóng vai rời khỏi nhà trẻ, Bạch Lãng vẫn không nhận nổi tò mò hỏi, “Anh nói gì với giáo viên vậy, định không lo mọi chuyện đấy à?”

Gã cười đến đều giả, “Anh không lo cũng đâu thể để người khác muốn làm gì thì làm. Giữ liên hệ ‘lành mạnh’ với giáo viên là việc phụ huynh phải làm mà.”

Bạch Lãng nghi ngờ nhìn gã, Cừu Tiềm lại khoác vai anh, “Nhìn kiểu gì đấy. Cho em hay, sau này em cũng là phụ huynh của Tiểu Hải, anh đã báo rồi.”

Khuôn mặt anh chuyển từ nghi ngờ sang khó tin.

Gã hất mày, “Thế giao, hiểu chưa? Thế giao(*).” (Ý nói gia đình thân thiết nhiều đời)

Cái này thì hợp lý, anh nghĩ.

Bảo sao vẻ mặt của giáo viên ban nãy rõ ràng là không tin nhưng vẫn cố phải tin.

Trong lớp học, Tiểu Hải đang rất vui.

“A Tấn, nè, chú A Bạch bảo đưa cậu bánh bao thỏ ~”

Nhóc tỳ ngồi vào chỗ, lấy hộp cơm trong cặp ra, bên trong là mấy chiếc bánh bao hình thỏ con ú nắn, chia cho Dung Tấn ngồi bên cạnh.

Đó là một cậu bé xinh xẻo đến không giống một bé trai, nhưng vẻ nghiêm túc an tĩnh lại không làm Dung Tấn có cảm giác nữ tính.

Nghe vậy, cậu bé chớp hàng mi dài cong vút, cúi đầu nhìn chiếc hộp xinh xinh, đáp, “Cám ơn.”

Tiểu Hải bí mật dí vào tai Dung Tấn, phấn khích thủ thỉ, “Nói cho cậu biết nhé, bây giờ chú A Bạch là mẹ tớ đây, tớ có thể gọi chú ý là má má rồi! Tuyệt quá phải hông?”

Dung Tấn nhìn Tiểu Hải bằng đôi mắt tròn trong veo, gật đầu rất nghiêm túc, “Ừ.”

Nhóc Tiểu Hải cười hở cả hàm răng sữa, “Cậu vẫn đúng nhưt, Trần Chân Chân toàn nói linh tinh! Chú A Bạch có thể làm má má tớ mà.”

Dung Tán lại gạt đầu, lễ phép cầm chiếc khăn vắt trên ngực ra lau tay rồi mới mở hộp, cầm chiếc bánh bao thỏ lên chia một nửa, đưa phần có đôi tai cho Tiểu Hải, “Nè.”

Nhóc tỳ tự nhiên nhận phần, cắn một bên tai, chả biết xấu hổ khi đã cho người ta còn nhận về gì cả. Dung Tán thấy Tiểu Hải cắn rồi, cậu cũng nhả nhận cắn vào mông thỏ ú.

Lúc này, một cô bé trong bộ cánh loli hồng đi ngang qua bàn hai đứa, đứng lại và lắc lư chiếc đôi gà trên đầu, chỉ vào Tiểu Hải và ngô nghê bảo, “Cừu Tiểu Hải, sắp vào học rồi mà cậu còn ăn gì đấy.”

Tiểu Hải phùng má chun mũi, “Có sao đâu, tớ sắp ăn xong rồi.”

Cô nhóc đỏ mặt, lấp bắp, “Sáng cậu chưa ăn gì à? Tớ, nhà tớ đều ăn gato, ngon hơn cái đó nhiều, lần sau tớ, tớ mang cho cậu, chắc chắn cậu sẽ thích!”

Tiểu Hải vừa nhai vừa nghe thì ngậy ra.

Dung Tán đột nhiên bảo, “Sáng không nên ăn bánh gato.”

Tiểu Hải quay phắt ra hỏi, “Tại sao?” – nhóc tỳ cũng thích ăn gato lắm.

“Sẽ đau bụng.” – Dung Tán cầm miếng bánh bao từ tốn đáp, “Bác sĩ bảo thế.”

“Nói dối! Tớ, tớ không có đau bụng!” – cô bé gân cổ lên cãi.

“A Tán không nói dối,” – Tiểu Hải ưỡn ngực, chạy ra chắn trước bảo vệ Dung Tán, “A Tán bảo đau thì sẽ đau!”

Nhất thời cô bé không biết cự lại thế nào, lấp ba lấp bắp, giận dỗi giậm chân thùm thụp.

“CỪU! CỪU TIỂU HẢI! CẬU LÀ ĐỒ NGỐC! TỚ ĐI MẾC CÔ GIÁO!”

Tiểu Hải trợn mắt tròn xoe nhìn cô bạn chạy vụt đi, quay đầu thở dài thườn thượt với Dung Tán.

“Thế nên tớ mới không thích nữ sinh đấy.”

Tiểu Hải phớn phở học trên trường, bộ phim của Bạch Lãng vẫn tiếp tục quay.

Liệu được Hồng Ngự nhúng tay, ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ có thể thuận lợi công chiếu hay không, Bạch Lãng không nắm chắc. Nhưng chí ít, nhờ khoản đầu tư kịp thời lấp vào chỗ thiếu hụt tài chính mà đời này Triệu Kinh Tuyên có thể tập trung cứu nhà máy của mình, không khiến bộ phim vô tình liên lụy đến cả cơ ngơi của Triệu gia nữa. Theo như Chu Khoan đề cập sau này thì tình hình của Triệu gia vẫn khá khả quan, hoặc nhiều hoặc ít cũng giúp anh thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng dù một phần vấn đề đã được giải quyết thì việc Hồng Ngự tham gia vẫn làm anh lo ngay ngáy.

Cảm giác bị người khác o ép uy hiếp thật chẳng thoải mái tẹo nào, nếu tương lai trở thành hiện thực, anh không muốn lúc ấy mình chẳng có gì trong tay và chỉ biết trông chờ vào kẻ khác. Vậy nên, ban đầu anh nghĩ kiếm đủ tiền là tốt rồi, nhưng giờ nghĩ lại, có ưu thế sống lại, anh quyết phải trừ tính kiếm một phen ra trò.

Đầu tiên, chính là bản quyền bộ truyện đã mua trọn lần trước.

Giờ nếu chưa cần dùng ngay, thì với số lượng tiêu thụ khổng lồ vào mấy năm tới, Bạch Lãng quyết định số tiền này để dành cho bản thân. Có tiền rồi mới có càng có điều kiện để đầu tư cổ phiếu và bất động sản bùng phát vào vài năm sau. Tuy sặc mùi tiền, nhưng vào lúc không quyền không thể không chống lưng, thì thứ mà con người ta có thể nhờ cậy cũng chỉ có tiền mà thôi.

Vì thế, Bạch lãng mua lại một nhà xuất bản kinh doanh yếu kém. Chia một phần ba cổ phần cho Cừu Tiềm – người có anh ‘mượn’ vốn.

Sử dụng luôn quyền xuất bản và quy mô của nhà xuất bản, anh lập tức tìm kiếm và liên hệ với dịch giả đã nổi tiếng nhờ phiên dịch bộ truyện trong kiếp trước để tiến hành biên dịch bộ truyện ngay. Cho đến khi việc cấp phép và in ấn tập đầu tiên được hoàn thành, thời gian cũng sớm hơn kiếp trước mấy tháng trời, đúng lúc danh tiếng của bộ truyện đang lan từ thế giới đến trong nước.

Vậy là không sai lệch một chút nào, bộ truyện đúng lúc xuất hiện bản online và bản giấy, không để các nhà biên dịch lậu kịp chia miếng bánh nào. Bởi bộ truyện ra lò đúng thời điểm nên lượng bán ra cũng vượt hẳn kiếp trước. Chỉ nội doanh thu tập đầu tiên đã lên đến 3,5 triệu, đủ để anh hồi toàn bộ vốn đầu tư ban đầu.

Nhưng Bạch Lãng biết đây chỉ là khởi đầu, khi cả sáu tập được lần lượt hoàn thành, tổng doanh thu cả nước có thể vượt qua con số mấy chục triệu. Vì càng để chiều lòng độc giả, Bạch Lãng không do dự lấy luôn 1/3 số 3,5 triệu thu được thuê một công ty chuyên trang trí, đóng gói và tiêu thụ bộ truyện, đã kích toàn bộ sách lậu trôi nổi trên thị trường. Từ đây về sau, việc anh phải làm chỉ có dùng tiền để đầu tư tiền mà thôi.

Nhưng đây là chuyện sẽ xảy ra vào mấy tháng tới.

Vào cuối tháng ba, khi bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ vừa được quay xong và bước vào giai đoạn hậu kỳ, Bạch Lãng còn đang lo liệu bộ phim có thuận lợi ra rạp không, thì phòng PR của công ty đã vội vã sắp xếp một loạt các hoạt động tuyên truyền cho anh.

Và tại hậu trường của một tiết mục, anh gặp lại người mà gần như anh đã quên mất.

Khang Kiện.

Chuyên mục có thể bạn đã biết.

1. Huyền quan: Theo định nghĩa của phong thủy thì “Huyền quan” là khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách. Nhà mình thì thường cửa mở là phòng khách luôn nên không để ý, huyền quan được thấy dễ nhất là ở các nhà chung cư, nó là khoảng cách từ cửa chính đi vào đến phòng khách, nơi mà nhà mình hay bày tủ giày hoặc cây cối gì đó:)) Ví dụ, đây chính là huyền quan:

2. Ghi chú xiu là trong raw thẳng nhỏ chỉ gọi chú nó là A Bạch A Bạch riết hoy, chắc tiếng Trung vậy là pình phường, nhưng mình cứ thấy trống không kiểu méo gì và cảm giác cứ như thẳng nhỏ ngoan ngoãn của mình tự dưng lảo lảo tdn ý nên mình thích thì mình thêm chú vào hoy =)) Ai đọc QT rồi thì đừng thấy ngạc nhiên nha:))

28. Chương 28: Trước Sau Màn Ảnh

Cách mấy tháng, lần thứ hai gặp lại Khang Kiện không còn khiến anh lộn ruột lộn gan như trước, lần này chả có cảm giác gì, không thích cũng chẳng ghét, tựa như người trước mặt chỉ là người dưng.

Dẫu gì anh cũng đang rất thỏa mãn. Không bắt ngờ khi bộ phim mà anh âm thầm gợi ý cho Khang Kiện đã bị vỡ lở chuyện sử dụng chất kích thích hàng đêm ngay trước Tết. Cả đoàn làm phim bị buộc phải tạm dừng, quá nửa thành viên phải lên công an phục vụ điều tra, trong đó Ngô Thắng Ân bị tạm giữ ba ngày, nghe nói là bởi có chất kính thích. Vì đề tài bộ phim là cảnh sát hình sự tương đối nhạy cảm nên chắc chắn sẽ chẳng có cửa được cấp phép đâu.

Chốt cho cùng thì cái bầy mà anh giăng ra cho Ngô Thắng Ân và Khang Kiện cũng đã phát huy tác dụng. Đang lúc danh tiếng lên như điều thì không dưng phí mất mấy tháng trời, chưa kể còn dính phải scandal dùng chất kích thích, có thể nói rằng đó là một cú đả kích không hề nhẹ. Song dù là tin tức tốt thì Bạch Lãng cũng không tốn quá nhiều thời gian để hả hê, dù sao thời gian của anh cũng đã bị công việc và cha con Cừ Tiềm chiếm trọn.

Thế nhưng Khang Kiện có thể xuất hiện ở đây vào giờ phút này, chứng tỏ hắn đã vượt qua được vụ bê bối, thậm chí còn chưa bị khán giả quên mặt và vẫn có chương trình mời hắn tham gia, chắc hẳn đằng sau phải có thể lực nâng đỡ.

Khi lướt qua Khang Kiện ở hành lang trên đường đến phòng hóa trang, trực giác đã mách bảo anh như vậy.

Trái với sự hồ hững của Bạch Lãng, Khang Kiện vẫn không hay biết việc hắn xúi giục Ngô Thắng Ân tìm

người theo dõi chụp trộm đã bị anh phát giác. Lúc này, hắn vẫn tưởng rằng giữa hai người còn giữ mối giao hảo, cho dù lần trước vì một gã đàn ông xa lạ mà Bạch Lãng xa lánh, thì đó cũng là vì hắn ‘*ra tay*’ quá vội vàng mà thôi. Nếu bây giờ hắn khôi phục thái độ hữu nghị như thuở đầu, thì với tính cách mềm mỏng của Bạch Lãng, chắc chắn anh sẽ không tiếp tục đẩy hắn ra xa. Vả lại, giờ Bạch Lãng đang nổi tiếng, phải giữ gìn hình tượng, đâu thể không dưng lạnh nhạt với bạn cũ được phải không?

Hắn nhìn Bạch Lãng, khuôn mặt ôn hòa dễ nhìn mấy tháng trước giờ đã không còn thấy rõ, chỉ có sự tự tin rạng ngời, cùng với cách ăn mặc chín chắn khiến anh như một công tử danh giá, nét ngây ngô non nớt khi xưa đã không còn nữa. Tâm tư mà hắn hòng giấu kín lại bị khơi lên, chân chững lại, ngoái đầu cất tiếng gọi, “Lâu rồi không gặp nhỉ, A Lãng.”

Bạch Lãng nghe thấy, bước chân lại chẳng dừng.

Hồng Hồng đi phía sau anh thoáng nghiêng đầu nhìn lại.

Khang Kiện sượng sùng, nhưng quyết không để Bạch Lãng tiếp tục xem nhẹ bản thân, hắn đứng tại chỗ cất cao giọng.

“A Lãng, nếu mình sai gì, mình sẽ xin lỗi cậu ngay tại đây, được chứ? Mình xin lỗi, đều là lỗi của mình, cậu tha lỗi cho mình! Mình gọi điện mà cậu không chịu nghe, cậu như thế, mình cũng khó chịu lắm!”

Âm thanh to đến nửa studio đều nghe thấy.

Ban đầu chẳng ai để ý, thì giờ ánh mắt của mọi người đều tập trung lại.

Khang Kiện càng tỏ ra chân thành tạ lỗi, giọng chẳng hề nhỏ đi, “Mình biết mình vô tư vô tâm, làm cậu phải khó chịu, có gì cậu cứ nói ra, nhất định mình sẽ sửa! Cùng là bạn học lâu rồi, cậu không thể nể tình tha thứ cho mình một lần được ư?”

Nếu Bạch Lãng tiếp tục lơ hắn, nhất định trên báo ngày mai sẽ xuất hiện tiêu đề ngôi sao mới *kênh kiệu* với bạn cũ.

Mà hắn cũng ranh ma nhắc khéo anh, nếu có người đến khai thác, thì lịch sử cuộc gọi và thông tin lớp huấn luyện vẫn còn đây, đe được một số người.

Bạch Lãng không thể không dừng bước, xoay người.

Trước vẻ mặt thành khẩn nhưng ẩn đầy mưu mô của Khang Kiện, anh chỉ mỉm cười hỏi hắn, “Cậu sai gì?”

Bạch Lãng ôn hòa hỏi lại làm Khang Kiện phải sửng sốt, hắn sực ra giải thích, “Mình, mình không biết nên mới hỏi?”

Bạch Lãng lại chỉ tỏ ra thất vọng và tiếc nuối, lắc đầu cười buồn bã, rồi xoay đi.

Chỉ với mấy động tác đơn giản đã đủ để người xem vỡ nhẽ, có lẽ Khang Kien đã thật sự gây nên lỗi lầm gì đó rất nghiêm trọng làm tan vỡ mối quan hệ bạn bè giữa hai người, thậm chí hẳn còn chẳng hề hay biết mà mặt dày mày dạn cầu xin... khán giả đứng xem nhìn Khang Kien đang mờ mịt và chột dạ với ánh mắt vi diệu, ai cũng nhẩm nghĩ ‘*quả nhiên là thế*’ rồi việc ai nấy đi.

Chỉ có Hồng Hồng theo sau Bạch Lãng là dừng lại, quan sát hẳn ta không chớp mắt.

Cừu Tiềm đã dặn rồi, chỉ cần người tên Khang Kien xuất hiện gần Bạch Lãng là phải đề cao cảnh giác ngay.

Trong khi Khang Kien còn đang mải ‘*diễn sâu*’ thì phía sau hẳn xuất hiện một cô gái trẻ có dáng người nhỏ nhắn, dát đầy hàng hiệu đi ra. Cô có tóc quăn sóng nước hất sang bên, mặc áo phông và quần short in logo hàng hiệu cỡ lớn, trang trí với tranh sức lấp lánh đắt tiền, mắt to, mi dài, tổng thể khá xinh xắn, bộ quần áo cổ ý phối hợp làm cô trông có vẻ thuộc tầng lớp trung thượng lưu.

Chẳng qua nom cách ăn diện thì biết không phải thuộc giới văn nghệ sĩ, mà giống như con nhà đại gia được ăn sung mặc sướng hơn.

Cô gái chạy ra khoác tay Khang Kien đầy tự nhiên, có vẻ như là rất thân, “Anh Kien, em nghe thấy anh xin lỗi từ xa, có chuyện gì thế, tại sao người đó không để ý đến anh?”

Khang Kien cúi đầu, mỉm cười vỗ tay cô, “Có gì đâu, chỉ là hiểu lầm thôi, không sao cả. Mà em đi tìm bạn cơ mà, sao nhanh thế?”

Quay bộ phim cảnh sát hình sự trước đó làm Khang Kien đen và rần rở hơn, chiếc quần bò và áo bò mài bạc tạo nên cảm giác bất cần đời, đối lập với đó là nụ cười nhẹ nhàng nài, lừa tình được bao thanh thiếu nữ.

“Thì muốn mau mau ra gặp anh còn gì,” – cô nũng nịu, “Đấy, không có em là anh để người ta bắt nạt ngay.”

“Anh mà để bắt nạt thế à? Em vui là được, đừng chỉ nghĩ đến anh,” – Khang Kien bắt đắc dĩ lại dịu dàng cười, vin vào chiều cao nhỉnh hơn mà vỗ đầu cô.

“Xí, đàn ông các anh lúc nào cũng sĩ diện,” – cô hẩy tay Khang Kien ra, hất cằm về phía Hồng Hồng, “Đó là Bạch Lãng phải không? Trên tivi không đến nổi nào mà ngoài đời kênh kiệu gớm, sau này đừng để ý đến hẳn ta nữa. Cũng chỉ mới nổi thôi, làm như cao giá lắm.”

Khang Kien nhú mày, “Người ta là gà vàng của All Entertainment mà, đâu giống người sắp mất việc như anh.”

“Có em đây mà anh sợ mất việc à?” – cô huỳnh hoang hất cằm, “All Entertainment thì sao, không nhìn lại xem đây là chương trình của ai? Để em cho hấn biết ai đắc tội được, ai không.”

Đôi mắt Khang Kiện nháng lên ý đồ, trên mặt lại thở dài, “Thôi đừng, coi như anh xin em, lát nữa bố em lại bảo anh vẽ đường cho hươu chạy, anh muốn để lại ấn tượng tốt trong lòng bố em cơ mà.”

Cô gái không giấu nổi vui sướng trên mặt, lại dậm chân hờn dỗi, “Em muốn giúp, anh càng ngăn cản em càng muốn làm!”

Khang Kiện không ngăn lại nữa, chỉ khoác vai cô gái xoay đi hướng khác.

“Rồi rồi, nghe em hết, được chưa? Anh pha cho em cốc cà phê mong hiệp nữ bớt giận nhé.”

“Anh này...” – tiếng cô hậm hực xa dần.

Hồng Hồng xem hết từ đầu chí cuối, híp mắt, gọi mấy cuộc điện thoại rồi mới vào phòng nghỉ của Bạch Lãng.

Chương trình hôm nay Bạch Lãng tham gia là một Talk show mang tên ‘Trước sau màn ảnh’, chủ yếu là buôn bán những mẩu chuyện ngoài lề xảy ra tại hậu trường.

Từ chế tác, điện ảnh đến biểu diễn, đâu đâu cũng có đầy rẫy những câu chuyện lý thú xảy ra ở hậu trường, rất nhiều pha quay hỏng của các ngôi sao được sau khi được cắt ghép trở nên thú vị, phối hợp với những câu phỏng vấn dí dỏm độc đáo của người dẫn chương trình, giúp tiết mục rất được khán giả yêu thích, là một trong những tiết mục giải trí chính vào khung giờ vàng mỗi tối thứ sáu hàng tuần.

‘Kim ngọc kỳ ngoại’ có thể lọt vào chương trình này đã làm Bạch Lãng tương đối bất ngờ. Bộ phim được sản xuất với kinh phí thấp, đề tài cũng không có gì quá đặc biệt, mặc dù cả đoàn đã rất siêng năng PR vì chủ đầu tư mới bơm đầy đủ chi phí, thế nhưng có thể xếp hàng lên chương trình đang rất hot này đâu phải cứ có tiền là đủ.

Vậy nên Bạch Lãng đi hỏi Phương Hoa, Phương Hoa không thể không biết, đáp án lại vẫn là nhờ quan hệ của chủ đầu tư mới.

Bạch Lãng càng không hiểu. Chiều theo chiều hướng này, chẳng có nhẽ Hồng Ngự lại muốn ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ thuận lợi ra rạp thật sự mà không có bất cứ ý định nào khác ư? Hay là ông ta định nâng tiếng tăm của ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ lên thật cao rồi mới dùng nó để uy hiếp, như thế mới càng có trọng lượng? Thiên hạ không cho không ai thứ gì, nhìn hàng loạt những tấm pano cỡ lớn và màn hình trình chiếu trên các con đường, chả khác nào chiến dịch quảng cáo phim bom tấn thường niên, chỉ càng làm anh thêm nghi ngờ mà thôi.

Thế nhưng dường như Cừu Tiềm lại thấy biết ơn việc Hồng Ngụ nhúng tay vào bộ phim.

Trong một buổi tối khi vừa thấy quảng cáo của ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ trên tivi, Cừu Tiềm đề Bạch Lãng ra ghé hôn ngẫu hôn nghiêng khắp nơi, hôn xong mới bảo có nhồi tiền nữa thì Bạch Lãng vẫn là của gã thôi, làm anh phải nguýt gã một cái, cảm thấy Cừu Tiềm lại nghĩ sai trọng tâm vấn đề rồi, anh không cho là Hồng Ngụ có ý với mình.

Thế nhưng trọng tâm của gã càng đi xa tít mù khơi khi bắt đầu rục rịch ý đồ ‘ấy ấy’ trên sofa.

Tuy Tiểu Hải đã ngủ ngoan trong phòng của mình, nhưng Bạch Lãng vẫn kiên trì chờ. Cuối cùng vẫn bị Cừu Tiềm dụ khị, hai người cố gắng không cởi quần áo, lén lút làm trong im lặng đến mấy lần. Xong xuôi, Cừu Tiềm thở hổn hển úp sấp lên đôi tai đỏ bừng của anh, dư vị sau cao trào sảng khoái buộc anh phải thừa nhận rằng, càng kỳ lạ và lén lút càng khiến con người ta hưng phấn hơn.

Cũng vì Cừu Tiềm lạc đề quá xa mà giúp anh nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ngẫm lại thì giờ đã không cần lo lắng cho Chu Khoan vì chuyện của Triệu gia nữa, nếu có bị cuốn vào giữa Hồng Ngụ và Cừu Toàn thì người hao tâm tổn trí cũng là Cừu Tiềm chứ nào phải anh, chính chủ còn chẳng lo sắt gì, thì việc gì anh cứ phải lo bò trắng răng.

Kiểm tra trước gương lần nữa, Bạch Lãng sửa sang lại cổ áo, ra khỏi phòng nghỉ, vào trường quay.

“Hôm nay, chúng tôi rất vui khi mời được một anh chàng vô cùng điển trai tham gia chương trình, các chị em chú ý thét to, tuy biết trên màn ảnh anh chàng đã đẹp trai lắm rồi, nhưng Phân tỷ xin cam đoan với các chị em là người thật còn đẹp gấp bội,” – MC Cao Phân Phân tào nhả ngồi trên ghế đơn, cười tủm tỉm nói, “Nhiệt liệt chào mừng Bạch Lãng, hay chính là Giang Tân Trình trong bộ phim ‘Chung một mái nhà’ mà ai cũng biết.”

Bạch Lãng theo chỉ đạo đi từ cánh gà ra, vừa cười vừa vẫy chào khán giả, ngồi vào bên trái Cao Phân Phân.

“Xin chào mọi người, chào chị Phân. Em rất vinh hạnh được có mặt tại đây ngày hôm nay.”

Động tác thuần thục, không ngập ngừng hay trắc trắc của người mới, Cao Phân Phân tài tình không để sự ngạc nhiên làm phá hỏng khuôn mặt tươi cười của mình, cô tiếp lời, “Tụi chị vinh hạnh vì mời được cậu đến tham dự chương trình mới đúng. Tin rằng gần đây ai cũng từng thấy quảng cáo về bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’, chỉ nội hình ảnh hào nhoáng mãn nhãn và nhân vật ‘Lý Xuyên Kinh’ quá mức đẹp trai làm chị cậu không thốt lên lời, đã đủ khiến mọi người ở đây đều phải tò mò, không biết bộ phim này sẽ như thế nào. Vậy đầu tiên, Bạch Lãng có thể giới thiệu sơ qua về nội dung của bộ phim cho khán giả biết được không?”

“Cám ơn chị Phân,” – Bạch Lãng nghiêng đầu cười, “Không bỏ cái công em van nhờ đạo diễn Chu tìm góc

quay nào đẹp trai nhất đấy ạ.”

Cao Phân Phân đỡ trán, “Ấy ấy là góc của chị đang ngồi này, chị Phân của cậu cũng ngất ngây luôn rồi đây.”

Bạch Lãng phì cười, trở lại vấn đề chính, “Về bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’, cá nhân em cho rằng đây là một câu chuyện đủ tính giải trí. Một Vương tử đang ở trên cao bỗng một ngày bị kéo xuống bùn, anh ta phải đấu tranh, trả miếng để rồi trở lại ngai vàng của chính mình, quá trình gian khổ nhưng kết thúc có hậu. Xem rất đã, thích hợp xem lúc buồn để vực lại tinh thần.”

“Thế ư? Xem hình ảnh chị cứ nghĩ là một bộ phim về nghệ thuật cơ đấy.” – Cao Phân Phân tỏ ra ngạc nhiên.

“Hình ảnh đúng là điểm đặc sắc nhất của bộ phim chị ạ.” – Bạch Lãng mỉm cười gật đầu phụ họa, “Trong phim, từ trang phục đến đạo cụ đều là tâm huyết của chủ đầu tư. À tiết lộ cho mọi người hay, chủ đầu tư của bộ phim chính là nhà máy dệt có lịch sử lâu đời, không chỉ chịu trách nhiệm toàn bộ trang phục diễn mà còn kêu gọi được rất nhiều nhà máy có tiếng hỗ trợ, góp phần tạo nên những thước phim xa hoa và cổ điển, có che mặt em đi thì bộ phim vẫn mãi mãi nhân lắm đó ạ.”

Cao Phân Phân bị câu nói dí dỏm của anh làm bật cười, “Chị không biết cậu hài hước vậy đâu nhé, cậu mà không theo nghiệp điện ảnh thì nhất định chị sẽ giữ một chỗ cho cậu ở đây.”

“Cám ơn chị Phân, câu này được ghi hình lại rồi đấy nhé.” – Bạch Lãng chỉ về phía máy quay.

Cao Phân Phân càng thêm sảng khoái, “Cứ ghi, chỉ cần cậu đảm bảo an toàn tính mạng cho chị khỏi fan cuồng của cậu thì chị cũng tới bến luôn.”

Tiếp theo hai người xem vài đoạn phim phỏng vấn ngắn và những cảnh quay hồng sau hậu trường được cắt ghép lại theo kịch bản chương trình. Cảnh có Bạch Lãng cũng không nhiều lắm, chủ yếu những cảnh có mặt anh đều là khi anh mang cơm hộp đến. Ấng chừng là mọi người tại phim trường đều tò mò và thêm thường hộp cơm của Bạch Lãng, Cao Phân Phân cũng lấy làm thú vị, bèn hỏi Bạch Lãng mấy món rồi khen anh chàng của chúng ta quả là đảm đang.

Lúc này, Bạch Lãng mới chú ý đến hai bóng người xuất hiện bên cạnh máy quay, một người là Khang Kiện, người khác là một cô gái mà anh chưa từng gặp, là cô gái khoác tay Khang Kiện khi nãy.

Khang Kiện tỏ ra bình thường, còn cô gái thì căng lên như đang đợi trò hay.

Bạch Lãng mới cảm thấy khác thường, chẳng ngờ Cao Phân Phân vẫn đang thân thiết bỗng đột ngột chuyển chủ đề.

“Nhưng có phải báo đài từng đưa tin, cậu vào sống trong một khu nhà cao cấp của bạn để hiểu rõ nhân vật

ngay trước bộ phim phải không, giờ quay xong rồi, cậu không định chuyển ra à?”

29. Chương 29: Lễ Ra Mắt

Bạch Lăng hơi chứng lại một chút, bình thần cười đáp, “Em không dọn ra, có trả tiền thuê nhà rồi ở tiếp thôi chị.”

“Ày chà, xem ra cậu tìm hiểu nhân vật rất có tâm đó nhé,” – Cao Phân Phân cười thân thiện, lại miệng thơn thớt dạ ớt ngâm, “Chắc hiểu xong không ở nhà bình dân được cũng nên ấy nhỉ. Haiz, sao chị Phân của cậu chẳng có người bạn nào tốt như vậy chứ.”

“Hay em làm môi giới nhà đất, chia một phòng cho chị Phân nhé?” – Bạch Lăng hào phóng đáp, “Căn nhà có bố trí giống y hệt trong ‘Chung một mái nhà’, chị Phân mà tới nhất định sẽ được tiếp đón như nữ chính đó.”

Cao Phân Phân vỗ đùi ra chiều thích ý lắm, “Nếu nam chính là cậu thì mai chị Phân dọn đến liền nè.”

“Ôi sao em dám,” – Bạch Lăng cười khúc khích, “Nhưng em nhất định sẽ tìm cho chị một anh chàng thật xứng đôi vừa lứa, không biết chị Phân có yêu cầu gì không?”

Bạch Lăng tinh tế chuyển đề tài sang Cao Phân Phân, hai chị em lại vờn nhau mấy câu, rồi được chủ đề đang nói.

Thế nhưng chỉ vài ba câu đối thoại đơn giản vừa nãy cũng đủ để nhắc khán giả hay quên nhớ lại mối nghi ngờ Bạch Lăng bị bao dưỡng vào mấy tháng trước. Việc này nếu tra hỏi kỹ ra, lý do thuê phòng hiện giờ của anh có còn đáng tin hay không cũng là cả một vấn đề, kể mà có tin, thì với thói quen ăn ở sang chảnh không muốn dọn ra ngoài cũng để lại ấn tượng không đẹp trong lòng quần chúng.

Cao Phân Phân hỏi vậy đúng là cố ý làm khó dễ anh.

Bạch Lăng bình chân như vại đối đáp từng câu phỏng vấn của Cao Phân Phân, trong đầu nhanh chóng nhớ xem anh có từng liên quan hay xung đột gì với cô không. Nghĩ tới nghĩ lui mà không thu hoạch được gì, chỉ có manh mối duy nhất là Khang Kiện và cô gái đang đứng cạnh mấy quay.

Dù gì tòa nhà này cũng được công ty ‘Nhịp điệu giải trí’ thuê trọn, bố trí thành nơi làm việc của các trường quay.

‘Nhịp điệu giải trí’ là một trong năm công ty sản xuất chương trình hàng đầu cả nước, có hàng trăm tiết mục to nhỏ được chế tác mang tên nó. Để gồng gánh chi phí khổng lồ cho các hoạt động quay chụp nên công ty đã thuê cả tòa nhà để tập trung các trường quay lại. Ngoài khu vực chuẩn bị như các phòng hóa

trang, kho đạo cụ ra thì mỗi tầng được ngăn cách thành các trường quay độc lập. Nếu không có thể nhân viên thì theo nguyên tắc không được tùy ý ra vào phòng và quan sát.

Anh tin chắc Khang Kiện không có thể nhân viên của chương trình ‘Trước sau màn ảnh’, hẳn ta có thể đứng bên cạnh máy quay quan sát quá trình quay nhất định là nhờ cô gái mà anh không biết đứng bên cạnh hẳn.

Quả nhiên, khi chương trình tuyên bố kết thúc, Bạch Lãng và Cao Phân Phân rời khỏi ghế, đi xuống cánh gà. Theo lễ phép, Bạch Lãng định khách sáo đôi câu với Cao Phân Phân, thế nhưng còn chưa rời khỏi phạm vi sân khấu, cô bé kia đã kéo Khang Kiện chạy ra, chen vào giữa hai người.

“Chị Phân Phân, lần nào xem chị phỏng vấn cũng gay cấn lắm nhe, hôm nay cũng thế,” – cô coi Bạch Lãng như không tồn tại, cứ dặc ý nói với Cao Phân Phân, “Loại người giả dối đạo đức giả bị chị Phân Phân hỏi mấy câu là lòi đuôi ngay, nghe hả dạ lắm chị. Để em bảo với ba ba thêm kinh phí kiểu gì tiết mục của chị cũng lên bảng vàng ngay.”

“Cám ơn ý tốt của cô nương,” – Cao Phân Phân tuồng như không nghe thấy ý ngoài lời của cô gái, chỉ hòa nhã đón lời, “Sao hôm nay tiểu thư Sa Sa lại rảnh rỗi đến đây thế này?”

Cô gái giật nhẹ tay Khang Kiện, “Còn không phải vì Khang Kiện sao? Em mới giúp anh ấy nhận một vai diễn, nay dẫn đến để làm quen phim trường trước ý mà. Sau này chắc anh ấy sẽ bận ạ.”

Cao Phân Phân nhìn sang Khang Kiện, cười thân thiết, “Chị biết, Trình Húc trong ‘Ghi chép ảo’ phải không? Chị xem rồi, Khang tiên sinh thể hiện không tầm thường chút nào, mong sau này có ngày được phỏng vấn trong chương trình của chị.”

Khang Kiện vừa sợ vừa mừng, “Em không dám, em còn non kém lắm ạ.”

“Ai bảo” – cô gái cãi cự lại ngay, “Em thấy anh còn gấp vạn lần người *trong ngoài bất nhất* nào đó cơ! Chị Phân Phân, người nói có đúng không.”

Cao Phân Phân cười phụ họa, “Được tiểu thư Sa Sa khen ngợi, chắc chắn Khang tiên sinh phải tài năng hơn nhiều người rồi.”

Mà người ‘*trong ngoài bất nhất*’ Bạch Lãng chỉ đứng bên mím cười bình thản. Sau anh làm sân khấu, bên phải là máy quay, bên trái là mấy người Cao Phân Phân. Họ nói chuyện, không ai để ý đến anh, tránh không được, lùi chẳng xong, nhất thời anh bị kẹt ở giữa.

Khi cô gái mãi nói chuyện với Cao Phân Phân, Khang Kiện nháy mắt với anh tỏ ý xin lỗi, rồi nói với cô gái, “Sa Sa, chúng mình đi trước đi. Chị Phân vừa quay xong hẳn cũng mệt rồi, đừng làm phiền, để chị ấy nghỉ giải ngời đi em.”

Cô gái liếc xéo sang Bạch Lãng như muốn ra oai, rồi quay sang nói với Cao Phân Phân, “Thôi không quấy rầy chị nghỉ giải lao. Nhưng vẫn phải khen một câu, phỏng vấn ‘kích thích’ lắm, em rất thích.” – rồi cô hất đầu, kéo Khang Kiện xoay đi, bắt đầu giới thiệu những bộ phận khác của tòa nhà bằng chất giọng hơi to cho Khang Kiện nghe, cùng với bố cô quản lý và quy hoạch mọi thứ thế nào...

Bởi hai người ra khỏi trường quay bằng đường thông ra khu vực công cộng, Bạch Lãng cũng phải đi, nói chung là cùng đường. Mà anh thì chẳng muốn theo sau họ tẹo nào, thế là anh nán một chút, và có vẻ như Cao Phân Phân cũng thế.

Cho đến khi hai người ra khỏi cửa trường quay, Bạch Lãng mới chào từ biệt Cao Phân Phân, “Vây hẹn gặp lại, chị Phân.”

Cô mỉm cười lịch sự với anh, “Đừng lo buổi quay hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì, chương trình này muốn cắt thế nào, ghép thế nào, không phải do Lý Sa quyết định đâu.”

Bạch Lãng không khỏi ngạc nhiên, nhân ý tốt của Cao Phân Phân, anh bèn hỏi, “Có thể hỏi chị được không, Lý Sa là?”

“Thì là con gái rượu của chủ tịch tập đoàn quản trị của ‘Nhịp điệu giải trí’ – Lý Minh đấy, cô ta như công chúa trong cả tòa nhà này,” – nụ cười của Cao Phân Phân có sự coi thường lơ mờ, sau đó cô lại khôn khéo nhìn anh, “Nhưng vẫn kém ‘hậu trường’ của cậu mà nhỉ? Hồng lão tiên sinh và Cừu tiên sinh cùng đứng lên, Lý Sa chỉ có thể để chị đỡ thôi.”

Bạch Lãng ngẩn ra, đồng tình bật cười, “Vất vả cho chị rồi.”

Cao Phân Phân lại nhìn nét đơn thuần hiền lành trên mặt anh mà thốt ra một câu, “Nói cậu *trong ngoài bất nhất* cũng đâu sai hoàn toàn.”

‘Kim ngọc kỳ ngoại’ y như lời Bạch Lãng giới thiệu trong chương trình, là một bộ phim giải trí không cần cân não. Khi Chu Khoan quyết định điều chỉnh hướng đi của bộ phim, ngoài lão Triệu yêu cầu đưa thêm hình ảnh sản phẩm vào – chính là trang phục và vài vóc – thì còn lại đều đề cao tính giải trí lên cao nhất.

Dù sao với chi phí thấp, danh tiếng không, nếu bộ phim quay theo hướng hiện thực trầm buồn có khác nào ném tiền của chủ đầu tư qua cửa sổ. Vậy nên nội dung của bộ phim chỉ đơn giản, xung đột rõ ràng, diễn biến nhanh, trên nền những thước phim hoa lệ được tuyển chọn góc quay kỹ càng, tạo thành sự đặc sắc riêng biệt cho một bộ phim giải trí cao, hấp dẫn người xem mua vé ra rạp mà không dựa quá nhiều vào danh tiếng hay tuyên truyền.

Một bộ phim tiểu tấu cao cũng giúp che bớt đi phần nào sự non nớt trong diễn xuất của người mới – Chu Khoan tính vậy, bộ phim có không ít diễn viên mới. Nhưng điều làm ông bất ngờ và tràn ngập tự tin chính là Bạch Lãng và Khuyết Kỳ Danh – hai nhân vật tạo nên sự xung đột nhất của bộ phim – thì lại thể hiện

quá ư là xuất sắc, đẩy tiết tấu bộ phim vốn đã nhanh càng thêm khuếch đại và bùng nổ, cuốn hút khán giả theo nội dung bộ phim, đã hận càng thêm hận, giận càng thêm giận, và khi cái thiện thắng cái ác ở cuối phim thì sáng khoái ngửa đầu cười dài thể gian. Vậy nên sau khi hoàn tất tất cả các khâu công đoạn, Chu Khoan vỗ ngực đảm bảo với lão Triệu rằng, ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ thu về được bao nhiêu thì chưa dám chắc, nhưng nhất định sẽ không lỗ đâu.

Đây là khi Chu Khoan dự tính ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ không có nhiều kinh phí để tuyên truyền quảng cáo, tất cả chỉ biết trông chờ vào nỗ lực ở phòng vé. Thế nhưng nửa sau của bộ phim có chủ mới, được quảng cáo rầm rộ, lịch chiếu phim lên sóng, ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ như một chú chim sẻ vô danh bỗng chốc hóa đại bàng, tức thì được ngàn vạn ánh mắt phát hiện.

Bộ phim già sử ‘Phong Đế’ cùng khởi động máy ngày đó, danh tiếng của nó vẫn đè đầu ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ trước nay, thì giờ, độ hot của cả hai bất giác đã ngang tài ngang sức.

Buổi công chiếu đầu tiên của ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ được tổ chức tại ‘Rạp chiếu bóng Cầu Vòng’ – một rạp lâu đời của thành phố A.

Mấy năm trước, rạp được sửa sang lại hoàn toàn theo phong cách cổ điển và sang trọng sau mấy chục năm vận hàng, rất hợp với bối cảnh của bộ phim. Và như bộ phận PR cổ vấn, thuê trọn rạp để tổ chức hoạt động đầu tiên của ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ mang lại cảm giác đặt đúng vật vào đúng nơi.

Tối đó, rạp chiếu phim được trang hoàng càng thêm tráng lệ, thảm đỏ trải sẵn đợi thượng khách bước vào.

Danh sách khách mời trong buổi công chiếu đầu tiên, ngoài ekip làm phim, chủ đầu tư, tài trợ, đơn vị hợp tác và các phóng viên là các đối tượng cơ bản được mời ra, thì còn một số thành phần là các mối quan hệ xã hội của đoàn làm phim, các nhà phê bình điện ảnh và văn nghệ sĩ có tiếng.

Tối đó không khác nào một đại lộ Ngôi Sao thu nhỏ, hai bên thảm đỏ đã bu kín phóng viên, vì là lần đầu tiên công chiếu nên tất cả các phát biểu và phỏng vấn liên quan đến bộ phim được được xếp sau, trước khi công chiếu, đại lộ Ngôi Sao không bố trí bất cứ hoạt động phỏng vấn nào.

Vậy nên khi hàng loạt các ngôi sao như nữ hoàng điện ảnh Trương Mỹ Ưc, MC đại tài Khả Trình, diễn viên hài Mạt Đại Uy, nam thần âm nhạc Lý Khoan Lâm, thậm chí là minh tinh màn bạc trẻ tuổi Cừ Toàn bước ra từ những chiếc xe đen kín rèm, thì các phóng viên chỉ biết trợn mắt, chụp lia lịa, và không ngừng ai oán vì sao đơn vị tổ chức không sắp xếp cho người ta cơ hội phỏng vấn, hiếm hoi lắm mới có dịp này mà.

Và diễn viên nam chính – Bạch Lãng – cũng là linh hồn của bộ phim được bố trí lên sân khấu cuối cùng, xem như một cú chốt then chốt, lúc này đang ngồi trong chiếc xe dừng ở phía xa, nhìn các minh tinh, siêu sao lần lượt đi qua thảm đỏ, bỗng dưng lại hơi run.

“Cảm giác để các tiền bối mở đường cứ như mơ, hơi run thật đấy.”

Bạch Lãng nhòm qua cửa kính thở dài, báo tình hình bên ngoài.

Hôm nay Cừu Tiềm mặc bộ suit đen, đang ngồi cạnh Bạch Lãng, gã cũng được mời đến với thân phận là doanh nghiệp tài trợ.

“Sao thế, run à?”

“Phô trương thế này, rốt cuộc Hồng lão định làm gì,” – anh cười khổ, “Ông ta định mời một đồng siêu sao đến để mỗi người dè bủ dìm chết chúng ta à?”

Cừu Tiềm nhếch mày, “Lúc nào trông em cũng bình tĩnh, ra cũng biết run.”

Anh nhìn gã, đột nhiên cầm tay và đan mười ngón tay, truyền cảm giác ướt lạnh trên tay mình sang cho gã, “Em không can đảm thế đâu.”

Cừu Tiềm bật cười, kéo tay anh, vỗ đét một cái.

“Vậy để anh tiếp thêm can đảm cho em.”

Anh ngẩn ra, chưa kịp hiểu, Cừu Tiềm đã gõ ô cửa ngăn cách với buồng lái, “Cho xe từ từ lên đi.”

“Từ từ đã, anh định làm gì?” – anh hoảng hốt hỏi gã.

“Dám không?” – Cừu Tiềm hếch hàm.

Bạch Lãng mở miệng, muốn nói gì rồi lại thôi.

Mười phút sau, đến lượt Bạch Lãng lên sàn.

Chiếc xé hộp đen sang trọng từ từ đi tới thảm đỏ trải trước rạp.

Cửa xe mở ra, một chiếc chân đặt xuống, ánh đèn flash từ các máy ảnh chớp lên không ngừng.

Cừu Tiềm xuống trước, sau đó là Bạch Lãng.

Đó cũng là lần đầu tiên hai người cùng xuất hiện trước ống kính.

30. Chương 30: Bạch Thiếu

Đám phóng viên đứng hai bên thấy bộ đôi chung xe quá sức tưởng tượng bước ra, bao trật tự cố giữ lúc đầu bỗng chốc bị phá vỡ. Ngay sau câu hỏi đầu tiên của ai đó được tung ra, đám phóng viên còn lại nhao lên gào thét hỏi chẳng buồn cầm mic.

“Cừu tiên sinh! Cừu tiên sinh! Trước kia không thấy ngài tham gia hoạt động này, sao tối nay lại quyết định tham dự?”

“Cừu tiên sinh! Ngài có thể nhìn sang bên này một chút không! Cảm ơn!!”

“Ngài đến với quan hệ là cùng xe với Bạch tiên sinh phải không? Quan hệ của Cừu tiên sinh và Bạch tiên sinh không tồi nhỉ.”

“Có phải hai người từng đi du lịch trong lễ nghỉ đông phải không? Xin hỏi là đi đâu vậy?”

“Hai vị cùng xuất phát từ công ty hay từ đâu?”

“Đêm nay Cừu tiên sinh được mời với cương vị gì? Giám đốc All Entertainment hay người thân của Bạch tiên sinh?”

“Bạch tiên sinh! Có thể tiết lộ quan hệ giữa anh và Cừu tiên sinh được không? Ngoài là lãnh đạo thì còn có gì khác không?!”

“Mạnh bạo chi quảng cáo cho ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ có phải do Cừu tiên sinh đứng sau hậu thuẫn không?”

“Cừu tiên sinh quan tâm bộ phim hay Bạch tiên sinh? Cừu tiên sinh có bật mí chút nào không?”

Ánh đèn flash chớp loang loáng trước mặt Bạch Lãng và Cừu Tiềm, hai người cách nhau một bước, sóng vai đi.

Bạch Lãng mỉm cười đối phó với truyền thông, chia đều ánh mắt cho hai bên ống kính. Cừu Tiềm cũng đã quen với những trường hợp này, thần thái tự nhiên, phát tay vẫy chào, coi tất cả vấn đề chỉ như gió thoảng bên tai, lọt qua lại bay mất.

Trong khi Phương Hoa thì đang cười gượng đứng ở cuối thảm đỏ, phòng sẵn có biến xảy ra.

Khi Cừu Tiềm quyết định xuất hiện cùng Bạch Lãng trước công chúng, gã đã ‘tốt bụng’ đánh tiếng với

Phương Hoa, làm cô chỉ có thể dáo dác chạy ra, ơn trời, Cừu Tiềm còn biết điều cách Bạch Lãng một khoảng, nhưng sự nhảy bén trời cho của cánh phóng viên thì vẫn cứ phát huy tuyệt vời.

“Cừu tiên sinh!! Có thể trả lời một số vấn đề không!?”

“Cừu tiên sinh không trả lời, Bạch tiên sinh cũng nên tiết lộ chút đi chứ!! Fan rất tò mò đấy!!”

“Xin hỏi những nghệ sĩ từng ‘*qua lại*’ với Cừu tiên sinh giờ còn hay không?”

“Bạch tiên sinh có cảm nghĩ gì về những đồng nghiệp từng ‘*qua lại*’ với Cừu tiên sinh hay không?”

“Xin hỏi chiếc đồng hồ trên tay Bạch tiên sinh có phải là của Cừu tiên sinh tặng không?”

“Hôm nay Bạch tiên sinh cũng đeo phải không? Có thể giơ cổ tay cho mọi người chiêm ngưỡng chứ?”

“Cừu tiên sinh, có phải ngài là người tặng không!?”

“Cừu tiên sinh cũng nên trả lời một câu chứ, mọi người đều tò mò lắm mà!!”

“Xin hãy dừng lại cho tôi xin một kiểu ảnh!”

Giữa những câu hỏi ngày càng nhảy cảm bỗng có một yêu cầu thân thiện lạ thường, và Cừu Tiềm quyết định đáp lại nó, gã hầy hầy Bạch Lãng bên cạnh.

Bạch Lãng quay sang, Cừu Tiềm chỉ về phía phóng viên kia, “Chụp chung một tấm đi.”

Thế là Bạch Lãng mỉm cười đứng gần vào Cừu Tiềm, vì chênh lệch chiều cao mà Cừu Tiềm khẽ nghiêng đầu.

Lại một loạt tiếng bấm máy vang lên, đám phóng viên bên kia tỏ ra kém miếng khó chịu, vội vã yêu cầu, “Bên này nữa! Xin quay sang bên này!! Cảm ơn!!”

Hai người phối hợp chuyển hướng sang bên kia, lại một loạt tiếng tanh tách vang lên. Chụp được kha khá, Cừu Tiềm thoải mái cười, cuối cùng gã cũng chịu đáp, “Phim không tệ đâu, hôm nay tôi đến xem phim, mọi người cũng xem đi.”

Đáp xong một câu trật lất với cả mớ câu hỏi, Cừu Tiềm chỉ cười khoác hờ sau lưng Bạch Lãng, cùng anh đi nốt con đường trải thảm.

Cho đến cuối đường, Phương Hoa chạy ra đón, như muốn dẫn đường cho hai người họ, biến hai người thành ba người.

Ở một chỗ trong rạp chiếu phim.

Hồng Ngụ nhìn khung cảnh náo nhiệt ngoài cổng, ông cười bảo với Cừ Toàn bên cạnh mình, “Hôm nay náo nhiệt quá nhỉ?”

Cừ Toàn mỉm cười họa theo, “Có thể làm Hồng lão hứng thú ắt có chỗ nổi bật.”

“Cũng lâu rồi không ra ngoài,” – Hồng Ngụ bùi ngùi, “Vừa ra đã thấy giới trẻ xuất hiện lớp lớp nhân tài.”

Cừ Toàn vẫn giữ nguyên nụ cười hoàn hảo như trước, nhưng khi khẽ rũ mi xuống, chẳng còn ai biết cảm xúc chân thật trong đó là gì.

Quả nhiên vào hôm sau, ảnh chụp về lễ ra mắt đã tràn đầy mặt báo.

Đêm đó, mỗi khi một nghệ sĩ nổi tiếng được mời nào đó vừa bước ra khỏi phòng chiếu là lập tức bị đám phóng viên ngồi châu chực bên ngoài vồ vập tới hỏi thăm, thành thử ra chủ đề của lễ ra mắt đêm qua cũng muôn hình vạn trạng.

Cũng không biết vì lý do gì mà tấm ảnh Bạch Lãng sóng đôi với Cừu Tiềm trên đại lộ ngôi sao chỉ chiếm một vị trí rất khiêm tốn trong phần điểm tin ngôi sao. Các câu hỏi hóc búa và những nghi ngờ nhạy bén của cánh phóng viên cũng không thể tìm thấy trên báo sáng.

Trong bữa sáng, Bạch Lãng vừa ăn bánh trứng hải sản mới làm xong, vừa lật báo đọc tin tức, Cừu Tiềm lơ đãng chọc đĩa của mình, bảo:

“Yên tâm, em không tìm thấy thứ muốn tìm đâu.”

Bị lây lối sống quy luật ngủ sớm dậy sớm của Bạch Lãng, tối nào không phải đi xã giao là Cừu Tiềm cũng làm việc và nghỉ ngơi theo anh.

Giở hết tờ Tạp chí Ngôi Sao, Bạch Lãng mở tiếp mấy trang báo nhỏ khác.

“Qua anh bảo không phải lo, là vì chuẩn bị trước rồi phải không?”

“Chẳng lẽ báo chí sáng nay chưa làm em hiểu à?”

Cừu Tiềm cắn miếng bánh trứng bỏ vào mồm, nhai nhai hai nhát lại nhồi thêm một miếng tương, chứng tỏ gã rất thích vị này.

Bạch Lãng ngẩn ra, khó hiểu chỉ vào tiêu đề một trang báo: Kịch bản bộ phim ‘Phong Đế’ gặp phải sự cản trở của đơn vị chủ quản?

“Ý anh là cả hai bài báo này đều do Hồng Ngự can thiệp?”

“Rõ quá rồi còn gì?” – Cừu Tiềm lại cắn miếng nữa, “Một bên thì nâng ‘Kim ngọc kỳ ngoại’, một bên thì dìm ‘Phong Đế’. Đại khái ông ta muốn nhắc Cừ Toàn nhớ, thế lực của lão có thể làm được những gì. Vậy nên ông ta không để em hay bộ phim xảy ra chuyện gì đâu.”

Bạch Lãng nghe mà giật mình, rồi lại không khỏi hoài nghi, “Anh biết trước rồi phải không?”

“Luôn có tin tức linh thông mà.” – Cừu Tiềm thừa nhận.

Bạch Lãng lặng đi một lúc, “Nên tối qua... anh tính cả rồi?”

Gã héch mảy, “Đã có người lót đường, tội gì không đi nhờ xe.”

Khi cả hai xuất hiện càng thường xuyên chốn công cộng, việc bị rình mò đăng tin tức sẽ càng ít xảy ra.

Bạch Lãng đặt báo xuống, nhìn Cừu Tiềm, cảm thấy đầu óc mình vẫn còn ngây thơ lắm.

“Thế nếu Cừ Toàn nhờ anh giúp thật thì sao? Anh sẽ làm gì?”

Cừu Tiềm dán lại gần anh mà cười đều, “Sao thế, lo à?”

Bạch Lãng thật thà gật đầu, “Cũng hơi hơi.”

Câu trả lời như rất được lòng Cừu Tiềm, gã kéo và hôn chụt lên môi anh.

Cừu Tiểu Hải ngồi ăn bên cạnh tròn mắt trông theo, đột nhiên cu cậu bảo, “Ba ba, A Tán bảo phải lau mồm trước khi thơm.”

Nhóc tỳ ngoan ngoãn cầm đĩa ăn bánh trứng trong đĩa, miệng dính tương cà tèm lem.

Bị con trai nhắc nhở, Cừu Tiềm dừng lại, chuyển sang vấn đề gã quan tâm hơn.

“A Tán hử? Nó để ý gì lắm thế, hay là con không lau mồm đi hôn người ta đấy hả?”

Tiểu Hải vội vã thanh minh ngay, “Con, sau đó con đều lau mà.”

Lộ rồi cưng ời!

Trong khi Bạch Lãng thì chột dạ, bởi sau một lần bị bắt quả tang, nhóc con đã ì xèo bắt anh giải thích, “Phải thích ời là thích mới được ‘thơm thơm’, không ‘thơm’ linh tinh nghe chưa?”

Vừa nói Bạch Lãng vừa cầm giấy lau miệng cho Tiểu Hải.

“Vâng ạ!” – nhóc con nâng cằm phối hợp, cười toe toét, “Con cũng chỉ thơm A Tán thôi mà.”

Quả như lời Cừu Tiềm nói, Hồng Ngụ gỡ trò bên chìm bên nổi.

Sau lễ ra mắt, Hồng Ngụ tiếp tục tăng cường tuyên truyền bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’. Những vị văn nghệ sĩ gạo cội được ông ta mời đến hôm ấy cũng đều khen ngợi bộ phim không tiếc lời, khiến bộ phim muốn không nổi cũng không được.

Đương nhiên bản thân ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ cũng phải có giá trị nhất định mới có thể chống chịu được áp lực nặng nề từ sự đánh giá của hàng triệu người xem. Song chính nhờ những yếu tố thiên thời địa lợi nhân hòa ấy mà chỉ sau một tuần công chiếu, ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ đã đạt doanh thu phòng vé ấn tượng với con số 72 triệu nhân dân tệ, trong khi toàn bộ chi phí chế tác bộ phim chưa đến 40 triệu. Mặc dù đó không phải là kỷ lục phòng vé cao nhất, nhưng cũng đủ để doanh nghiệp thu hồi nửa số vốn đầu tư.

Bên cạnh đó, bộ phim được xưng là tác phẩm dã sử kinh điển ‘Phong Đế’ lại có thời gian quay kéo dài, tiến độ mới đi được một nửa. Gần đây lại có tin đồn nội dung kịch bản bị đơn vị chủ quản sở gáy, nội bộ đoàn làm phim cũng lần lượt có người tố cáo thủ tục bảo hiểm bất hợp pháp linh tinh, so với sự hoành tráng ban đầu thì giờ cả bộ phim như bị một bức màn đen che phủ.

Thực tế thì Cừu Tiềm vẫn chưa nói hết, thủ đoạn của Hồng Ngụ lần này còn nhằm cả về gã, thế nên ông ta mới chọn Bạch Lãng như một ‘phương tiện kiểm soát’, ông ta muốn Cừu Tiềm biết rằng, ông có thể nâng Bạch Lãng lên thì cũng có thể chìm Bạch Lãng xuống và buộc Cừu Tiềm phải chọn lựa. Song ngoài Cừu Tiềm, Cừu Toàn vẫn còn nhiều ‘đối tượng hợp tác’ để thoát khỏi Hồng Ngụ, nếu chỉ nhằm vào Cừu Tiềm chỉ e là không đủ. Nhưng có lẽ vì chung sống với nhau nhiều năm, Hồng Ngụ có thể thăm dò được Cừu Toàn nghĩ gì và hướng tới ai.

Song dù thế nào, việc được Hồng Ngự nhúng tay cũng giúp Chu Khoan và ông bạn thương nhân Triệu Kinh Tuyên được mở cười không khép được miệng.

Cũng nhờ độ hot của bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ mà không đến một tháng, Bạch Lãng đã từ một diễn viên mới tiềm năng nhảy vọt thành một ngôi sao có tài năng và được mến mộ. Dù sao anh cũng cho khán giả thấy một Lý Xuyên Kinh dù quỳ xuống đo thân cũng khoan thai đầy khí chất.

Thậm chí có fan còn bắt đầu đặt cho Bạch Lãng biệt danh là ‘Tiểu Cừ Toàn’, tỏ ý tương lai Bạch Lãng sẽ đầy triển vọng. Chẳng qua việc này làm fan cứng của Cừ Toàn tỏ ra khó chịu, họ đã kích móc xia người mới dừng mặt dày ăn bám danh tiếng của Cừ Toàn, trong khi fan của Bạch Lãng thì bảo vệ luận điểm của mình rằng gọi thế là nể mặt và còn ca ngợi Cừ Toàn, đừng có ở đây cả vú lấp miệng em.

Trận cãi vã này càng ngày càng lan rộng, lan từ điện ảnh sang đến báo đài.

Bạch Lãng chỉ biết dở khóc dở cười. Fan nhiệt tình thật, nhưng ‘Tiểu Cừ Toàn’ hay danh hiệu gì đại loại thế, anh nào có ham. Một cánh én chẳng làm nên mùa xuân, một fan không lại được cả ngàn anti. Cuối cùng vẫn là Phương Hoa hao tâm tốn của thu dọn chiến trường, đổi từ ‘Tiểu Cừ Toàn’ dần bằng ‘Bạch thiếu’.

Bạch thiếu Bạch thiếu, ứng với một Bạch Lãng tuổi 24 trẻ trung, luôn chinh tề trong sơ mi với quần âu cùng chiếc đồng hồ kim cương nổi tiếng, quả là không thể phù hợp hơn, chẳng vì thế mà một thời gian ngắn sau, biệt danh ‘Bạch thiếu’ đã gắn chặt với Bạch Lãng.

Sau chuyện này, có vị phóng viên đã rất dũng cảm khi hỏi cảm tưởng của Cừ Toàn trong một cuộc phỏng vấn.

Khi ấy Cừ Toàn chỉ cười và đáp, “Người mới luôn cần khích lệ, mọi người nên rộng lượng hơn.”

Câu trả lời này cho mọi người thấy rằng khúc mắc đã được cởi bỏ.

Bạch Lãng cũng nhận được ‘lời mời’ từ Cừ Toàn.

Hôm ấy, Cừ Toàn bao trọn một câu lạc bộ, mời Cừ Tiềm và mấy người bạn, bao gồm cả Cừ Tiểu Hải.

Với danh nghĩa là tổ chức sinh nhật cho Cừ Tiềm.

31. Chương 31: Bạn Cũ

Cừ Toàn không hẹn vào đúng ngày sinh nhật của Cừ Tiềm, mà chọn một ngày tất cả đều không bận việc sát đó, nói là có cơ để đám bạn bè tụ tập.

Cũng vì trên danh nghĩa là tập trung bạn bè cũ nên khi Cừ Tiềm chuyển lời mời của Cừ Toàn cũng không có gì đặc biệt, chỉ nói sơ qua ngoài Cừ Toàn sẽ có hai người nữa thân nhau từ hồi còn ở Tân Đảo, một năm bốn người sẽ tụ họp mất lần, ai nhớ thì đứng ra tổ chức, lần này cũng vậy.

Nhưng chẳng biết có phải trùng hợp hay không mà Bạch Lãng chưa cần mở lịch đã biết ngày hôm ấy mình có lịch công khai một buổi fan-meeting, hoạt động kết thúc vào tầm ba, bốn giờ chiều. Vì là buổi tụ họp của người khác nên anh cũng không quá mặn mà tham gia, giữa công việc và xã giao, Bạch Lãng vẫn có thiên hướng chọn công việc hơn.

Ai biết Cừ Tiềm lại rất cố chấp, “Để anh bảo Cừ Toàn chọn hôm khác rồi cùng đi.”

Bạch Lãng cũng bất ngờ.

Nhìn khuôn mặt thản nhiên của gã, Bạch Lãng chợt nhớ những lời đồn về Cừ Tiềm trong kiếp trước, anh chần chừ hỏi: “Có phải vì Cừ Toàn mời nên phải đi không?”

Cừ Tiềm nghe thì cười khê, sau đó bật cười lớn hơn, “Ha ha, tốt lắm, cũng biết ghen rồi.” – gã vỗ tới hôn Bạch Lãng ngấu ngiến, “Đáng khen.”

Vì là buổi tâm sự thường ngày trước khi đi ngủ, Bạch Lãng đã bị Cừ Tiềm lột sạch đặt dưới thân nghịch ngợm các kiểu, đến khi buông ra thì môi anh đã hơi vêu lên, mắt rơm rớm, thở hổn hển, lộ ra sức hấp dẫn như mời anh cứ xơi, làm Cừ Tiềm quyết định đè anh ra tiếp tục.

Gã liếm môi Bạch Lãng, toét miệng giải thích, “Là vì có hai người Ưông Doãn và Lâm Công Thành kia, em gặp mặt làm quen cũng có lợi. Một là bác sĩ, một là vệ sĩ, sau này tiện nhờ vả khi cần. Lâm Công Thành còn là chồng của Phương Hoa, chồng cũ thôi, nhưng giờ vẫn giữ liên lạc.”

Bạch Lãng ngẩn ra.

Giới thiệu bạn bè cho nhau vốn là điều mà anh chưa từng nghĩ đến trong kiếp trước. Nó cũng làm anh phải xấu hổ vì sự nghi ngờ ấu trĩ vừa nãy của mình, anh rũ mi bảo, “Vậy đừng đổi, các anh cũng đâu dễ dàng có được ngày rảnh rang. Hoạt động của em không mất cả ngày, khi nào xong em đến ngay.”

“Nếu em lo,” – gã cười khê, lại hôn một cái, “Thì để hôm đó anh đeo đồng hồ.”

Bỗng dưng Bạch Lãng có linh tính chẳng lành mình sắp bị đùa cợt cả đêm, bèn húng hắng hợm, lái chủ đề sang hướng khác.

“Hôm sinh nhật anh muốn ăn gì để em chuẩn bị?”

“Còn phải hỏi hử?” – gã cười đều.

Quả nhiên nguy hiểm cũ vừa qua nguy cơ mới đã tới, nửa dưới lại động đậy, đón lấy quá trình bị gặm nhấm ngon lành.

Chẳng qua đêm nay, làn da ấm nóng của Cừ Tiềm càng ủ ấm cơ thể anh nhiều hơn bao giờ hết.

Hôm tụ hội, một resort ven hồ được Cừ Toàn bao trọn.

Bên trong có đầy đủ các loại hình giải trí như bể bơi, sân bóng rổ, sân bóng mini, phòng hát, massage xông hơi và spa, cùng với sắc cây xanh tràn ngập của vùng ngoại ô, có thể xả hơi cả ngày ở đây sau những tháng ngày mệt nhọc quả là sướng khoái.

Trong resort cũng có một khu vui chơi cho trẻ em để chúng không buồn chán. Vì có vị khách quý là Cừ Tiểu Hải, nên Cừ Toàn cũng tương đối chu đáo.

Những lần tụ tập trước đây, Cừ Tiềm không dẫn Tiểu Hải đi theo bao giờ. Cái chính là vì tuổi còn quá nhỏ, ngoài ra thì vì thời gian cũng không phù hợp cho một đứa trẻ tham gia. Lần này nếu không phải vì Cừ Toàn cố ý bố trí, thì đám người lớn một năm gặp nhau được đôi ba lần cũng đâu có cơ hội được gặp Tiểu Hải đang sợ người lạ mà ôm cứng cổ Cừ Tiềm.

Đến Cừ Tiềm cũng phải ngạc nhiên. Bình thường nom Tiểu Hải ngốc nghếch nghịch ngợm chẳng biết sợ người lạ bao giờ, vậy mà hôm nay mới gặp mặt đã ủ rũ gục đầu như cọng giá đổ, dẫu mãi cũng không ăn thua. Nhất là khi Cừ Toàn mỉm cười vươn tay muốn xoa đầu thì Tiểu Hải xoay đít rúc tọt vào lòng Cừ Tiềm.

Gã đành phải vỗ mông nhóc con, cười xòa với Cừ Toàn, “Trẻ con còn đang lạ người.”

Cừ Toàn vẫn cười dịu dàng, bất đắc dĩ thở dài, “Trước còn bé nó mà, sao đã quên rồi.”

Cừ Tiềm kéo lỗ tai nhóc tỳ, “Oắt con này chỉ nhớ mỗi ăn thôi, quay ra chào chú Cừ đi nào.”

Tiểu Hải rúc sâu hơn, chỉ hé hé mặt ra chào, “Con chào chú Cừ.”

“Chào con,” – Cừ Toàn cúi xuống trả lời, sau đó cười với Cừ Tiềm, “Bạch Lãng đâu, sao không thấy đến cùng?”

“Còn công việc, chiều mới đến được.” – Cừ Tiềm đáp.

Cừ Toàn nghe cũng gật đầu hiểu biết, “Cũng phải, giai đoạn này là thời điểm quan trọng để phát triển, hoạt động nào cũng phải cố nắm chắc, không thể để những thứ khác vướng chân.”

Cừ Tiềm nghe mà chỉ cười, “Bên ngoài còn đồn hai người có khúc mắc, không phải có thật đấy chứ?”

“Tôi lại để ý miệng lưỡi thế gian à?” – Cừ Toàn bắt măn lờm gã, “Chỉ thấy tiếc thôi, hiếm khi mới có cơ hội tụ tập đông đủ làm sinh nhật cho cậu, cậu ta phải mong cậu được vui vẻ mới phải chứ?” – phụ họa cho ý ám chỉ ở câu trước, câu này càng chứng minh Bạch Lãng chỉ ham danh tiếng.

“Trẻ mà, biết vươn lên mới là tốt.” – Cừ Tiềm cười nhạt, tâm trạng như cũng bị ảnh hưởng theo.

Cừ Toàn thấy vậy chỉ cười nhẹ, nhay bèn chấm dứt đề tài, lại gọi hai người Ưông Doãn và Lâm Công Thanh đi phía trước, giới thiệu về cảnh trí của khu resort.

Chẳng qua kế hoạch muốn dành cho Cừ Tiềm một ngày thanh thoi thư giãn không thành công như mong đợi, bởi từ khi bắt đầu vào resort thì Cừ Tiểu Hải đã bám chặt lấy bố.

Đám người lớn thấy Tiểu Hải bám rịt lấy Cừ Tiềm cũng lấy làm thú vị, cùng hai cha con thử hết mọi trò giải trí trong khu. Sau đó mới phát hiện ra nhóc con rất thích bể bơi nước ấm, thế là tất cả cùng đổi đồ bơi, xuống bể tắm. Đến bấy giờ, Tiểu Hải mới khoái chí bơi lội bì bõm trong bể.

Vậy nên đến chiều, khi Bạch Lãng tới resort sau khi kết thúc buổi fan-meeting, thì Tiểu Hải đã mệt lử sau cả ngày nghịch nước và đang nằm trên người Cừ Tiềm ngủ ngon lành. Cánh người lớn lúc ấy mới có cơ hội ngồi xuống chuyện trò với nhau.

Vừa thấy Bạch Lãng được tiếp tân dẫn đến, Cừ Tiềm bị Tiểu Hải đè nặng chỉ còn cách vẫy tay ý bảo anh đến ngồi cạnh gã.

Trong đại sảnh lúc này, ngoài Cừ Toàn thì còn hai người khác mà anh chưa gặp bao giờ. Một người cao xêm xêm Cừ Tiềm, nhưng khổ người to gấp đôi, khuôn mặt vuông vức sắc cạnh. Một người khác thì trắng trẻo, đeo kính gọng vàng, phong cách ôn hòa thành thực. Bốn người ngồi gần nhau, dù đều rất dễ nhìn nhưng mỗi người một vẻ, rất là bắt mắt.

Ngay trước khi anh bước vào, bốn người còn đang trò chuyện rôm rả, tiếng nói tiếng cười khe khẽ làm không khí giữa họ càng thêm hòa hợp. Nhưng vừa thấy anh bước vào, mấy người bên cạnh Cừ Tiềm đã im bặt, bầu không khí thoải mái tự tại tại ban này chợt biến mất.

Bạch Lãng ngồi vào cạnh Cừ Tiềm, nhìn Tiểu Hải đang nằm úp sấp trong lòng gã.

Cừ Tiềm vỗ nhẹ lưng thằng bé, không rào đón lòng vòng mà giới thiệu luôn, “Giới thiệu mọi người với nhau, đây là Bạch Lãng. Bên phải là Uông Doãn, bên trái là Lâm Công Thành.”

Anh nhìn theo tầm mắt của Cừ Tiềm, gật đầu chào hỏi hai người kia.

Cừ Toàn cười chen vào, “Sao bên trọng bên khinh bỏ qua chủ nhân tôi thế hở?”

Khi nói, Cừ Toàn đang ngồi trong chiếc sofa đơn bên trái Cừ Tiềm, chân vắt chéo, thoải mái và để lộ đôi phần biếng nhác như đang ở nhà mình, khuôn mặt xinh đẹp không mang khí thế lạnh nhạt như trên màn ảnh, cũng khác hẳn vẻ ngoan ngoãn khi ở cạnh Hồng Ngự, đó là một khuôn mặt thư giãn và tùy ý.

Bạch Lãng chủ động chào, “Chào Cừ tiên sinh, cảm ơn đã mời tôi hôm nay.”

Cừ Toàn cười gật đầu, “Mọi người cũng đang đợi Bạch tiên sinh mà. A Tiềm không nói ra nhưng nhất quyết phải đợi cậu đến mới cắt bánh.”

Nghe như nửa giận nửa đùa, Bạch Lãng mỉm cười bổ sung, “Xin lỗi vì đã đến muộn.”

“Không sao, công việc quan trọng hơn. Cũng nhờ thế mà mọi người được nghe không ít chuyện cậu với A Tiềm đấy.” – Cừ Toàn ôn hòa nói, “Nghe nói Bạch tiên sinh rất khéo tay? Này A Tiềm cứ khen mãi thôi.”

“Cũng vậy vậy thôi.” – Bạch Lãng cười đáp.

Chẳng hiểu sao, anh không cảm thấy sự thoải mái và thân mật trong cuộc hỏi thăm này, chỉ ư hử đáp cho qua.

Hai người còn lại cũng như muốn quan sát gì đó mà đều ăn ý giữ im lặng.

“Được mấy người bận rộn công việc mà vẫn sẵn sàng vào bếp được như Bạch tiên sinh đâu,” – Cừ Toàn thở dài, “Thời buổi này lấy vợ cũng chưa chắc đã được như thế. Quả là không dễ dàng.”

Bạch Lãng ngừng cười, người có vẻ trưởng thành trầm tính là Uông Doãn nổi tiếp chủ đề, “À vậy chúng ta phải hỏi A Thành – người từng kết hôn duy nhất ở đây xem hắn ta đã ăn được bữa nào chị dâu cũ nấu cho chưa?”

“Ăn rồi, cho đám độc thân nhà cậu ghen tị đấy!” – Lâm Công Thành với bề ngoài cường tráng ngăm đen phản pháo ngay, “Mà đồ cận thị khốn nạn nhà cậu, nhấn mạnh từng kết hôn với chị dâu cũ làm gì, khó nghe vãi, phải gọi là mẹ của con gái anh!”

“Ly hôn rồi còn chối gì nữa?” – Ông Doãn đẩy gọng kính, “Chưa nối lại tình xưa thì vẫn là cũ thôi.”

“Mịa, anh cũng làm gì được, Tiểu Hoa giận quá cần thêm thời gian.” – Lâm Công Thành trợn mắt thanh minh.

Bạch Lăng cũng ngạc nhiên nhìn về phía Lâm Công Thành, anh không có ấn tượng gì về thông tin Phương Hoa từng kết hôn trong kiếp trước. Nhưng Phương Hoa là bà mẹ rất kín tiếng, anh chỉ biết cô có một con gái chừng 7, 8 tuổi, hẳn đó chính là con gái trong miệng Lâm Công Thành.

“Ồ phải rồi,” – Ông Doãn cười khẩy, “Lấy ly hôn ra lừa vợ, đời này cũng chỉ có mình ông.”

Cừu Tiềm cũng tát thêm dầu, “Theo tôi ấy, ông muốn hợp lại với Phương Hoa còn xa lắm.”

“Sao, có thằng nào ngáp ghé Tiểu Hoa mà anh không biết hử?” – Lâm Công Thành sốt ruột hỏi.

“Đợi ông nghĩ ra mới hỏi thì người ta đã đi mất rồi,” – Cừu Tiềm lắc đầu, “Có khác gì trước khi ly hôn đâu?”

“Chẳng phải là vì anh quần quật làm việc chăm vợ chăm con còn gì?” – Lâm Công Thành vẫn hùng hồn cãi cố.

“Thế nên cậu mới phải học hỏi A Tiềm, đừng chỉ mãi kiếm tiền,” – Cừu Toàn héch mảy, “Mà phải cương, phải chiều chuộng, phải dỗ dành, để em nào em nấy cứ say như điều đồ ấy?”

Câu cuối cùng, Cừu Toàn quay sang cười với Bạch Lăng, như thể cả câu nói là để nói về anh.

Vậy mà anh lại có thể nhận ra một cách kỳ lạ, rằng lời Cừu Toàn nói còn muốn ám chỉ Cừu Tiềm đã có rất nhiều *‘người cũ’*.

32. Chương 32: Hai Tấm Danh Thiếp

Cảm giác cổ ý gây khó dễ này, Bạch Lăng còn nhận ra, chả lý nào Cừu Tiềm lại không cả.

Gã vươn tay nắm tay anh đang đặt bên cạnh, động tác tỏ thái độ rất rõ ràng, “Thôi xin, cậu đừng châm ngòi chúng tôi, không khéo tối nay tôi lại bị phạt đứng ngoài cửa, thảm lắm.”

Hai người vẫn vừa nói vừa cười, nhưng Cừu Toàn cổ ý châm ngòi là thật, mà Cừu Tiềm khó chịu cũng không giả.

Uông Doãn và Lâm Công Thành ngồi cạnh thấy vậy, không khỏi bất ngờ với thái độ của Cừ Tiềm, cũng tò mò nhìn sang Bạch Lãng.

Bị Cừ Tiềm nói vậy, Cừ Toàn chỉ nhún vai, “Sự thật rành rành ra, bạn cũ hâm mộ mà cũng không được nói.” – mang danh bạn cũ ra, bao lời nói móc xỉa ban đầu cũng dễ dàng được xí xóa.

Cừ Tiềm cười nhìn Cừ Toàn, kéo tay Bạch Lãng, đan cài mười ngón tay, hôn lên mu bàn tay anh.

“Ngại quá, sau này đành phải để mấy cậu ghen tị rồi.”

Cừ Toàn thở dài như hết chịu nổi, “Nom cậu ta đặc ý ghét chưa kia, chắc chắc.”

Bầu không khí lại hài hòa như lúc ban đầu, trận sóng ngầm vừa xong như cũng chưa hề tồn tại.

Uông Doãn như đã xác định được điều gì, quyết định đứng ra chuyển chủ đề.

“Nãy mới giới thiệu được một nửa. Tôi là Uông Doãn, đây là danh thiếp của tôi, hân hạnh được làm quen. Cần giúp gì cứ gọi vào số điện thoại bên trên là được.”

Đưa danh thiếp kèm tự giới thiệu không phải chuyện gì quá lạ thường, chẳng qua câu sau đó đã chứng tỏ Uông Doãn thừa nhận mối quan hệ của Bạch Lãng và Cừ Tiềm, cũng để xoa dịu đi thái độ của Cừ Toàn vừa nãy.

Bạch Lãng nhìn vẻ lịch sự và nhã nhặn của Uông Doãn, vừa lúc bắt được ánh mắt hòa giải từ anh ta đến Cừ Tiềm. Bạch Lãng rũ mắt, cảm ơn nhận danh thiếp và coi như không biết gì.

Lâm Công Thành thấy vậy cũng nhanh nhẹn làm theo, thái độ càng thêm thân thuộc.

“Haiz, Cừ Tiềm bảo cậu đi theo Tiểu Hoa, sau này nhờ cậu để ý giúp anh, thấy trên bàn Tiểu Hoa có hoa tươi quả ngọt gì lạ là phải báo ngay cho anh biết.” – rồi hắn đưa danh thiếp và móc cả di động ra, “Di động cậu số bao nhiêu? Cho anh xin.”

Tốc độ nhanh đến nỗi Bạch Lãng phải giật mình, Cừ Tiềm thì bật cười, “Cho đi, hắn ta hữu dụng lắm đấy, mở công ty vệ sỹ, nếu bị chụp trộm hình hay bị hack thì cứ tìm hắn.”

“Ày vô tư, anh em giúp đỡ lẫn nhau,” – Lâm Công Thành gật đầu, “Nhưng Cừ Tiềm bảo cậu có Nhị Hồng đi theo nên cơ bản cũng xử lý được hết ấy mà. Cậu ta được chính tay anh huấn luyện đấy.”

Bạch Lãng ngạc nhiên, vừa báo số điện thoại vừa liếc nhìn hai tấm card visit.

Vừa nhìn, anh đã không khỏi hoảng hốt.

Đầu tiên là trên tấm danh thiếp của Lâm Công Thành in hàng chữ ‘Vệ sỹ Duy An’ rất lớn, anh biết hiện giờ công ty này mới ở quy mô vừa, nhưng mấy năm sau sẽ là một trong những đầu tàu vệ sỹ nổi tiếng nhất nhì đất nước. Danh hiệu của Lâm Công Thành bên trên là giám đốc, quả là vật hợp theo loài, người chơi theo nhóm, bạn của đại gia thì cũng toàn là đại gia xứng vai vừa lứa.

Nhưng tấm card visit của Uông Doãn mới thực sự làm anh dao động.

Uông Doãn là bác sĩ chuyên nội khoa của ‘Bệnh viện Nhân Ái’.

Dù không phải là Viện Đại học Y – nơi anh khám sức khỏe trong kiếp trước, nhưng cũng đủ làm Bạch Lãng phải bần khoản, anh vẫn chưa biết có nên cho Cừ Tiềm biết về bệnh tình của mình hay không.

Bởi ngay từ đầu, anh đã không quá hy vọng vào sự dài lâu trong lời ‘*Thử*’ của Cừ Tiềm. Nếu ba hay năm năm sau, họ chia tay, vậy anh có bệnh hay không cũng đâu còn quan trọng.

Nghĩ thì nghĩ vậy, song sau những thân mật tích góp hàng ngày hàng đêm, cảm xúc của anh với Cừ Tiềm, hay chính những thấm thẫm, bất an trong mối quan hệ của hai người đã dần dần bị nổi áy náy thay thế.

Nhưng nếu bảo anh phải thừa nhận ngay bây giờ thì chính anh cũng vẫn còn rất nhiều lưỡng lự.

Theo lời bác sĩ Phương Anh Hiệp phụ trách chẩn đoán trong kiếp trước thì căn bệnh của anh là do di truyền, nhẹ thì không nhẹ, nhưng nặng cũng chẳng nặng. Nếu không phải vì tháng ngày cuối đời, anh vi phạm những điều bác sĩ căn dặn và để bản thân lo âu mất ngủ và suy sụp tinh thần, thì theo ông, anh còn phải sống được hơn mười đến hai mươi năm nữa.

Phương Anh Hiệp là chủ nhiệm khoa tim mạch Viện Đại học Y, cũng là bác sĩ đầu ngành cả nước trong chẩn đoán các bệnh về tim. Thế nên sau khi sống lại, anh vẫn tìm đến ông để khám, thực hiện ngay những kiểm tra, theo dõi và chăm sóc cơ thể. Tình hình sức khỏe của anh lần này tốt hơn kiếp trước rất nhiều.

Nên giờ mà thổ lộ những lo lắng nghi ngại về điều mà mười hay hai mươi năm nữa mới xảy ra, thì chỉ khiến sự tình thêm rắc rối mà lòng người thêm phiền muộn hơn mà thôi. Nhưng chuyện gì cũng có ‘*nhỡ*’, nhỡ sang năm anh đã... thì Cừ Tiềm sẽ thế nào? Những suy nghĩ của anh lúc trước có phải ích kỷ lắm không?

Cứ quanh đi quẩn lại như vậy, quan hệ giữa anh và Cừ Tiềm càng thấm thiết, anh cũng càng phải đấu tranh.

Nên giờ nhìn tấm danh thiếp của Uông Doãn, suýt nữa thôi là anh đã không nén nổi sự phân vân ấy.

Cừ Tiềm ngồi cạnh cũng nhận ra mà lại gần hỏi anh, “Sao thế?”

Bạch Lãng giật mình tỉnh táo, ngẩng đầu cười, “Không có gì.”

Cừu Tiềm nhìn anh đắm đắm, đang định hỏi thì Tiểu Hải gối trên người gã tỉnh.

Chỉ thấy Tiểu Hải ngoáy ngoáy đầu, đưa tay dụi mắt, lò dò tỉnh dậy.

Mới ngủ dậy nên nhóc con còn lơ mơ chưa biết mình đang ở đâu, khuôn mặt dính bẹp trong ngực bố ngơ ngác như nai vàng.

Cừu Tiềm kéo lại chiếc chăn mỏng vừa tuột xuống khỏi người nó, nghiêng đầu hỏi, “Ngủ no chưa?”

Tiểu Hải chớp môi mắt ngái ngủ, cọ dụi vào lòng Cừu Tiềm, mặt nhóc con chun lại mề nheo, “Đau cổ quá...”

“Ai bảo con nằm úp bên trái, giờ xoay sang phải là hết đau.” – Cừu Tiềm vỗ nó.

Tiểu Hải “Ừm” vâng lời đổi bên, thế là nhìn thấy Bạch Lãng ngồi bên phải Cừu Tiềm, mặt cậu nhóc sáng ngời, thỏ thẻ gọi, “Chú A Bạch, chú đã đến rồi ~”

Bạch Lãng xoa nhẹ cổ Tiểu Hải, “Còn đau không?”

Thằng bé nhồm dậy, dang tay, “Chú A Bạch bế con...”

Cừu Tiềm vút thằng con của mình sang, “Nhanh nhanh, bị con ỉn này đè tê hết cả vai rồi.”

Bạch Lãng đón lấy nhóc con rất tự nhiên.

Tiểu Hải nhào vào lòng Bạch Lãng, ôm cổ anh, còn nhớ ngoái ra cự lại bố, “Con không phải ỉn.”

Cừu Tiềm ‘ờ há’ và bảo, “Nhưng ăn thì y chang.”

“Vì, vì thức ăn ngon mà,” – nhóc tỳ vẫn phải cố cãi cho bằng được, quay ra phụng phịu với Bạch Lãng, “Chú A Bạch, con đói, con muốn ăn bánh thỏ ~”

“Con thử nhịn một hai giây thôi xem nào, con trai.” – Cừu Tiềm lắc đầu.

Cùng có một cô con gái rượu, Lâm Công Thành phá lên cười, “Nhóc con này cũng ngáo ngơ thật, nãy mới còn xấu hổ không cho ai bế, giờ đã tỉnh queo đòi ăn rồi.”

Uông Doãn cũng lấy làm ngạc nhiên, “Tiểu Hải vẫn ở với bảo mẫu mà thân thiết với Bạch Lãng nhỉ?”

Cừ Tiềm vươn vai dang tay khoác lên phần ghế sau lưng Bạch Lãng như muốn khoanh vùng người của mình, một vùng có một lớn một nhỏ.

“Ừa tôi chưa nói à? Giờ chúng tôi đang sống chung.”

Ai nấy đều nghệt ra.

Lâm Công Thành kích động la lên oai oái, “Ghen tị vãi, anh cũng muốn sống với Tiểu Hoa và Nữ Nữ.”

Cừ Toàn vẫn giữ nụ cười của một người chủ nhà, chỉ có đôi mắt khẽ nhìn xuống là không để ai thấy rõ cảm xúc thật sự.

Mất một lúc lâu sau, Cừ Toàn mới nói, “Mọi người đói rồi thì để nhân viên mang đồ ăn lên, đừng để Tiểu Hải bị đói.”

Trên bàn cơm, chẳng biết vì trùng hợp hay hữu ý mà đề tài câu chuyện chỉ xoay quanh Tân Đảo. Chủ yếu là Cừ Toàn dẫn chuyện, hồi tưởng chuyện ngày trước cho tới bây giờ, mọi người cùng quê chung đề tài, còn Bạch Lãng thì chủ yếu ngồi nghe, không nói chen vào.

Mà thật ra thì anh cũng chẳng rảnh rỗi để nói chuyện. Tiểu Hải nịn cả ngày trời, giờ đang riu ra riu rít kể cho anh nghe. Từ bắt đầu ra khỏi nhà ra sao đến chơi vui thế nào trước khi cu cậu ngủ, Tiểu Hải đều kể hết cho Bạch Lãng.

Món ăn trên bàn chủ yếu là hải sản tôm cua nghêu sò, muốn ăn cũng khá là rườm rà.

Bạch Lãng vừa phải nghe Tiểu Hải báo cáo, tay vừa phải nhanh tay bóc vỏ bỏ mai.

Tiểu Hải ngồi giữa Cừ Tiềm và Bạch Lãng, Bạch Lãng bận rộn hầu hạ tiểu phật gia, đại gia Cừ Tiềm cũng được ăn ké mấy con tôm đã bóc vỏ sạch sẽ, thế là nhận trách nhiệm gấp rau cho cả ba người. Phân công công việc nhịp nhàng, làm đám người ngồi cùng bàn nom mà ghen nổ đom đóm mắt.

Tiểu Hải kể chuyện ngô nghê, giọng bi ba bi bô rất đáng yêu. Lâm Công Thành ngồi cạnh nghe câu được câu chẳng cũng thích thú bắt đầu nghe chăm chú. Nhất là khi cu cậu phát biểu cảm nghĩ lúc đổi đồ bơi,

hỏi chúng ta không buồn ngủ vì sao phải cưỡi truồng, làm Lâm Công Thành cười nắc nẻ.

Bất giác, đề tài Tân Đảo đã bị bỏ lại, mọi sự chú ý đều đổ dồn về Tiểu Hải.

Có vẻ như sự có mặt của cả Bạch Lãng và Cừu Tiềm đã làm cu cậu mạnh dạn hơn, bắt đầu đồng ý giao tiếp với các chú mới quen.

Lâm Công Thành tự nhận có con gái nên giàu kinh nghiệm giao lưu với trẻ, đứng ra tranh việc hỏi.

“Chào cậu bé, cháu mấy tuổi rồi?” – ông chú kỳ cục hỏi.

“5 tuổi ạ.”

“Cháu tên là gì?”

“... Cừu Tiểu Hải ạ.” – Tiểu Hải hoang mang quá, nãy chú ý còn gọi tên mình cơ mà.

“Bình thường hay làm gì?”

Tiểu Hải ngơ ngác, Bạch Lãng phiên dịch, “Hỏi con làm gì sau khi đi học về.”

“Dạ, con xem hoạt hình, ăn cơm, làm bài tập, tắm, nghe kể chuyện và ngủ ạ.”

Tiểu Hải nắn nắn các đầu ngón tay, ngoan ngoãn thông báo lịch trình.

“Còn làm bài tập nữa cơ à? Con mới năm tuổi, con viết cái gì.” – Lâm Công Thành tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Con, con biết viết tên, cả đếm số nữa! Chú A Bạch dạy con.”

“Wow, giỏi quá. Thế ở trường đã thích bạn gái nào chưa?”

“Hỏi cái này làm gì, thằng bé có phải ông đâu mà hỏi.” – Ưông Doãn ngồi nghe quyết định chen vào.

“Nhưng nó là con của lão Cừu mà,” – Lâm Công Thành lắc tay.

Quả nhiên Tiểu Hải thật thà đáp.

“Con thích A Tấn ạ, nhưng A Tấn không phải bạn gái.”

33. Chương 33: Viện Đại Học Y

Vừa nghe xong, Lâm Công Thành đã vỗ bàn cười ứa nước mắt, “Đấy thấy chưa, cha nào con nấy, ha ha ha, đây mới đúng này.”

Tiểu Hải biết mình bị cười, cậu ngơ ngác quay ra hỏi, “Tại sao chú lại cười?”

Cừu Tiềm liếc nhìn Lâm Công Thành vẫn cười ngặt nghẽo, “Chú vui thay cho con đấy, bạn gái chú ấy bỏ đi rồi.”

Lâm Công Thành tắc tịt, Tiểu Hải thì tròn mắt hỏi, “Vì sao ạ?”

Bạch Lãng xoa đầu Tiểu Hải, “Hỏi vậy là không lễ phép, con phải an ủi chú.”

“Vâng ạ,” – Tiểu Hải ngoan ngoãn vâng lời, “Chú ơi đừng buồn,” – cu cậu ngẫm nghĩ lại bổ thêm một câu, “Nữ sinh rắc rối thế đấy ạ.”

Lần này thì cả bàn cười ầm ĩ, đến cả Cừu Tiềm cũng cười ngả nghiêng. Tiểu Hải cảm giác mình bị tổn thương, cậu mếu máo, trượt xuống ghế chạy sang chui vào lòng Bạch Lãng. Bạch Lãng không cười to, anh bế nhóc con lên đùi rồi hai chú cháu thủ thủ đồ dảnh. Tiểu Hải bịu môi, quyết không thèm nói nữa.

Chẳng qua đến lúc bánh được bưng ra, nển lấp lánh trên bánh làm mắt cậu nhóc sáng ngời.

Rốt cuộc thì Cừu Tiềm cũng nhớ ra con mình, hỏi nó có muốn thổi nển không. Tiểu Hải nghển cổ, choài người ra, Bạch Lãng giữ sau người nó.

Sau khi thổi ‘Phù’, Tiểu Hải cười toe toét hoàn thành nhiệm vụ, quay sang háo hức đợi Cừu Tiềm khen ngợi.

Khung cảnh ấy hết như một gia đình đích thực đang tổ chức sinh nhật cho một thành viên trong nhà.

Tổ chức sinh nhật xong, buổi tụ tập cũng đến lúc kết thúc.

Đã tám, chín giờ tối, Tiểu Hải dụi mắt buồn ngủ, Cừ Tiềm không nán lại nữa, nhanh chóng chào tạm biệt rồi ra về.

Lâm Công Thành bảo lâu rồi không gặp Nhị Hồng, muốn tiện đường về tâm sự, thế là cũng ra về theo cả nhà Cừ Tiềm.

Mọi người kéo nhau đi hết, resort rộng lớn càng thêm vắng lặng.

Cừ Toàn rót rượu, tựa vào bậu cửa sổ nhìn những ngọn đèn đường thưa thớt đằng xa, chẳng biết đang nghĩ gì.

“A Tiềm thay đổi thật, tôi chưa từng thấy cậu ta như thế.” – bên kia bàn, Uông Doãn lắc nhẹ ly rượu mạnh trong tay, “Tuổi của chúng ta cũng đến lúc lập gia đình rồi.”

“Phải công nhận,” – Cừ Toàn đột nhiên cười khẩy, “Bạch Lãng cao tay thật, quần chặt lấy Tiểu Hải.”

Uông Doãn im lặng, không phản đối cũng như tán đồng, chỉ nói, “Yên ổn mà. Nếu có người để yên bề, A Tiềm cũng muốn thử.”

“Mua bằng tiền thì yên ổn được bao lâu?” – Cừ Toàn quay ra nhìn Uông Doãn như muốn lên án.

Uông Doãn nhìn khuôn mặt không góc chết của Cừ Toàn, bỗng nói, “Còn hơn chẳng có hy vọng gì.”

Cừ Toàn ngậy ra, sau đó ngoảnh mặt đi như bị lời của Uông Doãn tổn thương. Một lúc sau mới nói rất khẽ, “Tôi cũng không muốn vậy, nhưng đã cố gắng lâu thế rồi, tôi không muốn bao công sức của mình đổ sông đổ bể.”

“Nếu đã vậy,” – Uông Doãn thở dài, khuyên nhủ, “Việc gì cậu phải...”

“Nhưng bây giờ A Tiềm có thể rồi,” – Cừ Toàn cắt lời hắt, trên khuôn mặt tràn trề nét tự tin, “Chỉ cần cậu ta đồng ý thì có gì làm khó được cậu ta. Trước đây, tôi không thể rời khỏi ông...”

“Cậu không rời thì lý do gì để A Tiềm đồng ý?” – Uông Doãn tỏ ra không hiểu.

“Nên tôi cần cậu giúp,” – Cừ Toàn ngược mắt, nhìn thẳng vào Uông Doãn, “Trước nay cậu vẫn ủng hộ tôi với A Tiềm mà?”

Uông Doãn lảng tránh ánh mắt của Cừ Toàn, cười khổ, “Đừng nhìn tôi như vậy, tôi biết được điều động đến Viện đại học Y là nhờ có cậu, nhưng A Tiềm thì không giúp tôi sao?”

“Đây không phải hại A Tiềm, đây là hỗ trợ,” – Cừ Toàn dụ đi, “Chắc chắn tôi với A Tiềm sẽ hạnh phúc.”

Gặp gỡ Ônng Doãn trong bữa tiệc đã nhắc Bạch Lăng đến lúc nên khi kiểm tra lại tim sau nửa năm.

Khổ cái là gần đây anh rất được mến mộ, việc tránh lịch trình mà Phương Hoa và Hồng Hồng sắp xếp để đi kiểm tra càng gặp nhiều khó khăn. Thêm chiếc đồng hồ kia nữa, lúc nào anh cũng đeo nên không biết bỏ ra một hôm có bị Cừ Tiềm nghi ngờ hay không.

Thực tế thì Cừ Tiềm cũng chẳng rảnh rỗi để đeo tai nghe 24h, thi thoảng hứng lên thì lấy ra ‘giải trí’ chút thôi. Đương nhiên loại hình giải trí biến thái này chỉ có duy nhất một điểm sáng là Cừ Tiềm không bắt anh phải đeo mọi lúc mọi nơi.

Cuối cùng, Bạch Lăng đành phải nhờ Dung Tư Kỳ giúp đỡ. Dung Tư Kỳ không phải người của Cừ Tiềm, và là người bạn duy nhất mà anh có thể tin tưởng.

Theo kế hoạch, Dung Tư Kỳ sẽ nhờ Dung gia mà không qua Phương Hoa, đặt một buổi khám sức khỏe định kỳ ở Viện Đại học Y, còn Bạch Lăng sẽ lấy lý do sút sọc là đi cùng Dung Tư Kỳ cho đỡ chán.

Như thế, nếu có bị chụp lén ở bệnh viện thì anh cũng có lý do để giải thích. Chỉ cần cẩn thận trong mấy phút đi vào phòng khám của Phương Anh Hiệp để không ai nhận ra là xong.

Chẳng qua Dung Tư Kỳ chuẩn bị kỹ càng hơn anh tưởng rất nhiều.

Sau khi nghe xong lời nhờ cậy, Dung Tư Kỳ trợn mắt nhìn anh hết từ trên xuống dưới, phản ứng dè chừng y như khi người bình thường đối diện với bệnh nhân bệnh tim, điều đó làm anh phải dở khóc dở cười mà quay ra an ủi, đây không phải bệnh nặng, chỉ cần chú ý sinh hoạt ẩm thực như bệnh cao huyết áp, tiểu đường thôi.

Dung Tư Kỳ thì vẫn căng thẳng, lấy danh nghĩa Dung gia yêu cầu riêng một phòng khám đặc biệt, khi Bạch Lăng đến thì bác sĩ Phương Anh Hiệp đã chờ sẵn ở trong. Phòng khám đặc biệt này có tác dụng không để người khác biết anh vào làm gì, để anh có thể yên tâm kiểm tra, đồng thời khả năng bị lộ cũng hạ xuống mức thấp nhất.

Thế nhưng số đời đã định, có cẩn thận mấy cũng không tránh được số phận trêu đùa.

Ngay khi khám xong, ra khỏi phòng, anh bị Ônng Doãn tới hoàn thiện thủ tục điều động công tác trông thấy ngay chỗ ngoặt hành lang.

Vì góc khuất, Bạch Lăng không thấy Ônng Doãn, mà Ônng Doãn nhìn ngay về phía căn phòng anh vừa đi

ra. Trên cửa không có tấm biển phòng khám thường có, chứng tỏ phòng này không phải phòng khám mà bệnh viện mở ra.

Nên khi Bạch Lãng ra khỏi buồng khám và nói chuyện điện thoại xa dần, Uông Doãn vẫn nán lại đợi chờ. Quả nhiên, một lúc sau cửa phòng khám lại được mở ra, một đồng nghiệp tương lai của Uông Doãn đi từ trong ra, đó chính là Phương Anh Hiệp – người đang có tiềm năng được thăng chức thành chủ nhiệm nội khoa tim mạch nhất. Ông mặc áo blouse trắng, trong tay như đang cầm một tập bệnh án.

Uông Doãn giật mình, nấp vào sau hành lang, đợi Phương Anh Hiệp biến mất sau lối rẽ, Uông Doãn cũng nhớ ra, họ có quyền xem bệnh án với những ca bệnh cùng khoa.

Cuối cùng, hành trình một tháng công chiếu ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ cũng chấm dứt, tổng doanh thu phòng bán vé lên tới 380 triệu.

Với 40 triệu chi phí sản xuất, sau đó thêm hơn nửa nửa để quảng cáo tuyên truyền, nhưng ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ cũng đủ làm phòng hầu bao của các chủ đầu tư, đồng thời cũng nâng Bạch Lãng, Khuyết Kỳ Danh và nữ chính Thẩm Ái Như lên hàng sao sáng.

Bởi thế mà chẳng mấy trong giới đã có tin đồn, bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ có thể chen chân được vào danh sách đề cử giải thưởng bộ phim của năm trong năm nay. Tin này làm Phương Hoa rất phấn khởi, nói mình ngắm chỉ có chuẩn, cũng cần thận sắp xếp công việc kế tiếp cho Bạch Lãng.

Dù sao nếu được đề cử thật, với diễn viên gạo cội thì không sao, nhưng diễn viên mới thì phải thật đề phòng, tốt nhất là phải tránh có tác phẩm điện ảnh khác trước khi quá trình thẩm tra kết thúc nếu không muốn bị đem ra phê bình và mổ xẻ.

Bởi từng có diễn viên mới thể hiện rất xuất sắc ở bộ phim thứ nhất, nhưng lại dở tệ ở bộ phim thứ hai. Mặc dù mỗi bộ phim đều độc lập nhau, nhưng khi trao giải thưởng của năm lại đúng là lúc bộ phim thứ hai bị đem ra mổ xẻ chửi bới, làm giới lý luận và phê bình điện ảnh phải đau đầu, thậm chí còn nghi rằng có người đi cửa sau. Vì có tiền lệ này nên hội đồng lý luận và phê bình điện ảnh đã có kinh nghiệm, biết quan sát và cân nhắc đến dư luận, và người mới nếu được lọt vào danh sách đề cử lần đầu nhưng cố gắng không nhận đóng tác phẩm điện ảnh khác trong một thời gian.

Nhưng phim truyền hình thì khác. Phim truyền hình vẫn được cho là lĩnh vực khác hẳn với tác phẩm điện ảnh, dù đều là đóng phim đấy, nhưng vì sự khác biệt ở tiết tấu cũng như chiều dài mà diễn ở hai lĩnh vực này được xem như không chung chạ nhau. Thế nên tiếp theo, Phương Hoa đều tìm đến các kịch bản phim truyền hình cho Bạch Lãng.

Những bộ phim mà cô tìm, theo hiểu biết của Bạch Lãng trong kiếp trước thì chúng đều mang lại những thành tích khá khả quan.

Bộ phim thứ nhất là một bộ cổ trang, diễn viên chính phân cho Bạch Lãng đóng vẫn là một nhân vật có phong độ, hào hoa, tuấn tú, nói chung là khá tương đồng với Lý Xuyên Kinh trong ‘Kim ngọc kỳ ngoại’.

Nên Bạch Lãng cân nhắc đến bộ phim thứ hai hơn, đó là một bộ phim về đề tài hình sự.

Vì bộ phim hình sự mà Khang Kiện quay hồi năm ngoái dính phốt thuốc kích thích mà phải bỏ dở, nên đề tài này đã vắng bóng trên màn ảnh nhỏ một thời gian dài. Đời trước, sau khi bộ phim này được công chiếu đã nhận được khá nhiều lời khen, đương nhiên, kịch bản và dàn diễn viên cũng là một nguyên nhân chính.

Nhưng nguyên nhân chính để anh ngắm trúng bộ phim này chính là vai diễn mà anh được phân, một trong hai nhân vật chính của một phim, một kẻ du côn mà không phải cảnh sát. Đằng sau sự bốc bả và lưu manh là trách nhiệm và áp lực mà nhân vật này phải gánh vác, đó cũng tạo nên điểm nhấn đặc sắc cho bộ phim.

Với anh, đây chính là nhân vật giúp anh phá bỏ hình tượng trước kia, nó làm anh khá là háo hức. Đến Phương Hoa cũng nhận định, nếu anh chọn vai diễn này, đó sẽ là một bước tiến dài trong tương lai và mang lại hiệu quả rất lớn.

Nhưng điều làm anh vẫn phân vân chính là những cảnh đánh nhau và rượt đuổi trong phim, dù nhiều cảnh nổ và ngã đều viết rõ sẽ có diễn viên đóng thế đảm nhiệm, nhưng một nhân vật cần thể lực thế này thì quả là kiếp trước anh chưa từng thử.

Lần tái khám mấy tuần trước, Phương Anh Hiệp khen anh có lối sống ăn uống lành mạnh và vận động khoa học. Cũng nói chỉ cần làm ấm người trước khi vận động, chú ý nghỉ ngơi hồi sức, là vẫn có thể vận động cường độ cao, nhưng đừng để kéo dài. Kết quả chẩn đoán như đang cảm dỗ anh, thế là Bạch Lãng lại gọi điện hỏi bác sĩ lần nữa (đã xin số sau lần tái khám) và nhận được câu trả lời không quá đồng ý cũng chẳng phản đối.

Ngay khi Bạch Lãng còn đang phân vân, thì vào một buổi cuối chiều, Phương Hoa nhận cho anh một quảng cáo bia.

Và khi quay xong quảng cáo, anh đã quyết định, sẽ nhận thử thách này.

34. Chương 34: Quảng Báo Bia

Tửu lượng của Bạch Lãng rất kém.

Lần đầu tiên làm chuyện ấy đã chẳng để lại ấn tượng tốt đẹp gì, chính là lần bị lừa đến club và bị Cừu Tiềm ăn hiếp đó. Hơn nữa với tình hình sức khỏe hiện giờ, vạn bất đắc dĩ lắm anh mới chạm đến rượu bia. Nhưng tửu lượng là thứ mà càng ít uống, cơ thể càng ít có cơ hội thích nghi, thế nên lâu lâu mới uống rất dễ bị say.

Khi nhận quảng cáo, Phương Hoa không nghĩ đến tử lượng của Bạch Lãng, chỉ cảm thấy chất lượng và thương hiệu không tệ, hơn nữa làm gương mặt thương hiệu của một thức uống cũng thu hút được nhiều sự chú ý không kém gì quảng cáo cho UNI lần trước. Nên trước khi kịp hỏi Bạch Lãng, Phương Hoa đã vội vàng nhận hợp đồng ngay.

Cũng bởi thế mà với thể chất dễ say lại buộc phải uống của mình, Bạch Lãng đành dặn trước với cánh nhân viên công tác rằng tử lượng của anh rất kém, nếu để quay hỏng nhiều sẽ phải dừng lại chờ khôi phục trạng thái.

Đương nhiên còn một cách khác là đổi bia trong quảng cáo thành một đồ uống không có cồn để quay thuận tiện hơn. Chiêu trò này được sử dụng rất thường xuyên, chỉ cần giai đoạn hậu kỳ chỉnh sửa lại là gần như không thấy sự khác biệt.

Nhưng chủ doanh nghiệp nghe xong thì giậm chân thùm thụp, bảo bia nhà mình có màu trong veo đẹp nhường nào, bọt bia vừa mịn vừa dày cơ-phêch ra sao, làm gì có sản phẩm nào thay thế được, mà đã bỏ tiền ra đầu tư thì sao phải để quảng cáo dùng sản phẩm nhà khác được. Vì thế, kiểu gì thì kiểu, Bạch Lãng cũng phải say.

Nội dung của quảng cáo bia cũng không phức tạp lắm.

Đơn giản là một anh chàng thất tình đến quán bar giải sầu thì gặp một cô gái quyến rũ, mái tóc dài cuộn sóng kết hợp với chiếc váy ngắn bó sát người, làm cả đấng mày râu trong quán bar đều phải ngược nhìn. Anh chàng của chúng ta lập tức chạy ra chặn đường mỹ nhân, giở mọi thủ đoạn lấy lòng. Cuối cùng cũng gây được sự chú ý của người đẹp, cô nheo mắt cười hỏi anh muốn gì? Anh chỉ ngay chai bia mà cô đang cầm, cũng là chai cuối cùng trong tủ lạnh vừa bị cô lấy mất.

Cô gái nổi giận, dốc chai bia lên đầu chàng trai rồi mới khinh khỉnh nhét chai thừa cho anh và hất hàm bước đi. Để lại chàng trai thỏa mãn ôm chai bia còn một nửa, mà lúc này đàn ông trong quán cũng chuyển sang nhìn đầu đầu vào anh ta, ra là họ cũng chỉ ngắm trúng chai bia cuối cùng kia mà thôi.

Nội dung quảng cáo có phần vô lý, ngoài đời chả xảy ra bao giờ, nên kịch bản cũng không có lời thoại, chỉ yêu cầu diễn viên dùng biểu cảm cơ thể giống như kịch câm để truyền đạt được tính hài hước, gây cười cho khán giả.

Vai Bạch Lãng đóng chính là anh trai số nhọ nọ.

Còn người đẹp chính là nữ hoàng điện ảnh mới đảm nhiệm mà anh từng được gặp trong bữa tiệc mừng thọ Dung gia, Phỉ Hồng.

Đề cập đến việc Phỉ Hồng có thể được nhận giải thưởng nữ nhân vật chính xuất sắc nhất này, thì đã có rất nhiều ý kiến trái chiều cho rằng có sự mập mờ ở đây.

Đại đa số khán giả đều bình luận rằng cô có khuôn mặt quá đẹp, đáng người nuốt nà, ngực tấn công mỏng phòng thủ, thắt đáy lưng ong, nhân vật nào do cô đảm nhiệm cũng toát lên vẻ quyến rũ, diễn xuất hoàn toàn bị nhan sắc lu mờ.

Mà nhân vật trong bộ phim điện ảnh giúp cô giành giải thưởng cũng giống y hệt cô ngoài đời, có diện mạo kiều diễm, tính cách mềm mỏng, nhân vật dễ mến lại dễ diễn, bộ phim cũng gặt hái được doanh thu phòng vé cao, tất cả những yếu tố trên mới miễn cưỡng giúp cô chạm được đến cúp vàng danh dự.

Song dù sao, nếu biểu hiện của cô quá dở thì hội đồng đánh giá cũng chẳng dám quyết định cho cô giải thưởng dù là có ‘*cửa sau*’ hay không. Vậy nên có thể bản thân Phỉ Hồng chưa đủ tài năng của một nữ hoàng điện ảnh, nhưng chí ít cũng được 7, 8 phần.

Vì thế mà nhân vật mỹ nhân trong quảng cáo được Phỉ Hồng thể hiện rất chính xác. Hôm quay, trong bộ váy đỏ rực xẻ tà ôm sát cơ thể lộ rõ bộ ngực đầy đà và cặp đùi trắng như bóc, suýt nữa thôi cô đã khiến đám trai trẻ trong phim trường, phần lớn mới hơn 20 tuổi phải hết hồn hết vía.

Còn Bạch Lãng, tuy chỉ là một anh chàng thất tình nhưng cũng được hóa trang đẹp trai ngời ngời, sơ mi tơ tằm phối với khăn lụa mỏng tinh tế, trang phục đi quẩy bar đêm nổi bật lên sự gợi cảm và quyến rũ hơn hẳn vẻ nho nhã thường ngày.

Cũng bởi thế mà khi chai bia đầu tiên được đổ lên đầu trong phân cảnh ‘hất bia’, Bạch Lãng khẽ nghiêng đầu, cảm nhận từng dòng bia chảy xuống, anh chậm rãi liếm môi, như cười như không nhìn Phỉ Hồng, cảnh đó đã làm cô phải ngây dại.

Đạo diễn tức thì hô “Cắt!”

Diễn xuất của Phỉ Hồng không đạt, làm lại.

Nhưng dường như đó mới chỉ là khởi đầu, một lần, hai lần, ba lần rồi những lần ‘cắt’ sau đấy, tất cả đều bị dừng ở cảnh Phỉ Hồng hất bia lên đầu Bạch Lãng.

Trường quay buộc phải tạm dừng để sấy khô áo cho Bạch Lãng. Hôm nay họ đã chuẩn bị sẵn năm bộ để thay phòng trường hợp cảnh quay bị hỏng. Vậy mà vẫn không đủ.

Sáu lần trước đều do Phỉ Hồng phạm lỗi, đến lần thứ bảy, tình trạng của cô khả quan hơn thì lại đến lượt Bạch Lãng ngất ngư. Bởi sáu lần trước liên tục bị đổ bia vào mũi và mồm đã làm người có tuấn lượng siêu yếu như Bạch Lãng phải choáng váng.

Nét mặt của mọi người dần nhăn nhó, bởi họ buộc phải dừng quay để nghỉ ngơi, cũng đồng nghĩa với việc phải tăng ca. Hầu hết nhân viên đều nhìn về phía Phỉ Hồng với ánh mắt chỉ trích, dù sao thì sáu lần liên tiếp đều do cô, lúc thì động tác không dứt khoát, lúc thì là đặt sai chân, mỗi lần đều phạm phải một lỗi nhỏ khác nhau như thể đang cố tình kiếm chuyện. Bởi mỗi lần quay hỏng, Bạch Lãng lại phải makeup, sấy tóc và thay đồ lại, mất hơn hai mươi phút sau mới có thể quay tiếp cảnh bị Phỉ Hồng hất bia. Đâu chỉ gây

rắc rối cho Bạch Lãng, mà còn cả với bộ phận trang điểm và đạo cụ nữa.

Thời gian nghỉ ngơi, Phỉ Hồng tỏ ra rất áy náy, cô khum tay cúi đầu xin lỗi cả ekip, “Em không cố ý, em rất áy náy vì làm phiền hà cho Bạch tiên sinh nên càng lúc càng run tay, vì căng thẳng nên động tác không được dứt khoát... Em cũng muốn thuận lợi quay xong, em, em vào xin lỗi Bạch tiên sinh.”

Lý do và thái độ thành khẩn mà cơn bức tức của cả ekip cũng vơi đi phần nào, lại thấy Phỉ Hồng đi gõ cửa phòng nghỉ của Bạch Lãng, mọi người cũng giải tán, coi như đen vậy.

Trong khi Bạch Lãng đang lim dim, nằm trên ghế sofa trong phòng nghỉ, chờ cơn say qua đi.

Vì cơ địa không bị đổ mặt khi say mà chỉ có cảm giác choáng váng và buồn nôn, nên những lần trước anh đều cố nhẫn nhịn mong nhanh chóng quay cho xong, nhưng càng tích thì càng say. Lần này nằm xuống, đầu óc quay cuồng cả, Bạch Lãng vội vàng uống thuốc giải rượu, Hồng Hồng thì kiên quyết bảo ăn gì lót dạ mới được nên đã chạy đi mua.

Lúc này, Phỉ Hồng đến gõ cửa phòng Bạch Lãng, anh mở mắt, mời người vào.

Vào phòng, đóng cửa, ngăn cách ánh mắt của mọi người, vể áy náy và tội lỗi trên mặt cô đã phai hắt đi, chỉ còn sự bất đắc dĩ và lạnh lùng, “Xin lỗi, tôi cũng không muốn đâu nhưng tình thế bắt buộc, nói vậy để cậu có thể thông cảm cho.”

Lời này đồng nghĩa với việc cô thừa nhận mọi lần đều do cô cố ý. Bạch Lãng mệt mỏi nhìn cô, cơ thể khó chịu làm anh cũng lười quan co, hỏi thẳng, “Cừu Khoát phải không?”

Phỉ Hồng cười, khuôn mặt tinh xảo quyến rũ quả như công chúng nhận định. Cô ngồi vào ghế, nét thờ ơ trên khuôn mặt cũng toát ra sự mệt mỏi, “Còn ai được nữa? Cừu Khoát gai mắt Cừu Tiềm, biết hôm nay chúng ta cộng tác nên yêu cầu tôi ‘làm’ gì đó,” – cô nói tiếp, “Bữa tiệc hôm ấy, ai cũng nhìn ra được Cừu Tiềm đối xử với cậu thế nào.”

Bạch Lãng không khỏi cười khổ, ra là phái tiểu tốt đến xử tiểu tốt à? Trò gây hấn ấu trĩ này đúng là làm người khác phải cạ lời, nhưng cũng phù hợp với biểu hiện của Cừu Khoát trong bữa tiệc Dung gia thôi.

Không thể phủ nhận, điều này làm anh thấy thật khó chịu. Chẳng lẽ trông anh dễ bắt nạt thế ư?

Theo như lời Phỉ Hồng thì rõ ràng là cô ta nhận việc ‘đi’ anh chỉ vì bản thân cô ta thôi, vậy mà giờ lại đến tổ khổ với anh là do bất đắc dĩ, buộc anh phải phối hợp làm vật hy sinh.

Logic kiểu này sao mà quen đến lạ. Bạch Lãng thở dài, “Chị là người thứ hai.”

Một câu không đầu không đuôi làm Phỉ Hồng không hiểu, “Là sao?”

“Chị là người thứ hai sau khi ‘*chính*’ tôi lại đến nhận mình bị người khác điều khiển,” – anh ngửa đầu cười.

Lần đầu tiên chính là Cao Phân Phân trong ‘Trước sau màn ảnh’.

“Đây không phải chuyện thường trong giới sao?” – Phỉ Hồng cười khẩy không đồng tình, “Miệng ngoài thơn thớt nói cười, mà trong nham hiểm giết người không dao.”

“Quả thật. Nhưng cũng chứng tỏ, mấy người thoải mái đến ‘*đi*’ tôi mà chẳng chút băn khoăn nào,” – nụ cười trên mặt anh tắt hẳn, “Cũng chưa từng nghĩ, tất cả mọi việc của hôm nay sẽ bị Bạch Lãng tôi nhớ kỹ, có phải không?”

Khí thế mạnh mẽ bộc phát làm Phỉ Hồng hoảng hốt.

“Có lẽ tôi còn chưa đủ tư cách,” – anh nhìn Phỉ Hồng, “Cảm ơn đã nhắc tôi nên cố gắng đạt được tư cách này, không để mấy người muốn bắt nạt thế nào cũng được.” – rồi chỉ biết ngồi chờ Cừu Tiềm đi thu dọn.

Vì anh không muốn là người chỉ biết dựa dẫm nữa, mà phải là người đứng cạnh Cừu Tiềm.

Phỉ Hồng sững sờ. Hết như lần bị quay hổng đầu tiên, lại là cảm giác đột nhiên bị chói lòa ấy.

Quá trình quay phim sau đó, tuy cảm giác say vẫn còn, nhưng ít ra cũng thuận lợi hơn hẳn. Không rõ có phải vì lời của Bạch Lãng tác động không mà sau giờ nghỉ giải lao, Phỉ Hồng không dám gây rắc rối nữa.

Chẳng qua đến phân cảnh ‘sung sướng uống bia’ sau cảnh bị hất cũng đủ làm anh phải khốn đốn. Ôn trời là anh cũng nhanh chóng quay xong sau một số lần hổng ít ỏi, chứ không để bia trong bụng bốc lên thì chắc cả ekip lại phải tạm dừng chờ anh tỉnh rượu, rất mất thời gian.

Song đến khi quay xong cả quảng cáo cũng đã là tối muộn.

Phụ trách đón Bạch Lãng hôm nay ngoài Hồng Hồng như thường lệ thì còn thêm cả Cừu Tiềm. Đây cũng là lần đầu tiên gã đến nơi anh làm việc.

Hồng Hồng lái xe dừng trước cổng, Bạch Lãng đang chống mặt ngồi đợi trong phòng nghỉ, mơ màng ‘*trợn mắt*’ nhìn Cừu Tiềm.

“Sao lại đến đây?”

“Em uống bia, anh không đến được sao?” – Cừ Tiềm thủng thẳng đi vào phòng nghỉ, ngồi vào cạnh anh, vươn tay xoa tóc anh, “Đỡ hơn chưa?”

Bạch Lãng tựa vào tay gã, nhắm mắt lẩm bẩm, “Chóng mặt.”

“Biết ngay mà,” – Cừ Tiềm cười khê, nắm cằm anh, “Anh còn biết lúc này em rất dễ hưng phấn.”

Rồi gã cúi đầu, ngả người Bạch Lãng vào lưng ghế, hôn thật sâu.

Cả người Bạch Lãng nóng lên, mềm nhũn không thể chống trả hết như lần đầu tiên gặp gỡ.

Nghe hơi thở dồn dập của Bạch Lãng, Cừ Tiềm vẫn thòm thềm liếm môi, “Phải trừ lương Phương Hoa thôi, sao lại để em nhận loại quảng cáo này.”

Bạch Lãng có cảm giác bia len lỏi vào khắp các lỗ chân lông của anh rồi, từ đỉnh đầu cho đến từng ngón chân, đến cả hơi thở cũng nồng nàn men say. Giữa cơn chuyển choáng mông lung, anh chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp gỡ Cừ Tiềm, lần say trong club lần trước ấy cũng giống như lần này.

Bạch Lãng vòng tay quanh cổ Cừ Tiềm, thủ thủ, “Về nhà đi, lần này không chạy.”

Cừ Tiềm nửa hài lòng nửa bất mãn, kéo anh ôm chầm vào ngực, “Sau này không được uống rượu bia bên ngoài nữa.”

Bạch Lãng mơ màng ầm ừ đáp ứng, sau đó thì yên tâm chìm vào giấc ngủ.

35. Chương 35: Khói Thuốc

“Sao hôm nay lại đột nhiên đến đây thế này?”

Vào một ngày hiếm hoi khi Cừ Tiềm có mặt ở tổng công ty vận tải, một vị khách hiếm gặp cũng đến.

Uông Doãn mang theo sự kinh ngạc nho nhỏ đi vào văn phòng làm việc xa xỉ của Cừ Tiềm.

Cao ốc nằm ngay cạnh hải cảng, mảng tường kính có thể trông thấy toàn bộ cảng một cách rõ ràng, làm căn phòng rộng lớn trông không trống trải mà thoáng đạt và phóng khoáng hơn. Uông Doãn không khỏi bật lời khen, “Quen nhau nhiều năm vậy mà giờ vào đây mới phải công nhận cậu đúng là ông chủ rồi.”

Cừu Tiềm cười, bảo Ưông Doãn ngồi vào ghế trong phòng khách, “Ngồi đi.”

Lúc này, ngoài cửa vang lên ba tiếng gõ, thư ký nghiêm chỉnh bước vào mang theo một bình trà thơm ngát, xoay người hỏi ý kiến rồi nhanh chóng ra ngoài. Qua tác phong và nề nếp có thể thấy được phần nào kỷ luật trong công ty.

Chẳng qua vị sếp sòng Cừu Tiềm này thì nằm ngoài cái kỷ luật ấy, sơ mi hoa hòe hoa sói ngày trước tuy đã được Bạch Lãng thay bằng chiếc sơ mi may theo thân từ ‘Âu phục Phúc Hoa’ nom nhả nhận hơn nhiều, nhưng vẫn chẳng nhằm nhò gì với tính cách tùy ý buông thả của gã, cổ áo mở toang và tay áo thì xắn lên tận khủy.

Cừu Tiềm cầm bình rót trà cho Ưông Doãn, “Thời buổi này, buôn bán đâu chỉ bằng chất lượng, một số đối tác nước ngoài để ý đến cả mã ngoài. Lấy chỗ này ra oai, việc kinh doanh cũng thuận lợi hơn.”

Ưông Doãn cảm ơn nhận chén trà, “Xem ra công việc giờ thay đổi nhiều quá, để hôm nào tôi đến chỗ A Thành xem sao.”

“Chỗ A Thành thì càng khác,” – Cừu Tiềm cười, “Cả tòa nhà xây như cái chuông cọp, đến cửa sổ cũng rào lưới sắt.”

“Quả là lâu không gặp xa lạ hết rồi,” – Ưông Doãn lắc đầu, “Bạn bận không có thời gian, không biết tình hình của mỗi người thế nào.”

Cừu Tiềm lại cười, thoải mái ngã người ra ghế hỏi, “Thế hôm nay cố ý đến đây thăm quan hả?”

“Cậu nói như tôi chỉ có công có việc cần nhờ mới đến vậy, không chào đón chứ gì?” – Ưông Doãn đùa.

“Chúng ta lúc nào chả thế, sao, nói đi, có chuyện gì?”

Ưông Doãn cười khổ, “Vậy tôi không lòng vòng. Là A Toàn nhờ tôi gửi lời xin lỗi đến Bạch Lãng.”

“Cậu ta bảo cậu gửi?” – Cừu Tiềm cười khẩy.

“Cậu ta đoán bây giờ cậu vẫn còn bực mình,” – Ưông Doãn uống ngụm trà, “Hôm tụ tập ấy, cậu ta biết mình nói khó nghe.”

Cừu Tiềm phẩy ống quần không dính một hạt bụi, “Biết thế sao không đích thân đến xin lỗi?”

“Vì cậu ta thừa nhận cậu ta ghen tị.”

Uông Doãn vừa dứt lời, Cừu Tiềm đã lạnh lùng nhìn hắn.

Trước cái nhìn của Cừu Tiềm, Uông Doãn thở dài, “Đương nhiên là ghen tị Bạch Lãng may mắn gặp được cậu. Hiện giờ, động thái của Hồng lão làm cậu ta rất buồn phiền.”

Nghe xong, Cừu Tiềm dịu đi, “Đây là điều cậu ta phải thừa hiểu chứ. Hồng lão và tôi đều cho cậu ta sự lựa chọn, nên chọn thế nào, không ai quyết định thay cậu ta được.”

Uông Doãn chần chờ một lúc mới dạn hỏi, “Nếu Bạch Lãng gặp phải chuyện này, cậu sẽ làm thế nào?”

Một lần nữa, Cừu Tiềm lạnh lùng nhìn Uông Doãn làm hắn ta phải chột dạ.

Rồi gã bỗng phì cười, “Bạch Lãng không có sự lựa chọn. Tôi sẽ không để bất cứ ai có cơ hội cho Bạch Lãng được lựa chọn.”

Uông Doãn sưng người, hắng giọng chuyển đề tài, “Vậy cậu sẽ giúp A Toàn chuyển lời đến Bạch Lãng chứ?”

“Ok thôi,” – Cừu Tiềm tùy ý đáp, gã lấy ra một hộp thuốc lá trong túi quần, hỏi Uông Doãn, “Được chứ?”

Uông Doãn gật đầu, nhìn điếu thuốc trong tay Cừu Tiềm, “Lần trước không thấy cậu hút còn tưởng cai rồi, định khen một câu mà giờ vừa hay đỡ phải nói.”

“Có Tiểu Hải, tôi chỉ hút ở công ty,” – Cừu Tiềm ngậm điếu thuốc, châm lửa, rít một hơi dài.

“Cũng phải, khói thuốc rất có hại cho trẻ nhỏ,” – Uông Doãn cười phụ họa, “Một số người bệnh cũng không được dính khói thuốc. À đúng rồi, còn chuyện này nữa, thông báo với cậu, tôi đổi bệnh viện rồi.”

Uông Doãn vừa lấy tấm danh thiếp mới đưa cho Cừu Tiềm, vừa quan sát từng phản ứng của gã.

Cừu Tiềm tiếp nhận, chỉ nhìn liếc qua, “Viện Đại học Y? Được đấy, nổi tiếng cả nước, coi như thăng chức.”

Mãi cho đến khi đối diện với ánh mắt dừng đứng của Cừu Tiềm, Uông Doãn mới lặng lẽ dời tầm mắt, cười bảo: “Có thể coi là vậy. Trong đó quả là có một ca bệnh rất thú vị.”

Quảng cáo bia làm Bạch Lãng phải cân nhắc kỹ càng một lần nữa, vị trí gì sẽ làm những công việc gì.

Nếu khi mới sống lại, anh chỉ muốn đền ơn Cừ Tiềm, thì khi tiếp tục theo nghiệp diễn viên, càng tìm tòi học hỏi anh càng đam mê và cảm giác thành tựu. Chọn kịch bản thú vị, diễn vai mình muốn diễn. Danh tiếng và lợi ích với người đã sống qua một kiếp như anh đều xếp sau sự thoải mái. Nên giờ anh chẳng tham lam gì, cũng không trở thành gánh nặng cho Cừ Tiềm.

Thế nhưng muốn đứng ở một vị trí có thể sống vai với Cừ Tiềm, với cá tính của Bạch Lãng, sự thoải mái trong anh vẫn nhẹ hơn những băn khoăn lo lắng anh dành cho Cừ Tiềm. Kiếp trước, anh đã một lòng vì Khang Kiện, đời này, anh cũng chẳng ngăn cản nổi bản thân muốn chăm sóc Cừ Tiềm nhiều hơn. Nếu anh còn gây thêm phiền toái cho Cừ Tiềm, dù phiền toái này đến từ chính Cừ Tiềm, thì anh cũng không hề muốn bản thân vô dụng không sức chống trả, chỉ biết ngồi chờ giúp đỡ.

Nên anh quyết định phải đánh cuộc một lần, nhận diễn ‘Loạn Phố’ – bộ phim truyền hình hình sự mà Phương Hoa đã đề cử.

Trừ tiền ra thì tích lũy danh tiếng và những mối quan hệ là phương pháp vững gót chân dần dần nhất nhưng cũng ổn định nhất.

Về phần tiền, khi ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ quay xong cũng là lúc bộ truyện xuất bản tập 2. Vừa mới ra mắt hai tuần lễ nhưng doanh số tiêu thụ của tập 2 đã lên đến con số hơn 4 triệu nhân dân tệ, phá vỡ kỷ lục của tập 1 lập trước đó. Nó giúp Bạch Lãng thu lại được vốn đầu tư đầu tiên, cũng giúp anh bắt tay vào sự nghiệp lấy tiền sinh tiền.

Cái anh đang hướng đến là thị trường thương mại điện tử sẽ bùng nổ vào mười năm sau.

Chỉ cần tưởng tượng đến viễn cảnh thương mại điện tử sẽ trở thành bá chủ ảnh hưởng trực tiếp đến nền thương mại nước nhà vào những năm sau, là Bạch Lãng quyết định từ bỏ ý định đầu tư bất động sản, thay vào đó là dốc toàn bộ vốn liếng vào một công ty hàng đầu trong tương lai, mà hiện công ty đủ quy mô khai sinh nên nền thương mại điện tử này vẫn còn đang trong tình trạng bấp bênh loay hoay tìm kiếm nhà đầu tư.

Nhưng quyết định đầu tư này cũng có những rủi ro nhất định. Dù kiếp trước, thương mại điện tử bùng nổ là sự thật, nhưng ai biết được số tiền mà anh đầu tư kia có khởi động hiệu ứng bướm bướm, làm công ty sẽ là hàng đầu ấy vì số tiền này mà bị tắt ngúm không. Chả có câu ‘từ khốn cảnh mới tìm được đường sống’ còn gì?

Vậy nên, trước khi đưa ra quyết định, Bạch Lãng lựa một buổi tối hỏi ý kiến Cừ Tiềm trước đã. Dù sao trên danh nghĩa, Cừ Tiềm cũng là một cổ đông trong nhà xuất bản, bộ truyện kiếm ra tiền cũng có phần của gã.

Nhưng Bạch Lãng còn chưa kịp giải bày lý do mà anh đã chuẩn bị kỹ càng, Cừ Tiềm đã cụt hứng, bảo anh cứ quyết định, không đủ thì rút trong thẻ ra, nhưng nhà thì đợi gã tìm được căn phù hợp đã rồi tính tiếp.

Bạch Lãng ngẩn ra, ngờ vực hỏi, tự dưng nhắc đến nhà là sao?

Cừ Tiềm quăng dép, lấy ra một tập giấy tờ từ trong ngăn kéo, tỉnh queo thừa nhận, anh lấy giấy tờ của em sang tên căn hộ này cho em rồi.

Đây rõ ràng là vừa nguy tạo chứng từ vừa lấy trộm căn cước đấy chứ – Bạch Lãng trợn mắt.

Cừ Tiềm chồm lên bắt lấy người, lưu manh bảo, vậy em cần còng tay bắt anh lại không? Mai phải đi sắm một cái về chơi mới được.

Và thế là sứ giả chính nghĩa Bạch Lãng bị dè ra hành quyết trên chiếc giường đôi.

Bên cạnh đó, sáng hôm sau trên tủ đầu giường quả nhiên có thêm một chiếc còng tay. Thế có chúa, anh sẽ không thừa nhận mình cũng có tỷ ty tò mò đâu.

Lại nhắc đến bộ phim hình sự ‘Loạn Phố’ mà Bạch Lãng nhận, nội dung chủ yếu xoay quanh một đồng chí cảnh sát mới ra trường, mang theo tinh thần chính nghĩa mãnh liệt, trắng đen rõ ràng, phơi phới khát khao và nhiệt huyết với nghề cảnh sát, nhưng qua hành trình thực thi công lý thực tế đã buộc cậu ta phải đối mặt với mảng xám giữa pháp luật và tình người. Và ‘Lạc Tử’ – một kẻ chỉ điểm cho cảnh sát nhiên nham do Bạch Lãng đảm nhiệm, chính là nhân vật dẫn dắt đồng chí cảnh sát mới ra trường này mở ra một cuộc hành trình đầy lý thú và không kém phần gay cấn. Để đến cuối bộ phim, một vụ án liên quan đến mạng người được điều tra dẫn đến chính nhân vật Lạc Tử, như một bài thi tốt nghiệp cho đồng chí cảnh sát non trẻ, thử thách người thanh niên đầy nhiệt huyết và chính nghĩa phải chọn lựa giữ tình cảm và trách nhiệm, giữa tình người và pháp luật, để đưa ra sự lựa chọn mà bản thân không hối hận.

Cả bộ phim là những mâu thuẫn và giằng co nhưng cũng đầy tình nhân ái ấm lòng và chính nghĩa cao cả. Làm cho Bạch Lãng xem xong phải tiếc nuối, tại sao lúc điền nguyện vọng anh không nghĩ đến nghề cảnh sát nhân dân này chứ.

Bên cạnh đó, điều khiến khán giả phải háo hức và phấn khích với ‘Loạn Phố’ không chỉ ở kịch bản xuất sắc, tình tiết dí dỏm, mà còn dựa vào công sức của cả dàn diễn viên, trong mỗi vụ án đều mời một minh tinh nổi tiếng đến tham gia với quan hệ là khách mời, thực hiện giống như những bộ phim đơn lẻ của nước ngoài, những mắt xích ngắn nối nhau và giao thoa với những mắt xích dài tạo nên mỗi vụ án đều có nội dung và điểm nhấn cao trào, sử dụng dàn diễn viên đa dạng và nền tảng phim truyền hình dài tập giúp bộ phim càng thêm hấp dẫn và gay cấn.

Thậm chí, giữa chừng còn xuất hiện cả siêu sao màn bạc mà kiếp trước không hề tham dự vào bộ phim, Cừ Toàn.

Việc này là trùng hợp ngẫu nhiên hay cố ý gia nhập? Là tác phẩm của Hồng Ngự hay chính Cừ Toàn?

Khi cầm danh sách khách mời, Bạch Lãng đã cảm thấy việc này quả là vi diệu.

Chẳng qua ‘Loạn Phố’ đang trong giai đoạn chuẩn bị thì ‘Phong Đế’ sau nhiều biến cố cuối cùng cũng đóng máy công chiếu. Mặc dù quá trình quay gặp phải nhiều sóng gió, nhưng đến lúc công chiếu vẫn tạo nên một cơn sốt. Dù sao, nội dàn diễn viên cũng đủ sức đè bẹp mọi đối thủ cùng thời.

Song nội dung được đánh giá là đặc sắc nhất của bộ phim lại bị giới phê bình tỏ ra khá tiếc nuối, thậm chí ngôi vị nam diễn viên chính xuất sắc nhất của Cừ Toàn chỉ e cũng bị lung lay và trừ điểm đáng kể vì nội dung của bộ phim.

Ấu cũng là học tài thi phận. Ai biết đâu được tự dưng cơ quan chủ quản lại nổi hứng lật ra kiểm tra tính chân thực trong lịch sử của đề tài. Điều sợ nhất với mỗi diễn viên văn hóa chính là việc bị kiểm tra và cắt xén thành linh thể này đây.

Nhưng dẫu sao, lễ ra mắt của ‘Phong Đế’ vẫn được diễn ra rất hoành tráng.

Đêm đó, diễn viên, minh tinh và nhân vật quan trọng xuất hiện như sao trời, được xưng là sự kiện trọng đại hàng năm trong giới điện ảnh.

Cừu Tiềm nhận được giấy mời của ‘Phong Đế’, thậm chí cả Bạch Lãng cũng được mời. Để tránh lại bị đào xới vụ mâu thuẫn nho nhỏ xoay quanh danh hiệu ‘Tiểu Cừ Toàn’ giữa Cừ Toàn và Bạch Lãng, Phương Hoa đã dặn anh nhất định phải đến.

Bạch Lãng đã phải đi, Cừu Tiềm cũng tính đi cùng, nhưng lần này Cừu Tiểu Hải lại âm ỉ đòi bám càng, nhất quyết không ở nhà một mình như lần trước. Bình thường Bạch Lãng cũng không ngại cả ba đi cùng nhau, nhưng nếu để Tiểu Hải xuất hiện trước công chúng sẽ dẫn đến những hệ lụy không tốt. Dẫu gì chính sách bảo vệ trẻ thơ trong nước vẫn chưa hoàn thiện và đảm bảo. Vậy là dưới sự phản đối của Bạch Lãng, Cừu Tiềm hậm hực vì bị để ở nhà xem tivi với Tiểu Hải, đương nhiên Tiểu Hải cũng hậm hực lắm chứ, cu cậu muốn đi xem phim với chú A Bạch hơn cơ.

Vì thế, trong màn hình tối nay, Bạch Lãng đắm chìm trong ánh đèn lấp lánh, mỉm cười vẫy tay với xung quanh, từ từ tiến vào hội trường.

Ngoài màn hình, Cừu Tiềm ôm Tiểu Hải xem tivi, giờ mới thể nghiệm con trai mình ồn ào đến mức nào.

Cách một màn hình, khoảng cách đúng là xa xôi.

“Ba ba, chú A Bạch kia!” – mắt cu cậu sáng lên, rú lên tuyên báo.

“Thấy rồi,” – Cừu Tiềm lâu bầu hỏi nó, “Con vẫy tay làm gì?”

Chỉ thấy nhóc con vẩy tay lia lịa với tivi, “Con chào chú A Bạch.”

Cừu Tiềm vỗ đầu nó, “Chú không nhìn thấy con đâu.”

“Có mà,” – Tiểu Hải cự lại ngay, “Chú bảo chú nháy mắt với tivi là đang vẩy tay với con.”

Cừu Tiềm nhướn mày, tầm mắt chuyển về tivi, chỉ thấy Bạch Lãng tìm một góc độ, nhìn chăm chú vào máy quay, mỉm cười và chớp mắt, không có vẻ gì miễn cưỡng. Nhưng Tiểu Hải ngồi trên đùi thì sung sướng, càng vẩy tay tới tấp với màn hình.

Bỗng đứng khoảng cách xa xôi ấy dường như bị biến mất trong chớp mắt.

Có phải quan tâm chân thành hay không, có lẽ chỉ có trẻ thơ mới phân biệt rõ ràng nhất.

Cừu Tiềm mỉm cười, sờ đầu con trai, một lần nữa nhìn vào màn hình.

Nhưng giờ thì hết cười nổi.

Bởi hình ảnh cuối cùng khi Bạch Lãng bước vào hội trường, là cảnh Cừ Toàn dẫn theo một người đàn ông cao to đi ra đón.

Và Cừu Tiềm chẳng lạ gì gã ta.

36. Chương 36: Thuộc Cứu Mạng

Tề Thiếu Đông, phó giám đốc công ty xây dựng Nguyễn Cảnh, em trai của Tề Thiếu Hoa – người nối nghiệp mới của công ty xây dựng Nguyễn Cảnh. Anh em họ không tranh đấu khốc liệt giành quyền lực như gia tộc họ Cừu, đơn giản vì chủ của Tề gia đã tuyên bố ngay từ đầu rằng chỉ có con trai cả Tề Thiếu Hoa mới có tư cách kế thừa gia nghiệp, Tề Thiếu Đông là con của người vợ lẽ sau khi người vợ cả của ông mất, chỉ được chia một phần tài sản nhỏ nhỏ đủ sống dư dả cả đời. Dù sao thì dựa vào thế lực đồ sộ của Ngụy gia – gia đình vợ cả mà Tề gia mới có được cơ ngơi như ngày hôm nay.

Bởi thế nên Tề Thiếu Đông được nuôi thả từ bé, không được coi trọng, cũng không bị áp lực gì.

Thế nhưng hẳn ta lại rất có chí tiến thủ, du học nước ngoài về, cần cù vào công ty làm việc, trở thành phó giám đốc như hiện giờ. Đương nhiên, mẹ của Tề Thiếu Đông cũng âm thầm vạch kế hoạch cho con mình, chẳng qua cố gắng mấy thì Tề Thiếu Đông cũng không thể vượt qua địa vị vững chắc của anh trai mình. Có lẽ cũng vì sự thiệt thòi này mà rất nhiều hành vi của Tề Thiếu Đông đều được cha hắn mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Mà nổi bật nhất chính là chuyên gia phá hoại tình cảm của người khác.

Như muốn đù dập phần thiệt thòi của bản thân, Tề Thiệu Đông với vẻ ngoài ưa nhìn rất thích trò đập chấu cướp hoa; nhất là những chiếc chấu nhà giàu sắp sửa nổi nghiệp gia đình. Ban đầu, không ai cho là hắn ta cố ý, dù sao trước khi kết hôn, nam cô nữ quả, ai cũng có quyền tự do yêu đương, nhưng sau hai lần ‘trùng hợp’ liên tiếp thì bắt đầu có tin đồn giải mã cho câu đố này được truyền ra.

Vì liên quan đến mảng đầu tư bất động sản trên Đại Lục của Cừu gia, công ty xây dựng Nguyễn Cảnh chính là một trong những đối thủ cạnh tranh với Cừu gia trong một dự án đấu thầu, nên địa vị đặc thù là phó giám đốc, thông tin của Tề Thiệu Đông đã được điều tra đầy đủ đặt trên bàn Cừu Tiềm từ lâu.

Cừu Tiềm đặt Tiểu Hải xuống, vào thư phòng, lấy một chiếc hộp đen trong ngăn kéo, hý hoáy đeo tai nghe lên, sau đó trở về phòng khách.

Lúc này, màn hình đã chuyển sang một vị minh tinh khác, Tiểu Hải ngồi trên ghế ngó trái ngó phải muốn nhìn A Bạch đang bị người kia che đi. Nhưng tivi làm sao mà được, Cừu Tiềm thấy thế đành phải giữ cái đầu loi nhoi của Tiểu Hải lại.

“... Giới thiệu cho hai người, đây chính là phó giám đốc Tề Thiệu Đông của công ty xây dựng Nguyễn Cảnh. Còn đây, chắc không cần tôi giới thiệu nhỉ, Tề thiếu cũng quen mặt lắm rồi.” – giữa tiếng người huyền ảo, giọng của Cừ Toàn mang theo tiếng ồn ã vang lên trong tai nghe.

“Ha ha, quả thật, tôi là một fan trung thành của Bạch tiên sinh đấy,” – một âm thanh nhẹ nhàng không kém phần nhã nhặn vang lên, “Tề Thiệu Đông, hân hạnh được làm quen, tôi đã ngưỡng mộ Bạch tiên sinh từ lâu.”

“Hân hạnh được làm quen, Tề tiên sinh khách sáo quá.” – âm thanh Bạch Lăng lễ phép vang lên.

“Khách sáo gì đâu,” – chất giọng đượm cười của Tề Thiệu Đông tiếp tục cất lên, “Nhân vật Lý Xuyên Kinh trong ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ làm tôi với đám bạn phải ngưỡng chín mặt. Chúng tôi còn bắt chước phong thái ấy suốt một thời gian đấy nhé.”

“Sao tôi lại không nhìn ra Tề thiếu gia bắt chước nhỉ?” – Cừ Toàn cười chen vào.

“Cậu khen tôi đấy hả Cừ Toàn, tôi đang cố tỏ ra lịch sự mà hóa ra trước kia cũng vậy hả?”

“Vâng, lịch sự như khi,” – Cừ Toàn đùa, “Trước nay không đấy.”

“Sao lại có người giới thiệu dở như cậu vậy chứ?” – Tề Thiệu Đông kháng nghị.

Bạch Lăng phối hợp mỉm cười, “Trong phim chỉ là diễn thôi, không thể sánh với thiếu gia chính gốc như

Tề tiên sinh.”

“Ấy đừng xa cách thế, cậu với Cừ Toàn cứ gọi tôi Tề thiếu là được,” – Tề Thiếu Đông hòa nhã đáp, “Mà kể cũng khéo có duyên, mới hôm trước tôi còn nói chuyện với Cừ Toàn về Bạch tiên sinh, không ngờ hôm nay đã có cơ hội quen biết rồi, hôm nào Bạch tiên sinh có thời gian cho một cái hẹn, để tôi hẹn mấy người bạn kia mời Bạch tiên sinh một bữa?”

Cừu Tiềm nheo mắt nhìn tivi.

“Ô hay, fan nào cũng đòi mời một bữa như anh thì Bạch tiên sinh bận cả đời à?”

Cừ Toàn nửa đùa nửa thật can ngăn.

“Vậy thì tranh thủ luôn đi,” – Tề Thiếu Đông tỏ ra rất thấu hiểu, “Uống một chén chắc không mất bao nhiêu thời gian đâu? À đúng, quảng cáo bia của Bạch tiên sinh vừa rồi hấp dẫn lắm, không thì lát nữa tan tiệc mình đi luôn chứ?”

Trước khi Bạch Lãng kịp trả lời, Cừ Toàn lại chen vào như trên đùa.

“Khó lắm, lúc khác thì thôi chứ thời gian này Bạch tiên sinh không thể xã giao tùy tiện được đâu, ai đó sẽ ghen mất.”

“Hả?” – giọng Tề Thiếu Đông ngạc nhiên.

Cừu Tiềm vừa nghe đến đây, Tiểu Hải đã chồm lên người gã, làm tai nghe bị rơi xuống. Đến khi cầm lên đeo lại thì cuộc đối thoại đã chuyển sang chiều hướng xã giao thông thường. Cừu Tiềm bất mãn, mà Tiểu Hải phá game thì gối lên bụng bố bĩu môi giận dữ, “Không thấy chú A Bạch.”

Thằng bé kháu khỉnh bụ bẫm nom vừa đáng yêu vừa buồn cười, Cừu Tiềm béo má nó, “Bố con ta đi đón A Bạch về đi.”

“Được chứ?” – mắt thằng bé rạng ngời.

Nhưng nhớ đến lời dặn dò của Bạch Lãng, gã hỏi: “Làm bài tập chưa?”

Mặt Tiểu Hải lại sụ xuống, “Con chưa.”

“Mang ra đây làm xong rồi đi.”

“Vâng!”

Trong phim ‘Loạn Phố’ có rất nhiều cảnh đuổi bắt, lẩn lộn và ẩu đả, dù là đồng chí cảnh sát mới ra trường Trần Phong Qua hay tay lưu manh Lạc Tử đầu đường xó chợ thì đều phải hành động rất nhiều. Vì thế đoàn làm phim cố ý mời một người dạy võ chuyên nghiệp đến hướng dẫn cho hai người, một là võ thuật tiêu chuẩn và đẹp mắt, một là phong cách đánh nhau còn đồ nhưng hữu dụng, chương trình học được sắp xếp trước khi khởi động máy để quá trình quay phim giảm thiểu được phần nào những cảnh quay hỏng. Dù sao động tác võ thuật cũng như kỹ năng chuyển động đều cần phải luyện tập, giữa thành thạo và không thành thạo là cả một khoảng cách lớn.

Nhân vật “Lạc Tử” do Bạch Lãng đóng; nam chính còn lại – anh chàng cảnh sát gà mờ Trần Phong Qua thì do Tôn Tịch Bân – một diễn viên có bề ngoài sáng sủa trẻ trung đảm nhiệm. Tôn Tịch Bân là một nghệ sĩ thuộc ‘Công ty Điện ảnh Phi Tường’, không đi theo phong cách ‘soái ca’, anh ta có làn da hơi ngăm cùng nụ cười tươi như ánh mặt trời đáng mến, kỹ thuật diễn tự nhiên, từng đảm nhiệm nhiều vai chính có tính cách mạnh mẽ bền bỉ như công nhân, nông dân... nói chung bàn về thâm niên đóng phim thì Bạch Lãng còn phải gọi là tiền bối.

Sau khi xác nhận Bạch Lãng và Tôn Tịch Bân nhận vai diễn, hai người được đưa đi tham gia khóa học ngay. Vì chương trình học khác nhau, không tiện học chung nên đoàn làm phim mời hai vị huấn luyện viên hướng dẫn riêng cho hai người.

Đây là lần đầu tiên Bạch Lãng tham gia tập luyện kiểu này. Dù sao kiếp trước anh cũng không đóng phim võ hiệp, hình tượng quá khác.

Đề cập đến lý do vì sao trong phim ‘Loạn Phố’ lại để Bạch Lãng đóng vai du côn, chủ yếu là vì nhân vật Lạc Tử được đặt ra có bề ngoài đẹp trai, sau còn có mấy cảnh Lạc Tử cải trang thành công tử nhà giàu đi lừa tập đoàn buôn lậu, nên để Bạch Lãng đảm nhiệm cũng không có gì là lạ. Chẳng qua đây thực sự là một thử thách với Bạch Lãng, vì anh phải vừa thể hiện được nét điển trai nhưng du côn bụi đời, lại vừa không được quá khốn nạn làm người xem chán ghét.

Song trước khi có cơ hội phát huy kỹ thuật diễn xuất, anh phải hoàn thành khóa tập võ gian khổ được xếp vào mọi thời gian rảnh cái đã.

Huấn luyện viên được đoàn làm phim mời cho Bạch Lãng là một viên bộ đội lực chiến về hưu. Phong thái nhà binh vốn độc mồm độc miệng, một khẩu lệnh một động tác, không cần biết anh là ai, cứ sai là đều ăn cả tô chửi hết. Trong mấy ngày đầu, vì không chuẩn bị mà Bạch Lãng vừa bị mắng chửi thậm tệ vừa bị huấn luyện đến nhũn người, về đến nhà là ngã đầu ngủ li bì. Đương nhiên trong lúc tập luyện, Bạch Lãng vẫn để tìm mình có thời gian nghỉ ngơi, song vì thế mà anh với huấn luyện viên xảy ra không ít xung đột; dù sao tiểu binh trong quân đội cũng không được nghỉ ngơi khi đang tập huấn. Mỗi khi Bạch Lãng yêu cầu như thế, huấn luyện viên lại xỉ vả mắng nhiếc đá xéo anh vô dụng, tự cao, lười biếng, qua loa... đến nỗi một người dễ tính như Bạch Lãng cũng bị mắng đến nổi suýt thì nổi giận.

Tuần đầu tiên học những động tác cơ bản, tuần thứ hai mới đến các động tác đâm đá. Vào đến giai đoạn

này, qua hình thức so găng trực tiếp với huấn luyện viên mà ngoài khuôn mặt lạnh lặn ra, gần như cả người Bạch Lăng bị đánh đến tím bầm. Đến lúc này, Bạch Lăng không khỏi nghi ngờ, liệu có phải vị huấn luyện viên này có thù oán gì với mình không, hay bị ai phái đến để ‘chỉnh’ anh.

Nhưng nghi thì nghi vậy, Bạch Lăng không thể phủ nhận việc tập luyện này mang lại hiệu quả rất lớn, mỗi động tác xoay người đá, quét chân hay lăn lộn bây giờ của anh đều gọn gàng đẹp mắt hơn hẳn hai tuần trước, miễn là có thời gian nghỉ ngơi hợp lý, anh không muốn vì chút mệt mỏi và đau nhức mà đi tố khổ hay kể lể với ai. Phải công nhận, thành quả này cũng là do bị ăn quả chửi của huấn luyện viên mà thành.

Nhưng Bạch Lăng không nói, không có nghĩa Cừu Tiềm chịu nhịn.

Hai tuần liền bôi thuốc bóp dầu cho Bạch Lăng, dù anh đã nói đây là chương trình huấn luyện bắt buộc vì nhân vật, nhưng Cừu Tiềm khó chịu vẫn hoàn khó chịu. Gã lại không thể xài chiêu nghe lỏm được vì phải tháo đồng hồ khi tập là chuyện đương nhiên. Hồng Hồng cũng bị đuổi ra khỏi phòng không cho ở lại xem, vì bị huấn luyện viên nói phương pháp chỉ dạy độc đáo không muốn lộ bài.

Nhưng huấn luyện viên có độc đoán cỡ nào cũng không đấu lại Cừu Tiềm, một hôm, Cừu Tiềm bắt ngờ đến mục kích buổi tập luyện của Bạch Lăng.

Nhân viên trông cửa thấy điệu bộ lưu manh của gã cũng không dám can ngăn.

Vì thế, Cừu Tiềm bắt gặp ngay cảnh Bạch Lăng vừa bị đánh vừa bị chửi; Bạch Lăng thì đang chật vật chống lại huấn luyện viên; Cừu Tiềm ném áo, gào lên, “Được lắm, chửi như hát hay, đến lượt tôi xem nào!”

Huấn luyện viên thấy có người lạ vào quấy rầy đã khó chịu, “Mày là thằng ất ơ nào?”

“Ông muốn bị đánh đến kêu cha gọi mẹ chứ gì!” – Cừu Tiềm nghiêng răng, vung đấm sấn sổ tới.

Sau đó là một chuỗi những tiếng la lối thảm thiết trong phòng tập, đương nhiên không phải của Cừu Tiềm.

Bạch Lăng không ngăn cản. Bởi anh đang xây xẩm mặt mày, cố gắng bình ổn lại nhịp tim quá nhanh của mình. Lúc này Bạch Lăng đã hô ngừng nhưng ông ta vẫn tiếp tục đấm đá như bị điếc, buộc anh phải chống cự, trong khi trước đó anh đã gần như cạn kiệt thể lực. Qua đó, lần đầu tiên Bạch Lăng cảm nhận được ác ý rõ ràng.

Nó buộc Bạch Lăng phải suy xét lại sự việc kỹ càng một lần nữa.

Đầu tiên, chủ đầu tư của ‘Loạn Phố’ là ‘Công ty điện ảnh Toàn Thái’ chuyên chế tác chương trình có quy mô lớn, không có mối quan hệ trực tiếp nào với Hồng Ngự. Có thể thể lực của Hồng Ngự sẽ ảnh hưởng một phần, nhưng với thái độ ‘thân mật’ lần trước, khả năng ông ta đối phó với anh rất nhỏ.

Còn về Lý Sa từng chèn ép anh vì Khang Kiện, ‘Nhịp điệu giải trí’ của cha cô ta là đối thủ cạnh tranh với ‘Toàn Thái’, Lý Sa gần như không thể với tay đến chế tác tiết mục được.

Vì thế, trong cả đoàn làm phim cũng chỉ còn Cừ Toàn là có liên quan với anh; mặc dù lần trước Cừ Toàn đã vòng vo xin lỗi, nhưng Bạch Lãng không nghĩ thái độ của Cừ Toàn hôm đó là giả.

Chẳng qua tìm người đến ‘*chỉnh*’ anh như thế thì đâu thể coi là bắt nạt? Hay muốn anh bị đánh nên biết khó mà rút lui? Hay định thông qua huấn luyện viên tung tin anh lười biếng thiếu chuyên nghiệp? Thủ đoạn vụng về này làm mỗi lần anh nghi ngờ đến Cừ Toàn là lại cảm thấy đang sỉ nhục Cừ Toàn quá.

Hay nghĩ xa hơn, chẳng lẽ đây là tác phẩm của Tề Thiếu Đông, từ sau buổi ra mắt ‘Phong Đế’ vẫn thường gọi cho anh.

Suy đi nghĩ lại chẳng thêm được gì, Bạch Lãng đối mặt với khuôn mặt cau có của Cừ Tiềm.

Huấn luyện viên đã bị đánh nằm bò ra đất rên hừ hừ, Cừ Tiềm ngồi xổm xuống trước ghế Bạch Lãng ngồi nghỉ ngơi, giận dữ hỏi, “Sao không nói?”

“Không phải huấn luyện quân sự đều như thế sao?” – Bạch Lãng lảng tránh.

Gã nheo mắt, “Hỏi lại, lý do?”

Bạch Lãng dừng lại, thừa nhận, “Em không nghĩ ra, nói được gì.”

“Dốt! Nói ra thì không điều tra ra được à?” – Cừ Tiềm lại thấy ngứa tay, mà nhìn người trước mặt thì lại không nỡ.

“Chưa quay đã xảy ra chuyện, em không muốn,” – Bạch Lãng cười khổ, “Em mệt rồi, mình về đi?”

Cừ Tiềm hằm hằm nâng anh dậy, “Em không muốn thì anh muốn, sợ cái đ** gì?”

Bạch Lãng lấy lòng cọ vào cánh tay gã, “Tối nay em có thể giúp anh ra một lần. Đừng giận.”

Cừ Tiềm bị tức đến nghiêng răng nghiêng lợi rồi.

Nhưng không ngờ, mấy hôm sau sẽ xảy ra một sự việc khiến Cừ Tiềm nổi giận thật sự.

Nguyên nhân là vào sinh nhật tròn sáu tuổi của Dung Tấn, sau khi Dung Tấn xin phép được mời Tiểu Hải đến tham dự, Dung Ái ngấm một lúc bèn quyết định thực hiện lời hứa trong bữa mừng thọ lần trước, mời cả nhà Cừ Tiềm đến tham gia bữa tiệc sinh nhật chỉ trong nội bộ Dung gia. Sự việc xảy ra ngay sau khi cắt bánh không lâu, Dung Ái đột nhiên có triệu chứng khó thở, đau tim, toàn thân rệu rã, buồn nôn, mồ hôi túa ra, là triệu chứng của nhồi máu cơ tim, ông không có tiền sử bệnh tim nên lục tung cả tủ thuốc gia đình cũng không có thuốc chữa trị, làm cả Dung gia phải náo loạn.

Song đều là những người từng trải, Dung gia gọi điện ngay cho bác sĩ hỗ trợ từ xa. Vì bữa tiệc được tổ chức trong nhà chính, là một ngôi biệt thự thuộc ngoại ô thành phố, cách nội thành gần nửa tiếng chạy xe, nếu đi bằng trực thăng cứu hộ cũng gần mười phút mới đến. Nhưng sắc mặt của Dung Ái đã ngày càng trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, hơi thở càng lúc càng nhẹ.

Đại ca của Dung Tư Kỳ hoảng hốt nói vào điện thoại, “Aspirin 340mg? Không có, chúng tôi đã tìm rồi nhưng không có. Hiệu thuốc cũng cách rất xa, chỉ có thể đợi đội cứu hộ đến thôi. Không còn cách nào khác như massage tim hay sơ cứu gì đó?”

Trước khi chờ đội trực thăng cứu hộ đến, mọi người chỉ có thể nghe thông tin từ cuộc điện thoại giữa Dung Tư Thâm và bác sĩ. Chỉ thấy tiếng bác sĩ nặng nề thở dài vọng ra từ loa ngoài điện thoại.

“Massage tim không thể sử dụng nếu chưa đến thời điểm cuối cùng, nếu không tôi đề nghị mọi người vẫn cố chờ đội cấp cứu đến thì an toàn hơn.”

Nghe đến đây, người Dung gia vây quanh Dung Ái đều tỏ ra nặng nề.

Là khách mời, Cừ Tiềm và Bạch Lãng vẫn im lặng đứng một bên, không dám quấy rầy từ khi Dung Ái phát bệnh. Tiểu Hải nắm chặt bàn tay Dung Tấn đang tái nhợt như muốn an ủi cậu bạn.

Ngay trong bầu không khí như sắp sụp đổ ấy, Bạch Lãng bước lên, lấy ra một hộp nhỏ.

“Tôi có thuốc, Aspirin 340mg, mau cho Dung lão tiên sinh uống.”

Dung Tư Kỳ như chợt nhớ ra, hoảng hốt nhìn anh. Dung Tư Thâm cũng quá đỗi bất ngờ, nhưng vẫn cẩn thận hỏi lại.

“Là Aspirin thật ư? Sao anh có?”

Bạch Lãng không dám ngoái đầu nhìn Cừ Tiềm, chỉ cười khổ đáp, “Vì tôi cũng mắc căn bệnh này.”

.

37. Chương 37: Xin Lỗi

Đêm đó, có hai người được bí mật đưa vào Viện Đại học Y.

Ngoài Dung Ái thì Bạch Lãng bị áp giải vào. Bạch Lãng không ngồi trên trực thăng cứu hộ, mà là trên chiếc ‘xe chở tù’ do đích thân Cừ Tiềm áp giải.

Dọc đường đi, Hồng Hồng lái xe, Cừ Tiềm thì cau có ôm Tiểu Hải, không cho thẳng bé lại gần Bạch Lãng. Sau khi rời khỏi nhà Dung gia, gã vẫn chưa nhìn anh một lần nào, cũng chẳng nói năng gì. Mũi thở phì phò, động tác cẩu thả, rõ ràng là đang rất giận dữ.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đầu Tiểu Hải đầy chấm hỏi, vừa mới chia tay A Tán rơm rớm nước mắt vì ông cậu ta bị bệnh, quay ra đã thấy khuôn mặt đáng sợ của cha mình.

Tiểu Hải ngơ ngác, nom bố còn đáng sợ hơn những lần nó trốn nhà đi chơi, tính mẫn cảm của trẻ con thúc đẩy Tiểu Hải chạy sang Bạch Lãng tránh nạn, nhưng lại bị Cừ Tiềm thô lỗ giật về. Tiểu Hải càng không hiểu, mấy lần muốn lại gần Bạch Lãng đều bị vũ lực ghìm lại, cuối cùng chỉ biết ghé vào vai Cừ Tiềm, nơm nóm nhìn trộm Bạch Lãng.

Trên xe, không khí ngột ngạt làm nhóc tỳ không chịu nổi, nỉ non gọi như tiếng mèo kêu.

“Chú A Bạch...”

Bạch Lãng mới nhìn sang đây áy náy, Cừ Tiềm đang dăm dăm về phía trước bỗng đập “Rầm” lên ghế trước như muốn trút cơn phẫn nộ. Tiếng bóng khí bung ra, cả chiếc xe rung động.

May là phía trước Cừ Tiềm không phải ghé lái của Hồng Hồng, không ảnh hưởng đến người lái, nhưng cũng đủ làm Tiểu Hải hoảng sợ, nó im bất, Bạch Lãng cũng giật mình.

Cừ Tiềm nhận ra Bạch Lãng giật mình, gã ngoái sang nhìn anh với khuôn mặt vẫn còn đanh lại. Bạch Lãng nửa tin nửa ngờ đối diện với ánh mắt gã, nhưng Cừ Tiềm đã lập tức quay đi. Cho đến khi vào bãi đỗ xe ngầm của Viện Đại học Y, Tiểu Lý đã dẫn nhân viên bệnh viện chờ sẵn, đảm bảo hành trình của đoàn người được giữ bí mật tuyệt đối.

Vừa xuống xe theo Cừ Tiềm, tay phải anh đã bị gã nắm lấy. Bạch Lãng còn đang sững sờ đã bị kéo đi làm anh lảo đảo, Cừ Tiềm càng sa sầm mặt, dừng lại, đập lên mặt đất một cái, rồi mới bước đi rất chậm.

Rốt cuộc thì Bạch Lãng cũng hiểu điệu bộ giận dữ lại phải nhịn đến sắp nội thương của Cừ Tiềm, là vì sợ một khi núi lửa phun trào sẽ làm trái tim giờ đã là thủy tinh của anh không chịu nổi. Bạch Lãng cười khổ, thử giãy tay ra, quả nhiên chẳng mất tẹo sức nào đã thoát ra khỏi bàn tay không dám dùng sức của gã.

Thấy Cừ Tiềm càng thêm vằn vẹo, như muốn chửi ầm lên lại vẫn cố gắng nhịn xuống, anh trở tay nắm

lấy bàn tay gã, nhéo nhẹ, “Không sao đâu.”

Cơ mặt gã đã banh ra như sắp chực tuôn ra những lời lẽ khó khăn lắm mới nhìn được, sau đó *‘tay một đằng mắt một nẻo’* đan chặt mười ngón tay với anh, cứng nhắc ý bảo Tiểu Lý tiếp tục dẫn đường. Tiểu Hải cũng không cho Cừ Tiềm bẻ từ khi xuống xe, thấy ba ba nắm tay chú A Bạch, nó cũng thông minh chạy sang bên kia, nắm bàn tay đang trống không.

Cảm nhận được hơi ấm nho nhỏ, Bạch Lãng cúi đầu nhìn Tiểu Hải, nhóc tỳ lén lút giơ tay ‘suyt’, rồi ngoan ngoãn lon ton đi theo người lớn.

Hai tay bị nắm chặt, bao lo âu từ khi bị bại lộ cũng dần vơi đi.

Những người quan tâm lo lắng cho mình, dù có hung dữ thế nào, cũng đâu còn gì đáng sợ.

Sau đó là nhập viện và làm các xét nghiệm kiểm tra kỹ càng.

Bạch Lãng cảm thấy hơi có lỗi khi gặp bác sĩ Phương Anh Hiệp vào tối mịt thế này; chắc chắn là ông bị bệnh viện gọi gấp đến. Chỉ thấy Phương Anh Hiệp vội vàng bước vào phòng khám, vừa thấy là Bạch Lãng đang tốt lành ngồi trên giường bệnh, vẻ mặt ông cũng tỏ ra hoang mang.

Nhưng khi nhìn sang Cừ Tiềm đang sa sầm đứng bên giường giống hệt như người nhà bệnh nhân sau khi phát hiện ra căn bệnh bị giấu kín lâu ngày, ông hiểu ngay mà hắng giọng ho nhẹ, nhập vai vào bác sĩ chuyên nghiệp ngay, đưa bệnh nhân ra khỏi phòng bệnh, dẫn sang phòng khám chữa bệnh của mình. Sau khi xác nhận thân phận là bạn trai chung sống thì bắt đầu thuyết minh về căn bệnh.

Những chỉ số mà anh vừa bị bắt phải kiểm tra trước khi Phương Anh Hiệp đến bệnh viện giờ cũng lần lượt được gửi vào máy tính của ông.

Ở tuổi năm mươi, Phương Anh Hiệp có dáng người phúc hậu, khuôn mặt hiền lành, vừa điều khiển chuột vừa ôn hòa giải thích.

“... Mặc dù tim và máu của Bạch tiên sinh có vấn đề như tôi vừa đề cập, nhưng tình trạng nhẹ thôi. Hơn nữa, Bạch tiên sinh có lối sống khoa học, hoạt động lành mạnh và ăn uống sạch sẽ nên các chỉ số đều rất đẹp, trạng thái đang duy trì ở mức ổn định. Chỉ số mới... ừm, gần đây có một mối hơn nhưng cũng không có gì quá đáng lo. Giờ chỉ cần nghỉ ngơi nhiều hơn là được, tôi sẽ kê cho Bạch tiên sinh mấy loại thuốc bổ.”

Cừ Tiềm vẫn chau mày, nghe thấy thì nói chen vào, “Tình trạng như thế, cứ đánh đấm chạy nhảy chẳng lẽ không việc gì ư?”

Phương Anh Hiệp cười động viên, “Cừu tiên sinh hỏi về bộ phim mà Bạch tiên sinh đang đóng phải không?”

“Ngài cũng biết?” – giọng Cừu Tiềm vút lên.

“Đương nhiên, Bạch tiên sinh là một bệnh nhân rất biết phối hợp, trước khi quyết định nhận công việc đã hỏi ý kiến của tôi rồi.” – ông không khỏi nói đỡ cho anh, “Chỉ cần làm ấm người trước khi vận động và đảm bảo thời gian nghỉ ngơi hợp lý, một số vận động mạnh là không đáng lo, không nguy hiểm như người ngoài tưởng tượng đâu.”

Cừu Tiềm lại đành mặt ra, “Nhưng cứ ngoan ngoãn ngồi một chỗ không phải tốt hơn sao?”

Phương Anh Hiệp cũng nghiêm túc trả lời, “Cừu tiên sinh, tâm lý của bệnh nhân cũng là một trong những yếu tố rất quan trọng. Cả ngày bị hạn chế trong phòng, tâm trạng sâu nặng, nó không giúp bệnh tình của Bạch tiên sinh khả quan hơn, ngược lại chính điều đó sẽ tạo thành áp lực. Dinh dưỡng hợp lý, vận động khoa học và tâm trạng thoải mái mới là liều thuốc tốt nhất để duy trì tuần hoàn chức năng.”

Nghe tới đây, sắc mặt của Cừu Tiềm cũng sáng sủa hơn nhiều, cuối cùng thì vuốt mặt như đã nhượng bộ, sau đó hỏi những chú ý trong sinh hoạt bình thường. Khẩu này mất đến hơn nửa tiếng, cuối cùng là xin số của Phương Anh Hiệp trước khi quyết định thả ông đi.

Phương Anh Hiệp thấu hiểu đưa card visit ra, Cừu Tiềm vừa nhận thì chợt nhớ đến tám danh thiếp mà Uông Doãn đưa gã mấy hôm trước.

Cừu Tiềm chưng lại, “Còn ai biết bệnh tình của Bạch Lăng không?”

Phương Anh Hiệp đang làm việc với hồ sơ trên máy tính, “Một mình Bạch tiên sinh đến đây khám, à mấy tuần trước có tiểu thiếu gia của Dung gia từng đặt lịch khám cho Bạch tiên sinh chắc cũng biết...” – Cừu Tiềm mới nhú mày, câu tự lẩm bẩm tiếp theo của Phương Anh Hiệp lại khiến gã phải rùng mình.

“Ừa, Uông Doãn? Đây là đồng nghiệp mới mà, chưa gì đã chọn đọc tài liệu rồi cơ à...”

Phương Anh Hiệp lại điều khiển chuột kiểm tra một lúc, quay ra mới phát hiện Cừu Tiềm đang biến sắc, ông vội vàng giải thích, “Ngài yên tâm. Bệnh viện chúng tôi có họp thảo luận các ca bệnh nên chọn đọc tài liệu của nhau là chuyện bình thường. Đương nhiên, các bác sĩ cũng có trách nhiệm giữ bí mật, đây là pháp luật yêu cầu.”

Cơn tức tối bắt đầu xoay vần trong mắt gã, “Chúng tôi có thể yêu cầu không tham gia thảo luận không?”

Phương Anh Hiệp tỏ ra ngoài ý muốn, nhưng vẫn có phần khó xử, “Thành thật mà nói thì tổng hợp ý kiến của các bác sĩ trong thảo luận bệnh án cũng là cách đưa ra phương pháp chữa trị cho Bạch tiên sinh tốt nhất...”

Cừu Tiềm dẫn đo, “Những người khác thì được, chỉ trừ Ưông Doãn có được không?”

Phương Anh Hiệp sửng sốt, nhưng như thế là đủ hiểu có gì đó mập mờ, ông gật đầu, “Đương nhiên, chỉ cần Bạch tiên sinh đồng ý.”

Đè là những nghi ngờ đang đảo loạn trong đầu, Cừu Tiềm ra khỏi phòng khám, về phòng bệnh nhân.

Đã là 11h đêm, trong căn phòng yêu cầu rộng rãi chỉ có độc một chiếc giường bệnh to gần bằng giường đôi. Đèn đã tắt, trên giường có hai người chụm kín chăn, nhỏ là Tiểu Hải, lớn thì động dậy khi Cừu Tiềm vừa bước vào.

Thấy Bạch Lãng chống tay ngồi dậy như muốn bước xuống, Cừu Tiềm hoảng hốt chạy đến bên giường, rít lên khe khẽ, “Em lại muốn làm gì?”

Ánh đèn ngủ mỏng manh trên đầu giường đủ để chiếu sáng khuôn mặt ôn hòa của Bạch Lãng trong đêm.

Nhưng trong mắt Cừu Tiềm thì nó đầy sự yếu ớt. Bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình càng làm Bạch Lãng thêm gầy gò, trên cổ tay còn dán miếng băng sau khi lấy máu chưa kịp bóc ra, quả là rất ốm yếu.

“Chúng ta nói chuyện,” – Bạch Lãng nói nhỏ, vừa thấy Cừu Tiềm nhăn tít mặt, anh vội vàng bồi thêm, “Nếu không em sẽ trần trọc cả đêm.”

Vừa được dạy phải để Bạch Lãng ngủ sớm dậy sớm, Cừu Tiềm nào còn từ chối được, gã chỉ đành cứng ngắc không cho Bạch Lãng ngồi dậy, giận dữ nghiêng răng, “Vây cứ nằm đấy, nằm nói là được rồi.”

Anh nắm bàn tay Cừu Tiềm, dịch vào bên trong giường, “Lên đây.”

Cừu Tiềm từ chối mấy giây rồi thì cũng đá giày trèo lên. Vừa lên giường, gã đã kéo anh vào lòng ôm thật chặt. Bạch Lãng như cũng muốn vậy, anh ôm ghì lấy gã, động tác lộ rõ sự tin tưởng và ỷ lại, làm vòng tay Cừu Tiềm siết lại, càng ôm càng chặt.

“Không sao, em không phải thủy tinh,” – Bạch Lãng thở dài, cũng đáp lại bằng sức lực tương đồng.

Cừu Tiềm cảm nhận cơ thể ấm nóng tròn lòng và nhịp tim dán trên ngực đang vang từng nhịp rõ ràng, lúc ấy mới ghì cầm lên đầu anh cọ cọ, cảm xúc bị đè nén cũng dần dần trào dâng. Vì bị giấu diếm mà bao nỗi tức giận, tổn thương, lo lắng, bất an và nỗi niềm xót xa lần đầu tiên cùng nhau xuất hiện, hết như những hồi hận và giận dữ khi phát hiện Tiểu Hải bị hạ độc, làm giọng gã lạc đi, “Sao không nói với anh?”

“Em đã định nói,” – anh vùi đầu vào lòng gã, “Nhưng sợ anh quá lo lắng như bây giờ.”

Lần thứ hai gã siết chặt vòng tay như muốn ép người vào máu thịt mình.

“Sau đó đến một ngày chỉ biết trơ mắt nhìn em đột nhiên ngã xuống trước mặt anh, suýt nữa thôi là không thể vẫn hồi như Dung gia hôm nay?”

“Đến lúc đó cũng chỉ mất mấy tiếng, nhanh lắm,” – anh rũ mi mắt, nhớ về kiếp trước.

Cừu Tiềm hít mạnh, cả người nóng bừng bừng, đẩy đầu Bạch Lăng ra, vừa giận dữ vừa tổn thương nhìn nhau.

“Ra em độc ác thế, ra em còn độc ác hơn anh nhiều.”

Trong ánh sáng mỏng manh nổi bật lên đôi mắt đỏ au của Cừu Tiềm, đột nhiên Bạch Lăng chợt hiểu ra.

Hiểu rằng có lẽ lý do anh sống lại chính là vì thời khắc này đây. Vì để thật sự trao con tim mình cho gã.

“Em xin lỗi.”

“Em xin lỗi.”

“Em xin lỗi, em xin lỗi...”

Trước khi bị gã hôn, chẳng biết vì sao, anh chỉ muốn lặp đi lặp lại mãi những lời này.

Ba ngày sau, tiêu đề trang nhất của ‘Tạp chí Ngôi Sao’ cũng như hàng loạt báo khác đều cùng nhau đăng một tin tức.

All Entertainment đơn phương chấm dứt hợp đồng với Cừu Toàn.

Đồng thời cũng tuyên bố sẽ cắt đứt tất cả những công việc đang hợp tác liên quan đến Cừu Toàn.

38. Chương 38: Đồng Lỗ

Kế tiếp, Bạch Lãng không từ chối đề nghị ở lại bệnh viện theo dõi thêm mấy hôm mặc dù chẳng làm sao cả. Anh biết Cừ Tiềm cần một thời gian ngắn để thích nghi, chỉ ít ở trong bệnh viện có thể làm Cừ Tiềm bớt căng thẳng.

Chiều hôm sau, người của Dung gia đến gõ cửa phòng bệnh Bạch Lãng. Đêm đó, Dung lão gia được đưa vào phòng cấp cứu để tiến hành phẫu thuật, vì dùng thuốc kịp thời nên không để lại nhiều di chứng xấu, sau khi phẫu thuật thâu đêm đến sáng, tình trạng của ông đã chuyển biến tốt hơn, hai ngày nữa là có thể ra khỏi phòng cách ly.

Qua chuyện lần này, Dung gia rất biết ơn Bạch Lãng, phần ơn nghĩa này không thể dùng tiền tài để báo đáp, nên thay mặt cả gia đình, Dung Tư Thâm – người nối nghiệp mới của Dung gia, là cháu trai cả của Dung Ái, anh trai của Dung Tư Kỳ trình trọng hứa, sau này Bạch Lãng có bất cứ yêu cầu gì, Dung gia sẽ dốc hết sức thực hiện trong khả năng.

Khi Dung Tư Thâm nói lời này, Tiểu Hải và Dung Tấn (*hôm nay vẫn không phải đến trường*) đang ngồi trên sofa trong phòng bệnh chia nhau bánh bao thỏ mà Hồng Hồng mang đến.

Lần nằm viện này, yêu cầu giữ bí mật cho Bạch Lãng là mức cao nhất, ngang ngửa với Dung Ái. Ngoài y bác sĩ trực tiếp chữa trị phải có thể mới được ra vào khu phòng bệnh đặc biệt, thì những người phục vụ liên quan như đưa thức ăn, dọn dẹp cũng đều phải trải qua các biện pháp bảo mật chặt chẽ.

Vậy nên vào hôm sau, khi Cừ Tiềm đến phòng làm việc của Ônng Doãn trong Viện Đại học Y, Ônng Doãn vẫn không hề hay biết chuyện Bạch Lãng phải nhập viện đêm qua.

Vừa mở cửa và thấy Cừ Tiềm, Ônng Doãn lộ vẻ cẩn thận bất thường, anh ta mỉm cười hỏi, “Ái chà, khách quý, sao hôm nay cậu lại rảnh rỗi đến đây?”

“Có thời gian nói chuyện một chút không?” – Cừ Tiềm ngậm điều thuốc, thản nhiên hỏi.

Ônng Doãn phát hiện Cừ Tiềm đang hút thuốc cũng ngần ra một lúc mới mời gã vào phòng.

“Cậu đã cố tình đến đây, sao lại không rảnh được?”

Cừ Tiềm không sửa hai chữ ‘*Cố tình*’, chỉ vào phòng, ngồi phịch vào ghế dành cho bệnh nhân trước bàn làm việc, nhìn xung quanh. Căn phòng rộng rãi, trên chiếc tủ sắt bên trái có treo mấy bộ blouse và ống nghe spirit, trên bàn gọn gàng, ngoài máy tính thì chỉ có ống cắm bút, một hộp card và bộ chén trà, hiển nhiên mới đặt vào chưa lâu.

Uông Doãn đóng cửa lại, chậm chạp ngồi vào vị trí trên bàn làm việc, rồi làm bộ đứng dậy như sức nhớ điều gì, “Uống trà không? Tôi vào phòng lấy nước.”

“Không cần đâu, nói mấy câu rồi đi.” – điều thuốc lung lay khi gã nói, “Tôi tưởng cậu biết mục đích tôi đến đây rồi.” – nói tới đây, Cừ Tiềm nhìn thẳng Uông Doãn.

Khí thế đủ làm người chột dạ phải cảm thấy áp lực, Uông Doãn lẳng lẳng đối diện với Cừ Tiềm mấy giây, làm bộ đẩy gọng kính, rũ mắt xuống, “Cậu đã biết?”

“Ý cậu là bệnh của Bạch Lãng?” – Cừ Tiềm không muốn quanh co, “Tôi biết rồi.”

Uông Doãn cười khỏ, “Tôi biết kiểu gì cũng có ngày cậu đến tìm tôi, lịch sử xem tài liệu còn nguyên đấy, muốn xóa cũng không được.”

“Nhưng vì sao?” – Cừ Tiềm hỏi.

“Vì sao cái gì?” – Uông Doãn lảng tránh.

“Vì sao biết mà còn đến thử?” – Cừ Tiềm hỏi thẳng, “Lần trước cậu đến tìm tôi không phải muốn xác nhận xem tôi có biết không còn gì?”

Trong lịch sử xem tài liệu trong máy của Phương Anh Hiệp không chỉ ghi tên người xem, mà còn thể hiện cả thời gian rõ ràng, đó đúng là mấy hôm trước khi Uông Doãn đến tìm gã.

“Tôi không biết Cừ Toàn đã nói với cậu những gì, cậu ta cũng bảo tôi đừng thừa nhận với cậu là tôi nói cho cậu ta,” – Uông Doãn mất tự nhiên xoay người, “Nhưng tôi nghĩ, nếu cậu không biết, thông qua Cừ Toàn cho cậu biết cũng không phải chuyện gì xấu với Bạch Lãng. Ít ra, với căn bệnh này, người bên cạnh chuẩn bị sẵn tâm lý cũng tốt hơn.”

Cừ Tiềm nhìn Uông Doãn chăm chăm, “Cậu có thể nói thẳng cho tôi biết nếu cậu cho rằng nó là cần thiết. Tại sao phải lòng vòng thông qua người khác.”

Uông Doãn cười khỏ, “Cừ Toàn muốn tôi giúp cậu ta... tôi có thể ngồi vào vị trí này đều nhờ Cừ Toàn giúp đỡ.”

Cừ Tiềm cười khẩy, “Cứ nói Cừ Toàn muốn cậu giúp, rốt cuộc giúp cái gì, tôi không hiểu ý đồ của các cậu?”

Đến lượt Uông Doãn đáp bằng giọng chắc nịch, “Nếu cậu bảo cậu không biết Cừ Toàn nghĩ gì thì tôi không tin, cả A Thành cũng không tin.”

“Nhưng tất cả đều giả vờ không biết, thế không tốt hơn sao?” – Cừ Tiềm lại cười, “Tôi còn giới thiệu Bạch Lãng cho các cậu để không muốn có hiểu lầm.”

“... Sao tôi lại không muốn thế chứ?” – Uông Doãn đan hai bàn tay, ngập ngừng mở lời, “Nên tôi mới nói cho Cừ Toàn, cũng có đáng ngại gì đâu? Tôi biết, cậu sẽ không vì việc này mà mâu thuẫn với Bạch Lãng, Cừ Toàn có phí lời cũng đâu thay đổi được gì. Mà tôi cũng giúp được Cừ Toàn, trả được ân tình...”

“Cũng giữ được cái ghế này,” – Cừ Tiềm nói nốt.

Uông Doãn hít sâu, gật đầu, “Cậu nói đúng.”

Đến đây, Cừ Tiềm đứng bật dậy, mạnh đến mức làm chiếc ghế lung lay sắp đổ, Uông Doãn sửng sờ.

“Có câu lần trước cậu nói rất đúng,” – Cừ Tiềm nhìn từ trên cao xuống, “Mấy năm nay, chúng ta xa lạ hết rồi.”

Uông Doãn xấu hổ, im lặng không phản bác.

“Tôi chưa hề nói là do Cừ Toàn đến gặp tôi vì bệnh của Bạch Lãng,” – gã chờ Uông Doãn hoảng hốt nhìn mình mới nói tiếp, “Cậu ta tìm người làm Bạch Lãng phát bệnh, cậu xem, tôi có nên coi cậu là đồng lõa không?”

Nghe vậy, cả khuôn mặt Uông Doãn chợt tái mét.

“Cậu từ chức, hoặc tôi giúp cậu từ chức, cậu chọn đi.”

Dứt lời, gã để lại Uông Doãn đầy hoảng hốt, chết lặng ghim chặt vào ghế.

Nhắc đến chủ mưu phía sau tay huấn luyện viên, Cừ Tiềm phải điều tra mất mấy ngày mới ra. Vì thế, gã dần lại xúc động muốn ‘xử lý’ tay huấn luyện viên, thậm chí còn bảo Phương Hoa bịa ra một lịch trình không hề có của Bạch Lãng để xin phép đoàn làm phim tạm thời ngưng việc tập luyện một thời gian, không để ai biết Bạch Lãng có xung đột với huấn luyện viên. Dù sao thủ đoạn của gã cũng cao hơn Ngô Thắng Ân lần trước rất nhiều. Huấn luyện viên là do đoàn làm phim mời thật, Cừ Toàn không nhúng tay vào, hẳn chỉ tốn không ít tiền biết được huấn luyện viên ham cờ bạc và ra tay vào nhược điểm này mà thôi. Còn người móc nối trực tiếp với ông ta lại qua tầng tầng lớp lớp quan hệ, từ Tề Thiếu Đông đến Bạch Lễ – anh trai của Bạch Lãng. Nếu không phải vì sau Tết, Bạch Lễ thường vắng mặt đến công ty hòng gặp được Bạch Lãng, bị Phương Hoa phát hiện báo cho Cừ Tiềm và bị gã cho người theo dõi, thì có khi đến cả Cừ Tiềm cũng khó mà tìm ra được người giật dây đằng sau Bạch Lễ.

Cừ Toàn lòng vòng như thế không phải không có lý do. Nếu chẳng may việc lão huấn luyện viên bị điều tra cũng ra người móc nối đầu tiên là Bạch Lễ vốn có mâu thuẫn với Bạch Lễ, có động cơ để làm vậy. Nếu hỏi vì sao Bạch Lễ chấp nhận việc này, miễn là hắn chỉ đơn thuần nhờ lão huấn luyện viên dạy cho Bạch Lãng một bài học mà không đề cập gì đến mục đích làm Bạch Lãng phát bệnh, mà thậm chí Bạch Lễ còn không hề biết bệnh tình của Bạch Lãng, như thế không ai có thể khẳng định việc này có phải cố ý giết người hay không. Nếu chỉ đơn giản là dạy một bài học thì chỉ cần người chịu bỏ tiền, Bạch Lễ lại thiếu tiền, đương nhiên sẽ đồng ý. Đằng nào anh tìm người ‘*dạy dỗ*’ em trai trong quan niệm của người mang tư tưởng cũ cũng chỉ là chuyện gia đình mà thôi.

Nếu Bạch Lễ khai ra người đứng đằng sau thì vẫn còn Tề Thiếu Đông được Cừ Toàn bố trí.

Cừ Toàn kéo Tề Thiếu Đông tham gia vào việc này cũng có nguyên do cả, trước hết để lão huấn luyện viên gây khó dễ cho Bạch Lãng trước, sau đó Tề Thiếu Đông sẽ dùng quan hệ để giải quyết ông ta, như thế hắn ta sẽ ghi được điểm trước mặt Bạch Lãng nếu hắn thực sự hứng thú với anh. Vì thế, người giật dây Bạch Lãng kỳ thật chính là do Tề Thiếu Đông bố trí.

Như thế khi sự việc được phơi bày, dường như không hề có bàn tay của Cừ Toàn tham gia.

Chẳng qua, muốn thực hiện được kế hoạch này, điều kiện tiên quyết phải là khi nhất cử nhất động của Bạch Lãng không bị Cừ Tiềm theo dõi. Trong tình huống bình thường thì còn có thể, nhưng đặt vào mối quan hệ của Bạch Lãng và Cừ Tiềm, việc Cừ Toàn luôn lăng văng gần Bạch Lãng là không thể thoát khỏi nghi ngờ.

Song dù kế hoạch ban đầu của Cừ Toàn có là gì, Cừ Tiềm cũng không quan tâm, gã chỉ cần xác định người đứng đằng sau tất cả là Cừ Toàn, vậy là đủ.

Bởi thế, sau khi điều tra rõ ràng, gã đến gặp Hồng Ngụ.

Dứt khoát gọn lẹ, Cừ Tiềm báo cho Hồng Ngụ, gã sẽ không giúp Cừ Toàn, muốn xử lý Cừ Toàn thế nào, sau này gã không can thiệp nữa. Chẳng qua nếu Hồng Ngụ không muốn đối đầu với gã thì tốt nhất là đừng giúp Cừ Toàn quá nhiều.

Hồng Ngụ nhìn Cừ Tiềm, đoán ra phần nào hỏi: “Cậu ta động vào vị Bạch tiên sinh kia?”

Cừ Tiềm không đáp, gã đã nói xong những điều muốn nói, đang chuẩn bị ra về.

Hồng Ngụ gọi Cừ Tiềm lại, “Tôi có một đề nghị có thể làm cậu ta không còn suy nghĩ nhiều đến vị Bạch tiên sinh kia nữa, cậu có muốn thử không?”

Cừ Tiềm dừng lại.

Hồng Ngụ cười diêm dăm, đây là vẻ mặt mỗi khi lão ta dùng để đàm phán, “Chỉ cần để Cừ Toàn hiểu rằng,

cậu đổi cậu ta để lấy được nhiều lợi ích từ tôi. Cậu thấy thế nào?”

Cừu Tiềm quay lại, bình chân như vại hỏi, “Có gì khác nhau?”

“Sau này cậu ta sẽ an phận đi theo tôi,” – Hồng Ngự thở dài, “Cũng có thể giảm bớt sự thù địch của cậu ta với Bạch tiên sinh.”

“Cậu ta sẽ tin sao?”

“Chỉ ít là khi giao dịch, trên miếng bánh thơm ngon vẫn còn con ruồi.” – Hồng Ngự mỉm cười nhìn Cừu Tiềm.

“... Cho dù có ông, tôi cũng sẽ không để cậu ta thoải mái như bây giờ.” – Cừu Tiềm cảnh cáo.

“Một người què như tôi, không giữ được người quá vĩ đại.” – Hồng Ngự thản nhiên đáp, “Vừa khéo.”

“Ông cứ nói vậy cho cậu ta biết đi.” – Cừu Tiềm quay đầu lại muốn đi.

Hồng Ngự nín chân người một lần nữa, “Vậy chúng ta nên bàn đến những lợi ích mà tôi đưa cậu thôi, sao phải vội thế?”

Cừu Tiềm ngoái lại, nhướn mày.

“Muốn bán thì bán thẳng, hay cậu còn tiếc?”

Cừu Tiềm ngẩn ra, cười khẽ, “Tôi đang nghi ngờ không biết cậu ta có thể đáng giá bao nhiêu.”

Ngày cuối năm viện, trước một ngày All Entertainment ngưng toàn bộ các hợp đồng với Cừu Toàn, Cừu Tiềm vào phòng bệnh của Bạch Lãng.

Đang là chiều, Bạch Lãng ngồi trên giường, cầm quyển kịch bản ‘Loạn Phố’ dày cộp. Ánh sáng sau trưa ngã lên chiếc chăn trắng tinh một lớp vàng óng ả, dù không có trang phục đẹp để tôn lên, người trên giường vẫn xinh đẹp gọn gàng.

Cừu Tiềm bước vào phòng, Bạch Lãng gấp quyển kịch bản, ngẩng đầu, “Mọi chuyện xong cả chưa?”

“Cũng tạm tạm, mai cho phép em đi làm.” – Cừ Tiềm ngồi vào mép giường.

“Ông huấn luyện viên kia thì sao?” – anh không khỏi lo lắng. Chuyện dì Dương lần trước thành tự sát được đưa lên tivi, anh chỉ lo đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Cừ Tiềm hí hóp mắt, “Tạm thời để yên cho lão ta. Anh có kế hoạch khác.”

Theo biện pháp của Hồng Ngự, tạm thời Cừ Tiềm sẽ không ra tay với lão ta.

Bạch Lãng gật đầu, nhưng vẫn lo lắng nhắc nhở, “Dù sao Cừ Toàn cũng là nhân vật của công chúng, anh nên dùng biện pháp ổn...”

Không muốn Bạch Lãng lải nhải mãi chủ đề chán phèo này, gã cũng miệng chặn luôn lời không cho anh nói dứt. Bạch Lãng đành ngoan ngoãn ngậm mồm, nhắm mắt, phối hợp với gã, hai tay chủ động vòng lên tấm lưng rộng lớn của Cừ Tiềm.

Mấy phút quần quýt, hơi thở của cả hai đã nóng bỏng, dồn dập.

Cừ Tiềm chủ động dứt ra đầu tiên, kéo ra một tia nước li ti, gã liếm lấy, nghe thấy hơi thở hỗn hển của Bạch Lãng, gã mới dừng lại.

Nhưng ngay một giây sau thôi lại là Bạch Lãng chủ động hôn gã.

Hiếm lắm mới được một lần chủ động, để anh có thể dễ dàng xâm nhập, gã thả lỏng, lần thứ hai quần quýt lấy nhau.

Cho đến khi Cừ Tiềm miễn cưỡng đẩy anh ra, ồm ồm bảo, “Đủ rồi, đừng nghịch.”

“Làm đi.” – Bạch Lãng kéo cổ Cừ Tiềm, phả hơi thở nóng rực lên cằm gã làm gã run lên, nhưng vẫn cố kháng cự.

Bạch Lãng biết Cừ Tiềm kiên dè điều gì; đây là việc cuối cùng anh muốn giải quyết ở bệnh viện.

“Em không muốn kiểm chế dục vọng. Nếu anh đã quyết, chúng ta chỉ có thể dùng tay.”

“Dùng mơ!” – gã vỗ lấy anh.

“Vậy làm đi, bác sĩ ở bên cạnh, tiện thể còn gì?”

“ ... ”

“Chỉ cần mặc quần áo cho em trước khi rung chuông.”

Cừ Tiềm bắt lấy bàn tay đang rờ rẫm mất nét của Bạch Lãng, hít thật sâu.

“Vội lại, sau này anh cố gắng thêm chút đi, đừng bắt em vận động nữa.”

“Em, anh bắt em vận động bao giờ!”

...

Trước khi Tiểu Hải tan học trở về phòng bệnh, bên trong đều là những hình ảnh cấm trẻ em dưới 18 tuổi.

39. Chương 39: Khởi Động Máy ‘loạn Phố’

All Entertainment ngưng hẳn hợp đồng với Cừ Toàn mà không một lời báo trước, tin tức này như một quả bom dội thẳng giới giải trí. Đại diện La Quyến An của Cừ Toàn là người đi theo hẳn trước khi vào All Entertainment, giờ hợp đồng của Cừ Toàn bị đóng băng, La Quyến An cũng chung số phận bị All Entertainment chấp dứt hợp đồng. Chưa kể All Entertainment cũng đồng thời tuyên bố sẽ giải trừ mọi công việc đang hợp tác đang dở với Cừ Toàn.

Đồng nghĩa với những công việc mà All Entertainment đã tài trợ cho Cừ Toàn trước đây dưới danh nghĩa nhà tài trợ đều sẽ bị rút vốn hoặc đổi nhà đầu tư. Tuy danh tiếng mà Cừ Toàn đã tích lũy đến nay chưa đến mức sụp đổ, nhưng động thái của All Entertainment gây ra ảnh hưởng vô cùng lớn đến hình ảnh của hắn. Nhất là khi lý do cho việc này vẫn chưa được sáng tỏ.

Ngay từ tờ mờ sáng, tầng một khu chung cư của La Quyến An đã bu kín phóng viên, vì Cừ Toàn sống trong một ngôi biệt thự cao cấp riêng nên khả năng bị bao vây khó khăn hơn nhiều.

La Quyến An đang lo sốt vó, vừa đi đi lại lại trong phòng khách, vừa gọi điện cho Cừ Toàn.

“Rốt cuộc là có chuyện gì vậy A Toàn? Giám đốc Cừ lại làm trò gì thế? Tại sao tôi không có bất cứ một tin tức gì? Hay do Hồng lão gây áp lực cho công ty?!”

Đầu bên kia vẫn im lặng.

“Có chuyện gì cậu cũng phải báo trước một tiếng để tôi còn chuẩn bị chứ! Việc đến nước này mà làm đại

diện cho cậu chỉ đọc báo mới biết được! Phương Hoa cũng vừa gọi cho tôi, chẳng nói lý do gì, chỉ bảo công ty sẽ bồi thường đúng theo hợp đồng, ba ngày sau sẽ trả! Vậy còn cứu vãn được gì nữa?” – La Quyến An bực mình thở phì phò, “Không phải cậu rất thân với giám đốc Cừ sao, rốt cuộc là có chuyện gì?!”

“Anh đi điều tra tình hình bên ‘Loạn Phố’ trước cho tôi, hỏi xem gần đây có điều động nhân sự gì không.”

Rốt cuộc, Cừ Toàn đáp lại ở đầu dây bên kia, giọng điệu vẫn còn bình tĩnh.

“Loạn Phố?! Lúc nào rồi còn để ý ‘Loạn Phố’ làm gì?!” – La Quyến An sốt ruột tuôn ào ào, “Hợp đồng bị ngưng là chuyện lớn, nhất là khi không hề có lý do! Có khác gì bị đuổi đi đâu! Công chúng đều đang theo dõi tin tức, chúng ta phải tính xem nên xử lý thế –”

“Lặng nhắng lắm thế, bảo anh đi điều tra thì đi điều tra đi!” – Cừ Toàn đột nhiên lạnh lùng nói, “Tôi cần xác nhận lại một chuyện trước nên anh cứ đi đi! Đến trưa là phải có câu trả lời cho tôi!”

“Cậu?! Thế phóng viên thì sao?” – La Quyến An nuốt xuống cơn giận bị mắng vồn, “Tôi đã bận tới mắt tới mũi rồi, cậu còn muốn tôi phải thế nào?”

“Rốt cuộc anh là đại diện hay tôi là đại diện?” – Cừ Toàn mất kiên nhẫn, “Việc của con ấy cũng muốn tôi làm giúp anh à?”

Nghe vậy, La Quyến An tức chửi đổng trong lòng, nén giận bảo, “Thôi được rồi, trước tiên tôi sẽ giải thích với phóng viên là cậu không thoải mái cần nghỉ ngơi, tạm thời không thể trả lời dư luận, cậu cũng đừng nhận bất cứ cuộc gọi nào. Nhưng tình hình này không kéo dài được, mai phải có câu trả lời, nên bằng mọi giá đêm nay cậu phải cho tôi biết mọi chuyện, rốt cuộc là –”

Một lần nữa La Quyến An bị cắt lời, lần này Cừ Toàn thẳng thừng cúp máy. La Quyến An cũng không dư hơi đi đòi co, cau có vuốt mặt, mở danh bạ trên di động ra, bắt đầu công tác. Dù sao có thể trở thành người đại diện của minh tinh màn bạc cũng không phải hạng vô dụng.

Đầu phía biệt thự, Cừ Toàn cố gắng thử liên lạc lần nữa với Cừ Tiềm. Vẫn là một tiếng ‘bíp’ như trước, sau đó chuyển thẳng sang hộp thư thoại. Từ sáng đến giờ, Cừ Toàn để lại không dưới mấy chục tin thoại, nhưng Cừ Tiềm không đáp lại một lời nào. Xem ra số máy này đã được cài đặt chặn số, không thể nổi máy được.

Cừ Toàn tắt giọng máy nữ đều đều trong loa, đổi một số máy bàn trong biệt thự, song cũng được hồi đáp tương tự. Rốt cuộc hắn cũng không kiềm chế ném phút điện thoại trong tay.

“Bốp!!!”

Nhớ lại những lời Hồng Ngự mới ám chỉ mình gần đây.

‘... Tôi với Cửu tiên sinh vừa nhất trí một phi vụ rất đáng ăn mừng.’

‘Tin chắc rằng việc hợp tác này có thể đưa tập đoàn Ân Tương vọt lên tầm cao mới’

‘Cửu tiên sinh quả là tuổi trẻ tài cao, biết đón đầu thành công, cũng biết rũ bỏ...’

Cửu Toàn nhắm mắt, buộc bản thân phải bình tĩnh lại, sau đó gọi đến một số máy khác, lần này là Uông Doãn.

Lần này chuông chỉ reo mấy hồi là được nhắc máy.

“Cậu nói cho A Tiềm biết bệnh tình của Bạch Lãng à?” – bỏ qua màn chào hỏi, Cửu Toàn vào thẳng đề.

Uông Doãn im lặng một lúc mới nói, “Cậu bảo để cậu nói mà? Đọc báo sáng nay tôi còn tưởng –”

“Cậu không nói?!” – Cửu Toàn mất kiên nhẫn cắt lời.

“... không,” – Uông Doãn đáp.

“Nghĩa là cậu cũng không nói với A Tiềm chuyện cậu cho tôi biết bệnh tình của Bạch Lãng?” – Cửu Toàn hỏi luôn.

“... Ừ.” – Uông Doãn ngập ngừng không được tự nhiên, “Nhưng rốt cuộc cậu với A Tiềm làm sao vậy?”

“Không có việc gì, hiểu nhầm thôi.” – Cửu Toàn thở phào, giọng điệu cũng bình tĩnh hơn, “Nhớ đừng nói với cậu ta là cậu cho tôi biết đấy, tôi sợ cậu ta nổi giận lại trút lên cậu thôi.”

Uông Doãn hạ giọng, “Không có lý do, cậu ta không giận cá chém thớt vô cớ đâu.”

“Vậy tôi mới lo đây, nhất định là có hiểu nhầm gì rồi,” – nói tới đây, giọng điệu Cửu Toàn mềm mỏng mang theo ý cậy nhờ, “A Doãn, cậu có thể hẹn A Tiềm giúp tôi không? Tôi không liên lạc được với cậu ta.”

“Giờ tự đừng tôi hẹn, cậu ta cũng đoán ra được lý do.”

“Thử mới biết? Cậu đã nói sẽ giúp tôi.”

“... nếu cậu ta bắt máy, tôi sẽ hẹn.”

“Cám ơn! Tôi sẽ nhớ ơn huệ này, A Doãn.”

Cúp máy, Uông Doãn tắt nguồn di động, tiếp tục thu dọn ống đựng bút vào thùng carton, đây là món đồ cuối cùng. Hắn ngẩng đầu, nhìn lại căn phòng chưa dùng được mấy hôm. Dù sao đây cũng là mục tiêu phấn đấu bao năm qua, đến một bệnh viện tốt nhất, chữa trị những ca bệnh hiểm nghèo nhất. Để hắn có thể sánh ngang được với ba người bạn thân thành đạt của mình, vị trí của bản thân cũng được tỏa sáng.

Nhưng có vẻ hắn đã quên ước muốn ban đầu, khi đặt lợi ích lên trước y đức.

Lâm Công Thành chửi đúng lắm, cứu người và hại người, đều chỉ là một suy nghĩ mà thôi. Ngay cả cái cơ bản nhất mà hắn cũng không làm được, quả thật không có tư cách ngồi đây.

Nhưng may là hắn còn cơ hội làm lại, khi chưa gây ra sai lầm quá lớn.

Uông Doãn mang theo nụ cười nhẹ nhõm, ôm thùng, ra khỏi văn phòng.

Sau ngày All Entertainment tuyên bố chấm dứt hợp đồng với Cừ Toàn một hôm, là ngày ‘Loạn Phố’ thông báo khởi động máy.

Gần như giới truyền thông đều cho người đến góp mặt, chủ yếu là muốn đón đầu được Cừ Toàn cũng tham gia diễn xuất trong ‘Loạn Phố’. Dù sao giấy mời đến buổi lễ đều đã được gửi đi vào nửa tháng trước, danh sách tham gia ở trên còn ghi tên Cừ Toàn rành rành.

Nhưng ngoài dự kiến của mọi người, hôm nay Cừ Toàn không xuất hiện ở hội trường.

Là đồng nghiệp cùng công ty, Bạch Lăng trở thành mục tiêu bị giới truyền thông có mặt ở hội trường xúm vào phỏng vấn. Dù câu trả lời của anh đều là “Tôi không biết”, MC của buổi lễ cũng buộc phải cảnh cáo, nếu còn ai đặt câu hỏi không liên quan đến ‘Loạn Phố’ sẽ bị mời ra ngoài.

Lúc MC nói, dàn diễn viên chính đang ngồi ở bàn dài được sắp xếp phía sau bục nói.

Ngồi cạnh Bạch Lăng, Tôn Tịch Bân lén lút châu đầu lại gần thì thầm hỏi, “Này, công ty cậu có chuyện gì thế? Kể tôi nghe với.” – và có vẻ như anh chàng quên mất chiếc microphone được cài trên cổ áo, việc ‘thì thầm’ này không được ‘thì thầm’ cho lắm.

MC thì tái mặt, quay phắt đầu lại như phát hiện mình vừa bị đâm một nhát vào lưng, trong khi đám phóng viên thì trừng trừng nhìn Tôn Tịch Bân như mèo thấy mỡ.

Vóc dáng cao to ngăm ngăm, khuôn mặt rặng ngời, Tôn Tịch Bân biết ngay mình sai rồi, vội cười hề hề cho qua. Hăng giọng, nghiêm túc nhìn phóng viên bên dưới đài, thấy MC nhìn mình bằng ánh mắt giết người, anh chàng bày ra tư thế ‘*Mời ngài tiếp tục*’.

Bạch Lãng nhớ lại, hình như kiếp trước Tôn Tịch Bân được đánh giá là thân thiện cởi mở (*chẳng biết có thêm thắt hay lập lờ hay không*) nhưng thấy cả đại diện của Tôn Tịch Bân đang đứng sau cánh gà cũng nhìn cậu ta với ánh mắt hình viên đạn, nom chẳng khác nào phụ huynh không ngừng cảnh cáo thằng con không nghe lời của mình. Bạch Lãng bật cười thầm, có khi ‘*cởi mở*’ trong lời đánh giá là ‘*phối bỏ*’ được dát vàng cho đẹp thì có, chí ít ở chung với những người như thế thoải mái hơn những kẻ toan tính nhiều.

Chẳng qua mãi mới dẹp yên được hội trường, MC đang định bắt đầu giới thiệu nội dung bộ phim (*mặc dù đã được ghi hết trong nội dung chương trình*), thì một gã phóng viên bên dưới đột nhiên đứng bật dậy, nét mặt thẳng thốt, cầm di động gào lên như chốn không người, “Oắt?! Chú bảo Cừ Toàn xuất hiện trước cửa All Entertainment á?! Bây giờ??”

Đám phóng viên lại ồ lên, có người quay đầu xông ra ngoài chỉ trong một nốt nhạc, sau đó lần lượt có người lom khom chuồn ra. Vốn bên dưới đang chật ních hội trường, chỉ nhaoáng cái đã chỉ còn 2/3.

Trước biến cố diễn ra quá chóng vánh, MC chỉ biết há mồm, nhất thời không biết phải xử lý thế nào.

Đúng lúc này, cánh cửa hội trường nãy giờ chỉ có người ra không có ai vào bỗng xuất hiện một bóng người cao to, mồm còn lẩm bẩm, “Sao bỏ đi hết rồi, hoạt động kết thúc rồi hử?”

Bạch Lãng sững sốt, sau đó khéo môi giật liên hồi.

Còn lại hơn chục phóng viên nghe vậy cũng ngoái đầu lại, sau đó mặt mày cứ phải biến hóa như đèn nháy. Bởi vì theo tin tức nóng sốt mới ra lò, tổng giám đốc Cừu Tiềm của All Entertainment ‘*ngự giá thân chinh*’ đến đây, gã vừa mới tháo kính râm ra thôi.

Cừu Tiềm tỏ ra không hiểu, hết nhìn trên bục lại ngoái ra sau, tìm một ghế hàng đầu, thanh thoi ngồi xuống, còn đứng đỉnh hỏi người bên cạnh, “Buổi lễ kết thúc rồi à?”

Bị hỏi là một phóng viên còn non choẹt, vì quá hoảng hốt mà nói năng cà lăm cã, “Còn còn còn, còn chưa hết.”

Rốt cuộc đám phóng viên còn ở lại cũng không kiềm chế nổi xì xào, ai nấy vụng trộm lấy di động ra, đang định mật báo.

MC cũng không kiềm chế nổi nữa, giận dữ quát lên, “Ai dùng di động mời ra ngoài, chúng ta tiếp tục!”

Trong khi đó, tại All Entertainment, Cừ Toàn được mời vào phòng làm việc từng thuộc về hắn. Được cô nàng thư ký cũ mang ra một cốc cà phê để Cừ tiên sinh đợi người.

40. Chương 40: Phản Công

Đến xế chiều, ‘Loạn Phố’ mới chấm dứt hoạt động ra mắt.

Cừ Tiềm vừa phẩy áo khoác đứng lên đã bị một đồng micro vây kín. Vừa nãy vì có MC điều hành buổi lễ nên không ai dám ho he, giờ hoạt động vừa kết thúc, cả đám đã nhao lên.

Tiếng đèn nháy chớp lên liên tục, đám phóng viên tranh nhau hỏi vấn đề đã nhãn nhin cả ngày trời.

“Cừ tiên sinh xuất hiện trong buổi lễ hôm nay là lịch trình sẵn rồi ư?!”

“Sáng nay Cừ tiên sinh đến công ty, Cừ tiên sinh có biết không? Có phải ngài cố ý tránh mặt không?!”

“Vì sao All Entertainment lại ngưng hẳn hợp đồng với Cừ tiên sinh, Cừ tiên sinh có thể nói lý do không?!”

“Vì sao còn ngưng cả những hợp tác khác?! Cừ tiên sinh đã vi phạm điều gì rất nghiêm trọng phải không?!”

“Hình như Cừ tiên sinh và Cừ tiên sinh có quan hệ rất tốt?! Việc này sẽ không làm rạn nứt tình cảm chứ?”

“Trong bữa tiệc cuối năm lần trước, nhân viên của quý công ty còn thấy hai người rất thân nhau, liệu đó có phải chỉ mặt ngoài không?”

Những chiếc micro nhỏ lồ nhoi lên sắp chọc cả vào cằm Cừ Tiềm, nhưng gã lại tỉnh như sáo, chỉ bất ngờ hỏi, “Hả? Cừ Toàn đến công ty? À chắc đến dọn phòng đấy.”

Lời này chả khác nào cổ vũ cho đám phóng viên thêm phần khích! Cuối cùng cũng có người chịu lên tiếng rồi!!

Máy ghi hình trực tiếp cũng được khiêng ra, quay cận cảnh Cừ Tiềm.

“Vậy là Cừ tiên sinh không biết Cừ tiên sinh đến công ty? Không ai thông báo cho ngài biết ư? Vậy hơi vô lý đấy!”

“Xin hãy nói về lý do chấm dứt hợp đồng trước! Cừu tiên sinh có thể giải thích lý do chấm dứt hợp đồng là gì không!?”

“Cả tiền bồi thường nữa! Có đến hơn 10 triệu không?”

“All Entertainment còn rất nhiều nghệ sĩ, Cừu tiên sinh cho rằng quyết định này sẽ ảnh hưởng thế nào đến All Entertainment?”

“Có lời đồn All Entertainment sắp ngừng hoạt động! Cừu tiên sinh có ý kiến gì với lời đồn này không?!”

“Có phải Cừu tiên sinh gặp vấn đề về sức khỏe không? Đại diện của Cừu tiên sinh vừa thông báo anh ta nghỉ ngơi dưỡng sức, có phải —”

“Này, mấy người hỏi từ từ người ta còn trả lời chứ, tôi còn ở sau đây.” – giọng nói cuối cùng tuy không lớn, nhưng lại vang rất rành mạch từ khắp các loa lắp trong hội trường.

Đám phóng viên quay đầu lại, chỉ thấy ngoài đồng nghiệp thì còn một Tôn Tịch Bản đang đứng ngoài rìa rướn cổ hóng vào.

Thấy mọi người đổ dồn nhìn mình, lần này Tôn Tịch Bản không thấy mình sai lầm chi hết, “Nhìn tôi làm gì, tôi cũng có quyền biết chứ.”

Người đại diện của cậu ta cũng chán chả buồn ngăn cản thói ‘*bà tám*’ của Tôn Tịch Bản, quyết định quay ra gỡ gạc lại phần nào với đạo diễn.

Cừu Tiềm cười, “Mới có một ngày đã tam sao thất bản rồi. Mấy người giỏi thật. Nào đến đây, đã nói thì phải nói cho thật rõ ràng,” – rồi gã bước lên, không quan tâm phía trước có người ngăn cản hay không.

Và thế là Cừu Tiềm dẫn đầu một đồng phóng viên đi thẳng lên sân khấu – nơi vừa chấm dứt sự kiện, cả đạo diễn, nhà sản xuất, Bạch Lăng và một số ít diễn viên chính đều đang có mặt.

Cừu Tiềm thoải mái chào hỏi, “Đạo diễn Từ, ngại quá, hôm nay đến đây để tạo thêm tiếng vang mà nghe chừng là hỏng mất rồi.”

Đạo diễn Từ Quân Hỉ vừa thấy Cừu Tiềm đã tỏ ra quá quen thuộc, “Ha ha, sao lại nói thế. Giám đốc Cừu dành thời gian đến đây vinh dự lắm rồi, làm buổi lễ nho nhỏ của tôi cũng náo nhiệt hẳn đấy.”

“Đạo diễn Từ cứ khiêm tốn, có ngài với Lý sản xuất ra tay, All Entertainment rất chờ mong ở ‘Loạn Phố’,” – Cừu Tiềm vừa cười vừa bắt tay Từ Quân Hỉ, “Chứ không sao chúng tôi có cơ hội hợp tác với Toàn Thái được.”

Ánh đèn flash và tiếng màn trập lại vang lên tanh tách. Làn sóng liên quan đến việc All Entertainment ngừng hoạt động cũng chính thức bị phá bỏ sau tin tức vừa được tiết lộ.

“Tiếc là đúng lúc này Cừ Toàn lại chia tay chúng ta,” – Cừu Tiềm nói tỉnh queo, “Cũng biết làm sao, mỗi người một lối riêng, tiếc nhưng cũng phải giải quyết thôi, nhưng gây thêm rắc rối cho đoàn làm phim là ngoài ý muốn.”

Đạo diễn Từ xoa tay, ăn ý đáp, “Mỗi người một chí hướng, không miễn cưỡng được, cũng là chuyện thường thấy trong giới giải trí thôi, chúng ta cũng chỉ biết chúc mừng chứ sao, phải không nào?”

Lời này chỉ rõ Cừ Toàn sẽ không tham gia ‘Loạn Phố’ nữa, sau khi tin tức chính thức công bố, Cừ Toàn sẽ là nhân vật đầu tiên bị thay đổi.

Đám phóng viên xôn xao cả lên, nhưng nom hai nhân vật tai to vẫn còn tán gẫu thì đều biết điều ngậm miệng không dám cướp lời.

“Đạo diễn Từ nói phải,” – Cừu Tiềm gật đầu, “Theo những gì tôi biết thì bên Giải trí Hồng Khoan đã liên hệ với Cừ Toàn từ trước rồi.”

Giải trí Hồng Khoan chính là công ty điện ảnh và truyền thông mà Hồng Ngự lập ra để bố trí cho Cừ Toàn trước kia.

“Quả nhiên là người nổi tiếng, ai cũng muốn tranh giành,” – đạo diễn Từ cảm thán, “Giám đốc Cừu bỏ được cũng thật làm người ta nể phục, ha ha ha.”

Sự việc bị hai người nói đến nhẹ như lông hồng, chả có chút cảm giác đơn phương chấm dứt hợp đồng chân thật nào. Vậy nên vừa nghe đã biết là ‘*mị dân*’ rồi, đạo diễn Từ vừa cười vừa nói được nửa, rốt cuộc cũng có người không chịu nổi chen mồm vào.

“Cừu tiên sinh nói ‘*mỗi người một lối riêng*’ nghĩa là sao? Có thể cụ thể hơn được không?”

“Cừu tiên sinh rời khỏi đoàn phim là thật ư! Có phải ý đạo diễn Từ là thế phải không?”

“Xử lý là sao? Có phải ý Cừu tiên sinh là ‘*cấm vận hoàn toàn*’??”

“Việc chấm dứt hợp đồng có liên quan gì với Hồng Khoan không? Cừu tiên sinh đã làm gì để All Entertainment đưa ra quyết định này?!”

... Dù biết kiểu gì cũng không có được câu trả lời rõ ràng, nhưng đám phóng viên vẫn cứ tranh nhau đặt câu hỏi.

Ở một diễn biến khác, Cừ Toàn đang ngồi cùng đại diện La Quyển An trong phòng làm việc ở All Entertainment, xem cuộc phỏng vấn được truyền hình trực tiếp trên tivi, cùng với lời dẫn của phóng viên tại hiện trường:

“CEO Cừ Tiềm của All Entertainment vừa chính thức công bố ngay sau buổi lễ khởi động máy ‘Loạn Phố’! Theo lời tổng giám đốc Cừ Tiềm, hôm nay Cừ Toàn đến All Entertainment là để hoàn tất thủ tục chấm dứt hợp đồng. Sau khi vào tòa cao ốc All Entertainment vào sáng sớm hôm nay, Cừ Toàn vẫn chưa thấy xuất hiện, dường như việc bàn giao công việc khá là nhiều, hay liệu có phải song phương đang thảo luận về khoản tiền đền bù vi phạm hợp đồng chẳng? Về khoản tiền đền bù thì Cừ Tiềm không tiết lộ bất cứ thông tin nào, chỉ nói rằng đã bàn giao mọi công việc cho cấp dưới, và anh ta rất tin tưởng vào năng lực nhân viên mình —”

Cừ Toàn nghe đến đây thì tức tối hất cốc cafe trên bàn xuống đất!

Dù sao cũng không ai quan tâm. Trừ thư ký đưa cafe lúc đầu thì mấy tiếng liền đều không có ai đoái hoài. Đến lúc này, Cừ Toàn buộc phải tin rằng mình đã bị bán cho Hồng Ngụ.

Nếu không việc gì Cừ Tiềm lại nhắc đến Hồng Khoan; Cừ Tiềm cũng sẽ không cho công chúng một lý do mập mờ như thế.

Nguyên nhân thật sự thì...

Cừ Toàn nhìn đau đầu vào Bạch Lãng thường bị máy quay lia qua; y không thoát khỏi liên quan.

Nên hẳn không để họ sống yên ổn đâu.

Hắn không bao giờ để yên.

Mấy ngày sau đó, giới truyền thông vẫn cứ xôn xao về lý do thực sự đằng sau việc All Entertainment đơn phương chấm dứt hợp đồng với Cừ Toàn, cùng với số tiền bồi thường mà All Entertainment phải chi trả; khoản tiền này bao gồm cả tiền vi phạm hợp đồng và tiền bồi thường cho những hợp tác đang dang dở mà All Entertainment rút vốn.

Bạch Lãng xem tin tức mấy ngày, tối đến cầm thẻ ngân hàng và một số giấy tờ, đến nói chuyện với Cừ Tiềm đang ngồi nghiên cứu hồ sơ trên ghế.

Cừ Tiểu Hải thì ở bên cạnh, vừa xem hoạt hình vừa làm bài tập, đầu cứ nhồm lên nhồm xuống, chẳng biết có làm bài tập tử tế không.

“Anh cầm lấy,” – Bạch Lãng đưa tay ra.

Cừ Tiềm ngẩng đầu khỏi đồng văn kiện, nhìn thứ trong tay Bạch Lãng, không nhận mà hỏi lại, “Làm gì?”

“Việc của Cừ Toàn, em cũng hỗ trợ một phần.” – Bạch Lãng nghiêm túc đáp.

Việc của Cừ Toàn, Bạch Lãng hiểu Cừ Tiềm lấy việc công làm việc tư. Chuyện này không được xử lý gọn ghẽ sẽ ảnh hưởng xấu đến những đánh giá về Cừ Tiềm trong Cừ gia. Nếu đã không thể khuyên Cừ Tiềm dừng dùng cách này, chí ít anh cũng muốn đóng góp hỗ trợ phần nào công ty bị hao hụt.

Cừ Tiềm nhướn mày, tò mò kèm thích thú hỏi, “Em định hỗ trợ bao nhiêu?”

Bạch Lãng dừng một chút rồi bảo, “30 triệu, có đủ không?”

Lần này đổi thành Cừ Tiềm phải ngăn ra, “Nhiều thế cơ mà?”

“Doanh thu bên phía bộ truyện cũng được 8 triệu, cổ phiếu của công ty thương mại điện tử kia cũng tăng lên không tệ, tháng trước họ chính thức ra thị trường, giờ bán ra cũng lời 3, 4 lần. Thêm cả tiền hoa hồng của ‘Kim ngọc kỳ ngoại’, món nợ bù món kia cũng được tầm đó.” – Bạch Lãng tính sơ sơ, cái gì kiếm ra tiền là anh đều tính vào cả.

Cừ Tiềm nghe là hiểu, buồn cười kéo anh lại, vân vê cằm anh, “Cổ phiếu bên công ty kia em vẫn giữ như báu vật còn gì? Giờ bán ra không thấy tiếc à?”

“Truyện còn kiếm lại được, không tiếc,” – Bạch Lãng không tiếc thật. Tiền phải dùng vào những lúc cần dùng, để không thì có nhiều cũng vô nghĩa.

Cừ Tiềm lại nhướn mày. Đây là một điểm ở Bạch Lãng mà gã vẫn không tài nào hiểu ra.

Rõ ràng anh là một người không có hậu trường gì, cũng chẳng thấy nghiêng cứu tài chính, kinh tế bao giờ, vậy mà chọn chỗ đầu tư thì cứ phát như được tổ tiên phù hộ. Thương mại điện tử thì thôi, vì đây là xu thế tất yếu của thị trường, nhưng bộ truyện gì đó kia thì quả là quá lạ kỳ, ra tập nào nổi tập đấy, lợi nhuận đến gã cũng phải xấu hổ.

Thậm chí, cả dự án đầu tư dầu mỏ tại nước V đang làm gã đau đầu, Bạch Lãng chỉ nghe mấy câu đã chỉ thẳng mấy chỗ trọng điểm mà chẳng cần suy nghĩ, giúp ích cho gã rất nhiều. Có lẽ với Bạch Lãng, đó chỉ là mấy câu băng quơ, nhưng lý do để Cừ Tiềm nhận ra dự án có tiềm năng lại chính là những điểm mà Bạch Lãng nói. Nếu không phải tin tưởng nhau, gã còn nghi liệu anh có phải gián điệp kinh tế hay không.

Tại sao Bạch Lãng biết, đương nhiên là vì kiếp trước. Kiếp trước có lần tình cờ theo dõi chương trình giới thiệu những doanh nhân thành công hợp tác với nước ngoài, có nhắc đến dự án đầu tư dầu mỏ ở nước V.

Nội dung chương trình súc tích, dễ hiểu, Bạch Lãng xem xong cũng rất thích, thế là nhớ như in. Chẳng qua kiếp trước chủ đầu tư thành công hợp tác lại không phải Cừ gia, nguyên nhân là vì quá trình Cừ gia xin phê duyệt chuyển vốn đầu tư nước ngoài quá chậm, bỏ lỡ mất hạn chót bỏ thầu.

Đời này, khi Hồng Ngự hỏi Cừ Tiềm muốn ưu đãi gì, vì không muốn dựa vào Hồng Ngự quá nhiều để sau này bị quản chế ngược, Cừ Tiềm bèn nhờ Hồng Ngự đánh tiếng giục cơ quan chủ quản nhanh chóng phê duyệt thủ tục xin chuyển vốn đầu tư vốn tưởng đã hoàn toàn ăn chắc này. Nhờ thế mà qua mấy hôm, dự án đã được phê duyệt, nên bây giờ Cừ Tiềm mới bắt đầu bận rộn chuẩn bị văn kiện đấu thầu.

Càng nghĩ càng nghi, Cừ Tiềm nheo mắt hỏi, “Hỏi lại một lần, em có giấu anh gì không?”

“Không,” – Bạch Lãng lờ mờ gã giấu giếm. Chuyện của kiếp trước, anh sẽ không bao giờ tiết lộ, nhất là nguyên nhân mình chết.

Cừ Tiềm không tin lắm, nhưng đành nào Bạch Lãng cũng là người của mình rồi, chút riêng tư đó gã vẫn có thể mắt nhắm mắt mở cho qua. Song gã vẫn kéo anh lại hôn siết, không quên dặn, “Tùy em, nhưng nhớ mà giữ sức khỏe.”

Bạch Lãng ầm lòng, không quên thứ trong tay, “Vây cầm đi.”

“Lo cho anh thế cơ mà?” – gã cười nhẹ, lại hôn mấy cái nữa, “Không vội. Tiền bồi thường không đáng kể, việc tiếp theo anh cũng chuẩn bị sẵn cả rồi, dù người ngoài hay Cừ gia, muốn lật đổ Cừ Toàn cũng không cần chúng ta phải hy sinh đâu. Số tiền này... để dành sau này cho Tiểu Hải làm vốn lấy vợ.”

Tiểu Hải đang cặm cụi làm bài tập, vừa nghe thấy tên mình thì nhồm đầu lên, “Vốn lấy vợ là gì ạ?”

Cừ Tiềm ngẫm nghĩ rồi trả lời bằng một ví dụ gần gũi nhất, “Là cho con tiền mua bánh cho A Tán ăn.”

Bạch Lãng vỗ gã mấy cái cảnh cáo.

Tiểu Hải thì hớn ha hớn hở, quăng cả bút, chen vào giữa hai người, “Vây phải rất nhiều rất nhiều rất nhiều đúng không ạ?”

“Là A Tán thì đúng là rất nhiều thật,” – gã rờ cầm gật đầu.

Những lời này, cũng không phải sai.

All Entertainment tuyên bố chấm dứt hợp đồng được 8 ngày, bên phía Cừ Toàn không có bất kỳ động thái

nào, như cam chịu với phát biểu ‘*mỗi người một lối riêng*’ của Cừ Tiềm.

Nhưng đến ngày thứ 9, trên các trang thảo luận có tiếng online không hện mà cùng đưa ra hai tập ảnh.

Một tập là ảnh Cừ Toàn và Cừ Tiềm lén lút gặp nhau ở quán bar hoặc câu lạc bộ, đang nói chuyện hoặc uống rượu với nhau.

Một tập là những bức ảnh Cừ Tiềm và Bạch Lãng mới công khai trong thời gian gần đây.

Hai tập ảnh được cố ý xếp cạnh nhau, tỏ rõ ý lên án nặng nề, hơn nữa chủ đề của thảo luận lại như một quả bom chấn động giới giải trí.

41. Chương 41: Trận Chiến Công Thủ

Ảnh được đăng trong diễn đàn vào đầu giờ chiều, ngay lập tức được phát tán lan tràn trên mạng.

Lúc ấy Bạch Lãng đang ở nhà trẻ của Tiểu Hải tham gia hội khỏe Phù Đổng. Cừ Tiềm bay sang nước V mấy hôm trước vì dự án đầu thầu, lúc đi đã bố trí hết người cho Bạch Lãng, còn gọi cả Lâm Công Thành đến, sắp xếp thêm một nhóm người đến bảo vệ phim trường và một số ít người cần theo dõi, tình tươm đâu đấy mới yên tâm để Bạch Lãng duỗi đi nước ngoài. Vì thế Bạch Lãng xin nghỉ hôm nay, thay mặt cha mẹ đến tham dự hội khỏe Phù Đổng.

Phía trường học biết nhưng cũng phải chấp nhận, đằng nào họ cũng quen riết với cảnh Tiểu Hải và Bạch Lãng quần quýt nhau rồi. Quản lý và giáo viên lớp Tiểu Hải còn có số điện thoại của Bạch Lãng, nếu Tiểu Hải ốm hay ngã mà không tìm thấy Cừ Tiềm thì tự động thông báo cho Bạch Lãng. Nếu anh không đón được ngay thì kiểu gì cũng gọi điện báo lại. Tính cách ôn hòa, lời lẽ nhẹ nhàng đã làm mê đảo cả quản lý và giáo viên trong lớp, thu phục họ từ fan nhỏ thành fan bự trung thành.

Trong hội khỏe, Tiểu Hải thể hiện rất tốt. Mấy tháng liền được Bạch Lãng bồi bổ, nhóc tỳ vững vàng đạt giải nhất cuộc thi chạy 100m cho khối lớp mầm. Vị trí thứ hai là cậu bé xinh xẻo ít lời Dung Tấn cũng khiến mọi người bất ngờ không kém. Bạch Lãng cầm bình giữ nhiệt ngồi chờ ở Đích, suýt thì bị Tiểu Hải sung sướng nhào tới làm ngã ngửa. Dưới ánh sáng ôn hòa, mặt cổ xanh rì và tiếng cười giòn giã, nhất thời chiếm đi bao nhiêu dung lượng bộ nhớ di động của fan bự vây quanh.

Nên khi Bạch Lãng bế Tiểu Hải ngủ khi vẫn ôm chặt giải thưởng về nhà, anh vẫn không hề biết trên mạng đã náo động nghiêng ngả đất trời.

Bộ phận hung dữ nhất chính là fan của Cừ Toàn sau khi vừa phải nuốt cục tức to tướng vừa qua.

Việc đột nhiên chấm dứt hợp đồng của All Entertainment vào mấy ngày trước dù đã bị fan đứng lên chỉ trích gay gắt, nhưng sau khi Cừ Tiềm phát biểu về *‘mỗi người một lối riêng’* và Cừ Toàn cũng không tỏ thái độ thanh minh gì, buộc fan của hắn chỉ đành ngậm ngùi nuốt hận. Dù sao những người trước của All Entertainment mỗi khi muốn rời đi kiếm máng khác đều sẽ dùng lý do như thế, tuy cách thức có hơi đột ngột, nhưng nếu nam thần của họ tìm được chỗ tốt hơn thì công ty All Entertainment còn con có đơn phương chấm dứt hợp đồng cũng đáng gì.

Thế nhưng ai mà ngờ rằng sự thật lại là như thế? – Fan của Cừ Toàn vừa thấy ảnh đã tức tối vô cùng.

Thực chất khi ảnh bị phát tán ra ngoài, vì thảo luận không viết lời bình nào, fan cũng chỉ lặng lẽ theo dõi mà thôi, có người còn chẳng hiểu đăng lên làm gì. Dù sao trước khi chỉ trích, họ cũng phải thừa nhận thần tượng của họ hóa ra lại là một người *‘đồng tính’*.

Nhưng những tấm ảnh được đăng tải, ảnh của Cừ Toàn và Cừ Tiềm đều là trong những câu lạc bộ kín đáo, ảnh mờ mờ nhoẹt nhoẹt, nghiêng lệch như bị fan chụp lén. Trái lại, ảnh của Cừ Tiềm và Bạch Lãng thì đều được cắt từ báo đài xuống, lại thêm tiêu đề đầy tính chất câu view: *‘Tôi đoán đây mới là sự thật’*. Thì câu chuyện như một kíp nổ, kích fan biết-hết-nhưng-nhấn-nhìn-lâu-nay phải bùng nổ, lên tiếng bắt bình thay cho Cừ Toàn.

So sánh cả về công và tư, thì khéo sao, ngay sau hôm Cừ Toàn bị chấm dứt hợp đồng, Cừ Tiềm đúng lúc có mặt tại lễ khởi động máy của ‘Loạn Phố’. Sau bao nhiêu bình luận, không biết ở đâu bỗng dưng nhảy ra một câu *‘Bạch Lãng dĩ thôi’* xuất hiện, thế là bùng lên một đợt sóng phê phán, châm biếm, chửi rủa mà chẳng có nguyên nhân lý do nào. Tất cả đều vì fan của Cừ Toàn đã kịp nhận ra, sau nỗi bàng hoàng thần tượng của mình là *‘đồng tính’*.

Một bộ phận nhỏ thì tỏ ra tiếc nuối, số còn lại thuộc thành phần *‘háo sắc’* thì cho rằng, *‘Cừ Toàn của chúng tôi ‘đồng tính’ thì đã sao? Anh đẹp đến cả đàn ông cũng xiêu lòng, đương nhiên chúng tôi phải tôn trọng! Chắc chắn là do Cừ Tiềm nổi tiếng sở Khanh gỡ thủ đoạn tiếp cận, gần gũi, mà thần tượng của chúng tôi quá bận rộn để yêu thương nên mới gây thơ mới bị lừa!’*

Huống hồ, *‘đồng tính’* hay không là một chuyện, kẻ thứ ba không bao giờ được tha thứ!

Nhóm fan nữ vin chặt vào điều này để bênh Cừ Toàn, đồng thời tập trung công kích bộ đôi trơ trên Bạch Lãng và Cừ Tiềm. Vậy nên khi Phương Hoa thông báo cho Bạch Lãng qua điện thoại, và anh mở vài diễn đàn ra xem thì đề tài bình luận đã dày đặc những lời mắng chửi khó nghe.

“Đã ban mấy ID sơ bộ rồi,” – Phương Hoa nói trong điện thoại, “Nhưng A Cách bảo đối phương rất chuyên nghiệp, thường thay đổi địa chỉ IP. Muốn tra ra ai còn phải mất mấy hôm nữa, trước đó chúng ta phải nghĩ cách đáp lại đã.”

“Phía Cừ Toàn có động tĩnh gì không?” – Bạch Lãng di chuột, bình tĩnh xem những lời chửi bới tương tự nhau.

Phương Hoa thở dài, trước vì Lâm Công Thành mà cô cũng quen biết Cừ Toàn, ngờ đâu giờ lại...

“Cậu ta cũng không có động thái gì, trốn rất kỹ, thậm chí giả ốm còn mang lại khá nhiều hiệu quả. Mà dù cậu ta không thừa nhận thì nước miếng của fan cũng đủ nhấn chìm chúng ta rồi.”

“Quả vậy,” – Bạch Lăng không thể không thừa nhận, chiêu này của Cừ Toàn quả là cao tay. Nếu chỉ lấy sức ảnh hưởng, chưa tính Hồng Ngự, chỉ nội Cừ Tiềm thôi cũng đủ đè bẹp Cừ Toàn thân cô thế cô dù hẳn có đốt sạch của cải để tìm cách trả thù. Nhưng nếu tung loại tin đồn *‘kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc người khác’* vốn là nổi nhức nhối trong lòng fan nữ này, thì chả mất công sức gì mà hiệu quả lại rất cao.

Nếu All Entertainment tiếp tục chèn ép Cừ Toàn, ví như đập tiền đổi vai của hắn trong ‘Loạn Phố’, thì hẳn cũng có thể vin vào lời đồn này biến mình thành người bị hại vô tội. Lần thua này tuy mất mặt, nhưng nếu tương lai có cơ hội ngóc đầu, dựa vào tâm lý bồi thường tổn thất tâm lý, hắn vẫn có cơ hội hàn gắn lại những mối quan hệ trước kia.

Còn về thanh danh, mang tiếng đang là người bị hại, dựa trên sự đồng cảm với kẻ yếu thế, comeout lúc này cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến danh tiếng. Thậm chí, công ty quản lý sắp tới của Cừ Toàn còn được tiếng là trọng nghĩa. Dù không có Hồng Ngự hỗ trợ, sự nghiệp của Cừ Toàn cũng không ảnh hưởng nhiều.

Nhưng đây là Bạch Lăng chỉ nghĩ đến phương diện công việc, còn Cừ Toàn thì ham muốn nhiều hơn thế.

Tình hình hiện tại là mọi mũi dùi đều chĩa về phía Bạch Lăng, theo Phương Hoa, anh phải có đôi lời giải thích.

Mà chỉ có 2 sự lựa chọn, thừa nhận và phủ nhận.

Nếu Bạch Lăng thừa nhận mối quan hệ với Cừ Tiềm, vậy anh phải làm rõ được cả mối quan hệ giữa Cừ Tiềm và Cừ Toàn để chứng minh mình không phải con giáp thứ ba. Nhưng vì không có chứng cứ, rất có thể chính anh mới là người phải mang danh *‘kẻ phá hoại hạnh phúc’*, cùng với tai tiếng đồng tính, danh tiếng của anh sẽ bị đả kích nghiêm trọng.

Ngược lại, nếu phủ nhận, vậy thì xong. Bởi vì suốt quãng thời gian còn lại, anh và Cừ Tiềm sẽ phải lẫn trốn ánh mắt của công chúng. Mà sự lựa chọn này cũng đồng nghĩa anh không thể làm rõ được cuộc *‘chia tay’* giữa Cừ Toàn và Cừ Tiềm, thậm chí sau này chỉ cần để lọt ra bất cứ tin tức nào thôi, anh sẽ lại tiếp tục bị gán cái mác *‘cướp bạn trai của người khác’* và bị người đời chỉ trích.

Nên hiện giờ, tuy không thể gây ra cú đả kích quá nặng nề cho anh, nhưng cũng buộc anh phải kiềm chế và không thể *‘phơi bày sự thật’*, chỉ ít trong chuyện này, người vui mừng nhất vẫn là Cừ Toàn. Thậm chí, trốn tránh và bị nghi ngờ một thời gian dài cũng không thể công khai làm rõ quan hệ, bởi kiểu gì cũng lại bị gán mác lần nữa thôi, vì sao trước kia không dám thừa nhận?

Thế nên sau khi cân nhắc giữa lợi và hại, Cừ Toàn vẫn quyết định thỏa mãn cái tôi hơn. Dù sao Hồng Ngự và Cừ Tiềm cũng đã *‘bắt tay’* nhau, Hồng Ngự sẽ phải đứng ra thu dọn hậu quả của hắn. Mất Cừ Tiềm, với Cừ Toàn, kẻ nào cũng như nhau. Tiếp tục đi theo Hồng Ngự, chỉ ít cũng không phải chịu đựng nhiều ở *‘phương diện kia’*.

Quay trở lại cuộc đối thoại giữa Bạch Lãng và Phương Hoa.

“Đợt phản bác đầu tiên đã tung ra, lý do là những bức ảnh của Cừ Toàn và Cừ Tiềm chỉ giới hạn ở mức độ bạn bè tán gẫu đơn thuần, giải thích qua loa quan hệ trước kia của hai người, tuy sẽ hơi khiên cưỡng,” – Phương Hoa thông báo kế hoạch, “Đương nhiên, chiều hướng kế tiếp là phân tích tính chân thực, thời gian, địa điểm và mục đích của những bức ảnh đó. Chúng ta cũng chuẩn bị công bố lý do vì sao công ty lại chấm dứt hợp đồng với Cừ Toàn, việc này không khó, dù sao trước kia cậu ta cũng lật lọng khá nhiều hợp đồng, không công khai chủ yếu là vì được công ty xử lý mà thôi. Một khi việc này được công bố là có thể biến tình hình lúc trước từ *‘không muốn nói’* thành *‘bước phải công nhận’* rồi. Hắt bần à, ai chẳng hắt được.” – càng nói Phương Hoa càng nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạch Lãng bật cười, “Làm phiền chị. Em lại gây phiền hà cho công ty rồi.”

“Nổi tiếng lắm scandal, không sao, đừng nghĩ linh tinh, cứ ăn uống ngủ nghỉ bình thường, sức khỏe mới là quan trọng.” – Phương Hoa an ủi đôi câu lại nói tiếp, “Nhưng bên phía ‘Loạn Phố’ vẫn phải có câu trả lời rõ ràng trước đi, tuy A Thành đã bố trí thêm người bên đấy nên không sợ ảnh hưởng mấy, nhưng người khác lại tưởng chúng ta chột dạ không dám ra mặt.”

Bạch Lãng cũng đang có một ý định khác, nhưng đây không phải là việc của một người, “Để em hỏi trước một chút đã.”

Chẳng biết câu này đã làm Phương Hoa hiểu nhầm gì, cô lại bổ thêm, “Cậu muốn nhận thì cứ bảo do chị đề nghị.”

Bạch Lãng bật cười, “Chị định lót lưng cho em đấy à.”

“Dốt, là ám chỉ cậu đáp án đúng. Cậu chọn sai, người mệt là chị đây này,” – nhớ đến Cừ Tiềm, cô bèn nhắc nhở, “Có muốn liên lạc trước với gia đình không? Bạch Lễ thì thôi, nhưng cha mẹ cậu...” – mới nói đến đây, một giai điệu cuộc gọi đến đã vang qua điện thoại. Chỉ nghe giai điệu đặc biệt đã biết ngay là của Cừ Tiềm, cô nhanh nhẩu báo lại biện pháp an ninh bố trí vào ngày mai, sau đó cúp cái rụp.

“Alo,” – Bạch Lãng vừa ấn nhận cuộc gọi đã thấy tiếng Cừ Tiềm rống lên ở đầu dây bên kia.

“Mai em mở hộp báo ngay, bảo rằng chồng em là chồng hấn từ bao giờ vậy!!”

Bạch Lãng tắc tịt, sau đó khỏi phải nói, anh phải vỗ về trấn an Cừ Tiềm đang nổi đóa ở cách xa hàng ngàn cây số.

Nửa đêm, khi sự kiện phát tán ảnh tràn lan trôi qua 12 tiếng. Đề tài liên quan và số topic thảo luận đã lên tới hơn mười nghìn, thời gian, địa điểm, góc chụp và tính chân thực trong các bức ảnh được trình bày

muôn hình vạn trạng, cách diễn đạt thì đông tây kim cổ. Có nghi ngờ Bạch Lãng, nghi ngờ Cừ Toàn cũng ngày một nhiều, cư dân mạng đều đang mỗi mắt chờ mong sáng mai một trong hai bên sẽ đưa ra câu trả lời thuyết phục.

Đây cũng là lúc fan của Bạch Lãng bắt đầu phản kích.

Đầu tiên là một topic đăng ảnh Bạch Lãng dắt tay một cậu bé tan học với tựa đề: *“Rốt cuộc ai mới là kẻ thứ 3?! Vì sao chúng tôi chưa bao giờ thấy Cừ Toàn!!”*

Đến Bạch Lãng xem xong cũng giật mình, vội vàng gọi cho Hồng Hồng đăng ngay mấy thứ anh mới gửi sang.

Đêm đó, khắp các diễn đàn đều vỡ òa bởi các quả bom tấn.

Chủ đề mới nhất: *“Thứ mọi người thấy chỉ là phần nổi của tảng băng”* – bên trong là ba tấm ảnh, mỗi tấm là ảnh Cừ Toàn và một gã khác nhau đang ngồi uống rượu đầy thân mật.

42. Chương 42: Xoay Chuyển Tình Thế

Những bức ảnh mới nhất này đều được chụp trong bar hay câu lạc bộ đèn mờ, mặt mũi của người trong ảnh đều đã được làm mờ đi, song vẫn không che được những cử chỉ mập mờ giữa họ. Cừ Toàn ngồi rất gần người kia, không chạm đầu gối thì cũng khoác tay lên lưng ghế sau lưng Cừ Toàn. Cử chỉ tuy không quá đặc biệt, nhưng chí ít cũng mờ ám hơn hẳn những tấm ảnh uống rượu đơn thuần giữa Cừ Toàn và Cừ Tiềm.

Vậy nên ngay khi ảnh được đăng lên, diễn đàn như bùng nổ.

Cộng đồng hóng chuyện lập tức đem hai nhóm ảnh ra so sánh, một bên là Cừ Toàn và Cừ Tiềm, một bên là Cừ Toàn và đàn gai lạ, sự khác biệt càng thể hiện rõ ràng hơn.

Đám fan của Cừ Toàn từng xỉ vả day nghiêng Bạch Lãng lúc đầu, giờ chỉ còn biết phản kháng bằng những lý lẽ yếu ớt, như ảnh không chứng minh được điều gì?! Kỹ năng đồ vậy còn kém lắm!!!

Nhưng fan của Bạch Lãng thì chỉ chờ những lời này thôi. Nếu những bức ảnh trên đơn thuần, thì ảnh giữa Cừ Toàn và Cừ Tiềm còn tinh khiết hơn! Cả chiều nay chửi bởi Bạch Lãng thì hay lắm!! Giờ đến lượt mình thì giả mù giả điếc à!!!

Fan Cừ Toàn thất thủ, lòng sục nhau đi tìm kiếm bằng chứng mới.

Lúc này, những phóng viên từng bị Cừ Toàn thẳng thừng từ chối và *‘chỉnh đốn’* trước kia cũng bắt đầu giậu đổ bìm leo. Lần trước Cừ Toàn vào vai nhân vật bị hại đáng thương, tuy họ hả hê lắm nhưng biết không thể hành động cảm tính được, không khéo lại bị vạ lây. Nhưng lần này lại xuất phát từ chính Cừ Toàn, vậy họ sợ gì mà không *‘tỉ mỉ’* kiểm chứng. Huống chi, chuyện đến nước này mà *‘nhân vật giấu mặt’* từng can thiệp vào bao vấn đề của Cừ Toàn trước kia vẫn chưa hề có bất kỳ động tĩnh nào, chẳng lẽ ngầm đồng ý ư? Hay *‘vị kia’* cũng không thích nên quyết định cho Cừ Toàn một bài học nho nhỏ? – có một số người bạo gan, nhân lúc tình hình còn chưa được *‘bảo kê’* bèn quyết định xắn áo nhúng một tay vào.

Chẳng vì thế mà chỉ mấy tiếng sau, danh tính của ba gã trong ảnh đã được phanh phui. Ảnh tuy đã qua xử lý, nhưng vóc dáng, áo quần còn đấy, chạy đâu cho thoát khỏi đôi mắt cú vọ của chuyên gia.

Cả ba đều là những người thành đạt, chỉ thẳng tên thì rắc rối. Thế nên chỉ nhấn mạnh trong ba người thì hai người đã kết hôn, lại đều không phải từ các công ty điện ảnh, đoàn làm phim hay nhân viên trong giới văn nghệ sĩ. Trong khi trước kia Cừ Toàn từng hùng hồn tuyên bố bản thân không bao giờ tự lập ekip làm phim, vậy anh gặp những người thành đạt này với mục đích gì nếu không vì kêu gọi đầu tư?

Tin tức vừa tung ra, fan của Cừ Toàn đã sốt hết cả ruột gan.

Họ không hiểu, siêu sao màn bạc Cừ Toàn của họ vốn phải là người thanh cao chỉ hết lòng vì sân khấu, tại sao bỗng dưng lại thành kẻ ham thích xã giao trong các club đèn mờ thế này, cả những cử chỉ mờ ám mà không thể che lấp bởi ảnh mờ nhoẹt kia nữa, có hai người còn đã lập gia đình?

Vậy, chẳng phải phiên bản bị *‘phá hoại hạnh phúc’* kia lại thành đi *‘phá hoại hạnh phúc’* của người khác đó ư?

Cùng bị đem ra thảo luận còn có một chủ đề khác, bắt nguồn từ chính bức ảnh đầu tiên được phát tán trên mạng, ảnh Bạch Lãng dắt tay một cậu bé tan học về.

Vì bức ảnh quá êm đềm và ấm áp; Bạch Lãng cúi đầu nói chuyện với cậu bé, giống y như ông bố của năm Giang Tân Trình trong bộ phim *‘Chung một mái nhà’*.

Topic vừa được đăng, bên dưới đã xuất hiện hàng trăm người *‘xin thêm nữa’!!!* Để đáp lại sự mong mỏi quá mức của cư dân mạng, rất nhiều người cũng bắt đầu đăng lên những tấm ảnh quý báu mà họ đã âm thầm lưu giữ. Bạch Lãng lại không thiết lập riêng tư, fan muốn chia sẻ tin tức của ngôi sao cũng khá loạn xà ngầu, giờ coi như có cơ hội, lập tức một truyền mười, mười truyền trăm, chẳng mấy chốc fan đã tụ tập hết lại.

Cả đêm đó, liên tục có ảnh được đăng, lên đến gần trăm tấm.

Trong đó tấm ảnh trong hội khỏe Phù Đổng chiều nay là nhiều nhất, đủ mọi góc độ, có ảnh Bạch Lãng bị cậu bé bổ nhào vào người, có ảnh Bạch Lãng lau tương cà lem trên miệng cậu bé trong giờ nghỉ giải lao,

làm ối fan ngất trên cành quất vì quá đáng yêu. Một số khác là Bạch Lãng dẫn cậu bé vào tiệm bánh mì, có ảnh là cả hai cùng chờ kẹo kéo trên phố, còn có cả một ít ảnh Cừ Tiềm và Bạch Lãng cùng đưa cậu bé trên trường hiểm hoi, tất cả đều bị đào lên.

Đa số ảnh đã làm mờ đi khuôn mặt của cậu bé. Nhưng cũng không tránh được một số ít bị sót, làm cả đồng thị dân phải tru tréo gào lên, *‘Nom đã biết ngay là phiên bản nhí của giám đốc Cừ rồi, nhưng tại sao có thể đáng yêu đến thế cơ chứ!!’*

Chẳng qua số ảnh chưa qua xử lý này chỉ tồn tại được nửa tiếng, sau đó đều sẽ bị một thế lực thần bí nào đó xóa link. Mười lần như một, nên thị dân tinh ý cũng đoán ra có người đứng sau quản lý. Chẳng qua fan vẫn ủng hộ thôi, trẻ con mà, nên được bảo vệ mới đúng, những ảnh đăng sau này cũng đều chung số phận. Mỗi người góp một tấm ảnh, hăng hái truyền cho nhau, đến cả mục đích ban đầu là để bác bỏ tin đồn cũng quên tiệt.

Nhưng nhiều ảnh bị phơi bày như thế cũng đủ giúp tất cả đánh hơi ra một chuyện. Rằng sau bao hành động thân mật hằng ngày như thế, chẳng có nhẽ, Bạch Lãng đã sống chung với cha con Cừ Tiềm từ lâu?

Nếu vậy, chẳng phải Bạch Lãng mới chính là *‘mợ chủ’* còn gì?

Vậy kẻ *‘thứ ba’* mặt dày nào đó, có khi nào cũng muốn *‘chen chân’* vào giữ Cừ Tiềm và Bạch Lãng không?!

Nên vẫn là câu đố, *‘đồng tính’* hay không là một chuyện, kẻ thứ ba không bao giờ được tha thứ!

Đồng đảo fan nữ; bao gồm cả một bộ phận từng bệnh Cừ Toàn, đều đồng loại chữa mũi dùi trở lại Cừ Toàn chỉ sau mấy tiếng đồng hồ.

Đêm ấy, trận chiến bàn phím giữa các fan lại từng bùng khói lửa.

Trong khi đó, Bạch Lãng đang bị Tiểu Hải ôm chặt ngủ ngon (*vì Cừ Tiềm đã xuất ngoại*), tuy cu cậu có quặp hơi chặt một xú.

Trên chương trình thời sự vào sáng sớm hôm sau, trong mục tin tức giải trí, All Entertainment phát tin tức mới. Trong đó liệt kê những công việc mà Cừ Toàn từ chối không hợp tác với công ty, cả những mối quan hệ bất chính gây ảnh hưởng xấu đến hình tượng cũng được liệt vào lý do. Vậy nên lý do *‘đôi bên bất đồng quan điểm’* mà All Entertainment đưa ra để chấm dứt hợp đồng là hoàn toàn chính đáng.

Tin tức vừa phát ra, All Entertainment dứt khoát chặn mọi đường lui không để Cừ Toàn có cơ hội giải thích về mấy bức ảnh, cũng chấm dứt mối hiểu nhầm trên mạng.

Đồng thời, All Entertainment còn đại diện đăng lên trang cá nhân của tổng giám đốc Cừu Tiềm.

Bên trong chỉ là dăm ba câu đơn giản, ‘*Cảm ơn mọi người đã quan tâm con tôi và Bạch Lãng, năm ngày sau All Entertainment sẽ tổ chức họp báo giải thích. Hoan nghênh đến phỏng vấn, hiện tại xin hãy để họ làm việc và đến trường bình thường.*’

Chỉ nội mấy dòng ngắn ngủi, không kể lể, không tố khổ, nhưng ý tứ bảo vệ đã rõ ràng rành.

Đêm trước, đại đa số fan nữ còn nghi ngờ sự chung thủy của Cừu Tiềm, thì sáng nay đã khen ngợi hết nấc. Không cần biết sau này có phê phán việc ‘*đồng tính*’ hay không, nhưng việc thẳng thắn thừa nhận vào thời điểm hiện tại này cũng khiến một số ít đấng mày râu theo dõi tình hình phải khen một câu ‘*có chí khí*’.

Tin tức này được xem như Cừu Tiềm tiền trăm hậu tấu.

Đang ăn sáng nhìn thấy tin này, Bạch Lãng chỉ còn biết trợn tròn mắt, sau đó không lâu thì điện thoại vang lên.

“Chào buổi sáng.”

“Tối qua ngủ ngon không?” – Cừu Tiềm hỏi han tình hình sức khỏe trước.

Bạch Lãng cười, “Có, một mạch đến sáng.”

“Vậy thì tốt, ba hôm nữa anh về. Mấy ngày này xin phép cho Tiểu Hải nghỉ ở nhà cũng được.”

“Em biết rồi, còn chưa gọi nó dậy,” – vừa nói xong, Tiểu Hải đã dụi mắt ngái ngủ lò dò từ phòng ngủ ra tìm người.

“Chú A Bạch...” – tìm được người, Tiểu Hải lồm cồm bò lên ghế, gối vào bụng anh.

Cừu Tiềm nghe thấy bên đầu bên kia, cười nhẹ, “Thằng lỏi con mà bị phóng viên phát hiện, kiểu gì cũng đào xới cả nhà chúng ta.”

“Còn phải hỏi,” – Bạch Lãng vừa cười vì câu ‘*cả nhà chúng ta*’ kia, vừa xoa nhẹ đầu Tiểu Hải.

Cừu Tiềm nghiêm túc trở lại vấn đề chính, “Tối qua Hồng Hồng bảo ảnh là do em cung cấp, chuyện gì thế, Hồng Ngự cho em à?”

“Em nhờ A Kỳ giúp đỡ.”

“Dung Tư Kỳ?” – Cừ Tiềm hiểu ngay vấn đề, “Là bữa tiệc của Dung gia lần đó? Đừng bảo là...”

“Là dùng ảnh của Hồng lão và Cừ Toàn để đổi lấy những tấm ảnh khác.” – Bạch Lãng thừa nhận.

Cừ Tiềm ngẩn ra, sau đó bật cười ha hả, “Đôi lúc anh thấy em mới chính là cáo đội lột thỏ đấy.”

Bạch Lãng vô tội đáp, “Thỏ cùng đường cũng biết cắn thôi.”

“May mà em tự nhảy vào túi anh.” – gã đắc ý.

“Muốn em nhảy ra không?”

“Không có cửa đâu!”

Pha phản kích này của Bạch Lãng đã cắn đúng vào chỗ đau của Cừ Toàn.

Sáng hôm sau, vào thời gian không khác là mấy, Cừ Toàn nhận được cuộc gọi của Hồng Ngụ sau cả đêm mất ngủ.

Cừ Toàn không muốn tiếp, nhưng không tiếp không được.

“Đã rõ chưa?”

Tay chân y lạnh giá, “... rồi.”

“Vậy đừng gây rắc rối nữa, lần này ta không giúp em, em cũng bỏ cuộc đi.” – Hồng Ngụ thản nhiên nói.

Cừ Toàn không dám phản bác.

Chỉ bằng ba tấm ảnh kia cũng đủ làm y sợ, sợ vì mọi hành động của mình đều nằm trong tầm mắt của Hồng Ngụ. Hồng Ngụ đồng ý để những bức ảnh đó lộ ra đồng nghĩa với việc ông ta đang muốn cảnh cáo, nếu y còn gây chuyện, sẽ còn nhiều bê bối hơn đang chờ đợi phía trước, không có người chống lưng, e rằng ngay cả giới giải trí cũng không còn chỗ đứng.

“Vậy sau này...” – Cừ Toàn cắn môi, chần chừ hỏi.

Hồng Ngự cười rất nhẹ, “Già rồi, chỉ muốn sống yên ổn thanh vắng, em nói xem?”

Cừ Toàn siết chặt điện thoại trong tay, hoảng hốt, sợ sệt và căm hờn, rồi lại không dám phản kháng.

“... Cừ Toàn đã hiểu.”

Cuối cùng, vụ chấm dứt hợp đồng đầy sóng gió của All Entertainment cũng có dấu hiệu giảm nhiệt sau khi Cừ Toàn chính thức tuyên bố tạm ngừng mọi hoạt động.

Chỉ có điều, qua sự việc lần này, fan của Cừ Toàn như vừa nuốt phải một con ruồi trâu cỡ bự. Vì Cừ Toàn không hề có bất cứ câu trả lời rõ ràng nào, chứng tỏ những điều bị tố cáo, bao gồm những thông tin All Entertainment công khai và việc thân mật với những người đã kết hôn bị chụp là sự thật.

Đương nhiên, việc Cừ Toàn không giải thích cũng không có gì là lạ, nhưng chí ít cũng phải nói gì chứ?! Cứ lặn mất tăm như vậy làm đám fan trung thành hết lòng bảo vệ hắn như bị phản bội, vừa tức giận vừa tổn thương.

Tiếp theo đó, đương nhiên những giải thưởng và tác phẩm mà Cừ Toàn từng đạt được trước đây cũng lần lượt được mang ra mổ xẻ.

Đời là vậy, một khi thay đổi ấn tượng, những điều tốt đẹp trước kia nay cũng có vẻ như không còn tốt đẹp nữa.

Bốn chữ ‘*Siêu sao Cừ Toàn*’, từ nay chỉ còn là một cái tên chìm ngấm trong lịch sử làng giải trí.

Thời đại của thế hệ mới sẽ được tạo ra bởi những con người mới.

Danh sách đề cử cho giải thưởng Nam diễn viên chính xuất sắc nhất trong liên hoan phim sắp tới cũng được công bố vào mấy ngày sau.

Có sự xuất hiện của Bạch Lãng mới comeout.

43. Chương 43: Hiệu Ứng Comeout

Nhân cuộc họp báo cá nhân của Cừ Tiềm, hai người coi như chính thức công khai quan hệ.

Vì trên mạng vẫn còn tấm ảnh Cừ Toàn và ba gã khác kéo vợ đi sự chú ý, nên chủ đề đồng giới không bị chỉ trích nặng nề và gay gắt như ngày xưa. Chẳng qua, đả kích vẫn có dù ít dù nhiều, trong đó bất hiểu các thứ là nhiều nhất, giữa hai người còn có một Cừu Tiểu Hải năm tuổi, mở rộng không gian đáng kể cho anti có thêm đất diễn.

Phần lớn đều cho rằng Cừu Tiềm và Bạch Lãng là tấm gương xấu cho sự phát triển của Cừu Tiểu Hải, việc công khai rầm rộ cũng khiến cậu bé phải hứng chịu sự chỉ trích không đáng có từ người khác, đây là một hành động rất vô trách nhiệm. Vấn đề này nhanh chóng được một vị phóng viên vin vào đặt câu hỏi đầu tiên: “Cừu tiên sinh cảm thấy mình có lỗi với con trai không?”

Cừu Tiềm nhún mày vặn hỏi lại tại chỗ, “Con của tội phạm giết người có lỗi không?”

Phóng viên đặt câu hỏi sưng ra, cẩn thận đáp, “Nếu không liên quan đến người con, thì không có lỗi.”

Cừu Tiềm nhún vai, “Vậy chỉ trở con của tội phạm, ai mới là người sai?”

“Nhưng nhờ đồng tính luyến ái di truyền thì sao?” – phóng viên không chịu bỏ cuộc.

“Di truyền thì sao? Lấy di truyền ra để đàm tiếu về người khác, tôi còn có thể nói được gì nữa đây.” – Cừu Tiềm cười khẩy đáp.

Phóng viên xấu hổ, mặt đỏ lừ, “Vậy Cừu tiên sinh giải thích vì sao ngài còn đi lừa người phụ nữ khác có con?”

Nghe xong, gã chỉ cười gằn, “Muốn tôi trả lời cũng được thôi, vậy chứng minh quan điểm của anh trước đi, nếu không nói được...”

Cừu Tiềm không nói hết, nhưng cũng đủ để ai nấy tỉnh hẳn ra. Cuộc họp báo hôm nay có thể hỏi gì tùy thích, cũng được truyền hình trực tiếp, nhưng sau đó có xảy ra ‘*chuyện gì*’ hay không thì chả ai dám chắc. Chẳng vì thế mà mấy câu hỏi tiếp theo cứ qua quýt, lòng vòng cho xong chuyện. Bạch Lãng ngồi xem tivi ở nhà mà lắc đầu ngao ngán, đe dọa cả giới truyền thông trực tiếp thế này, có thì là có, nhưng độc đoán như Cừu Tiềm thì đúng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Song dù kết quả thế nào, sau chuyện này, Bạch Lãng và Cừ Toàn cũng là một đôi trong mắt công chúng. Khen chê có cả.

Đáng lý giờ là lúc phải giảm bớt tần suất xuất hiện của Bạch Lãng để giảm nhiệt một thời gian, nhưng chẳng biết là may hay rủi mà ngay vào thời điểm căng thẳng này, Bạch Lãng được đề cử vào giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

Nếu là tin của một tháng trước, có lẽ Phương Hoa đã vui mừng khôn siết rồi. Nhưng khi nhận được giấy mời thông báo từ đơn vị tổ chức, lần đầu tiên cô phải sầu não vì ‘*tấm thiệp vàng*’ này.

Đương nhiên, đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất với người mới còn khuyết thiếu kinh nghiệm như Bạch Lãng là một phần thưởng vô cùng cao quý. Có thể nói, với Bạch Lãng, ‘*được đề cử tương đương như đoạt giải*’ cũng không ngoa.

Nếu muốn Bạch Lãng tiếp tục nâng cao danh tiếng để chuẩn bị đón nhận đề cử giải thưởng, đồng nghĩa với việc anh sẽ càng bị ‘*hỏi thăm và mổ xẻ*’ việc comeout nhiều hơn. Như thế, việc công khai sẽ càng bị rầm rộ, và điều đó chẳng giúp ích gì cho Bạch Lãng lúc này.

“Còn một sự lựa chọn khác là từ chối lời mời của chương trình, nhưng việc này cũng mang đến một số thiệt hại nhất định.” – Phương Hoa thở dài, “Bây giờ cố ý giấu mình là mọi chuyện sẽ lắng xuống, nhưng như thế cũng gây ra rất nhiều trở ngại trong việc tuyên truyền sau này, một số tiết mục có danh tiếng không mời người mới. Không đi đồng nghĩa với chấm dứt cơ hội sau này. Nên chọn phương án nào cũng sẽ làm phật lòng một số người nhất định... việc này không chỉ đơn thuần là công việc, chị phải phân tích cho cậu để chúng ta tính đường đi nước bước tiếp theo.”

Bạch Lãng suy nghĩ một lúc rồi vẫn gật đầu, “Không sao đâu, em sẽ phối hợp với công ty, có tiết mục gì cứ nhận cho em.”

Phương Hoa tưởng Bạch Lãng chưa hiểu, cô quyết định nói thẳng, “Nếu mối quan hệ giữa cậu với Cừ Tiềm quá rầm rộ, tuy chị không muốn nói, nhưng cậu có nghĩ đến khi hai người chia tay sẽ phải giải quyết hậu quả thế nào không?”

“Vậy thì có gì đâu,” – Bạch Lãng cười, “Khi đó, đau đớn nhất đâu còn là việc này nữa.”

Phương Hoa nghe xong chỉ lắc đầu ngao ngán, “Rõ là hai thằng được rửa mà nói mấy câu phát ớn.”

Bạch Lãng nhướn mày, không hiểu.

Phương Hoa nguyền rủa dài, nói tiếp, “Chị cũng bảo Cừ Tiềm như thế, nó bảo chị là tem tém lại hộ nó, không ai khát khe với một góa phụ chết chồng đâu.”

...

Bạch Lãng cạn lời. Quả nhiên, Cừ Tiềm buồn nôn hơn.

Sự việc của Cừ Toàn vừa qua vẫn còn một cái đuôi, chính là Bạch Lễ.

Theo như mưu tính của Cừ Toàn, người đứng ra thuê lão huấn luyện viên chính Bạch Lãng chính là Bạch Lễ.

Đương nhiên, tay huấn luyện viên đã bị ‘xử lý’ sau khi ‘Loạn Phố’ công bố khởi động máy. Ngoài bị chụp bao dầm một trận, thì như Bạch Lãng nhắc nhở, Cừu Tiềm chỉ tìm vài người làm cho lão ta ngày càng chìm ngập trong nợ nần cỡ bạc không ngóc được dậy mà thôi, chứ không thẳng tay trừng trị, dù sao ông ta cũng chỉ tham tiền mà không phải muốn giết người.

Bạch Lễ cũng tham tiền, nhưng nhiều lần lợi dụng em ruột để kiểm soát vốn đã không thể dung tha. Sau khi gạt được Cừu Toàn ra, Cừu Tiềm xắn áo xắn quần nghĩ cách xử lý tay khốn khiếp này. Nhưng suy đi tính lại, đó vẫn là anh của Bạch Lãng, cả về tình và lý, muốn xử lý đến mức độ nào, gã vẫn đi hỏi ý kiến Bạch Lãng mới được.

Bạch Lãng phải thừa nhận rằng anh đã coi thường lòng tham của Bạch Lễ. Những tưởng núp dưới bóng Cừu Tiềm là có thể lẩn át được Bạch Lễ. Quả là Bạch Lễ không còn hờ ra là yêu sách đòi tiền anh như kiếp trước, nhưng qua sự việc lần này, có lần đầu thì sẽ có những lần sau, nếu không thể chấm dứt hẳn, chắc chắn những việc tương tự sẽ còn tiếp diễn. Anh không muốn phải tốn tiền bạc của cả mình và Cừu Tiềm chỉ để áp chế Bạch Lễ, như thế quá lãng phí.

Vậy nên Bạch Lãng chấp nhận để lão huấn luyện viên đứng ra làm nhân chứng (*không muốn cũng phải làm*) tố cáo Bạch Lễ dùng tiền tìm người ‘dạy dỗ’ em trai mình. Được lão huấn luyện viên làm chứng kết hợp với những bức ảnh Bạch Lễ đưa tiền làm chứng cứ, nếu căng ra, rất có thể Bạch Lễ còn bị khép vào tội ‘Xúi giục người khác phạm tội’.

Tội không quá nặng, nhưng với Bạch Lễ đang nợ nần còn muốn dùng tiền trở thành đại gia, thì khi đọc được tin tức này đã sợ xanh như tàu lá chuối. Những tưởng đã an toàn tuyệt đối lại bị chụp phải rõ ràng rành.

Thế nên khi cả đám phóng viên bao vây trước cửa nhà hỏi động cơ gây án, Bạch Lễ sợ đến nỗi chỉ biết lắp bắp chối bay chối biến, rằng hẳn chỉ là người dân lương thiện sống theo pháp luật, muốn nhờ người dạy dỗ thẳng em trai bất hiếu mà thôi! (*cũng không dám thừa nhận mình nhận tiền của người khác*).

Lời còn chưa dứt, đám phóng viên đã sáng mắt lên.

Bất hiếu! Là ám chỉ Bạch Lãng công khai quan hệ đồng giới đó sao?!!

Tin tức Bạch Lãng comeout vốn đã được nhắm mắt trông coi vì không ai dám vuốt râu hùm Cừu Tiềm, nên cũng không ai dám đào xới gia đình nhà Bạch Lãng ra để làm rùm beng. Thế nhưng giờ chính mồm Bạch Lễ thừa nhận mà không phải họ khơi ra. Cánh phóng viên cứ phải gọi là tưng tưng hỏi thăm.

Bạch Lễ cũng đang cuống tình cuống mù, nghe đám phóng viên hỏi thì như bắt được vàng, tức thì công nhận chắc như đinh đóng cột, “Đúng! Đúng là thế!! Bạch Lãng gây ra chuyện này làm xấu mặt gia đình!! Làm anh, tôi tìm người dạy dỗ em mình cũng là đáng lý!”

Một tay phóng viên rất có tâm hỏi tiếp, “Vậy ý của Bạch Lễ tiên sinh là cha mẹ anh cũng cho là thế? Chẳng lẽ gia đình anh đã đoạn tuyệt quan hệ với Bạch Lãng rồi?”

Bạch Lễ biến sắc, thâm hối hận chết thối; hắn vẫn còn muốn ôm cây ATM Bạch Lãng, giờ chối không được, nhận không xong, vòng vo tam quốc, “Nếu, nếu nó...”

Tiếc rằng Bạch Lễ chưa nói xong, bà Bạch đứng sau cửa nghe lén đã hùng dũng mở cửa phi ra, rành mạch từng lời, “Có gì mà nếu!! Thằng con bất hiếu kia sau này đừng nhận là người nhà này nữa!! Để bố mẹ và anh nó phải hứng chịu tiếng xấu, bảo nhà tôi phải đối diện với làng xóm họ hàng sao đây?! Phải bồi thường thế nào!! Anh nó tìm người đánh nó là đúng! Đáng đời!! Máy người cứ chụp cứ viết báo với nó!! Từ nay đường ai nấy đi!! Không ai nợ ai!! Nó không có bố mẹ này, chúng tôi cũng không có đứa con như nó!! Nghe rõ chưa?”

Tuyên bố xong, bà kéo Bạch Lễ vào trong, đóng rầm cửa lại.

Lời này chẳng khác nào giúp cuộc phỏng vấn càng ly kỳ hấp dẫn hơn.

Cùng ngày, cuộc phỏng vấn được đưa lên thời sự cuối ngày. Bạch Lãng không để Cừ Tiềm chặn lại.

Hai người chờ Tiểu Hải ngủ rồi mới mở bản tin ra xem. Giữa lúc đó, Cừ Tiềm nắm chặt tay anh như muốn an ủi.

Trái ngược với kiếp trước, Bạch Lãng bật cười, “Mẹ em chửi dễ nghe hơn rồi. Năm triệu của anh có công lớn đấy.”

Gã nhìn anh, “Em không hối hận chứ?”

Khi muốn đưa Bạch Lễ ra ánh sáng, cả hai đã nghĩ đến khả năng này, nhưng Bạch Lãng muốn làm, cũng không muốn Cừ Tiềm áp chế.

Bạch Lãng xem tivi, có suy sụp, cũng có thở phào, “Xác suất lần này có nhiều, tiếc là tỷ lệ trúng vẫn không cao.”

Cũng chỉ anh là hiểu câu ‘*không ai nợ ai*’ mẹ mình nói ra là gì, hắn bà vẫn còn lo lắng anh quay lại đòi họ năm triệu.

Cừ Tiềm kéo anh lại và ôm chầm vào lòng, đè đầu anh vào ngực, “Khó chịu thì khóc trong lòng anh, đừng khóc trước cái tivi.”

Bạch Lãng ngẩn ra, nhớ ra dường như từng có một đêm như vậy thật, bật cười. Anh dán tai vào lồng ngực gã, từng nhịp bình bịch yên bình, truyền ra tiếng nói quá dối dịu dàng, “Có anh và Tiểu Hải ở đây.”

“Ừm.” – Bạch Lãng ngẩng đầu, chạm ánh mắt mềm mại hiem thấy của Cừu Tiềm.

Chẳng cầm nổi lòng, anh kéo đầu gã, xúc động hôn lên, đón lấy hơi ẩm nồng nàn, xúc cảm thô bạo nhưng cũng đầy mềm mại.

Sau đó là tứ chi quấn siết lấy nhau, từng tiếng thở, cùng với những giao thoa liên hồi chẳng dứt.

Dịu dàng và nồng nàn, an ủi và khao khát, chậm rãi và kịch liệt bên quanh hai người họ cả đêm.

Hôm sau, nhìn Bạch Lãng cuộn chần ngủ say trên chiếc giường tối sặc, đôi mắt nhắm nghiền còn vương nước mắt, gã vẫn nuốt không trôi, phải gọi điện bảo mấy câu mới chịu.

Sáng hôm ấy, tất cả mọi người đều biết khoản nợ năm triệu Cừu Tiềm từng giúp Bạch Lãng trả nợ cho Bạch Lễ.

Cũng để mọi người hiểu ra, câu ‘*Không ai nợ ai*’ trong lời bà Bạch nghĩa là gì.

44. Chương 44: Bạch Gia

“Anh Bạch, anh Bạch, có phải Cừu tiên sinh từng giúp anh trả nợ năm triệu không?”

“Tại sao lại trả? Có phải vì Bạch Lãng tiên sinh không? Chẳng lẽ nhà anh đã biết quan hệ giữa hai người họ từ trước rồi?”

“Nếu biết và phản đối, tại sao còn dùng tiền của Cừu tiên sinh? Anh có thể giải thích không?”

“Hay sau này anh mới biết? Nếu vậy có phải anh nên trả lại Cừu tiên sinh năm triệu không?”

“Hôm qua mẹ anh nói ‘*không ai nợ ai*’ có phải là vì năm triệu này không?”

“Anh đang làm việc gì? Năm triệu là một số tiền lớn, anh có kế hoạch gì để trả nợ chưa?”

“Anh tìm người đánh Bạch Lãng tiên sinh, không sợ Cừu tiên sinh đòi lại tiền sao?”

“Hiện tại chưa thấy Bạch Lãng tiên sinh có ý kiện lên tòa, anh Bạch, anh có cho rằng em mình sẽ khởi kiện không?”

Tin vay tiền bị lộ vào đầu giờ chiều, Bạch Lễ vừa bước ra cửa đã bị hơn chục phóng viên châu chực quây kín. Số lượng hôm nay vượt hơn hẳn hôm qua, Bạch Lễ hoảng sợ chui vào nhà đóng chặt cửa nẻo, song tiếng phổng vắn inh tai nhức óc vẫn xuyên qua cánh cửa lọt vào trong.

“Anh Bạch, anh Bạch!! Đừng đóng cửa! Trả lời một...”

“Bà Bạch có nhà không?! Có thể xuất hiện trả lời phỏng vấn...”

“Ông Bạch thì sao? Có phải ông cũng không chấp nhận Bạch Lãng giống vợ và con cả...”

Tiếng đập cửa ỳnh ỳnh càng lúc càng quá đà.

Bạch Lễ méo xệch mặt đi vào phòng khách, ông bà Bạch cũng nghe rõ mồn một, lo lắng đi ra.

“Họ, họ vẫn chờ ở ngoài hả con?” – ông Bạch nơm nớp hỏi, “Đều hết giờ làm rồi, sao họ còn chưa về?”

“Hỏi thừa, phóng viên làm gì có giờ giấc!” – Bạch Lễ sốt ruột quát tháo, cần nhằn đi cần nhằn lại, “Mẹ, hôm qua mẹ nói vậy làm chi, giờ thì khó rồi. Mẹ xem, giờ bọn họ đều vin vào lời mẹ rồi đấy!”

“Mẹ làm thế không vì mày sao?” – bị mắng, bà Bạch cũng nổi giận, “Nghe mày bảo thằng kia đòi lại năm triệu thì mẹ mới sôi máu chứ, có tý tiền ấy cũng muốn đòi lại?! Đúng là thằng ôn dịch, mày cũng nóng máu mới tìm người bảo nó còn gì?”

Bà Bạch vừa nói xong, Bạch Lễ còn đang bực tức bỗng chuyển thành chột dạ. Chuyện tìm người đánh Bạch Lãng, hẳn không dám nói là vì mình nhận tiền của người khác, chỉ dám nói dối rằng đột nhiên Bạch Lãng muốn đòi lại năm triệu, chớ cùng rút giậu hẳn mới tìm người đi *‘thuyết phục’*, ai mà ngờ người kia lại *‘thô bạo’* như vậy, thế nên mới có cơ sự ngày hôm nay.

Bà Bạch vừa nghe thấy phải trả tiền đã giật nảy lên, lúc nào đầu óc của chỉ canh cánh việc này. Bà không quên Bạch Lãng từng đề cập đến chuyện thế chấp hai căn phòng để trả nợ.

“Thế nên nhân cơ hội này dập tắt cái suy nghĩ đòi tiền của nó đi!! Để nó khỏi phải nhòm ngó hai căn phòng này của chúng ta!!” – càng nói càng thấy mình đúng đắn, bà tiếp tục, “Mà chuyện này cũng do nó sai, bảo bán rồi cơ mà? Bán rồi mà còn quay lại đòi tiền chúng ta là sao?!”

Ông Bạch nghe thấy cũng tái mặt, buột miệng chen vào, “Khoan đã, chúng ta đã nói sẽ trả dần dần cho con rồi mà? Nếu A Lãng nói thật, chúng ta cũng nên...”

“Nên gì mà nên!!” – bà gân cổ, “Ai bảo nó làm cái chuyện đó?! Ông nghĩ đi, giờ tiếng xấu của nó với đàn ông truyền khắp nơi rồi, ai cũng biết, chuyện làm ăn của A Lẽ bị ảnh hưởng thì sao? Sau này lỗ lã thì ai đền, đều do nó hết, sao chúng ta còn phải trả tiền nó?! Tóm lại, năm triệu kia là nó đền chúng ta!”

“Nhưng...” – ông Bạch mới mở lời, bà Bạch lại sừng cò, “Đây là tôi còn chưa trách ông đây! Tất cả là do ông tất! Tôi đã bảo không để nhưng ông cứ thích để nữa cơ! Giờ mang nặng đẻ đau nó ra, muốn nó hỗ trợ có tý tiền mà cứ như chết đi sống lại, tưởng đâu nó giúp được A Lẽ, giờ thì sao, đúng là cái thứ trời đánh thánh vật!”

Hai ông bà cãi nhau, Bạch Lẽ đứng bên vuốt mặt và hồi hận đến xanh cả ruột gan. Hắn vẫn còn giấu một chuyện, sau khi trả nợ hết năm triệu, hắn lại vay tiền bạn bè hùn vốn mở một quán Cyber cafe, vì sao người ta vẫn cho vay thì vì có danh Bạch Lãng làm bảo đảm. Buôn bán khó tránh chuyện lời lỗ, mấy tháng đầu tình hình kinh doanh đều phải bù thêm ít tiền, tuy không nhiều, nhưng nhìn số lượng ngày càng tăng lên thì Bạch Lẽ sợ mình lại giẫm vào vết xe đổ. Thế mới có chuyện hắn sốt sắng tìm Bạch Lãng mấy lần nhưng đều bị người của Cừ Tiềm ngăn chặn.

Đúng lúc này có người cầm một số tiền lớn muốn hắn ra mặt tìm người gây rắc rối cho Bạch Lãng, hắn mới nhận lời sau khi đấu tranh tư tưởng không lâu.

Thiếu tiền là một chuyện, nguyên nhân hắn nhận lời cũng vì kế hoạch của người kia rất chu toàn, chỉ cần không phạm sai lầm nào là đảm bảo thần không biết quỷ không hay, lại còn kiếm được một món hời. Dù sao danh tiếng của Bạch Lãng cũng đang lên như diều gặp gió, hắn chẳng dại gì trở mặt với em mình. Hắn tính cả rồi, trước kia Bạch Lãng giúp được năm triệu, sau này càng giúp được nhiều hơn.

Cũng bởi thế nên khi bức ảnh giao dịch bị bại lộ, ngoài lo lắng bị khế tội thì điều mà hắn lo sợ hơn cả chính là trở mặt thực sự với Bạch Lãng. Hiện tại có lẽ hắn còn giấu được động cơ tìm người đánh Bạch Lãng, nhưng nếu mẹ hắn muốn dứt khoát thì chẳng khác nào chặt đứt mối liên kết giữa hắn và ngân hàng Bạch Lãng.

Không được, hắn phải nghĩ cách vãn hồi... Suy đi tính lại, Bạch Lẽ quay ra nhìn ông Bạch đang bị bà Bạch lấn lướt không dám hé răng nửa lời, “Bố, lần này phải nhờ vào bố.”

“Bố?” – ông hoảng hốt, “Bố, bố làm được gì...”

“Bố là người duy nhất không phản đối A Lãng, giờ bố ra mặt nói mấy câu để phóng viên biết nhà mình vẫn còn người ủng hộ A Lãng, sau này có cần A Lãng hỗ trợ cũng dễ thương lượng hơn?” – Bạch Lẽ nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ còn cách này, “Đợi qua một thời gian, bố thay mặt cả nhà đi làm hòa với A Lãng.”

“Tha thứ cho nó? Sao phải tha thứ cho nó?!” – bà Bạch vừa nghe thì phản đối kịch liệt, “Thằng ôn dịch đó đòi tiền đã là sai rồi, còn gì mà thương lượng? Đúng là ăn cây táo rào cây sung!! Để tao bắt được, tao đánh cho què chân –”

“Mẹ, mẹ bình tĩnh!” – Bạch Lẽ bực dọc ngăn lại, “Mẹ quên giám đốc Cừ sau lưng A Lãng à?! Nếu làm căng quá, mẹ nghĩ giám đốc Cừ tha cho chúng ta sao? Con còn phải làm ăn! Nhỡ gây thù chuốc oán, mẹ

bảo con biết xoay sở làm sao?”

Bà Bạch nghe xong đành phải ngậm miệng; chỉ cần nhắc đến việc kinh doanh, người chân lấm tay bùn như bà Bạch đều tin tưởng Bạch Lễ vô điều kiện.

“Mẹ thấy hình như giám đốc Cừu cũng chán nó rồi, không vì sao ông ta còn đòi năm triệu.” – Bà Bạch bình tĩnh rồi, còn lẩm bẩm thêm một câu.

Bạch Lễ không để ý, quay ra dặn ông Bạch, “Thế nên giờ bố ra ngoài nói với phóng viên, bố vẫn hy vọng Bạch Lãng sống thật tốt, bố sẽ khuyên mọi người trong nhà suy nghĩ lại, chẳng qua sẽ mất một thời gian –”

Là người không được quyết định chuyện trong nhà, ông Bạch chưa nghe xong đã chối đầu đầy, “Bố sợ bố ăn nói vụng về, không, không được, con nói đi.”

“Con nói làm sao được!” – Bạch Lễ nuốt xuống cơn bực bội, nghiêng răng giải thích, “Bố không nghe thấy con mới nói gì à? Lời nói rồi sao rút lại được, có khác nào tự vả miệng mình đâu, nói thế ai tin!! Nên chỉ có thể trông cậy vào bố thôi, bố hiểu chưa? Dễ thôi mà, cứ nói y như con bảo là được.”

“Nhưng...” – ông Bạch còn đang cự nự đã bị Bạch Lễ kéo ra cửa.

Bạch Lễ biết tính bố mình yếu đuối lại sợ rắc rối, càng lâu sẽ càng ỉ. Bà Bạch thấy thế cũng chỉ biết đứng về phía con trai, vừa đẩy vừa không quên lải nhải, “Nhớ năm triệu đấy, có thể không trả thì không trả. Dù sao nó cũng lấm tiền, nhớ chưa.”

Vì thế, dưới sự đàn áp của Bạch Lễ và bà Bạch, ông Bạch bị đẩy ra ngoài cửa, một mình đối mặt với đám phóng viên như hổ rình mồi, các câu hỏi phỏng vấn cũng bùng nổ như pháo rang.

Giữa một rừng “Ông Bạch!! Ông Bạch!!!” nói nhau âm ỉ. Hơn nửa đời là nông dân chân đất, bán ruộng rồi cũng chỉ làm nhân viên bán vé, cả đời ông chưa có mấy cơ hội được lên tiếng trong nhà, đối mặt với tình cảnh này, đầu óc ông cứ rỗng tuếch rỗng toách.

“Ông Bạch!! Ông có suy nghĩ gì về việc con trai ông – Bạch Lãng công khai quan hệ đồng giới!! Ông phản đối hay ủng hộ?”

“Ông Bạch!! Năm triệu thì sao? Có trả cho Cừu tiên sinh không?”

“Nếu Bạch Lãng khởi kiện, ông sẽ làm gì! Ông cảm thấy Bạch Lãng có tố cáo không?”

“Ông biết chuyện giữa Bạch Lãng và Cừu tiên sinh vào lúc nào? Trước khi vay tiền à?”

“Bạch Lễ tìm người đánh Bạch Lãng có phải vì năm triệu không?”

“Ông Bạch!! Rốt cuộc vì sao lại nợ năm triệu, ông có biết không?”

...

Tình cảnh hỗn loạn và ầm ĩ, tiếng mic chen nhau, đèn flash chớp liên tục, cuối cùng cũng có người phát hiện ra ông Bạch đã tái xanh mặt mày, không hé răng được nửa lời, anh chàng có tâm gào lên, “Mấy người hỏi liên tục vậy sao Bạch lão tiên sinh trả lời được! Trật tự! Để Bạch lão tiên sinh tự nói!! Nhất định ông muốn nói gì đó mới xuất hiện!!”

Mệnh lệnh giữ trật tự có hiệu lực ngay lập tức, cả sân nhà bỗng lặng ngắt như tờ. Anh phóng viên vừa gào lên cũng tốt bụng nhắc lại, “Bạch lão tiên sinh, carema ở đây, ngài có gì nhấn nhủ với Bạch Lãng, xin cứ nói.”

Thế nhưng, tình huống đang ồn ào bỗng đột nhiên im bật càng làm ông Bạch căng thẳng thêm gấp bội.

Vốn đã chẳng biết nói gì, giờ muốn ông phát biểu tự do chẳng khác nào bắt ông diễn thuyết trước đám đông. Nhưng trước bao đôi mắt sáng như đuốc, ông Bạch không thể không mở miệng, lắp ba lắp bắp nói, “Năm, năm triệu...” – quá mức khấn trương đã khiến ông chỉ còn biết lắp bắp những từ đơn rời rạc xuất hiện trong đầu, ấp úng nói, “Làm, làm như mẹ con, mẹ con nói, quên đi.”

Vừa dứt lời, đám phóng viên đã lại xôn xao, thậm chí có cả tiếng hít mạnh vì kinh ngạc. Ông Bạch cho là mình nói sai, lại càng hoảng sợ, “Còn, còn lại, con tự sống cho tốt đi!”

Thấy phóng viên ai nấy đều ngạc nhiên, ông Bạch không thể chịu đựng thêm được nữa, cuống quýt quay lại mở cửa, trốn vào lãnh địa an toàn của mình. Chỉ nghe “Rầm” một tiếng, tất cả phóng viên lại bị nhốt ở bên ngoài.

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

Cánh phóng viên bị nhốt bên ngoài đều kinh ngạc đến quên cả nghiệp vụ.

Bởi chỉ bằng hai câu ông Bạch nói thôi... chẳng phải chính là, không nhận con, nhưng năm triệu vẫn nuốt còn gì?

Nếu thật là thế, thì đây chắc chắn là gia đình tham lam trắng trợn nhất họ từng thấy trên màn ảnh rồi.

Không cần con, nhưng vẫn muốn tiêu tiền của con.

Mặt khác, sau khi trốn vào nhà, ông Bạch khóa trái cửa phòng, nhất quyết không ra. Ông sợ lại bị vợ con đòn đẩy ra ngoài nên không thèm để ý Bạch Lễ đứng ngoài cửa tra hỏi tình hình phỏng vấn bên ngoài. Cũng bởi thế nên sau mấy tiếng chờ đợi, khi rốt cuộc Bạch Lễ biết được ông Bạch nói gì với phóng viên qua báo chí, thì tình hình đã không thể cứu vãn.

Cùng lúc đó, Bạch Lãng thông qua công ty quản lý đăng tin thông báo chính thức, *‘Cám ơn mọi người đã quan tâm, con rất xin lỗi vì đã gây rắc rối cho gia đình. Từ nay, con sẽ cố gắng sống thật tốt, không quấy rầy gia đình nữa, bao gồm cả năm triệu kia.’*

Bạch Lễ tức đến độ muốn ông Bạch ra giải thích lần hai, song ông nhất quyết không chịu xuất hiện trước phóng viên lần nào nữa, trong khi bà Bạch thì lại rất hài lòng, chỉ cần Bạch Lãng không còn nhớ món nợ kia là mọi thứ đều êm đẹp. Về phần Bạch Lễ, hắn chưa mặt dày như cánh chính trị gia, có thể chửi rửa Bạch Lãng hôm trước, hôm sau đã đổi giọng tha thứ.

Hắn cứ nghĩ để việc lần này lắng xuống một thời gian, rồi sẽ đến *‘hòa giải’* với Bạch Lãng sau.

Nhưng Cừu Tiềm nào có bỏ qua dễ thế.

Bạch Lãng đồng ý không tố cáo Bạch Lễ xúi giục người khác phạm tội, nhưng Cừu Tiềm nào để Bạch Lãng bị ăn đòn không như vậy được.

Hôm sau, quán Cyber cafe mà Bạch Lễ vay tiền đầu tư bị cháy rụi vì sự cố chập điện không rõ nguyên nhân. May mắn là thời gian vào giữa đêm, không ai có mặt tại quán, bên cạnh cũng là công trường thi công dang dở không người, không xảy ra tình trạng cháy lan sang lân cận, chỉ tổn thất về mặt tài sản mà thôi. Nhưng cũng vì thế mà Bạch Lễ rơi vào cảnh phá sản lần thứ hai, gánh nợ nần và khoản lỗ mấy tháng ế ẩm. Trên báo đài vẫn còn phê bình ra rả nhà họ Bạch tham lam, Bạch Lễ không đủ mặt dày để đi nhờ vả Bạch Lãng, cùng đường, hắn trộm giấy tờ nhà đất của bà Bạch, muốn đi bán một tầng.

Song dưới miệng lưỡi môi chài của môi giới bất động sản, nói rằng bán một tầng không được giá như cả hai tầng, nếu chỉ bán một tầng thì quá đáng tiếc cho thiết kế hai căn phòng liền tầng nhau, làm giảm rất nhiều giá trị. Bạch Lễ nghe bùi tai, nghĩ lại trước kia chẳng phải cũng vì hai tầng liền nhau rất được giá nên mới quyết mua, giờ chia ra bán làm giảm hẵn giá trị thì phí quá.

Cuối cùng, môi giới rỏ vào tai Bạch Lễ một cú hích chốt lại, Bạch tiên sinh bán kiếm nhiều tiền là có cơ hội phục hưng sự nghiệp rồi còn gì? Vừa hết nợ lại vừa có tiền bắt đầu sự nghiệp mới, cần gì phải vay mượn áp lực như ngày xưa? Với năng lực của ngài, sợ gì không kiếm lại được, giờ coi như để nhà đấy, sau này kiểu gì chả mua lại được.

Thế là ma xui quỷ khiến, Bạch Lễ bèn bán luôn hai căn phòng mà bà Bạch vẫn giữ như giữ vàng. Giá bán hơi, nhưng muốn mua lại với cùng điều kiện trên thì còn khuya.

Mãi đến khi bị yêu cầu ra khỏi nhà, bà Bạch mới biết, bà tức giận suýt tắc thở, đuổi đánh Bạch Lễ như động kinh, như thể đó không phải đứa con lớn mà bà vẫn yêu thương như bảo bối.

Bạch Lễ chưa bị mẹ đánh chửi bao giờ, nay bị chửi toàn bằng những lời lẽ độc đoán sâu cay thì cũng nổi giận đùng đùng, không buồn nghĩ đến việc mua cho cha mẹ một căn nhà nhỏ ở tạm, dứt khoát ôm sạch tiền đi đầu tư.

Cừu Tiềm chỉ chờ có thế.

Từ cháy nhà, trung tâm môi giới, đến dự án Bạch Lễ sắp đầu tư, Cừu Tiềm đều chờ Bạch Lễ tự bước chân vào kết cục mà gã đã chuẩn bị sẵn.

45. Chương 45: Go Camping!

Kết cục của Bạch Lễ cần một khoảng thời gian nữa mới đến. Bạch Lãng chỉ biết một phần của vụ hỏa hoạn, phần sau thì Cừu Tiềm không nói. Gã không muốn Bạch Lãng phải suy nghĩ nhiều, ba người họ Bạch phải bị tổng khứ ra khỏi hai căn phòng ấy, ai bảo họ tệ bạc với con đẻ của mình chỉ vì nó.

Mà Bạch Lãng cũng chẳng dư dả thời gian để bận tâm những điều đó. Ngoài bận rộn với công việc cố định quay ‘Loạn Phố’ ra, thì những lời mời tham gia chương trình chuẩn bị cho giải thưởng cũng chiếm gần hết thời gian của anh. Đương nhiên, những chương trình này đều có kịch bản sẵn, chỉ cần không xuất hiện tình huống ‘tréo ngoe’ ngoài kịch bản là được. Đó được xem như một sự đãi ngộ đặc biệt.

Trong đó có một phần công việc tương đối đặc biệt, đó là tập đoàn vận tải hàng không đứng đầu cả nước – Dung Hàng mời Bạch Lãng đến tham dự họp báo, đồng thời tuyên bố đích danh anh làm gương mặt đại diện cho Dung Hàng trong năm năm tới.

Đầu tiên, với việc ký kết hợp đồng đại diện từng năm một thường thấy, thì năm năm liên tiếp được coi như một hợp đồng dài hạn, nhất là khi Dung Hàng chưa từng chỉ đích danh ai và cố ý tổ chức họp báo để công bố như thế trước đây. Động thái này của Dung Hàng như một hành động công khai ủng hộ Bạch Lãng. Trong cuộc họp báo còn có sự góp mặt của chủ tịch Dung Ái – người vốn rất ít xuất hiện trước ống kính, đồng thời Dung Tư Kỳ cũng trình diện với danh nghĩa là người của Dung gia, lần đầu tiên công khai thừa nhận danh tính tiểu thiếu gia của mình.

Tin tức vừa công bố, suýt chút nữa đã lu mờ tâm điểm của cuộc họp báo. Đương nhiên Bạch Lãng không quan tâm điều đó, anh chỉ biết cười và cảm động vì Dung Tư Kỳ từ bỏ sự kiên trì của cậu chỉ vì anh (*trước kia, cậu từng nói không muốn vì danh tính mà ảnh hưởng đến sự nghiệp âm nhạc của mình*). Trong đó, hình ảnh làm cánh phóng viên kích động nhất cũng chính là khi Dung Tư Kỳ và Bạch Lãng ôm nhau đầy hữu nghị.

Chưa kể, Cừu Tiềm còn đang khoanh tay ngồi ngay bên dưới, làm cánh phóng viên càng thêm nhấp nhồm không yên, trên bục dưới bục đều chỉ tiếc sao mình không mang theo máy ảnh để chụp hết lại.

Dưới sự động viên của bạn bè, người yêu và người nhà (*Tiểu Hải chỉ được ở nhà xem tivi*), những hệ lụy kéo theo từ sự việc ảnh chụp không làm tâm trạng của anh quá muộn phiền. Ngược lại, anh còn thu hoạch được những cái động viên thiện chí nho nhỏ từ người xung quanh, đạo diễn Chu, Khuyết Kỳ Danh, thậm chí cả Tôn Tịch Bân mới hợp tác chưa lâu. Tất cả đều cho anh cảm giác, được sống lại quả là món quà tuyệt diệu.

Chẳng qua, không phải chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió.

Sóng gió mới qua đi, Bạch Lãng nhận được lời mời tham dự tiết mục đặc biệt: ‘Go Camping!’

Đối tượng mời ngoài Bạch Lãng thì còn có Cừu Tiềm và Cừu Tiểu Hải.

Nội dung của show truyền hình thực tế ‘Go Camping!’ chủ yếu là mời ba gia đình văn nghệ sĩ, cùng nhau khoác ba lô về vùng làng quê hoặc vào rừng cắm trại trong ba ngày hai đêm, sau đó cắt ghép những tình cảnh oái oăm, vụng về của người nổi tiếng, cảnh vui đùa bên gia đình, hay thậm chí là cảnh vợ chồng đấu khẩu nhau, nhằm mang lại tiếng cười cho khán giả. Chủ đề lành mạnh, tự nhiên, nên vừa mới ra mắt đã được khán giả đón nhận rất nồng nhiệt. Chỉ có điều, đối tượng được chương trình nhắm tới trước nay đều là những gia đình trọn vẹn, giờ mời Bạch Lãng, Cừu Tiềm và Cừu Tiểu Hải, thì quả là khác thường.

Nếu Bạch Lãng nhận lời, đề tài về ‘*hôn nhân đồng giới*’ sẽ càng bị đẩy lên cao, nhưng nếu Bạch Lãng từ chối, vậy lại không phù hợp với thái độ công khai của hai người gần đây. Kiểu như hai người đã dám thừa nhận trước công chúng, chẳng nhẽ lại không dám đến tham gia chương trình à.

Rốt cuộc đằng sau lời mời này là tốt hay xấu? Hay muốn nịnh bợ Cừu Tiềm nhưng khéo quá quá vụng? Đến cả Phương Hoa cũng còn đang cân nhắc.

Ban đầu Bạch Lãng không muốn tham gia, đến khi Phương Hoa tra ra phó giám đốc sản xuất chương trình có quan hệ cá nhân khá thân thiết với Lý Sa – con gái rệu của CEO công ty Nhịp điệu giải trí, thì anh thẳng thừng từ chối không buồn đắn đo.

Song từ chối thì từ chối, Cừu Tiềm vẫn biết việc này. Trên bàn ăn tối đó, gã lăm bắm bảo đòi thật lăm kể đỡ hơi, còn hỏi anh mấy câu về picnic, để Tiểu Hải nghe được, thế là nhóc tỳ gào thét om sòm, ‘*Con muốn đi dã ngoại với chú A Bạch!!! Cắm trại đi cắm trại đi!!*’ Gào thét cả tối liền, đến độ Bạch Lãng và Cừu Tiềm đều phải bịt tai thề thốt, dù trời có sập xuống cũng tìm một ngày để cả nhà cùng đi chơi.

Việc này nhà Dung Tán không đứng cũng trúng đạn. Cuối cùng hai nhà hẹn nhau, chọn một ngày thường xin nghỉ cả trường học và công ty, cùng đi dã ngoại hai ngày một đêm.

Chọn ngày thường chủ yếu vì Bạch Lãng là người của công chúng, anh không muốn trong ngày cả nhà quây quần bên nhau hiếm hoi lại thành ngày tụ họp fanclub. Đằng nào cả hai nhà đều không định vào rừng rú thật cho mệt thân, chỉ chọn một khu quy hoạch thành địa điểm cắm trại có cảnh đẹp mà thôi.

Muốn bốn người lớn đều bận tối ngày gạt mọi công việc ra trong hai ngày liền, ngày đi cắm trại buộc phải ấn định vào ba tuần sau.

Song chẳng biết có phải ông trời trêu người hay không, mà nơi bốn người chọn lựa mãi mới quyết định là khu cắm trại ven hồ, thì lại đụng trúng ekip ‘Go camping!’ đến quay chương trình. Khi Cừu Tiềm và Dung Tư Vũ (*cha của Dung Tán, anh trai của Dung Tư Kỳ*) lái xe đến chỗ cắm trại, thấy ngay hai chiếc xe buýt chở đầy trang thiết bị đang được dỡ xuống.

Vì để cuộc picnic được trọn vẹn, Bạch Lãng buộc phải chủ động tìm đến người chịu trách nhiệm sản xuất bên kia. Lại trùng hợp thế nào, người này Bạch Lãng có quen, chính là giám sát sản xuất của bộ phim ‘Chung một mái nhà’ lần trước, Trần Đông Lý*.

**Nhân vật phụ thứ n: Cái ông ăn 2 cốc chè, được anh nhà nhường cho ăn ý.*

“Giám sát Trần, lâu lắm mới gặp,” – vừa thấy người, Bạch Lãng cười khỏ chào hỏi, “Nay quay chương trình hả anh?”

“Ô Bạch Lãng!!? Đúng là cậu rồi! Sao lại đến đây?” – Trần Đông Lý mừng ra mặt, sau đó thấy giám đốc Cừu đang xách ba lô ra khỏi xe cùng một cậu bé phần khích nhảy tưng tưng cách đó không xa, xe khác thì là một cặp vợ chồng lạ mặt dẫn theo một cậu bé rất xinh trai, hiển nhiên đây mới là hoạt động gia đình đích thực, “Khéo thật, ha ha, lần trước nghe cậu không tham gia làm tôi tiếc lắm đấy, không ngờ nay lại gặp, ha ha, đúng là có duyên!!”

Nét mặt của Trần Đông Lý và ngữ điệu đều không có vẻ gì giận dữ, Bạch Lãng khéo léo đáp, “Thực ra cho thằng bé tham gia cũng được, nó háo hức muốn đi cắm trại lắm, nhưng em không muốn nó dính dáng đến truyền thông quá sớm, ai ngờ lại vẫn gặp đoàn, chuyện này...”

Trần Đông Lý không đợi anh nói xong đã xua tay, “Anh biết anh biết, đa số người từ chối cũng vì sợ trẻ nhỏ tiếp cận với màn ảnh quá sớm, chuyện này anh hiểu. Không cần cậu phải nói, anh sẽ nhắc bên quay phim tránh nhà cậu ra. Nhưng trăm phần trăm là khó đấy nhé, vẫn có thể bị lọt một ít vào đấy.”

“Chỉ cần không cố ý là được, chẳng may dính vào cũng là chuyện bình thường, em cảm ơn anh.” – Bạch Lãng kéo mũ lưỡi trai xuống, yên tâm cười, “Nhưng mọi lần đều chọn địa điểm có tính thử thách mà, sao lần này lại đến khu picnic này?”

Đến lượt Trần Đông Lý cười khỏ, kể sất vào anh nói, “Còn không phải vì khách mời sao? Lần này có nữ hoàng khí chất Nguyễn Doanh, trước kia làm giáo viên, nhất quyết không cho con cố bước vào khu vực nguyên sinh, sợ có rắn rết sâu bọ, không ngủ được. Ekip đành phải phối hợp, đổi địa điểm coi như thay đổi không khí, lần này cũng cố ý không ‘chỉnh sửa’, muốn quay được nhiều cảnh chân thật hơn, không ngờ lại gặp các cậu.”

Bạch Lãng hỏi cùng vì tò mò, chỉ gật đầu, lại hỏi đoàn làm phim cắm trại ở đâu, họ sẽ tránh xa chỗ đó để không quấy rầy.

Trần Đông Lý chỉ vị trí, mặc dù khu vực picnic ven hồ khá rộng, nhưng cũng chẳng tránh được bao xa. Song Trần Đông Lý rất nhiệt tình cho Bạch Lãng biết lịch trình làm việc của cả đoàn, bao gồm những hoạt động gì vào khung giờ nào, rất hữu dụng. Đổi lại, Bạch Lãng hứa có món ngon nhất định sẽ mang sang biếu một phần.

Trần Đông Lý mập mờ nghe thấy thì hí hửng, hẳn vẫn ghi nhớ không ít cảnh Bạch Lãng mang theo cơm hộp trong hậu trường phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’, giờ hăm hở bảo nhất định phải mang sang đây, hẳn chờ.

Hai người tán gẫu thêm dăm ba câu, chung quanh đã có người nhận ra thanh niên trẻ tuổi đang nói chuyện với giám sát chương trình chính là Bạch Lãng gần đây thường xuất hiện trên màn ảnh nhỏ, bắt đầu có tiếng xì xào, Trần Đông Lý gọi đạo diễn, hỗ trợ và nhân viên khiêng máy quay đến, nhắc lại lời Bạch Lãng vừa cậy nhờ.

Trừ ngạc nhiên ra thì ai cũng đồng ý không quay chụp trộm.

Chẳng qua khi Bạch Lãng bị Cừ Tiềm gọi về, ai nấy vẫn len lén ngoái ra nhòm theo.

Trong tiềm thức của Cừ Tiềm, đi picnic chính là dựng lều, bắc bếp, nhóm lửa, nấu ăn, sau đó chờ cơm chín.

Thế nên sau khi dựng lều xong, bê mấy tảng đá xếp thành một chiếc bếp lò đơn sơ, lửa thì đã có bật lửa. Cừ Tiềm còn sắm một chiếc bàn gấp chuyên để đi picnic, lắp vào vào mấy cái là có chỗ để đầu bếp Bạch chuẩn bị trở tài. Cả hành trình, Bạch Lãng chỉ phụ trách bê đồ, chưa đến một tiếng, Cừ Tiềm đã thành thói ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

Tổ văn hóa Dung Tư Vũ và cô vợ Lâm Tình xem mà thán phục không thôi, khi Cừ Tiềm chuẩn bị đâu ra đấy rồi thì hai vợ chồng vẫn còn đang loay hoay nghiên cứu bản hướng dẫn dựng lều. Cừ Tiềm không giúp, chỉ ngồi một bên chỗ mồm vừa chế giễu vừa hướng dẫn, chỉ huy hai vợ chồng dựng được chiếc lều lên. Cắm trại mà, phải tự tay làm mới thấy hay.

Tiếp theo, Cừ Tiềm dắt hai nhóc tỳ ra hồ câu cá, đây là sở trường với một Cừ Tiềm từng sống lênh đênh trên biển. Dung Tư Kỳ hăm hở đi theo, Lâm Tình thì ở lại giúp đỡ Bạch Lãng. Lâm Tình và Dung Tư Vũ đều làm việc tại tập đoàn Dung Hàng, thuộc hàng quản lý cấp cao, điển hình của motip phụ nữ vì công việc, cơm nước trong nhà đã có giúp việc lo, chuyên đi này, cô là phụ nữ duy nhất trong đoàn, tuy không quen tay nhưng cũng muốn thể hiện mình là một người phụ nữ đảm đang tháo vát.

Thế nhưng khi thấy Bạch Lãng cầm dao thái phay phay, củ quả miếng nào miếng này đều tằm tắp, mỏng dính như ánh sáng xuyên qua được, Lâm Tình đứng xem mà tròn mắt há mồm. Cô không biết Bạch Lãng

có từng học hay chưa, chỉ cảm thấy cắt đồ ăn thôi cũng có thể đẹp trai bá cháy như vậy, thế là vừa thần phục vừa bưng bưng khí thế quyết tâm về nhà luyện tay nghề làm bếp. Đương nhiên, được trực tiếp hưởng trái đắng không ai khác chính là dạ dày của Dung Tư Vũ và Dung Tấn trong mấy ngày liền, làm hai cha con chả bao giờ dám nhắc lại chuyện này nữa. Nhưng dù bị kịch có đang lơ lửng trên đầu hai cha con Dung Tấn hay không, thì hôm nay cả sáu người đều rất vui vẻ.

Khu sinh thái được quy hoạch khá hoàn thiện, ngoài chỗ lấy nước tiện lợi và buồng vệ sinh di động ra, khu picnic vẫn bảo tồn được cảnh rừng núi tự nhiên. Nên non xanh nước biếc, đẹp không thua gì vùng rừng núi nguyên sinh, nguyên sơ đến lòng người nhẹ bẫng thanh thản. Hôm nay lại là ngày thường, ngoài đoàn làm phim, khu cắm trại không đông người, không chật chội, không khí càng thêm yên bình.

Nên chỉ chốc lát sau đã nghe thấy tiếng Tiểu Hải sung sướng thét lên, vang khắp khu cắm trại.

“Chú A Bạch ~~ Cá!! Ba ba với con câu được cá nè!!”

Không chỉ Bạch Lãng, bên phía ekip chương trình cũng bị thu hút theo.

Chỉ thấy Tiểu Hải sung sướng giơ một con cá bé teo, chạy xằng xằng về chỗ Bạch Lãng. Anh mới đứng dậy dang tay đón, nhóc tỳ đã đâm sầm vào chân anh, giờ con cá lên hồ hởi bảo, “Ba ba với con câu đấy! Là cá thiệt đó! Là cá chú A Bạch thích nhất!!”

“Đúng rồi! Tiểu Hải giỏi quá,” – anh cười, xoa nhẹ đầu thằng bé.

Tiểu Hải cười toe toét bảo, “Con cho chú, con với ba ba sẽ câu con cá lớn hơn! Để chú được ăn thiệt nhiều thiệt nhiều!”

“Cảm ơn con,” – Bạch Lãng nhận cá, lại giữ chặt nhóc con sắp chạy vèo đi câu tiếp, giờ ầm nước ra, “Uống miếng nước rồi đi.”

“Vâng,” – Tiểu Hải uống mấy hớp qua quýt trên tay anh, anh không cất đi mà giao cho nó, “Cầm cho ba ba uống.”

Thế là nhóc tỳ cầm ầm nước, vừa hô to vừa chạy đến bên Cừu Tiềm đang buông cần, “Chú A Bạch bảo ba ba uống nước ~”

Cừu Tiềm nghe lời uống nước, uống xong còn vắt vẻo chiếc ầm lên cổ, chả để ý hình tượng giám đốc Cừu tẹo nào.

Mấy phút sau lại có tiếng Tiểu Hải sung sướng vang lên, “Lại câu được cá rồi!!” – lần này sau khi về dâng cá cho Bạch Lãng, cu cậu còn cầm theo bốn cây nấm xiên nướng thơm lừng mang về, “Chú A Bạch nướng nấm ~”

Đến lần thứ ba nghe thấy Tiểu Hải hô lên lại câu được cá thì ai nấy trong khu cắm trại đều phải ngoái nhìn về phía hồ; hồ này có nhiều cá thế cơ á, mới câu đã được mấy con rồi? Lại nhìn theo Tiểu Hải tất bật chạy về phía Bạch Lãng, lúc đi lại mang theo bốn xiên ớt xanh nướng về bên hồ.

“Chú A Bạch nướng thúi ~”

Bạch Lãng nghe thấy còn gọi với theo thằng bé, “Ngoan ngoan ăn, đừng có lén đưa ba con ăn hộ đấy!”

“Hể ~~~” – Tiểu Hải trề môi kéo dài âm, không muốn tẹo nào.

Nhân viên đoàn làm phim vẫn đang dòm lên, chỉ thấy Tiểu Hải chia đều cho mỗi người một xiên, xong thấp thỏm nhìn trộm về phía Bạch Lãng mấy lần mới chạy đến bên cậu bạn xinh xắn kia, rủ rì rừ rì gì đó, mọi người đều đoán hẳn là đang nhờ bạn ăn hộ đây.

Thế là Bạch Lãng rời khỏi bếp nướng, cố ý giậm giậm chân thật mạnh như muốn đi bắt trẻ không ngoan, làm Tiểu Hải hoảng hốt kéo cậu bạn đứng bên, vừa chạy vừa cười cho Bạch Lãng đuổi. Không đuổi được mấy bước, Cừu Tiềm cũng vớt cần câu, gia nhập vào đội đuổi bắt. Chỉ thấy hai người lớn, một trước một sau vây quanh hai đứa trẻ, Tiểu Hải vô dụng trốn sau lưng bạn, trong khi cậu bạn thì dang hai tay bảo vệ như một hiệp sĩ, đương nhiên cuối cùng cả hai đều bị tóm gọn và bị cù nách cười ngặt nghẽo. Lúc này, anh chàng văn nhả vẫn bất động bên hồ mới khoải chí hô lên, “Ha ha, tôi cũng câu được rồi!”

Mấy người mãi chơi đến quên trời đất nghe thấy vậy thì chạy ra cổ vũ, bao gồm cả bà mẹ trẻ duy nhất đứng canh bếp nướng này giờ. Thì ra là thấy Cừu Tiềm sát cá quá, anh ta uất ức không chịu thua.

Mọi thứ đều diễn ra tự nhiên và vui vẻ, dù không có hoạt động hay cao trào nào, nhưng vẫn khiến người xem không rời được mắt.

Vậy nên, đám quay phim bên kia chỉ biết đăm ngực dậm chân sao không được quay, trong khi ba gia đình mình tinh bên này mới vừa buồn tẻ phân công công việc xong, chuẩn bị dựng lều.

Thậm chí Nguyễn Doanh còn liếc xéo về phía Bạch Lãng, bực mình lắm lắm, “Âm ỉ thế chẳng phải quấy rầy người khác rồi còn gì?”

Thế nhưng con gái cô, một cô bé mặc váy hồng tầm bốn năm tuổi, giật nhẹ bộ quần áo thường đắt tiền của mẹ, “Mẹ, con cũng muốn câu cá.”

46. Chương 46: Cá Của Chú A Bạch

Ba gia đình nghệ sĩ tham gia ‘Go Camping!’ lần này lần lượt là Nguyễn Doanh, Lý Hựu Phong và Trần Tấn, ba nhà chín người. Nghệ sĩ có hai nam một nữ, trẻ thì hai gái một trai. Nữ nghệ sĩ duy nhất là Nguyễn

Doanh.

Nguyễn Doanh có bảy, tám năm trong sự nghiệp ca hát, được coi như một lão làng trong giới ca sĩ vốn lớp lớp đổi thay. Trước khi debut, cô là một giáo viên dạy đàn tranh, ca khúc đưa cô đến showbiz là một ca khúc mang phong cách cổ phong, kết hợp với đàn tranh, khuôn trăng thùy mị và giọng hát êm đềm. Từ đó đến nay vẫn giữ nguyên phong cách hát nhạc dân gian trữ tình, may mà khán giả không chán, cũng bởi vậy mới có danh hiệu ‘Nữ hoàng khí chất’. Nhưng chẳng ai biết được danh hiệu này có phải là để móc mĩa hình tượng cũ rích mà cô không bao giờ thay đổi hay không, chỉ có bản thân cô là thích thật sự.

Hai người khác, Lý Hựu Phong nổi lên nhờ nhạc dân ca, bề ngoài phúc hậu rất được cánh sinh viên yêu thích. Trần Tấn thì là diễn viên hài trong các chương trình giải trí, nói cười nhanh nhạy tình ý. Trong mỗi show truyền hình, ekip chương trình sẽ đều mời một người nổi tiếng có tài ăn nói đến để khuấy động phong trào, vốn nhiệm vụ bí mật này là của Trần Tấn. Thế nhưng trên đường đến địa điểm cắm trại, Trần Tấn mới chém gió mấy câu góp vui trên xe thì đã bị Nguyễn Doanh khó chịu chặn họng, nói rằng con cô bị say xe, anh không trật tự một lúc được à? Có khác gì hắt gáo nước lạnh vào mặt Trần Tấn.

Nếu là trong chương trình, bằng chức trách nghề nghiệp, Trần Tấn thường sẽ cười đùa cho qua, thế nhưng nay có vợ con ở đây, bảo gã đàn ông nào chịu nhịn cho được. Thế mới có chuyện Trần Tấn không nói năng câu nào với Nguyễn Doanh từ đó đến giờ, cả đoàn đều nhận ra. Đúng là điềm báo trước cho mọi chuyện không suôn sẻ.

Quả nhiên, vắng tiếng trêu đùa náo nhiệt của Trần Tấn, hoạt động im ắng hẳn. Bên nhà Lý Hựu Phong lại theo chế độ mẫu hệ, đồng nghĩa là Lý Hựu Phong cứ lẳng lặng làm việc thôi, chẳng dám thừa thốt câu nào, hình tượng bác gái chua ngoa tuy xứng đôi với ông chú phúc hậu, hài hòa đấy, nhưng không mang lại tiếng cười. Đạo diễn đau đầu nhức óc, tổ hợp này có quay cũng chỉ quay được đám trẻ con.

Vì thế mà khi cô con gái Triệu Đình Tranh của Nguyễn Doanh ngô nghê nói muốn câu cá, cả đoàn như bưng bình, tuy rằng theo đúng lịch trình là sau khi dựng lều xong sẽ đi thám hiểm trong rừng tìm rau dại, nhưng tương tác tự nhiên là quan trọng nhất, cả ekip lập tức đi chuẩn bị đồ câu cá.

Lý Hựu Phòng và Trần Tấn vừa thấy bên kia cầu rất sát cá thì cũng thò thòm, thế là gần như tất cả ekip đều hào hứng tham gia vào hoạt động câu cá vốn dĩ tẻ nhạt này.

Mười phút qua đi, mặt hồ lặng ngắt, Triệu Đình Tranh bắt đầu chán nản không nhèo, “Cá đâu? Sao không có cá? Ba ba, con muốn có cá...”

Tiếng ồn đuổi đàn cá bơi đi, mọi người càng đứng im không dám hó hé. Chồng của Nguyễn Doanh, Triệu Trí Bình là một doanh nhân thành đạt trong buôn bán xe hơi, ở nhà cũng toàn chỉ tay năm ngón, chưa bị thúc giục mè nheo bao giờ, nay đứng trước ống kính, hẳn bức dọc quát con gái mấy câu ‘trật tự’.

Để yên thì thôi, đằng này vừa quát xong, Triệu Đình Tranh òa khóc, tiếng khóc đinh tai dọa mọi sinh vật trong hồ bơi đi mất, và không có dấu hiệu dừng lại nào, mười lăm phút sau mọi người vẫn còn nghe thấy cô bé gào khóc.

Chẳng trách được, cô bé là đứa bé nhất trong đoàn, mới hơn bốn tuổi, cái tuổi nào biết phân biệt đúng sai, bình thường chỉ cần khóc lâu là bố mẹ sẽ đáp ứng mong muốn. Hôm nay khóc dai như vậy rồi, cổ khô khốc mà vẫn không được ai dỗ dành, cô bé càng thêm tủi thân, khóc càng dai dẳng.

Ekip chương trình buộc phải dừng việc quay lại, dỗ dành được cô tiểu thư này rồi tính sau. Hai cậu bé trong đoàn thấy Triệu Đình Tranh khóc lóc inh ỏi cũng trốn sau chân bố mẹ không dám ra. Dù sao ngay từ đầu, Triệu Đình Tranh đã được Nguyễn Doanh bao bọc quá, không có cơ hội giao lưu với bạn bè, đáng lẽ mấy đứa trẻ đã có thể thân nhau ngay từ đầu, lần này lại xa cách hẳn.

Đang lúc mọi người bó tay không biết làm sao, một giọng nói giòn tan vang lên.

“Em đừng khóc, cho em cá của chú A Bạch này.”

Ai nấy quay ra nhìn mới thấy là Tiểu Hải mới nãy còn nô đùa, giờ đã một tay dắt cậu bạn xinh xắn, một tay xách xô nước con con đứng bên cạnh. Nói xong, Tiểu Hải quờ vào trong xô, cầm lên một con cá nhỏ còn móc dây câu, đưa cho Triệu Đình Tranh.

“Cho em nè.”

Triệu Đình Tranh khóc chán chê rồi, nấc cụt một cái, nhìn Tiểu Hải mắt tròn mày rậm, lại nhìn con cá trong tay cậu, lúc này mới ngân ngấn nước mắt ngời khóc, vụng về nhận con cá. Dây câu trơn tuột, Nguyễn Doanh đứng bên cạnh vội vàng đỡ hộ, lúng túng nói, “Cảm ơn con.”

Tiểu Hải trả bằng một nụ cười rạng ngời, sau đó ngoáy ngoáy đầu nhìn quanh, lại chạy ra chỗ cậu bé núp sau chân Trần Tấn.

“Mỗi người một con, cậu có lấy không?”

Con của Trần Tấn, Trần Siêu tròn tròn mắt, ngửa đầu nhìn cha, sau đó mới thỏ thẻ gật đầu, “... có.”

Lần này là Dung Tán cầm xô nước, lấy ra một con cá, “Đây.”

Trần Siêu sắp sáu tuổi bỗng dưng đỏ mặt, “Cám, cảm ơn.”

Sau đó lại chia cá cho con gái của Lý Hựu Phong, được vợ của Lý Hựu Phong, Trương Thuốc xoa đầu. Hai đứa mới tay trong tay trở về trại của mình.

“Ồi trời, quay hay không đây?” – quay phim đột nhiên vỗ đầu mình kêu thảm thiết.

“Quay cũng có được đăng đâu, còn gì nữa?” – có người thất vọng tiếp lời.

Đến cuối chiều, khi ekip chương trình quay xong phân đoạn nấu bữa tối, Bạch Lãng mới cùng Cừu Tiềm bê một nồi canh cá đến cho Trần Đông Lý. Nồi canh nặng được Cừu Tiềm bê, đặt vào bếp lò được ekip dựng, mọi người nhìn thấy cũng đã quen.

Bởi cả chiều nhìn lên, ai nấy đều có cái nhìn khác về Bạch Lãng và Cừu Tiềm.

Vụ xôn xao gần đây nhất chính là chuyện Cừu Tiềm cho Bạch gia vay năm triệu để trả nợ, nhưng Bạch gia nuốt trắng số tiền này. Nói là vay, nhưng nhiều người vẫn nghi ngờ, liệu đó có phải là vì Cừu Tiềm bao nuôi Bạch Lãng rồi nói lái đi với công chúng thế không.

Thế nhưng sau đi theo dõi cả ngày mới nhận ra, giám đốc Cừu mới chính là culi chính hiệu. Việc nặng nhọc gì cũng được gã thầu hết, từ bê nồi rót nước khiêng thùng đá, nếu là đại gia bao nuôi thì đời nào lại như vậy. Nhất là Tiểu Hải, hở ra là bỏ nhào vào Bạch Lãng, nom còn thân hơn cả cha ruột mình, y như một gia đình hạnh phúc thật sự.

Mà đâu chỉ có nhân viên nhìn lên, sau khi Tiểu Hải đi đưa cá, ba nhóc tì trong đoàn cứ nhòm hết sang hai nhóc con bên kia, vừa tò mò vừa hâm mộ, muốn sang bên kia chơi lắm rồi.

Thế nên nhân lúc Bạch Lãng mang thức ăn sang, Trần Đông Lý buộc phải mở lời nhờ cậy, “Ày, tuy chuyện sáng nay rất cảm ơn cậu, nhưng mai có thể cho đoàn mượn Tiểu Hải một lúc không?”

“Mượn ư?” – Bạch Lãng chớp mắt.

“Ba con cá của cậu cướp luôn tâm hồn ba đứa trẻ bên tôi rồi, đấy, cứ đang quay thì lại nhìn lên sang chỗ các cậu, nên tôi muốn mai cho năm đứa trẻ chơi với nhau, chỉ quay trẻ con, không quay người lớn, đưa lên tivi cũng không nêu danh tính, hai người thấy như thế có được không?”

Bạch Lãng nhìn Cừu Tiềm, gã nhún vai, “Chỉ cần chúng nó muốn chơi với nhau là được, không sao.”

“Giám đốc Cừu thật sáng khoái.” – mắt Trần Đông Lý sáng ngời, “Nhất định, tôi đi sắp xếp ngay, thề không để người lớn lọt vào ống kính!”

Nói rồi Trần Đông Lý lại gọi mấy nhân viên ra, nhanh chóng sắp xếp lịch trình ngày mai.

Hôm sau, năm đứa trẻ chơi trốn tìm, tiếng cười tràn ngập khu picnic, đạo diễn cũng cười tít đĩa, quay được nhiều cảnh đáng yêu không chịu nổi.

Thậm chí, không khí căng thẳng trong nhóm người lớn cũng mềm mỏng đi rất nhiều khi thấy đám trẻ nô đùa với nhau. Tối hôm qua, chắc Nguyễn Doanh đã bị quản lý tể một trận (*hẳn có ai đó tác động*), hôm sau cũng bỏ qua cái tôi đi xin lỗi Trần Tấn, giải thích chuyện trên xe là do cô quá lo lắng cho con nên mới nói vậy, chứ không có ác ý gì. Có lời này, Trần Tấn cũng nể mặt nể mũi, nhanh chóng quay lại tác phong thông thường.

Thế nên mới hôm qua không khí cả đoàn còn căng thẳng, nay đã xoay 180o, hai ngày dã ngoại sau không còn ngọt ngào như trước. Có vẻ như mọi thứ đều thay đổi từ khi có sự hiện diện của Tiểu Hải, lại được Bạch Lãng và Cừ Tiềm âm thầm giúp đỡ, không ít nhân viên trong ekip chương trình đều ghi lòng tạc dạ.

Cũng vì thế mà sau này, khi gặp người cố ý nói xấu Bạch Lãng và Cừ Tiềm, họ đều đứng ra góp đôi lời giải thích. Có nhân chứng vật chứng, chuyện này cứ thế lan truyền, chẳng mấy chốc cả giới showbiz đều biết, Bạch Lãng và giám đốc Cừ là một đôi thật sự.

Còn không phải vì một mắt nhìn lũ trẻ chơi đùa, mắt kia thỉnh thoảng vẫn lên nhìn về phía Bạch Lãng đấy sao.

Chỉ thấy rằng, Bạch Lãng và Cừ Tiềm nắm tay nhau, nhàn nhã tản bộ bên kia hồ, thật ngọt ngào và cũng thật bình yên.

Đương nhiên, sau khi chương trình lên sóng, hình ảnh Tiểu Hải và Dung Tấn xuất hiện trong chương trình cũng gây lên một cuộc xáo trộn nho nhỏ. Một số người tinh mắt phát hiện ra cậu bé giống hệt ảnh Tiểu Hải mới lan truyền trên mạng đợt trước, song đoàn làm phim lập tức phủ định lời phỏng đoán này, chỉ nói rằng đó là do người giống người, xin đừng gán ghép, ảnh hưởng không hay.

Thêm nữa là Dung Tấn cũng kéo đi phần lớn sự chú ý của công chúng, vì cậu bé xinh xẻo quá trời quá đất, mê đảo trái tim của bao cô dì. Cuộc tranh cãi nho nhỏ này chỉ kéo dài được mấy tuần là chấm dứt, vì trẻ còn quá nhỏ, có đào xới thêm cũng chẳng để làm gì.

Đến lúc này, vụ scandal Bạch Lãng comeout coi như hoàn toàn chìm lắng.

Nhưng, kẻ nhớ thì vẫn sẽ nhớ.

Khang Kiện ngồi xem tivi cùng với Lý Sa đang mang bầu, theo dõi Bạch Lãng và Cừ Tiềm tham gia lễ khánh thành tòa cao ốc mới của tập đoàn Dung Hàng trên màn ảnh, chỉ thấy khó chịu như bị ghen tức.

Bởi hẳn cứ tưởng, đồng tính luyến ái đáng lẽ phải là thứ vĩnh viễn bị giấu diếm và chôn vùi.

Thế nên hắn mới tìm đến Lý Sa, người có thể chấp cánh cho sự nghiệp của mình, con đường diễn viên của hắn cũng thông thuận hơn rất nhiều. Nhìn đứa bé trong bụng Lý Sa, đứa trẻ có thể củng cố vững chắc hơn cho tương lai của mình, vốn dĩ hắn đã cho là mình có trọn may mắn.

Thế nhưng khi nhìn Bạch Lãng trên màn ảnh, hắn vẫn không thể khống chế được cảm giác bùng lên trong hắn.

Hâm mộ, ghen tị, bất bình, thậm chí là tình cảm mà hắn không tài nào vứt bỏ...

Để rồi nhìn lại bụng Lý Sa, hắn không còn háo hức nhiều như trước.

47. Chương 47: Lễ Kết Hôn

“Thiệp cưới?” – Bạch Lãng ngạc nhiên nhận tấm thiệp đỏ từ tay Phương Hoa, “Đưa em?”

“Ừ, thiệp mời dự lễ thành hôn của Lý Sa và Khang Kiện, giữa tháng sau.” – Phương Hoa nhướn mày, “Cả em và Cừ Tiềm đều có. Em là Khang Kiện mời, Cừ Tiềm là Lý Minh lấy danh nghĩa công ty Nhịp điệu giải trí mời.”

Bạch Lãng nhăn mày, mở ra xác nhận. Quả đúng là chuyện vui của hai nhà Khang – Lý, tên cha mẹ đôi bên còn ghi rành rành đây. Bên trong có đính kèm một tấm thiệp cảm ơn của đôi vợ chồng trẻ rất hợp thời, là bức ảnh cưới được thu nhỏ thành một tấm thiệp để khách khứa giữ lại làm kỷ niệm.

Trong tấm thiệp, Lý Sa mặc chiếc váy cưới xanh ngọc đính đá, tầng lớp voan mỏng thắt eo cao không che được phần bụng nhô lên, mà có vẻ cô dâu cũng không định che dấu, tay còn đỡ bụng, hạnh phúc dựa vào chú rể Khang Kiện trong bộ complet phẳng phui.

Hạnh phúc đến cửa rồi mà cô ta vẫn rồi rời đi kiểm chuyện với mình, nhớ lại lời mời tham gia ‘Go camping!’ lần trước và nay là tấm thiệp mời, Bạch Lãng thấy thật khó hiểu, trả lại thiệp mời cho Phương Hoa, “Em không muốn đi, chị vứt hộ em.”

Phương Hoa thấu hiểu, cô nhận lại và cười bảo, “Không hiểu đôi vợ chồng nhỏ nhen này đang nghĩ gì. Có thù ghét nên phá rối các kiểu thì thôi, đằng này cưới rồi cũng đưa thiệp mời tới. Có phải tranh giành tình cảm gì đâu mà định lên mặt bằng cách này.”

“Ai biết,” – Bạch Lãng cười bất đắc dĩ, “À thế anh ấy có đi không?”

“Công ty không thiếu người đại diện giám đốc đi tham dự tiệc cưới kiểu này,” – Phương Hoa xua tay, “Mà cậu không đi, nó đi mới lạ. Chị lấy danh nghĩa công ty đưa tiền mừng luôn.”

Bạch Lãng gật đầu, lại đột nhiên cười hỏi, “À công ty người ta có chuyện vui, công ty mình không biết có không nhỉ?”

“Công ty mình?” – Phương Hoa ngẩn ra, rồi thì trợn tròn mắt, “Các cậu định làm mấy mâm à?”

“...” – Bạch Lãng cảm thấy cạn lời, đùa kiểu gì lại hất lên mặt mình thế này, “Ý em là chị và anh Thành ấy.”

Phương Hoa nghe xong thì lúng ta lúng túng, “A Thành lại nói linh tinh gì với cậu à.”

Chuyện này phải kể đến từ sau khi tham gia quay ‘Loạn Phố’, Cừu Tiềm nhờ Lâm Công Thành cho nhân viên đi theo bảo vệ Bạch Lãng hàng ngày tại phim trường. Ngoài việc ngăn cản phóng viên thì để đề phòng Cừu Toàn lại giở trò với anh. Việc bố trí nhân sự này không tránh được việc phải liên hệ thường xuyên với Phương Hoa. Nhờ thế mà tiến độ theo đuổi Phương Hoa lần thứ hai của Lâm Công Thành thuận lợi hơn hẳn, chí ít là cũng khả quan hơn quá khứ vô vọng trong lời anh ta nói rất nhiều.

Kỳ thật ngẫm kỹ ra, hướng phát triển của Khang Kiện đã khác hoàn toàn kiếp trước. Nếu không phải vì Bạch Lãng nhờ Phương Hoa gợi ý cho hắn tham gia vào đoàn phim dính phốt thuốc kích thích kia, có lẽ Khang Kiện đã không bị buộc phải rời khỏi công ty cũ, gia nhập vào Nhịp điệu giải trí sau khi vụ việc vỡ lở, rồi quen biết Lý Sa, cả con cũng có.

Chưa biết việc này là tốt hay xấu, nhưng có lẽ đây là điều duy nhất Khang Kiện có thể làm vào lúc này. Vị hôn thê đời trước của Khang Kiện là Thẩm Linh Linh, hoàn cảnh gia thế cao hơn Lý Sa rất nhiều, qua đó thấy được phần nào dã tâm của hắn. Thế nên anh cứ nghĩ, Lý Sa chỉ là bàn đạp trong sự nghiệp của Khang Kiện mà thôi. Nhưng giờ tiến hắn tới hôn nhân, có lẽ Khang Kiện đã bị dẫn vào bước đường cùng. Dù sao cho tới bây giờ, ngoài bộ phim đầu tiên ra, hắn chỉ nhận được vài ba vai diễn lẻ tẻ, không có bộ phim nào nổi bật.

Bởi thế nên với việc Khang Kiện kết hôn, anh không quan tâm lắm, đó không phải việc gì hệ trọng.

Quan trọng là anh đã là con người mới, có cuộc sống mới, chỉ cần quý trọng và phấn đấu vươn lên.

Nhìn nét mặt ngượng ngùng hiếm thấy của Phương Hoa, anh bật cười, “Sống được bao lâu, đâu ai biết. Quý trọng những gì trước mắt là đủ rồi.”

Chẳng qua, trên đũa quản lý vẫn phải trả một cái giá nho nhỏ.

Đêm đó, Cừu Tiềm hăm hở kéo anh, “Phương Hoa bảo em muốn làm mấy mâm hả? Được đấy, em chọn ngày đi, anh đi bố trí địa điểm.”

“...” – Bạch Lãng cạn lời, “Anh thì sợ phóng viên thất nghiệp rồi, nhưng em thì mệt tâm lắm.”

Cừu Tiềm cũng không thích phóng viên, đồng ý hạ giá, “Nhưng vẫn phải làm chứ, hay là tổ chức trong công ty.”

Tiểu Hải đang cắm cúi làm bài tập bên cạnh nghe thấy, tò mò hỏi, “Làm mấy mâm là gì ạ?”

“Là kết hôn đó,” – Cừu Tiềm đáp, “Biết kết hôn không?”

“Con biết, cô giáo dạy rồi!” – Tiểu Hải trả lời thật to, “Kết hôn là ở bên nhau mãi mãi!”

Cừu Tiềm sung sướng gật đầu, nhưng ngờ đâu được, Tiểu Hải hất bút chạy ra ngồi lên đùi Bạch Lãng, nói câu tiếp theo, “Nên con cũng muốn kết hôn với chú A Bạch, con muốn ở bên chú A Bạch mãi mãi. Chú ơi, chú con mình kết hôn được không?”

Cừu Tiềm tức đến méo mặt, Bạch Lãng thì thích thú ôm nựng Tiểu Hải, “Nghe hay đấy, để chú suy nghĩ nhé.”

“Nghĩ cái gì!” – Cừu Tiềm chen vào.

Anh lườm gã, “Cũng chịu thôi, có ai cầu hôn nữa đâu.”

Chẳng lâu sau anh đã phải hối hận vì lỡ thốt ra câu này.

Bởi ngày hôm sau, Cừu Tiềm tức tốc lấy ra một cặp nhẫn, bắt anh phải đeo một chiếc 24/24h. Nó gây ra một rắc rối không nhỏ với công việc quay phim của anh, không thể đeo trên tay, cũng không thể làm thành trang sức đeo vào cổ, lúc quay thì sợ làm rớt mất, nói chung là buồn phiền vì nó. Cuối cùng đành phải đưa cho Hồng Hồng giữ hộ.

Đúng như Bạch Lãng dự đoán, Khang Kiện lấy Lý Sa cũng vì bị dồn vào thế bí.

Dù cha của Lý Sa, Lý Minh là tổng giám đốc của công ty Nhịp điệu giải trí, nhưng so với mặt bằng chung, trong đánh giá của Khang Kiện thì Nhịp điệu giải trí vẫn chỉ là công ty tầm trung, còn rất nhiều công ty lớn hơn. All Entertainment thì khác, tuy là một công ty trẻ, nhưng có tập đoàn tài chính hùng hậu lấy tiền đẻ chết người chống lưng. Vậy nên nếu bảo ‘*đũa mốc mà chời mâm son*’ thì đến bản thân Khang Kiện cũng tự thấy mình không ‘*chời*’ cao lắm.

Chẳng qua sau vụ bê bối thuốc kích thích, Khang Kiện bị công ty Truyền thông Hùng Đồ hắt cẳng. Ban

đầu, phó giám đốc của công ty Truyền thông Hùng Đồ là chú họ của Khang Kiện, tuy chỉ là họ hàng xa lắc xa lơ. Sau khi sự việc bị bung bét, mặc dù Khang Kiện bị dẫn đi điều tra và được thả về sau đó, nhưng một khi tiếng xấu đã chụp lên đầu, chú họ của hắn cũng bị vạ lây, lép vế trong việc đấu đá quyền lực tại công ty. Vì không muốn Khang Kiện tiếp tục ở lại công ty làm ảnh hưởng đến tương lai của mình, ông đã dùng quan hệ đẩy Khang Kiện sang Nhịp điệu giải trí.

Sau khi chuyển công ty, tai tiếng của Khang Kiện vẫn không biến mất, chưa kể là ma mới, không ai dẫn dắt nâng đỡ, công việc được giao ngày càng tào lao, cuối cùng chẳng nhận được vai diễn nào nổi bật như trong bộ phim đầu. Nếu không phải vì quen biết Lý Sa trong một lần nhặt giúp cô chiếc giày cao gót bị gãy ở sảnh dành cho khách trong công ty, thì có lẽ đến bây giờ, Khang Kiện vẫn chỉ cay đắng làm kẻ muôn đời đóng vai phụ, ngày ngày ăn mì tôm trừ bữa.

Cũng vì không có hậu phương vững chắc nên Lý Minh không có thiện cảm gì với Khang Kiện. Nhất là với một kẻ sành sỏi nhiều năm trong nghề như Lý Minh, chỉ nhìn Khang Kiện, ông đã biết hắn ta là một kẻ cơ hội. Khi biết Lý Sa hẹn hò với Khang Kiện, ông đã lập tức chèn ép hắn, thậm chí cả đưa tiền chia tay như trong phim ảnh cũng đã xảy ra.

Nhưng Khang Kiện khi đó chẳng còn gì để mất; ông cha dạy rồi, được ăn cả, ngã về không, thế là hắn sấm vai anh chàng si tình không đòi hỏi cao sang, chỉ muốn được ở bên cạnh Lý Sa vô điều kiện, làm cô tiểu thư ôm ấp tình cảm mộng mơ phải say như điên. Rồi chuyện gì đến cũng đến, Lý Sa mang thai là lẽ dĩ nhiên. Dù sao, Khang Kiện cũng rất rõ mục tiêu của mình, nếu không có *‘ngoài ý muốn’*, không bao giờ Lý Minh đồng ý cho hắn kết hôn với Lý Sa.

Chuyện Lý Sa chữa hoang làm Lý Minh tức gần chết. Nhưng gạo đã nấu thành cơm, giờ phá thai cũng không dễ gì tránh được miệng lưỡi người ngoài, chẳng còn cách nào khác, Lý Minh đành phải chấp nhận cuộc hôn nhân này. Dù sao cũng chỉ có một cô con gái rệu, Lý Minh vẫn rất chiều. Còn về Khang Kiện, có Lý Sa là có quan hệ và hậu phương trong Nhịp điệu giải trí rồi? Nên dù hắn có thủ đoạn cỡ nào thì vẫn phải cố bám víu, đồ dành chiều chuộng con gái mình, chỉ ít như thế cũng đảm bảo rằng sau kết hôn, con gái ông sẽ không bị hiếp đáp, coi như chuyện tốt.

Vì thế sau mấy tuần bị vợ con vừa đấm vừa xoa, rốt cuộc Lý Minh cũng cam chịu, đồng ý tổ chức một lễ cưới linh đình.

“A Kiện, ba vừa đưa danh sách khách mời để xác nhận số lượng đến dự cho em. Anh có muốn xem không?” – trong căn nhà tân hôn cao cấp mà Lý Minh mới tặng cho con gái, Lý Sa hân hoan dựa vào lòng Khang Kiện.

Khang Kiện ôm cô, “Đừng để ý mấy việc này, bây giờ nhiệm vụ của em là tỉnh dưỡng, xem người ta có em bé thì béo ra, mà sao em gầy trơ cảm thế này.”

Lý Sa tựa vào tay Khang Kiện, cười hạnh phúc, “Thì em muốn đẹp hơn trong lễ cưới thôi mà? Hôm ấy đông khách khứa, em đâu thể để anh bề mặt được.”

“Em luôn là cô gái đẹp nhất trong lòng anh,” – Khang Kiện yêu chiều nhìn cô, “Lo nghĩ linh tinh.”

“Đồ dỏ mỗ,” – Lý Sa cười ngọt ngào, “Mau xem danh sách. Ba cẩn thận lắm, mấy nhân vật có tiếng trong giới đều được mời, chính trị gia với doanh nhân cũng không ít đâu.”

Khang Kiện cười, vừa nghe Lý Sa nói sơ qua, vừa giở ra xem.

Đến tên Cừ Tiềm – giám đốc công ty All Entertainment thì dừng lại, bên cạnh ghi: *‘Mừng tiền, không đến’*.

Đang vui thì đứt dây đàn, Lý Sa mở một tờ danh sách đằng sau, tìm thấy bên cạnh tên Bạch Lãng cũng ghi tương tự.

Cô cười khẩy, “Biết ngay là không dám đến mà. Em không tin thằng đồng tính đó dám đến lễ cưới của chúng ta?”

Khang Kiện nghe xong thì biến sắc, cười gượng gạo hỏi, “Em cũng mời Bạch Lãng à?”

Lý Sa đắc ý khoe, “Anh với hần là bạn cùng lớp diễn viên mới còn gì, em lấy danh nghĩa anh mời đấy, hừ, trông nhả nhận thế mà lại là cái loại dĩ hòa vi quý... Ồi!! Đau em, anh làm sao thế?”

Khang Kiện giật thót, bấy giờ mới nhận ra mình vô tình bóp chặt tay Lý Sa, hần vội vã thả ra, xoa nhẹ, “Anh xin lỗi, có sao không em? Tự đứng anh nhớ ra mình quên khuấy mất chưa viết thiệp cảm ơn bố đưa, đâm ra hoảng hốt! Không sao chứ? Để anh xem nào?”

Vẻ nháo nhác của Khang Kiện càng làm Lý Sa cười khúc khích, “Anh hoảng hốt làm gì. Chỉ cần anh đối xử tốt với em là ông ấy vui mà, sợ gì.”

“Nếu bố chấp nhận anh hơn thì em đã không phải đứng giữa khó xử rồi.” – Khang Kiện thở dài.

Lý Sa chìm đắm trong ngữ điệu nửa bất đắc dĩ nửa yêu chiều của người đàn ông đời mình, cô chủ động kéo đầu Khang Kiện lại, “A Kiện, anh thật tốt...” – rồi âu yếm hôn hần.

Đương nhiên hần không thể cự tuyệt, còn phải đáp lại thật nồng nàn.

Thế nhưng lớp son trên môi Lý Sa lúc này lại làm hần có cảm giác nhờn nhớp ghê tởm. Cơ thể mềm nhũn và nồng nặc...

Hần nhắm mắt, ép bản thân huyền hoặc ra một thiếu niên trong trẻo thơm mát trong vòng tay mình. Thiếu niên có mái tóc đen, làn da trắng đàn hồi, tứ chi dẻo dai thon gọn...

Giống như Bạch Lãng.

Trước lễ trao giải một tuần, ‘Loạn Phố’ đã quay xong một nửa, bắt đầu bước vào giai đoạn tuyên truyền.

Lễ khởi động máy lần trước được tổ chức khá đơn sơ, chỉ giới thiệu vắn tắt nội dung bộ phim và dàn diễn viên chính, đến cả trang phục cũng không mặc. Giai đoạn đầu, mọi thứ được chuẩn bị rất kín đáo và im hơi lặng tiếng, có vẻ như muốn đẩy mọi công tác tuyên truyền vào giai đoạn hậu kỳ, bùng nổ khiến mọi người đều phải bất ngờ.

Chiến lược này mang lại thành công bước đầu thấy rõ.

Ngay khi trailer đầu tiên của ‘Loạn phố’ được tung ra trên phương tiện thông tin đại chúng, các đợt sóng thảo luận đã bùng lên.

Trong trailer, Bạch Lãng với khuôn mặt vừa điển trai vừa gian trá, miệng chữ liến thoắng tiếng địa phương, chân xỏ dép lười lười một cú, ba chân bốn cẳng chạy thực mạng trên đường, đã làm rớt cằm cơ sở fan đông đảo.

Đây, đây là Bạch Lãng ư?

Đây là Bạch Lãng ôn hòa trong ‘Chung một mái nhà’, là Bạch Lãng quý phái trong ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ đó ư?

Dáng vẻ chạy bán sống bán chết, nét mặt đều cáng, sau cùng còn quay lại ăn hôi thêm một cú đá.

Một Bạch Lãng phá tan mọi hình tượng, làm cho cư dân mạng hôm đó phải thao thức trắng đêm.

Ngoài lề

Cừu Tiểu Hải (rầu rĩ): A Tán này, hôm qua tớ nói muốn kết hôn với chú A Bạch, nhưng chú bảo để chú suy nghĩ đã.

Dung Tán (hoảng hốt): ... thế tớ thì sao?

Cừu Tiểu Hải: Hả? Thì tớ kết hôn với cậu nữa.

Dung Tán: Chỉ được một thôi.

Cừu Tiểu Hải: Hả?

Dung Tán: Cô giáo bảo chỉ được kết hôn với một người, cậu quên à.

Cừu Tiểu Hải: Thật, thật chứ?

Dung Tán: Vậy cậu muốn kết hôn với ai?

Cừu Tiểu Hải: Hừm... (nhú mày)

Dung Tán: (trợn mắt)

Cừu Tiểu Hải:!!!

Dung Tán:?!!

Cừu Tiểu Hải: Tố với chú A Bạch, cậu với ba ba đi. Như thế chúng mình vẫn ở bên nhau.

Dung Tán: (sốc toàn tập)

48. Chương 48: Lễ Trao Giải

Việc tuyên truyền ‘Loạn phố’ đề cao không ít ý kiến xoay quanh đề cử giải thưởng của Bạch Lãng.

Có thể vì trước kia anh có ít tác phẩm, ngoài ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ được đề cử vào danh sách ra thì chỉ còn ‘Chung một mái nhà’ để các nhà phê bình tham khảo. Phần đầu của ‘Chung một mái nhà’ lộ rõ Bạch Lãng là một người mới đích thực với lối diễn ngô nghê non trẻ, tới phần sau mới trưởng thành và bức phá mạnh mẽ, thế nhưng bộ phim này không có quá nhiều đất diễn cho Bạch Lãng thể hiện, nhất là khi về cuối của bộ phim lại đi theo lối mòn tình tiết hơn là chiều sâu. Cũng vì thế mà phần lớn đều cho rằng, Bạch Lãng được lọt vào danh sách đề cử chỉ mang tính chất quân xanh.

Thế nhưng khi trailer của ‘Loạn phố’ vừa cập bến, một Bạch Lãng khác biệt hoàn toàn đã khiến tất cả giới phê bình phải sửng sờ.

Từ nét mặt, ánh mắt đến những cử chỉ nhỏ nhất, Bạch Lãng trong trailer đã hoàn toàn lột xác, trở thành một tên du côn sinh ra từ tầng lớp đáy cùng xã hội, đến cái chà dóp lão cũng tự nhiên như thật, thế nhưng ở hắn vẫn có cảm giác sạch sẽ và trong lành, làm người ta bất giác vừa ghét vừa thương. Giống như một kẻ có sức hấp dẫn của thủ lĩnh cầm đầu đám học sinh hư, thu hút người xung quanh tề tựu về cạnh mình.

Hơn nữa, trong trailer, Bạch Lãng vừa chạy thực mạng vừa chửi bới, khẩu âm gần như học trọn vẹn tiếng địa phương của vùng nào đó, làm lời chửi vốn bằng tiếng phổ thông thì nay chuyển hẳn thành đặc trưng vùng miền, vừa giảm bớt sự tục tĩu, gạt đi tâm lý bài xích của người xem, lại mang đến sắc thái riêng cho nhân vật. Ngay cả chửi tục cũng nghệ thuật, việc tử mĩ này là một trong những nguyên nhân làm khán giả ấn tượng sâu sắc.

Thực chất vụ khẩu âm coi như Bạch Lãng ăn gian kinh nghiệm trong kiếp trước.

Đời trước, bộ phim có rating không tệ, diễn viên tài năng, tình tiết gay cấn nghẹt thở làm khán giả bị cuốn hút. Thế nhưng duy chỉ có một điểm không trọn vẹn, chính là diễn viên vào vai Lạc Tử mà kiếp trước do Trình Viễn đảm nhiệm, cũng là một diễn viên bánh bao, khuôn mặt nhỏ nhắn, khá phù hợp với tạo hình nhân vật Lạc Tử, thế nhưng khẩu âm lại phổ thông quá, mỗi lần đọc đến thoại bố lão bố lếu là lại bị khán giả chê là chửi quá lịch sự, không thật.

Một phần cũng là do sự hạn chế trong khâu biên kịch. Dù sao bộ phim cũng công chiếu cả nước, phải tránh dùng quá nhiều từ ngữ thô tục, thế nhưng trong kịch bản lại có rất nhiều cảnh mà nhân vật Lạc Tử phải dựa vào những lời thoại ấy mới bộc lộ được nét riêng của mình, chính vì thế nên lời thoại mới ngấp nghé ở mức độ nửa nạc nửa mỡ như vậy.

Ngay khi nhận kịch bản, Bạch Lãng đã chú ý đến vấn đề lời thoại, cũng nhanh chóng bàn bạc với bộ phận biên kịch.

Chính anh đã đề nghị dùng tiếng địa phương để thay thế, dùng ngôn ngữ vùng miền để đổi toàn bộ những lời thoại tục tĩu khiến chúng không còn quá chói tai, mà kể có nói nhiều cũng không sợ người xem phản cảm. Để làm ví dụ minh họa, Bạch Lãng đã xỏ một tràng tiếng địa phương cho biên kịch nghe.

Vừa nghe xong, mắt biên kịch đã sáng bừng, tìm ngay một người bản địa đến làm cố vấn, sau đó vung bút sửa toàn bộ lời kịch, thậm chí ngay cả nhân vật Lạc Tử cũng thay đổi. Về phần lý do tại sao một Bạch Lãng sinh ra và lớn lên ở thành phố T lại có cơ hội học được tiếng địa phương hoàn chỉnh đến thế, thì Bạch Lãng không tiết lộ thực chất anh *‘phấn đấu’* hơn người khác mười năm đâu.

Ngoài vấn đề lời thoại, một điểm trong trailer mà người xem không thể bỏ qua chính là động tác đánh nhau của Bạch Lãng. Tạm thời chưa bàn đến việc xây dựng nên một gã du côn du thực trong trailer có phù hợp với nội dung bộ phim hay không, nhưng một Bạch Lãng từng chỉ để lại ấn tượng nhả nhặn lịch thiệp trong mắt công chúng từ trước đến giờ, thì chỉ lấy đơn cử độ thuần thực dứt khoát trong lối đánh nhau của nhân vật thôi cũng đủ để khán giả nhận ra Bạch Lãng đã cố gắng như thế nào.

Nên mặc dù ‘Loạn phổ’ không liên quan gì đến thể hiện của Bạch Lãng trong ‘Kim ngọc kỳ ngoại’, thế nhưng nó cũng minh chứng cho một điều, là một diễn viên thành công nhất định phải có sự chăm chỉ và nghiêm túc. Cũng vì thế mà chuyện một người mới tham gia showbiz chưa lâu như Bạch Lãng được lọt vào danh sách đề cử, chỉ ít hiện giờ cũng được công chúng công nhận thực sự.

Đêm trao giải.

Lại một đêm tề tựu các ngôi sao trên cả nước.

Hai bên con đường trải thảm đỏ để tiến vào hội trường đã chật ních phóng viên, ai cũng thủ sẵn máy ảnh và hàng tá câu hỏi chỉ chờ xung phong. Dù đơn vị tổ chức đã bố trí một MC đứng ở cuối đường để làm mấy cuộc phỏng vấn nho nhỏ với các nghệ sĩ tiến vào, nhưng hiếm có ai để ý đến các câu hỏi của phóng viên cả. Song cánh phóng viên thì cứ sốt sắng vậy thôi, đơn vị tổ chức cũng coi đó như đội ngũ khuấy động không khí, không ngăn cản.

Ngay khi Bạch Lãng vừa xuống xe, bước lên thảm đỏ, anh đã bị phủ đầy ánh đèn flash và những vấn đề.

“Bạch tiên sinh, tâm trạng hiện giờ của anh thế nào? Có tự tin nhận được giải thưởng hay không?”

“Anh có cho rằng việc công khai sẽ ảnh hưởng đến cơ hội giành giải thưởng đêm nay không? Xin cho biết quan điểm?”

“Bạch tiên sinh đã chuẩn bị lời cảm ơn nếu được nhận giải chưa? Theo đánh giá thì khả năng anh đoạt giải không cao, theo anh thì sao?”

“Bạch tiên sinh, vì sao hôm nay không đi cùng Cừu tiên sinh? Đêm nay là một đêm rất trọng đại mà?”

“Hai người có định ra nước ngoài đăng ký kết hôn không?! Có phải chiếc nhẫn anh đeo gần đây là do Cừu tiên sinh tặng không?”

“Cừu tiên sinh cũng đeo một chiếc tương tự, có phải là nhẫn đính hôn không Bạch tiên sinh?!”

...

Bạch Lãng chỉ vẫy tay, cười và không đáp, rất bài bản. Cho đến khi đi đến cuối đường, nơi MC được đơn vị bố trí sẵn đang đứng mới dừng lại. Khéo làm sao, MC được mời ngày hôm nay chính là người từng phỏng vấn anh về bộ phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ lần trước, Cao Phân Phân.

Đêm nay cô mặc chiếc váy vàng, búi tóc gọn gàng sang trọng, cô từ tốn bước ra, giờ mic.

“Lại gặp cậu rồi Bạch Lãng. Gặp cậu ở đây, chị mừng lắm đấy.”

“Em chào chị,” – Bạch Lãng gật đầu cười, “Hôm nay chị Phân quyến rũ quá.”

“Ồi chào, vẫn dẻo miệng như ngày nào, trông cậu không hồi hộp vì đề cử nam diễn viên chính xuất sắc nhất mấy nhỉ?”

“Có gì mà hồi hộp ạ, hôm nay em đến góp vui thôi mà.”

“Ồi khiêm tốn quá. Vậy cậu đoán xem, hôm nay ai có khả năng ăn giải thưởng nhất?”

“Chị Phân đừng trêu em. Mới vừa khen chị Phân trẻ trung xinh đẹp xong, chị tha cho em đi.”

Cao Phân Phân bật cười khúc khích, nói tiếp, “Mà chị thích ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ lắm đấy nhé, sau cuộc phỏng vấn lần trước, chị ra rạp xem đi xem lại mấy lần.”

“Cám ơn chị, em đã bảo cảnh quay trong ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ rất đẹp mà.”

“Nhưng có trai đẹp thì càng hợp nhãn hơn chứ,” – Cao Phân Phân làm bộ lom lom nhìn Bạch Lãng, đùa thêm một câu, “Ừ, hôm nay đeo thêm chiếc nhẫn lại càng đẹp trai.”

“Cám ơn chị,” – Bạch Lãng cười, với đề tài này, anh luôn mỉm cười đáp lại.

Cao Phân Phân không trêu đùa nữa, thâm mật vỗ vai anh cười nói, “Dù sao cũng chúc mừng cậu, chúc cậu gặt hái thành công trong đêm nay.”

Bạch Lãng “Cám ơn” thêm câu nữa, lần này chân thành hơn, sau đó theo ám hiệu chấm dứt cuộc phỏng vấn của Cao Phân Phân, anh cúi đầu về phía camera, sau đó theo nhân viên bước vào trong hội trường.

Qua được trạm phỏng vấn, tâm trạng Bạch Lãng thoải mái hơn nhiều.

Giống như câu trả lời với Cao Phân Phân, anh không cho rằng đêm nay mình có thể đoạt giải. Từ khi sống lại, tuy khả năng diễn xuất đã nâng cao, nhưng qua Khuyết Kỳ Danh, anh thấy mình vẫn còn nhiều khiếm khuyết, giờ đang là lúc hăng hái mày mò học hỏi những kiến thức mới, nếu dành giải thật, có khi anh còn thấy thất vọng.

Mà nếu đã vô duyên với giải thưởng, cả đêm nay anh chỉ cần đóng vai một người xem mà thôi, sau khi công bố giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất, chỉ cần tỏ nét mặt phù hợp và vỗ tay chúc mừng là hoàn thành nhiệm vụ.

Thế nên sau khi vào hội trường, Bạch Lãng mang theo tâm trạng thảnh thơi đó đi chào hỏi những diễn viên, đạo diễn và ekip sản xuất trong thời gian trống trước khi buổi lễ bắt đầu. Đây là nhiệm vụ mà Phương

Hoa giao cho anh, tránh bị cho là người mới kiêu căng tự mãn.

Nhưng đời này, những diễn viên từng hợp tác với anh không nhiều, chẳng mấy chốc Bạch Lãng đã sắp hoàn thành nhiệm vụ, chỉ còn một vị cuối cùng là nữ hoàng điện ảnh Phỉ Hồng nữa là xong. Hôm nay cô được mời làm người mở giải thưởng, nhớ quảng cáo bia mà anh từng hợp tác với cô, tuy quá trình không vui vẻ lắm, nhưng anh vẫn đến chào hỏi như nhau.

Khi đó Phỉ Hồng vừa chấm dứt cuộc nói chuyện với một vị đạo diễn, vừa xoay người thì thấy Bạch Lãng, cô mỉm cười ăm ý hàn huyên dăm ba câu, như có hồi hộp không, có tự tin hay không,... nói chung là hoàn toàn không thể nhận ra giữa hai người từng có khúc mắc.

Bạch Lãng cũng thoải mái đối đáp như thường, cho đến khi hội trường bắt đầu công bố trình tự của buổi lễ, anh mới tạm biệt định về chỗ.

Nhưng ngay khi lướt qua người Phỉ Hồng, bỗng nhiên anh nghe thấy một câu.

“Các cậu cẩn thận.”

Một câu gió thoảng, không chú ý thì không thể nghe thấy trong hội trường ồn ào.

Nhưng anh lại nghe rõ mồn một, chân bắt giắc ngừng lại, anh ngoái ra nhìn Phỉ Hồng.

Phỉ Hồng đang đi về một hướng khác như thấy người quen, dáng vẻ tự nhiên như chưa hề nói gì.

Bởi thế nên anh không đuổi theo, chỉ nhìn theo cô, suy nghĩ kỹ ẩn ý sau lời vừa rồi.

Cô nói “các cậu”, không phải “cậu”, nó mang lại linh cảm chẳng lành trong anh.

Kế tiếp là những màn biểu diễn mãn nhãn xen kẽ trong lễ trao giải, Bạch Lãng không còn tâm trạng thoải mái thưởng thức như ban đầu.

Đột nhiên anh rất muốn nghe giọng của Cừu Tiềm, mặc dù bây giờ gã đang ký kết thủ tục cuối cùng cho dự án đầu tư dầu mỏ ở nước V. Cuối cùng dự án cũng về tay của Cừu Tiềm, theo như gã nói thì dự án này sẽ là bàn đạp vững chắc trong cuộc chiến tranh giành địa vị cầm quyền trong Cừu gia.

Nếu đúng là vậy, thời cơ này đến sớm hơn kiếp trước mấy năm.

Hiệu ứng bướm bướm từ nó liệu có thay đổi những sự kiện sẽ xảy ra trong tương lai mà anh biết hay không...

Ngay khi mải mê suy nghĩ, lễ trao giải đến phần công bố hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

MC giới thiệu danh sách bằng chất giọng cao vút.

“Đề cử giải thưởng Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, năm nay có...”

“Kim Chí Toàn trong phim ‘Trường giang.’”

“Ngô Doãn Thiên trong phim ‘Nếu từng hận.’”

“Trần Khắc Đạo trong phim ‘Giếng trời.’”

“Cùng với Bạch Lãng trong phim ‘Kim ngọc kỳ ngoại.’”

“Người dành giải thưởng là,...”

Đúng lúc này, chiếc di động trong túi áo ngực anh bỗng rung lên.

Đây là thông báo có tin nhắn mới trong chế độ im lặng.

Anh biết bây giờ không phải lúc mở ra xem, vì chắc chắn ống kính sẽ chuyển đến người mình.

Nhưng sự hoang mang vừa nhen lên làm anh không thể chờ thêm một giây nào nữa.

Bạch Lãng vẫn mở ra xem.

Tin nhắn làm anh phải bàng hoàng.

“Cừu ca bị tai nạn ở V, nặng lắm, máy bay đã –”

Những chữ phía sau, anh chẳng còn thấy rõ.

Anh đứng bật dậy giữa tràng pháo tay giòn giã, lao đảo chạy ra khỏi lễ trao giải.

49. Chương 49: Thừa Nhận

Ba năm sau.

“A Kiện! Em chữa rồi!!”

“Chúng em rụng trứng rồi!! A Kiện!”

“A Kiện number one! A Kiện!! A Kiện!!”

“A a a!! A Kiện A Kiện!!”

“Nhìn bên này, anh ơi!! A a a — A Kiện —!!”

Theo tiếng gào thét và reo hò, một chiếc xe thể thao vàng chói đỗ phịch trên đường dành cho xe ngay trước cổng chào. Cửa lái mở ra, một đôi chân dài trong chiếc quần bò bước xuống.

Tiếng gào thét của fan càng dữ dội, người vừa xuống xe nghe thấy, khuôn mặt tự tin và nụ cười tự đắc, hấn vẩy tay với nhóm fan đang bu quay, rảo bước nhanh về phía trước, ném chìa khóa cho trợ lý đứng sau, bước vào tòa cao ốc chính của Nhịp điệu giải trí theo sự bảo hộ của nhân viên an ninh.

Cùng lúc đó, một chiếc xe kiểu sedan hạng sang đen bóng đang từ từ tiến vào cổng của một khu nhà cao cấp ngoài ngoại ô thành phố. Xe dừng lại trước phòng bảo vệ, người trong xe xuất trình giấy tờ xong mới có thể đi vào. Hẳn không phải gia đình sống ở đây.

Thế nhưng khi vừa tiến vào khuôn viên, chiếc xe quen đường quẹo trái quẹo phải tiến thẳng vào hầm đỗ xe. Trong khu nhà cao cấp với đường lối phức tạp và bảo mật nghiêm này, có thể di chuyển thông thuộc như vậy, không phải hộ gia đình thì nhất định là khách quen.

Chiếc xe đen đỗ lại, hai người lớn một trẻ nhỏ bước ra.

Có vẻ người lớn là lái xe và vệ sĩ, họ đóng thùng bộ suit đen cứng nhắc, khuôn mặt cảnh giác quan sát xung quanh, trong đó một người kè kè bên cạnh đứa trẻ chắc hẳn là vệ sĩ. Đứa trẻ trạc bảy, tám tuổi, khuôn mặt hồi hộp xen lẫn háo hức, mặc áo phông quần đùi giày thể thao, mắt to mày rậm, dễ dàng nhận ra đó là một nhóc tỳ khẩu khinh hoạt bát. Chỉ thấy bé con đi đến trước cửa một căn hộ, không cần kiếng chân cũng bấm chuông dễ dàng, sau đó gào thật to vào trong bộ đàm treo trên cửa.

Chỉ chốc lát sau, căn nhà vốn yên ắng vì cách âm tốt bỗng vang lên từng tiếng huỳnh huyếch chạy ra bên trong cánh cửa.

Một giây tiếp theo, cánh cửa đã được mở “roẹt” ra.

Nhóc tỳ đến thăm tròn tròn đôi mắt long lanh, miệng toét cười thật lớn, mới “A –” lên đã bị cậu bé mở cửa bỏ nhào đến, ôm thật chặt.

Nhóc tỳ đến thăm cười tươi rói, dụi đầu vào cậu bạn ngang mình, mấy giây sau mới buông ra, toét cười bảo, “Hí hí, A Tấn, tớ đã bảo tớ cao hơn cậu rồi mà.”

Cùng thời gian, cùng thành phố.

Trong một tòa biệt thự, căn phòng khách rộng rãi thoáng đãng vừa được người mở toang các cánh cửa sổ ra.

Nắng tràn vào phòng qua khung cửa sổ lớn sát sàn, gỗ lót sàn bật sáng âm áp, gió gợn lật phát tấm rèm voan, gốc Bạch dương xanh rì đu đưa trước gió, và bể bơi xanh biếc lấp lánh phản quang. Gió đưa, cảnh biếc, nắng vàng, thổi bùng sức sống vào không gian nhẹ nhàng thoáng đãng.

Thế nhưng trong căn phòng khách rộng rãi lại đang thật bừa bộn, vì trên sàn xếp đầy các thùng carton lớn nhỏ bất đồng.

Một anh chàng trong chiếc áo sơ mi trắng và quần màu da nhật đang đi đi lại lại, lấy đồ trong các thùng giấy ra xếp vào mỗi vị trí vốn có.

Trong phòng còn có một người cao to hơn đang lười biếng ngả ra ghế sofa, chân choãi ra, mắt đảo qua đảo lại theo bóng người còn lại không biết chán, thỉnh thoảng mới liếc sang chiếc tivi treo trên tường đang tường thuật tin tức.

“Đợi Nhị Hồng với Tiểu Hải về, vội gì em.”

“Tự tay sắp xếp sau này mới nhớ được.”

“Vậy anh cũng phụ một tay,” – gã đứng dậy.

Anh áo trắng nghe xong thì ngơ tay, “Thôi, chờ hai người về.”

Gã cao to hơn, hay chính là Cừu Tiềm, tủm tỉm cười ngồi về chỗ vì mục đích đã đạt thành, sau đó kéo anh chàng áo trắng, hay chính là Bạch Lăng, ngồi vào bên cạnh mình, hôn nhẹ, “Giờ anh khỏe hơn em rồi đấy, nghỉ ngơi đi, đến anh cũng không căng thẳng như em vậy đâu.”

Bạch Lãng xoa bóp đùi phải của Cừu Tiềm, đây là thói quen hai năm qua, “Mới khỏi chưa lâu, phải chăm sóc cẩn thận mới yên tâm.”

“Nửa năm đủ lâu rồi.” – gã thối nhẹ, đột nhiên cười gian tà, “Hay em chê anh tối không đủ sức? Anh nhớ cũng đâu để em di chuyển.” – vừa nói gã vừa nắm tay anh, bàn tay đang massage đến phần gốc đùi.

Bạch Lãng không hòa theo trò đùa của gã, chỉ cần nhớ tới mỗi lần thân mật, nhìn những vết sẹo ngoằn ngoèo trên người gã cũng đủ thấy đau đớn biết nhường nào, là anh lại muốn ôm ghì lấy gã. Giờ anh mới biết, vào đêm Cừu Tiềm biết anh bị bệnh tim, cái ôm trên giường bệnh hôm ấy mang theo tâm trạng gì.

Thấy đôi mắt anh lại ảm đạm, Cừu Tiềm chỉ biết thở dài, dùng cách hữu hiệu duy nhất là cướp đi mọi sự chú ý của anh qua làn môi mềm.

Bạch Lãng nhắm mắt dịu dàng đáp lại, cả người bị Cừu Tiềm kéo hơi đối trọng tâm như muốn tránh chân phải của gã. Nhưng bị Cừu Tiềm phát hiện, gã dứt khoát ôm chặt và nhắc Bạch Lãng ngồi trên chân mình, sau đó vừa ép vừa liếm hôn khiêu khích như muốn trừng phạt anh không chú tâm. Chỉ chốc lát sau, Bạch Lãng đã ngoan hẳn, trong định nghĩa của gã, ngoan chính là ngã vào lòng, bị gã kích thích đến mê mẩn đầu óc.

Đến khi hai người hờn hển tách ra sau cái hôn đầy nồng nàn và trân trọng, trong đôi mắt anh chẳng còn ảm đạm, mà chỉ có mơ màng, đôi môi hơi sưng lên làm gã rất hài lòng, lại chẳng kìm lòng hôn thêm mấy cái nữa mới thoả mái thì thầm.

“Không phải do em, là anh chưa đủ mạnh thôi.”

Mọi chuyện bắt đầu từ vụ tai nạn ba năm trước ở nước V.

Vụ đâm xe làm Cừu Tiềm phải nằm trong phòng cách ly mấy tháng trời, giành giật sống còn từng giây từng phút. Nguyên nhân tai nạn được làm rõ vào mấy tháng sau, là tác phẩm của vợ hai Cừu Ân Tân, bố Cừu Tiềm.

Con trai bà ta chính là Cừu Khoát, vì không tài giỏi bằng Cừu Tiềm mà khi đó suýt bị hất cẳng khỏi danh sách kế thừa.

Mẹ hất sọt ruột thay con, đúng lúc này Cừu Tiềm lại thành công dành được dự án làm ăn với đối tác nước V, đây sẽ là bước đệm vô cùng trọng đại đối với ngành vận tải biển và buôn bán dầu thô trong mấy chục năm tới của Cừu gia. Như thế nếu không chọn Cừu Tiềm làm người kế thừa Cừu gia đời tiếp theo, chỉ e Cừu Ân Tân cũng khó giải thích với gia tộc.

Dù sao Cừu gia cũng noi theo thông lệ của đa số các gia tộc, khi có một người đứng đầu quá mạnh mẽ,

giống một núi không thể chứa hai cộp như trong giới xã hội đen, thì một gia tộc cũng không thể có hai chủ. Một gia tộc khi quyết định tuyển chọn người kế thừa tiếp theo cũng giống như một canh bạc nghiệt ngã, nhưng một khi đã chọn được thì sẽ hoàn toàn buông tay không xen vào.

Chính thông lệ này đã tạo nên phương pháp chọn lựa kỳ lạ của Cừu Ân Tân. Lý do để ông ta lấy nhiều vợ sinh nhiều con chính là để có được nhiều sự lựa chọn hơn, tránh gia sản rơi vào tay đám anh em họ hàng. Nói cách khác, từ con nào của bà vợ nào với ông ta không quan trọng, chỉ cần đó là con trai mình là được.

Cũng vì thế mà khi thấy hợp đồng dầu mỏ được ký kết bên nước V, bà vợ thứ hai của Cừu Ân Tân luôn nhằm nhe vị trí kế nghiệp cho con trai biết tình hình khó có thể vận hồi, mới quyết ra tay thay con mình, dứt khoát không ngần ngại hết như khi bà ta ra tay với Cừu Tiểu Hải. Nhân lúc thế lực của Cừu gia chưa vững chân tại nước V, qua tầng tầng lớp lớp quan hệ thuê một nhóm sát thủ.

Cừu Tiềm không chết trong tai nạn đã coi như mạng lớn.

Nhưng giành giật từng hơi thở trong phòng cách ly mất tháng trời cũng không phải chuyện đùa.

Bạch Lăng bỏ hết sự nghiệp, mang theo Tiểu Hải lên chuyên cơ bay thẳng đến nước V ngay đêm đó, sau đó ở bên trông nom Cừu Tiềm không rời. Thậm chí khi ấy ‘Loạn Phố’ đã bước vào giai đoạn tuyên truyền, anh cũng đành phải gác hết lại. Thấy Cừu Tiềm phải ra vào phòng cấp cứu liên tục, tâm trạng anh rối bời, lại phải cố trấn tĩnh vỗ về an ủi Tiểu Hải khóc sưng mắt nhiều ngày liền, gần như lực bất tòng tâm.

Quãng thời gian dày vò ấy kéo dài mấy tháng, cuối cùng tình trạng của Cừu Tiềm cũng ổn định, thế nhưng chưa kịp thở phào thì lại nhận được hung tin, Cừu Tiềm có khả năng sẽ phải ngồi xe lăn suốt quãng đời còn lại.

Vừa nghe tin, người sốc nhất không phải Cừu Tiềm, mà là Bạch Lăng.

Bởi trong kiếp trước, đến mười năm sau Cừu Tiềm vẫn là một người khỏe mạnh, không thương không tật.

Đời này, chỉ vì tai nạn ở nước V...

Nhìn gã đứng lên lại ngã xuống vô số lần, tức tối ném nạng đi, đột nhiên anh không dám tới gần gã.

Vì anh bắt đầu nảy ra suy nghĩ, nếu không phải vì mình, sẽ không có việc trả miếng Cừu Toàn, không có Cừu Toàn, sẽ không được Hồng Ngự hỗ trợ, vậy Cừu Tiềm sẽ không có cơ hội sang nước V, không có dự án của nước V, Cừu Tiềm sẽ không đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, bị kẻ khác ghen ghét đổ kị...

Những hiệu ứng nối nhau ấy bắt nguồn từ chính cái vỗ cánh bướm đầu tiên kia. Hơn hết, đáng nhẽ anh phải Cừu Khoát sẽ liên tục giở trò mà lại không nhắc nhở Cừu Tiềm nhiều hơn. Nỗi ăn năn ấy cùng với sự bất lực khi chỉ có thể đứng nhìn Cừu Tiềm càng ăn sâu, làm lòng anh nặng trĩu.

Những đêm thao thức ngày một nhiều, nỗi suy sụp cũng ngày một khó giấu.

Bao đêm liền anh mơ thấy Cừ Tiềm bước đi phẫm phẫm như trước.

Cho đến một đêm, Bạch Lãng mơ lại một ngày trước khi mình chết, ngày anh đi tìm Cừ Tiềm đối chất, gã nhìn anh đầy khinh bỉ, rồi cuộc anh chẳng kìm nổi lòng bật khóc trong mơ. Anh không biết, mình khóc vì nỗi tuyệt vọng kiếp trước, hay là nỗi áy náy không thể nói với Cừ Tiềm kiếp này...

Một đôi tay mạnh mẽ lay anh tỉnh dậy.

Cừ Tiềm ngã sấp trên người mình, thô lỗ lay anh, gọi, “Tỉnh, tỉnh dậy, sao lại khóc?”

Bạch Lãng vẫn không phân biệt được, đây là Cừ Tiềm trong mơ hay ngoài hiện thực, nước nử chỉ muốn ôm gã chặt hơn nữa. Nhưng vừa cử động đã nhận ra Cừ Tiềm nặng hơn hẳn bình thường, bây giờ anh mới nhớ ra gã đang bị thương, nửa người dưới gần như vô lực.

Bạch Lãng vội vàng nhìn về phía chân Cừ Tiềm, trong bóng tối, chỉ thấy chiếc nạng mà gã vẫn chống để tập luyện hầy còn gác bên chiếc giường cách đây mười bước, sau khi Cừ Tiềm bị chấn thương, vì để nhanh phục hồi, anh vẫn ngủ trên chiếc giường đơn dành cho người nhà bên cạnh. Thế nhưng giờ gã ngồi đây, gã chạy sang mà quên cả chống nạng?

Bạch Lãng ngẩn ra quên cả khóc.

Cừ Tiềm thở phì phò nặng nhọc, hết như mỗi lần tập phục hồi chức năng.

“Ác mộng à? Mấy hôm nay em đều không ngủ ngon.”

“Anh...” – Bạch Lãng lau nước mắt, nhất thời chẳng biết phải nói gì.

“Dịch vào trong, anh nằm cùng.” – Cừ Tiềm nhăn nhó đẩy Bạch Lãng, sau đó gian nan nhấc chân mình lên giường, “Đề lên cũng không sao, đằng nào cũng không cử động được, còn tiếc làm gì.”

Đột nhiên anh rất muốn thừa nhận tất cả với Cừ Tiềm.

Đối diện với người lo lắng cho anh chỉ vì cơn ác mộng, không quản ngại chiếc chân thương tật vẫn cố đến đánh thức mình.

Đêm hôm ấy, rốt cuộc Bạch Lãng cũng thừa nhận mọi chuyện trong kiếp trước.

50. Chương 50: Trong Ba Năm

Khi câu chuyện kết thúc, Bạch Lãng đã khóc thấm ướt một mảng áo trước ngực Cừu Tiềm. Có phải vì tìm được chỗ giải tỏa áp lực không mà vừa nói, nước mắt vừa trào ra không nghe anh khống chế.

Khóc thỏa thuê rồi, Bạch Lãng mới có cảm giác mệt mỏi và nhẹ nhõm thực sự, đồng thời lý trí cũng trở về.

“Không tin cũng không sao,” – nằm trong vòng tay Cừu Tiềm, anh khẽ nói, “Chỉ muốn kể anh nghe, đáng nhẽ phải kể từ lâu rồi...”

Cừu Tiềm vẫn giữ Bạch Lãng trong vòng tay, lặng im không nói.

Trong bóng đêm chỉ còn nghe thấy tiếng khịt mũi gián đoạn, Bạch Lãng không nói gì thêm, chỉ thở ra nhẹ nhẹ, bình tĩnh hơn, mới chợt mình muốn tránh ra ngoài, nhưng cánh tay vòng lấy anh đột nhiên ghì chặt, kéo lại anh vào lòng.

Lòng ngực ấm áp dán bên tai bỗng rung động.

“Anh tin.”

Bạch Lãng nằm im, nghe Cừu Tiềm nói tiếp.

“Nhưng mọi chuyện đã khác rồi... trừ chiếc dù anh che chở cho em trong kiếp trước, đời này anh vẫn sẽ làm.”

Bạch Lãng lại nghẹn ngào, nhắm mắt, vùi vào lòng ngực Cừu Tiềm.

“Ừm.”

“Vậy nên anh sẽ khỏe mạnh, em cũng thế, và Tiểu Hải cũng thế.” – vòng tay rắn chắc ghì chặt lấy Bạch Lãng, và như tuyên thệ một lời thề, gã nói, “Bởi vì lần này, chúng ta không để lỡ nhau.”

“... vâng,” – Bạch Lãng nghẹn ngào đáp lại. Anh không biết Cừu Tiềm cũng có thể tình cảm đến thế.

“Còn gã Khang Kiện kia, để anh xử lý, nên nín đi.”

Bạch Lãng xì cười.

Lấy áo bệnh nhân của Cừ Tiềm lau mặt, Bạch Lãng ngửa đầu, đôi mắt hơi sưng đỏ, nhìn gã.

“... Em yêu anh.”

Cánh tay ôm anh càng siết hơn thế.

“Anh cũng vậy, thả con à.”

Sau đêm đó, Cừ Tiềm phối hợp tuần tự với chương trình trị liệu của bác sĩ, không còn hấp tấp, vội vàng. Cố gắng, lạc quan, tích cực. Chỉ cần có một tia hy vọng, là gã không để Bạch Lãng thấy tuyệt vọng.

Tình trạng sức khỏe ổn định hơn, Cừ Tiềm chuyển đến nước D, nơi có nền y học vật lý trị liệu và phục hồi chức năng tân tiến nhất, để tiếp tục tiến hành những đợt trị liệu hoàn chỉnh và hiệu quả nhất, Bạch Lãng và Cừ Tiểu Hải cũng đi cùng. Sau hơn hai năm, cuối cùng kỳ tích cũng đến, Cừ Tiềm có thể đi lại được như người thường, thậm chí trong hoạt động thể dục thể thao chỉ kém hơn người thường một chút.

Trong thời gian đó, Cừ Tiềm cũng nhanh chóng xử lý người đứng sau vụ tai nạn.

Kỷ Di, vợ hai của Cừ Ân Tân.

Trong thời gian Cừ Tiềm nguy kịch, mặc dù địa vị của Cừ Tiềm bị lung lay trong gia tộc, nhưng vì mọi công việc vẫn được điều hành ổn định chắc chắn, không để kẻ nào có cơ hội chen vào. Nhất là khi mọi hợp đồng hợp tác đứng tên Cừ Tiềm đều có một điều khoản: *‘Khi thay đổi nhân sự, đối tác có thể chấp dứt hợp đồng.’*

Chỉ cần có điều khoản này, là mọi thành công mà Cừ Tiềm đạt được đều có thể đi theo gã.

Đây cũng là con bài tẩy mà Cừ Tiềm chuẩn bị sẵn ngay từ khi được Cừ Ân Tân nhận về Cừ gia chẳng có bao nhiêu tình thương. Ở mức độ trung thành, Cừ Tiềm làm thế khó tránh khỏi bị chỉ trích, nhưng đứng trên phương diện khác, đối phương đồng ý chấp thuận điều khoản này đơn giản vì biết năng lực của Cừ Tiềm. Dù sao, mỗi chủ doanh nghiệp đều rất rõ, trong một công ty, giá trị đích thực không phải ở việc công ty đó tích lũy được bao nhiêu tài sản, mà ở người quyết định chiến lược.

Vì thế ngay khi ra khỏi phòng cách ly, bước vào giai đoạn phục hồi, Cừ Tiềm và đội ngũ của gã không mất quá nhiều công sức đã giành lại quyền điều hành.

Bấy giờ mới là lúc đòi nợ.

Hung thủ gây án, người liên lạc và chủ mưu đều vị người của Cừu Tiềm điều tra cận kề. Mọi chứng cứ đều chỉ về phía Kỷ Di, nhưng chỉ xử lý Kỷ Di thôi chưa đủ, gã không muốn sau này mình lại phải đề phòng một Kỷ Di khác.

Vậy nên cùng lúc ‘*thanh toán*’ Kỷ Di, Cừu Tiềm đồng công bố mọi ghi chép về hành vi tham ô bòn rút của đám anh em cùng cha khác mẹ trong mấy năm liền ở Cừu gia. Từ vụ tai nạn mà chủ mưu là Kỷ Di, gã kéo toàn bộ đám anh em Cừu Khoát vào cùng với danh nghĩa là muốn ‘*giết người diệt khẩu*’.

Một chiêu này vừa hiểm vừa độc, đồng thời Cừu Tiềm cũng ‘*tìm kiếm*’ được rất nhiều bằng chứng đặc biệt quy chụp Kỷ Di và đám người Cừu Khoát là một lũ vừa tham lam vừa ăn cây táo rào cây sung, một khối u nhọt cần loại bỏ. Đương nhiên, trong đó có phóng đại hay vu oan giá họa hay không, không phải chưa có người từng nghi ngờ, song Cừu Tiềm không để kẻ khác có cơ hội tìm ra sơ hở. Đến cả thế hệ trước trong Cừu gia còn phải cảm thán chiêu chặn mọi đường thoát này của Cừu Tiềm là ‘*hậu sinh khả úy*’.

Mấy tháng trời nhỏ cỏ tận gốc làm Cừu Ân Tân như già đi mấy tuổi, chung quy, hành vi của mấy đứa con cũng khiến một người vừa là cha vừa là chủ gia tộc như ông phải muối mặt. Đúng lúc này, lợi ích đầu tiên từ dự án đầu tư dầu mỏ bên nước V có hồi đáp, những tuyến đường vận tải mới và đơn đặt hàng mới buộc Cừu Ân Tân phải công nhận Cừu Tiềm là người nối nghiệp trước sức ép từ những người trong gia tộc, đồng thời chuyển giao dần quyền lực trong ba năm tới.

Khi đó, Cừu Tiềm vẫn còn chưa rời khỏi xe lăn.

Song đã xác định nắm giữ toàn bộ Cừu gia.

Ba năm đủ để sự nghiệp kinh doanh của Bạch Lãng đơm hoa kết trái.

Bước sang năm thứ tư, bộ truyện đã xuất bản được năm tập, cả bộ truyện dài sáu cuốn, chỉ còn một cuốn cuối cùng sắp ra mắt độc giả. Lúc này, doanh thu xuất bản và những ấn phẩm đi kèm đã lên đến con số trăm triệu.

Số tiền này được đầu tư hết vào công ty chứng khoán ‘Thế giới số’. Chỉ trong một thời gian ngắn, ‘Thế giới số’ đã trở thành tập đoàn chứng khoán có quy mô lớn nhất cả nước. Sự kết hợp nhuần nhuyễn giữa các bộ phận kinh doanh, hậu cần, tài vụ và tái chính, ‘Thế giới số’ nhanh chóng trở thành một tập đoàn khổng lồ. Mà Bạch Lãng đứng đằng sau nắm giữ đến 1/3 cổ phần (*cộng thêm của Cừu Tiềm nữa là 2/3*). Có thể nói, mỗi bước đi đều có thể rung chuyển thị trường chứng khoán.

Bởi thế nên dù từ già sự nghiệp diễn viên ba năm, Bạch Lãng cũng không phải lo lắng chuyện tiền nong mà quay về nghề cũ.

Nhưng những ngành nghề khác thì chưa biết, anh chỉ hiểu rằng bản thân thích đóng phim thật sự. Con đường này tuy giống với kiếp trước, có nhiều khúc chiết hơn, nhưng sau ba năm khi Cừu Tiềm hoàn toàn

hồi phục trở về nước, Bạch Lãng vẫn nói anh muốn tiếp tục đóng phim.

Cừu Tiềm không dị nghị.

Dù sao Bạch Lãng cũng hy sinh ba năm diễn viên khi đang ở đỉnh cao phong độ nhất vì gã, vốn dĩ phải bồi thường cho anh.

Chẳng qua khi Cừu Tiềm nói vậy, Bạch Lãng chỉ cười từ chối. Hiện giờ, không nhờ đến Cừu Tiềm, anh vẫn có thể đóng những vai mà anh muốn. Bản thân anh có thể đi đến đâu, anh muốn tự trải nghiệm, không muốn Cừu Tiềm cướp đi sự thích thú của mình.

Nghe xong, gã chỉ淡淡 thối ra.

Sống với nhau mấy năm, Bạch Lãng nhận ra ngay sự khác thường.

Quả nhiên, sau khi tra khảo, Cừu Tiềm mới thừa nhận gã đã bỏ tiền ra mua đứt kịch bản ‘Loạn Phố’ vào ba năm trước, khi anh không còn tâm trí nào diễn tiếp. Năm đó, đoàn làm phim đợi Bạch Lãng mấy tháng, cho đến khi phải chính thức chấp nhận chuyện Bạch Lãng từ giả sự nghiệp thật, lúc ấy mới bấm bụng đi đổi diễn viên. Dù sao vai diễn ‘Lạc Tử’ mà Bạch Lãng tốn bao công sức tạo dựng nên, giao cho bất cứ ai khác đóng tiếp cũng là đổ sông đổ bể, nhân vật gần như hết mất bản sắc riêng. Cừu Tiềm cũng biết Bạch Lãng đã dồn rất nhiều tâm huyết vào đó, khi biết anh kiên quyết từ bỏ nghề, gã bèn cho người tạo áp lực mua đứt lại kịch bản, thậm chí còn không thêm công bố.

Vừa nghe xong, Bạch Lãng chỉ biết vừa tức vừa buồn cười, hồi khi ấy anh còn đang thở ô xy cơ mà?

Gã nhún vai, bảo may là Nhị Hồng vẫn đọc hiểu được mấy chữ gà bới của gã, rồi gã kéo khuôn mặt khó tin của Bạch Lãng lại gần, hôn một cái, hỏi, có muốn đóng tiếp không?

Bạch Lãng còn biết trả lời thế nào? Đây là tấm lòng của Cừu Tiềm, cũng là sự tiếc nuối trong lòng anh.

Vì thế, ‘Loạn Phố’ chính thức trở thành công việc đầu tiên đánh dấu sự trở lại của Bạch Lãng.

Ba năm cũng đủ để giới giải trí có những bước chuyển mình rất lớn.

Dung Tư Kỳ nhận được những giải thưởng danh giá về ca nhạc trong ba năm liên tiếp, giá trị con người đi từ người mới triển vọng bước thẳng lên hàng siêu sao biểu diễn trên những sân khấu lớn hoành tráng.

Đời trước, Dung Tư Kỳ không nổi tiếng nhanh như vậy. Đời này có lẽ vì công bố danh tính sớm, được

nâng đỡ nhiều, mà âm nhạc của cậu cũng được công chúng đón nhận nhanh chóng hơn. Mà với tính cách nghiêm túc của cậu ta, luôn cố gắng phấn đấu, không ngủ quên trên những lời khen, chính hai yếu tố này đã thúc đẩy Dung Tư Kỳ có những bước tiến xa hơn, kể cũng không có gì là lạ.

Còn Chu Khoan, ba năm qua ông cũng quay được hai dự án phim điện ảnh rất có tiếng.

Sau thành công vang dội của ‘Kim ngọc kỳ ngoại’, Chu Khoan nghiêm nhiên lọt vào top đạo diễn đa tài. Dù ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ giúp ông ghi tên vào danh sách đề cử đạo diễn xuất sắc nhất, nhưng cũng chính vì chi phí sản xuất quá lớn của nó mà ông không dành được giải thưởng. Tuy nhiên, hai bộ phim tiếp theo, có nền tảng ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ từ trước, chi phí ổn định, lại càng không thiếu dàn diễn viên tài năng, hai bộ phim sau này của ông đều thành công cả về danh tiếng lẫn doanh thu. Rất nhiều người nói rằng ông nên quay một tác phẩm tiêu biểu để dành giải thưởng đi thôi; bị nói thế cũng đồng nghĩa tài năng của ông đều đã được mọi người công nhận.

Bạn bè người quen đều có thành công nhất định, không phải bạn bè người thân cũng không chịu kém phần.

Phỉ Hồng từng cảnh báo trước khi Cừ Tiềm bị tai nạn, sau khi mất bộ đỡ của Cừ Khoát đại gia, bất ngờ là cô không hề xuống dốc.

Ngược lại, có vẻ Phỉ Hồng đã nhận ra con đường đúng đắn của mình, kỹ thuật diễn tiến bộ lên rất nhiều. Cũng không chỉ còn giới hạn ở những vai nữ chính đồng đánh bánh bèo, một số nhân vật nữ xấu tính chua ngoa, cô cũng nhận diễn bất kể có thể phá hủy hình tượng. Sau ba năm tích lũy kinh nghiệm và thành tích, một bộ phận không nhỏ khán giả đều cho rằng Phỉ Hồng có thể nhận được giải thưởng nữ hoàng điện ảnh lần thứ hai, đương nhiên lần này không chỉ nhờ cái mã.

Ngoài ra phải kể đến Khang Kiện luôn nằm trong diện theo dõi đặc biệt của Cừ Tiềm, hẳn ta cũng có những bước tiến rất dài trong sự nghiệp.

Sau khi cưới Lý Sa, với danh là con rể của CEO ‘Nhịp điệu giải trí’, Khang Kiện luôn dành được những cơ hội to lớn.

Đầu tiên là bộ phim cổ trang dài tập lấy chuyển thể từ một bộ tiểu thuyết võ hiệp mà ai cũng thích. Vai chính Đại sư huynh hiền từ nhưng trung nghĩa can đảm, nhân vật rất được lòng người xem, đề tài võ hiệp giang hồ cũng dễ dàng lôi kéo khán giả. Sau khi dành được vai chính từ tất cả đối thủ cạnh tranh, Khang Kiện chính thức bước lên đài nổi tiếng.

Sau khi bộ phim lên sóng, giống như khi Bạch Lăng quay xong ‘Chung một mái nhà’, cái tên Khang Kiện trở thành một hiện tượng trong giới. Lúc này, Khang Kiện tiếp tục tiến đến bộ phim hiện đại đô thị tiếp theo, vẫn là kiểu nhân vật bề ngoài trắng hoa, nội tâm chung thủy, trái ngược hẳn với bộ phim trước, để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng người xem.

Hai bộ phim dài kỳ, nối nhau phát sóng trong gần hai năm liên tiếp, giúp hắn vững gót chân và dành được rất nhiều sự mến mộ.

Hiện tại, chỉ mỗi lần đến công ty vu vơ cũng có đầy fan đứng chờ ở cửa reo hò.

Khi đã tiền tài trong người, Khang Kiện bắt đầu vươn tay ra đầu tư ngoài ngành.

Đây cũng là cách thức dùng tiền của đại đa phần giới nghệ sĩ, đầu tư sinh lợi vốn không có gì là lạ, nhưng riêng với Khang Kiện, ai sáng suốt đều có thể nhận ra là hắn không muốn mãi núp dưới bóng của ông bố vợ.

Cũng vì thế là nơi Bạch Lãng gặp lại Khang Kiện lần đầu tiên sau khi về nước không phải ở phim trường.

Mà là ở đại sảnh của tòa cao ốc trụ sở chính ‘Thế giới số’.

51. Chương 51: Gặp Lại Khang Kiện

Hôm nay đúng là ngày Bạch Lãng đến tham gia hội nghị cổ đông ở ‘Thế giới số’. Một mình anh nắm đến 2/3 cổ phần, không đi, số cổ phần tham gia không đủ nữa, hội nghị cũng phải hoãn lại theo.

Bạch Lãng tiến vào đại sảnh tòa cao ốc ‘Thế giới số’ mới khánh thành được một năm, không lâu sau có một người mảnh khảnh đeo thẻ, mặc quần bò áo phông bước vội từ trong thang máy ra với nụ cười niềm nở đón chào, “Ôi, Bạch thiếu, chỉ đợi anh thôi đấy, đi thôi đi thôi.”

Một câu ‘Bạch thiếu’ này làm Khang Kiện cũng đang ngồi trong sảnh đợi người nghe thấy phải ngoái ra, xung quanh hắn còn không thiếu những gương mặt trẻ tuổi ưa nhìn. Hóa ra hôm nay là buổi tuyển chọn người vào vai quần chúng cho quảng cáo của một bộ phận trong công ty, vì không đến mức phải quay thử nên tổ chức luôn trong văn phòng tầng một.

Cùng trong giới giải trí, thấy tiền bối Khang Kiện xuất hiện ở đây, dĩ nhiên ai cũng háo hức, vội vàng ra chào hỏi làm thân. Nói chuyện xong mới vỡ lẽ, hôm nay Khang Kiện có mặt ở đây chủ yếu để bàn bạc công việc làm ăn. Đẳng cấp sếp sòng rồi, khác hẳn với nhóm người mới còn đang ngo ngoe ở tầng chót như họ, nên ai nhìn Khang Kiện cũng vừa hâm mộ vừa ghen tị, giọng điệu cũng càng thêm thân thiết.

Đám thanh niên trẻ này đều trạc mười bảy, mười tám, chủ yếu vì điều kiện ‘Thế giới số’ đưa ra là vậy, nên thời điểm Bạch Lãng nổi tiếng ba năm trước, họ mới chỉ đang học cấp 2, nhớ được ca sĩ đã là giỏi lắm rồi, với diễn viên chỉ đóng phim như Bạch Lãng, người nhớ được khá hiếm.

Thế nên khi thấy Khang Kiện ngạc nhiên ngoái ra nhìn người kia trân trân, mấy người tò mò hỏi, “Anh Khang biết người đó à?”, “Người đó cũng trong giới ạ?”, “Sao em không có ấn tượng gì nhỉ? Chắc người mới rồi?”

Tiếng xì xào đột ngột vang lên trong đại sảnh yên tĩnh, khiến Bạch Lãng bắt giác ngoái ra, cũng thấy một

người đang nhìn về phía mình.

Vừa chạm mắt, Khang Kiện lại rúng động.

Đã ba năm biệt tích, Bạch Lãng hiện giờ như vừa giống lại vừa khác, nước da vẫn trắng, tóc mày vẫn đen, khí chất nhẹ nhàng trong trẻo, làm cho người ta có cảm giác như nhìn một miếng bạch ngọc đầy ôn hòa, muốn kề cận gần gũi. Mà lúc này, nét cười trên khuôn mặt Bạch Lãng hãy còn vương, dù đột nhiên chạm mắt với Khang Kiện, chỉ hơi ngạc nhiên và nụ cười nhạt bớt, nhưng vẫn thôi thúc hắn phải bước ra.

Hắn bỏ qua những tiếng hỏi han bên cạnh, cứ ngơ ngẩn đứng lên bước đến chỗ Bạch Lãng như bị thôi miên, “A Lãng, lâu rồi không gặp nhỉ.”

Bạch Lãng khẽ gật đầu, đáp lại khác hẳn quá khứ, “Khang tiên sinh.”

Khang Kiện vui như mở cờ, vì đây là lần đầu tiên Bạch Lãng đáp lại hắn sau thời gian lạnh lùng trước kia!

Phải chăng vì thành tích nổi trội mấy năm gần đây của hắn cuối cùng cũng làm tan tảng băng hiểu lầm trong quá khứ!

Tâm tư của hắn với Bạch Lãng trước kia rất phức tạp, vừa yêu lại vừa ghen tuông và bất công, nên hắn vờ như không biết những trò mà Lý Sa giở ra với Bạch Lãng. Nhưng bây giờ, hắn tự nhận mình đã vượt qua Bạch Lãng, sự ghen tị và bất công trước kia cũng dần bị bóng hình Bạch Lãng gợi tình trong mỗi giấc mơ chiếm cứ, khi đứng trước mặt anh, tim hắn rộn lên bình bịch.

Hắn bắt giác liếc nhìn bàn tay anh.

Chiếc nhẫn bạch kim ba năm trước vẫn nằm im ở đó.

Ba năm trước, khi Bạch Lãng chạy ra khỏi lễ trao giải, rất nhiều người trong giới nghe được thông tin Cừu Tiềm gặp tai nạn ở nước ngoài. Ban đầu người ta đồn Bạch Lãng ‘bỏ trốn’, sau đó thì dần chuyển thành ‘chân tình’. Sau của sau đó, không còn bất cứ tin tức gì của Bạch Lãng nữa, thậm chí ngay cả bộ phim ‘Loạn phố’ đang giai đoạn quảng bá cũng chững ngững. Mãi đến cách đây hai ba hôm, All Entertainment đột nhiên công bố tin tức quay tiếp bộ phim ‘Loạn phố’ sau ba năm dang dở.

Khang Kiện đang âm thầm khi nhìn thấy chiếc nhẫn thì đột nhiên có hai cái bóng lớn chắn trước tầm mắt mình, ngửa đầu nhìn mới biết là hai gã vệ sĩ đi theo Bạch Lãng này giờ, nghe chừng là thấy anh bị một kẻ lạ mặt ngăn đường lên tiến ra quan sát.

Khang Kiện nhanh chóng thay đổi nét mặt, cười nói, “Mới hay tin cậu về nước hôm nọ, nay đã gặp rồi, có duyên quá chứ nhỉ, hôm nào phải gặp nhau tâm sự đây. Ba năm rồi, mọi thứ thay đổi nhiều, có một số chuyện trong giới không lộ ra trên báo đài đâu, để tôi kể cho cậu kéo lại không biết.”

Vừa nói hần vừa lấy điện thoại ra, nghe chừng là muốn xin lại số anh, đúng lúc này một tiếng nói lạ hoặc bỗng xen vào, “Khang tiên sinh? Ra ngài ở đây à?”

Mọi người ngoài ra, chỉ thấy một người diện âu phục thẳng thớm, nom có vẻ là cấp quản lý, trên cổ cũng đeo một tấm thẻ nhân viên, ân cần gật đầu chào hỏi một lượt mới quay ra lễ phép nói với Khang Kiện, “Khang tiên sinh, phó phòng Lý đang đợi ngài trong phòng họp, ngài đứng đây...” – nửa câu sau bỏ lửng mang ý thúc giục.

Khang Kiện ngẩn ra, nhớ việc mình có mặt ở đây hôm nay là để thương thảo hợp đồng kho lưu trữ mà công ty mật dịch của hần đang muốn hợp tác với ‘Thế giới số’. Trước khi quay đi, hần thoáng thấy nét ngạc nhiên trên mặt Bạch Lãng, lại nhìn sang người đang đứng cạnh tiếp đón anh – một gã tép riu nhỏ thó ăn mặc xuề xòa, đột nhiên hần có cảm giác bản thân cao lớn hần, thế là bỏ thêm một câu, “A Lãng, mình có cuộc hẹn quan trọng, liên lạc với cậu sau nhé. Số điện thoại của mình vẫn vậy, chắc cậu còn lưu, mình chờ điện thoại của cậu đấy?”

Dưới sự thúc giục tinh tế lần thứ hai của viên quản lý, hần ngẩng đầu bước đi, chưa được mấy bước lại ngoái lại vẫy tay với Bạch Lãng, trong khi anh chỉ tròn mắt nhìn, đương nhiên cũng chẳng có hành động gì đáp trả.

Khi Khang Kiện đã biến mất sau cửa thang máy, người đứng cạnh dẫn đường cho anh mới quay ra hỏi, “Người quen của anh à? Có cần em dàn xếp không?”

Bạch Lãng mỉm cười, “Cần chứ, nhắc phó phòng Lý đừng ký hợp đồng với hần, mấy tháng nữa là công ty của hần phá sản rồi.”

Người nghe sững sốt, chớp mắt mấy cái bèn chà chà tay, “Cừu đại ca lại bày trò đúng không? Lần này phải cho chúng em giúp một tay đấy nhá.”

Bạch Lãng không đáp, chỉ vờ vai cậu ta, “Đi thôi, việc con con này không mượn giám đốc tài chính như cậu phải quan tâm.”

Sau khi bộc bạch hết với Cừu Tiềm, nỗi oán hận của anh với Khang Kiện vơi giảm đi nhiều, ân oán trong kiếp trước cũng được phủ đi sạch sẽ, điều đó khiến anh thanh thản hơn. Thế nên dù có gặp lại Khang Kiện, sự lạnh lùng và hận thù trong anh cũng không còn gay gắt như trước, đã có thể chào hỏi nhau như những người dưng xa lạ. Đương nhiên, một phần cũng vì Cừu Tiềm bắt đầu giảng bày ra với Khang Kiện.

Ngay khi Cừu Tiềm nghe xong câu chuyện của kiếp trước, cũng là lúc gã hoạch định tương lai của Khang Kiện. Ý của gã là kiếp trước Khang Kiện làm anh thân bại danh liệt thế nào, đời này gã sẽ trả lại cho hần y hệt, không nhiều hơn cũng chẳng ít hơn.

Dưới sự theo dõi sát sao, cuối cùng gã cũng tìm được chỗ để ra tay.

Sau hai năm duy trì cuộc sống hôn nhân tưởng như hạnh phúc, Khang Kiện bắt đầu có dấu hiệu bất khả kháng trước khát vọng đồng tính, sau một số show gặp mặt hội hè, nhiều lần hấn giở trò đòi bại với một số diễn viên ít tên tuổi với lý do say rượu. Nhưng Khang Kiện rất cẩn trọng. Dù hôn hít, sờ mò các kiểu, thì hấn vẫn không quên thêu thào tên Lý Sa. Nên dù đám diễn viên kia bị hấn sàm sỡ, muốn dọa dẫm vò lợi tức cũng bị hấn lấy lý do say rượu nhận nhầm người.

Là thật hay giả có lẽ chỉ người trong cuộc mới biết, nhưng lâu dần, tiếng đồn Khang Kiện say rượu loạn tính dần được lan truyền khắp trong giới. Chẳng qua so với tính chất lộn xộn của giới nghệ sĩ thì chuyện này chả bõ bèn gì, dù có rơi vào tai Lý Say hay Lý Minh thì cũng chỉ đến mức vài ba câu nhai đi nhai lại. Thậm chí, hấn còn nhờ tiếng đồn mà càng lộ liễu hơn.

Dù nắm thóp được chuyện này thì muốn đẩy Khang Kiện xuống dốc vẫn là chưa đủ. Một khi Cừu Tiềm đã muốn dẫn ai vào bước đường cùng, không lý nào gã lại để kẻ đó có cơ may trốn thoát. Thế nên, Cừu Tiềm bắt đầu ra tay ly gián Khang Kiện với hậu trường lớn mạnh của hấn, hay chính là Lý Sa và Lý Minh.

Thực chất gã cũng không tốn quá nhiều công sức.

Trong quan hệ giữa Khang Kiện và Lý Sa. Với bản tính vụng trộm của Khang Kiện, Cừu Tiềm cho rằng ngày hấn chính thức ngoại tình chẳng còn xa, mà kiểu gì đối tượng cũng là nam. Việc gã cần làm chỉ là tìm vài mẫu người đồng tính hợp guu Khang Kiện, xếp vào mấy vai quần chúng cạnh hấn là kiểu gì cũng có kẻ mắc câu.

Về phần quan hệ giữa Khang Kiện và Lý Minh thì càng dễ dàng. Tuy đã là bố vợ – con rể, nhưng trong lòng Lý Minh, Khang Kiện vẫn là gã đào mỏ bám váy vợ, giúp thì có giúp, nhưng trong một số trường hợp vẫn lẩn lút không nể mặt hấn ta. Nhất là trong một số cuộc hẹn xã giao quan trọng, Khang Kiện ngó ý muốn theo Lý Minh hòng chen một chân vào giới thượng lưu, nhưng bị Lý Minh hất một gáo nước lạnh rằng một thằng diễn viên thì biết gì. Lâu dần Khang Kiện cũng nhận ra, Lý Minh chỉ muốn đưa cháu ngoại, còn hấn thì mãi chỉ là cái gai trong mắt ông ta.

Cũng từ đó, xuất phát từ sự khó chịu vì bị khinh thường và nhẫn nhục vì ăn bám, hiển nhiên Khang Kiện muốn có được sự nghiệp của riêng mình. Nhưng trong giới nghệ sĩ, hấn phải dựa vào Lý Minh, không thể làm khác được, buộc hấn phải tìm một lối đi khác. Và với một kẻ có tiền đang gấp rút muốn đầu tư, chỉ cần dụ dỗ cho hấn tiếp cận với đám khởi nghiệp dẻo miệng môi chài thì sợ gì Khang Kiện cầm lòng nổi mà không ném tiền vào.

Chẳng qua mọi sự bố trí đều không nhằm vào sự nghiệp diễn viên của hấn. Ngoài vụ bê bối thuốc kích thích của đoàn phim lần trước bị phanh phui thì Bạch Lăng không muốn dùng cách này để bôi nhọ tác phẩm của Khang Kiện. Hơn ai hết, anh biết để hoàn thành một bộ phim là tâm huyết của rất nhiều con người, diễn hay đều được công nhận. Nếu anh muốn nghiền nát Khang Kiện trên con đường diễn viên, anh thả làm nó bằng thực lực của mình.

Cũng vì thế mà ngoài đóng tiếp ‘Loạn Phố’, Bạch Lăng còn hỏi Phương Hoa thêm cơ hội diễn xuất khác. May mắn lại mỉm cười khi tiết mục ‘Mời ai ăn tối’ giúp anh nổi tiếng trong quá khứ lại gửi thông báo mời một nam nghệ sĩ biết chút nấu nướng tham gia.

Việc này, đương nhiên Bạch Lãng nói với Cừ Tiềm về ý định tham gia của mình.

Song bất ngờ thay, người phản đối lại chính là nhóc con Tiểu Hải đang trợn mắt phùng má phùng phùng.

“Tại sao? Tại sao chú A Bạch lại muốn đi nấu cơm cho người khác?!” – nhóc con nhú tí đôi lông mày đen nhánh, gào lên hỏi.

Trong quãng thời gian Cừ Tiềm bị tai nạn, Bạch Lãng và Tiểu Hải đã trở thành trụ cột tinh thần duy nhất của nhau, ngày nào cũng ôm nhau an ủi. Đối với Bạch Lãng, Tiểu Hải đã nảy sinh một sự ỷ lại với người thân mà không chỉ là sự yêu thích đơn thuần.

Bạch Lãng sờ đầu nhóc tỳ đang ôm cứng mình, “Chỉ là chương trình thôi, chú vẫn về nấu cơm cho con ăn mà.”

Nhóc con vui đầu vào bụng anh, đòi hỏi một cách hiêm hoi, “Không đâu, chú A Bạch chỉ được nấu cơm cho nhà mình thôi.”

Cừ Tiềm cũng chậm chạp gật đầu, “Đóng phim đi, em còn thiếu một giải thưởng, lần trước không thấy tiếc hử?”

Bạch Lãng cũng bất ngờ nhìn gã, hẳn Cừ Tiềm biết chương trình này mang lại lợi ích thế nào cho anh trong kiếp trước.

Nhận được ánh mắt anh, gã hăm hừ, “Em nấu cho Nhị Hồng nhiều lắm đấy, cậu ta béo quay ra rồi.”

Bạch Lãng cạn kiệt, chả nhẽ lại bảo có mấy bát mì thôi. Tiểu Hải cũng ngửa đầu, năn nỉ ỉ ôi, “Chú đừng đi mà, nhá?” – nhóc con mè nheo khác hẳn nét ngoan ngoãn hàng ngày, cu cậu đang làm nũng.

Bạch Lãng biết mình thua rồi, vỗ đầu nó, “Rồi, chú không đi, nghe con hết.”

Nhóc tỳ hăm hử cười tíu tít, lại dụi đầu vào bụng anh.

Cừ Tiềm cũng không chịu cô đơn nhồm lên hôn anh cái chốc, “Ngoan.”

Bạch Lãng bất đắc dĩ, nhưng không thấy tiếc nuối một chút nào. Cuộc đời này, quả là đã khác.

52. Chương 52: Đút Dép

Cách ba năm, rất nhiều thứ phải chỉnh sửa nếu muốn quay tiếp ‘Loạn Phố’. Từ tạo hình, hội thoại cho hợp thị hiếu, rất nhiều chỗ không thể sử dụng nếu nối tiếp từ bản của ba năm trước. Chẳng nói đâu xa, đơn cử chiếc điện thoại, cái xuất hiện trong phim ba năm trước đã khác cái xuất hiện trong ba năm sau rồi, những sản phẩm quảng cáo được lồng ghép vào trong phim đều phải bỏ hết.

Khâu chọn diễn viên cũng gặp phải tình trạng tương tự, một số diễn viên đã thay đổi ngoại hình so với ba năm trước, thậm chí lịch trình của họ đã dày đặc không thể tiếp tục đóng, cũng phải quay lại hoặc đổi người mới. May là ‘Loạn Phố’ được xây dựng dưới dạng series độc lập, kịch bản chia ra nhiều phần nhỏ, không cần có sự liên hệ quá mật thiết giữa các vụ án, nên vẫn sử dụng được một nửa phần đã quay trước đó.

Đương nhiên ekip làm phim không cần thiết phải tốn công đến vậy, một vài tiểu tiết không thực sự ảnh hưởng hoàn toàn có thể bỏ qua. Nhưng bộ phim này là tác phẩm đầu tiên đánh dấu sự trở lại của Bạch Lăng, đại gia Cừu Tiềm đứng sau đã có lời, tiền có anh lo, các chú phải làm mọi thứ hoàn hảo nhất có thể. Vì thế nên dưới tình trạng tiền dè gầy cổ, toàn bộ kịch bản và phần đã quay xong đều được kiểm tra chặt chẽ lại lần nữa.

Tuy vậy, nhân tố chính trong đoàn không có sự thay đổi mấy, đạo diễn vẫn là Tần Cương năm xưa. Ngay khi nghe tin ‘Loạn Phố’ có thể quay tiếp, ông đã gác mọi kế hoạch để tiếp nhận ngay. Việc ‘Loạn Phố’ bị chết yểu năm kia, ông là một trong những người tiếc nuối nhất. Thực tế thì hầu hết mọi người trong đoàn đều mang tâm trạng tương tự. Từ đạo diễn, biên kịch và diễn viên, họ đều là những con người tài ba, cho nhau động viên và nhiệt huyết, cống hiến hết mình cho bộ phim, nhờ vậy mới tạo nên sức cộng hưởng mạnh mẽ. Thế mới biết khi đột nhiên có tin linh hồn của bộ phim – nhân vật ‘Lạc Tử’ buộc phải đổi thành người khác, về lý thì là chuyện tất yếu phải xảy ra, nhưng về tình thì vẫn khó mà chấp nhận.

Bởi hai thái cực đối lập nhau giữa bản tính thô lỗ luôn mồm chửi thề nặng giọng phương nam và vẻ điển trai nhã nhặn như một kẻ có học thức trong những khoảng lặng hiếm hoi cùng tồn tại trong nhân vật Lạc Tử, đã tạo nên những tương tác độc nhất vô nhị giữa các nhân vật trong phim, hình tượng đã đi sâu vào lòng khán giả. Nếu nửa cuối thay bằng một người khác, không ai dám khẳng định có thể giữ nguyên dấu ấn ban đầu.

Nặng lời thì day nghiêng Bạch Lăng vô trách nhiệm, cũng chế nhạo anh không cần phải diễn sâu tình thâm như thế. Song khi nhận phí giải thể, dù dày thật, nhưng ai cũng ngậm ngùi tiếc nuối.

Vậy nên sau ba năm, từ chủ chốt đến tiểu tốt, từ đạo diễn đến chế tác, nhà đầu tư All Entertainment mới của bộ phim đều liên hệ không bỏ sót ai. Người có thể đến thì đón chào, người không thể thì thay thế. Việc làm khéo léo này đã thành công lôi kéo hầu hết những gương mặt thân quen quay trở lại, để khi họ gặp mặt nhau giữa phim trường ‘Loạn Phố’ y hệt năm nào thì ai cũng có chung một nỗi niềm xúc động.

Đương nhiên, vào ngày đầu tiên Bạch Lăng có chuẩn bị tiệc liên hoan chào đón cả đoàn. Gần một trăm con người, Bạch Lăng không thể làm xuể, song anh vẫn cố gắng tự mình xuống bếp làm mấy món xem như tạ lỗi. Hôm ấy, cả Cừu Tiềm và Tiểu Hải đều tham gia với danh nghĩa là người nhà Bạch Lăng, chân thành cảm ơn đoàn làm phim đã cho hai cha con họ ‘mượn’ Bạch Lăng trong ba năm liền giúp họ vượt qua tình cảnh khốn cùng khi đó.

Có thể làm giám đốc Cừu nói ra những lời này, nỗi niềm tiếc nuối và bức tức trong mọi người cũng vơi giảm đi nhiều. Họ lại cùng chung tay bắt đầu công việc lần nữa với catse dày cộm cộp, thuận lợi triển khai việc quay tiếp ‘Loạn Phố’ trong niềm hứng khởi và hài hòa.

“Cắt! OK!” – Tần Cương vỗ đùi đen đét trên ghế đạo diễn, hô to, “Chiều nay quay cảnh thứ bảy!”

Nhân viên ekip vừa nghe hiệu lệnh thì bật dậy vào việc ngay, người thu bằng phản quang, người kéo dây điện, thu dọn đạo cụ, đem đi cất giữ. Một tiểu đội ba người cũng xông thẳng vào một góc của phim trường ‘Loạn Phố’.

Ra là ở đằng kia, Bạch Lãng đang lồm cồm bò dậy từ đồng đất, cả người chao đảo, làm Tôn Tịch Tân đứng kế bên la toáng lên, “Ồi tía má ơi, Bạch lão đệ, không sao chứ?” – vừa kêu vừa chạy ra đỡ.

Bạch Lãng đứng vững mới cúi xuống nhìn, ra là dép bị đứt, “Không sao, đứt dép thôi. Cám ơn.”

Tiểu đội ba người cũng chạy đến cạnh anh, người đi đầu khẩn trương bảo, “Anh Bạch Lãng, ngồi xuống đây nghỉ ngơi mau! Để em kiểm tra huyết áp!”

Bạch Lãng cũng thành quen với thái độ quá lỗ này, chỉ buồn cười giơ chân lên, “Không sao, anh bị đứt dép nên vấp ngã thôi.”

Anh chàng lực lưỡng trong ba người tức thì gào tướng lên, “Tiểu Vương! Lại đứt dép! Mấy đôi rồi hả? Lần này anh Bạch Lãng suýt ngã gãy chân rồi đấy!!”

Tiểu Vương đứng đằng xa, cũng là người chịu trách nhiệm hậu cần, nghe thấy thì nhảy cẫng cẫng, “Má!! Lại đứt hả? Để tui đổi! Chài ơi, biết thế đánh mưa của nước X nữa, đúng là hàng dỏm!”

Mọi người vây quanh cũng cười đùa, “Ha ha, Tiểu Vương à, tiết kiệm gì cái đôi dép lão! Kinh phí đầy ra, giám đốc Cừu còn mong cậu tiêu tiền hộ ấy chứ!”

Anh chàng hậu cần xoắn xuýt, “Nhưng dép này thì chọn kiểu gì, chả lẽ muốn Lạc Tử đi dép dát vàng à?”

Phim trường lại cười ồ lên, còn hề nhau thảo luận xem dính bằng keo 502 có được không. Thậm chí đạo diễn Tần còn dặn lần sau mua hết mọi mẫu mã dép lão trên thị trường về đây cho ông chọn.

Vừa nói, vừa có người cầm một đôi giày bệt ra đặt vào chân Bạch Lãng để anh thay, chu đáo cứ như Bạch Lãng là siêu sao hollywood, đến cả nam chính Tôn Tịch Tân cũng nhặt chiếc dép rách kia lên nghiêm cứu nguồn gốc xuất xứ.

Tình cảnh này, ekip làm phim quen hết rồi, chỉ có người mới vào là lạ lắm.

Ở một góc khác, một cô gái trẻ trung xinh xắn đang khoanh tay cười khẩy, “Trần đời chưa thấy khoa trương như thế bao giờ, có nhất thiết phải thế không? Đoàn làm phim này cũng tệ nạn lắm!”

Phỉ Hồng đứng gần nghe thấy thì nhìn sang, đầu chỉ nghiêng nghiêng nhưng đã đầy quyền rũ, nét yêu kiều và chín chắn trái ngược hẳn với cô gái trẻ mơn mớn xuân xanh.

Người nói cũng bắt gặp ánh mắt của Phỉ Hồng, cô tròn mắt đầy vô tội, “Em nói sai sao chị Hồng? Cái người Bạch Lãng kia không tiền không nổi, lần đề cử trước cũng đã ba năm, nhiều người xun xoe quanh anh ta chẳng phải vì Cừu tiền sinh sao? Vậy mà còn tự nhiên như không, mặt dày thật ỳ.”

Phỉ Hồng đánh giá cô gái, mỉm cười hỏi, “Thế nếu là em thì sao?”

“Em?” – cô ngẩn ra.

“Ừ,” – Phỉ Hồng nhìn Bạch Lãng đằng kia, “Nếu em được Cừu tiền sinh nâng niu như thế, em sẽ thế nào?”

Cô gái đỏ mặt e thẹn, “Nếu, nếu là em, nhất định em sẽ giữ ý, không rêu rao như vậy đâu.”

Nét ráng hồng đã tiết lộ bản thân cô gái cũng từng vụng trộm mơ mộng vãn vơ. Phỉ Hồng chỉ cười nhẹ, ghen tỵ cũng là tâm lý tất nhiên, cô quay đầu, từ tốn đi về phía Bạch Lãng.

Vụ án thứ năm trong ‘Loạn Phố’ nói về một minh tinh bị một gã biến thái theo dõi, tìm đến cảnh sát nhờ giúp đỡ. Ban đầu, vai diễn minh tinh này do Cừ Toàn đảm nhiệm, ba năm sau, giới tính của vai diễn được sửa từ nam thành nữ, khi chọn diễn viên, đoàn làm phim có nhã ý mời Phỉ Hồng đang rất được hâm mộ tham gia. Thế mới có chuyện Phỉ Hồng xuất hiện ở phim trường ‘Loạn Phố’ hôm nay, cô gái trẻ đứng cạnh Phỉ Hồng là Hứa Tâm Bình, đóng vai trợ lý của Phỉ Hồng, cũng là một ngôi sao nữ mới nổi nửa năm trở lại đây.

Bạch Lãng đã thấy Phỉ Hồng chưa thay trang phục diễn đi lại phía mình từ xa, định đứng lên thì bị tiểu đội y tế vội vàng đè lại, còn đang đo huyết áp thật. Bạch Lãng đành phải cáo lỗi, “Chị Phỉ, đã lâu rồi. Xin lỗi, em không thể đứng đây.”

“Cũng lâu thật,” – Phỉ Hồng mỉm cười, “Cậu cứ ngồi đi, tôi đến cảm ơn thôi. Bộ phim này sẽ nổi mà, rất vui vì có thể được tham gia diễn xuất.”

“Đạo diễn Tần chọn chứ phải em đâu,” – Bạch Lãng cũng cười, “Mà đúng ra lời này phải là chúng em nói mới đúng, cảm ơn chị đã cảnh báo.”

“Đây là việc nên làm mà,” – Phỉ Hồng cười nhạt, “Tiếc là vẫn không thể giúp được gì.”

“Dù sao cũng cảm ơn chị đã nhắc nhở,” – Bạch Lãng chân thành cảm tạ.

Nhìn Bạch Lãng, Phỉ Hồng khẽ nghiêng đầu đi, đột ngột nói, “Thực ra trước đó, là cậu đã nhắc tôi.”

Bạch Lãng ngạc nhiên, “Em?”

“Cậu nói, làm người phải biết nhìn xa trông rộng.”

Bạch Lãng ngẩn ra, bật cười, “Mấy năm qua, chị làm giỏi hơn em rồi.”

“Chị tin cậu sẽ đuổi kịp,” – Phỉ Hồng nhướn mày, tao nhã vươn tay, “Xin giúp đỡ nhiều.”

Lần này Bạch Lãng được đặc xá cho đứng lên, khẽ nắm bàn tay mềm mại của Phỉ Hồng, “Xin giúp đỡ nhiều.”

Phỉ Hồng cảm nhận độ ấm trong lòng bàn tay, cười tươi, định tán gẫu thêm thì chợt thấp thoáng thấy Cừu Tiềm đang đi tới ở một phía khác. Cô dừng lại, thu tay về, cáo từ rồi đi mất hút.

Cừu Tiềm nhanh chóng đến cạnh Bạch Lãng, vừa gỡ kính râm ra đã nhăn nhu mặt vào, “Khó chịu à?”

Trên chiếc bàn bên cạnh vẫn còn để chiếc máy đo huyết áp vừa mới dùng xong.

“Kiểm tra thường xuyên thôi,” – Bạch Lãng vỗ vai gã, lái đi, “Đi rửa mặt với em, em thấy hơi nóng.”

Cừu Tiềm không hài lòng, liếc xéo sang người vừa đo huyết áp cho Bạch Lãng. Cậu chàng nhanh nhẩu gạt đầu, “Không vấn đề thừa đại ca, chúng em vừa xác nhận rồi!”

“Thế sao lại nóng? Hay cảm rồi?” – gã dí trán vào trán anh.

Cả đoàn làm phim đã quá miễn dịch trước cảnh tượng tình tứ giữa thanh thiên bạch nhật này qua từng buổi quay.

Bạch Lãng thì vẫn ngại ngùng, đẩy gã ra, “Bình thường mà, đi thôi, em cũng đói rồi.”

“Vậy là vừa đói vừa sốt rồi còn gì? Đi, đi thôi, đi ăn!”

Gã nắm tay kéo anh đi vào phòng nghỉ ngơi mới dựng trong phim trường. Chưa đi được mấy bước đã nghe thấy một tiếng ‘Á’ nho nhỏ vang lên.

Cách đó mấy bước, một cô gái trẻ như vừa bị trật chân, đang ngòm xồm xuống xoa chân xuýt xoa. Trên mặt đất vương đầy tài liệu hân do cô làm rơi, trong đó có mấy tờ bay đến chân Cừu Tiềm. Bạch Lãng cúi xuống định cầm lên mà đã bị Cừu Tiềm nhanh tay nhặt mất, nhét vào tay cô gái, cũng chẳng kịp đợi người ta mở lời cảm ơn, gã đã kéo Bạch Lãng đi tiếp.

Cách mấy bước vẫn có thể nghe rõ mồn một tiếng Cừu Tiềm, “Tự dừng cô ta té là sao? Có cần bảo đạo diễn Tần chọn người nào thông minh lanh lợi hơn không?”

Bạch Lãng không ngoái đầu lại, chỉ đáp, “Không sao đâu, lúc quay đứng vững là được.”

Cô gái trẻ, hay chính là Hứa Tâm Bình mới nói chuyện với Phỉ Hồng ban nãy, mặt tái đi, cắn môi nhìn hai người đi xa dần, tập tễnh bỏ đi.

Phỉ Hồng đứng ngoài chứng kiến toàn bộ, chỉ cười khẩy.

Dù bản thân cô cũng rất ao ước, người kia bên cạnh người nọ, nhưng cô biết.

Chỉ đứng xa nhìn là đủ.

Hai tháng sau, ‘*Đu ma su tra**’ đã trở thành câu cửa miệng của mỗi người. Đó chính là câu bên miệng của Lạc Tử mỗi khi anh cất tiếng.

* *Câu chữ vô nghĩa, tác giả tự bịa, con edit cũng tự bịa =))*

Hết như dự đoán Tần Cương, Phỉ Hồng hay đa số mọi người trong ekip, “Loạn Phố” vừa tung ra đã chễm chệ trên ngôi vàng rating.

Nội dung chặt chẽ hơi hướm bí hiểm hấp dẫn, kết hợp với những pha hành động hài hước, động tác võ thuật tinh-chuẩn-đẹp và những vụ nổ hoành tráng, ngay từ giây phút đầu tiên quảng bá đã làm người xem phải choáng ngợp, đồng thời cũng dựng lên hình tượng đậm chất của mỗi nhân vật trong phim. Nam chính thứ nhất ‘Trần Phong Qua’ dạt theo hành trang là sự nhiệt huyết nhưng đôi khi tăng động bất thành linh, cùng với nam chính thứ hai ‘Lạc Tử’ xảo quyệt lại bướng bỉnh như ông già, ngay giây phút họ chạm trán và hiểu lầm nhau đầu tiên đã cuốn hút hết mọi sự chú ý của khán giả.

Sau bốn mươi lăm phút phát sóng, rating của bộ phim ngang nhiên đứng trên vị trí thứ ba. Nhất là đoạn cuối của tập 1, khi Trần Phong Qua bóp cổ Lạc Tử đẩy vào tường, mặt mũi đỏ gay gào lên, ‘*Anh, anh, đồ ăn trộm! Trả quần cho tui!!*’ – đã bắn trúng tâm lý của quần chúng hủ nữ, kéo rating của bộ phim lên thẳng hạng 1, từ đó về sau, ‘Loạn Phố’ đường đường trở thành chủ nhân của bảng rating.

Đương nhiên cũng phải dính chính một chút, ‘Loạn Phố’ không hủ hóa. Nam chính số hai là người yêu của chủ đầu tư phim đấy ạ, ngày nào cũng đến phim trường tình tứ kia kìa, ai dám tung hint ở trong phim? Chẳng qua tay lưu manh ‘Lạc Tử’ này quá hấp dẫn quần chúng, giống như những hành tinh xoay xung quanh mặt trời vậy, nam chính số một Trần Phong Qua cũng chỉ là người đầu tiên lộ ra ít nhiều hint theo diễn biến phim mà thôi.

Bởi thế nên ngay sau khi tập 1 được phát sóng, trên mục thảo luận của ‘Loạn Phố’ đã có hàng trăm bình luận.

“Má ôi, tại sao lại có người vừa đẹp trai vừa khốn nạn thế cơ chứ! Vừa bỉ vừa đẹp! Vừa đẹp vừa bỉ mới là vương đạo á á!!”

“Chọc mù mắt tau đi!! Bạch Lãng lẩn lê bò toài trên đất kìa!! Má, hoàng tử của đời tau-!!”

“Nhưng ĐẸP!! Lẩn lê lộn mèo cũng ĐẸP!! Phải gọi là hoàng tử lộn đi? Các má thấy hạp lý không??”

“Tôn má má cũng đáng khen lắm mà!! Đóng vai cảnh sát mà chym-te cứng dễ sợ!! Thắc không dễ đầuuuu!!”

“Chuẩn cơm mẹ nấu rồi!! Quá hợp với Bạch Lãng! Cừu Tiềm là gì!! Tôn má má x Bạch Lãng mới là cp!!”

*“Hủ nữ mời tấp vào lề!! Bạn bè thôi nhá!! Hủ cái ** gì cũng hủ!!”*

“Muốn hủ cũng phải xài đến mộng đã!! Há há!! Sôi cmn trào zôi!! Mình thích!!”

“Phì phì phì!! Admin đâu! Mau ra giữ trật tự!!”

“Cơ mà hình như có nữ chính đó á?”

“Hả? Ai? Giang hồ đồn thổi là có Phỉ Hồng, hay là chị ta?”

“Hình như chỉ là khách mời thôi, nữ chính là ai nhỉ? Đừng bảo là cái cô đóng Nghĩa Giao nhá?”

“Lạy hồn! Xứng không?! Tôn má má vẫn là của Bạch Lãng!! Ý kiến gì!!”

“Đúng rồi!! Chả có tý khí chất gì cả!! Quá kém!! Phải cường mới được?”

“Nữ chính quan trọng à? Có hay không không quan trọng, đây là phim trinh thám phá án cơ mà!”

“Không có nữ chính thì càng hint cứ sao!! Cầu đoán tên nữ chính nào ae!!”

“Tui nghi là có!!”

“Không có + 10086!!”

“Không có +2!!”

...

Khi mà khu vực thảo luận của ‘Loạn Phố’ vẫn sốt sinh sịch, thì Bạch Lãng đang đọc đến tập cuối của kịch bản.

Giống như cuộc tranh luận trên mạng, quả là ‘Loạn Phố’ có giấu một nữ chính.

Đọc phân cảnh hôn trong phần cuối kịch bản, anh liếc nhìn Cừu Tiềm đang ngồi trên sofa trông Tiểu Hải làm bài về nhà.

Từ từ khép kịch bản lại, anh lẩm nhẩm nghĩ, ngày đó phải làm gì để đuổi gã ta đi chỗ khác đây.

53. Chương 53: Diễn Trong Diễn Ngoài

‘Đu ma su tra!! Chú mày đánh lén tau phỏng?! Bảo chú mày diễn thôi mà chú mày làm thiệt à! Sao mà nhỏ mọn thế, mượn tạm một cái quần thôi? Giặt xong trả lại cho! Đến giờ vẫn còn nhớ, đúng là đồ ki bo!’

‘Tui, tui đâu có?! Nãy sợ Lâm thiếu phát hiện nên mới thế chứ bộ? Mà tui cũng nhẹ nhàng rồi, có làm sao đâu?!’

‘Sao sao cái đu!! Có làm sao là do chú mày quyết định phỏng! Không đổi lại để tau làm cho! Suýt thì đập trứng mũi tau rồi! Nếu không phải tau né kịp thì gãy mũi rồi đây này! Nhìn đi! Sưng lên rồi! Sưng lên rồi! Bằng chứng sờ sờ đây này! Cảnh sát Trần ạ!’

‘Làm gì mà quá lên thế, tý nào tui luộc trứng gà xoa cho, mới có tý đã la ầm lên, đúng là đồ đàn bà...’

‘Đàn bà? Mẹ chú mày không phải đàn bà phỏng!! Chú mày không phải do mẹ đẻ ra phỏng!! Đu ma!! Tau ghét nhất thằng nào lấy mẹ ra nói nhá!! Mẹ vất vả sinh chú mày ra mà đi chửi người khác còn dắt mẹ theo! Mẹ mang nặng đẻ đau còn nờ chú mày phỏng? Phỏng? À không, tau biết rì! Chú mày là cái đồ bám váy mẹ phỏng? Bám váy mẹ nên đi đâu cũng phải gọi mẹ ra che chở phỏng—’

‘Rời rồi rồi! Stop! Tui sai! Đều là tui sai! Được chưa?! Còn không lên xe đi! Nói nữa xe Lâm thiếu chạy mất rồi!’

‘Tau chả hiểu cảnh sát tui mậy học cái khi gì ở trường nữa mà lại giống mậy...’

Trong màn hình vẫn là khuôn mặt thân thuộc mấy năm trước, vậy mà chẳng thấy nét ôn hòa nhã nhặn vốn có đâu, chỉ còn gã lưu manh hể mở mồm ra là liến thoắng chửi bậy ngày bảy đêm không hết, tính tình nóng nảy, lập luận sắc bén. Cũng vì giằng co nhau mà có thể thấy rõ xương quai xanh mảnh khảnh và một phần da thịt lộ ra bởi chiếc áo chẳng bao giờ cài hết cúc.

Khang Kiện đang nhai bánh yến mạch bông nhìn đến ngẩn ngơ, mắt dán chặt vào phần da trắng ngần hé lộ, chỗ sofa bên cạnh bị lõm xuống vì có người ngồi vào cũng không làm hắn nhận ra, mãi đến khi có tiếng nói vang lên.

“Gọi mấy lần mà anh không nghe à?” – Lý Sa đẩy hắn, “Anh bảo đọc truyện cho Tiểu Cẩn nghe mà? Em vừa tắm cho con rồi, nó đang nằm trên giường đợi anh đấy. Vào đi.”

“Xem xong anh đi ngay, đợi anh một tẹo.” – nói rồi hắn vẫn ngồi im trên ghế, mắt dán vào tivi, Lý Sa bực dọc nhíu mày, cầm chiếc điều khiển trên bàn nhấn “Phụt!” – màn hình tắt ngúm.

Mới một giây trước trên màn hình còn là cảnh quay đặc tả Bạch Lãng với chiếc mũi thon thon và hàng mi dài rậm. Bị tắt ngang, Khang Kiện nổi giận, vừa định quay ra gạt gông mà gặp nét mặt Lý Sa là hắn lại nhẩn nhẩn nuốt vào. Bởi từ sau khi kết hôn, càng ngày Lý Sa càng tỏ ra sai khiến, nhắc nhở hắn rằng sau lưng cô còn một Lý Minh và giờ chưa phải lúc để trở mặt.

Khang Kiện hít thật sâu, mỉm cười, vòng tay qua vai Lý Sa dỗ dành, “Em phải thông cảm cho anh chứ, anh đang làm việc đấy còn gì. Anh Trần muốn anh nghiên cứu bộ phim này, dự án tiếp theo của anh cũng là về trinh thám, sợ sẽ bị ngáng đường.”

Lý Sa dụ đi phần nào, song vẫn đầy giọng mỉa mai, “Bảo sao ngày nào cũng đúng giờ bật xem như mất hồn mất vía, em còn tưởng phim có bùa mê thuốc lú gì, mà có cả cái thằng đồng tính kia đóng nữa chứ...”

Nghe vậy, Khang Kiện giật mình thon thót. Hắn biết, chuyện mình hôn đàn em trong những lần say rượu trước đã ít nhiều truyền đến tai Lý Sa.

Khang bình tĩnh, đầu tiên là nhích gần, hôn lên môi Lý Sa rồi ôm cô an ủi, “Biết người biết ta trăm trận trăm thắng em à. ‘Loạn Phố’ mới tuyên truyền hai tuần đã giúp Bạch Lãng lấy lại gần hết đang tiếng năm xưa, nói thật, anh rất hâm mộ cậu ta.”

Lý Sa chăm chú nhìn rồi dựa vào lòng Khang Kiện, hừ hừ nói, “Có gì giỏi đâu, anh muốn thì dự án phim sắp tới em bảo bố bơm thêm cho anh ít quảng cáo, tập trung tuyên truyền, còn sợ Bạch Lãng thắng anh à.”

Lý Sa không hứa hẹn ngay làm Khang Kiện có cảm giác cô lấy Lý Minh ra ban ơn cho mình, hẳn không dễ chịu lắm, nhưng vẫn phải nhịn nhục vâng về phần eo nhạy cảm của Lý Sa, cười đáp, “Rồi, anh biết em thương anh nhất. Đời trước anh phải tích đức lắm mới lấy được em.”

Lý Sa nhột nhạt, mặt ửng hồng, “Đồ dỏ mỏ này, còn không đi đọc truyện cho Tiểu Cẩn đi? Xong rồi... chúng mình có thể làm nhiều chuyện khác.” – câu cuối cùng đầy sức cám dỗ.

Khuôn mặt Khang Kiện vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng triu mến, chỉ có thân thể là lạnh toát.

Từ sau khi kết hôn, về mặt lý trí, Khang Kiện biết mình phải cố gắng giữ chặt chỗ dựa vững chắc Lý Sa này, cũng rất chung thành trong cuộc hôn nhân với cô. Thế nhưng, không biết có phải vì nổi tiếng rồi tâm hồn bắt đầu bẻ hướng, hay do càng dè dặt thì càng khát khao, mà vốn dĩ đang là một người song tính luyến ái, thì nay càng ngày hẳn càng nghiêng về ‘*đồng giới*’ hơn. Bởi thế mà dù đang ve vuốt cơ thể mềm mại trắng nõn của Lý Sa, hẳn cũng rất khó để nổi hứng.

Khang Kiện vòng vo lái chủ đề, “Đúng rồi, chuyện lần trước anh nói ấy, em nghĩ thế nào?”

Lý Sa ngừng cười, chần chừ đáp, “Ý anh là công ty mật dịch ấy á?”

Khang Kiện cố kiềm chế không để mình thể hiện quá nóng vội, chỉ bình thản gật đầu, “Ừ, lần trước anh có thương thảo với bên Thế Giới Số, họ không từ chối hợp tác, phó phòng Lý của họ còn nói khá quan tâm đến mặt hàng của công ty, anh biết đây chính là cơ hội em à. Nếu có thể hợp tác với công ty nền tảng mạng hàng đầu đất nước này thì những sản phẩm của chúng ta nhất định sẽ bán chạy, lúc ấy không phải lo về nguồn tiêu thụ.”

Lý Sa cắn môi, “Nhưng chúng ta cũng chỉ là người bình thường, muốn vay nhiều tiền như vậy, lần trước bố cũng phản đối–”

“Đến em cũng bảo bố em là người thường thì càng phải tin tưởng vào phó phòng Lý chứ?” – Khang Kiện cắt lời, “Sa Sa, nói thật, anh rất muốn phát triển sự nghiệp lần này để bố em có thể thay đổi cái nhìn về anh, cũng chứng minh em không chọn sai người, nhất định sẽ có ngày anh có thể cho em hưởng thụ tháng ngày hạnh phúc và sung túc nhất. Điểm này, em tin anh đúng không?”

Ở những câu cuối cùng, Khang Kiện nín vai Lý Sa, nhìn cô đầy tình tứ mà hứa hẹn. Làm mỗi nghi ngờ Khang Kiện lãnh đạm vừa nhen lên đã bị cô dập tắt, “Nhưng A Kiện, như bây giờ không phải tốt lắm sao? Giờ anh đã nổi tiếng, rất nhiều công việc muốn có anh. Anh chỉ cần đóng phim, kiếm một giải thưởng, nhất định bố sẽ thừa nhận năng lực của anh mà.”

“Ngay cả em cũng...” – Khang Kiện mỉm cười đầy chua xót, “Thôi, không sao, kỳ thật đây là vấn đề của riêng anh, do anh không đủ cho em tin tưởng,” – rồi hẳn buông tay, “Không nói chuyện này nữa, anh vào với Tiểu Cẩn đây.”

Khang Kiện mới nghiêng đầu đi, Lý Sa đã nín lại, “A Kiện...”

Hắn quay đầu vỗ vỗ tay cô, rất cảm thông nói, “Đừng lo, anh sẽ dùng tiền của mình để làm dần. Một ngày nào đó, gia đình em sẽ tin anh.”

Lý Sa nhìn thấy nét dịu dàng pha lẫn bất đắc dĩ trong đôi mắt Khang Kiện, cô xót xa, rốt cuộc cũng mỉm lòng, “Được rồi, em nghe anh. Anh thế chấp căn nhà này để vay đi, em không cần nữa.”

Mắt hắn sáng bừng lên trong tích tắc, lại chần chừ không ưng thuận, “Sa Sa, em chắc chứ?”

Lý Sa gật đầu khẳng định, “Vâng, dù thế nào, em vẫn ủng hộ anh!”

“Cám ơn em, Sa Sa!!” – Khang Kiện ôm chầm lấy cô, “Anh, anh nhất định sẽ không để em phải thất vọng!”

Lý Sa cảm nhận cánh tay rắn chắc của chồng mình, như được trở lại quãng thời gian ngọt ngào trước hôn nhân.

Khang Kiện tiếp tục vuốt ve cơ thể cô, “Vợ chồng mình cố gắng phấn đấu, tạm thời giấu bố em để đến lúc đó cho ông một bất ngờ nhé, nhất định ông sẽ...”

Lý Sa nhắm mắt, nghe đấng phu quân thì thầm phác họa một tương lai vô cùng rực rỡ.

Giây phút này, cô vẫn là người phụ nữ hạnh phúc.

Lại nhắc đến vấn đề phải đuổi Cừu Tiềm đi thế nào trong hôm quay cảnh hôn, không chỉ Bạch Lãng quan tâm, mà đạo diễn Tần cũng lo ngay ngáy. Không lâu sau khi đưa kịch bản, Bạch Lãng đã nhận được cuộc gọi của đạo diễn, ý hỏi anh có ý kiến gì không. Ông hỏi tế nhị, Bạch Lãng cũng ăn ý thông báo tuần tới Cừu Tiềm có lịch đi công tác ngoại tỉnh. Đạo diễn Tần mừng rỡ, rồi rít bảo sẽ sắp xếp ngay.

Trước một ngày quay, tối đó khi đang nằm trên giường, Bạch Lãng xác nhận lại lịch trình của Cừu Tiềm lần nữa.

“Mai anh đi tỉnh C xong có về ăn cơm tối không?”

“Không, có bữa xã giao, về đến nhà chắc cũng đêm rồi, cứ ngủ trước đừng đợi anh,” – Cừu Tiềm kéo chăn cho cả hai, “Mai đến phim trường hả? Có đi đâu khác không?”

“Không có,” – đột nhiên anh thấy hơi tội lỗi vì giấu giếm, “Mai em pha sẵn nước giải rượu chờ anh.”

“Sao thế, đau lòng hử?” – vừa nghe xong, gã đắc chí kéo anh vào sát mình.

Bạch Lãng nhìn gã, khôn ngoan thừa nhận, “Chứ sao.”

Cừu Tiềm sườn rơn, quặp chặt lấy người hôn hít.

Hơi thở ấm nóng quen thuộc ập đến, những khiêu khích và khuất đảo triền miên làm anh phải nhắm mắt lại, để mặc con tim và hơi thở gia tốc. Không ngoại lệ, cánh tay rắn rỏi của gã siết chặt, buộc anh không có chỗ để thở ra. Bạch Lãng đã mơ màng, rồi lại càng muốn cảm nhận nhiều hơn, sâu sắc hơn, vì thế mà rất hiếm hoi, Bạch Lãng chủ động luồn tay vào trong áo Cừu Tiềm.

Đời nào gã bỏ qua cái ám chỉ này, miệng lẩm bẩm vài tiếng, vừa nhiệt tình vừa cực cần mà giữ chặt anh trên giường. Bạch Lãng cũng thả lỏng phối hợp, đôi mắt ngân ngấn mơ màng như toàn bộ thế giới chỉ còn một mình người nọ.

Đến nỗi hôm sau, sáng sớm Cừu Tiềm thỏa mãn rời nhà, đến chiều vì đột ngột hủy lịch trình, vừa bay về thành phố A là gã đi thẳng đến phim trường đón người. Cũng đồng thời bắt chính quả tang một cô gái đang ôm hôn Bạch Lãng, làm gã tức tối đá bay chiếc thùng rác bên chân cái “Xoảng”!!

Tiếng động làm cả đoàn đang chăm chú vào máy quay phải giật mình đánh thót.

Sau đó, tiếng trách móc vừa chực thốt ra đều thay bằng tiếng hít mạnh.

Cừu Tiềm sa sầm mặt mũi, chỉ nhìn hoắm hoắm vào Bạch Lãng.

Đôi mắt tròn tròn của người kia có kinh ngạc và day dứt... gã híp mắt. Được lắm, nhất định là có tính trước rồi.

“Cứ tiếp tục đi,” – Cừu Tiềm nghiêng răng ken két, đi thẳng về phía phòng nghỉ của Bạch Lãng.

Sau đó lại “Rầm” một tiếng đóng cửa lại, thành công làm trái tim đang nơm nớp của mọi người phải giật thót lên lần thứ hai.

Ngay cả đến Tần Cương đang cầm bảng đạo diễn cũng ngơ ra, miệng mấp máy không nói được câu nào. Rõ ràng là đang trong công việc, một diễn viên chuyên nghiệp phải đáp ứng được yêu cầu diễn xuất của đạo diễn, thế nhưng đặt vào giữa hai người này, tự dưng Tần Cương lại thấy chột dạ chả biết vì sao.

Giữa bầu không khí căng thẳng ấy, Bạch Lãng thở dài, “Tiếp tục đi.”

Tần Cương hoàn hồn, húng hắng ho cho qua chuyện, nghiêm túc ám chỉ cả đoàn, “Được rồi, tốc chiến tốc

thắng đi!”

Mọi người đồng lòng nhất trí, mắt ai nấy đều cháy rực hai đốm lửa, tốc chiến tốc thắng nào!

... để tránh cơn cuồng nộ của Cừu lão đại quét tới tía má ơi!!

Chỉ có cô nữ chính vẫn bị che dấu kém may mắn kia là sợ run, áp lực quá lớn.

Vì, vì, vì, vì bị nhìn như thế, cô, cô, cô, cô nhất định quay hồng cho mà xem!!

Một tiếng sau, nữ chính hết hơi được mọi người đỡ ra. Ôn trời, cuối cùng cũng quay xong rồi. Dưới sự chỉ đạo của đạo diễn Tần, tốc độ thu dọn phim trường nhanh chưa từng thấy, lúc này, trước ánh mắt giục giã của mọi người, Bạch Lãng bị đuổi về phòng nghỉ.

Vừa vào đã trông thấy Cừu Tiềm ngồi dạng ra trên ghế, tựa đầu vào lưng ghế nghỉ ngơi.

Đương nhiên, mặt mũi chẳng tốt đẹp hơn tẹo nào.

Bạch Lãng cũng không biết nên nói gì, đành vỗ chân gã, “Quay xong rồi, về thôi.”

Cừu Tiềm mở mắt, lại nhắm vào, “Em nên báo trước cho anh biết.”

Bạch Lãng không muốn giải thích, đó là việc của một diễn viên phải làm, anh chỉ đáp “Vâng, em xin lỗi.”

Cừu Tiềm thì đẩy kim chế, “Như thế anh sẽ không thèm đến, bực cả mình.”

Đáp án làm Bạch Lãng ngẩn ra, bật cười, “Cám ơn anh.”

“Cám ơn cái gì, lại đây,” – giọng điệu gã vẫn sắc mùi thuốc súng.

Bạch Lãng nghe lời ngồi xuống, lựa chọn là trên đùi Cừu Tiềm.

Lần này sắc mặt gã sáng sủa hơn, nắm cầm anh, nghiêng đầu định hôn.

Nhưng chính Bạch Lãng lại lùi ra, “Em chưa đánh răng.”

“Em cần phải khử trùng,” – gã đe dọa.

Bạch Lãng đưa tay che miệng gã, “Không, như thế lại truyền sang.”

Cừu Tiềm nhướn mày.

Bạch Lãng đáp, “Em không thích.”

Cuối cùng, khi rốt cuộc hai người cũng dắt nhau ra khỏi phòng nghỉ, mọi người đều giật mình vì tâm trạng của giám đốc Cừu đã full vạch rồi.

Đạo diễn Tần Cương thì lén lút tán thưởng Bạch Lãng bằng một ngón tay cái, cũng quyết định lờ tịt đi đôi môi hơi sưng lên của anh.

54. Chương 54: Cừu Tiềm Vs Khang Kiện

‘Loạn Phố’ lên sóng được gần một tháng, về cơ bản thì không một tín đồ nghiện phim nào không biết đến hai nhân vật Trần Phong Qua và Lạc Tử.

Ngoài xuất hiện vào một khung giờ nhất định trên TV, trên mạng, nguyên nhân đưa ‘Loạn Phố’ trở thành trào lưu một phần cũng do được pr đầy đủ lúc trước. Có siêu thể lực nền tảng mạng ‘Thế giới số’ đỡ đầu tuyển sau, tốc độ update và download của ‘Loạn Phố’ vượt xa những trang web tự phát khác, người xem gần như có thể dễ dàng theo dõi các tập phim ngay tức khắc, hấp dẫn một bộ phận không nhỏ khán giả theo dõi.

Đương nhiên, trên mạng vẫn chậm hơn TV mấy tập, chủ yếu là để cảm ơn những khán giả trung thành đúng giờ ngồi trước màn ảnh nhỏ. Nếu muốn xem bằng tốc độ ngang truyền hình, vậy anh phải trả một khoản phí tương đương mới có thể xem được. Ban đầu dịch vụ nho nhỏ này chủ yếu để phục vụ một bộ phận khán giả bận rộn hoặc không thích xem tivi, nhưng không ngờ doanh thu từ dịch vụ này lại càng ngày càng tăng cao. Theo báo cáo thống kê tháng đầu tiên, có thể thấy được 1/5 người xem biết đến bộ phim thông qua con đường internet.

Điều đó cũng thể hiện rõ một chuyện, Bạch Lãng đã nổi tiếng trở lại.

Đương nhiên không chỉ có Bạch Lãng, nam chính số một Tôn Tịch Tân và một số vai phụ đặc sắc cũng đều được fan quan tâm chú ý. Có được thành công ấy là nhờ công sức của cả một tập thể, từ biên kịch, đạo diễn đến hậu cần, diễn viên, thậm chí cả những thành viên âm thanh và chỉnh sửa hậu kỳ, mặt nào cũng phát huy xuất sắc, cho người xem đều có chung một cảm nhận khi xem bộ phim, chính là “Đã”.

Có quá nhiều tiền đổ vào cũng là một nguyên nhân quan trọng khó mà bàn cãi, tiếp đó là có thời gian ba năm lắng đọng, nay được sửa chữa lại đương nhiên sẽ càng chặt chẽ và tinh tế hơn. Ngoài ra, một lý do quan trọng khác mà không ai biết chính là việc chủ đầu tư ngày nào cũng đến phim trường xem, làm nhân viên có muốn qua loa một tý cũng chẳng dám chênh mảng.

Thế nên ‘Loạn Phố’ phát lên là chuyện hiển nhiên, không có lý do gì là lạ.

Kết hợp với chiến dịch quảng cáo rầm rộ, giống như Khang Kiện đã nhận định, sau hai tuần công chiếu, Bạch Lãng gần như lấy hết lại được danh tiếng cũng như sự mến mộ năm xưa là hoàn toàn không nói quá.

Dàn diễn viên phụ trong bộ phim cũng đang khá bận mải với những tiết mục show truyền hình. Một bộ phim đang hot, mỗi chương trình chỉ cần mời một vai phụ trong ‘Loạn Phố’ đến tán gẫu thôi cũng đủ để khán giả hứng thú đón xem, có thể bám vào bộ phim để kéo rating lên, đương nhiên, lời mời từ các chương trình cũng nhiều như tuyết mùa đông.

Cũng vì những chương trình talkshow thế này mà chẳng mấy chốc tin đồn giám đốc Cừ đến phim trường hàng ngày đã bị phanh phui. Cả hôm giám đốc Cừ nổi giận khi thấy Bạch Lãng đóng cảnh hôn cũng được thêm mắm thêm muối, tam sao thất bản, đến nỗi Cừ Tiềm bị miêu tả thành một gã ghen tuông độc chiếm, làm Bạch Lãng nghe xong cũng phải phì cười.

Song nó cũng cho thấy quan hệ giữa Bạch Lãng và Cừ Tiềm đã được công chúng đón nhận hơn sau ba năm. Dù rằng lần quay lại giới nghệ sĩ này, đến bản thân Bạch Lãng cũng không còn băn khoăn vấn đề quan hệ của anh với Cừ Tiềm có rầm rộ hay không, có nên che dấu như trước hay không. Cuộc đời bất định, cố gắng nắm chặt hiện tại là điều mà cả Bạch Lãng và Cừ Tiềm đều thấu triệt trong ba năm qua.

Nhờ thế mà tình huống hai người cùng công khai xuất hiện cũng nhiều hơn ba năm trước. Bao gồm cả buổi lễ khai trương trung tâm mua sắm cao cấp khổng lồ.

Hôm ấy, Cừ Tiềm là khách vip được mời, gã dẫn theo Bạch Lãng đi cùng.

Đơn vị tổ chức mời cả nghệ sĩ đến giúp vui, bao gồm cả Khang Kiện đang khá có tiếng hiện giờ.

Đây được xem như lần đầu tiên và cũng là duy nhất mà Cừ Tiềm chạm mặt Khang Kiện.

Trung tâm thương mại cao cấp SKAI mới khai trương được mệnh danh là trung tâm thương mại có số lượng thương hiệu cao cấp cả trong và ngoài nước lớn nhất. Đối tượng khách hàng tập trung nhắm vào phân khúc thượng lưu, nên có cả quầy chuyên siêu xe, xe thể thao.

Cừ gia cũng có riêng một tầng trong trung tâm thương mại, mở câu lạc bộ cao cấp, cung cấp nơi nghỉ dưỡng xa hoa giúp các đại gia thư giãn, xua tan mệt nhọc sau những phi vụ đau đầu. Đánh vào tâm lý

thích khoe của của giới thượng lưu cũng như những hoạt động xã giao quan trọng nên rất được các thượng khách yêu thích.

Cừu Tiềm được mời với danh nghĩa chủ câu lạc bộ, chỗ ngồi cũng là song song với các doanh nhân khác. Gã được mời tham gia lễ khai trương, tính ra sau này vào đây tản bộ mua sắm cũng hợp lý nên dẫn theo Bạch Lãng, tiện thể tham quan câu lạc bộ nhà mình xem có thích hay không.

Chương trình khai trương hoành tráng không thể thiếu sự góp mặt của những người mẫu và nghệ sĩ được mời đến góp vui. Nhiều người trong số họ là gương mặt đại diện cho những thương hiệu có tiếng trong nước, đơn vị tổ chức rất nhanh trí trang hoàng một con đường hoa ngay bên đài phun nước tráng lệ giữa sảnh. Ngoài hiệu quả tăng thêm phần long trọng thì cũng kích thích nhu cầu tiêu tiêu của các đại gia. Vì là khai mạc nên trung tâm thương mại không mở cửa cho công chúng, chỉ phục vụ hơn một trăm vị khách vip được mời. Vì thế mà diễn viên nghệ sĩ đi trên bục hoa, mà bên dưới thì là một loạt các vị thượng khách hoặc có tiền hoặc có quyền.

Khang Kiện đi trên bục hoa nhìn thấy Cừu Tiềm đang ngồi bên dưới.

Khi mới nhìn lướt qua, Khang Kiện chỉ chừng lại, đến khi nhìn sang Bạch Lãng đang cúi đầu xem catalogue bên cạnh thì hắn mới khẳng định, kia đích thị là giám đốc Cừu vẫn thỉnh thoảng xuất hiện trên mặt tạp chí thương mại. Đây là lần đầu tiên Khang Kiện được trông thấy *‘tình địch’* ảo tưởng của mình bằng xương thịt. Giám đốc Cừu điển trai kiểu hoang dại hết lời đồn, khuôn mặt góc cạnh, lưng hùm vai gấu, chưa cần đứng lên cũng biết cao lớn cỡ nào.

Nên dù đang đứng trên bục, cảm giác vừa ghen tị vừa xấu hổ khó giải thích vẫn nhen lên.

Chỉ riêng một người trên bục một người ngồi dưới cũng đủ lộ rõ giá trị con người bất đồng.

Rốt cuộc Khang Kiện cũng hiểu vì sao hắn rất thiện chí mà Bạch Lãng vẫn hờ hững không thèm liên lạc... Chẳng phải quá rõ rồi sao? Dù hắn có danh tiếng, nhưng tại đây hôm nay, hắn vẫn chỉ là kẻ góp vui trên bục mà không phải đại gia dưới đài, có đầu óc khác biết phải chọn ai!

Sự thật phũ phàng đập tan hy vọng mới ấp ủ trong hắn.

Nhất là khi hắn thấy hai người bên dưới ghé đầu vào nhau; Cừu Tiềm thì thầm gì đó vào tai Bạch Lãng làm anh bật cười, Cừu Tiềm thấy thế thì thần nhiên chồm lên hôn anh, Bạch Lãng ngạc nhiên, dáo dác nhìn xung quanh, sau đó vừa bất đắc dĩ vừa bao dung mặc kệ, tiếp tục thì thầm với gã. Giữa lúc ấy... chí ít là cho đến khi Khang Kiện đi xuống khỏi bục thì Bạch Lãng chưa từng ngẩng đầu nhìn lên dù chỉ một lần.

Bước xuống đài, cảm giác đổ ập u ám trước kia lại tràn đầy lòng hắn lần thứ hai.

Bên kia Khang Kiện đổ kị, bên này Cừ Tiềm cũng chẳng thoải mái hơn.

Từ khi thấy Khang Kiện trên đài cho đến khai mạc tiệc rượu, Cừ Tiềm không rời khỏi Bạch Lãng nửa bước. Gã nhận ra dù Khang Kiện chỉ đứng ở xa nhưng ánh mắt hần liên tục dừng trên người Bạch Lãng. Mỗi lần như thế Cừ Tiềm lại dịch người, ngăn cản cái nhìn đăm đăm làm gã khó chịu này. Nếu không vì đột nhiên Bạch Lãng chỉ danh mục nói lát nữa muốn đi chọn mấy bộ ga giường thì Cừ Tiềm đã lôi người đi, nhìn cũng không cho nhìn rồi.

Song thái độ kỳ lạ của Khang Kiện đã cảnh báo Cừ Tiềm. Theo như lời Bạch Lãng thì sau khi sống lại, quan hệ giữa Bạch Lãng và Khang Kiện chỉ duy trì ở mức bình thường, không mập mờ như lần nổi tiếng thứ hai trong kiếp trước, lần Khang Kiện gỡ trò trước cũng chỉ vì bị Bạch Lãng làm sượng mặt trong phim trường ‘Chung một mái nhà’. Thế nhưng từ ánh mắt của Khang Kiện, gã phát hiện có lẽ Khang Kiện còn muốn nhiều hơn thế. Gã cũng không quên những cuộc gọi đến liên tục hơn ba năm trước, giờ ngẫm lại, thì quả là hơi quá với một tình bạn bình thường.

Nghĩ thôi đã làm gã thấy bức bối, lại chẳng ngờ, Khang Kiện vốn đứng xa quan sát bỗng nhiên đánh bạo đến gần.

“A Lãng, khéo thật đấy, chúng ta lại gặp rồi.”

Khang Kiện cầm ly vang đỏ, ánh mắt đăm đăm mới nãy đã biến mất, chỉ còn bộ mặt thân thiết hiền lành.

Bạch Lãng chỉ gật đầu, Cừ Tiềm thì quay sang hỏi anh, “Ai đây?”, kiểu không buồn nói chuyện với Khang Kiện này lộ rõ thái độ đối nghịch, huống chi Khang Kiện còn là nghệ sĩ, bình thường có khi đã thành phốt rồi.

Khang Kiện khó chịu trong lòng, nhưng khuôn mặt vẫn duy trì vẻ thân thiết, “Hân hạnh được làm quen Cừ tiên sinh. Tôi là Khang Kiện, trước kia từng cùng lớp diễn viên mới với A Lãng, là bạn cũ. Không ngờ hôm nay lại được gặp ở đây, quả là trùng hợp.”

Trước bản mặt trơ lì của Khang Kiện, Cừ Tiềm không khỏi quay ra nhìn hần, rồi cười khẽ, “À? Ra đây chính là Khang Kiện?”

Khang Kiện ngạc nhiên, “A Lãng nhắc về tôi với Cừ tiên sinh à?”

“Không, là chợt nhớ ra,” – Cừ Tiềm mập mờ nói, “Có lần bắt máy điện thoại.”

“Điện thoại?” – Khang Kiện sững sốt.

“Cũng lâu rồi, sáng hôm ấy tôi nhận cuộc gọi của Khang tiên sinh đến di động Bạch Lãng, chẳng qua Khang tiên sinh không nhận ra thôi.” – Cừ Tiềm tỏ ra rất rộng lượng và bao dung.

Khang Kiện cảnh giác, “Thế à? Tôi không nhớ lắm...”

“Cũng phải, chuyện con con ấy thì Khang tiên sinh sao mà còn nhớ?” – Cừu Tiềm cười khẩy, “Khi đó Khang tiên sinh còn có một đàn anh phải không nhỉ? Ngô Thắng Ân, có lần phải vào đồn vì thuốc lắc thì phải, không biết giờ thế nào?”

Khang Kiện nghe xong thì tái mặt. Hơn ba năm trước, chuyện có đàn ông nghe điện thoại của Bạch Lãng chính do hắn mách với Ngô Thắng Ân...

Giờ Cừu Tiềm đột nhiên nhắc đến điện thoại, nhắc đến Ngô Thắng Ân, chẳng lẽ Cừu Tiềm muốn ám chỉ gã đã điều tra ra chuyện này? – nghĩ vậy, Khang Kiện đột nhiên chột dạ, nơm nớp nuốt nước miếng, “Cừu tiên sinh, nói vậy, là có ý gì?”

Cừu Tiềm lại cười khẩy, mà Khang Kiện thì càng hoảng hốt.

Quả nhiên khi tiếng cười tắt đi, ánh mắt lạnh lẽo của Cừu Tiềm làm Khang Kiện phải hoảng sợ, “Xéo. Là ý này đây.”

Khí thế mãnh liệt làm Khang Kiện phải lùi bước, chân hắn còn run run, nhưng hắn vẫn cố gắng cứu vớt bằng cách nhìn sang Bạch Lãng. Thế nhưng Bạch Lãng rất bình tĩnh, không một chút nghi hoặc nào, rõ ràng là đã biết rõ mọi chuyện từ lâu.

Ra việc hắn ngầm hại Bạch Lãng đã bị... – nghĩ tới đây, một kẻ mặt dày mày dạn như Khang Kiện cũng phải nóng mặt xấu hổ, không dám cãi biện bạch, chỉ xoay người hoang mang chạy đi.

Cừu Tiềm nhìn theo bóng lưng chạy mất dép, bực bội nhổ toẹt một hơi.

Bạch Lãng thì bật cười hỏi, “Sao tự nhiên lại vậy?”

Cừu Tiềm nhớ ánh mắt u ám của Khang Kiện, gã không muốn Bạch Lãng biết một tẹo nào, chỉ bảo, “Có một số người, nếu em còn nể mặt hắn ta còn được đà lấn lướt.”

Bạch Lãng ngẫm lại thấy cũng đúng, “Quả thật, Khang Kiện đúng là loại người hiểm có ấy.”

Cừu Tiềm không muốn nấn ná ở chủ đề này, gã hỏi, “Thôi không nói hắn. Em xem còn thiếu gì thì nay mua một thể.”

Bạch Lãng hỏi lại, “Nay anh không có việc gì à?”

“Không có, anh gác hết sang một bên rồi.”

Nghe vậy, Bạch Lãng lấy điện thoại ra, xem thời gian bên trên rồi mới bấm gọi.

Cừu Tiềm nhướn mày, Bạch Lãng chỉ cười với gã, chờ bên kia bắt máy.

Sau mấy giây chờ đợi là một tiếng thét lên thật to, “ALO ALO ALO!! Chú A Bạch!! Chú gọi gì đó nha ~”

Học sinh cấp I hiện giờ đã bắt đầu được trang bị di động để tiện cho phụ huynh liên lạc. Bạch Lãng mua cho Tiểu Hải loại cục gạch dành cho bé, chỉ có chức năng gọi điện, nhưng đủ để cu cậu sướng rơn mất mấy hôm. Thằng bé rất thích chú A Bạch hay ba ba gọi điện nói chuyện với nó.

“Tan học chưa con?” – Bạch Lãng hỏi.

“Con tan rồi! Chú A Bạch!! Con kể chú nghe, cô giáo đang dạy—”

Sau đó là một mớ riu ra riu rít tiếng trẻ con, Cừu Tiềm đứng bên cạnh cũng nghe rõ chất giọng như loa phóng thanh của con mình.

Sau dăm ba câu đối đáp, Bạch Lãng mới bảo nó, “Tan học con bảo chú Hồng Hồng chở con đến đây nhé. Chú với ba con đang ở trung tâm thương mại chọn quà cho con, sắp đến sinh nhật rồi đấy.”

Trong điện thoại vọng ra tiếng thét sung sướng, Bạch Lãng không thể không kéo chiếc điện thoại ra xa tai, Cừu Tiềm thì cướp lấy, “Nói bé thôi, thằng con đần thối này, chẳng ai nói chuyện điện thoại như con cả, điếc hết cả tai!”

“Con muốn đi con muốn đi!! Ba Ba!! Ba nói với chú A Bạch đi!!” – Tiểu Hải vẫn gằm rú vào điện thoại, “Con tan học rồi! Con nói với cô giáo liền!!”

Cừu Tiềm điếc hết cả con ráy.

“Không được, con phải ngoan ngoãn nghe cô giáo dạy xong, không thì bố với chú A Bạch về đây!”

“Khôngggggg — đừng mà!! Đợi con!! Con, con, con muốn đi cùng cả nhà!!”

Qua tiếng gào thét của Tiểu Hải, rõ ràng quà đầu phải quan trọng, cái thằng bé muốn là ‘*đi cùng cả nhà*’ cơ.

Cừu Tiềm vừa cười vừa mắng rồi cúp máy, trả di động lại cho Bạch Lãng, “Anh thì sao?”

Kể cũng trùng hợp, sinh nhật hai cha con Cừu Tiềm chỉ cách nhau có một tuần. Hai chòm sao sư tử, sau

này sẽ âm ỉ lắm đây.

“Nếu anh không thích ga giường,” – Bạch Lãng tỏ ra thiếu não, “Thì để em nghĩ xem.”

“Gợi ý cho em, anh thích quà ở trên ga giường hơn,” – Cừu Tiềm thì thầm vào tai anh.

“Hay em tự thắt nơ?” – Bạch Lãng ngược mắt nhướn mày.

Dù chung quanh vẫn rất đông khách khứa, song Cừu Tiềm nhìn làm sao nổi, cúi đầu trộm một cái hôn nồng.

Sau sự kiện ở trung tâm thương mại, Cừu Tiềm đang tính cho đàn em bắt đầu thu lưới xử lý Khang Kiện, nhưng ai ngờ trước đó còn bị chơi một lần.

Vì mấy hôm sau, Hồng Hồng cau có đi vào công ty tìm Cừu Tiềm với một túi tài liệu trên tay.

Hồng Hồng báo cáo, “Cuối cùng hần ta cũng ngủ với người khác. Trong này là ảnh làm chứng, là một người mẫu nam mới, không phải người mà chúng ta sắp xếp.”

Cừu Tiềm không mở xem tài liệu bên trong, chỉ qua loa bảo, “Không khác nhau, cho tiết lộ tin tức dần đi.”

Hồng Hồng lại chỉ vào túi tài liệu, “Tốt nhất anh nên xem trước đi.”

Cừu Tiềm ngẩn ra, móc ảnh bên trong ra xem.

Mấy giây sau, gã ném bộp chúng xuống, chưa hả giận, còn đá vào chân bàn.

“Đ*t!! Thằng chó!!”

“Giờ xử lý sao?” – Hồng Hồng hỏi.

“Cho tiền đưa đi phẫu thuật, trước tạm thời đừng tung tin vội. Ngoài ra để Khang Kiện kiếm thêm tiền đi, lần này giới thiệu anh Đông cho hần, xem hần khuynh gia bại sản còn dám chơi nữa không!” – Cừu Tiềm thở phì phò, neho mắt âm hiểm nhìn đồng ảnh chụp trên đất.

Trong ảnh, một thanh niên đang độ xuân xanh, nụ cười ngây ngô giống Bạch Lãng đến mấy phần.

55. Chương 55: Chung Điểm

Muốn thuyết phục một người mẫu vô danh đi chỉnh hình không khó, chỉ cần nhử bằng một vài cơ hội quảng cáo và bồi thêm dăm câu nếu chỉnh sửa vài chỗ sẽ hợp hình tượng thương hiệu, thì ít ai là không mắc câu. Mà cũng chẳng tính là lừa đảo, bởi cơ hội công việc là thật, anh không muốn thì hoàn toàn có thể từ chối, trần đời chả có ai đã được lợi còn oán trời mình bị lừa. Cũng không cần lo lắng cậu ta từ chối, bởi còn đang cặp kè với người đã có vợ thì hẳn nhân cách cũng không ngay thẳng lắm. Thế nên Hồng Hồng giải quyết mọi chuyện khá suôn sẻ, không lâu sau đã ổn thỏa.

Về phần phẫu thuật cũng phải sửa lại cẩn thận. Không cần nhiều, chỉ cần chỉnh mí mắt và đuôi mắt hơi xệch lên một chút, khuôn mặt cậu người mẫu trẻ đã đẹp hơn, đôi mắt quyến rũ hơn, nhưng tổng thể thì không còn giống Bạch Lăng.

Mọi chuyện chỉ cần làm đến đây là đủ, tiếp theo, cậu người mẫu tên Lâm Thần Viễn này có bị Khang Kiện bỏ hay không đã không còn là chuyện Cừ Tiềm bận tâm. Đơn giản vì gã khó chịu với ánh mắt mà Khang Kiện nhìn Bạch Lăng, cũng như với người giống anh mà thôi.

Nếu Khang Kiện lại tìm một người khác giống Bạch Lăng thì sao? Chẳng lẽ lại cho đi phẫu thuật tiếp?

Câu trả lời của Cừ Tiềm là gã không để Khang Kiện có cơ hội ấy.

“Giám đốc Khang!! Ngài biết nhìn xa trông rộng thật đấy!!” – giám đốc Ngô công ty vận chuyển khâm phục khen ngợi Khang Kiện, “Tôi còn chưa hiểu miếng dán nhiệt là cái gì mà đã bán sạch sành sanh rồi! Tôi thấy phi vụ này ngài phải lãi gấp đôi ấy nhỉ? Ha ha, chỉ hỗ trợ vận chuyển thôi mà tôi đã thềm đỏ mắt rồi.”

Khang Kiện trong bộ âu phục phẳng phiu, cổ nén cảm giác đặc ý, “Có gì đâu, cũng nhờ bạn bè gợi ý tôi mới bắt kịp vụ này, may mắn thôi.”

“Ày không không, nói vậy không đúng! Có người biết cơ hội bày ra trước mắt, nhưng không tiền không can đảm thì cũng có dám đầu tư đâu! Chỉ riêng sự quyết đoán kịp thời này thôi là giám đốc Khang đã hơn đứt ổi người rồi,” – Giám đốc Ngô cảm thán, “Theo tôi thì ngài đi sai hướng rồi, với đầu óc kinh doanh nhạy bén như thế mà đi làm diễn viên thật là phí phạm, ha ha.”

Vài ba câu khen ngợi làm đã Khang Kiện sượng lằng lằng, hần giả dò ho húng hắng, “Rồi, ngài nói nữa là tôi nổ mũi mất. Lần này làm phiên giám đốc Ngô vận chuyển số hàng này đến kho hàng Long Thông ở tỉnh G, tôi thanh toán trước 30%, chuyển xong tôi sẽ thanh toán số còn lại.”

“Ày ày, gì phải vội, công việc của ngài phát tài như thế, tôi lo gì đâu mà không cho ngài nợ, hà hà, cứ chờ

xong xuôi tôi với ngài thanh toán cũng không vấn đề!” – giám đốc Ngô ân cần nói.

Khang Kiện càng nghe càng thuận tai, hài lòng gật đầu dặn dò thêm đôi ba câu nữa mới rời khỏi công ty vận tải. Sau đó đổi hướng, đi về phía khu nhà trọ ba tầng bình dân.

Mở cửa, Lâm Thần Viễn mặc chiếc áo thun thùng thình trễ vai ngồi trên ghế. So với tiêu chuẩn của người mẫu nam thì Lâm Thần Viễn hơi thấp, được cái tỷ lệ cơ thể cân xứng, đôi chân thẳng và thon gọn. Không bằng được tiêu chuẩn của thị trường Quốc Tế, nhưng làm đại diện thương hiệu trong nước thì vẫn dư dả.

Lâm Thần Viễn nghe thấy có người mở cửa, cậu thả thông chân, ngoái đầu lại cười, đôi mắt sau chỉnh sửa cong cong quyến rũ, “Anh đã đến.”

Trông khuôn mặt này, thật ra Khang Kiện rất khó chịu, nhưng nhìn tiếp đến đôi chân dài trắng trẻo buông thông và bờ mông cong hấp dẫn của Lâm Thần Viễn thì Khang Kiện lại tiếc không muốn bỏ. Dù đồ đàn này dám trốn hẩn đi phẫu thuật làm hỏng đôi mắt mà hẩn yêu thích, nhưng ít ra vẫn có thể giúp hẩn giải tỏa khát vọng tích lũy ngày tháng qua.

Khang Kiện ném chìa khóa, bước lại gần Lâm Thần Viễn, đề người nằm choài ra ghế, “Biết anh đến nên mặc vậy để quyến rũ đúng không?”

Lâm Thần Viễn chớp mắt vô tội, “Hôm nay anh không cần về ăn cơm với mẹ già ở nhà à?”

Khang Kiện giơ tay che mắt Lâm Thần Viễn, hôn ngẫu nghiêng xong mới ồ ồ bảo, “Đến đứt no cương trước đã,” – rồi chẳng đợi đổi phòng, hẩn hấp tấp lột đồ.

Trong quá trình vì đau mà Lâm Thần Viễn kêu rên mấy lần, sau đó ngoan ngoãn chịu đựng. Dù sao Khang Kiện cũng thề non hẹn biển rằng hẩn yêu cậu, chỉ ít trong nắm mồ hôn nhân kia, cậu chính là sự cứu rỗi của hẩn.

Cho đến khi ‘Loạn Phố’ phát sóng gần hết bộ phim, Bạch Lãng mới được phép tìm đến công việc tiếp theo.

Trước đó vì để kết hợp với việc quảng bá ‘Loạn Phố’, Bạch Lãng phải tham gia rất nhiều các buổi họp báo, talkshow, chương trình, nói chung lịch trình dày đặc làm Cừu Tiềm rất là khó chịu. Sau khi bỏ qua buổi thử kính của ‘Mời ai ăn tối’, Cừu Tiềm không cho Phương Hoa tìm công việc tiếp theo cho Bạch Lãng.

Dù sao bác sĩ phụ trách Phương Anh Hiệp cũng từng nhắc nhở, vì lao lực trong ba năm biến cố nên thành quả điều dưỡng cơ thể trước đó đều xôi hỏng bỏng không, giờ quay lại công việc, tuyệt đối Bạch Lãng không được để cơ thể chịu thêm sức ép.

Vì thế nên khi chọn phim điện ảnh hay truyền hình tiếp theo, Bạch Lãng không chọn những bộ cần nhiều hành động như ‘Loạn Phố’, để Cừu Tiềm nặng trĩu thì anh cũng chẳng thái gì, anh không muốn tự làm tự chịu.

Nhưng cái khó là còn kè thêm một lô điều kiện như không diễn cảnh giường chiếu, không hôn hít, bla bla...

Phương Hoa bóp mũi, điều kiện khắc nghiệt này đúng là đang thử thách năng lực của cô đây mà. Nhưng cầu nhàu là vậy, xong đâu đấy mấy hôm sau cô đã tìm một kịch bản hoàn toàn phù hợp với mớ điều kiện trên, bộ phim ‘Chung điểm’.

Mới xem qua kịch bản, Bạch Lãng đã biết đây không phải tác phẩm nhằm vào doanh thu phòng vé, mới đọc đại cương thôi đã thấy đau đớn quần quai rồi, nên sẽ không ai xem nó trên góc độ giải trí cả.

Câu chuyện kể về một thanh niên bị nhận định u não, có một ‘*chung điểm*’ đang đợi chờ. Sau khi đấu tranh và vùng vẫy, cuối cùng chính anh thuyết phục người thân và người yêu để bản thân chọn một cái chết không đau đớn. Xuyên suốt quá trình là những triết lý về giá trị của cuộc sống, danh dự của con người, vẫy vùng trong tình cảm. Thực tế, đây là một bộ phim dựa trên câu chuyện có thật. Để rồi khi đọc xong, Bạch Lãng ghen lời ôm kịch bản, làm cha con Cừu Tiềm phải hú vía.

Kịch bản nặng nề này do chính nữ đạo diễn tài năng hiếm có trong giới đạo diễn đảm nhiệm, Hứa Nghiên.

Hứa Nghiên rất giỏi trong việc thể hiện cảm xúc qua ống kính, hơn nữa tác phẩm của bà đều lấy trữ tình làm chủ đạo, ảm áp nhưng mãnh liệt, dành được rất nhiều lời khen từ giới chuyên môn, bà chọn tác phẩm khó hợp thị hiếu công chúng này đã làm Bạch Lãng rất tò mò, anh hỏi Phương Hoa số điện thoại và tự liên lạc hàn huyên với Hứa Nghiên.

Thì ra đáp án lại chính là vì mẹ của Hứa Nghiên đã qua đời vì chính căn bệnh này. Khi ấy bà không đồng ý, nhưng đến giờ bà vẫn băn khoăn, liệu có nên đồng ý hay không, bà muốn tìm câu trả lời.

Sau cuộc gọi, Bạch Lãng đồng ý nhận vai.

Dù đời trước, anh không có bất cứ ấn tượng nào với bộ phim này.

Mấy tháng sau đó, Bạch Lãng dốc lòng vào quay bộ phim ‘Chung Điểm’.

Lần này anh không cho Cừu Tiềm đến phim trường, lý do vì cần tập trung cảm xúc khi quay, có mặt Cừu Tiềm làm anh bị phân tâm, nên Bạch Lãng nhất quyết từ chối Cừu Tiềm đến ‘*quấy rầy*’, thậm chí cả tiểu đội y tế luôn theo chân anh ở ‘Loạn Phố’ cũng bị anh cấm không cho đi. Trên phương diện công việc, Cừu Tiềm tôn trọng quyết định của anh, bằng không đời nào gã chịu ôm cục tức lông lộn tự nhốt mình trong phòng nghỉ ở cảnh hôn ‘Loạn Phố’ hồi trước, trong khi thực tế gã chỉ cần hét một câu là phải sửa ngay. Vì

thể sau khi Bạch Lãng thề hứa đảm bảo tuần nào cũng đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe định kỳ một lần, Cừu Tiềm mới chấp nhận yêu cầu này của anh.

Nhưng chẳng mấy Cừu Tiềm đã phát hiện ra Bạch Lãng gầy rộc đi, mỗi khi kết thúc công việc về nhà là tâm trạng không vui vẻ, thậm chí là ảm đạm. Cừu Tiềm gắng hỏi mấy lần thì đều nhận được câu trả lời là cảm xúc dư lại sau khi diễn, cần có thời gian mới trở lại bình thường, cơ thể thì vẫn khỏe mạnh như thường.

Song càng ngày Cừu Tiềm càng nhận ra tình trạng trầm trọng hơn, hỏi ý kiến Phương Anh Hiệp thì ông xác nhận tim Bạch Lãng vẫn khỏe, sau khi hỏi hỏi về công việc của anh, ông giới thiệu cho gã một bác sỹ tâm lý. Ý là không biết Bạch Lãng cần, hay chính Cừu Tiềm đang căng thẳng mới thực sự cần.

Bất ngờ là bác sỹ tâm lý giúp được rất nhiều, sau khi hỏi han mấy lần qua điện thoại, ông bật cười đề nghị Cừu Tiềm nên mang người ra ngoài vận động hàng ngày là tình trạng sẽ khá lên.

Cừu Tiềm nửa tin nửa ngờ, song sớm tinh mơ hôm sau vẫn lôi cả ba người từ ổ chăn ấm ra.

Từ cổng biệt thự đi thẳng ra ngoài tầm mười mấy phút có một con đê.

Mấy hôm đầu, ngay cả Cừu Tiềm cũng thấy khốn khổ khốn nạn thật. Trời đã vào cuối thu, còn lười theo cả Tiểu Hải nước mũi nước dãi thông lòng. Chạy được một vòng xong về là bụng réo inh lên, nhưng được cái là sáng khoái cả con người. Quan sát thì thấy hàng mây vẫn nhú lại mấy ngày qua của Bạch Lãng đã thư thái đi nhiều.

Sau đó Cừu Tiềm lại kiếm ba chiếc xe đạp về. Một tuần sau, cả nhà ba người đã tập thành thói quen dậy sớm, nhân lúc trời vừa hết sương chim chóc chuyển cảnh là đạp mấy vòng dọc con đê.

Duy trì thói quen này một thời gian đã giúp Bạch Lãng vượt qua thời gian quay áp lực.

Hai tháng sau, vào ngày đóng máy ‘Chung Điểm’, Bạch Lãng về nhà sớm, nấu ăn đợi hai cha con Cừu Tiềm về. Bấy giờ anh mới chợt nhận ra đã lâu lắm rồi anh không xuống bếp.

Tiểu Hải về nhà trước, vừa mở cửa đã thấy mùi bánh rán hành thơm phức, nhóc tỳ sung sướng chạy vào bếp rí rầu đòi ăn trước. Tiếp đến là Cừu Tiềm, vì vấn đề cảm xúc của Bạch Lãng trong khi quay phim mà Cừu Tiềm đã gặt ra rất nhiều công việc xã giao, ngày nào cũng về nhà ăn tối, hôm sau còn thể dục mỗi sáng.

Hôm nay, vừa vào nhà đã thấy Bạch Lãng bê bát canh, mỉm cười bảo gã đi rửa tay chuẩn bị dùng bữa.

Cừu Tiềm biết mọi chuyện đã qua, gã bỏ giấy tờ trong tay, lại gần hôn anh.

Đổi lấy một câu “Cảm ơn” từ Bạch Lãng.

Gã cười đáp, “Cảm ơn gì, chỉ cần em khỏe mạnh!”

Quá trình tuy vất vả, nhưng những cố gắng và nỗ lực của anh không phải vô ích.

Hai tháng sau, trong lễ ra mắt ‘Chung Điểm’, ngay cả Cừ Tiềm đến xem cũng cảm động, hết phim rồi vẫn còn cay mũi.

Không biết là ai, khi đèn trong rạp vừa sáng lên báo hiệu bộ phim kết khúc, đã đứng dậy vỗ tay.

Một người, hai người, ba người, rồi ngày càng nhiều người đứng dậy.

Đôi mắt ai cũng chứa chan cảm xúc.

Không một lời khen hay nhận xét, chỉ có tiếng vỗ tay rào rào.

Tiếng vỗ tay ngày càng vang vọng khắp rạp chiếu, mãi chưa ngừng.

Như những xúc cảm chân thật khó có thể biểu đạt bằng lời.

56. Chương 56: Cơ Hội Mới

Khi Bạch Lãng tập trung vào quay ‘Chung Điểm’, Khang Kiện cũng bận rộn với công ty mạo dịch của hắn.

Trước khi Khang Kiện nhằm vào căn nhà của Lý Sa, Cừ Tiềm đã bắt đầu nhử mồi cho hắn ném được trái ngọt từ kinh doanh. Từ đó mới có thể dụ dỗ hắn đi vay nhiều tiền hơn nữa ném vào bấy. Nếu cho công ty của Khang Kiện phá sản ngay lúc ấy, thì đủ để hắn mất hết tiền bạc của cải tích góp, cũng không ngóc nổi đầu trước Lý Minh, nhưng như vậy thì vẫn còn một Lý Sa làm chỗ dựa cứu vớt hắn, dù sao khi ấy Khang Kiện vẫn chưa chính thức ngoại tình...

Nhưng sau này có thêm một Lâm Thần Viễn chọc tức Cừ Tiềm, khiến gã quyết tâm nuôi lòng tham của Khang Kiện lớn hơn nữa, hắn càng tham, ngã sẽ càng đau.

Khi Khang Kiện lấy bất động sản dưới danh nghĩa Lý Sa đem đi thế chấp được 6 triệu, Cừ Tiềm hào

phóng cho hẳn kiếm thêm một món hời. Với số tiền sáu triệu thế chấp và ba triệu có sẵn, chỉ non nửa năm thành lập, công ty mạo dịch của Khang Kiện đã có doanh thu gần 20 triệu.

20 triệu... chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến Khang Kiện lú lờ. Số tiền mà một minh tinh màn bạc phải trải trải quay phim chụp ảnh hơn nửa năm mới kiếm được, đằng này vừa không phải ề cổ học thuộc kịch bản, suy nghĩ cách diễn, vừa không phải dầm mưa dãi nắng sớm chiều chạy show, cùng lắm là mấy bữa tiệc xã giao, tiền đã cuộn cuộn đổ vào tài khoản, quả là công việc nhàn hạ lương cao.

Khi đã lỡ ném thữ trái ngọt, đời nào Khang Kiện còn thềm để ý sự nghiệp diễn viên, lúc nào cũng chỉ chăm chăm vào đầu tư, đầu tư, và đầu tư. Vai diễn quản lý tìm cho có thể từ chối được thì đều từ chối, quảng cáo hay gương mặt thương hiệu cũng được chắt hay chớ, fanpage và fanclub càng không ngó ngang, hầu hết thời gian rảnh rỗi đều cắm mặt vào xem tạp chí tài chính, không thì cũng đợi chờ tin tức từ Tiểu Từ, hay chính là Từ Lệ – người được Cừ Tiềm sắp xếp ngay từ đầu.

Chẳng qua sau khi lời lãi được hai mươi triệu, Khang Kiện cảm thấy Tiểu Từ ghen tị với vận may của hẳn mà dần dần không thấy liên lạc nữa.

Thực chất không chỉ Tiểu Từ, người thân bạn bè biết Khang Kiện mở công ty (*bao gồm cả Lý Minh*) cũng không quá quan tâm thành tích nổi trội của hẳn. Người không biết nội tình thì chỉ cười nói chúc mừng, trong khi về mặt thì không mấy tin tưởng; người hiểu rõ nội tình như Lý Minh thì chỉ nhại nhèo bằng một câu ‘*May mắn*’.

May mắn? May mắn ư?! May mắn cũng là một phần của thành công!! – Khi Khang Kiện đắc ý khoe khoang thành tích của mình hồng dầm đạp lên sự cao ngạo của Lý Minh, thì chỉ cần nghe đến hai chữ ‘*May mắn*’ cũng đủ làm hẳn giận tái mặt.

Về đến nhà, Khang Kiện tức tối hất đổ bàn, lần đầu tiên chỉ vào mặt Lý Sa chửi bới, “Hôm nay cô thấy rồi đấy!! Ông bố quý hóa của cô khinh tôi!! May mắn ư!! Chỉ may mắn thôi ư! Tôi thức khuya dậy sớm chạy ngược chạy xuôi quan hệ mà ông ta chỉ nói là may mắn ư!!!”

“A Kiện...” – thấy Khang Kiện bùng nổ, Lý Sa hoảng sợ ôm chặt con. Thực chất cô cũng cảm thấy cha mình nói đúng. Một mặt biết Khang Kiện may mắn là thật, nhưng một mặt lại muốn tin tưởng vào khả năng của chồng mình, cô không nỡ hắt cho chồng một gáo nước lạnh, chỉ đành ba phải, “Dù sao chúng mình cũng kiếm ra tiền rồi mà? Kết quả mới là quan trọng mà anh, một thời gian nữa chắc chắn bố sẽ hiểu, chúng mình dùng số tiền kia trả nợ, sau đó chuộc lại nhà...”

“Chuộc? Chuộc gì?! Đấy là vốn của công ty tôi! Cô với ông bố quý hóa của cô cứ chống mắt lên mà xem!! Tôi sẽ cho các người thấy năng lực thực sự của tôi!!” – trút giận xong, không thềm nhìn đứa con đang khóc vì cha mẹ to tiếng, Khang Kiện đập cửa bỏ đi.

Để lại Lý Sa vẫn ngây ra như phỗng, quên cả đuổi theo. Trước giờ trong mắt cô, Khang Kiện vẫn là một người chồng dịu dàng và tình cảm.

Trong khi đó thì Khang Kiện thoải mái như rót cuộc cũng xả hết được nỗi oán hận tích lũy lâu nay. Vì

hắn chợt nhận ra, hắn hoàn toàn có thể tự dựa vào tài năng của mình để kiếm tiền; mà còn phải kiếm thật nhiều tiền, đã không cần dựa hơi Lý Minh thì hắn cần gì phải đội Lý Minh lên đầu, cần gì phải làm thẳng hầu cho Lý Sa nữa. Thế mới biết cảm giác được thẳng lưng mắng chửi Lý Sa thật là đã.

Nghĩ vậy, tâm trạng Khang Kiện càng khoáng chí, hắn thủng thẳng đi đến nhà trọ của Lâm Thần Viễn, cảm giác như cuối cùng hắn cũng đến bước ngoặt cuộc đời. Mà đây chỉ là khởi đầu, một tương lai huy hoàng xán lạn chỉ còn cách hắn không xa. Vì thế, Khang Kiện quyết định tối nay sẽ dẫn Lâm Thần Viễn đến câu lạc bộ thư giãn.

Câu lạc bộ chính là nơi Tiểu Từ dẫn hắn vào trước đây, phí thường niên đắt muốn học máu, nhưng quan trọng là có rất nhiều doanh nhân thành đạt hay tề tựu ở đây.

Cũng đồng nghĩa với hàng tá cơ hội kinh doanh.

Mà Tiểu Từ đã mang lòng ghen tị, không dùng được nữa, cơ hội kế tiếp chỉ có thể do chính hắn tìm mà thôi...

‘Tôi chưa từng khóc ở rạp bao giờ, biết thế không dẫn vợ đi. Nhưng hóa ra cô ấy còn khóc hơn tôi, ha ha, còn đòi tôi giấy ăn, vo thành cả đống.’

‘Đoạn giữa tôi phải cố kìm nén đến run cả người, kết quả là người bên cạnh khóc òa lên, hô hô, ra là bên cạnh không nhịn được khóc trước.’

‘Đến lúc ra khỏi rạp mà đầu óc tôi vẫn lơ mơ cơ mà, người thì mờ hơi đậm đà, chắc khóc mệt quá, nhưng thấy lòng thanh thản lắm, như mơ vậy, hiệu quả không tệ đâu hi hi.’

‘Xem xong biết là phim mà tự thấy nỗi buồn phiền của mình chẳng đáng tạo nào. Tức giận hay buồn bực vì vài việc con con, đúng là toàn làm quá không. Nhớ trong phim-’

‘Mấy thím cuồng ngược chắc thích, chứ em không dám xem lại lần hai, đủ rồi, quá đủ rồi, cảm giác mệt tâm dã man. Nhưng nếu gặp ai chưa xem thì chắc chắn em sẽ bảo người đó nên đi xem, trải nghiệm thế này đáng thử một lần.’

‘Vỗ tay thật, kể ra thì hơi ngu ngu nhưng lần đầu tiên mình vỗ tay với màn ảnh, rõ ràng không có người nhưng vẫn... kiểu muốn nói thế nào nhỉ, biểu đạt cảm giác trong lòng ư?’

...

Sáu người mắt đỏ hoe nhận xét sáu đoạn mà họ thích nhất bên trên chính là toàn bộ nội dung của clip giới

thiệu phim ‘Chung Điểm’, cuối cùng kết thúc bằng hình ảnh cả rạp chiếu đứng dậy vỗ tay khi bộ phim vừa chấm dứt. Đó là tất cả.

Nói cách khác, trong trailer của ‘Chung Điểm’ không có bất cứ một trích đoạn phim nào. Trên áp phích cũng không hề có nhân vật, chỉ có một chiếc giường đơn bình thường.

Phương thức tuyên truyền này để kích thích trí tò mò thôi thúc khán giả vào rạp xem. Ý là xem trailer thôi thì không đủ, muốn xem thì đến rạp xem trọn vẹn bộ phim, đó mới là điều bộ phim mong muốn.

Vậy nên giai đoạn quảng bá trước khi ra mắt, khác hẳn với những bộ phim điện ảnh khác cần diễn viên phụ đi đàm đạo, hay giới thiệu vắn tắt nội dung qua một số show truyền hình, thậm chí cả talkshow như ‘Trước sau màn ảnh’ để phối hợp với quảng bá bộ phim cũng đều bị đoàn làm phim từ chối.

Ekip thực hiện vẫn duy trì hình thức đăng những clip ngắn về cảm xúc của những khán giả đã xem, mỗi câu đều là những cảm nhận chân thực nhất về ‘Chung Điểm’, thế nên có rất nhiều các phiên bản clip khác nhau, đến khi ‘Chung Điểm’ chính thức công chiếu cho khán giả thì trên mạng đã có hơn một trăm lời nhận xét của người xem. Trong mỗi clip là sáu người, đồng nghĩa với việc chế tác gần 20 phiên bản trailer khác nhau của bộ phim. Cũng nhờ thế mà không gây nên sự nhàm chán trước số lượng đồ sộ trailer được phát tán, ngược lại còn khơi gợi nên sự tò mò của khán giả.

Đề cập đến chi phí cho hình thức tuyên truyền này, thì kể có hơi ngược đời khi mà thực tế kinh phí thực hiện bộ phim tình cảm này không hề cao. Song ai bảo Bạch Lãng đóng nhân vật trong phim, mà sau lưng Bạch Lãng còn có một Cừ Tiềm. Cừ Tiềm đồng ý không can thiệp vào quá trình quay phim, nhưng khi quay xong rồi, gã tự giác thâu khâu tuyên truyền cho bộ phim vì đơn giản nó không hề ảnh hưởng đến diễn xuất của Bạch Lãng.

Nhờ thế mà chỉ trong tuần công chiếu đầu tiên, doanh thu phòng vé đã lên thẳng con số 80 triệu, vượt sự mong đợi của đạo diễn Hứa Nghiên.

Tuần thứ hai cũng từ từ tăng lên, chứng tỏ hiệu quả từ dư luận đang phát triển theo chiều hướng tốt và lan dần.

Đến thời điểm này, những người có kinh nghiệm trong giới đều có chung nhận định là bộ phim đã thành công; kể cả là tính chất nghệ thuật, sức hấp dẫn hay doanh thu phòng vé đều có thành tích đáng nể. Vì đối với phần lớn phim điện ảnh theo lối tình cảm thì sau hai tuần mà rạp vẫn nóng là đủ hái trái ngọt rồi.

‘Chung điểm’ tiếp tục gặt hái thành công tại rạp, Bạch Lãng thì nhàn rồi ở nhà.

Vì vấn đề cảm xúc trong khi quay ‘Chung Điểm’ buộc Bạch Lãng phải đáp ứng yêu cầu nghỉ ngơi một thời gian sau khi quay xong phim của Cừ Tiềm. Những công việc hạng nặng như quay phim điện ảnh hay truyền hình đều tạm dừng không nhận, quảng cáo ngắn hay gương mặt thương hiệu cũng được Cừ Tiềm

dặn trước Phương Hoa, nếu không phải cơ hội ngàn năm có một thì tốt nhất đừng có làm phiền Bạch Lãng.

Phương Hoa khinh bỉ cái câu ‘*ngàn năm có một*’ kia, lắm bầm việc gì phải cố ý đề ra một cái ngưỡng chót vót, trong khi thực chất chỉ muốn đóng cửa nghỉ ngơi cho mắt công. Thế mà chẳng ngờ mấy hôm sau, một cơ hội công việc gần như phù hợp với điều kiện ‘*trên gởi*’ kia đến thật, làm Phương Hoa tức tốc lao thẳng đến biệt thự tìm Bạch Lãng.

Ra là bộ truyện mà Bạch Lãng đã mua bản quyền mang lại thu nhập gần trăm triệu đồng kia sắp bước vào giai đoạn quay tập thứ bốn, trong tập này xuất hiện một nhân vật là du học sinh Châu Á, và họ muốn mời Bạch Lãng đảm nhiệm.

Bắt đầu từ ba năm trước, nhà xuất bản bộ truyện bên nước G bắt đầu có ý định chuyển thể tập đầu tiên thành phim. Sau một năm dàn dựng công phu, tập đầu tiên thành công trở thành phim điện ảnh, nhờ hiệu ứng kỹ xảo tiên tiến đã tái hiện trọn vẹn sự sống động, tinh tế và đồ sộ của những khung cảnh huyền ảo chỉ có trong tiểu thuyết, một lần nữa đưa danh tiếng của bộ truyện lên một tầng cao mới.

Năm nay là năm chuyển thể thứ tư, cũng quay đến tập thứ bốn của tác phẩm.

Từ tập này, câu chuyện có thêm sự góp mặt của một người Châu Á, tuổi tầm 20, là một du học sinh. Sau khi chọn lựa các khuôn mặt Châu Á nổi bật thì tổng đạo diễn Jackson rất vừa ý với diễn xuất chín muồi của Bạch Lãng, tuy độ tuổi đã qua nhưng vì khuôn mặt Châu Á trông luôn trẻ hơn Châu Âu mấy tuổi nên không thành vấn đề, điều kiện cũng tương đối phù hợp, thế nên mới nảy ý mời Bạch Lãng đảm nhiệm vai nhân vật này. Ngoài ra thì Bạch Lãng còn có quan hệ đặc biệt với bộ phận bản quyền trong nước nữa.

Vừa nghe xong, Bạch Lãng cũng vừa sửng sốt vừa không tin hết như Phương Hoa, sau mấy giây thì gạt đầu ngay. Cơ hội ngàn năm có một này, thù lao hay lịch trình không còn là vấn đề quan trọng, được tham gia bộ phim này với anh không khác gì một cơ hội xa vời bỗng dưng hiện ra trước mắt.

Chẳng qua nghe xong tin này thì mặt Cừ Tiềm đen hơn nhọ nồi. Dù phải đến nửa năm sau bộ phim mới bắt đầu quay, nhưng một khi đã ấn định công việc kế tiếp thì kiểu gì cũng ảnh hưởng đến chất lượng thời gian nghỉ dưỡng. Bạch Lãng không thể phản bác lại Cừ Tiềm, vì thực tế là anh cũng định dùng thời gian rảnh này đi traу dồi vốn ngoại ngữ thật. Không thể cò kè mặc cả, Bạch Lãng chỉ còn nước thề non hẹn biển sẽ ngoan ngoãn nghỉ dưỡng trong nửa năm này, đồng thời Cừ Tiềm bảo gì anh cũng nghe.

Xem xét thái độ thành khẩn của anh, Cừ Tiềm bắt mẫn ra lệnh, mai phải theo gã đến câu lạc bộ, và đưa cuốn catalogue nhỏ được thiết kế tỉ mỉ trên tay cho anh.

Bạch Lãng mở ra xem, những bức ảnh bên trong phô bày trọn vẹn khung cảnh xa hoa lộng lẫy của câu lạc bộ.

Hắn gã muốn anh nghỉ dưỡng nhưng lại sợ anh buồn chán nên mới tìm chỗ giết thời gian đây mà.

Bạch Lãng ngoan ngoãn ôm Cừ Tiềm – *Được, anh đi với em.*

Vậy mà chẳng ngờ, ngay hôm đầu tiên, Bạch Lãng và Cừ Tiềm đã gặp hai người không ngờ tới.

Khang Kiện và Lâm Thần Viễn.

57. Chương 57: Shangri-la

Tiếng nhạc du dương xoa dịu tâm hồn, giai điệu jazz nhẹ nhàng mà không buồn bã.

Được trang hoàng bằng gỗ hồ đào cao cấp kết hợp với những chiếc sofa êm ái và gối ôm cỡ nhỏ, vừa thoải mái tự nhiên như ở nhà lại không kém phần tinh tế sang trọng, nổi bật lên khung cảnh thành phố lấp lánh ánh đèn về đêm bên ngoài cửa sổ, cùng với một góc ban công có thể ra ngoài trời hóng gió ngắm cảnh từ trên cao, đây là phòng rượu đẳng cấp rất được lòng các vị khách vào mỗi tối của câu lạc bộ ‘Shangri-La’.

Lâm Thần Viễn dè dặt đặt menu xuống, đôi mắt hoa đào mở to nhìn ngó xung quanh, cả người nhấp nha nhấp nhồm.

Khang Kiện cũng đang cầm một quyển menu, loại rượu rẻ nhất trong đây có giá hơn 1000 tệ, đến nước khoáng cũng lên đến gần 100 tệ, tuy xót ruột nhưng Khang Kiện vẫn bình tĩnh chọn một loại rượu mắc hơn loại rẻ nhất một chút, sau đó nhìn sang Lâm Thần Viễn đang ngồi đối diện, hỏi, “Em uống gì?”

Lâm Thần Viễn mãi nhìn ngang ngó dọc, nghe vậy chỉ lắc đầu, “Anh quyết định là được.”

Khang Kiện cười, lại chọn một ly giống thế, phẩy tay cho bồi bài rời đi, sau đó mới quay ra nói với Lâm Thần Viễn, “Cứ thoải mái thôi, Tiểu Viễn, sau này chúng ta sẽ thường đến đây giết thời giờ.”

Chung quanh là những cuộc nói chuyện thì thầm và tiếng những chiếc ly chạm nhau leng keng rất khẽ, làm Lâm Thần Viễn bất giác hạ giọng thì thầm, “Anh toàn bàn công việc ở đây à, sang trọng quá, em chỉ sợ thành trò cười cho anh thôi.”

Khang Kiện thoải mái dựa vào sofa mềm mại, kéo phẳng tà áo, “Quen dần thôi mà, người vào đây cũng chỉ hơn người ngoài ở cái hầu bao thôi. Nhưng không phải cứ có tiền là vào được đâu, muốn vào phải có người giới thiệu, sau đó xét duyệt danh tính mới được trở thành hội viên, nếu không chỉ có thể dùng thẻ thử nghiệm vào ba lần thôi.”

“Vậy anh là hội viên rồi à? Cừ thật ấy!” – Lâm Thần Viễn nhìn hấn đầy hâm mộ.

“Sắp rồi, đợi Tiểu Từ bảo anh Đông giới thiệu anh gia nhập hội viên, chắc cuối tháng là lấy được thẻ.” – Khang Kiện dự kiến.

“Ồ, thành hội viên thì có ưu đãi gì? Chiết khấu mấy cái loại rượu đắt lẽ lúc này ấy hả?” – Lâm Thần Viễn thấy rõ vẻ đắc ý trong lời lẽ của Khang Kiện, cậu lấy lòng hỏi thêm mấy câu.

Quả nhiên, hần khoái chí bật cười, “Quan trọng không phải là rượu mà là cơ hội giao tiếp Tiểu Viễn à, chỉ cần quen biết với những người hay đến đây, kiểu gì cũng nghe ngóng được không ít cơ may kiếm tiền, đây mới là thứ có giá trị nhất.” – một trong những lý do Khang Kiện hài lòng với Lâm Thần Viễn chính vì cậu ta mãi mãi là người ngược lên nhìn hần, mà không phải từ cao nhìn xuống hần như Lý Sa.

“Ra thế,” – Lâm Thần Viễn gật đầu tiếp thu, nhìn nốt xung quang lần cuối rồi mới nói, “Vậy tối nay có ai quen biết anh không? Có cần ra chào hỏi không?”

Khang Kiện nghe vậy cũng nhìn quanh một vòng, nhận ra mấy nhân vật lần trước được Tiểu Từ dẫn đi làm quen. Nhưng họ đều đang có đối tượng nói chuyện và có vẻ như không nhận ra hần, Khang Kiện không biết có nên ra chào hỏi hay không. Giờ nghĩ lại, lần trước đều là Tiểu Từ dẫn đi.

Nhìn đám doanh nhân nói cười tự nhiên, Khang Kiện cũng thấp thỏm, lại có Lâm Thần Viễn ngồi cạnh nhìn chăm chăm, hần không muốn làm việc mình không chắc chắn, đúng lúc bồi bàn mang rượu ra, Khang Kiện bèn lái đi, “Nào, cạn ly đã, dẫn em đến để mở mang tầm mắt, em mới là ngôi sao của đêm nay.”

Lâm Thần Viễn nhoẻn cười, “Cám ơn anh.”

Khang Kiện hài lòng uống một ngụm rượu trước đôi mắt sùng bái và hâm mộ của Lâm Thần Viễn. Song chưa kịp nhắm nháp thưởng thức xem rốt cuộc rượu này có gì đặc biệt mà giá cả lại đắt thế thì bầu không khí yên tĩnh bao quanh bỗng nhiên bị phá vỡ.

Tiếng nói chuyện nho nhỏ ban đầu chợt lớn hơn, một số người đứng dậy đi về phía cửa, dễ dàng xác định được nguồn gốc của sự xáo trộn. Khang Kiện cũng từng gặp tình huống này, điều đó chứng tỏ có người vai vế hơn xuất hiện. Hần tò mò ngoái ra nhìn.

Từ những tiếng xôn xao “Ô cậu cũng đến à?”, “Sao đã ở đây rồi?”, “Mau lên, chỉ thiếu cậu thôi!” đón chào cho đến khi đám đông vây quanh dần giãn ra, Khang Kiện mới thấy trung tâm của sự xáo trộn là Cừu Tiềm và Bạch Lãng. Trước hai người họ là một người đàn ông trung niên đang tươi cười dẫn đường. Khang Kiện nhận ra người trung niên này, đó là quản lý câu lạc bộ mà Tiểu Từ giới thiệu cho hần vào lần trước.

Nhưng sự ân cần niềm nở của quản lý hay đám người vây quanh Cừu Tiềm không còn là điều Khang Kiện để ý, trong mắt hần chỉ có mình Bạch Lãng đang thông thả đi bên cạnh.

Nhân lúc Cừu Tiềm mãi đối phó với đám đông, Bạch Lãng hiểu kỳ đánh giá tửu rượu làm từ cây hồ đào trên cao.

Bộ tây trang màu nude đơn giản, hai tay thoải mái cắm trong túi quần, mấy tháng không gặp, Bạch Lãng càng thêm tự tại và phóng khoáng.

Khang Kiện không nhận ra bản thân đã ngây ra như phỗng, hắn chỉ biết trong thâm tâm có một sự mâu thuẫn mãnh liệt, nửa muốn Bạch Lãng nhận ra, nửa lại không muốn Bạch Lãng nhận ra mình.

Đến tận giờ phút này, hắn vẫn không biết rốt cuộc cảm giác của hắn với Bạch Lãng là gì. Hắn ghen tị với vận may của Bạch Lãng, hận với ‘*thực tại*’ của Bạch Lãng, đồng thời những ham muốn thầm kín với Bạch Lãng cào xé trái tim hắn không hề biến mất, thêm cả sự chột dạ khi bán đứng Bạch Lãng, tất cả những cảm xúc phức tạp ấy bện nhúm nhó vào nhau, dồn nén trong đáy lòng mà hắn không thể bày tỏ, giờ đột nhiên thấy Bạch Lãng, hắn chỉ có thể thở nặng nề.

Cho đến khi tầm mắt của Bạch Lãng lướt qua làm Khang Kiện nín thở.

Nhưng Bạch Lãng làm như không thấy, ánh mắt thản nhiên rời đi chỗ khác.

Đột nhiên Khang Kiện cảm thấy hai luồng lửa nóng xộc lên má, xấu hổ, lúng túng và tức giận như người dành giải thưởng không phải mình, mà bản thân lại đứng lên nhận...

Song hắn vẫn không thể dời mắt khỏi Bạch Lãng.

Lúc này, nghe chừng Cừu Tiềm đã xả giao xong, gã cúi đầu nói với Bạch Lãng mấy câu, rồi vòng tay đỡ lưng anh, đi theo quản lý lên cầu thang cạnh đại sảnh.

Khang Kiện biết, phía trên cầu thang là phòng riêng dành cho thượng khách của câu lạc bộ, một không gian không bị quấy rầy và thưởng thức trọn vẹn cảnh đêm của thành phố. Phải là VIP của VIP mới được đãi ngộ.

Khang Kiện cứ trân trân nhìn theo đoàn người lên phòng VIP cho đến khi tiếng Lâm Thần Viễn vang lên quấy rối suy nghĩ hỗn loạn của hắn.

“Anh Khang? Anh Khang!! Sao thế anh? Sao cứ ngây ra thế?!”

“Vừa nãy là Bạch Lãng phải không? Không ngờ anh ta cũng đến đây, đi cạnh chắc là giám đốc Cừu rồi, người thật đẹp trai hơn...”

“Trước có mấy người bảo em giống Bạch Lãng đấy, ha ha, nhưng lâu lâu cũng bất tiện lắm, nên em mới muốn đi phẫu thuật...”

Khang Kiện chẳng có lòng dạ nào nghe.

Mấy tiếng sau, tầm mắt hắn thỉnh thoảng lại đảo qua căn phòng bên trên tầng, nhất là mỗi khi có bồi bàn mang đồ vào, mở cánh cửa ngăn trở tầm mắt kia.

Giá rượu đắt đỏ mới này còn xót ruột, giờ cũng bị hấn uống tì tì hết ly này đến ly kia, như thể những giọt rượu cay nóng này xuôi xuống dạ dày có thể trấn áp đi nổi nôn nóng bức bối vô cơ trong hấn.

Uống như thế nên khi được Lâm Thần Viễn đỡ dậy, Khang Kiện đã say bí tỉ chẳng biết trời trăng.

Để duy trì sự yên tĩnh cũng như trật tự trong quầy, câu lạc bộ thường sẽ cung cấp phòng qua đêm cho những vị khách say rượu, nửa ép nửa dẫn đưa họ về phòng nghỉ. Nên nửa tiếng sau, Khang Kiện và Lâm Thần Viễn được đưa vào một căn phòng hạng sang, dù chỉ là khách dùng thử nghiệm.

Lâm Thần Viễn vừa đỡ Khang Kiện nằm xuống, nới lỏng quần áo cho hấn, chưa kịp khen câu lạc bộ thật chu đáo thì đã bị Khang Kiện xoay người chồm lên, hai tay hấp tấp lột đồ trên người Lâm Thần Viễn, nghe chừng lại bắt đầu giở thói say rượu.

Lần đầu tiên Lâm Thần Viễn bị Khang Kiện ‘giở trò’ cũng là khi say, thế nên cậu không bất ngờ với phản ứng này của hấn, chỉ có mùi rượu nồng nặc khó chịu và hôm nay cậu không hề say, không muốn làm nên mới đẩy hấn ra, ai ngờ còn bị hấn đè nặng ra giường.

“Ngoan—, đừng nhúc nhích—,” – mắt Khang Kiện đỏ ngầu, mồm miệng méo đi nói không rõ.

“Anh say rồi, ngủ đi—,” – Lâm Thần Viễn đẩy người ra, mới mở miệng nói nửa chừng đã bị Khang Kiện chặn lại.

Nụ hôn thô bạo, đau đớn và mang theo mùi rượu khó ngửi, không hề thoải mái. Lâm Thần Viễn nhăn nhó giãy giụa, muốn dùng tay đẩy đầu hấn ta, nhưng vẫn bị Khang Kiện giữ chặt cằm hôn cắn ngấu nghiến.

“Ôi ô –!!” – Lâm Thần Viễn giãy giụa kịch liệt, gồng mình đẩy ra.

Lần này Khang Kiện say thật sự, không địch lại được sức của Lâm Thần Viễn, bị đẩy hấn ra, hấn thở ồ ồ, sau đó tức tối tát một cái trời giáng vào má cậu, rít lên, “Bảo ngoan thì nằm im!! Điếc à!”

“Chát”

Lâm Thần Viễn nghiêng cả mặt, ngoài má bị tát, đầu óc cậu cũng thăng thốt.

Dù là lần đầu tiên, vì say nên chẳng thích thú gì, Lâm Thần Viễn cũng không bị đối xử bạo lực như thế. Nhưng giờ nhìn Khang Kiện xem, mắt đỏ ngầu, cánh tay nổi đầy gân guốc ghì chặt cổ tay cậu, Lâm Thần Viễn bỗng thấy sợ, “Anh, anh Khang...”

“Ngoan -” – Khang Kiện khàn đặc đồ dành, “Xoay người lại, dạng chân ra-”

Lâm Thần Viễn nuốt nước miếng, còn dùng dằng chưa muốn thì đã cảm nhận sức lực sắp bùng nổ của Khang Kiện, cậu thót tim, vội vàng làm theo.

Sau đó là sự thô bạo khôn tả, Lâm Thần Viễn tái nhợt chịu đựng.

Nhưng đó chưa phải điều làm cậu kinh hoàng nhất trong đêm nay.

Điều khiến cậu kinh hãi nhất là khi cảm nhận những đau đớn kịch liệt ấy, cậu lại nghe được những lời khó mà tin.

“... A Lãng, a a, A Lãng...”

Khi hai người rời khỏi câu lạc bộ vào hôm sau, Khang Kiện đoán chắc hẳn Lâm Thần Viễn lạnh mặt vì tới hôm qua hẳn có phần thô lỗ. Trước những lời dỗ dành mật ngọt, nội tâm Lâm Thần Viễn vẫn hoang hốt không yên.

Mấy ngày sau, mỗi lần Khang Kiện muốn lên giường, đều bị Lâm Thần Viễn lấy cớ bị thương để từ chối.

Khang Kiện cũng chiều Lâm Thần Viễn, nghe vậy chỉ đồ dành tỉ tê. Lúc này, Lâm Thần Viễn dè dặt hỏi, “Anh Khang, anh xem, anh kinh doanh phát đạt mà lại hay đến đây, hay là mua phòng đi anh? Hợp đồng thuê nhà của em sắp hết hạn, mua mới thì chúng mình ở thoải mái hơn.”

“Mua phòng?” – vừa nghe đến chuyện tiền nong, Khang Kiện đã nhú mày.

“Vâng, chỉ cần căn phòng nhỏ một gian cũng được,” – Lâm Thần Viễn không đòi hỏi nhiều, “Nghĩ mà xem, thuê nhà cũng phải trả tiền, thì lấy tiền đó đi mua phòng trả góp, mỗi tháng trả một ít chẳng hơn ả. Giấy tờ nhà đất không tiện ghi tên anh thì có thể lấy tên em trước. Anh vẫn bảo ở đây nặng mùi dầu mỡ từ mấy quán ăn vặt còn gì, chi bằng nhân cơ hội này đổi một nơi thoải mái thoáng mát hơn?”

“Việc này...” – Khang Kiện im lặng, tương đối chần chừ.

Thấy hẳn nghĩ mãi vẫn không trả lời, Lâm Thần Viễn rũ mắt che đi cảm xúc, nói, “Không được thì thôi, sắp hết hạn nên em mới hỏi vậy thôi.”

Khang Kiện nghe vậy thì thư giãn hẳn, hẳn ôm Lâm Thần Viễn tỉ tê, “Anh thì thấy chỗ này được ấy chứ, mùi vị hơi khó chịu nhưng được cái kín đáo, người cũng đông đúc. Chúng ta cứ ở đây một thời gian, sau

này kiếm nhiều tiền hơn tìm chỗ nào tử tế rồi mua một thể.”

Lâm Thần Viễn cười, nhìn nét dịu dàng âu yếm của Khang Kiện, cậu chợt nghĩ, liệu có phải người này cũng lừa vợ hắn như thế hay không.

Cũng vào khoảng thời gian này, Cừ Tiềm quyết định nhử Khang Kiện lần cuối.

Thời gian vào cuối tháng, khi Khang Kiện vừa lấy được thẻ hội viên chính thức của ‘Shangri-La’, đang hăm hở cảm ơn và tin tưởng Đông ca triệt để. Lần đó Đông ca hẹn Khang Kiện đến câu lạc bộ hàn huyên, vì đúng lúc có việc gấp đến muộn, một người tên là Tiểu Trần cũng có hẹn với Đông ca mà có mặt ở đó, trong lúc đợi chờ thì bắt chuyện với Khang Kiện.

Ra là Tiểu Trần đến vay tiền Đông ca, *(lai lịch của Đông ca, theo như Tiểu Từ giới thiệu thì Đông ca là chủ của một công ty vay nóng rất có thể lực)*, mục đích là vì hắn đang nhắm đến một công ty bất động sản hoạt động theo hình thức góp vốn trực tiếp; ý là lấy phương thức bán hàng trực tiếp để kêu gọi vốn đầu tư từ quần chúng, sau đó bán lại cho đơn vị khai thác, lấy phần lãi suất chênh lệch, tuy không gấp đôi nhưng chỉ ít cũng đảm bảo lời ra 30% số vốn đã góp.

Vì quy mô tài chính của hoạt động góp vốn này khá khổng lồ, đối tượng đầu tư cũng từ chục đến trăm triệu. Mức đóng càng cao, lãi suất càng nhiều. Vụ làm ăn nhàn hạ lãi cao này dù có phải vay nóng đi đâu tư cũng vẫn kiếm được kha khá. Mà nghe nói đối tượng đầu tư lần này công ty nhắm tới là một kiến trúc lâu đời có diện tích lớn trên đoạn đường tắc đất tắc vàng, lãi suất có thể nhân đôi, vì thế Tiểu Trần mới vội vàng gom tiền đi đầu tư một phần, càng nhiều càng tốt.

Nghe xong Tiểu Trần nói ngon nói ngọt, Khang Kiện cũng nhấp nhồm khó yên, càng nghe càng có hứng thú, hắn hẹn Tiểu Trần mai đến cùng công ty bất động sản để tìm hiểu thêm về báo cáo văn tắt dự án.

Trên thực tế, ‘bán hàng trực tiếp’ chính là một loại lừa đảo góp vốn lãi suất cao, cái gọi là hoa hồng từ lãi suất khi đầu tư vào các công ty bất động sản thực tế chính là lãi suất từ tiền của hàng tá người góp vốn. Những dự án đầu tư hiển thị trên sàn giao dịch cũng chỉ để ngụy trang. Suy cho cùng thì làm gì có loại đầu tư nào mà chỉ lãi không lỗ?

Nếu áp vào luật thì hành vi kêu gọi góp vốn của công ty này là phạm pháp, chỉ có điều nó dùng một phương thức khác làm vỏ bọc cùng với lời lãi ở mức độ vừa, lôi kéo những người thiếu hiểu biết nhưng tham lam gia nhập mà thôi. Sao lại nói là lam tham? Bởi rõ ràng việc thu lời trên hình thức này là bất thường, nhưng những kẻ nhắm mắt tin tưởng thì đa phần đều là những thành phần đợi chờ may mắn, chỉ vì vài đồng tiền lãi mà bất chấp mọi thứ.

Đông ca là chủ của công ty cho vay nóng, không thiếu những con bạc tin vào đồ đen muốn vay tiền để kiếm lời vây quanh. Thế nên chỉ cần cho một cái hẹn, tạo cơ hội cho những kẻ này tiếp xúc với Khang Kiện, sau đó thì đứng xem xem lý trí của Khang Kiện có chống cự nổi sức hấp dẫn từ miếng mồi này không, hay sẽ ném toàn bộ tiền của vào.

Và quả không ngoài dự đoán, Khang Kiện cắn câu.

**Note: Cho những ai không hiểu hình thức lừa đảo này thì có thể lên gg search key “Lừa đảo góp vốn lãi suất cao”*

58. Chương 58: Đề Cử

Đương nhiên Khang Kiện vẫn rất đề phòng, hẳn chưa thực sự tin tưởng vào thương vụ đầu tư béo bở này.

Sau khi quen biết ở câu lạc bộ, dễ thấy Tiểu Trần là một người có quan hệ rộng khi hắn ta thoải mái tán gẫu với mấy doanh nhân ở câu lạc bộ, Khang Kiện tin một ít. Sau đó, để an toàn, Khang Kiện lại đến dò hỏi Đông ca về Tiểu Trần, xác định hai người có quen biết nhau, mặc dù Đông ca nói không rõ việc làm ăn của Tiểu Trần lắm, nhưng Tiểu Trần vay và trả rất sòng phẳng, là một vị khách không bao giờ gởi nợ nhùng nhằng, Khang Kiện tin thêm một ít.

Tiếp theo, Khang Kiện thử bằng cách chọn một dự án đầu tư nhỏ, rót vào 2 triệu, sau hai tuần, hết như công ty hứa hẹn, việc thu lãi suất nhanh chóng chấm dứt, 30% rót vào túi Khang Kiện không thiếu một đồng, 2 triệu vốn góp và thêm 600 nghìn lãi, làm hắn nhìn mà đỏ con mắt. Sau đó 3 triệu, 5 triệu, những dự án nhỏ lẻ đều được Khang Kiện thử hết một lượt. Nhìn số tiền lãi không ngừng chuyển vào tài khoản càng củng cố niềm tin của hắn đối với công ty.

Cho đến khi Khang Kiện quyết tâm làm một phi vụ lớn. Và không rõ có phải do đã tiếp xúc với nhiều kẻ tham lam hay không, mà công ty tương đối thấu hiểu tung ra một dự án đầu tư quy mô lớn kèm theo % hoa hồng béo bở, đó cũng chính là dự án kiến trúc cổ trên đoạn đường tắc đất tắc vàng mà Tiểu Trần vẫn nhắc đi nhắc lại bên tai Khang Kiện.

Ưu đãi mà công ty đưa ra lần này là đầu tư càng nhiều, hoa hồng càng cao. Cụ thể, nếu đầu tư từ 30 triệu trở lên, hoa hồng một năm được chia sẽ tăng từ 30% lên 36%; nếu đầu tư trên 50 triệu, hoa hồng chia đều trong năm sẽ tăng từ 40% lên 47%. Lãi suất chia làm 12 kỳ, mỗi tháng đúng hạn thanh toán.

Lãi cao như vậy, đồng nghĩa một năm sau, 30 triệu có thể nhân lên thành 40 triệu; nếu lại đem 40 triệu đi đầu tư, năm thứ hai có thể nhân lên thành 55 triệu, dự án kéo dài trong ba năm, hết năm thứ ba hoàn thành, dự tính giá trị dự án khi đó có thể nhân lên hơn mười lần, dư sức gồng gánh số hoa hồng phải trả cho các cổ đông trong ba năm, khả năng thanh toán không là vấn đề.

Đã gần như tin tưởng hoàn toàn vào công ty bất động sản, Khang Kiện vừa nghe tin thì đứng ngồi không yên. Lại thấy Tiểu Trần góp vào mấy chục triệu, hẳn cũng dứt khoát nhảy qua mốc 30 triệu, chọn mốc 50 triệu, như thế tỷ lệ hoa hồng sẽ lên đến 47%, hai năm sau, 50 triệu tiền vốn có thể tăng lên gấp đôi, lên đến gần 100 triệu!!

Vì viễn cảnh tươi sáng ấy, mà trong tay hiện chỉ có 20 triệu, Khang Kiện bắt đầu chạy vay đi vay khắp nơi. Nhưng với 20 triệu, muốn vay ngân hàng 20 triệu nữa là không thể, dù sao đây cũng là tiền mặt mà không phải tài sản thế chấp.

Con đường chính thống không được thì còn phi chính thống. Ban đầu Khang Kiện nhớ đến Đông ca mà Tiểu Từ giới thiệu, nhưng đúng lúc quan trọng này Đông ca lại xuất ngoại công tác, Khang Kiện bèn hỏi Tiểu Trần chỗ khác thì tìm được một người cũng mở công ty hỗ trợ tài chính, tuy lãi suất cao hơn ngân hàng bảy tám lần, nhưng so với 47% hoa hồng lãi suất hồi lại thì không thấm vào đâu.

Thế là với 50 triệu trên tay, Khang Kiện hăm hở rót tiền vào công ty bất động sản.

Ngay khi nhận được tin tức, Cừu Tiềm lập tức gọi điện thông báo cho thuộc hạ có thể ‘lật bài’. Cái gọi là ‘lật bài’ chính là nặc danh tố giác công ty có hành vi làm ăn phi pháp với cảnh sát.

Dù sao với những người dân thường, hình thức gọi vốn của công ty này không có gì lạ thường, nhưng với những người sáng suốt và hiểu biết thì dễ dàng nhận ra hoạt động của công ty là trái với quy tắc tài chính. Chỉ cần cảnh sát vào cuộc, chủ mưu có bị định tội hay không vẫn cần thời gian điều tra, nhưng chắc chắn động thái đầu tiên họ làm sẽ là đóng băng tài chính của công ty, như thế đã đủ giáng cho Khang Kiện một đòn. Hơn nữa, sau ba, năm năm điều tra, số tiền đã ném vào công ty chưa chắc đã có thể trở lại, bởi nếu có nhiều người bị hại, tài sản của công ty sẽ được lấy ra chia đều để bồi thường.

Nói cách khác, sau cuộc điện thoại này của Cừu Tiềm, 50 triệu của Khang Kiện xem như vút xuống biển.

Chuyện này, không lâu sau Khang Kiện mới biết.

Lúc mà Khang Kiện bước từng bước vào đáy sâu tuyệt vọng, thì ‘Chung Điểm’ cũng hoàn tất hành trình ra rạp, tổng doanh thu phòng vé thu được 630 triệu. Với ‘Chung Điểm’ không chiêu trò, không quảng bá, chỉ lấy nội dung và đề tài mà có thể vượt qua ‘Kim ngọc kỳ ngoại’ lấy giải trí làm chủ đạo thì phải thừa nhận rằng, bộ phim chính là một siêu phẩm trong nước từ mấy năm trở lại đây.

Đạo diễn Hứa Nghiên mừng rơi nước mắt, trước khi quay bộ phim, bà đã chuẩn bị sẵn tâm lý phải bồi lỗi nên lấy tiền túi ra đỡ đi phần nào thâm hụt sau khi bộ phim công chiếu. Song chính vì thế mà bà kiểm về một khoản kha khá, càng đừng nói đến những chủ đầu tư cười không thấy mặt trời, chỉ thiếu nước tung Bạch Lãng lên giới.

Tại sao là Bạch Lãng ư? Thì vì chính đạo diễn Hứa Nghiên đã cảm động bày tỏ ngay sau ngày đóng máy, rằng nội dung bộ phim ngoài bản thân bà từng trải qua thì cũng nhờ Bạch Lãng đã thể hiện trọn vẹn tâm trạng đau khổ và dằn vò cho những người là thân nhân của người bệnh, nhờ thế mới có thể biểu hiện chân thật và cảm động như vậy.

Cừu Tiềm nghe được điều này muộn hơn, biết được Bạch Lãng bị trầm cảm trong khi quay là vì rơi vào

tâm trạng ba năm trước khi tính mạng gã đang ngàn cân treo sợi tóc, gã suýt nữa, suýt thì... cũng chỉ suýt thì mà thôi, vì đời nào gã nỡ tổn thương Bạch Lãng dù chỉ là một cộng lông, cuối cùng chỉ còn nước chộp lấy người hết cần, xoa, vắn vè, vắn vò như muốn nuốt người ta vào tâm khảm.

Nên trước mặt Cừ Tiềm, Bạch Lãng càng phải đóng vai bé ngoan dễ dạy.

Hai tháng sau, trong danh sách đề cử nam diễn viên xuất sắc nhất cho liên hoan phim sắp tới, cái tên Bạch Lãng lại xuất hiện lần thứ hai, lời mời từ các tiết mục, chương trình, hợp báo lại tới tấp như tuyết rơi mùa đông, nhưng xét thấy khuôn mặt của Cừ Tiềm sắp đen như nhọ nồi thì Bạch Lãng quyết tâm đẩy hết cho Phương Hoa xử lý. Mà Phương Hoa thì phải nghe lời Cừ Tiềm, còn xử lý thế nào được nữa? Chỉ đành cười khổ từ chối khéo những cơ hội tuyên truyền mà với người khác có mơ cũng chẳng được.

Trên phương diện này, nghe thì có vẻ Cừ Tiềm quản lý Bạch Lãng quá chặt, thế nhưng thực tế vì Bạch Lãng sẵn lòng cho gã quản lý thôi. Bởi đến khi Bạch Lãng thực sự muốn, thì cuối cùng người nhượng bộ vẫn là Cừ Tiềm.

Bằng chứng cụ thể chính là công việc làm người đại diện mà Dung Hàng mới liên hệ.

Về công việc làm đại diện thương hiệu cho Dung Hàng, thực chất Bạch Lãng đã cho Dung Hàng leo cây trong ba năm. Nhắc để nhớ, vào thời điểm Bạch Lãng comeout ba năm trước, vì để ủng hộ Bạch Lãng, Dung Hàng đã ký hợp đồng đại diện năm năm với anh, nhưng không lâu sau đó Cừ Tiềm gặp tai nạn, Bạch Lãng bỏ lại hết mọi thứ bay ra nước ngoài, thế nên hợp đồng đại diện của Dung Hàng cũng để không đến bây giờ.

Việc chậm trễ về tình về lý này, Dung gia không có ý kiến gì.

Sau khi Bạch Lãng trở về, hợp đồng tuy vẫn còn hiệu lực, nhưng có làm theo hay không lại thành vấn đề nan giải. Dù sao trong ba năm vắng bóng Bạch Lãng, nhất định Dung Hàng đã phải tìm và bổ sung người phát ngôn mới, không cứ phải là Bạch Lãng. Trong những tình huống thế này, hủy bỏ hay tiếp tục hợp đồng hoàn toàn do Dung Hàng quyết định.

Vậy nên khi nhận được câu hỏi có thể tiếp tục thực hiện hợp đồng làm gương mặt đại diện cho Dung Hàng trong thời gian còn hiệu lực hay không, Bạch Lãng có câu trả lời ngay.

“Em nói gì cơ?” – Cừ Tiềm đang ăn mì đột nhiên khựng lại, mặt đã sa sầm đi.

Muốn khiêu chiến tầng phòng thủ của Cừ Tiềm, Bạch Lãng luôn có khuynh hướng chọn lúc đang ăn.

“Hợp đồng đại diện cho Dung Hàng năm đó là em nhờ người ta đóng băng ba năm. Giờ họ hỏi, em xem qua tư liệu thấy cũng chỉ quay quảng cáo ngắn và công tác cố định hàng tháng, không vất vả gì...” – chưa nói xong, Bạch Lãng đã quay sang nhắc nhở Tiểu Hải đang hút mì sồn sột, “Tiểu Hải, ăn chậm lại con, nhai từ từ mới tốt cho tiêu hóa.”

Tiểu Hải nghe vậy, chỉ ngược hai con mắt tròn đen nhánh ra khỏi bát, nhìn đông nhìn tây rồi thì cảm gằm mặt vào bát, tốc độ hút mì nhanh hơn trước. Đúng thời, cứ nom mặt Cừ Tiềm xem, đánh nhanh diệt gọn bây giờ mới tốt cho tiêu hóa.

Tối nay Bạch Lãng nấu mì ngao rau cải, nước là nước hầm xương, ngao ngậy ngậy, cau rả hơi đăng đắng, cùng với thật nhiều hành hoa, hương vị tươi ngon nhưng thanh dịu và không ngấy, làm cha con Cừ Tiềm chén đến hai bát lận.

Quả nhiên, Cừ Tiềm thô lỗ đặt bát “Cạch” xuống bàn, “Em đã đồng ý công việc trong nửa năm tới đều nghe anh.”

“Đương nhiên, em nghe anh.” – Bạch Lãng cười trấn an, “Nên em mới đang hỏi ý kiến anh. Chúng ta có thể được như ngày hôm nay đều nhờ Dung gia ủng hộ, cả chuyện comeout hay khi anh bị tai nạn. Có thể báo đáp ân tình của Dung gia, kể cả phí làm người đại diện cũng không nên lấy, anh thấy sao?”

Cừ Tiềm nheo mắt, thả mình vào bẫy của Bạch Lãng, “Tiền nong anh không ý kiến, nhưng đợi em khỏe hơn đã.”

Bạch Lãng thở dài, thành thật nhận lỗi, “Em xin lỗi vì đã khiến anh lo lắng thời gian qua. Biết thế em đã để đội y tế đi theo, em chỉ không ngờ lại ảnh hưởng đến cảm xúc như vậy.”

“Nên sau này phải nghe anh,” – Cừ Tiềm lại bê bát lên ăn tiếp, tỏ vẻ cuộc thảo luận đến đây là kết thúc.

Bạch Lãng cũng gật đầu, “Vâng, khi nào quay quảng cáo, em nhất định sẽ để họ theo.”

Cừ Tiềm lại đặt bát “Cạch” xuống lần hai, mặt mũi đen nhem, “Em vẫn cố chấp vậy?”

Bạch Lãng mỉm cười đầy băn khoăn, “... Thực ra, khi Nhị Hồng cho em biết anh xảy ra chuyện, Cừ gia rối ren, phi cơ của Cừ gia lại bị trục trặc, chúng em đợi ở sân bay, giày vò từng giây một, cũng nhờ Dung gia bố trí nên chúng em mới có thể đến cạnh anh sớm nhất có thể.”

Nói tới đây, Tiểu Hải cũng buông bát, khuôn mặt con con rối rắm.

Bạch Lãng xoa đầu nó, “Nên chúng ta phải nhớ công ơn của người khác, phải không nào?”

“Vâng!” – Tiểu Hải gật đầu thật mạnh, nó nhảy xuống ghế, nhào vào lòng anh để anh ôm, mỗi khi nhớ lại quãng thời gian đen tối đó là Tiểu Hải lại cần an ủi, “Con cũng sẽ thật tốt với A Tán!”

Bạch Lãng hôn nhẹ lên trán Tiểu Hải, giây sau, đổi lại anh và Tiểu Hải bị Cừ Tiềm ôm chặt.

“Là anh nợ cả hai, anh sẽ cố gắng bù đắp,” – giọng gã đờm theo nét buồn vang lên.

“Không phải nợ,” – anh dựa vào lòng gã, “Là để quý trọng và biết ơn hơn.”

Cừu Tiềm xúc động, siết chặt vòng tay.

Và đương nhiên, công việc của Dung Hàng, cuối cùng Bạch Lăng cũng được cấp phép.

Ngoài ra còn có một tiết mục bên lề, hôm sau Tiểu Hải đến trường, cu cậu nhảy bổ ra hét ôm lại vỗ Dung Tán chằng đầu chằng đuôi.

“A Tán, cậu muốn gì cứ nói với tớ, tớ sẽ thật tốt thật tốt với cậu.”

Dung Tán chớp đôi mắt xinh xắn, cũng ôm Tiểu Hải, rất tự nhiên đáp, “Ừ, hứa rồi đấy.”

Tiểu Hải gật đầu cái rụp, hồn nhiên bán thân mà chả hay biết gì.

59. Chương 59: Ngoại Tình

‘Khang Kiện đã kết hôn kín đáo hèn hò bạn trai trong đêm!! Chỉ chỉ âu yếu thân mật!!’

‘Liệu có phải kết hôn giả?! Khang Kiện đã có vợ con nhưng lại có bạn trai?!’

“Không dừng ở vuốt ve thân mật!! Sau ba năm kết hôn, Khang Kiện để lộ chuyện ngoại tình đồng giới!!”

Không lâu sau cuộc gọi ‘lật bài’ của Cừu Tiềm, Khang Kiện và Lâm Thần Viễn trở thành tiêu điểm trên các trang báo giải trí.

Nếu bảo đây là tác phẩm của Cừu Tiềm thì không hẳn. Từ khi cuộc cãi nhau nảy lửa với Lý Sa, Khang Kiện thường xuyên ra vào nhà trọ của Lâm Thần Viễn, sau đó lại thường dẫn Lâm Thần Viễn đến các quán bar, câu lạc bộ. Lâu dần khó tránh khỏi bị cánh phóng viên để ý. Có thể im hơi lặng tiếng đến bây giờ cũng do Cừu Tiềm đứng sau chèn ép không cho đăng lên. Gã làm thế chủ yếu để đợi thời cơ chín muồi, giờ không cần lấy những tấm ảnh trước kia gã có, chỉ bằng số lượng ảnh mà cánh phóng viên chụp được mà đa phần là cảnh thân mật, vuốt ve khi say rượu của hai người, cũng đủ để đẩy hai ‘bệ đỡ’ vững chãi sau lưng Khang Kiện ra xa.

Thế nên từ sớm ngày hôm đó, Lý Sa điên cuồng nã bom vào điện thoại Khang Kiện.

Bấy giờ, Khang Kiện đang ở trong nhà trọ của Lâm Thần Viễn, hắn đã tá túc ở đây nhiều ngày liền, vừa mới dậy, râu cũng chưa cạo. Chiếc điện thoại trên tủ đầu giường rung bần bật không ngừng, hắn đã tắt chuông từ trước, tiêu đề báo chình ình trước mắt, về mặt Khang Kiện không giữ nổi bình tĩnh, Lâm Thần Viễn mới ngủ dậy, còn trần truồng, sắc mặt cũng chẳng sáng sủa hơn.

Nhìn ảnh trên trang báo rõ ràng rành, gương mặt trẻ măng của Lâm Thần Viễn lộ rõ sự lo lắng và chán chừ.

“Anh, anh Khang, làm sao bây giờ?” – Lâm Thần Viễn rối loạn, khô khốc hỏi, “Hay tạm thời anh dừng đến chỗ em một thời gian? Dù sao cứ nói là do say rượu, ảnh trên báo cũng chụp khi chúng ta say, anh mở cuộc họp báo giải thích một chút, đừng làm rùm beng lên...”

“Sao thế, sợ à?” – Khang Kiện u ám nhìn về sự sệt của Lâm Thần Viễn. Bỗng dưng nhắc hắn nhớ đến sự kiện comeout lâu trước đây, khi ấy Bạch Lăng không do dự và lùi bước, thậm chí đeo nhẫn trên tay và bình tĩnh ngẩng đầu, không hề dao động. Còn Lâm Thần Viễn thì sao, mới hôm qua còn nhìn hắn đầy hâm mộ? Nay mới chỉ lộ ra đã muốn phủi sạch quan hệ rồi?

“Đương nhiên rồi anh, không nói em,” – Lâm Thần Viễn chưa phát hiện Khang Kiện khác thường, chỉ nói theo cảm tính, “Sau lưng vợ anh còn có Lý Minh mà? Lý, Lý Minh quản lý cả một công ty giải trí to như vậy, không thể làm phật ý ông ta, nếu ông ta trả thù chúng ta thì sao? Nhất định sẽ bị dìm chết mất. Thật ra, trước, trước em đã định nói với anh... em, em không muốn gì cả, nếu anh muốn quay về với vợ, em sẽ —”

Nghe đến cái tên ‘*Lý Minh*’ chẳng khác nào động vào nỗi đau của Khang Kiện, tiếng điện thoại rung bần bật của Lý Sa không ngừng gọi tới như một lời chất vấn, hắn tức tối tắt điện thoại rồi ném ‘*bộp*’ xuống bàn.

Việc ném điện thoại như tiếp thêm sức mạnh tinh thần cho Khang Kiện, hắn nổi khùng quát tháo, “Sợ gì? Giờ anh không kiếm sống dựa vào lão Lý Minh! Sắp tới đây công ty anh cũng tự bỏ tiền quay phim được, cần gì lão ta? Đăng báo thì đăng báo, có sao đâu? Mà đúng lúc anh đang lo không biết phải ly hôn với Lý Sa thế nào?!”

Nhớ tới khuôn mặt miệt thị của Lý Minh, sau sự việc lùm xùm này, chắc chắn hắn sẽ chẳng được lợi lộc gì từ Lý Minh nữa, việc gì phải bầu vùi lấy lão ta? Đột nhiên Khang Kiện thấy mình nói thật đúng.

Nhưng Lâm Thần Viễn nghe xong thì hoảng sợ, “Cái gì...? Anh muốn ly hôn ư?”

“Chứ sao! Chuyện đến nước này anh còn sợ gì bố con họ! Sợ thì anh đã chẳng ở đây!!” – cứ nghĩ đến viễn cảnh 50 triệu mới đầu tư cùng với số lãi đều đều rót vào tài khoản hàng tháng... Khang Kiện dẫn xuống nỗi do dự cuối cùng, ngẩng đầu ưỡn ngực, sừng mồm nói, “Con đàn bà kia thì khác gì bố cô ta! Mặt vênh lên trời, nhìn người như nhìn chó!! Ngoài thì thơn thớt nói cười nhưng lòng thì khinh thường anh!! Tưởng anh không biết chắc!! Từ xuất thân, năng lực đến cả nhà hàng anh chọn cũng bị nhà cô ta đem ra dè bêu!!”

Hắn càng nói càng to như một cách thức để tự thuyết phục bản thân mình, “Anh biết thừa, cô ta muốn tìm con chó nghe lời! Nếu không phải vì công việc thì ai điên đi cưới thứ đàn bà như cô ta?! Anh chịu đựng đủ rồi, không thể chịu đựng nổi nữa! Muốn anh về quỳ lạy van xin tha thứ hả?!! Ha ha!! Cứ đợi đấy! Đồng tính luyến ái thì sao!? Cừu Tiềm Bạch Lãng còn sống sờ sờ ra!! Giờ có comeout cũng không...”

Chưa nói xong, cả căn phòng đã vang ‘Rầm’ một tiếng lớn!! Đó là tiếng vang từ cánh cửa sắt cũ bên góc trái phòng khách khi bị động phải!!

Cả hai đều bị tiếng động làm giật mình, chưa kịp hiểu gì, bên ngoài đã vang lên tiếng mở khóa.

Hai giây sau, chiếc cửa mỏng manh bị đá văng!!

Đập cửa vọt vào chính là Lý Sa với khuôn mặt vặn vẹo và hai gã đứng đằng sau như là công an khu vực! Và càng tệ hại hơn là sau cảnh sát còn có mười mấy tay phóng viên! Ai nấy đều vác theo máy ảnh, chen chúc vào phòng khách của căn phòng trọ bé tẹo, tiếng chụp ‘tách tách’ vang lên như mưa rào.

Khang Kiện xanh mét mặt mày, còn mải nghĩ không biết lời mình vừa nói có bị nghe thấy hay không thì Lý Sa đã lao vào cào cấu Khang Kiện như một người lên cơn điên, “Khang Kiện! Đồ cặn bả!! Sở Khanh!! Đê tiện! Vô liêm sỉ!! Vong ân bội nghĩa!! Mèo mả gà đồng!! Anh mới là đồ khốn nạn!! Ai coi thường?! Ai vênh váo?!”

“Cô, cô làm gì vậy! Buông ra!!” – Khang Kiện bị Lý Sa cào cấu thì vừa đau vừa chật vật lại hoảng hốt, Lý Sa điên cuồng như vậy hắn đã nghe hết lời hắn nói. Trong lúc hoảng loạn, Khang Kiện không làm chủ được bản thân, hất Lý Sa ngã lăn ra sàn.

Nhưng Lý Sa đang giận dữ tột độ, cô lại nhảy dựng lên cào cấu, hệt như một mẹ hàng tôm hàng cá đánh Khang Kiện tới tấp.

“Đúng là đồ thối tha! Tôi có mắt như mù mới cưới phải người như anh!! Bảo tôi muốn tìm con chó nghe lời đúng không!! Đúng rồi!! Anh không phải người!! Anh là chó!! Không muốn người ta coi thường thì đừng nhờ bố tôi tìm cơ hội!! Ấn bả bố tôi có danh có tiếng rồi thì quay ra cắn càn! Tôi phỉ nhổ cả nhà anh!! Anh mới là cái loại thối tha khốn kiếp!! Bôi nhọ gia đình tôi mà tưởng tôi để yên hả!! Cứ đợi đấy!! Tôi với bố tôi sẽ dìm chết anh!! Dìm anh xuống đáy cùng xã hội!! Từ giờ cứ chống mắt lên mà xem!!” – trước có thời gian là tiểu thư đồng danh được chiều, đến lúc độc đoán thì chả khác gì mẹ xã hội.

“Dừng tay!! Đừng có ném!!” – bị một đồng thứ điện thoại, bấm móng, chìa khóa, hộp giấy, remote, đồng hồ báo thức... ném vào người, Khang Kiện vừa đau vừa gào lên, “Đồ điên! Dừng tay lại!! Mấy người giữ cô ta lại!! Mù hết rồi à!”

Nhưng kỳ lạ là dường như cảnh sát chỉ có trách nhiệm mở cửa, còn lại đều khoanh tay ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn trò hề diễn ra bên trong phòng trọ. Đến cả cánh phóng viên phía sau cũng chỉ đứng xem, không nỡ chen ngang vào đôi diễn viên chính.

Đến lúc này Lâm Thần Viễn mới hoàn hồn, phát hiện mình bị chụp không ít ảnh khỏa thân, cậu hô ‘Á’ lên hoảng thốt, định trốn vào nhà vệ sinh, nhưng chân đã nhũn ra vì hoảng sợ làm cậu lão đảo ngã bệt lại sàn.

Nhờ thế mà nhắc Lý Sa nhớ ra sự hiện diện của cậu, cô hung hăng chỉ vào Lâm Thần Viễn, “Mày nữa!! Đồ đi thối! Cứ đợi đấy! Khang Kiện như thế, mày cũng không thiếu phần đâu!! Không ai có thể bôi nhọ tao!! Nhất định tao sẽ không để yên cho lũ chúng mày!”

“Không không” – Lâm Thần Viễn nghe thấy thế thì tái xanh như tàu lá, cậu lắc đầu nguầy nguậy, “Tôi, tôi bị ép! Lý tiểu thư! Tôi bị Khang Kiện chuốc rượu ép buộc! Hắn, hắn ta chụp ảnh đe dọa tôi! Bắt tôi phải nghe lời, nếu không sẽ công khai ảnh chụp!! Tôi, tôi không muốn!! Hắn ta còn đánh tôi, xin thề, tôi có bằng chứng!! Tôi bị ép buộc!! Lý tiểu thư!!”

Khang Kiện không thể tin quay ra tròn mắt nhìn Lâm Thần Viễn, thất thanh hỏi, “Em nói linh tinh gì vậy!! Anh đe dọa ép bức em bao giờ?!”

Nội dung vở kịch xoay chuyển 180 độ, cuối cùng cánh phóng viên cũng không kiềm chế nổi đặt câu hỏi,

“Có thật không Lâm tiên sinh?! Có phải Khang Kiện ép anh không?”

“Nếu vậy có thể sẽ cấu thành tội đe dọa và lăng nhục người khác!! Lâm tiên sinh, chẳng lẽ những bức ảnh trên báo chí đều là do anh bị ép phải nghe lời?”

“Anh có thể công khai những bức ảnh anh vừa nói không? Đang có cảnh sát ở đây, anh có muốn tố giác không?”

“Vì sao Khang Kiện đánh anh? Thường xuyên không? Đánh bao nhiêu lần? Khang Kiện...”

Hiện trường càng rối loạn!! Lý Sa càng điên tiết, lần thứ hai bổ nhào vào cào cấu khuôn mặt Khang Kiện!!

Lúc này hai viên cảnh sát mới chạy đến tách hai người ra, sau đó chẳng may va phải cánh phóng viên đang nhao nhao chụp ảnh lấy tin phía trước, dẫn đến một trận xô đẩy nháo nhào ở phía sau. Trước sự tranh giành vị trí và chụp ảnh, mấy chục người chen chúc nhau trong căn phòng trọ nhỏ cũ rích, không khác gì một trận đấu loạn cào cào!

Sáng sớm hôm ấy, căn phòng trọ nhỏ của Lâm Thần Viễn trở thành hiện trường trực tiếp nóng nhất cả nước.

Hôm sau, trên các mặt báo lớn đều đăng tin Lý Sa đệ đơn đòi ly hôn cùng quyền nuôi con và khoản tiền chăm sóc khách xù! Tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Nguyên nhân là do đoạn đối thoại trước khi Lý Sa đập cửa xông vào, dù cách một cánh cửa sắt không còn được rõ ràng, nhưng đã có máy ghi âm ngoài cửa thu lại hết, về nghe đi nghe lại cũng dịch được hoàn toàn, phát đi cả nước. Trước sự nhục nhã này, đời nào Lý Sa còn chịu duy trì cuộc hôn nhân của hai người.

Sự tình rừng beng đến nước này, một nửa nguyên nhân cũng do sự ‘*xúc động*’ của Lý Sa.

Nếu sáng sớm hôm ấy Lý Sa không âm ỉ đến nhà Lâm Thần Viễn bắt gian, có lẽ mọi chuyện đã có thể giải quyết êm đẹp như Lâm Thần Viễn nói, mở một cuộc họp báo giải thích mấy câu, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, dù sao đây cũng do say rượu gây chuyện, không phải Khang Kiện chưa từng có tiền lệ.

Nhưng chính vì Lý Sa bị vợ chồng Lý Minh nuông chiều từ nhỏ, vừa thấy ảnh trên báo đã không thể nhẫn nhịn một giây phút nào. Thêm cả việc Khang Kiện đập cửa bỏ nhà ra đi dạo trước, từ đó thường xuyên không về nhà, Lý Sa đã cãi nhau với chồng mấy lần, nhưng tình hình càng một trầm trọng, làm cô càng nuột nhiều uất ức. Nhưng ngại vì nguyên nhân cãi vã đều vì cha mình, nên mặc dù nín nhịn không về mách cha mẹ, nhưng không ngờ đáp lại cô lại chính là ‘*tiêu đề*’ của hàng loạt trang báo!! Chuyện này không khác gì thêm dầu vào lửa, Lý Sa giận sôi gan, cảm thấy cuối cùng thì cô cũng hiểu lý do vì sao dạo này Khang Kiện lại hành xử lạ lùng như thế! Ra đều do thằng điểm Lâm Thần Viễn gây ra!! Sau khi không thể gọi được cho chồng, cô tìm được địa chỉ nhà trọ của Lâm Thần Viễn qua bạn bè, sau đó thì đến thẳng đấy.

Lúc đó, cánh phóng viên đã vây đầy quanh nhà của Lý Sa và Khang Kiện để nghe ngóng tình hình. Trong cơn giận dữ, Lý Sa không còn đủ lý trí để suy nghĩ thiệt hơn, cô dẫn theo phóng viên cùng với lời đề nghị nên dẫn theo cảnh sát của một ai đó lắm mồm, thế là cả cảnh sát, đoàn người xông thẳng về nhà trọ của Lâm Thần Viễn.

Chuyến đi này, Lý Sa không hay biết cô lại nhận được ‘*những lời chân tình*’ đầy ngoạn mục của chồng!!

Thế là khi mọi chuyện vỡ lở lên, Lý Sa được cha ruột tặng cho một cái bạt tai trời giáng cùng một câu ‘*Đồ ngu*’, kể cũng không oan.

Vợ chồng Lý Minh nhờ con gái mà từ đó bị cả công ty và đồng nghiệp cười thầm chế giễu một thời gian dài, kể cũng không hoàn toàn vô tội. Dù sao có thể nuôi lớn một Lý Sa bốc đồng ngang ngược chỉ biết nghĩ đến mình như thế, không phải trách nhiệm đến từ chính cha mẹ hay sao?

60. Chương 60: Thân Bại Danh Liệt

Sau đó Lý Sa dứt khoát đệ đơn ly hôn.

Lâm Thần Viễn và Khang Kiện bị vây khốn trong cơn bão ngoại tình đồng giới thì sao?

Về Lâm Thần Viễn, sau ngày Lý Sa đến gây chuyện, Lâm Thần Viễn quay ra đâm ngược lại Khang Kiện,

cậu không muốn đắc tội với Lý Sa. Từ sau lần Khang Kiện đối xử thô bạo ở câu lạc bộ, Lâm Thần Viễn đột nhiên tỉnh táo trước những lời đường mật giả dối cũng như thấy rõ sự thật là Khang Kiện không hề có tình cảm chân thành với mình. Sau này lỡ mà hai người bị tố giác, chẳng cần suy nghĩ cũng biết nhất định Khang Kiện sẽ không đứng ở bên cạnh ủng hộ cậu. Cứ nhìn hần ta kiếm hơn 20 triệu nhưng chần chừ chối đồng chối tây tiếc rẻ mua phòng cho cậu, là Lâm Thần Viễn càng cảm thấy mối nghi ngờ của mình chính xác.

Vì thế từ ngày đó, Lâm Thần Viễn bắt đầu âm thầm chuẩn bị một số bức ảnh ‘*đặc biệt*’ khi ở cùng Khang Kiện, mục đích chính là nguy tạo thành người bị hại, nếu không nhờ mọi chuyện vỡ lở, chỉ e cậu sẽ bị Khang Kiện hất cẳng trước tiên, sau đó là phải hứng chịu kết cục bi thảm từ sự trả thù của Lý Minh và Lý Sa, như thế thật không đáng.

Vậy nên trong quá trình thực hiện, Lâm Thần Viễn không có bất cứ sự chột dạ nào. Thậm chí ngay hôm xảy ra sự việc, Lâm Thần Viễn còn đi theo hai đồng chí công an đến cục cảnh sát lấy lời khai, cũng tiện thể tố cáo Khang Kiện tội đe dọa và hãm hiếp mình.

Khang Kiện chỉ cười khẩy trước diễn biến của câu chuyện!!

Ai ngu mà tin vào câu chuyện bịa đặt vô căn cứ ấy chứ!

Nhìn Lâm Thần Viễn đi theo cảnh sát, Khang Kiện chỉ cười khẩy, không hề lo lắng mình sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Khang Kiện biết Lâm Thần Viễn cắn ngược chủ yếu vì sợ thế lực của Lý Minh! Nhưng muốn tố cáo hần tội đe dọa?! Uy hiếp?! Hay cưỡng bức ư?! Khang Kiện tự tin Lâm Thần Viễn không có chứng cứ!! Còn vẫn muốn tố cáo, cho tố cáo!! Hần sẽ thuê luật sư giỏi nhất về để chứng minh sự trong sạch của mình!!

Không lạ khi Khang Kiện có thể tự tin đến vậy, bởi lúc này hần không dư hơi để ý việc này.

Sau khi Lý Sa dẫn người đầy náo loạn, Khang Kiện vị cha con Lý Minh đuổi ra khỏi nhà, danh tiếng tích lũy bao năm qua đều bị đám phóng viên được Lý Sa dẫn đến bôi đen! Hậu quả của những lời hần nói cũng đập tan hình tượng ‘*bề ngoài trắng hoa nội tâm chung tình*’ mà hần khổ công xây dựng, biến thành loại đàn ông mặt người dạ thú!! Khốn nạn không bằng cầm thú! Sự nghiệp diễn viên cũng bị ảnh hưởng nặng nề.

Đương nhiên, đây là trong trường hợp hần còn có thể tiếp tục sự nghiệp trước đây! Bởi ngay tin Lý Sa đệ đơn ly dị, Lý Minh cũng đồng thời tuyên bố, bất cứ công ty, đơn vị nào muốn mời Khang Kiện tham gia, đều sẽ phải hứng chịu sự đáp trả từ công ty Nhịp điệu giải trí.

Vậy nên rõ ràng là mọi chuyện đều bắt nguồn ra từ miệng Khang Kiện, nhưng khi sự việc qua đi, ngồi ngẫm lại, hần chỉ giận Lý Sa hành động bốc đồng!! Đúng là đàn bà đầu óc thiên cận, có gì đóng cửa bảo nhau, hần ra oai ở nhà Lâm Thần Viễn, về nhà kiêu gì lại chẳng đồ ngon đồ ngọt Lý Sa!! Nhưng giờ thì sao, bị Lý Sa làm loạn nên như vậy, ngay cả cơ hội về nhà cũng mất, càng nghĩ càng cáu tiết!

Trên các phương tiện truyền thông và internet, đâu đâu cũng thấy những lời chỉ trích chĩa vào Khang Kiện! Hễ là người nghe chuyện thì đều nói:

– Nom mặt rõ đứng đắn không đến nỗi nào, mà đằng sau lại lén lút làm mấy trò tởm lợm như vậy!!

– Cũng khó trách vì sao Lâm Thần Viễn lại ghê tởm, phải công bố để cảnh báo những nạn nhân tiếp theo!!

– Loại người biến chất như thế nên bị trục xuất khỏi giới nghệ sĩ, vĩnh viễn không thể quay lại...

...

Khang Kiện đâu biết rằng, Bạch Lãng cũng từng phải hứng chịu những lời đay nghiến nguyên rủa như thế này sau khi bị hấn lừa gạt trong kiếp trước.

Vậy nên, khi đọc những lời bình luận trên báo về Khang Kiện vào hai ngày sau, tâm trạng Bạch Lãng rối ren.

Cừu Tiềm thấy thế bèn cướp tờ báo ném sang bên, kéo Bạch Lãng lại, “Đây là hấn tự làm tự chịu. Bản lĩnh tự gây scandal của hấn vượt xa anh tưởng.”

Bạch Lãng ngả vào lòng gã, thở dài, “Chỉ thấy lạ kỳ thôi. Chắc kiếp trước hấn ta cũng cười nhạo em như vậy.”

Cừu Tiềm không thích nghe những lời như thế, gã ngửa cằm Bạch Lãng lên hôn ngẫu nhiên. Môi lưỡi chăm sóc từng góc ngách trong miệng anh, cho đến khi anh bất giác rên rỉ và thở hổn hển, Cừu Tiềm mới buông tha.

Gã còn liếm liếm mấy cái mới bảo, “Mấy ngày này anh sẽ cho người theo dõi Khang Kiện, em cũng nên cẩn thận.”

“Em với hấn thì có vấn đề gì,” – Bạch Lãng thở dốc, “Với lại anh bố trí như thế rồi cần gì em phải lo.”

Cừu Tiềm nhìn đôi mắt trong hấp háy bình yên của Bạch Lãng, lại nhớ ánh mắt đen tối của Khang Kiện ở trung tâm thương mại lần trước. Gã biết có lẽ mình phải nhắc nhở Bạch Lãng cẩn thận, song lại không muốn Khang Kiện chiếm một vị trí dù là nhỏ nhất trong lòng Bạch Lãng, hai bên đấu tranh nhau làm lông mày gã phải xoắn lại.

Đến Bạch Lãng cũng nhận ra, “Sao thế?”

Cừu Tiềm không đáp, chỉ vùi anh vào lòng.

Cảm xúc vừa yêu vừa lo lại chiếm hữu này, càng ở bên nhau, thì càng căng lớn.

Sau khi mọi chuyện xảy ra, tuy Khang Kiện bị cả cộng đồng tẩy chay, nhưng thực tế tâm trạng của hắn vẫn khá ổn định.

Dù sao Khang Kiện vẫn tự thấy bản thân còn có một lợi thế rất lớn đó là dự án đầu tư 50 triệu kiếm lời ổn định, chỉ mấy ngày nữa là hắn sẽ nhận số hoa hồng tháng đầu tiên. Đến lúc đó, gần hai triệu tiền mặt sẽ được rót vào tài khoản, tháng thứ hai sẽ là bốn triệu, tháng thứ ba là sáu triệu... Nói cách khác, một năm tới hắn chẳng cần lo làm gì! Chỉ bằng mỗi làm ăn béo bở này cũng đủ bớt đi 10 năm cố gắng.

Chính vì niềm tin ấy mà dù đứng trước sự chỉ trích của truyền thông, Khang Kiện vẫn chỉ cười khẩy, thậm chí nghĩ xem các người chửi được bao lâu? Chờ trận sóng gió này đi qua, hắn chẳng cần quay lại nghề cũ, mà sẽ lao vào chiến đấu trên thương trường. Chẳng bao lâu nữa, hắn có thể trở thành đại gia, nói chuyện bằng tiền! Một vị trí minh tinh quền, hắn còn ngứa mắt!

Khang Kiện vẫn dùng một trăm nghìn tiền mặt cuối cùng để ở khách sạn hạng sang, đặt trang phục (*đồ của hắn đều để ở nhà Lý Sa và Lâm Thần Viễn, giờ như người vô gia cư*), sau đó đến các văn phòng luật mời mấy vị luật sư có tiếng đất đỏ để hầu hai phiên tòa, một là đơn kiện ly hôn của Lý Sa và một là đơn tố cáo tội đe dọa của Lâm Thần Viễn.

Nhưng ngay trước ngày hoa hồng được chuyển vào tài khoản mà Khang Kiện vẫn chờ đợi, tối hậu chiêu của Cừu Tiềm mới chân chính xuất hiện.

Tin tức ngày hôm đó nổi lên như lũ:

‘Công ty đầu tư bất động sản Huy Hoàng bị cảnh sát khẩn cấp điều tra! Toàn bộ tài sản của công ty đều bị đóng băng!’

‘Mọi thành phần trong đường dây hút vốn bất hợp pháp đều đã bị bắt giữ phục vụ cho công tác điều tra vào đêm ngày hôm qua!’

“Tiền của tôi đâu?!! Hoa hồng của tôi đâu?!!”

“Ngày mai trả hoa hồng cho tôi cơ mà?! Liên quan gì đến hút vốn?!”

“Chúng làm ăn phi pháp là chuyện của chúng!! Tiền của tôi vẫn còn ở trong công ty!!

“Vẫn còn dự án đầu tư?! Các người vẫn phải trả tiền cho tôi!!”

“Tao không cần biết!! Đừng nói chuyện đó với tao!! Tao chỉ hỏi tiền của tao ở đâu!! Tiền của tao đâu-?”

Khang Kiện đỏ ngầu mắt, gào vào trong điện thoại. Nhưng chưa nói xong, đối phương đã cúp máy không quan tâm. Khi hắn gọi lại thì chỉ còn hồi chuông reo, vĩnh viễn về sau cũng chỉ còn tiếng chuông reo réo rất.

Lúc này, Khang Kiện mới cảm thấy thế giới bắt đầu sụp đổ dưới chân hắn!!

50 triệu của hắn!! 50 triệu của hắn!!

Tất cả đều để ở đó! Giờ đến con số cũng không còn!!

Khang Kiện toát mồ hôi hột, chân run lẩy bẩy, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, vợ lấy kính và mũ đi đến công ty bất động sản.

Song chuyển đi càng khiến hắn rét lạnh.

Ngay từ đầu phố đã thấy đám đông quần chúng phần nộ giằng co với công an. Hơn chục viên cảnh sát phong tỏa ở cửa tòa nhà, một bộ phận đứng chắn dân chúng muốn xông vào, số còn lại thì lần lượt bê từng thùng, rương và tủ tài liệu từ công ty ra.

Dân chúng tụ tập trước cửa vừa giận dữ và lo lắng, có người còn lăn ra đất gào khóc.

“Quân lừa đảo!! Trả tiền cho tôi!! Lũ lừa đảo khốn nạn!! Chúng không phải người!!”

“Các đồng chí cảnh sát cản chúng tôi làm gì!! Trong đó có tiền của chúng tôi!! Để chúng tôi vào lấy tiền!!”

“Đúng!! Đó là tiền mồ hôi nước mắt! Là vốn liếng gia sản cả nhà tôi-!! Chúng tôi phải sống làm sao đây!!”

“Chúng mày có chết cũng phải trả tiền cho tao-!! Ồi làng nước ơi, sau này biết sống sao bây giờ!!”

Khang Kiện chen chúc trong đám đông vây xem, tim đập thành thịch, cảm giác đầu gối sắp khụy xuống. Hắn kéo một bác gái đang đứng hóng chuyện, run rẩy hỏi, “Thím ơi, phía, phía trước có chuyện gì mà đông vậy, thím biết không?”

Bà thím đã xem từ đầu đến cuối, biết thực hư mọi chuyện, trả lời, “Còn không phải một công ty lừa đảo sao? Đạo này lắm bọn lừa đảo thế cơ chứ. Tôi cũng cảnh báo lão Vương nhà bên đấy, trần đời làm gì có chuyện thả con cá bớp hớp con cá mập dễ dàng như vậy, cậu bảo có đúng không? Đấy không nghe tôi, giờ cảnh sát đến rồi, đồ đạc tài sản bên trong không ai được xê dịch, tôi thấy, chắc là không lấy lại được tiền đâu. Haiz, cũng đáng thôi, bọn chúng nhằm vào ‘lòng tham’ đấy mà-”

Khang Kiện nghe mà bủn rủn tay chân.

Không, không lấy lại được? Không lấy lại được!? Không lấy lại được!?

Vậy tiền vay ngân hàng? Lãi suất vay nóng tư nhân... mỗi tháng hơn 500 nghìn tệ!! Phải làm sao bây giờ?! Tính số tiền mặt có trong tay, nhắm đi nhắm lại cũng chỉ còn hơn 20 nghìn... Ngay cả tiền thuê khách sạn cũng không trả nổi!! Phải làm sao đây!!

Trong khi Khang Kiện còn đang hoảng loạn, bà thím thấy không có người đáp lại thì lấy làm lạ ngoái ra nhìn, sau đó thì oang oang lên, “Ồ, tôi trông cậu quen lắm, giọng giống cái đứa ngoại tình gì đang nổi trên tivi ấy nhỉ?!! Chắc dạo này cậu cũng khốn khổ lắm phải ha, ha ha, giống cái thằng của nợ kia lại chả bị trêu chọc suốt?!”

Quần chúng vây quanh hóng chuyện nghe thấy vậy thì ngoái ra xem, ai cũng nhìn chòng chọc vào Khang Kiện làm hắn hoảng sợ lùi ra sau, nhưng lại bị người đứng sau lưng ngăn trở, chột dạ lắc đầu, “Không, không phải, không phải, mọi người nhầm rồi...”

Trong đám đông không thiếu người nhiều chuyện, ồn ào bàn tán, “Ấy cha, có khi là thật không ta?! Nom mặt tái đi chột dạ rồi, định chạy hả?”

Một khi đã có người khơi mào, dân chúng càng thêm tò mò, ai nấy chen chúc vào xem.

“Đúng rồi, đi đường còn phải đeo kính, sùm sụp cái mũ, hành vi lắm lét, hay là đúng rồi?!”

“Ừ nhỉ, không đừng đi che kín mít vậy làm chi?! Cởi cái mũ cho người ta nhìn cái xem nào?!”

“Ha ha, đúng hẳn thật rồi, ông trời có mắt!! Mới đi lừa vợ con, nay đã bị lừa tiền!!”

“Ha ha ha, chí phải chí phải!! Quả báo đến sớm!! Ác giả ác báo!!”

Đối mặt với đám đông ngày càng bu kín, Khang Kiện đã tối tăm mặt mày lại càng thêm hoảng loạn. Hắn đã sắp sụp đổ, đám dân chúng nhiều chuyện lại âm ỉ như quỷ đói, khiến hắn mất lý trí, xông thẳng vào bức tường người bất biết phương hướng như phát điên!!

“Ồi!! Tự dưng đâm vào người ta!!”

“Oái!! Đau quá!! Điên à!!”

“Chột dạ hả!! Giữ hắn lại!”

“Giữ lấy hần!! Hần chính là tên lừa tình đó!”

Giữa đám đông giằng xé, mũ và kính của Khang Kiện bị lôi xuống. Hần gần như bất lực trước tiếng cười nhạo “Khang Kiện thật kìa”, “Không ngờ đấy!!” của đám đông, chỉ biết cầm cổ xông ra ngoài, sau đó chạy bán sống bán chết khỏi hiện trường!!

Nhưng đó chưa phải điều khiến hần sợ nhất trong ngày.

Khi vất vả bỏ chạy về khách sạn, vừa bước vào sảnh Khang Kiện đã thấy Khôn ca và đám đàn em từ chỗ vay nặng lãi đang đứng ở quầy tiếp tân tra sổ ghi chép.

Điều đó làm Khang Kiện sợ đến điếng người!!

Một lần nữa, hần loạng choạng quay đầu bỏ chạy, không để ý xem có bị Khôn ca phát hiện ra không, hần cứ cắm đầu cắm cổ chạy thực mạng!

Khang Kiện từng nghe bọn cho vay nặng lãi đòi nợ thế nào, chặt tay, ép nghiền, hoặc ném xuống biển, vân vân và vân vân, thủ đoạn tàn nhẫn nào cũng có! Mới trước đây, hần còn chắc chắn mỗi tháng có gần 2 triệu tiền lãi suất, thừa sức để trả 500 nghìn lãi vay, thế nên mới tung qua hóa liều, nhưng giờ... giờ thì...

Sao đâu lại ra nông nổi này?! – Vừa chạy, hần vừa hoang mang và tức tối!

Sau khi cắm đầu chạy như điên không mục đích, lượng vận động quá lớn làm phổi hần tức đến không thở nổi, tim đập bùm bụp như sắp nổ, chân mềm oặt, hần ngã nhào vào trong một con ngõ tối tăm, không cẩn thận đá vào chiếc thùng rác kê bên đường, nước bắn vấy lên khắp mình mẩy.

Nhưng nội thở thôi đủ khiến hần không còn có thể bận tâm đến bất cứ điều gì khác, hần bám vào tường, ho sặc sụa.

Trước sự xâm nhập bất hợp pháp của Khang Kiện, con hẻm nhỏ không có bất kỳ phản ứng gì.

Nơi đây được xem như khu phố nghèo của thành phố A.

Những gia đình bên trong, tầng một được xây như phòng khách, cửa được mở rộng hết cỡ đến lấn chiếm không gian, bàn ghế cũng được bày la liệt để chiếm dụng con đường, lộn xộn và bừa bộn không khác gì nông thôn, tiếng TV trong nhà cũng được mở oang oang lan ra cả hai ba căn nhà bên cạnh vì chẳng có vách cách âm.

Tiếng tiếng nhạc và quảng cáo trong TV của một căn nhà nào đó vang ra ngoài con hẻm.

“Trời đất bao la, có Dung Hàng đồng –”

Khang Kiện ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trên màn ảnh, Bạch Lăng mặc bộ đồng phục hàng không đang mỉm cười thân thiện.

Vẫn trong treo và đẹp đẽ như thế.

A Lăng...

Đúng rồi, chỉ còn A Lăng, chỉ còn A Lăng là có thể cứu vớt mình.

61. Chương 61: Kết Thúc

Bị truyền thông truy đuổi, bị quần chúng tẩy chay, Khang Kiện trốn chui trốn nhủi bên ngoài gần nửa tháng.

Về đạo mạo gọn gàng trong dĩ vãng đâu còn thấy, tuy chưa đến mức hôi hám bẩn thỉu như ăn mày, nhưng cũng rách nát, râu ria xồm xoàm, mắt thâm quầng nhếch nhác. Vì để tránh né phóng viên và chủ nợ, hắn không dám trở lại khách sạn lấy hành lý và xe, ngày nào cũng chầm đật ngủ rồi lại không dám ngủ nhiều, trong tình trạng vừa lo âu căng thẳng vừa tuyệt vọng, Khang Kiện ở thể sống qua nửa tháng kể cũng khá.

Đương nhiên, hắn không hề biết hành tung của mình đều bị Cừu Tiềm cho người theo dõi, cũng thường gọi cho bên vay nặng lãi để người của họ ‘*lơ dăng*’ xuất hiện trong tầm mắt Khang Kiện, càng vui hắn vào bể lo âu tội bạc và kiệt quệ, buộc hắn phải đi chạy vay người thân khắp nơi để xoay tiền trả nợ.

Nhưng đã trốn chạy bên ngoài một thời gian, lại không thấy Khang Kiện gặp người nào, bắt đầu từ mấy ngày nay, hắn thường trốn trong con ngõ bên cạnh tòa cao ốc All Entertainment lén lút quan sát. Trong All Entertainment có ai có thể khiến hắn nhớ thương? Cũng chỉ có Bạch Lăng.

Cừu Tiềm không muốn đem dài lâu mộng, định cho người ‘*xử lý*’ Khang Kiện, song lại bị Bạch Lăng cực lực phản đối. Thời điểm này, Khang Kiện đang là tiêu điểm chú ý của xã hội, Bạch Lăng không muốn vì hắn ta mà Cừu Tiềm phải mạo hiểm làm trái pháp luật, hay để lại bất cứ nhược điểm nào rơi vào tay kẻ khác, không đáng, cũng không cần.

Vì thế trong lúc họa hoạn hai người có ý kiến trái ngược nhau, thì Khang Kiện cũng rơi vào đường cùng và không thể chống đỡ tiếp. Vào buổi sáng của một hôm, hắn xông vào tòa nhà All Entertainment, nói hắn muốn đặt hẹn với Bạch Lăng để nói chuyện, sau đó không để ý lời từ chối từ nữ tiếp tân mà đi thẳng đến hàng ghế chờ, khoanh tay ngồi đợi, có vẻ như không đợi được Bạch Lăng thì hắn sẽ không đi đâu hết.

Đương nhiên All Entertainment có ‘*biện pháp*’ tống cổ những thành phần gây rối như vậy, chỉ cần gọi bảo vệ lôi ra ngoài là xong. Nhưng khi tin tức rơi vào tai Bạch Lãng, anh nghĩ hai mặt một lời cũng là một cách để dứt điểm mọi chuyện, anh lên xe đi đến công ty. Anh đồng ý cuộc gặp của Khang Kiện.

Bấy giờ Cừu Tiềm đang có một cuộc họp quan trọng trong xúc tiến đầu tư của công ty vận tải biển, đến lúc hay tin thì đã là nửa tiếng sau, không kịp trở tay. Gã tức giận đến độ hất đổ bàn làm việc, đồng thời đuổi cổ cô thư ký trưởng ngăn trở đưa tin vào phòng họp, sau đó cho người đi thẳng đến cao ốc All Entertainment.

Song lúc đó Bạch Lãng đã gặp được Khang Kiện trong văn phòng riêng của anh tại công ty.

“A Lãng!! Cậu phải cứu mình!”

Vừa thấy Bạch Lãng, Khang Kiện bổ nhào đến như muốn ôm chân anh.

Bên cạnh Bạch Lãng có Hồng Hồng đi theo, dễ dàng ngăn cản được Khang Kiện.

Tuy bị ngăn trở nhưng Khang Kiện vẫn không đứng dậy, hấn quỳ sụp xuống, mắt đỏ au, kích động phân trần, “Mình biết giữa chúng ta có hiểu nhầm, A Lãng! Cậu cho rằng mình đã gây ra chuyện có lỗi với cậu!! Nhưng!! Dù sao mình cũng xin lỗi trước!! Mình thật sự xin lỗi mà A Lãng! Đều do mình! Là mình sai!”

“Nhưng mình có lý do,” – Khang Kiện khốn khổ biện minh, “Chỉ do mình ghen tị, ghen với người có thể ở bên cậu! Rõ ràng ban đầu chúng ta đã rất thân thiết, lúc đó mình đã đem lòng thích cậu rồi! Nhưng mình có thể nói ra được sao? Mình sợ nói ra sẽ phá hỏng tình bạn của chúng ta! Trong lúc vừa do dự vừa đau khổ, mình, mình lại nghe tin cậu với người khác... khi đó, khi đó mình đã không thể chấp nhận được! Nên mình mới làm thế!! Mình không cố ý tiết lộ! Mình chỉ muốn tìm người thổ lộ thôi! Là vì mình không cam lòng mà A Lãng...”

Khang Kiện khổ sở giải bày, nhưng chỉ đổi lại sự thờ ơ của Bạch Lãng. Ngay cả bây giờ, lời ‘*sám hối*’ của hắn cũng đầy lấp lửng và che đậy. Bạch Lãng vốn đã thờ ơ, nghe xong chỉ cảm thấy sao có người ngây thơ đến thế, cho rằng giả vờ hối lỗi là có thể gạt đi hết mọi chuyện?

Khang Kiện vẫn tự biên tự diễn, nét mặt ăn năn, hèn nhát quỳ trước chân Bạch Lãng.

“Nhưng giờ mình, mình thật sự, chúc phúc cho cậu và giám đốc Cừu, thật đấy! Cậu ở bên anh ta là lựa chọn sáng suốt nhất! Cho dù, cho dù mình, mình vẫn... nhưng mình sẽ buông tay, chúc phúc cho hai người! A Lãng, ngoài lần bốc đồng lần trước, mình chưa hề phạm thêm sai lầm nào! Nên, vì tình nghĩa khi còn cùng trường trước kia—”

Lúc này Bạch Lãng mới vô tình cắt lời hắn, “Tôi cũng tự nhận bản thân không làm gì có lỗi với cậu, không

nợ, cũng không phụ bạc,” vậy mà kiếp trước lại rơi vào kết cục như vậy... nên kiếp này, “Chúng ta hết nợ nhau.”

Khang Kiện sững sốt, không kịp hiểu gì, kể cả nét xa xăm trên khuôn mặt Bạch Lãng cũng khiến hắn không thể dời mắt.

Chẳng qua câu trả lời kế tiếp lại tàn khốc và rất rõ ràng.

“Nên tôi không giúp cậu, cậu đi đi,” – Bạch Lãng dứt khoát.

Mặt Khang Kiện trắng bệch, há miệng mấp máy như muốn thanh minh, nhưng khi nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Bạch Lãng, bao lời lẽ muốn nói đều ứ lại ở cổ, không thể thoát thành lời...

Mấy giây trôi qua, dường như Khang Kiện đã tiếp nhận thực tế, hắn từ từ cúi đầu, khuôn mặt mờ mịt, lồm cồm đứng dậy. Có lẽ vì quỳ lâu, hắn ngã chúi ra đất, đổ ập về phía Bạch Lãng.

Hồng Hồng thấy vậy thì tiến lên đỡ, tiện giữ tay Khang Kiện muốn giúp hắn đứng lên. Nhưng biến cố xảy ra, Khang Kiện đột nhiên giơ tay trái, cầm một bình xịt gì đó xịt lên mặt Hồng Hồng!

Hồng Hồng kêu lên, lấy tay che mặt, thụt lùi mấy bước, sau đó lảo đảo ngồi bệt xuống đất!

Bạch Lãng biến sắc, chạy đến đỡ Hồng Hồng đang không ngừng chảy nước mắt và ho sặc sụa, “Nhị Hồng? Sao thế? Cậu vừa làm gì?!” – anh quay ra chất vấn Khang Kiện đang vững vàng đứng lên.

Khuôn mặt hắn nở một nụ cười vắn vẹo, cùng với những tích tụ trong thời gian gần đây, “Có gì đâu. Chỉ là bình xịt hơi cay thông thường thôi, nhưng chỉ cần một ít cũng đủ hạ gục một gã đàn ông cao to.”

Bạch Lãng lạnh mặt, “Cậu muốn gì? Bên ngoài có rất nhiều người, cậu nghĩ có thể bình yên thoát khỏi đây sao?”

Khang Kiện vỗ quần, đi về phía anh, “Không sao, sẽ chẳng ai ngăn cản cả, vì em sẽ đảm bảo an toàn cho tôi. Căn phòng này sang trọng thật, ngoài còn một gian nhỏ nữa, cách âm hẳn tốt lắm. Nên tôi chỉ muốn...”

Bạch Lãng kéo Hồng Hồng lùi ra, khuôn mặt càng lạnh đi, “Muốn gì?”

Đôi mắt âm u của hắn đảo khắp người anh, liềm môi, “Chỉ muốn vui vẻ một lần với em. Không nhiều, chỉ năm phút là đủ, sau đó chụp kỷ niệm một tấm, tôi không tin em dám cho Cửu Tiềm biết việc ngày hôm nay nhỉ?”

Khang Kiện càng lại gần, Bạch Lãng buộc phải đặt Hồng Hồng xuống trước, đứng dậy lùi ra, “Sau đó phải

làm theo lời cậu như Lâm Thần Viễn?”

Có trong tay bình xịt hơi cay nên Khang Kiện rất tự tin, hắn không ngăn cản hành động của Bạch Lãng, “Dù sao dư luận đều nói Cừu Tiềm rất ghen tuông, không chịu nổi một vết nhơ, sao chúng ta không kiểm tra thực hư xem? Đằng nào cũng chết, trước khi chết có cơ hội tội gì không thử cho mãn nguyện, tính kiểu gì cũng có lợi.”

Bạch Lãng bàng hoàng, giọng điệu bối rối, “Cậu, cậu cho là dùng bình xịt kia là có thể bắt ép tôi?”

“Em vừa thấy rồi đấy thôi, một người vạm vỡ cũng nhũn ra như giấy. Nhưng như thế cũng có ích đấy? Có thể giúp em thả lỏng, có khi còn sáng khoái ấy chứ?” – hắn chặc chặc dăm tà.

“Bỉ –” – Bạch Lãng buộc miệng mắng, Khang Kiện đã lao lên!

Đồng thời, cửa văn phòng cũng bị đá bay cái “Rầm”!

Là Cừu Tiềm xông vào.

Sau đó, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt gã là Bạch Lãng xoay người đá một cú trời giáng vào mặt Khang Kiện!

“A!” – hắn hét thảm lên, má phải bị đá trúng, cả ngoài ngà nhào ra đất!

Sau đó Hồng Hồng đằng sau nhanh nhẹn nhảy ra, giẫm lên bàn tay cầm bình xịt của Khang Kiện làm hắn phải thét lên lần hai, tiếng thét vang khắp phòng.

Tiếp đến, Bạch Lãng chạy ra chỗ Cừu Tiềm, ôm chầm lấy gã, bật cười bảo, “Anh đến rồi à, không sao, xử lý hết rồi.”

Cừu Tiềm bị ôm đến đứng hình, mặt mũi thay đổi đến dăm ba biểu cảm.

Suốt dọc đường gã theo dõi mọi chuyện qua bằng thiết bị nghe lén cài trong đồng hồ của Bạch Lãng, nhưng vừa đến thang máy thì mọi chuyện tự dừng chệch hướng! Làm gã tức điên người!! Hắn dám cả gan làm thế?!

“Mày?! Thằng, thằng chó!”

Cừu Tiềm giận đùng đùng, giận đến độ không biết nói gì.

Bạch Lãng cũng bắt đầu dĩ, thực tình anh không lo lắng lắm, anh còn bắt Hồng Hồng mặc áo chống đạn trước khi vào, dù rằng trước đó Khang Kiện đã bị Tiểu Lý ở ngoài kiểm tra xác định không có súng.

Vì thế nên Bạch Lãng mặc kệ bao người đang đi vào xử lý hậu quả, anh giữ chặt Cừ Tiềm, dùng miệng để trấn an gã. Đổi lại cũng là cái ôm siết và nụ hôn thô bạo, như muốn xác nhận người trong lòng có mạnh khỏe hay không.

Dù hơi đau, nhưng Bạch Lãng cam tâm tình nguyện.

Sau đó, Khang Kiện nhanh chóng bị bắt giam và khởi tố vì hành vi ‘đe dọa chưa tạo thành hậu quả’. Cho đến khi chính thức bị tống vào tù, hắn cũng không có cơ hội bước ra ngoài sở cảnh sát. Thêm đơn kiện của Lâm Thần Viễn lần trước, dựa vào những bức ảnh mập mờ qua bàn tay của Cừ Tiềm, thành công tăng nặng một mức tội danh cho Khang Kiện, thêm vào mấy năm tù thi hành án.

Nhờ thế mà việc ly hôn của Lý Sa được thuận lợi hơn hẳn. Không đến mấy tháng đã có phán quyết của tòa gửi đến, Lý Sa thành công giành được quyền nuôi con, tuy có thêm phần phí nuôi con nhờ thắng kiện, nhưng Khang Kiện đã phá sản, phần phí này cũng chỉ có tác dụng trên giấy. Ngôi nhà của hai vợ chồng trước kia đã bị Khang Kiện cầm đi thế chấp lấy sáu triệu, số tiền này vẫn bị ngân hàng truy thu. Nên Lý Sa buộc phải mang con về nhà mẹ đẻ, ngôi nhà thì gấn nợ. Qua sự việc lần này, Lý Sa đã kiểm chế tính hống hách đi ít nhiều, dù sao mỗi lần ra khỏi nhà lại bị chế nhạo, cô cũng ở trong nhà tập trung chăm sóc con, cuộc sống sau đó yên ổn đi nhiều.

Còn về Khang Kiện, tuy đã vào tù nhưng không may mắn như vậy, hắn nợ nóng hơn 20 triệu phải trả. Người của chỗ cho vay biết Khang Kiện vào tù thì xoa tay phấn khích, dù sao ở trong cũng có nhiều đại ca trấn thủ, mà đại ca thì cần vài ba trò tiêu khiển mới lạ. Với vẻ ngoài của Khang Kiện, ít nhiều cũng có thể trả không ít nợ.

Nhưng chuyện xảy ra trong lao tù thế nào, ngay đến Cừ Tiềm cũng không thừa hơi đi để ý. Chốt cho cùng thì để duy trì cuộc sống ba người bình yên, theo như Cừ Tiềm thì chẳng phải chuyện gì dễ dàng.

Chuyện nợ chuyện kia vẫn liên tục xảy đến.

Ví như quảng cáo của Dung Hàng rất được yêu thích, họ muốn tiếp tục mời Bạch Lãng quay quảng cáo tiếp theo, anh có nhận lời hay không? Hay khi Cừ Tiềm nhận lời phỏng vấn doanh nhân thành đạt, phóng viên rất thích hỏi mấy câu như có thể tâm sự một ít chuyện trong nhà? Và cả lễ trao giải thưởng sắp tới, Cừ Tiểu Hải có được bám càng theo không...

Một tháng sau.

Trên sân khấu lung linh ánh sáng, giữa tiếng vỗ tay rào rào của khán giả, MC với chất giọng cao vút từ tốn vang lên lần thứ hai.

“Tiếp theo là đến hạng mục nam diễn viên chính xuất sắc nhất.”

Theo tiếng trống kịch tính, cả khán phòng bị bao phủ bởi sự chờ đợi và hồi hộp.

“Năm nay danh sách đề cử có...”

“La Khả Dục trong phim ‘Tranh thủ từng giây’.”

“Lương Tề trong phim ‘Một mét vuông’.”

“Hoàng Hiên Danh trong phim ‘Đại đế quốc’.”

“Và Bạch Lãng trong phim ‘Chung điểm’.”

“Người đoạt giải là...”

Trong sự nín thở chờ đợi của khán phòng, người trao giải từ tốn mở chiếc phong bì trong tay.

“Bạch tiên sinh, lần này nhớ chạy về phía sân khấu nhé!” – MC dí dỏm nói, cả hội trường cười ồ, cũng thét lên!

“Bạch Lãng trong phim ‘Chung điểm’!! Xin chúc mừng!!”

Cùng với tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang khắp hội trường.

Mọi ánh đèn trong hội trường đều chiếu vào Bạch Lãng đang ôm Cừu Tiềm và Tiểu Hải.

Đồng thời, máy quay trực tiếp lễ trao giải cũng đang phát sóng cả nước.

Cừu Tiềm cười sang sảng, cánh tay rắn chắc ôm Bạch Lãng, vỗ vai anh, và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên má.

Tiểu Hải thì toe toét cười, cánh tay nhỏ bé như củ sen ôm eo anh, bắt chước vỗ vỗ A Bạch của nó.

Đến khi Bạch Lãng chấm dứt cái ôm, mới bị mọi người xung quanh giục lên sân khấu.

Trên sân khấu, trình trọng nhận phần thưởng từ người trao giải, đối diện với tràng vỗ tay giòn giã bên dưới, Bạch Lãng phải phát biểu cảm nghĩ của mình. Nhưng vào lúc này, đầu óc anh lại hoàn toàn trống rỗng.

Cho đến anh tìm thấy Cừ Tiềm đứng bên dưới. Anh cầm mic, giọng lạc đi.

“Chung điểm của tôi cũng là bắt đầu của tất cả.”

“Xin cảm ơn từ tận sâu đáy lòng mình.”

“Tôi sẽ mãi trân trọng, cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời.”

— Toàn văn hoàn —

62. Chương 62: Ngoại Truyện 1 Quảng Cáo Của Dung Hàng

‘Trời đất bao la, có Dung Hàng đồng hành bên bạn.’

Câu slogan của Dung Hàng đi vào lòng người từ nhiều năm trước, lần đầu tiên xuất hiện là trong quảng cáo đầu tiên mà Bạch Lãng hợp tác với Dung Hàng.

Đoạn quảng cáo tái hiện câu chuyện về một cậu bé tám tuổi, hăm hở lên máy bay đi tìm bố (*đừng hỏi vì sao lại không có người lớn đi kèm*), cậu bé thích thú đứng ở phòng chờ đếm số máy bay ngoài phi trường qua ô cửa kính lớn. Lúc này, bố cậu bé ở đầu kia bán cầu gọi điện hỏi han, vì quá hạnh phúc và không nỡ cúp máy mà cậu bé bị lơ chuyển bay.

Bé con vừa lo vừa sợ, mắt môi hoe mắt, không biết phải làm sao.

Lúc này, Bạch Lãng trong vai nam tiếp viên hàng không xuất hiện.

Dung Hàng luôn nhấn mạnh tiêu chí phục vụ của hãng là đối xử với khách như người nhà, bước vào máy bay của Dung Hàng như bước vào nhà, vì thế tiếp viên hàng không Bạch Lãng vừa an ủi cậu bé, vừa liên hệ với phụ huynh, chuẩn bị bữa ăn, đổi lịch bay cho cậu bé, còn tặng một mô hình lắp ráp bé xinh xinh, sắp xếp cho cậu bé đợi chuyển bay kế tiếp.

Sau đó, Bạch Lãng đi cùng cậu bé bay qua nửa địa cầu.

Khi anh tự tay đưa cậu bé đến bên bờ đang đợi ở sân bay, trước đôi mắt cảm ơn của cậu bé, Bạch Lãng mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt cùng với đội bay đứng dàn hàng ở phía sau, kết hợp với thông điệp của quảng cáo, trở thành hình ảnh thương hiệu của Dung Hàng.

Khi quảng cáo chính thức lên sóng truyền hình và internet, đã có nhiều khán giả đùa rằng đây chính là quảng cáo gây cười ngu nhiều nhất năm. Vì rõ ràng một câu chuyện vô lý đùng đùng như thế mà có thể khiến người xem cảm động bật cười, mà đã vô lý còn cười thì không phải cười ngu thì là gì.

Đương nhiên Bạch Lãng trong bộ đồng phục tiếp viên được khen nức nở. Biểu hiện tự nhiên không hề gượng gạo hay màu mè, đồng phục trắng phau trắng thơm cùng chiếc quần dài xám tro, dưới vành mũ theo phong cách quân đội và nụ cười rạng ngời tỏa nắng, càng nổi bật lên nét thanh tân, thân thiện và hiền hòa của Bạch Lãng, hết như được trở về dáng vẻ trong trẻo như hồi anh mới trình làng.

Phải công nhận rằng qua nhiều tạo hình khác nhau thì kiểu hóa trang này vẫn hợp với khí chất Bạch Lãng nhất. Đến cả đến Cừ Tiềm cũng không đành lòng mà kéo Bạch Lãng vào lòng ‘*chà đạp*’ từ lúc anh thay đồ cho đến khi xong, nói gì đến cánh nữ giới đứng ngoài phim trường, vừa thấy Bạch Lãng ra khỏi phòng nghỉ là xông lên chụp lấy chụp để lưu về làm bảo bối.

Song quảng cáo nổi lên còn một tiêu điểm khác là cậu bé vừa ngố vừa dễ cưng lỡ chuyến bay. Tuy khuôn mặt không phải kiểu búp bê xinh xắn, nhưng mắt to, mày rậm, nom rất hoạt bát đáng yêu, những cảm xúc hớn hở, thích thú hay lo lắng, bịn rịn cũng thể hiện rất chân thật sinh động. Đến mức độ, khi quảng cáo vừa tung ra đã gây bùng nổ, cảm tù biết bao con tim của cánh chị em phụ nữ cũng như hòa tan trái tim cứng rắn của cánh mày râu làm cha. Dẫn đến ngay trong tuần đầu tiên, số lượng download quảng cáo mà Dung Hàng đăng lên trang chủ đã vọt lên con số hơn một triệu lượt, đưa tốc độ lan truyền càng bay càng xa.

Kế tiếp là rất nhiều câu hỏi mà khán giả đặt ra, rốt cuộc cậu bé trong clip là ai?

Không lâu sau đó, fan của Bạch Lãng đào ra số ảnh quý báu được giữ kín vào ba năm trước.

Có muốn giấu cũng không được, đó đích thị là Cừ Tiểu Hải và chú A Bạch của nó.

Tiểu Hải tham gia vào quảng cáo của Dung Hàng là do trùng hợp.

Vì ngày quay đúng vào cuối tuần, Cừ Tiềm không có việc, Tiểu Hải cũng được nghỉ, vốn dĩ đó là cơ hội hiếm có mà cả nhà có thể đi picnic với nhau, nhưng vì vướng vào công việc của Bạch Lãng, cả ba quyết định cùng đến sân bay chơi, coi như một chuyến du hý ở phi trường. Đẳng nào Tiểu Hải cũng rất thích máy bay, lại có khu mua sắm và giải trí ở sân bay nên không sợ buồn chán.

Chẳng qua khi ba người vừa đến phòng chờ vắng tanh được thuê trọn để quay phim thì nhận được tin, diễn viên nhí vào vai cậu bé và mẹ đến muộn, họ vừa gọi điện báo rằng trên đường gặp phải tắc đường, mong đoàn phim có thể chờ một lát.

Liên quan đến vấn đề giao thông, tự dừng phát sinh tai nạn gây ách tắc là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra. Hơn nữa đường cao tốc lên sân bay chỉ có một, nhập làn rồi mà xảy ra tắc đường, muốn giải tỏa cũng phải mất khá khá thời gian. Gặp phải tình huống không may mắn bất khả kháng này, mọi người cũng chỉ còn nước đợi chờ chứ biết làm sao.

Lúc này Bạch Lãng đã hóa trang xong (*chủ yếu do bị Cừu Tiềm ép*), bộ đồng phục hàng không bị Cừu Tiềm chòng ghẹo mãi. Sau đó thì vì diễn viên nhí chưa đến, cha con Cừu gia bèn ở cùng Bạch Lãng giết thời gian.

Nhưng chờ mãi, một tiếng, rồi hai tiếng trôi qua... diễn viên nhí và mẹ cậu vẫn bị cầm chân trên đường. Nhân viên thì gọi điện liên tục, tổng sản xuất thì đổ đầy mồ hôi hột, chế tác thì thấp tha thấp thỏm, dù sao để hai vị đại thần Bạch Lãng và giám đốc Cừu ngồi không chờ đợi cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Đúng lúc này, đạo diễn Trần Bình lén lút chỉ vào màn hình máy quay, thì thầm với sản xuất, “Tiểu Phó này, thực ra tôi quay khá khá rồi đây, được gần một phần tư các cảnh quan trọng rồi đây này.”

Sản xuất Phó Dư dáo dác nhìn ra lối vào, bèn chồm đáp “Mọi người chưa đến đủ, có ai cho anh quay chứ?”

Trần Bình lén lút thì thầm, “Thì Bạch Lãng với nhóc Cừu con đây, mấy đoạn dùng được... mà không, không dùng phỉ lắm, cậu xem thì biết...”

Phó Dư giật mình thon thót, thò mặt vào trước màn hình, nghiêm túc xem mấy cảnh vừa được quay trộm. Quả là rất hợp với kịch bản. Cậu bé hưng phấn nhảy nhót bên cửa sổ cùng với Bạch Lãng đang ngồi ngửa đầu đếm máy bay... khung cảnh tự nhiên, góc độ ánh sáng vừa đẹp, Trần Bình còn cẩn thận không để giám đốc Cừu lọt vào ống kính, quả thật là rất to gan...

Nên dù biết là hợp đấy, nhưng Phó Dư vẫn lưỡng lự, “Vậy ai đi nói? Đó là con trai của giám đốc Cừu mà, hôm nay chúng ta để họ chờ không đã tệ lắm rồi, giờ còn nhảm vào con người ta, anh mất việc mặc anh, tôi còn muốn kiếm cơm lắm.”

Trần Bình cũng sợ nên mới chỉ dám quay lén, “Biết đâu là cơ hội thì sao, tôi quay một lúc rồi, thấy nhóc Cừu con rất bám Bạch Lãng, nhớ được thì sao.”

Phó Dư cũng bị dao động, “Nhưng người quyết định vẫn là giám đốc Cừu, anh chắc không?”

Trần Bình lại nhìn Tiểu Hải và Bạch Lãng trong màn hình, một cảm giác muốn quay hai người cho quảng cáo bỗng nhiên bùng lên mãnh liệt, ông bốc đồng đứng bật dậy, “Cậu không nói thì để tôi! Cơ hội ngàn năm có một, phải dựa vào bản thân mới được!”

Phó Dư chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo gì đã thấy Trần Bình chỉnh chiếc mũ đạo diễn trên đầu, ưỡn ngực, hóp bụng, đi thẳng về phía ba người.

Phó Dư há hốc mồm, sau khi đấu tranh tư tưởng thì không gọi người lại, còn tự an ủi bản thân rằng ở lại hậu phương không phải vì sợ rắc rối, mà lỡ như đạo diễn có làm giám đốc Cừ tức giận thì ít ra còn có mình đứng ra giảng hòa, cho nên trách nhiệm của mình nặng nề lắm, không kiên nhẫn là toi việc lớn ngay, đúng rồi, chính là thế đấy...

Chỉ thấy Trần Bình đi đến, nói dăm ba câu, Bạch Lãng lắc đầu. Không cần nghe cuộc nói chuyện, từ động tác cũng biết đề nghị của Trần Bình bị từ chối rồi. Phó Dư đứng xa trông mà tiếc hùi hụi, nhưng không quên nhiệm vụ ngó sang nhìn giám đốc Cừ, may mắn, giám đốc Cừ chưa nổi giận.

Trong khi nhóc Cừ con thì lại tỏ ra không vui rõ rệt, thằng bé nhào vào ôm chân Bạch Lãng mè nheo gì đó, có vẻ như rất muốn. Phó Dư bỗng có chút hy vọng, nhưng Bạch Lãng vẫn tiếp tục xua tay với Trần Bình, ý cự tuyệt rõ ràng rành rành, giám đốc Cừ vẫn đứng bên bàng quan, Phó Dư do dự lắm, đắn đo xem mình có nên ra mặt giúp Trần Bình hay không.

Đúng lúc này, tình hình đột nhiên thay đổi, nhóc Cừ con như tức giận, dậm chân bình bịch, sau đó gào lên, “Chú A Bạch dốt lắm!!” – sau đó chạy ra một góc ngồi thu lu hậm hực.

Tiếng thằng bé vang to, nhất là trong không gian trống vắng của phòng chờ, làm cả ekip đều nhìn theo.

Sau đó là những tiếng xầm xì phát ra, nhiều người giờ mới nhớ, Bạch Lãng mà ở với Cừ Tiềm thì chẳng phải là ‘mẹ kế’ của nhóc Cừ con rồi còn gì? Mẹ kế dạy con, mà con không nghe, giám đốc Cừ sẽ bênh ai đây? Thảo nào mà giám đốc Cừ cứ đứng im phăng phắc, chà chà, drama gia đình lại đến rồi...

Một môi lửa hóng hớt bùng cháy trong đầu của mỗi người tại phòng chờ.

Phó Dư thì lạnh toát người, lườm rách mắt Trần Bình đang luống cuống tháo mũ ở đằng kia, chẳng lẽ mình phải lên cứu nguy thật? Nhưng gia đình người ta đang cãi nhau mà chạy ra thì cứu thế nào? Từ xưa thanh quan còn khó nom việc nhà nữa mà.

Ngay trong lúc bầu không khí gượng gạo ấy, Tiểu Hải đang đổi bóng quay đầu lại gào lên, “Người khác biết thì sao! Con là con của ba ba, cũng là con của chú A Bạch!! Không đúng à?”

Bạch Lãng đứng đằng xa nghe vậy thì ngẩn ra.

Bấy giờ Cừ Tiềm mới đẩy nhẹ vào lưng anh, “Nó chuẩn bị rồi, muốn đứng cạnh em đấy.”

Bạch Lãng vẫn chưa hết sững sờ, bị đẩy nhẹ, anh bắt giác bước lên.

Tiểu Hải tủi thân nhìn Bạch Lãng bằng đôi mắt đỏ rơm rớm như thỏ, yếu xìu nói, “... chú A Bạch không cần con à?”

Câu hỏi làm Bạch Lãng bất ngờ, anh sải chân chạy đến bên Tiểu Hải, bế thành bé đã chẳng còn nhẹ nhàng, Tiểu Hải dùng cả tay chân quặp chặt người anh.

Nhìn một lớn một nhỏ ôm nhau đằng kia, tất cả mọi người xung quanh đều có thể đoán được lời hứa hẹn mà Bạch Lãng rủ rỉ vào tai Tiểu Hải, tiếc là họ không nghe được câu trả lời chính thức của Bạch Lãng.

Chẳng qua Tiểu Hải sụt sịt hít mũi, to mồm giải thích nhiều nghi hoặc cho quần chúng đứng hóng.

“Vâng, con muốn là con của chú A Bạch.”

“Chú A Bạch không cần ba ba cũng được.”

Đến lượt giám đốc Cừu tức lếch mũi, đi ra chỗ hai người, “Oắt con, ăn cháo đá bát hử.”

Sau đó, vòng tay ôm cả hai, chụm đầu vào nhau.

Một nhà lại vẹn tròn.

Cuối cùng, không chỉ có Tiểu Hải vào ống kính, mà cả Cừu Tiềm cũng thò được một chân.

Kịch bản gốc vốn là ‘mẹ’ đợi con ở sân bay, nhưng dưới hy vọng của giám đốc Cừu, đạo diễn phải tay đổi cái roet thành ‘bố’. Trong clip, mặc dù Cừu Tiềm chỉ có một đôi tay cùng với bóng lưng bế con đi ra, nhưng chí ít cũng coi như có tham gia đóng quảng cáo, không bị loại khỏi hoạt động dã ngoại gia đình lần này.

Về phần đây có phải khởi đầu cho sự gia nhập làng giải trí của Cừu Tiểu Hải không?

Thì quý vị nghĩ hơi xa rồi, Tiểu Hải là một thành bé vô tư phôi bò lắm.

Về điểm này, Dung Tán đã khẳng định rồi.

63. Chương 63: Ngoại Truyện 2 Cừu Tiểu Hải Và Dung Tán

1-

Lần đầu tiên Dung Tán bắt chuyện với Cừu Tiểu Hải là vào ngày đầu tiên đến trường. Lý do rất đơn giản, cả hai ngồi cùng bàn trong lớp mầm.

Chẳng qua Tiểu Hải để lại ấn tượng không mấy tốt đẹp trong lòng Dung Tán. Sáng hôm ấy có tiết học vẽ cần mang bút màu, Tiểu Hải không mang theo. Khi cô giáo bảo mọi người lấy bút màu ra, Tiểu Hải chỉ ngơ ngác hết nhìn đông lại nhìn tây. Khi đó Dung Tán còn chưa quen với Tiểu Hải, nên dù thấy Tiểu Hải không mang, cậu vẫn mặc kệ mở hộp màu của mình.

Sau đó cô giáo nhận ra Tiểu Hải chỉ ngơ ngác ngồi không mới hỏi, “Mẹ không mang cho con à? Cô có viết trong vở rồi mà” – Tiểu Hải chỉ tròn mắt, lắc đầu không nói gì.

Cô cũng không hỏi nhiều, chỉ vỗ đầu Tiểu Hải và bảo Dung Tán ngồi cạnh cho bạn mượn, hai bé cùng vẽ tranh.

Ngày đầu tiên đến trường, Dung Tán còn chưa có thói quen chia sẻ với bạn khác; cậu bé cũng là bé cứng được chiều chuộng nhất nhà, từ bé đến giờ bao nhiêu đồ chơi sách truyện đều của riêng, nên khi thấy Tiểu Hải lấy cây bút màu từ trong hộp màu của mình, Dung Tán nhăn nhó, không vui đâu, còn tự thâm nhủ, lần này mẹ Tiểu Hải quên, lần sau phải để cậu nhắc mới được.

Từ bé đã làm việc nề nếp khoa học, Dung Tán nghĩ vậy một lúc rồi cũng chấp nhận, im lặng vẽ tiếp tranh của mình.

Nhưng đến lúc nghỉ trưa sau giờ ăn, cô giáo lại phát hiện Tiểu Hải không mang chăn. Vì chăn là đồ dùng cá nhân, nhà trường xét thấy vấn đề vệ sinh cá nhân, nên tuy mua chung nhưng không chịu trách nhiệm bảo quản và giặt giũ. Vì thế mỗi cuối tuần, trường học đều yêu cầu cha mẹ học sinh mang về giặt sạch rồi mới mang đến trường. Hôm nay là ngày đầu tiên, chăn mới, nhưng phụ huynh vẫn phải đến trước khai giảng cầm chăn về giặt.

Cô lại cúi xuống nhẹ nhàng nhắc Cừu Tiểu Hải lần thứ hai, “Con cũng không mang chăn à? Cô có viết thông báo trong vở, con về nhớ nhắc mẹ xem nhé.” – ngày đầu tiên, chuyện này cũng thường xảy ra.

Dung Tán đang ngồi bên cạnh nghe thấy thì đành mặt lại, trong lòng cậu khó chịu lắm, chẳng lẽ lại muốn mượn cả chăn của cậu à? Ngoài cha mẹ, cậu chưa ngủ cùng với ai khác, nhưng cũng không thể nói với cô giáo là cậu không muốn được...

Cừu Tiểu Hải gãi mũi, bất an lí nhí, “Con không biết, con không có mẹ.”

Nghe vậy, không chỉ cô giáo giật mình, mà Dung Tán cũng ngạc nhiên nhìn theo.

Năm tuổi, Dung Tán đã biết nhiều chữ, dưới sự chú trọng giáo dục vỡ lòng của Dung gia, Dung Tán có thể đọc được một số sách giáo khoa cơ bản. Nên cậu bé biết, ai cũng phải có cha mẹ, nếu thiếu một, đó là một chuyện không tốt tạo nào; đổi lại là mình, cậu bé không thể tưởng tượng được cảnh không có cha hoặc mẹ ở bên cạnh.

Nhưng Cừu Tiểu Hải không có mẹ... Dung Tán nhìn Cừu Tiểu Hải đang bối rối bất an, chẳng biết vì sao cậu bỗng thấy mình thật có lỗi, mới vừa nãy cậu còn khó chịu mà. Lần này không đợi cô giáo lên tiếng, Dung Tán đã nói, “Hai chúng mình ngủ chung.”

Khuôn mặt Cừu Tiểu Hải rạng ngời, gật đầu, “Ừm!”

Lần này cô giáo lại gần bế Cừu Tiểu Hải lên, an ủi, “Không sao, cô đi lấy chăn dự phòng. Tối nay, cô sẽ gọi cho nhà con, con đừng lo nhé.”

Cừu Tiểu Hải thở phào, ngoan ngoãn gật đầu, nhoẻn cười ngượng nghịu với cô. Chờ cô đi lấy chăn, bé con mới quay ra cười với Dung Tán.

“Tớ, tớ tên là Cừu Tiểu Hải, cậu tên là gì?”

“Dung Tán,” – xuất phát từ việc học ở nhà, Dung Tán nghiêm túc trả lời, “Dung trong dung nạp, Tán trong tán thưởng.”

Cừu Tiểu Hải ngơ ngác, cũng nhanh nhẩu bắt chước, “Tớ là Cừu trong Cừu Tiểu Hải, Tiểu trong Cừu Tiểu Hải, Hải trong Cừu Tiểu Hải!”

“... Ừa.”

Sau đó, có lẽ vì Cừu Tiểu Hải không có mẹ, Dung Tán khoan dung với cậu bạn cùng bàn này hơn.

Dù sao Dung Tán cũng được học vỡ lòng tại nhà, đến trường lớp chủ yếu để làm quen với môi trường tập thể. So với các bé khác, Dung Tán hiểu chuyện hơn rất nhiều. Đối với Cừu Tiểu Hải, Dung Tán cũng nảy sinh tâm lý đồng cảm và chăm sóc, mà không phải ngạc nhiên và tò mò hỏi những câu như ‘*Tại sao mẹ cậu không đến đón*’ như những bạn đồng trang lứa. Bằng không, với tính cách nề nếp của Dung Tán, mỗi lần nhìn Cừu Tiểu Hải quên tiết lời cô giáo dạy, ví như trước khi ăn không lau tay, trước khi ngủ không thay áo, bla bla, có lẽ Dung Tán đã nhăn mặt nhíu mày đến nhăn nếp cả rồi.

Nhưng Cừu Tiểu Hải gốc là vậy, tính tình lại rất đơn thuần vô tư. Kiểu như, ai tốt với cậu ta, cậu ta sẽ tốt lại gấp đôi; ai xấu với cậu ta, cậu ta không đi mách cô giáo, nhưng sẽ bật lại. Ví như hôm đầu tiên, Dung Tán cho Cừu Tiểu Hải mượn bút màu và chăn (*tuy chăn không mượn được*), hôm sau Cừu Tiểu Hải mang xe ô tô đồ chơi bố mua đến chơi với Dung Tán. Sau đó, Cừu Tiểu Hải biết Dung Tán không thích

hát, cậu bé sẽ hát to hơn át đi, Dung Tấn không thích bị gọi là xinh như con gái, cậu bé sẽ cùng mắng lại người đó. Dần dần, Dung Tấn không còn cảm giác thương tình hay gì khác, chỉ cảm thấy hai người chơi với nhau rất vui, nếu Cừu Tiểu Hải có quên việc gì, không sao, cậu sẽ làm giúp.

Không lâu sau, Dung Tấn và Cừu Tiểu Hải trở thành đôi bạn thân thiết nhất của nhau.

Cho đến khi ‘Giang Tân Trình’ xuất hiện trên TV.

Vì cái tên ‘Giang Tân Trình’ được Tiểu Hải nhắc đi nhắc lại mấy lần liền, Dung Tấn mới tò mò đi xem tivi. Nề nếp của Dung gia là ăn trong nồi ngồi trong hướng, không được rời khỏi bàn kia chưa ăn xong, nên không có thói quen vừa ăn vừa xem tivi. Vậy là có một hôm, Dung Tấn ăn xong thật nhanh, sau đó ra canh tivi xem ‘Giang Tân Trình’ là người tròn méo thế nào. Sau đó cậu biết vì sao Cừu Tiểu Hải lại thích người này đến vậy.

Vì trong phim, Giang Lạc cũng không có mẹ giống Cừu Tiểu Hải, nhưng được sống bên cạnh bố Giang Tân Trình rất hạnh phúc.

Dung Tấn biết, được ở cùng với bố là điều mà Tiểu Hải luôn khao khát.

Cho đến một hôm, Dung Tấn nghe thấy chú bảo ‘Giang Tân Trình’ sống cùng khu nhà mình, lại trùng hợp làm sao vào buổi trưa của mấy hôm sau, Cừu Tiểu Hải trông thấy trên tờ báo của cô giáo trực ca trưa ở lớp có hình ‘Giang Tân Trình’ ngồi cùng trên xe ô tô với bố. Khi nghe Cừu Tiểu Hải ngạc nhiên kể lại, Dung Tấn xâu chuỗi hai việc lại với nhau. Lúc tan học hôm ấy, cậu đưa Tiểu Hải đang rất kích động và hưng phấn đến nhà trọ của Giang Tân Trình.

Vốn dĩ Dung Tấn muốn đi lên cùng, nhưng chú lái xe không cho cậu đi lung tung trước khi về nhà, Dung Tấn đành phải thả Cừu Tiểu Hải xuống trước, về nhà báo một câu rồi sẽ quay lại tìm. Nào biết khi cậu trở lại, Cừu Tiểu Hải đã đang ăn bánh trứng hành, còn hơn ha hơn hử tí toét bảo chú ‘Giang Tân Trình’ tốt ời là tốt.

Nói thật, ngoài bắt ngờ thì Dung Tấn có không vui một tẹo.

Nhưng đó chỉ là khởi đầu.

Sau hôm ấy, Tiểu Hải hăm hở dắt tay ‘Giang Tân Trình’ đến lớn. Trong cặp cũng không còn thiếu bút màu hay chần đắp, thậm chí mỗi ngày còn thêm một hộp bánh bao thơm xinh xinh, nói là lúc nào đói thì có thể ăn, rồi lúc nào cũng chú A Bạch, A Bạch.

Tuy Dung Tấn không ghét chú Bạch xinh đẹp kia, nhưng Tiểu Hải cứ liên mồm kể lể về chú A Bạch của cậu ta làm Dung Tấn nhức đầu lắm, vì thực sự là lạp lại nhiều ời là nhiều. Khi ấy Dung Tấn còn chưa học

được hai chữ ‘ghen tị’, cậu chỉ thấy Tiểu Hải vui như thế có hơi quá đà thôi. Nom khuôn mặt toe toét của Tiểu Hải, Dung Tán bỗng thấy hơi khó chịu.

Cho đến một ngày, Tiểu Hải đột nhiên bỏ nhào vào người cậu, hạnh phúc nói “Cảm ơn”, nói từ giờ cậu bé sẽ ở cùng với bố và chú A Bạch, tất cả là nhờ có A Tán, thích A Tán nhất!

Chỉ mấy câu đã xóa sạch bay một chút xúu khó chịu ‘quấy rối’ tâm trạng Dung Tán mấy hôm nay.

Từ đó, Tiểu Hải vui vẻ, Dung Tán cũng sẽ vui theo.

Đằng nào cậu cũng là người Tiểu Hải thích nhất rồi.

Đến cả bánh bao thỏ Tiểu Hải thích nhất cũng chia cho cậu cơ mà.

Sau đó của sau đó, trong một tiết học, cô giáo hỏi một câu “Em thích ai nhất nhà”.

Tiểu Hải bèn trả lời là chú A Bạch, vì chú luôn “Thơm em, ôm em, rồi ngủ với bố”.

Dung Tán nghe xong có hơi không vui một tẹo, nhưng Trần Chân Chân bỗng nói, “Đó là mẹ rồi.”

Nghe xong, Dung Tán như bừng tỉnh chân lý. Nếu chú A Bạch trở thành mẹ của Tiểu Hải, vậy sau này người Tiểu Hải thích nhất là mình chắc rồi. Vì thích cha, thích mẹ khác với người thích nhất. Cha mẹ là cha mẹ, còn người thích nhất thì sẽ kết hôn, sống chung với nhau; hôm qua gia sư vừa dạy xong. Cho nên...

Dung Tán tròn mắt nhìn Cừu Tiểu Hải bắt đầu cãi nhau với Trần Chân Chân về vấn đề “Rốt cuộc chú A Bạch có phải mẹ không”, cậu kéo áo Tiểu Hải, thăm thò vào tai bạn mấy câu.

Sau đó Tiểu Hải gật đầu cái rụp, “Ừa! Chú A Bạch nhất định sẽ đồng ý!”

Dung Tán nhìn Tiểu Hải, bình tĩnh gật đầu.

Trong lòng thì đang vui như mở cờ.

Nhưng đời không nói trước được điều gì, Dung Tán chưa hề nghĩ sẽ có ngày cậu và Tiểu Hải phải chia xa.

Chuyện đến vào một buổi sáng, bỗng nhiên vị trí bên cạnh Dung Tán trống không.

Mọi chuyện diễn ra đột ngột, không hề báo trước.

Mấy ngày sau Dung Tán mới biết, bố Tiểu Hải gặp tai nạn, Tiểu Hải xuất ngoại thăm bố. Khi ấy, cậu còn tưởng qua một thời gian Tiểu Hải sẽ về.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, Dung Tán cứ nhìn ra cửa lớp. Chờ đợi Tiểu Hải hoạt bát xuất hiện ở đó trước giờ vào. Nhưng cứ chờ vậy, chờ hơn nửa năm.

Nửa năm sau, vào một buổi tối, mẹ cậu chuyển điện thoại, nói là Tiểu Hải muốn nói chuyện. Dung Tán nhìn điện thoại, kinh ngạc và giận dữ, cậu giận đến mức không muốn nhận cuộc gọi. Nhưng khi thấy mẹ cúp máy, cậu lại hối hận và tủi thân.

Đêm đó, cậu trốn trong chăn khóc thầm. Cậu chưa bao giờ như thế.

May mắn là mấy hôm sau, Tiểu Hải lại gọi về.

Lần này, Dung Tán hấp tấp nhận điện thoại từ tay mẹ, mới “Alo” đã nghe thấy tiếng Tiểu Hải khóc nức nở ở đầu dây bên kia.

Dung Tán không còn giận dữ nữa.

Sau này, Dung Tán rất hiếm khi thực sự giận Tiểu Hải.

Vì cậu không muốn phải buồn tủi một mình.

2-

Dung Tán đợi được Tiểu Hải về nước là hai năm rưỡi sau.

Trong khoảng thời gian đó, Dung Tán và Tiểu Hải thường xuyên gọi điện qua lại hàng tuần. Có khi là Tiểu Hải gọi, đa số là Dung Tán tính thời gian gọi sang. Có lẽ vì cảm giác mất mát và tìm lại được, nên Dung Tán rất trân trọng và cố gắng giữ gìn mối liên hệ này.

Vì vậy, ngay từ mẫu giáo đã không có mấy bạn thân, lên đến tiểu học, Dung Tán cũng dành hầu hết thời gian vào sách vở ngoài thời gian học chính, bên cạnh không có người bạn nào thân thiết như Tiểu Hải. Mẹ của Dung Tán – Lâm Tình mất một thời gian mới phát hiện ra. Dù sao công việc của cô cũng rất bận rộn, tối ở nhà thì Dung Tán ngoan ngoãn học trong phòng. Cho đến khi cô giáo chủ nhiệm gọi điện đến nhà, nói Dung Tán không muốn kết bạn hay chung đội với những bạn khác. Thậm chí chỗ ngồi bên cạnh cũng

không cho ai ngồi.

Lâm Tình nghĩ ngay đến Cừu Tiểu Hải, cô vẫn cho rằng mình hiểu con. Chẳng qua cô nghĩ trẻ con bướng bỉnh là vậy, nhưng cũng mau quên, một thời gian sau Dung Tấn sẽ có bạn mới. Vậy là cô tích cực cho Dung Tấn tham gia các hoạt động tập thể như trại hè, bóng đá hay các lớp nghệ thuật, để Dung Tấn hướng nội có thể tiếp xúc với nhiều người hơn.

Dần dà, Dung Tấn tự điều chỉnh lại.

Dù vẫn tĩnh lặng hơn những đứa trẻ đồng trang lứa, nhưng với những lớp học mà Lâm Tình đăng ký, Dung Tấn vẫn hoàn thành như bài tập mà giáo viên giao cho, thậm chí trong nhiều trường hợp còn thể hiện tài năng lãnh đạo thiên phú, danh hiệu lớp trưởng, tổ trưởng cũng thường xuyên được gán lên Dung Tấn. Chẳng qua biểu hiện thì xuất sắc là vậy, nhưng dù Lâm Tình có gắng hỏi hay đề nghị thì Dung Tấn cũng không bao giờ dẫn bạn về nhà. Lâm Tình hết cách, sau một thời gian suy nghĩ, Lâm Tình và Dung Tư Vũ có thai thứ hai.

Lần này Lâm Tình sinh đôi hai bé trai, đôi song sinh là ngoài ý muốn một chút, hai vợ chồng chỉ định để Dung Tấn có thêm một người em có thể chăm sóc quan tâm lẫn nhau. Dù sao thì Dung Tấn cũng có quá ít bạn bè, cộng cả Cừu Tiểu Hải, ba năm qua cô chỉ đếm được số bạn của con không quá một bàn tay.

Cho đến ngày Cừu Tiểu Hải về nước, ấn chuông cửa nhà cô.

Kể từ hôm ấy, nét rạng ngời và sức sống mới thật sự xuất hiện trong đôi mắt của Dung Tấn.

Phải thừa nhận rằng, với sự nhạy cảm của một người mẹ, trong lòng cô đã có dự cảm phức tạp.

Song nhìn hai bé cưng trong nôi, và Dung Tấn lâu lắm rồi mới cười thoải mái như thế...

Lâm Tình chỉ biết cười khổ, thôi, con cái có phúc của con cái.

Khi mà một cuộc cách mạng đang âm thầm diễn ra trong nhà Dung Tấn, thì Cừu Tiểu Hải vẫn ngô nghê chả hiểu gì.

Dạo gần đây cậu và Dung Tấn còn chiến tranh lạnh một tẹo, Dung Tấn không thích cậu đóng quảng cáo. Nhưng quảng cáo rõ ràng là về nhà cậu mà. Cậu cứ tưởng A Tấn sẽ vui, đằng này A Tấn lạnh lùng mấy ngày liền rồi. Nom Tiểu Hải ngờ nghệch vậy chứ cậu bé bắt được tâm trạng của Dung Tấn cực kỳ chuẩn.

Tiểu Hải tự ngẫm lại, chắc có lẽ vì dạo này có nhiều người đến quấy rầy hai người quá, làm Dung Tấn thích yên tĩnh không vui. Ví như bây giờ này, khi cả hai đang ăn cơm hộp trong lớp Dung Tấn (*cả hai học khác*

lớp nhau) thì lại có người đến tìm, đây là lần thứ mấy rồi không biết.

Lần này là một nhóc rất xinh, mắt to, tóc buộc công chúa, nói đâu ra đấy, “Cậu là Cừu Tiểu Hải đúng không. Tổ là Ông Khả Linh, lớp trưởng lớp 2, chắc cậu từng nghe về tổ rồi.”

Câu cuối là vì có rất nhiều bạn nói Ông Khả Linh là cô bé xinh nhất khối, quần áo đẹp, ngày nào cũng mặc váy xòe và tết tóc công chúa, còn dính chiếc nơ bướm lấp lánh hay chiếc mũ nhỏ nhắn xinh xinh mà bạn nữ nào cũng ao ước, nhất là khi đám con trai chơi trò “A thích B, B thích C” thì đều cho rằng Ông Khả Linh là cô bạn đáng làm bạn gái nhất.

Nhưng Tiểu Hải vừa chuyển đến học không lâu, đâu biết gì, cậu bé chỉ ngắc đầu ra khỏi hộp cơm, phình má ập úng đáp, “A, chào cậu.”

Ông Khả Linh nghiêng đầu cười đáng yêu, “Tổ thấy cậu trên tivi. Sau này chắc cậu sẽ là diễn viên, tổ cũng muốn làm. Tổ học múa từ bé đấy, mẹ tổ bảo nhờ cậu nói với chú quay phim cho tổ cùng lên tivi.”

Tiểu Hải nuốt miếng cơm to, lắc đầu, “Sau này tổ không đóng nữa.”

Nói xong còn nghiêng đầu nhìn Dung Tấn, nhấn mạnh lấy lòng, “Không đóng nữa thật đấy.”

Dung Tấn chỉ nhìn Tiểu Hải rồi chẳng nói chẳng rằng, ăn cơm không nói chuyện, Dung Tấn rất tuân thủ nguyên tắc.

“Sao không đóng nữa, mẹ tổ nói quảng cáo đó hay mà,” – Ông Khả Linh không tin, “Không thì cậu cho tổ số điện thoại của chú quay phim đi, mẹ tổ gọi cũng được.”

Tiểu Hải chưa gặp người nào sốt sắng như thế, chỉ ngắc ra, “Tổ không biết số.”

“Sao lại không biết? Cậu sống cùng với chú Bạch Lãng còn gì?” – Ông Khả Linh nhăn mặt nhú mày, thở dài thườn thượt như người lớn, “Haiz, cậu không có, nhưng chú Bạch Lãng kiểu gì cũng có, để mình hỏi chú ấy, tan học hôm nay cậu chờ tổ, tổ về nhà với cậu.”

Tiểu Hải ngạc nhiên tròn tròn mắt, “Cậu muốn đến nhà tổ hả?!”

Khuôn mặt Dung Tấn thì đanh lại.

Ông Khả Linh gạt đầu, tròn mắt đáp, “Chúng mình là bạn, chẳng lẽ cậu chưa dẫn bạn về nhà bao giờ? Nay tổ đến nhà cậu, mai cậu có thể đến nhà tổ...”

Bỗng dưng Dung Tấn đẩy hộp cơm, đứng dậy, “Tổ ăn xong rồi, đi rửa tay trước.”

“Ồ?” – Tiểu Hải sững sốt, chỉ thấy Dung Tán quay đi, đi thẳng ra cửa lớp không buồn ngoái lại.

Nhưng hộp cơm của A Tán còn rất nhiều.

Uông Khả Linh đứng bên cạnh không để ý đến Dung Tán, chỉ kéo Cừu Tiểu Hải, “Hứa rồi nhé, tan học tớ chờ cậu ở cổng trường.”

“Ồ hả?” – Tiểu Hải nghe xong buột miệng đáp, “Không, không được, hôm nay A Tán đến nhà tớ rồi.”

“Cùng đi có sao đâu,” – Uông Khả Linh hoang mang, sau đó tỏ ra mất hứng, “Hay Dung Tán cũng muốn làm diễn viên, cậu giúp cậu ta thì cũng phải giúp tớ, sau này tớ nổi tiếng hơn sẽ không tranh việc của cậu ta đâu, tớ là nữ, cậu ấy là nam.”

Tiểu Hải tròn mắt, bất giác nói, “Làm sao có thể chứ, A Tán đẹp hơn cậu mà!”

“Cái, cái gì cơ?” – Uông Khả Linh xấu hổ giậm chân.

Nhưng Tiểu Hải đã bật dậy đuổi theo Dung Tán.

Ở một chỗ khác.

Tiểu Hải hót hải đuổi kịp Dung Tán trên hành lang, kéo áo người ta lại, “A Tán A Tán, tớ không cho bạn ấy đến nhà đâu. Hôm nay cậu đến chơi mà, tớ nhớ lắm.”

“Tớ không đến nữa thì cậu ta đến được phải không?” – Dung Tán lạnh nhạt quay đầu, buột miệng hỏi. Bỗng nhiên cậu rất muốn đánh Tiểu Hải ngất xỉu rồi giấu đi, *(từ sau cái quảng cáo ấy, lúc nào cũng có người đến bắt chuyện với Tiểu Hải)*, ý nghĩ này giờ đã lên đến đỉnh điểm.

Tiểu Hải ngớ ra, sự chần chừ này làm mặt Dung Tán càng lạnh đi, Tiểu Hải thức thừ lắc đầu nguầy nguậy, “Cậu không thích nhỏ đến, tớ sẽ không cho nhỏ đến.”

Dung Tán quay mặt đi, “Đó là nhà cậu, quan tâm tớ thích hay không làm gì.”

Tiểu Hải nghiêng đầu theo mặt Dung Tán, đầu cũng choài lại gần, nét mặt nịnh nọt *(chiêu này học được của Cừu Tiềm)*, “Nè, cậu muốn gì cứ nói cho tớ biết, tớ hứa rồi mà.”

Dung Tán nhìn nụ cười nịnh nọt của Tiểu Hải trước mắt, cậu không nén nổi lòng, vòng tay ôm cổ Tiểu Hải, cảm nhận nhiệt độ hơi cao của Tiểu Hải như có tác dụng an thần, “Cậu ta nói to lắm, tớ không thích.”

Tiểu Hải gật gù ra chiều thấu hiểu, “Tớ hiểu mà, không ngờ có nhiều người lắm chuyện như thế, lúc ăn cơm cũng có, tan học cũng có, nhưng sau này hết rồi.”

Dung Tán ngẫm nghĩ, đưa ra biện pháp giải quyết, “Từ nay mình lên tầng thượng ăn cơm.”

“Không phải rắc rối thế đâu,” – Tiểu Hải tũm tĩm nói tiếp, “Mai tớ đi cùng với chú A Bạch và ba ba ra nước ngoài quay phim rồi, đi tám tháng cơ.”

“ ... ”

Có lẽ sau khi xác định ở cạnh một Tiểu Hải phổi bò như thế, sự độc chiếm của Dung Tán còn trầm trọng hơn cả Cừ Tiềm.

Tám năm sau.

Trong lễ khai giảng của một trường trung học dân lập ở thành phố A. Một học sinh cao lớn đẹp trai đại diện cho toàn trường đang có bài phát biểu trên sân khấu, bên dưới là những tiếng thì thầm không thể áp chế.

“Nề, trên bục là ai thế? Đẹp trai quá, đẹp phi nhân loại rồi.”

“Còn ai nữa, đó là hội trưởng Dung! Đại diện năm hai, là hội trưởng hội học sinh, thầy vừa giới thiệu mà thím không nghe hả?”

“Hi hi, thì tui cũng mới đến, sao lại có người đẹp thế cơ chứ...”

“Thêm cả đồng phục trường mình nữa, má ôi giết con đi, mà nói cho thím biết, vì ảnh mà tui mới cố sống cố chết thi vào đây đấy.”

“Chắc có bạn gái rồi nhỉ? Chắc phải xinh lắm.”

“Chẹp chẹp, cái này thì càng chết nè. Ảnh! Không! Có!”

“Thật á?” – giọng điệu kích động hỏi vô vấp, “Hay do trường mình nghiêm quá, cấm yêu à?”

“Trường nào mà chả cấm, nhưng trường mình đỡ hơn, mà cấm thì cũng vẫn yêu chứ sao. Nhưng ảnh không có thật, chưa ai thấy, tui đoán chắc ảnh dành cả thanh xuân để học mất. Dù sao ảnh cũng bận lắm, lĩnh

vực nào cũng đứng đầu, hội học sinh, Olympic toán học, thuyết trình, còn đại diện đội bóng đá trường nữa.”

“Thiệt hả? Có quá không má? Đấy không phải là hoàng tử cười chói mù mắt chỉ có trong truyện tranh thôi sao? Bình thường chắc ảnh hiền hòa dễ gần lắm phải không?!”

“Ác, này thì không, thuộc tính mỹ nam lạnh lùng boy đó...”

“Lạnh, lùng, boy?”

“Thì làm gì cũng nề nếp phép tắc, không hay cười, khí chất tao nhã quý phái.”

“Chời, đây, đây là guu của tui nè ~”

“Tem tém đi người anh em, nay dậy đã soi gương chưa?”

“Không phải, tím hiểu nhầm rồi!! Hoàng tử ấy, là sẽ phải lòng lọ lem!”

“Ha ha, tiếc là trường mình không có lọ lem đâu, đến cả học sinh cần quỹ hỗ trợ nghèo vượt khó cũng chẳng có nữa là...”

Hai tiếng sau, trong phòng học lớp 1 năm 2.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn lên theo Dung Tán chọn hàng ghế cuối cùng, cậu ngồi xuống và thả chiếc cặp sang ghế bên cạnh. Ai nấy đều thầm nghĩ “quả nhiên mà”, dù sao thì ai cũng từng nghe đến sự tích đó rồi.

Điểm qua về quy định chọn chỗ ngồi trong trường học.

Thông thường nhà trường sẽ tùy theo thành tích mà cho học sinh được chọn lựa chỗ ngồi. Dung Tán đứng đầu toàn khối về điểm thi vào trường, được xếp vào lớp 1 năm 1, cũng là học sinh được chọn chỗ đầu tiên. Ngay từ năm đầu, Dung Tán đã chọn hàng cuối lớp. Vì cậu cao, không chọn hàng đầu cũng coi như quan tâm đến những bạn có chiều cao hạn chế.

Đến người có điểm thi vào trường xếp thứ hai, cậu ta thấy Dung Tán không tệ, nghĩ ngồi cạnh sau này có thể giúp nhau trong học tập, thế là chọn chỗ bên cạnh Dung Tán. Nhưng khi cậu ta vừa định ngồi xuống, Dung Tán đã quay sang nói, *‘xin lỗi tôi quen ngồi một mình’*, sau đó cầm cặp sách vừa mới đặt xuống, đứng dậy sang bàn bên cạnh ngồi.

Hạng nhì tức tối, cậu ta cũng là người có điểm cao thứ nhì của trường, nào chịu được bị ghẻ lạnh như vậy, bèn ngẩng đầu hỏi giáo viên, Dung Tán làm thế có đúng quy định không. Giáo viên chỉ cười đáp, trước khi tất cả lớp chọn chỗ xong là có thể tùy ý đổi. Hạng nhì không phản đối, Dung Tán cũng mở sách ra xem. Đương nhiên từ đó không ai dám chọn chỗ ngồi cạnh Dung Tán nữa.

Học kỳ sau, đến phần chọn chỗ đầu kỳ, Dung Tán vẫn chọn đầu tiên và ngồi một mình như trước. Cho đến năm 2, phân chỗ ngồi theo thành tích mới, khi cả lớp chọn chỗ ngồi, ai cũng nhớ việc này.

Đương nhiên cũng có những thành phần không tin.

Ví như cô bạn Thi Đình đứng thứ tám toàn khối. Ngoài thành tích cao trong học tập ra thì cô bé rất xinh xắn, được mọi người gọi là Dung Tán phiên bản nữ, tính tình thân thiện chan hòa. Trong trường không thiếu người thầm thương trộm nhớ, thậm chí fan-boy còn sợ nữ thần sẽ bị Dung Tán lạnh lùng cuỗm mất.

Nhưng tình hình dường như không ổn khi đến lượt Thi Đình chọn chỗ, cô nàng đi thẳng đến chỗ Dung Tán ngồi, mỉm cười chỉ chỗ trống bên cạnh, “Có để ý không?”

Dung Tán ngẩng đầu khỏi sách, thản nhiên nói, “Có.”

Mọi người đứng chờ bên ngoài xôn xao bàn tán.

Nhưng Thi Đình không giận, cô lại chỉ vị trí bên trên, “Thế đây?”

“Cứ tự nhiên,” – đáp rồi Dung Tán lại cúi xuống đọc sách tiếp.

Thi Đình tỏ ra thích thú, cô bé cười tủm tỉm rồi ngồi phía trước Dung Tán. Nom chả khác gì bị Dung Tán cự tuyệt nhưng vẫn được phép thân cận ở mức độ nào đó. Làm đám nam sinh chọn chỗ sau phải nghiêng răng nghiêng lợi, còn cánh nữ sinh thăm ngưỡng mộ Dung Tán thì nhăn nhó không vui.

Nhưng nửa tiếng sau, còn một chuyện nữa xảy ra khiến cả lớp phải bất ngờ.

Khi giáo viên chủ nhiệm đang phát biểu nửa chừng thì một thầy giáo vụ xuất hiện ở cửa lớp vẫy tay. Cô thấy vậy bèn quay ra thông báo với cả lớp, “À hùm, học kỳ này lớp chúng ta có một học sinh mới chuyển đến chưa kịp lấy số, là học sinh có thành tích cao trong thể dục trường ta, mới thi đấu ở nước ngoài về, các em giúp đỡ bạn.”

Bên dưới lớp xì xào thảo luận, dù sao đây cũng là lớp 1 năm 2, là lớp tập hợp toàn bộ học sinh ưu tú nhất, là lớp có thành tích đứng đầu nhà trường. Trước nay chưa bao giờ có tiền lệ học sinh giỏi thể dục lại được vào cả.

Dung Tán nghe thấy cũng ngạc nhiên, chuyển mắt từ ngoài cửa vào bục giảng. Vị trí cậu chọn là gần cửa

sổ, tiện cho việc thơ thẩn ngắm trời ngắm mây.

Lúc này, theo chỉ đạo của giáo viên, một thiếu niên dong dong bước từ ngoài vào, cậu mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần bò, có lẽ chưa may kịp đồng phục, da hơi ngăm và hàm răng trắng bóc, khuôn mặt hoạt bát rạng ngời, làm cánh nữ sinh mắt tròn mắt dẹt.

Chẳng ai phát hiện ra, Dung Tán ngồi cuối lớp đã sững sờ, ngay cả tư thế ngồi cũng đổi.

Học sinh mới đến không bối rối lạ lẫm, cậu mỉm cười vô tư, “Chào các bạn, tớ là Cừu Tiểu Hải, xin mọi người giúp đỡ.” – còn vẫy tay thân thiện.

Giáo viên gật đầu, “Em tìm chỗ ngồi đi, lớp chúng ta tiếp tục.”

Rồi cô chợt nhớ ra, trong lớp còn khá nhiều chỗ trống, ngoài bàn của Dung Tán thì vẫn còn mấy bàn đơn, ấy vậy mà học sinh mới lại chọn đúng chỗ của Dung Tán...

Mới nghĩ vậy, Cừu Tiểu Hải đến đi thẳng đến bàn của Dung Tán trước sự lo lắng pha lẫn chờ mong của giáo viên và cả lớp.

Khi Cừu Tiểu Hải đặt cặp xuống vị trí bên cạnh Dung Tán, cả lớp đã râm ran.

Chỉ thấy Dung Tán đứng bật dậy, đột ngột đến độ làm chiếc bàn vang lên “lạch cạch”.

Cả phòng học nín thính, giáo viên chủ nhiệm đang định lên tiếng giúp học sinh mới tránh khỏi xung đột, Cừu Tiểu Hải đã cười hì hì, dang hai tay ra, nịnh bợ nói, “A Tán, tớ về rồi đây.”

Dung Tán bước đến, ôm chầm lấy Tiểu Hải, “Cậu mà không về, tớ sẽ đi lôi về”, khi buông ra, cậu mỉm cười.

“Ôi, cậu lại cao hơn rồi, rõ ràng nửa năm trước còn bằng nhau...”

“Đạp xe không phát triển chiều cao.”

“Đâu có, tớ còn tập nhiều thứ mà!”

Ngay từ giây phút mà cả lớp rớt cảm ấy, chẳng mấy chốc toàn khối đã biết, Dung Tán có một người bạn tên là Cừu Tiểu Hải.

Thì ra là Dung Tán vẫn chờ Cừu Tiểu Hải.

Từ chỗ ngồi, nụ cười, hay mối tình đầu mà ai cũng thầm mơ mộng.

3-

Chuông reo báo hết giờ, tiếng thu dọn đồ dùng và nói chuyện tức thì lan khắp cả lớp học.

Dung Tán cũng dọn sách vở, động tác nhanh nhẹn ngăn nắp, nhưng gần như không phát ra âm thanh nào.

Thi Đình ngoái đầu, nhìn vị trí sau lưng mình trước, sau đó mới nhìn sang Dung Tán, nhẹ nhàng nói, “Tiết sau là tiết thí nghiệm, không gọi Tiểu Hải dậy à?”

Dung Tán ngẩng đầu nhìn Thi Đình, khuôn mặt thon gọn và đôi mắt sâu, tổng thể hoàn mỹ, lại vì biểu cảm lạnh lùng mà có phần cứng rắn, “Còn sớm.”

Thi Đình không bị ảnh hưởng nhoẻn cười, cầm sách giáo khoa, đứng dậy bảo, “Cậu cũng phải để cậu ta có thời gian rửa mặt mũi chứ. Từ đây đến phòng thí nghiệm cũng phải 5 phút đấy.” – cô bé đứng dậy kéo ghế, động tác nhẹ nhàng như khi nói chuyện.

Dung Tán không đáp, chỉ nói gọn lỏn, “Gặp lại ở phòng thí nghiệm.”

Không biết Thi Đình có nhận ra đây là lệnh đuổi khách hay không, cô bé chỉ nhẹ nhàng nói, “Tớ đi giữ một chiếc bàn gần cửa sổ giúp cho, lát nữa cùng nhóm nhé, bai bai~”

“Ừ.” – Dung Tán đáp, lại lấy sách vở chuẩn bị cho tiết thí nghiệm tiếp theo, sau đó thì bắt đầu lấy một phần tương tự từ trong cặp của Tiểu Hải, lần này động tĩnh lớn hơn.

Vì tiếng động mà rớt cuộc Tiểu Hải vẫn nằm ườn ra bàn không nhúc nhích trong cả tiết học cũng chẹp chẹp miệng tỉnh dậy. Cậu nhóc vươn vai, ngáp dài, Dung Tán quen tay bắt được chiếc áo khoác mỏng trượt từ trên vai Tiểu Hải xuống, đây là chiếc áo Dung Tán đắp lên người cậu trong lúc ngủ.

Tiểu Hải vẫn ngơ ngác chưa tỉnh hẳn, vỗ vỗ mặt mình, Dung Tán đã đưa chiếc áo lại cho cậu, “Mặc vào.”

Như đã thành thói quen, Tiểu Hải giữ chiếc áo khoác rồi trông qua quýt vào người.

Dung Tán cầm sách vở đã chuẩn bị sẵn, đứng dậy, bẻ cổ áo cho Tiểu Hải, “Đi thôi, đến phòng thí nghiệm hóa học.”

“Hơ ơ ~” – Tiểu Hải ngáp dài cái nữa, “Cuối cùng cũng tỉnh đúng giờ...”

“Đứng mà cũng ngủ được thì thua cậu rồi.” – Dung Tán đỡ Tiểu Hải.

“Kiểu gì cũng có ngày tớ học được,” – Tiểu Hải lẩm bẩm, sau đó thì giật nảy, “Ui, tớ phải đi xả lũ đã.”

“Kịp giờ.” – Dung Tán nhướn mày, “Tiện đường.”

Tiểu Hải đột nhiên nhìn ngó xung quanh, vơ tay lấy bình nước treo sau lưng ghế, “Cầm bình nước theo, có phải này cậu chưa uống đúng không? Phải uống thường xuyên mới tốt cho cơ thể, huấn luyện viên và chú A Bạch đều bảo thế.” – mở ra tu ừng ực mấy ngụm, rồi đưa cho Dung Tán, “Này, uống đi.”

Dung Tán nhận, không do dự ngửa đầu uống mấy hớp.

Tiểu Hải đứng nhìn, tùm tùm gạt đầu, Dung Tán lại uống thêm mấy hớp nữa.

Uống thêm tý nữa, lát còn cùng đi wc.

Huấn luyện viên mà Tiểu Hải vẫn nói chính là người huấn luyện cậu đạp xe chuyên nghiệp. Chuyện này thì phải kể từ khi Bạch Lãng nhận tham gia đóng bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết, Bạch Lãng tiếp nhận quay hai tập liên tiếp, thời gian quay kéo dài gần ba năm.

Trong thời gian đóng phim, trong một năm thì gần như thời gian ở nước ngoài đã chiếm một nửa, Bạch Lãng nghĩ, dù sao Cừ Tiềm cũng đưa phi cơ riêng cho anh dùng, việc đi đi về về không khó khăn gì, hai tuần về nhà một lần để cha con Cừ Tiềm an tâm ở trong nước, người đi làm cứ đi làm, người đi học cứ đi học.

Nhưng Cừ Tiềm đời nào đồng ý, Cừ Tiểu Hải cũng ứ chịu cho. Một người xách máy tính nói ở đâu cũng làm việc được, còn người thì bỏ cặp sách nói chú A Bạch với bố ở đâu thì nó ở đó.

Bạch Lãng khuyên mãi, chủ yếu lo việc học hành của Tiểu Hải không đến nơi đến chốn, song cuối cùng bị Cừ Tiềm phủ quyết rằng trước cũng trốn học suốt, có học hay không cũng không ảnh hưởng đến sau này. Thế là vợ đại mấy món đồ, Cừ Tiềm, Bạch Lãng cùng Tiểu Hải lên máy bay, bay đến ngôi biệt thự nhỏ nhỏ đã mua sẵn ở ngay gần phim trường.

Phải công nhận rằng không khí ở thị trấn ngoại ô nơi đoàn làm phim đóng quân rất trong lành, xanh mát, không ô nhiễm như trong đô thị, có núi non bao quanh và có một hồ nước rộng lớn, thị trấn bên hồ yên tĩnh an lành, nhưng không quá hoang vu. Ngay cả Bạch Lãng đều cảm thấy để Tiểu Hải ở lại đô thị chật chội ngột ngạt không tốt bằng ở đây.

Vậy là trong ba năm đóng phim, Bạch Lãng và hai cha con Cừ Tiềm hầu như đều ở nước ngoài. Khung

cảnh trong lành xung quanh cũng giúp duy trì thói quen đạp xe lành mạnh mỗi sáng của ba người. Dần dà tạo nên niềm thích thú với xe đạp thể thao cho Tiểu Hải, ở nước ngoài, đây cũng là một loại hình thể thao chuyên nghiệp rất phát triển.

Sau đó, thích thú dần trở thành nghiệp dư, tiếp đến là tham gia vài giải đấu. Dưới sự nài nỉ của Tiểu Hải, Cừu Tiềm thuê huấn luyện viên chuyên nghiệp về hướng dẫn bài bản, xe đạp xịn cũng mua mấy cái, nghe ngóng được giải đấu nào cũng nhất quyết phải đi báo danh cho vui. Vậy là khi mà bộ phim quay xong, hai người lớn lại trở thành người theo chân Tiểu Hải đi tứ xứ.

Song chính vậy mà chương trình học cao trung của Tiểu Hải khá là cầu thả. Tuy không ảnh hưởng gì đến tương lai, nhất là khi thằng bé đã có định hướng cụ thể ngay từ năm mười hai tuổi là trở thành vận động viên xe đạp cool ngầu.

Thế nhưng đi học như đi chơi, không cố gắng học hành vẫn khiến Bạch Lăng phải bóp trán. Trước khi tiến vào độ tuổi hoàng kim của vận động viên chuyên nghiệp, Bạch Lăng và Cừu Tiềm thương lượng với nhau, muốn cho nhóc Tiểu Hải trải nghiệm đời học sinh chân chính, ném trọn vẹn hạnh phúc cũng như địa ngục mà độ tuổi này nên có.

Khi hỏi Tiểu Hải muốn học ở đâu, thằng bé chọn trường Dung Tấn đang theo học.

Đương nhiên Bạch Lăng và Cừu Tiềm đồng ý ngay, cũng may mắn là Dung Tấn học ở trường tư, chế độ giáo dục tương đối cởi mở, có thể điều chỉnh thể theo ‘*nhu cầu*’. Hay thẳng ra là trường không có chế độ học sinh ưu tú trong thể dục thể chất phải không? Vậy chồng tiền tạo một cái; không có câu lạc bộ hay huấn luyện viên về xe đạp thể thao phải không? Giúp trường lập một cái. Kể từ đó, Tiểu Hải không cần tranh thủ thời gian tập xe ngoài giờ học, giảm bớt thời gian nghỉ ngơi.

Tất nhiên không phải cứ có tiền là nhà trường sẽ đáp ứng. Khi nộp đơn xin học, Tiểu Hải đã dành được nhiều huy chương, giải thưởng ở không ít các giải đấu Quốc tế, để đầy một bàn lấp lánh phản quang suýt chói mù mắt hiệu trưởng. Mặc dù xe đạp thể thao chưa phổ biến ở trong nước, nhưng có thể bồi dưỡng ra tuyển thủ cấp Quốc gia cũng mang lại nhiều lợi ích và danh tiếng cho trường.

Và thế là, Tiểu Hải tứ chi phát triển nghiêm nhiên vào lớp 1 năm 2 nơi tràn ngập anh tài.

Ngoài lúc tập tành ra thì ngày nào cũng bị nhóm tinh anh nhìn cậu ngủ.

Vậy đến kỳ thi thì sao?

Không sao, bên cạnh cậu là một anh tài chân chính, đoán đề chuẩn không cần chỉnh, Tiểu Hải chỉ cần nhớ 30% là được.

Vì còn 30% lấy từ thành tích thể dục cộng vào, qua tốt.

Thực tế, quan hệ của Cừu Tiểu Hải và các thành phần tinh anh trong lớp rất hài hòa.

Dù sao trong một môi trường cạnh tranh thành tích khắc nghiệt, có một Cừu Tiểu Hải ngoài luồng vừa phôi bò vừa thích cười (*nữ sinh bổ sung: vừa đẹp trai*) luôn là đầu mối tạo ra những tràng cười giòn giã. Mặc dù thỉnh thoảng còn ngáy trong giờ học, nhưng tan học lại có thể hỗ trợ việc mượn vở của Dung Tán, hợp cả về học lẫn chơi, nên càng ngày càng có nhiều người thích vây quanh Tiểu Hải.

Chưa kể, bên cạnh Cừu Tiểu Hải còn có một Dung Tán.

Dần dà mọi người nhận ra, khi quen thân với Tiểu Hải rồi, việc nói chuyện với Dung Tán dễ dàng hơn nhiều.

Diễn hình như việc mượn vở, trước kia thì có mơ cũng không bao giờ mơ tới.

Trong hoàn cảnh cạnh tranh nhau, mỗi học sinh đều là một đối thủ, vở ghi trở thành một vũ khí bí mật của mỗi người, nó chất lọc những lý giải, hiểu biết tinh túy nhất của cá nhân, đằng này còn là vở ghi của người đứng đầu khối, nhất định là bí kíp tuyệt thế bất truyền rồi! Mà trước nay Dung Tán còn lạnh lùng, nghiêm túc nên chẳng ai dám nghĩ đến chuyện mượn vở Dung Tán. ‘*Mượn*’ có khi còn giống như vi phạm vào tội lười biếng, không chí tiến thủ tài trời.

Cho đến một ngày, nhóm bạn vây quanh tổng xỉ vả, thông nào việc Tiểu Hải lên lớp chỉ ngủ nghê xong, bỗng nhiên có một người hâm mộ nói Tiểu Hải có vở của Dung Tán giống như có tấm ‘*kim bài miễn tử*’ có thể ngủ đến thiên tường địa cửu cũng không vấn đề.

Tiểu Hải nghe vậy bèn quay sang hỏi Dung Tán, “A Tán, tớ cho họ mượn xem có được không?”

Khi Tiểu Hải buồn đưa lê, Dung Tán sẽ không đọc sách, chỉ ‘*ngồi im*’ bên cạnh tham gia, “Được.”

Đám bạn đang đứng nói chuyện nghe thấy thì sửng sốt, đột nhiên đứng lên rầm rầm.

“Cái gì?!” , “Thật á?” , “Được không vậy?” , “Ông nói là vở phải không?” , “Đây là vở chép tay đấy!”

Tiểu Hải giật mình, “Sao tự dưng rô lên vậy?!”

“Đúng là cái đồ ngố tàu, đây là vở ghi! Vở ghi đấy! Liên quan đến điểm thi đấy!!”

“Trong vở được ghi theo ý hiểu, theo trọng tâm!! Biết vậy có nghĩa gì không!! Là có thể vượt qua người khác!!”

“Có phúc mà không biết đường phúc! Mà thôi, ông cũng có bao giờ qua được 70 điểm đâu, không hiểu cũng phải!”

Nhóm bạn hay tán gẫu với Cừu Tiểu Hải đều là những học sinh thân thiết, nói năng tông tộc. Tuy là ý tốt, nhưng Dung Tấn ngồi nghe vẫn không vui, vì rõ ràng là mắng Tiểu Hải dốt nát rồi.

Nhưng Tiểu Hải chỉ xua tay, cười hô hô, “Như nhau thôi, mấy ông có xem hết đi nữa, hạng nhất vẫn là của A Tấn mà.”

Mấy đứa trợn mắt há mồm, tức anh ách nhưng cũng phải công nhận.

“... Hình như vậy.”

Thế là tí ty bực mình vừa nhen nhúm bỗng dưng tan biến sạch trong lòng Dung Tấn, Tiểu Hải còn vòng tay qua cổ cậu, vừa sờ sờ vừa vỗ vỗ, “Mà dù không phải hạng nhất, A Tấn vẫn đẹp trai nhất. Không cần áp lực, không cần áp lực.”

Đám nam sinh đều nhất trí, hai câu cuối nghe sao ngứa đòn quá.

Dung Tấn cũng vắn vò lại Tiểu Hải, cười đáp, “Không có ‘dù’ đâu, nhất thì nhất thôi.”

Được rồi, câu này cũng ngứa đòn không kém.

Song chuyện gì cũng có mặt tốt mặt xấu.

Từ khi Dung Tấn và Tiểu Hải đi học cùng nhau, một văn một thể, lại còn đẹp trai bá cháy, lúc nào cũng xuất hiện thành đôi trong sân trường tăng gấp bội chỉ số chói lòa, muốn đám nữ sinh không ngứa tay ngứa chân là hơi bị khó, số lần ‘quấy rầy’ cũng tăng vọt theo.

Nhưng vì sau lưng Cừu Tiểu Hải còn có một cặp cha-chú đồng tính nổi nhất hệ mặt trời, nên không ít nữ sinh hoài nghi quan hệ của Tiểu Hải và Dung Tấn có phải cũng tương tự hay không. Vấn đề này liên quan trực tiếp đến hạnh phúc của rất nhiều người, nên ngay từ tháng thứ hai sau khi Tiểu Hải nhập học, thằng bé thường xuyên bị đám bạn gái kéo đi ‘tâm sự’ một mình.

Sau mấy lần, đám nữ sinh phát hiện ra khó mà tìm được cơ hội cả hai đi lẻ, thế là chọn lúc Dung Tấn bận rộn ở hội học sinh rồi cuỗm Tiểu Hải đi mất. Sau đó, có lẽ nhận ra chuyện này cũng không khó khăn như đã tưởng, đám con gái bắt đầu mạnh dạn tìm Tiểu Hải ngay cả khi có mặt Dung Tấn.

Vì thế, khi thấy Tiểu Hải ngăn không cho mình theo, sau đó một mình đi cùng với một nữ sinh lên phòng học, đến tận khi chuông reo vào lớp mới về. Cả hôm ấy, mặt Dung Tán vừa âm u vừa lo lắng.

Tối đó, Dung Tán theo Tiểu Hải về nhà, vào phòng Tiểu Hải rồi mới không dần nổi, ra về tự nhiên hỏi, “Hôm nay nhỏ kia tìm cậu làm gì vậy? Người quen à?”

Tiểu Hải tự nhiên cúi sơ mi đồng phục, cúi xuống lục tủ tìm chiếc áo phông, “Còn làm gì nữa. Lại hỏi tớ có người yêu chưa, cậu có người yêu chưa.”

Dung Tán không ngờ đúng là chuyện này, cậu hỏi tiếp một cách khó khăn, “Vậy cậu nói gì?”

Tiểu Hải vẫn nhào vào trong tủ tìm đồ, không ngoái lại, “Thì có thể nào nói vậy thôi.”

Dung Tán cứ nhìn chăm chăm vào nửa trên trần trụi của Tiểu Hải, “... cậu, cậu biết... tớ à?”

Dung Tán với một mở phong hào *diễn thuyết thuyết phục/thiên tài Olympic toán học/chủ tịch hội học sinh/tinh anh siêu đẳng/hoàng tử lạnh lùng...* bla bla vậy mà nơm nớp không dám hỏi Tiểu Hải nghĩ thế nào, chỉ dám hỏi phía mình.

Tiểu Hải xoay người lại, khó hiểu nói, “Sao lại không biết? Chúng mình quyết lâu rồi còn gì.”

Dung Tán sững sốt, “Quyết gì?”

Đến lượt Tiểu Hải ngơ ngác, miệng mấp máy một lúc lâu mới chần chừ hỏi, “Chúng mình, đã hẹn 16 tuổi bắt đầu yêu... cậu, cậu quên?”

Đời này, Dung Tán không biết có khoảnh khắc nào mình lại bị một đòn nghiêm trọng đến vậy...

Nên tất cả những gì Dung Tán có thể làm là há hốc mồm trân trân.

Tiểu Hải thấy thế, nét chần chừ bỗng chuyển thành sững sờ, sau đó như bị tổn thương nặng nề, cậu xoay người đi, đối mặt với tủ quần áo, lấp ba lấp bắp, “Cậu, cậu quên thì..., không sao, tớ, tớ...”

Tiểu Hải nói năng lộn xộn cả, đột nhiên cậu bị thô lỗ kéo giật lại!

Chưa kịp định hình, một thứ nóng bỏng đã ngăn chặn môi Tiểu Hải.

Đó là nụ hôn đầu tiên của Dung Tán và Tiểu Hải.

Có chút thô lỗ, có chút đau, cũng rất ngắn.

Vì Dung Tán hôn mạnh một cái xong, còn phải nói ra một câu quan trọng, “Đúng rồi, tụi mình đang yêu nhau.”

Tiểu Hải bị hôn thì giật mình ngây dại, nhưng không quên nói tiếp chuyện ban nãy, “Giờ 16 tuổi rồi, cậu, cậu có quên...”

Thật ra Dung Tán chẳng có tạo ấn tượng nào, nhưng cậu không cho Tiểu Hải cơ hội nhận ra.

Nghiêng đầu, lại dùng cách tương tự chặn miệng Tiểu Hải.

Lúc này, xúc cảm mềm mại và nóng bỏng mới nổ ra trên môi hai đứa trẻ!

Trong treo và cảm dỗ, nâng niu và chiếm đoạt. Không biết do ai bắt đầu, từ những thăm dò ngây ngô dần biến thành những thâm nhập quẩn quýt. Nóng bỏng và ướt át làm con người ta mù mị, giao thoa bện xoắn mang đến cảm xúc và ham muốn mãnh liệt vô cùng. Tiểu Hải vẫn cởi trần, cơ thể trẻ trung vận động nhiều năm bị Dung Tán ôm trọn. Càng nhiều kích thích và ham muốn xông lên đầu Dung Tán, cậu chỉ còn biết ôm chặt hơn, hôn sâu hơn...

Đúng lúc đó, một tiếng “Cạch” vang lên!

Có người mở cửa phòng Tiểu Hải!

Âm thanh không to, nhưng vì tủ đồ đặt ngay cạnh cửa, rất gần.

Dung Tán và Tiểu Hải giật thót, không biết vì sao lại chợt dạ mà cả hai vội vàng tách nhau, nhảy xa cả bước!

Chỉ thấy Bạch Lãng đứng sững ở cửa, anh nhìn Tiểu Hải cởi trần, bèn ho “khụ” lên hắng giọng, “Nhớ là, muốn gì gì đó, phải 20 tuổi!”

Rồi lại “Cạch”, đóng cửa phòng.

Rất lâu rất lâu về sau, Dung Tán mới biết, Bạch Lãng đã sớm quy ước với Tiểu Hải.

16 tuổi mới được yêu đương, 20 tuổi mới được làm chuyện ấy, chưa đến 25 tuổi đừng nghĩ đến chuyện kết

hôn.

Tiểu Hải ngoan ngoan vâng lời, còn quay ra nhắc nhở Dung Tán, “Chú A Bạch bảo phải đợi đến 16 tuổi mới được yêu, nhớ chưa.”

Chuyện này thì Dung Tán nhớ.

Chỉ có điều không biết rằng khi Tiểu Hải nói câu này, cậu bé không hề nghĩ đến ai khác.

64. Chương 64: Ngoại Truyện 3 Bạch Gia

Không lâu sau khi Bạch Lăng nhận được giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất nhờ ‘Chung điểm’, anh nhận công việc đóng bộ phim truyền thể từ cuốn tiểu thuyết. Dù phải sau một thời gian nữa mới đến lúc quay, nhưng chọn vai, quảng cáo và thử trang phục tạo hình tượng giai đoạn đầu đã bắt đầu khởi động.

Tin tức vừa công bố đã đưa danh tiếng của minh tinh màn bạc mới Bạch Lăng lên thêm một tầng cao.

Hiện giờ cuốn tiểu thuyết đang rất hot trong thị trường trong nước, có lực lượng fan vô cùng hùng hậu. Sau thành công ba tập phim đầu công chiếu, những người yêu sách đang tò mò gương mặt phương đông xuất hiện trong tập bốn sẽ do ai đảm nhiệm. Thì cuối tháng đã lộ ra thông tin siêu sao màn bạc mới Bạch Lăng thủ vai, cộng thêm danh tiếng và ấn tượng tốt từ quảng cáo của Dung Hàng, quần chúng yêu sách đều ủng hộ, ekip làm phim cũng lạc quan, bởi điều đó đồng nghĩa với việc có thêm một chiêu bài quảng cáo, hai bên kết hợp, hiệu quả gấp đôi.

Thế nên sự nghiệp diễn viên của Bạch Lăng sau khi trở thành siêu sao phát triển nhanh hơn mọi người dự đoán.

Dù sao được góp mặt trong dự án phim Quốc tế cũng là cơ hội rất hiếm hoi. Nhiều siêu sao nổi tiếng trong nước, khi ra đến nước ngoài chỉ tỏa sáng le lói. Bạch Lăng có được cơ hội này cũng coi như số phận mỉm cười. Sau khi hai tập phim mà anh tham gia được làm xong và công chiếu, danh tiếng, đánh giá và doanh thu phòng vé toàn thắng, Bạch Lăng thuận buồm xuôi gió nhận được danh hiệu “Siêu sao Quốc tế” và tăng vọt về giá trị con người. Dù tác phẩm mà anh tham gia thực sự không nhiều.

Ông Bạch tìm đến Bạch Lăng là khi tập thứ nhất anh tham gia vừa được công chiếu.

Khi đó, trên khắp đường phố đâu đâu cũng giăng áp-phích, pano, Bạch Lăng thì bận túi bụi với công tác tuyên truyền, ông Bạch với quần áo nhếch nhác vòng vo ở cửa tòa cao ốc All Entertainment, bị bảo an nhận ra, Phương Hoa nhanh nhạy dẫn ông vào bằng cửa sau tòa nhà, sau đó gọi điện cho Bạch Lăng.

Bạch Lăng lạng đi mấy giây, rồi đồng ý đến gặp mặt.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong căn phòng sáng trưng sạch sẽ một bóng hình lom khom, quần áo đầy dầu mỡ, vết nhơ không còn nhìn ra màu sắc vốn có, mái đầu bạc bù xù khô xơ, thân hình gầy đi rất nhiều, vai sụp cả xuống. Bóng dáng này, dù là trước kia khi còn làm nông ở quê cũng chưa bao giờ lồi thoi nhếch nhác đến vậy.

Vừa nhìn thấy, Bạch Lãng chột khựng lại, “Ba.”

Ông Bạch đang đứng nghệt ra bên cửa sổ như bị người đánh thức, ông lom khom quay lại.

Trên khuôn mặt già nua hằn đầy nếp nhăn là vẻ bối rối, “A, A Lãng...”

Nhìn người cha đã thay đổi quá nhiều, Bạch Lãng không biết nói gì, “Sao ba không ngồi xuống chờ con.”

Trên bàn trà có đặt một cốc trà còn bốc khói, hẳn là nhờ cô thư ký mới bổ nhiệm đặt vào.

Ông cúi đầu, xấu hổ túm quần áo mình, “Sợ, sợ bẩn, ba đừng nói chuyện được rồi...”

Nếu lời này phát ra từ Bạch Lễ, nhất định anh sẽ cho là đóng kịch. Nhưng nếu từ ông Bạch, anh biết, ép người cha yếu đuối của mình phải nói dối cũng đủ làm ông chột dạ hoang mang.

Bạch Lãng không vòng vo, anh hỏi, “Ba tìm con có chuyện gì?”

Ông Bạch nhận ra câu hỏi thiện chí, ông ngẩng đầu, mong mỏi nhìn Bạch Lãng.

Mấy giây trôi đi, ông chỉ thấy Bạch Lãng bình tĩnh đợi chờ, chút mong mỏi bỗng chốc hóa thành căng thẳng, xấu hổ, lúng túng, cuối cùng mặt đỏ bừng. Ông lại gục đầu xuống, né tránh ánh mắt anh, nghẹn giọng nói, “Ba, ba tới... mẹ, mẹ con... không, ý ba là, anh con... nó...”

Ông quanh co mãi không thành lời, Bạch Lãng từ từ bước gần đến bên ông, phóng mắt nhìn ra khung cảnh đường phố nhà lầu bên ngoài; không bị ánh mắt anh quấy nhiễu, anh nghĩ, có lẽ cha mình sẽ dễ nói hơn.

“Bạch Lễ làm sao?”

Hỏi vậy, vì bản thân anh cũng không rõ lắm.

Sau tai nạn của Cừu Tiềm, giữa hai người đã gần như không có bất cứ bí mật nào, nên anh biết Cừu Tiềm từng cho người lừa đuổi Bạch Lễ và cha mẹ ra khỏi hai căn nhà kia. Sau đó, Bạch Lễ có tiền, Cừu Tiềm lại

giăng bẫy cho Bạch Lễ nhảy vào, chỉ không biết hắn có lọt không, vì sau đó là tai nạn ập đến, Bạch Lãng và Cừu Tiềm không còn dư sức để ý đến nữa. Ba năm sau, họ về nước, không có ai đến tìm, Bạch Lãng cũng không để Cừu Tiềm đi tìm.

Thực tế, quả là Bạch Lễ không cưỡng lại được sức hấp dẫn từ cái bẫy của Cừu Tiềm, hắn ném gần như toàn bộ tài sản vào rồi mất trắng. May mắn là số tiền ấy không phải đi vay mượn, tuy thất bại nhưng Bạch Lễ vẫn còn ít tiền mặt trong tay, nếu tìm một công việc yên ổn, nuôi cha mẹ, cuộc sống tuy kham khổ, nhưng chỉ ít vẫn đủ ăn đủ mặc.

Nhưng Bạch Lễ vẫn ôm mộng làm giàu, chỉ có điều giờ hắn đã trở mặt với Bạch Lãng; thậm chí nhiều người biết Bạch Lãng không còn ở trong nước, chẳng có bất cứ ngân hàng hay tổ chức cho vay nặng lãi nào thần kinh cho Bạch Lễ vay tiền tiêu xài.

Cùng đường, hắn đành phải trông chờ vào xổ số, chơi thì nhiều mà trúng thì ít, bao nhiêu tiền đem đi cá cược sạch. Nhưng ít ra, một ít tiền dư và đồng lương ba cọc ba đồng từ công việc bán vé khu vui chơi của ông Bạch đều được bà Bạch quản lý, không có thu nhập từ Bạch Lễ, cả nhà ba người thuê một căn phòng nhỏ, coi như sống qua ngày.

Nhưng cuộc sống như thế đời nào Bạch Lễ chịu nổi. Từ sau khi bị Bạch Lễ bán trộm mất hai căn nhà, bà Bạch ngày ngày chửi rủa Bạch Lễ như kẻ thù, không bữa cơm nào không ca cẩm bài ca không quên, càng ngày càng khiến Bạch Lễ vốn đã cực tính bị dồn nén, đến một ngày, rốt cuộc hắn không chịu nổi, xô bà Bạch té lăn ra đất, dập phần xương mắt cá chân.

Bà Bạch ngã ra đất thì la làng la nước, không quên đe dọa Bạch Lễ rằng bà phải kiện thằng con bất hiếu! Trời đánh thánh vật! Thằng con ăn hại lớn tòng ngồng còn bắt cha mẹ phải nuôi này! Bạch Lễ vừa tức lại vừa sợ, hắn biết con đánh cha, cháu đánh ông sẽ tăng thêm một bậc vào tội cố ý gây thương tích. Bí quá hóa liều, hắn kích động cướp chiếc thẻ ngân hàng mà bà Bạch vẫn giữ như báu vật, sau đó đá cửa bỏ trốn, không thấy trở về.

Đến khi ông Bạch đi làm về, bà Bạch đã đau ngất đi. Vì bà tưởng chỉ bị sái chân, nhịn đau xoay về là ổn, nhưng lợn thành hóa lợn què, đến khi vào viện, phần xương bị dập đã bị ép không thể hồi phục như cũ. Cứ ngã này, bà Bạch thành người tàn tật.

Bà Bạch càng uất ức, chống nạng đến sở cảnh sát tố cáo con trai, đẩy Bạch Lễ đang lẩn trốn bên ngoài thành tội phạm truy nã. Chẳng qua, Bạch Lễ có bị bắt hay không, tình hình của nhà Bạch gia cũng chẳng khá lên được.

Sau khi bị Bạch Lễ cuỗm hết tiền bạc, đồng lương còm cõi của ông Bạch chỉ đủ lo tiền thuốc thang cho bà Bạch, không đủ trả tiền nhà, mặc dù chủ nhà tốt bụng cho nợ mấy tháng, nhưng khu vui chơi nơi ông Bạch làm việc cũng bị phá bỏ di dời, không còn công ăn việc làm, nếu không nhờ bà Bạch bán nốt số trang sức cuối cùng kiếm được một chỗ che mưa che nắng tồi tàn, thì có lẽ hai ông bà đã phải tha phương đầu đường xó chợ.

“Sau đó, ba với mẹ con đi mót, mót rác bán lấy tiền,” – ông Bạch nói lấp bắp, giọng ngày càng lí nhí, “Cũng, cũng sống qua ngày, nhưng, nhưng mấy hôm trước mẹ con tranh, tranh chỗ với người ta bị đánh, người ta

gọi người, ba, ba với mẹ con không mót mấy ngày rồi, ba, ba không còn cách nào, mới, mới...”

Nghe đến đây, Bạch Lãng rũ mắt, đáy lòng rối ren.

Kiếp trước, Bạch Lễ có tiền, là dùng tiền của Bạch Lãng làm ăn, nên không mâu thuẫn với cha mẹ.

Đời này, Bạch Lãng chần Bạch Lễ, Bạch Lễ quay ra ăn của cha mẹ, dẫn đến cơ sự ngày hôm này, âu cũng là quả báo...

Nhưng Bạch Lãng tự hỏi, đây là điều anh muốn chăng?

Nhìn cha già, mẹ cũng đã gãy chân, anh, anh có hă dạ không?”

“A, A Lãng,” – cuối cùng ông Bạch nghẹn ngào, “Ba biết, ba với mẹ con mù quáng tin anh con, trước, trước kia, cả nhà hiểu, hiểu nhầm con, là chúng ta sai, ai, ai cũng bảo đáng đời, nhưng, nhưng...”

“Ba, đừng nói nữa.” – Bạch Lãng ngắt lời.

Ông Bạch tái nhợt đi.

Nhìn con trai chưa nhìn mình lấy một lần, ông mấp máy miệng, cuối cùng lại run rẩy ngậm lại...

“Mỗi tháng một vạn, con sẽ gửi vào tài khoản của ba.”

Mới giây trước còn tủi nhục, giây sau đã trợn mắt nhìn Bạch Lãng.

Lúc này, anh nhìn cha mình.

“Không thể nhiều hơn, vì một nửa là phần của Bạch Lễ. Đời này, con sẽ không trả thêm cho anh ấy một đồng tiền nào.”

“Không... đã, đã nhiều lắm rồi.” – ông Bạch lắp bắp khó tin.

“Hai người một vạn, trong thành phố có lẽ sẽ khó khăn, nhưng về quê vẫn đủ sống,” – Bạch Lãng đi đến bàn làm việc, cầm bút viết nhanh ra một dãy số, lại rút tiền từ trong ví, cùng đưa cho ông, “Có việc, gọi cho con.”

Ông Bạch hết nhìn thứ trong tay Bạch Lãng lại nhìn anh, run rẩy nhận, mới nghẹn nắc nói,

“A, A Lãng, là ba và mẹ có lỗi với con... con...”

Bạch Lãng nghiêng đầu đi, không muốn nghe lời này, nó như vạch ra vết thương mà anh đã cố chôn giấu.

“Mau về đi thôi, đưa mẹ đi khám... ăn một bữa ngon.”

Ông Bạch xấu hổ như muốn nói điều gì, rồi lại chần chừ không thể diễn đạt, cuối cùng lau mắt, lê bước ra khỏi phòng. Khi đến cửa, đứng trước cửa phòng, ông quay đầu lại hỏi một câu,

“... A Lãng, con sống có tốt không?”

Bạch Lãng đưa lưng về phía ông, không trả lời, mắt đã hoe hoe.

Bao nhiêu năm, cuối cùng anh cũng đợi được một câu hỏi chân tình.

Coi như có tiền bộ.

Sau đó, Bạch Lãng ở lì trong phòng, đứng cạnh cửa sổ nhìn ra khung cảnh bên ngoài như ông Bạch làm ban nãy, bồn thần rất lâu.

Cho đến khi một đôi tay ấm áp vòng từ phía sau, mang theo hơi ấm yên tâm quen thuộc.

“Đừng khóc.”

Bạch Lãng khép đôi mắt chưa chút, “Ai bảo.”

“Em là người mềm lòng. Không nhẫn tâm được, cũng không tự dưng tha thứ được.”

Bạch Lãng xoay người trong vòng tay Cừu Tiềm, hít sâu mùi hương trên người Cừu Tiềm, bật cười, “Nghe có vẻ như do em tự chuốc vậy.”

“Không lo,” – Bạch Lãng cảm nhận cái hôn đặt nhẹ lên đầu, “Cứ làm điều em muốn, vui là được.”

Bạch Lãng tựa vào lòng gã, nhắm mắt, gạt đầu đồng ý rồi mới nói, “Tối nay ăn lẩu, lát nữa đi siêu thị mua đồ.”

“Đi,” – Cừ Tiềm gật đầu.

“Gọi Nhị Hồng, Tiểu Lý, nhà chị Phương với A Tán đến nữa.”

Cừ Tiềm bất mãn, “Kêu lắm người đến làm gì?”

“Lẩu phải đông mới ngon.”

“Anh ăn được phần của nhiều người, cũng thể.”

“Lợn.”

“Đó là Tiểu Hải.”

Cách đây mười mấy cây, Tiểu Hải hất hơi một cái rõ to bên cạnh Dung Tán, “Hất xì!”

Nhận khăn giấy từ tay Dung Tán, Tiểu Hải lau qua quýt.

“Lạnh quá, về nhà bảo chú A Bạch làm lẩu ăn thôi!”

Vừa nói xong, điện thoại đã reo lên.

Trước Tết Âm lịch, Bạch Lãng nhận được một thùng thức ăn.

Bên trên ký tên ông Bạch, cùng một bức thư viết tay đã nhiều nếp gấp.

Câu đầu tiên bên trong, dù chỉ là hình thức, nhưng viết, “A Lãng, con có khỏe không?”

65. Chương 65: Ngoại Truyện 4 Hôn Lễ

Hôn lễ của Bạch Lãng và Cừ Tiềm được tổ chức bù sau khi tập bốn chuyển thể từ truyện công chiếu không lâu. Nói là bù vì khi Cừ Tiềm phục hồi chấn thương chân thành công, hai người đã đi đăng ký ở nước H.

Lý do rất đơn giản, Cừu Tiềm phục hồi ở nước D, mà nước H bên cạnh chính là quốc gia đầu tiên công nhận hôn nhân đồng giới, cộng đồng người đồng tính sống ở D chuyên dắt tay nhau sau nước H đăng ký.

Cừu Tiềm nhìn hàng xóm quanh mình mà thèm rở dãi, đời nào chịu kém phần. Nhưng không làm ngay, bởi Cừu Tiềm nói, đó sẽ là phần thưởng khi gã có thể đứng dậy từ xe lăn.

Chẳng qua chuyện này không có mấy người trong nước biết. Hôm đăng ký, chỉ có Bạch Lãng và Tiểu Hải dìu Cừu Tiềm còn tập tễnh, Hồng Hồng lái xe chở đến cục đăng ký ở nước H, điền thông tin hoàn thành thủ tục đăng ký kết hôn là xong.

Sau này, Bạch Lãng tiếp tục chuyên tâm vào giúp Cừu Tiềm phục hồi chức năng, Cừu Tiềm thì bắt tay tiếp nhận chuyển giao quyền lực của Cừu gia, cả hai đều bận, không nghĩ đến chuyện tổ chức hôn lễ rườm rà tốn kém, chủ yếu vì có hay không cũng không khác nhau là mấy, người không biết hay có biết, thì cũng biết hai người là một đôi.

Chẳng qua sau khi tập truyện thứ bốn công chiếu, danh tiếng của Bạch Lãng lên đến đỉnh điểm.

Dân mê điện ảnh, fan cuồng truyện và hiệu ứng từ bộ phim, làm số lượng fan cuồng của Bạch Lãng đột nhiên văng vọt, mà hầu như đều là cánh chị em phơi phới. Bắt nguồn từ sự yêu quý chân thành, các cô còn cùng nhau hô lên “Em muốn sinh con cho anh!”.

Nếu là bình thường, mọi người chỉ cho đó là cách fan bày tỏ tình cảm, hô hào vậy thôi. Nhưng trước quan hệ đặc biệt của Bạch Lãng và Cừu Tiềm, một bộ phận nhỏ fan nữ còn thực sự chạy đến quây tiếp tân của All Entertainment, nhắc cho Bạch Lãng rằng cô thực sự muốn sinh con cho anh, sinh ống nghiệm thôi, vì cô không muốn phá hỏng tình cảm của Bạch Lãng và Cừu Tiềm, cô chỉ muốn Bạch Lãng hạnh phúc hơn...

Lời nói thì cảm tính, mà Cừu Tiềm nghe xong vẫn tức vẹo mũi, đó là đề tài mà hai người chưa bao giờ đề cập đến.

Vào một tối, khi đang nằm trên giường, Cừu Tiềm không chịu được khúc mắc bèn hỏi thẳng. Ai biết vừa đề cập, Bạch Lãng đã chồm lên hôn gã, còn buồn cười nói, hạnh phúc của anh chỉ anh biết, đó là cả nhà ba người đều mạnh khỏe an tường.

Khi ấy, đèn ngủ đã tắt, trăng le lói ngoài cửa sổ, nhuộm lên khuôn mặt cười hiền hòa của Bạch Lãng một lớp sáng dịu dàng.

Cừu Tiềm quảng luôn mớ ‘*công bằng*’, ‘*sẵn lòng kiểm chế*’ hay ‘*dịch vụ để mướn*’ vừa mới trộm điều tra, gã chỉ thô lỗ kéo Bạch Lãng, nói cho anh biết, hạnh phúc của gã cũng tương đồng.

Sáng hôm sau, Cừu Tiềm nằn nì Bạch Lãng rằng hai người nên có một hôn lễ.

Để cho tất cả đều biết, hạnh phúc của Bạch Lãng chính là gã.

Mấy tuần sau, bạn bè thân hữu của Bạch Lãng và Cừ Tiềm đều lần lượt nhận được một tấm thiệp mời không hề báo trước.

Mở tấm thiệp trắng bạc ra là hai lớn một nhỏ được in bằng màu đại dương xanh dịu điểm đầy tinh tú.

Dòng chữ màu bạc lạnh mạn tao nhã ghi rằng, ba tuần sau, Bạch Lãng và Cừ Tiềm tổ chức hôn lễ tại bãi biển ở đảo T. Kính mời các vị khách quý tự chuẩn bị xăng đan và kính mát đến tham dự, chung vui hạnh phúc với gia đình.

Đương nhiên, trong thiệp còn chu đáo kèm theo vé máy bay để đi và về.

Ngày thành hôn, nắng chan hòa, trời thoáng đãng, mây lững lờ, đại dương xanh như ngọc và bờ cát trắng đón chào các vị khách quý bằng nét nguyên sơ đẹp đẽ.

Trên bờ cát trống trải có dựng một cổng vòm nhỏ, bên trên được trang trí bằng những bông hoa nhiệt đới có đầy trên đảo, một loại hồng nhạt như loa kèn, một loại thì trắng tinh như hoa hồng, đứng sững ở giữa không gian bao la giao hòa của biển và trời, vừa lãng mạn mà lại thuần thiết.

Hai bên cổng vòm có sắp xếp đôi hàng ghế, không nhiều, tổng cộng chỉ tầm ba mươi, bốn mươi chiếc. Giữa đôi bên hàng ghế là một con đường nối thẳng đến cổng vòm giống như ‘thảm đỏ’ chuẩn bị cho hai nhân vật chính bước vào. Nhưng hôm nay không có thảm đỏ, chỉ có cát trắng ấm áp được sưởi nắng sớm, điểm xuyên thêm hai hàng sao biển và vỏ sò lớn nhỏ, vừa thuần khiết lại pha thêm chút tinh nghịch.

Một bên hội trường đặt một chiếc dương cầm trắng muốt, mục đích để đệm nhạc cho lễ thành hôn, song nó khiến khung cảnh thêm một chút mơ mộng và xa hoa.

Làm cho Phương Hoa – người chưa được dự đám cưới bên bãi biển bao giờ – đến kiểm tra hội trường trước một hôm mới thở phào, cũng thôi nghỉ ngơi vụ mang xăng đan tham dự hôn lễ, cô chỉ sợ Cừ Tiềm hứng lên làm hỏng chuyện của Bạch Lãng thôi.

Nhưng càng tản bộ trên bờ cát sạch sẽ yên tĩnh càng khiến Phương Hoa hài lòng, còn khen Cừ Tiềm chọn chỗ chõ ăng đá gà ăn sủi, không có sóng di động, ngay cả visa cũng phải mất gần tháng mới xin xong làm nơi tổ chức hôn lễ là vô cùng hợp lý. Không chỉ yên tâm không có khách không mời, lại còn có thể hào phóng thông báo trên trang chủ ngày và địa điểm tổ chức hôn lễ, cho cái đám phóng viên và fan trong đất liền phải cắn răng khó chịu mà không làm gì được.

Không ai biết rằng, Bạch Lãng và Cừ Tiềm chọn nơi đây không phải vì những điều Phương Hoa nói.

Chỉ đơn giản vì bờ cát này chính là nơi Cừu Tiềm thổ lộ tình cảm, là nơi đánh dấu bước ngoặt trong quan hệ của hai người.

Tềng ~ teng teng teng ~

Tềng ~ téng tềng teng ~

Tiếng dương cầm vang lên giai điệu của lễ cưới, cất lên từ ngón tay điêu luyện lướt trên phím đàn của người đảm nhiệm phần nhạc, Dung Tư Kỳ.

Tiểu Hải và Dung Tấn xách giỏ hoa, vừa đi vừa rắc hoa, cười tủm tỉm mở đường cho hai nhân vật chính.

Hai thiên thần nhí hôm nay cũng ăn diện rất hợp với chủ đề, một chiếc áo trắng tinh rộng rãi kèm một vòng hoa nhiệt đới trên cổ, nom rất đáng yêu.

Theo sau là hai nhân vật chính.

Để tất cả bất ngờ là hai vị chú rể không mặc lễ phục sang trọng cầu kỳ, họ chỉ mặc bộ quần áo trắng thoải mái giản dị. Khi bước vào, Cừu Tiềm và Bạch Lăng cầm tay nhau, bước lững thững đến trước mặt cha sứ đang đợi trong cổng vòm, thanh thơi như đang tản bộ trên bờ biển.

Dẫu vậy, thậm chí cả khi gió cuốn rối tung mái tóc họ, niềm hạnh phúc của họ vẫn rực rỡ hơn bất cứ thứ gì.

Lấp lánh dưới trời xanh, tự nhiên, chân thành, không màu mè.

Đột nhiên Phương Hoa như hiểu ra ý nghĩa mà hôn lễ này muốn nhắn gửi.

Giữa tiếng sóng biển rì rào.

“Con là Cừu Tiềm, nguyện trở thành người bạn, người thân và người bạn đời vĩnh cửu của Bạch Lăng,”

“Con là Bạch Lăng, nguyện trở thành người bạn, người thân và người bạn đời vĩnh cửu của Cừu Tiềm,”

“Nụ cười của em sưởi ấm trái tim anh, nước mắt của em tan nát cõi lòng anh,”

“Nụ cười của anh sưởi ấm trái tim em, nước mắt của anh tan nát cõi lòng em,”

“Tình yêu dành cho em mãi khắc sâu vào linh hồn,”

“Tình yêu dành cho anh mãi khắc sâu vào linh hồn,”

“Khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan,”

“Khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan,”

“Khi bệnh hoạn cũng như lúc khỏe mạnh,”

“Khi bệnh hoạn cũng như lúc khỏe mạnh,”

“Có anh yêu thương và trân trọng,”

“Có em yêu thương và trân trọng,”

“Cho đến thiên trường đại cửu,”

“Cho đến thiên trường đại cửu,”

“Biển cạn đá mòn.”

“Biển cạn đá mòn.”

Hoàn tất lời thề nguyện, Phương Hoa không cầm nổi đưa tay lau nước mắt.

Cả buổi hôn lễ được cắt ghép biên tập thành một clip ngắn dài 10 phút.

Chịu trách nhiệm biên tập là đạo diễn Chu Khoan mới nhận giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất, ông sử dụng nghệ thuật đánh vào hiệu quả thị giác sở trường kết hợp với đội ngũ phối nhạc chuyên nghiệp làm thành phim ngắn đăng lên trang chủ của All Entertainment, ngay ngày đầu tiên đã có hơn một trăm nghìn lượt download.

Dù không muốn hôn lễ bị quấy rầy, nhưng Cừu Tiềm cũng chẳng ngại gì mà không cho đám fan của Bạch Lăng xem. Sau khi đội ngũ fan cuồng xem xong, họ không muốn thừa nhận cũng không được, có vẻ như nam thần trong lòng họ đã tìm được một đàn ông tốt. Hôn lễ đơn giản mà không thiếu đi lãng mạn và tình

tế ấy chính là hôn lễ trong mơ mà chị em phụ nữ nào cũng mơ ước.

Sau này còn tạo thành trào lưu kết hôn trên bờ biển trong nước. Tiếc rằng với điều kiện bờ biển trong nước cũng như số lượng dân cư quá đông đúc, dù có dọn dẹp cũng không thể nào có được khung cảnh tươi đẹp thoáng đãng như trong clip, nhiều người chỉ còn biết gãi mũi cho qua.

Song điều đó không ngăn cản được quần chúng khai quật ra cảnh đẹp nguyên sơ của quần đảo T. Mà nơi bị khai thác đầu tiên không đâu khác chính là bờ cát nơi Bạch Lãng và Cừu Tiềm kết hôn. Dù sao khi tổ chức hôn lễ cũng là khi tập bốn của bộ truyện vừa được chiếu, Bạch Lãng nổi tiếng trên sàn Quốc tế, nên khi All Entertainment công bố đoạn clip, nó nghiêm nhiên trở thành tin tức giải trí của làng giải trí thế giới.

Đương nhiên đó đều là những chuyện xảy ra sau này.

Còn ngay trong hôm diễn ra, cũng có một hẹn ước nho nhỏ giữa hai thiên thần nhí.

“A Tán, cậu được ở đây mấy hôm?”

“Ba hôm.”

“Ba hôm thôi à, thế mai ra đây nhặt vỏ sò, ngày kia đi hái trái cây đi.”

“Ừa.”

“Giống như con này này, đẹp cực.” – Tiểu Hải phẩy bàn tay dính đầy cát, móc trong túi quần ra một chiếc vỏ ốc trắng bé con con, đưa cho Dung Tán.

Dung Tán nhận, cẩn thận vuốt ve, “Ừ, đẹp lắm.”

“Tặng cậu đây!” – Tiểu Hải toét cười.

“Cảm ơn,” – Dung Tán híp cười.

Tiểu Hải gật gù hài lòng lắm, quay ra đắp tiếp cát của mình.

Sau khi kết thúc buổi lễ, người lớn đều ngồi tán gẫu, uống rượu vang trong khu dành cho khách, trẻ con thì chạy ra bờ biển nghịch cát.

Tiểu Hải với Dung Tán cũng đang làm một công vòm bằng cát giống cái trong hội trường kia.

“Ừm, phía trên cổng phải cong cong, bên này phải có, ừm...”

“Năm hàng ghế,” – Dung Tán đón lời.

“Đúng rồi, năm hàng ghế, cậu làm bên trái, tớ làm bên phải,” – Tiểu Hải chỉ huy.

“Ừa.”

“Năm hàng, mỗi hàng bốn cái,” – Tiểu Hải lẩm nhẩm, “Trên ghế còn phải có người. Chúng mình vo viên tượng trưng thôi, không thì không vừa đâu á.”

“Ừa.” – Dung Tán im lặng thực hiện như khi làm bài tập.

Đến khi hai đứa trẻ dựng xong hội trường hôn lễ xiêu vẹo bằng cát, Tiểu Hải rất hài lòng với tác phẩm của chúng, còn chạy đi kéo Bạch Lăng và Cừu Tiềm đến xem, nhận được một đồng lời khen ngợi.

Sau đó Tiểu Hải bước vào kiểm nghiệm, hết nhìn đồi cát lại quay ra nhìn cổng vòm chân chính đằng kia, cậu quay ra nói với Dung Tán, “A Tán, tớ cảm thấy cái cổng này hơi bé, sau này chúng mình làm một cái lớn hơn nhé, được không?”

Dung Tán là một người theo đuổi sự hoàn hảo, ngay cả đi đắp cát cũng vậy, mới này cậu phải rất cẩn thận và tỉ mỉ điều chỉnh độ cong của vòm cát, “Ừa.”

“Hí hí, hứa rồi đấy.”

“Ừa.” – Dung Tán đồng ý.

Nên không thể trách nhiều năm sau Dung Tán lỡ ‘*quên*’ mình đã hứa hẹn điều gì, mãi cho đến khi Tiểu Hải ‘*nhắc nhở*’.

Rằng chúng cũng có một hôn lễ trên cát trắng nắng vàng.

— Hết —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sao-troi-lap-lanh>